
This is a reproduction of a library book that was digitized by Google as part of an ongoing effort to preserve the information in books and make it universally accessible.

Google™ books

<https://books.google.com>



NYPL RESEARCH LIBRARIES



3 3433 08189133 9



*OHM
Morning

THE

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

VOLUME III.—1843.

Published Semi-Monthly, at one shilling a Quarter.

DEVOTED TO

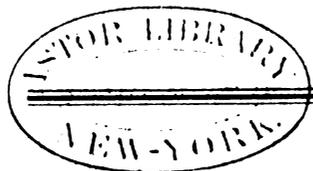
EDUCATION, SCIENCE, AND LITERATURE,

AND TO THE DISSEMINATION OF ARTICLES ON

AGRICULTURE, GOVERNMENT AND RELIGION,

WITH A BRIEF

SUMMARY OF IMPORTANT NEWS.



JAFFNA:

PUBLISHED AT THE AMERICAN MISSION PRESS.

WYOMING
LIBRARY
UNIVERSITY

அட்டவணை.

<p>அ அகத்தியர் ஞானம் 10 அளந்தவடிவநையெனறபா ட்டு 10 அறிவித்தல், 80, 88, 120, 180, 196, 220, 228, 254. அனுமாணம் 260</p> <p>ஆ ஆரோக்யநாதன் இசோப்புத் தண்டைப்பற்றி எழுதினது 138 ஆளந்தவினக்கம் (வே. முதலித் தம்பி) 208</p> <p>இ இரகசியப்பிராத்தனை 245 இரகுநாதக்குருக்கள் 169 இவருக்குத்தரம் 169 இரகுநாதக்குருக்கள் 177 இவருக்குத்தரம் 178 இரகுநாதக்குருக்கள் 247 இவருக்குத்தரம் 247 இரட்சிக்கப்படுவதற்கென்ன செய்வோன்? 172 இதற்குத்தரம் 193 இரண்டு அலிகவாகிகள் வேதத் தை ஆராய்த்தது 31 இலக்கணக்களஞ்சியம், 83, 104, 224, இலக்கணச்சாரம், 6, 18, 29, 41, 69, 93, 113, 133, 176, 200, 216, 232 இலக்கணத்தைப்பற்றி 9, 10, 35 இலக்கணப்பாசரம் 54 இலக்கணவினா 84, 224, 235 இலக்கணபுசா 217 இலக்கியக்களஞ்சி. 137, 168, 200 இலக்கையின்வருத்தி 259 இலாவணி—விருத்தம் 125</p> <p>எ எழுத்துப்புணர்ச்சியைப்ப ற்றி (சின்னப்பர்) 235</p> <p>ஏ ஏகபாதசெய்யுள் 161</p> <p>ஐ ஐகுமடையன் கதை 153</p> <p>க கணக்குக்கேள்வி (நிபரகராய ன்) 10 இதற்கு மறமொழி 85, 105 கணக்குமறமொழியும், வே டுகு கேள்வியும் 93 கணக்குக்கேள்வி (சிவசங் குப்பிள்ளை) 186 கணக்குவினா 247 கவியியோவின் கதை 188</p>	<p>கறத்தபால்முடிபுகா (குரிய மூர்த்தி) 225</p> <p>கா காகிதப்பிரத்தியுத்தரம் 24, 62, 97, 118, 139, 195</p> <p>கி கிரகசாரவினக்கம் 86, 96, 116, 136, 161, 178, 202, 218 கிரகஜெற்பவவினக்கம் 174, 182 கிறிஸ்தவனுடைய உத்தம குணம் 245 கிறிஸ்துமாரக்கம் 7, 19, 31, 43, 55, 71, 85, 95, 106, 115, 126, 135, 147, 162, 170, 187, 202, 209, 225, 245</p> <p>கு குருமார்செய்யுந்கண்மை 208 குறள் 8. 20, 32, 44, 56, 72, 96, 107, 116, 136, 148, 161, 138, 246, 263</p> <p>கூ கூட்டென்பவர்செய்திரப ஞ்சகால் 3, 16, 27, 59, 52, 68, 103, 123, 142, 166, 199, 215, 231, 241, 257 கூத்துப்பார்ப்பதிலும் வரு ங்கேடு 9</p> <p>கோ கோட்டுசொல்லல் 245 கோடுகையம் 2, 15, 38, 66, 90, 110, 131, 157, 197 கோவார்ணமேந்தாரின் நியா யப்பிரமாணங்களைப்பற் றி 224</p> <p>க கங்கீர்த்தனம் 30, 42, 54, 70 சுவேரியார் சடலத்தைப்ப ற்றி 149 இதற்குத்தரம் 150</p> <p>சு சுந்தாமணிச்சொல்லிவினா 118 சிறுபிள்ளைப்புத்தி 117, 152</p> <p>சீ சீமோன் ஒத்தாச்சி கைய முதலை 154</p> <p>சூ சூசைப்பிள்ளை முதலியார் தேவியோகம் 251 சூட்சுதிரகுட்சமுலைம் 126</p> <p>சே செய்தகந்திசெய்யுதல் (வே தவிரமுதலியார்) 117</p> <p>உ உசில்வா என்பவரெழுதியது 134, 160 இதற்குத்தரம் 160</p>	<p>சூ சூடகேதுதரிசனவினக்கம் 61</p> <p>தே தெச்சமுத்திரத்தில் நடந்த சங்கதி 26, 50, 143, 175, 206</p> <p>தே தேவபத்தியுள்ளவினவினா க்கு 167</p> <p>ந நவரத்தினவிரட்டை மாலை வெண்பா 124, 145 நம்மதாபெட்சியின்வினா 20 இதற்குவிடை 33, 45, 58, 75 நன்மாரக்கொறி 4, 17, 28, 40, 53, 69, 92, 112, 132, 159, 183, 206, 223</p> <p>நா நாராயணசாத்திரியார் 160, 223 நாலடியார் (ஆறுமுகம்) 94 “ (நாராயணபிள்ளை) 169 நான்கு பதவிகளைப்பற்றி (யோசெய்யு) 225</p> <p>நி நிகண்டுற்றிவினாப்பற்றி (ஆ. அருளுசலம்.) 35</p> <p>நீ நீதிசூடாமணி 145, 186, 217</p> <p>நொ நொடியைப்பற்றி (பிச்ச முத்துப்பிள்ளை) 125</p> <p>ப பக்கீர்மாணியார் 113 இவருக்குத்தரம் 114 பக்கீர்மாணியார் 117 பஞ்சதந்திரக்கதை 8, 20, 32, 44, 56, 72, 107, 126, 148, 169, 188, 210, 226, 264 பஞ்சாங்கம் 8, 20, 32, 44, 56, 72, 86, 96, 107, 116, 127, 136, 148, 163, 171, 180, 188, 202, 210, 218, 226, 236, 246, 262 பத்திராதிபரிணதிலத்தல் 252 பத்துக்கட்டளைக்கவி 225, 236 பராபரனுடைய தூலச்சண ங்களைப்பற்றி 7, 19, 31, 43, 55, 71, 85, 95, 106, 115, 126, 135, 147, 162, 170, 187, 209</p> <p>பு புகையிலைத்தோட்டமழவு செய்ததைப்பற்றி 47 புதினசங்கதி 11, 23, 35, 47, 62, 78, 87, 97, 108, 119, 127, 138, 153, 163, 171,</p>	<p>178, 195, 203, 211, 218, 227, 238, 250</p> <p>பு புக்காவில்என்றபாடலைப் பற்றி 94 புறநேயாரொழுதியது 235</p> <p>பு பெய்காய்கடிக்குமருந்து 98</p> <p>ம மட்டைச்செய்திப்பாப்பும த்தாரைப்பற்றி 105</p> <p>மு முலறிவுபுகைப்பற்றி 235</p> <p>மெ மெய்மொழிப்பிரியன் (G. F. கொழுப்பு) 160 இவருக்குத்தரம் 160 மெய்க்கடவுள்லக்கணம் 261</p> <p>மே மேல்க்கேரச்சைப்பற்றி 152</p> <p>யா யாழ்ப்பாணச்சிறப்பு 54</p> <p>வ வஞ்சிஇராசாக்கள் வமிசபா ரம்பரை 104</p> <p>வி வியாசரணவினா 225 வியாதித்தொகைவினா 94 விலக்கியல் திக்குருவி 6 தழுவியுக்கி 29 சமுரு 82 மயில 144 வல்லூறு 243 வல்லியவேதாகமத்தைப்ப ற்றி 7</p> <p>வி வீட்டென்பவர் சரித்திரம் 45 வீமனுக்குமைந்தருமென்ற பாட்டைப்பற்றி 84 இதற்குரை 235 வீரமாமுனிவர் சரித்திரம் 1 இவர்செய்ததூல்கள் 15</p> <p>வே வேடிக்கைவிருப்பி (கொழு ப்பு) 94 வேதியரொழுக்கச்சோதனை 239 255 வேதியரொழுக்கம் 25, 37, 49, 65, 81, 89, 101, 109, 121, 129, 141, 157, 165, 173, 181, 197, 205, 213, 221, 225</p>
--	---	--	---

CONTENTS.

	Page		Page		Page
A		O		P	
Abbott's Lessons on Morals	4, 16, 27, 40, 52, 63, 91, 111, 132, 159, 183, 206, 223	Ostrich	6	Panchangam	8, 20, 32, 44, 56, 72, 86, 96, 107, 116, 127, 136, 148, 163, 171, 180, 198, 202, 210, 218, 226, 236, 246
Acknowledgement to Correspondents	99	Phenomena of Eclipses	174, 182	Pancha-tantra-katei	8, 20, 32, 44, 56, 72, 107, 126, 249, 169, 193, 210, 226, 246, 262
Advertisements	88, 100, 108	Popish proceedings at Batticaloe	105	Peacock	144
A few words about the Bible	7	R		Phenomena of Eclipses	174, 182
A few words to pious wives	167	Remarks introductory to selections from the Koran	2	Popish proceedings at Batticaloe	105
Algebraical query	152	Rise of Popery in India	1	Rules for the conduct of a Christian life	7, 19, 30, 42, 55, 70, 85, 95, 106, 115, 126, 135, 147, 162, 170, 187, 202, 209, 225, 245
Al-Koran	3, 15, 39, 66, 90, 110, 131, 157, 197	Rules for the conduct of a Christian life	7, 19, 30, 42, 55, 70, 85, 95, 106, 115, 126, 135, 147, 162, 170, 187, 202, 209, 225, 245	Scriptural Proofs	7, 19, 31, 43, 55, 71, 85, 95, 106, 115, 126, 135, 147, 162, 170, 187, 209
Anecdote related of Beschi	13	Secret Prayer	245	Siva and Jewish rites and ceremonies	21, 23, 33, 45, 57, 73
" of Galileo	198	Solution of a riddle requested	245	Statement of Schools under the care of the American Madra Mission	135
Answer to the question "What must I do to be saved?"	192	Statement of Schools under the care of the American Madra Mission	135	Summary of News	11, 36, 48, 63, 79, 87, 99, 109, 119, 128, 140, 155, 164, 172, 179, 196, 204, 211, 219, 227, 249
Answer to an arithmetical query	85	S		Tamil Classics	200, 224
" " and another one propounded	93	Scriptural Proofs	7, 19, 31, 43, 55, 71, 85, 95, 106, 115, 126, 135, 147, 162, 170, 187, 209	Tamil Grammar	9, 35, 93, 104, 137
Answer to a query on the use of Tobacco	11	Secret Prayer	245	Ten Commandments versified	225, 236
Answer to the query on English Grammar	9, 47, 99, 105	Siva and Jewish rites and ceremonies	21, 23, 33, 45, 57, 73	Toll and Toll Collectors	24
Answers to Correspondents	92, 97, 118, 138, 163, 164, 195, 227, 233	Solution of a riddle requested	245	To the Agents, Subscribers, and Patrons of the Star	253
A question on English Grammar	85	Statement of Schools under the care of the American Madra Mission	135	V	
" Surveying	235	Summary of News	11, 36, 48, 63, 79, 87, 99, 109, 119, 128, 140, 155, 164, 172, 179, 196, 204, 211, 219, 227, 249	View of the Heavens	86, 96, 116, 136, 161, 178, 202, 213, 236
" Arithmetic	10, 186, 247	T		What must I do to be saved?	172
" Mathematics	235	Tamil Classics	200, 224	Why did Adam become unholy?	247
" the 9th Chap. of Genesis	125	Tamil Grammar	9, 35, 93, 104, 137	Why publish selections from the Koran?	177
Attending heathen dances, on the impropriety of	9	Ten Commandments versified	225, 236	Works of Beschi	13
Attributes of Christ	135	Toll and Toll Collectors	24		
" " God	261	To the Agents, Subscribers, and Patrons of the Star	253		
B		V			
Beschi's Instructions to Catechists	25	View of the Heavens	86, 96, 116, 136, 161, 178, 202, 213, 236		
Nature of the Catechists' work	25	W			
Excellence of the Catechists' work	37	What must I do to be saved?	172		
The duty of Catechists is common to all	49	Why did Adam become unholy?	247		
Catechists' preparation	65	Why publish selections from the Koran?	177		
Personal piety essential to usefulness	81	Works of Beschi	13		
Care for others essential to piety	89				
Practical obedience an important means for promoting the salvation of others	101				
The importance of prayer in promoting human salvation	109				
Bible					
Call for Christian instruction from Poonaryn	235				
Calumny	245				
Cassowary	29				
Catalogue of diseases	94				
Ceylon	237				
Christian magnanimity	245				
Climate, &c. of Manaar	105				
Combination of letters	235				
Comet	63				
Condor	242				
Conversion of lord Littleton and Gilbert West	81				
Cural 8, 20, 32, 44, 56, 72, 96, 107, 116, 136, 148, 161, 198, 246, 262	81				
C					
Death of Beschi	14				
" Venerable Vede	43				
D					
Eagle	92				
Elegy on Mr. Simon Ondatchie	154				
English Grammar, the principles of	6, 18, 29, 41, 69, 93, 112, 133, 176, 199, 216, 232				
Errors in the edition of Negandu	36				
Ethics	146, 186, 217				
Evening prayer to the Holy Trinity	145				
Explanation of certain words requested	94, 119				
" of a verse requested	10, 84				
" in Vol. III. page 84,	235				
E					
Explanation of a verse requested in Paradam	10				
" in Agastyn Nyanam	10				
Extract from a letter of the Rev. J. R. Eckard	249				
F					
Friend-in-Need Society at Jaffna	201				
G					
Genealogies of the ancient kings of Chera	104				
Glory to God	70				
Good's Book of Nature, abridgement of	3, 16, 27, 39, 51, 67, 102, 123, 142, 166, 199, 214, 230, 240, 256				
Government and laws	234				
Grammatical query	84, 217, 224, 225, 235,				
Grateful acknowledgement of the benefits derived from the missionaries	117				
I					
Impositions of a professed Nyane at Jaffnapatam	233				
Incorruptible body of Francis Xavier	150				
Inquiry about Government Schools	138				
Introduction of Christianity in India	1				
L					
Legislative Council	189—192				
Life of Beschi	1				
List of Books, Chapters, &c. in the Bible	10				
M					
Medal presented to Mr. M. J. Ondatchie	152				
Missionary Enterprises, William's	26, 50, 143, 175,				
Moodelliar Susapillay, brief Notice of	251				
Morning prayer to the Holy Trinity	124				
Mr. Dawson's Communication	195				
Mr. Poor's letters to his late Pupils	5, 23, 54, 84, 103, 124, 143, 167, 184, 215, 223, 232, 244, 258				
N					
Native Credulity	118				
Native Protestant on the conduct of Catechists	146, 168, 207, 260				
Nature of sin	176				
Notice	12, 30, 83, 100, 156, 180, 196, 220, 228, 254,				

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

உ. புத். சஞ்சிகை க.] துறாசா. (௩௩). கை. யி. 2, தேயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, January 12, 1843. [Vol. III. No. 1

உதயதாரகை தனக்கதிபதியாயி மதிநிறை மைனர்க்குத் துதியொடுவந்தனம்.

சுவிசேஷிய வேத நான்குபதிபதியாயி மதிநிறை மைனர்க்குத் துதியொடுவந்தனம். சுவியேஷிய வேத நான்குபதிபதியாயி மதிநிறை மைனர்க்குத் துதியொடுவந்தனம். சுவியேஷிய வேத நான்குபதிபதியாயி மதிநிறை மைனர்க்குத் துதியொடுவந்தனம். சுவியேஷிய வேத நான்குபதிபதியாயி மதிநிறை மைனர்க்குத் துதியொடுவந்தனம்.

மேலும் கிரேஷ்டராசிய அ. முத்துச்சாமிப்பிள்ளையென்னும் உத்தமசாலசெய்த அச்சரித்திரத்தைச் சார்ந்து கிந்தில முகார்திரங்கனாவி அறைச் சருக்கிக்கொண்டேன். அப்படிச்செய்வது விவேகிகளுக்குக் கொவ்வாமையல்லவோ. அன்றியும் பின்வரும் பிரபந்தத்திற் சத்தியவேதையடைக்கணங்காத சில நூல்களையுடைய தன்முதற் கான அவசிய நியாயங்களை அக்கக்கேட்டுகொள்க. இதுகிறீசு என் வேண்டினுக்கணங்க சீவன் தந்த பிரத்தியுத்தாரத்துக்கார காரன் மிகவுருபசரித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

துறாசா. அ. முத்துச்சாமிப்பிள்ளையென்னும் உத்தமசாலசெய்த அச்சரித்திரத்தைச் சார்ந்து கிந்தில முகார்திரங்கனாவி அறைச் சருக்கிக்கொண்டேன். அப்படிச்செய்வது விவேகிகளுக்குக் கொவ்வாமையல்லவோ. அன்றியும் பின்வரும் பிரபந்தத்திற் சத்தியவேதையடைக்கணங்காத சில நூல்களையுடைய தன்முதற் கான அவசிய நியாயங்களை அக்கக்கேட்டுகொள்க. இதுகிறீசு என் வேண்டினுக்கணங்க சீவன் தந்த பிரத்தியுத்தாரத்துக்கார காரன் மிகவுருபசரித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

விரமாழனிவர் சரித்திரவரலாறு.

Life of Beschi.

இந்ததேயத்தின்கு வந்திருந்து சமஸ்கிருதமும் தமிழுஞ் சம்பூரணமாயுணர்ந்து இத்தேயத்தையுடைய பூரண விருத்தார்த்தங்களையும் பற்பல கலைக்கியானங்களையும் ஆராய்ந்தறிந்த விரமாழனிவர் வந்தின்பாலைஷியல் எழுதிவைத்திருந்த செந்தமிழிலக்கணத்தை இவ்விலக்கணப்பாஷாந்திரப்படுத்தி அச்சிற் பதிப்பிக்கும்படி சென்னைச் சங்கத்திற்றம் தமிழையும் இவ்விலாந்து தேயத்துக்குச் சென்றவருக்குப் பென்யமின் பாய்க்கிடன் துரைடவர்கள் விரமாழனிவருடைய பிரபந்தங்கடெல்லாவற்றையுந் தேடி வைத்துக்கொண்டிருந்த வராதலாலும் அவற்றைச் சில பிரபந்தங்களை வண்டன் பட்டினத்திலுள்ளதானே அச்சிற் பதிப்பித்து இத்தேயத்துக்கனுப்பிப் பிரபலம்பண்ண விருப்பறிந்தவராதலாலும் விரமாழனிவருடைய சரித்திரமும் விரமாழனிவேண்டினுடைய கேட்டுக்கொண்டிடின்மேல், சென்னைக் கல்விச் சங்கத்துத் தலைவரான மாரணிகளுக்குள்ளே வினியேறப் பெற்ற விரமாணியாக இருவகைத் தமிழினையும் உணர்ந்து இவர்களைவிலக்கியங்கையுந் தெளிந்து கல்வியிற் றாட்டிக் கருணைமுகங்காட்டி அச்சங்கத்தைக் கவிவாக வளர்த்து வந்த நிக்காட்டி கிளாக்குத் துரை அவர்களுடைய உத்தரவியன்படியே விரமாழனிவருடைய சரித்திரமெழுதப்பட்டது. முன்னே அருள் தமிழ்க் கலைகளை நன்னுணர்ந்து அங்க பிரபந்தாசிரியராயிருந்த புதுச்சேரி வித்துவான சிவாயிநாதரின் விரமாழனிவரது சரித்திரத்தை விருப்புற்றாராய்ந்து துராகையும் வருஷத்திலே எழுதிவைத்துக்கொண்டிருந்ததொன்றும், ஆரியத் தொழ்கரு மையாண்மை முதலிய இத்தேயத்திற் பாலைஷியல் நேர்ந்து அவற்றின் இலக்கணவிலக்கியங்களை நன்னுணர்ந்து முன்னமே சென்னைக்கறிந் கல்விச்சங்க நாட்டுத்திருவேண்டு முயற்சியெய்தமைத்து அப்பலகைச்செய்ததைப் பாண்டியநாடு போலப் பாதுகாத்திருந்த பிரான்சிலுடைய தன்னைக் கல்வியை விரமாணியாக வரம்பணனை வைத்துக்கொண்டு சென்ற அவர் செய்த அங்களைச் சேரமபண்ணிக்கொண்டவரப்போயினபொழுது அங்கக்கே அ வருடைய வருத்தமானங்களை அறிந்துக் கேட்டுவிருந்த ஷேவர்க்கு கல்வியைவிலத் தெரிந்தெழுதிவைத்திருந்த குறிப்புணர்க்கொண்

மும், விரமாணியவர் தமிழினுண்டுபண்ணிய பிரபந்தங்களினுந் தமிழை வந்திற் முதலிய பாணிகளில் மொழிபெயர்த்த புத்தகங்களினுல் கண்டிருந்த பற்பல சங்கதிகளையொன்றும் நிச்சயத்தி, துறாசா. அ. முத்துச்சாமிப்பிள்ளையென்னும் உத்தமசாலசெய்த அச்சரித்திரத்தைச் சார்ந்து கிந்தில முகார்திரங்கனாவி அறைச் சருக்கிக்கொண்டேன். அப்படிச்செய்வது விவேகிகளுக்குக் கொவ்வாமையல்லவோ. அன்றியும் பின்வரும் பிரபந்தத்திற் சத்தியவேதையடைக்கணங்காத சில நூல்களையுடைய தன்முதற் கான அவசிய நியாயங்களை அக்கக்கேட்டுகொள்க. இதுகிறீசு என் வேண்டினுக்கணங்க சீவன் தந்த பிரத்தியுத்தாரத்துக்கார காரன் மிகவுருபசரித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

விரமாணியவர் சரித்திரம்.

இத்து தேயத்திற் கிறிஸ்தமார்த்தவாரம்பம்.

Introduction of Christianity into India.

உலகமெல்லும்போய்ச் சிருட்டிக்கப்பட்ட பாவருக்குஞ் சுவிசேஷத்தைப் பிரசித்தம்பண்ணுங்கொண்டது சருவலோகாட்சகராசிய இயெக்கிறிஸ்தவர்கள் விதித்தருளியபடி அவருடைய பன்னிரண்டு அப்போஸ்தலர் முதலாவர்களால் வேதவகவாச வித்தானது ஐரோப்ப முதலிய பச்சிம கண்டங்களில் முடிந்தது. விருட்சமாய் வளர்ந்து வருத்தியடைந்ததென்று காம் கிச் பித்துக்கொண்டிருக்கிறோமே அல்லாமலும் அப்பன்னிரண்டப்போஸ்தலர்களையெல்லாம் தோமாசென்பவர் சீரியா, பார்தி என்னுந் தேயங்களில் வழியாய் வந்து இத்து தேயத்திற் கிறிஸ்தத்தைப் பிரபலியம்பண்ணி அகேரிகளைத் தமக்குச் சேர்த்துக்கொண்டுகொண்டாரென்றும் பாரம்பரியமாய் அறிந்திருக்கிறோம். அன்றியும் சீரிய தேயத்தைச் சேர்ந்த தூர்க்கித்தானியலே தோமாசென்பவர் ஸ்தாபித்த சபையார் சத்தவருணமுடையவர்களையும், பரோபகாரிகளையும் இருந்ததினால் தாம் பெற்ற சுவிசேஷ ஒளி தமக்குமாத்திரமல்ல, அவர்களுக்கும் பிரகாசிக்கத்தக்க ஒரு நவவிய வரப்பிரசாதமாயிருக்கிறதென்று உணர்ந்து இருவினம மரண நிழலினும் இருக்குந் தாரதேயத்தாரக்கும் அவ்வொலியைப் பிரகாசிப்பிக்கும்பொருட்டுக் குருமாரைத் தெரிந்தெடுத்தி இத்தியா சீனமுதலிய தேயங்களுக்கு அனுப்பி வித்தகையாய் துகளம் ஆண்டவரைக்குவகிறிஸ்த மார்த்தத்தை ததாயிக்கப் பிரபந்தம்பண்ணி வந்தாரகொண்ட சபையார் சரித்திரத்தினால் கன்னுணர்ந்திருக்கிறோம்.

இத்து தேயத்திற் பாய்ப்புமதப் பிரவேசம்.

Rise of Popery in India.

போர்த்திக்கேசெக்காரர் ஏறக்குறைய துளாம் ஆண்டளவில் இத்தேயத்திலே ஹாசியப்பிரபலப்படுத்தியதொடங்கிய பின்பாய்ப்புமத சபையாரால் அனுப்பப்பட்ட சுவிசேஷவானவர்க ள் வந்து பாய்ப்புமதத்தை இத்தியா முதலிய தேயங்களிற் பிரசித்தப்படுத்தினார்கள். இவர்களுக்குத் தத்துவபோதக கவாயி என்பவர் மகா நியுணராய்ச் சமஸ்கிருதமும் தமிழும் சம்பூரணமாய்க் கற்றுணர்ந்து இத்தமதத்தார் அதுசரிக்கிற பற்பல கலைக்கியானங்களையும் ஆகம புரானங்களையும் ஆராய்ந்தறிந்து பாய்ப்புமதம் எங்கெங்கும் பரம்பி வளருதற்கான எத்தனங்களைப் பண்ணி வந்தார். இவரும் இவரோடொத்த வேறு சிலரும் உரோமைப் பிரமாணரென்றும் பேர்பெற்றிருந்தார்கள். பிரமமென்றும் பதத்துக்கு எக்குமிருக்கிறவரென்று பொருணவல்லாமலும் வேதமென்றும் குறித்திருக்கின்றமையால் பிரமாணரென்பதற்கு வேதமுணர்ந்தவரென்று பயலும். ஆகையினாலே உரோமைப் பிரமாணரென்றபொழுது உரோமைவிலிருந்துவந்த வேதவரென்று பயலும். இப்படி வேதமுணர்ந்தவரை வேதியரென்பதுபோலப் பிரமமென்றும் வேதமுணர்ந்தோதுவார் எந்தெந்த தேயத்தாராயினும் அவரை வேதியரென்றும் பிரமாணரென்றும் சொல்லலாம். தத்துவபோதக கவாயி இப்படின்க் குதினவராதலால் தாமுண்டுபண்ணின வேத விவரண பிரபந்தங்களில் வேத சாஸ்திரிகளைப் பிரமவாதிகளென்றும் பூதர்களுடைய குருக்களாகிய ஆளுசன், கைப்பாசன் என்பவர்களை பூதப் பிரமாணரென்றும், அகேசன், இடங்கலிற் பிரயோகம்பண்ணியிருக்கிறார். இத்தகைய இக்கருத்தை அங்கீகரியாமற் பிரமாணரென்றும் பதத்துக்குப் பிரமத்தவருடைய வமிசத்தாரென்று பயன்படுத்துவார்கள். இப்படி அ

க்காலத்திற்றத்தவபேரக கவாயி முதலானவர்களுக்கும் பிரயணர்களுக்கும் விவாதமுண்டாயிருந்ததமன்றி இக்காலத்தினும் இவ்வூரினுள்ள வித்தவான்களும் குறித்த பயனுக்குடன்படலாகா தெனச் சொல்வதற்கு திடமுண்டு.

வீரமாமுனிவரின் தோற்றம்.

The arrival of Beschi in India.

தத்தவபோதகர் முதலியவர்களுடைய பிரயத்தனத்தினால் பாபுமதர் தலைமுத்துப் பரம்பி நிலைபெற்றதிகப்பின் கணம்பொருந்திய பாப்பானவர் ஐரோப்பாக்கண்டத்தினுள்ள இத்தாலியத்தேசத்திற் பிறந்த வளர்த்து உரோமபுரிமடத்தில் வேதசாஸ்திர முதலியவற்றை கற்றுக்க் கற்றணர்கீத வீரமாமுனிவரென்றும் கம்பூரியையொன்றஞ் சொல்லப்பட்ட திருவரைத் தெரிந்து இத்து தேசத்தில் காட்டப்பட்ட சபையைப் பிரதிபாலனம்பண்ணி நடப்பிக்கும்பொருட்டு துளாம் ஆண்டில் அனுப்பினார். கம்பூரியைய ரென்பவர் சேரலூடாடிய மலையாளத்துக்குச் சென்ற மலையாண்மையினும் ஆரியத்தினும் பாண்டிச்சியமுன்னவராய் அங்கக்குள்ள சனங்களுக்கு அறிவு கொளுத்தும்பொருட்டு அநேக பிரபந்தங்களை எழுதி இத்தன்மையாய்த் தன் குறிதியை நடப்பித்துக்கொண்டிருந்தார்.

வீரமாமுனிவரோ தமிழ் காட்டிற் சென்று சரித்திர வரலாற்றிற் கூறியபடி சமஸ்கிருதமும் தமிழும் பூரணமாய் உணர்ந்து இத்தேசத்துப் பூருவலிருத்தாத்தக்கையும் பற்பல கலங்கியானங்கையும் ஆராய்த்தறிந்து அநேக வேதவிவரண பிரபந்தங்கையுஞ் செய்து தமக்கணமே சபையாருக்கு முயற்சியுடன் போதித்துக்கொண்டு அங்கே வாசலு செய்தார். அவரிடத்தில் எப்போதும் ஐந்து கற்றுச்சொல்விகள் இருப்பார்கள். அவர்களில் காலவா அவர்பாடும் பாட்டில் காலமையை காலேட்டிடுகிற மந்தவன் அவற்றைச் சேர்த்துப்புத்தகத்தில் எழுதுவான். ஏனெனில் அவர் பாடுகிற விசையுக்குத்தக்கதாக ஒருவன் எழுதக் கூடாததினால்தான் சொன்ன ஒருவன் கேட்ட ஒருவன் எழுதமுன்னம் அவருக்குத்தொன்றும் இரண்டாமடியை மற்ருருவனுக்கும் மூன்றாம் காங்காமடியையும் அவ்வண்ணமே வெவ்வேறு ப்பார்களுக்குஞ் சொல்லி எழுதவிட்பார்.

இவர் இத்து தேயத்திலிருக்கையில் அத்தேசாசாரத்துக்கிணங்க நடந்து வந்தால் தாம் செய்யும் முயற்சி அதுகூலமாகுமென்று கருதி மாயிசபடசனத்தை விட்டுப் பாக்கம்பண்ணுவதற்குத் தவசிப்பின்னகையும் வைத்து ஒருபொழுது மாத்திரம் போசனம்பண்ணித் தமிழ்த்தேசாசார வஸ்திராபுணங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பார். அந்தியும் இவா மடத்திற்றக்கும்பொழுது நெற்றியிலே சந்தமயிட்டுக்கொண்டு அரைக்கு நீர்க்காலிச் சொமனாது திருவெல்லையில் கப்பிச் சொமம்போர்வைமுக்காடுபிட்டுக்கொண்டு காலிற் பாத்திரமும்போட்டுக்கொண்டிருப்பார். இவரவெளியிலே சாரிபோகும்பொழுது பூங்காவியங்கியும் காலிடுக்கட்டும் வெள்ளத்தலைப்பாகையும் இவங்கரவியுத்தரிசுக்குக்கொடுக்கையிற் காலி உறமானும் காழிற் முத்தக் கடுக்கனும் கெடுப்பாட்டுக் கடுக்கனும் விரவிலே தம்பாக்கு மோதிரமும் கையிலே தண்டு ம் காலிற் சொடுமணித்து பல்லக்கிள் மெத்தைமேலிட்டிருக்கும் புவித்தோலாசனத்தின்மேல் இருத்து வெண்சாமரை வீசவும் இரண்டு மயிற்ருகைக்கோவிரட்டவும் தங்கக்கலசம் வைத்த காலிப் பட்டுக்குடை பிடிக்கவும் சாரிபோவார். இவரிற்றியிடங்களினும் புவித்தோலாசனத்தின் மேல் உட்கார்வார்.

இதுவுடல்லாமல ஏழைப் பாதேசிகளுக்கு மிகுந்த உபகாரங்களுள் தானதருமங்களுக்கு செய்துகொண்டும் அந்தந்தக் கோவிறிருப்பணிகளுக்கு வேண்டிய உபகாரங்களும் புண்ணிக்கொண்டும் அநேக பின்னகளுக்குப் பாஷைகளைப்படிப்பித்தும் போர்க்கியர்களுக்குத் தருமான உத்தியோகம் கொடுப்பித்துக்கொண்டிருப்பார். இப்படி திருக்கையில் வீரமாமுனிவர் முத்துச்சாயிக்கச்சிராயப்பானபகாரனுடைய பருவூருக்குச் சேர்த்த கோலுக்குப்பமென்ற ஆரியனாகில் ஒரு கோவில கட்டுவித்துப் பின்பு மல்லாப்பூருக்கு வந்து மெத்திராணியாரையும் கண்டு பேசியவஸ்திராபுணமெல்லாச் தமிழ்நாதிருபமாக ஒரு மாதாப் பட்டுமழுதி அதை மனிவாவுக்கனுப்பி ஒரு ஸ்திரியினுள்ளதத்திற்கு மாதாசுருபமும், கையில் ஒரு வருஷத்துப் பின்புப்பிரமானம் யேசுநாதர் சுருபமுஞ் செய்வத்து அத்தை மயிலாப்பூருக்கழைப்பித்து அத்தருப்ப பபரிய காயியமமனெனப் பெயரிட்டு அதை ஊருக்குக்

கொண்டுபோய்த் திருவிழாச் செய்து அந்த உற்சவத்திற் பதினாத்து பாடல்பாடிப் படிக்கச்சொல்லி அந்த மாதாவிள் சுருபத்தை அக்கோவிலிலே ஸ்தாபித்தார். மேலும் ஆரியனார் அரசினியிட்டரங்கப்பமழவராயன் முக்குலே துகாரினும் வருடத்தில் ஏவாக்குறிச்சி திருச்சாவனூரில் சருவேகரக் கோலினுக்குச் சிலர் சாதனம்பண்ணிக்கொடுத்திருந்த நிலத்திற் பிற்பாடு வீரமாமுனிவரானவர் அடைக்கலராயபதி திருசாமந்தாலோர்கோவில்கட்டுவித்தார்.

திருச்சிராப்பள்ளிக்கு சபாபுவாயிருந்த சந்தாசாய்பு வீரமாமுனிவர் மகா புத்திமாமென்று திச்சயித்து இவர் மேல் அதிக பிரியமாகி இவருக்கு இலயிற் சச்சியாதி என்று பெயரிட்டார். இலயிற்றென்பது அரபிப் பாஷையிலே குறறங்களைக் கடித்திருக்கிற பழுதற்றவரென்று பயக்கொள்ளும். மேலும் சொல்லித்துக்கு வடக்குத் திருச்சிராப்பள்ளிச் சீமைகைச் சேர்த்தவக்கரை, மாலவர், அர்கூர், கல்லூர் என்னும் காங்கு திராமங்களுண்டு. இவையருடத்துக்குப் பன்னீராயம் ரூபாய் எடுக்கும். இத்த காங்கு திராமங்களையும் அவருடைய செலவுக்குச் சருவமாளியமாகக் கொடுத்து அவரைத் தன்னிடத்திலே திராசுகை வைத்துக்கொண்டான். இவர் திராசு உத்தியோகத்திலிருக்கையில் வெளியிலே சாரிபுறப்பட்டால் இத்தேயத்துப் பிரதான இத்துக் குருக்களுக்கு கடத்துவருகிற சிறப்புப்போல இத்துக் கிறித்தவர்களுடைய குருவாடிய வீரமாமுனிவருக்கு முன்னிருந்த சிறப்புக்கொண்டு காது வெள்ளித்தடிக்காரமும், முப்பது குதிரை ஒரு செவகரும், குதிரைமேலடங்காலும் காக்காரமும் இவரமுறமிறகு வெள்ளிக்குதிரையும், ஒரு தைப்புக் குதிரையும் காளுயிதமான சிக்காரத்திடின் முன்னே கடக்கப், பின்னேரொட்டசத்தின் மேல் கசராவும் ஓர் ஒட்டசத்தின் மேல் கைத்தாசு முழங்கிய மற்ருரொட்டசத்தின்மேல் பூசை பண்ணுதற்கு வேண்டிய வஸ்திரபாத்திரமுதலிய வஸ்துக்களும் மூக்குட்டையின் மேல் கூடாரங்களும் மற்றச் சாமான்களும் வரும்படி சாரிபோவார். இவரிற்றியிடங்களினும், சபாபுகச்சேரியினும் புவித்தோலாசனத்தின் மேல் உட்காருவார்.

(To be Continued.)

மகம்மது மதாநுசாரிகளின்

கோருகுகமம்.

(Remarks introductory to selections from the Koran.)

மகம்மதுமதலதரின் ஆகமமென்று சொல்லப்படுவதாகிய கோருள் அநாதிக்குஅராயிப்பாடையிலெழுதப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட தெய்வீச புத்தகத்தை மதுபாடையாகத் திருப்பியெழுதத் துணியை நெறிகேடுமென்றும், அப்படியெழுதத் துணியினும் அது அவர்களுக்கதுகூலிச்சியாகாதென்றும் வியாபகமாய் எங்கும் எண்ணக்கொண்டிருக்கிறபடியும் கோருள வாசிக்கவிருப்புகிறார் அராயிப் பாடையைப் படிக்கவேண்டியது. அராயிப்பாடையை வாசிக்க வினக்கக் கூடியவர்களார் இந்த இலங்கைத் திவினுண்டு ஏராளமாயிருக்கப்பட்ட மகம்மதலதர்களுக்குக்கொ இந்த ஆகமம் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவர்களும் அத்தை விளக்கிக்கொள்ள அலிவேகிராயிருக்கிறார்கள். கோருகுகமம் அவர்களிடையே பாடையிற்றிருப்பியெழுதப்பட்டவுமில்லை. அவர்கள் அத்தைக் கற்றிறதற்கும் வேண்டிய வழியகை ஏதுக்களைப்பண்ணிக்கொள்ளுகிறதமில்லை. இதுகாரியத்தில் மகம்மதுவைதருடைய சிவியானது இத்துக்களுடைய திவமையைப்போலப் பரதயிக்கப்பெடுத்தத்தாயிருக்கின்றது. இத்துக்கள் தக்கனிடத்தில் நானுவேதமுண்டென்று படடம்பண்ணிப் பெருமையாராட்டிக்கொள்ளுகிறார்கள். அப்படியிருந்தும் இந்த காது வேதமும் சமஸ்கிருதபாடையில் மறைமாய் வரையப்பட்டிருக்கிறபடியாத் சனக்கள் தங்களுடைய குருக்கம்மாரானும் மற்றும்வழிகாட்டினானும் அனுப்பப்பட்டு மோசத்துறையிலிறும்கிவிடவில்லையென்ப தற்கத்தாட்சியாக அவர்கள் எவ்வீத கமயிக்கையைக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆண்டவன் கொடுத்த தியாயப்பிரமானத்தைக் கற்றுக்கொள்ளும்படி மோசேயென்பவர் இவரவேற்சனங்களுக்குக் கட்டினாரிட்டார். அப்படியே பெரிய சயியாகிய கிறித்தநாதரும் "வேதவாக்கியங்கிலே தித்திய சீவன் உக்கிரத்தொடருமென்று எண்ணுகிறபடியால் நீங்கள் அவைகளை ஆராய்த்துபாருங்கள், அவையாலும் எங்குக் குறித்துச் சாட்சி கொடுக்கின்றன," என்று சொன்னார். இவ்வூரினுள்ள மகம்மதலதர் தாங்கள் வாசிக்கக்கூடிய பாஷையிற் கோருகுகமமெழுதப்பட்டாமலி

ருப்பதைக் காணும்பொழுது பின்ன அவர்கள் எப்படி அதைத் தேடி ஆராய்ந்து படித்தறியக் கூடியவராயிருக்கும். நாங்கள் நிற்கும் சமயநிலையும் முறையுங் கோருகாமத்துக்கொத்தவருகுதோ அல்லவோ வென்றவர்கள் அறிந்துகொள்ளக்கூடிய வழியெப்படி? இத்தகைய தங்களுடைய சாத்திரத்தின் குத்திரத்தையறியாமல் திரிப்படலத்தில் அடைப்பட்டிருக்கிற பொலமகம்மதுதல்தர்தலும் அப்படியே அவர்களைப்போல அனுப்பப்பட்டு மோசத்தறைக்குப்போவல்லவென்றவர்கள் வெவ்விதமாய் குடிகக் கூடிடதாயிருக்கும்.

மகம்மதுதல்தர்தலின் புகித்தவரும் மத்தின் ஆதிதோற்றத்தையும் அதன்போலேசத்தையும் குறித்து மகம்மதுமதல்தர்தல்தராய்ச்செய்வார்கள்மென்றணை அவர்கள் நபிகள் சரித்திரத்தோடுதே மலோன வலுபக்கைத் தாரகையிற் பிரகாரஞ்செய்திருக்கிறோம் ஆகையால் தாரகைப் பிரதிகளை வைத்திருப்பவர்கள் அதனைக் கவனமாவுக் காதுவாகவும் வாசித்துப்போகிக்கும்படி நாமனைவரையும் விரும்புகிறோம். அப்படி மும்மும் பிரகாரஞ்செய்திருத்தாலும் இன்னும் அம்மதல்தர்தல்களுக்குச் சகாயஞ்செய்யும் பொருட்டும் கோருகாமத்திலிருந்து சில மலோன பங்கைப் பெயர்த்தெழுதித் தாரகையிற் பதிக்கும்படி எண்ணியிருக்கிறோம். இப்படிப்பட்ட புத்தகங்களுடையதையும் தமிழ்ப் பாடையாக மொழிபெயர்த்துப் பிரகாரஞ்செய்து வாசிக்கப் பழகியிருக்கிற ஒவ்வொருவரிடத்திலும் அப்படிப்பட்ட பிரதிகளைக்கொடுத்து அதனை வாசிப்பதிலும் வரும் பலபலன்களை அறியும்பொருட்டுத் தங்கள் கவனம் முழுவதையும் இதற்கெழுத்தவேதவாயுயிரிக்கும். யாதாமொரு புத்தகத்தினுண்டையை மேற்கொண்டு அதாவது அதனை அங்கீகாரப்பண்ணிக்கொண்டு அதனைச் சாயதானமாய் வாசிப்பது சில தகுதியையுடையவர்களுக்குத்தேவையாகும் சத்தியமாகவே அது சருவ வல்லமையுடைய நூலாவிபிரம்வசத்தினுற் கொடுக்கப்பட்டு நாக்கள் எனன கோக்கத்திலும் இவ்வுலகத்திற் டடைக்கப்பட்டோமென்பதையும் எங்களுக்கு வெளிப்படுத்துகின்றது.

நாக்கள் முதலாவதாகக் கோருகாமத்துக்குச் சிறிதமதல்தல்தன் அதுசாண்பண்ணி வரும் வேதாகமத்துக்குமுன்ன ஒற்றமைப்பாடான காரியங்களையும், இவ்வாறு ஒற்றமைப்பாடில்லாத காரியங்களையும், மும்முறுவது பல திரட்டான காரியங்களையும் பிரகாரஞ்செய்வதமன்றி அதைப்பற்றிச் சில பல லாசிகளையும் பற்றிப் பிரசுத்தப்பண்ணுவோம். அப்படிப்பண்ணுவதில் அத்தை வாசிப்பவர்கள் அவ்விரண்டுக்குமுள்ள வித்தியாசத்தைத் தெளிவுறவறிந்துகொள்ளும் பொருட்டுக் கோருகாமத்திலிருந்துபோர்த்தெழுதிய முகவுரை வாசியவகைப்பெரிதான எழுத்தலும் நாக்கள் அதைப்பற்றிப்பண்ணும் விபாக்கையான்களைச் சிறிதான எழுத்தலும் பிரகாரஞ்செய்யலாம்.

இப்பொழுது நாக்கள் மூலமாகக்கொண்டெழுதும் கோருகாமத்தை நிறுத்தித் தாம வகுத்துக்கு மும்மிருக்கவரும், இவ்க்கணவிலக்கிய அயாக்கிப்போருமாயிருந்த சரிக்க சேல் என்ற இக்கிலில் துரைமகன் (Geo. Sale, Esq.) இவ்வகிலில் மொழிபெயர்த்தார். இவர் அரபிப் பாடையை அதிதப்பமாய்க் கற்றதக்கொண்டதமன்றி அரபிவருணத்தவர்களைக் குறித்தவருத்தானத்தையும் ஆவர்க்கு உடை உடை பாலணயையும் மெத்த ஆழமாய் ஆராய்ந்தபார்த்தார். இத்தை வாசித்தவர்களாரைக்கண்டும் அரபிப்பாடையைஅறிந்திருத்தாய் எங்களுடைய மொழி பெயர்ப்புக்கித்தகளுடைய மூலப்பிரதியுமொன்றுக்கொன்று பேர்ப்பயிருத்தோ வென்று திட்டமாய்ச் சமரணித்துப் பார்த்தோம். கோருகாமத்திலே (எய்ச) அதிகாரங்களுண்டு. அதின் முதலாம அதிசாரம் பாலிரத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகின்றதமன்றி மிகுதபு குறைந்த தமாயிருக்கின்றது. ஆகையால் அதுதானே நாக்கள் பெயர்த்தெழுதுத் தொடர்புக்குத் தகுதியான பாலிரமாயிருக்கும்.

மகம்மது சமய நூல்—AL-KORAN.

க. அதிகாரம். பாலிரம்.—Preface.

அதிகாரத்தை அளிக்கும் ஆண்டவனின் நாமத்தைத்தொட்டு—சாமசரமணத்துக்கும் ஆண்டவருடைய கத்தாவுக்கே துதியுண்டாவதாக—நியாயத்தின்புராரஞ்செய்தியாயிருக்கிற இராசா அதிகாரிக்கமும்வராயிருக்கிறார்—உம்மை மதித்துத் துதிக்கிறோம். உமது மூலமாய் நாம் ஒத்தாரகையைத் தேடியுடைகிறோம்—செ

ம்மையார் பாதையிலே எம்மைசுடத்தும். நீர் ஆருக்கதுக்கிரகமனிக்கிறீரா அவர்கள் வழியிலெம்மையுக் கொண்டொரும். நீர்முனிவுகொண்டிருக்கிறீவர்களுடைய அல்லது உம்மை விட்டு வழிவலிப்போனவர்களுடையவழியிலெம்மைக்கொண்டுபா காத்தையும்.

ABRIDGEMENT OF GOOD'S BOOK OF NATURE.

CHAP. VI.] Sympathy and Fascination. [PART II.

We have now considered the most important appearances both of organized and unorganized nature, and have traced out something of the laws by which these appearances are produced and regulated. Many of these facts are curious, and some appear truly wonderful, and their causes are "past finding out."

2. We find different bodies operating on each other, when, so far as we are able to trace them, they have no medium of communication. The sun is perpetually acting upon and influencing the earth; the earth influences the moon; the moon, the ocean; the magnet operates upon iron, whatever be the substance between them.

3. We find, too, by the aid of chemistry, that almost every substance has some peculiar inclination or affinity for some kind of material, and a dislike or repulsion towards some other kind, even before they are brought into contact. Thus lime attracts carbonic acid, drawing it from the atmosphere, and hence purifying the air. But lime has a stronger affinity still for sulphuric acid.

4. The same sympathy is found among vegetables, the male and female plants attracting each other; and hence it has been pretended there was the preference of love between them; but it has been shown plants have no nerves, and cannot have feeling; therefore the story of their loves is an idle dream; it is the sympathy of attraction, modified by the instinct of the plant, and hence appearing more like animal love than the attraction between substances of mere matter, such as that between drops of quick-silver, or between sugar and water.

5. When we come to the animal system, we find the same curious sympathy between different parts of the body; for instance, a small wound on one of the fingers will produce the disease of the locked jaw; and a disease of the liver causes a severe pain in the left shoulder. We do not know any reason why the finger and the jaw, or the liver and the shoulder should thus sympathize.

(To be continued.)

[Translation of the foregoing.]

கூட்டுன்பவர்செய்த பிரபஞ்சநூல்.

க. அதிகாரம்.—உம். பிரிவு. உபவுணர்ச்சி—மருட்டியல்.

க. சீவாக்கப்பொருளினும், சீவாக்கமற்ற பொருளினுமுண்டாய பிரதான தோற்றத்தையும் அத்தோற்றமுண்டாகக் கரம்படுவதற்குக் காரணமாயிருந்த பிரமாணத்தையும் பார்த்தோம். இவ்வகையான உதாரணக்களில் அநேக காரணஞ்சொல்லியிருக்கின்றதமன்றிச் சிலவற்றைப் பார்த்தால் மெத்த அச்சுடக்கொள்ளப்பயத்தக்கதாயிருக்கின்றன அப்படியிருக்கும் அவைகள் உண்டான காரணயின்னதென நமக்குத் தெரியாது.

உ. ஒன்றையொன்று வலித்திருக்கிற வித்தியாசமான பொருள்களைக் காண்கிறோம். அவைகளைப் பற்றி நாமறியக்கூடியவற்றுக்கு அவைகள் ஒன்றோடொன்றுப்பய்த்தப்படுவதற்கேதில்லாத

ருக்கின் மன. உதாரணமாக, ரூபியன் எப்பொழுதும் பூமிடையு
ம், பூமி எந்திரினையும், சந்திரன் சமுத்திரத்தையும் காத்தத்துக்கு
ம் திரும்புகுமிடையே எவ்வீத பதார்த்தமிருந்தாலும் காத்தம்
திரும்பையும் வலித்திருக்கின்றது.

க. இன்னும் கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு பதார்த்தமுஞ் சில வே
றுகையான பதார்த்தத்துடனொன்றாகச் சம்பந்தப்பட்டிருக்
கின்றன. வேறு சில பதார்த்தங்கள் ஒன்றாகொன்று கிட்ட
கொண்டிருப்பனவேதான். உபேட்சைகொள்ளுகருதென்றும்,
உரசவாத்தத்தைக்கொண்டு நாயறிவினும். உதாரணமாக, கண்
னடியு பரமானுவிலிருந்து வந்து அப்படியிருந்தும் கண்ணம்புக்கு
ய் கந்தகத்தாலாகத்தக்கும் மெத்தச் சம்பந்தமுண்டு.

ச. இந்த உபயுகாட்சிச் சம்பந்தத்தை காங்கள் பூண்டுவகைக
ளுக்கும் காண்கிறோம். எப்படியெனில், ஆண்டென்பவருக்கத்
தைச் சார்ந்த பூண்டுகள் ஒன்றையொன்று பற்றி திரும்புகிறதின
வே துவகைக்கு சேசமான வாரப்பாடுண்டுமென்று சிலர் சொ
ல்லுகொள்கிறார்கள். அப்படிச்சொல்லியும் பூண்டுகளுக்கு சா
மியிலாத காரணத்தைத் தொட்டு அவைக்கு வாரப்பாடா
ன உணர்வு இவையெனவுஞ் சொல்லுகொள்கிறார்கள். ஆகை
யால் அவைகொன்றுக்கொன்று சேசமாயிருப்பதென்பது வீண்
ப. என்ற சொப்பணம் போலேயிருக்கின்றது. அது பூண்டுவகைக்
குறித்தான உபயுகாட்சியினால் விகாரப்பட்டு, தப்பப்பட்ட உபயுகா
ட்சியேயல்லாமல் மற்றும்படியல்ல. ஆகையினால் ஒரு சிறுத்தி
வளையான இரத்த வேடுகுரு திவலை இரத்ததோடே போடொன்று
உது போலவும், சினிக்குத் தண்ணீருக்குமுள்ள சம்பந்தம்போலவும்
இப்படிப்பட்ட பதார்த்தம் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமாயிரு
க்கின்றனவும் அவைகளுக்கு முகத்தல் மையான சேசமிருக்கிறதாக
சென்றவருக்கின்றது.

சு. யோனிபேதத்தைப் பற்றி காங்கள் பார்க்கும்போது பற்ப
ல அங்கங்களுக்கும்மிடையே இப்படிப்பட்ட உபயுகாட்சியைக் கா
ண்கின்றோம். உதாரணமாக, வரவலே ஒருபுண்காயமிருந்தால் அ
தனால அவருக்கு பூட்டு வியாதி உண்டாகின்றது, இரல் வயாதிபின
ல கூடது தொனி மெத்த வருத்தமுண்டாகின்றது. வரலும் அ
லதும், அவலது இரலுத் தோலும் இப்படி என்ன வியாயத்தைத்
தொட்டு ஒன்றுக்கொன்று உபயுகாட்சிக்கொள்ளுகருதென்பது எ
கவருக்குத் தெரியாது. [இன்னும் வருட.]

ABBOTT'S LESSONS ON MORALS.
[Adapted to Hindu Readers.]
Lesson I.—CONSCIENCE.

When we are doing, or have done, what is right, our hearts are peaceful and happy. When we are doing, or have done, what is wrong, we feel guilty, and anxious, and miserable. God has made us so, because he wishes us always to do right, and never to do wrong.

This feeling, which makes us peaceful and happy when we do our duty, and which condemns us when we sin, is conscience.

Conscience is very faithful; it is always ready in our hearts, to tell us what we ought to do and what we ought not to do. This lesson will explain several ways in which conscience is very faithful to us.

1. Conscience warns us, before we begin to do wrong. Do you know what warning means? If a man were to see a little girl going towards a deep well, with nothing around it, to keep her from falling in, and should tell her to take care and not to go there,—that would be warning her. Now, conscience warns us. When we are going to do any thing wrong;—yes, even when we are just beginning to think of doing wrong,—conscience warns us not to do it.

One day, Tarmu was playing in the yard, and he found by the side of the fence, a large yellow plantain. He took it up and hid it in his cloth. He knew that it belonged to

one of the other boys, but he thought he would carry it away alone, and eat it after school. Just then the master called the boys to go in. Tarmu went in, and sat down, with the plantain in his cloth.

All the remainder of that afternoon, Tarmu was restless and uneasy. There was something in his heart which seemed to say, "Tarmu that plantain is not yours, you must not keep it. You must not eat it after school." This was conscience, warning Tarmu not to do wrong. For Tarmu had not yet actually done any thing wrong, he had only thought of doing wrong. The plantain was safe in his cloth. He had had no opportunity yet to give it to the boy that it belonged to. He had not yet begun to carry it away to a secret place to eat it. But conscience looked forward to, and warned him against, the dishonest act which he was going to do.

Thus conscience often warns persons even before they have begun to do the wrong thing which they are thinking of doing. It will not let them enjoy any peace or happiness until they determine that they will not do it. Tarmu felt uneasy and unhappy all the afternoon. He tried to amuse his mind by thinking of something else; but conscience would not let him rest, until, at last, just before school was done, he resolved that he would go and carry the plantain to the boy that it belonged to. Then his mind was relieved, and he gradually became quiet in spirit and happy again.

QUESTIONS ON LESSON I.

- Repeat the general principle stated at the beginning of the Lesson.
- What does conscience do when we are meditating or intending to do wrong?
- What is warning?
- Do you remember the story of Tarmu and the plantain?
- Was the plantain Tarmu's?
- If a boy finds any thing which some body else has lost, is it his because he has found it?
- What ought Tarmu to have done with the plantain?
- What ought a boy or a girl to do whenever they find any thing?
- Why was Tarmu unhappy at school that day?

நன்மாரீக்க நெறி.

கவது. சீவசாட்சி, அல்லது மனச்சாட்சி.

நிதானமானவற்றை காங்கள் செய்திருக்கிறபொழுது அல்லது செய்யும்பொழுது எங்கள் இதயம் சமாதானமும் பாக்கியமுமும் எவைகளாயிருக்கின்றது. நிதானமற்றவைகளை காங்கள் செய்திருக்கிறபொழுது அல்லது செய்யும்பொழுது காங்கள் குற்றமுள்ளவர்களென்று கிரீப்பந்தமுள்ளவர்களென்று மெண்ணித் தத்தவிக்கிறோம். இப்படியெல்லாம் எங்களைத் தத்தவிப்புக்கொள்பவர்களுடைய தோஷம்; ஏனென்றால், காங்கள் தமையைய விட்டு கண்மையை நடப்பிக்கும்படி அவரவரதகாலமும் எங்களை விரும்புகிறார். காங்கள் எமது கடமையைச் சரியாய்ச் செய்யுபொழுது சமாதான சௌகியமுள்ளவர்களாகவும், காம்பாலஞ்சு செய்யும்பொழுது காங்கள் குற்றவாளிகளென்று கண்டிப்பதும் அந்த உணர்வே சீவசாட்சியென்றழைக்கப்படும்.

சீவசாட்சி எப்பொழுதும் நிதார்த்தமுள்ளதாயிருக்கிறது. காங்கள் ஏதைச் செய்யவேண்டுமென்றும் ஏதை செய்யாமல் விடவேண்டுமென்றும் எங்கள் இருதயத்திலே வந்து சொல்லுகின்றது. சீவசாட்சி எங்கள் பாட்டுக்கு மெத்த நிதார்த்தமுள்ளதாயிருக்கிற தென்பதைப் பற்றிப் பிண்களுக்கு அநேக வழியாய் எடுத்துக்காட்டலாம். எப்படியெனில்,

க. சீவசாட்சியானதொரு யாதொன்றைச் செய்ய ஆரம்பிக்கமுள்ளேஅதுஎங்களை எச்சரிக்கிறது. எச்சரிப்பென்பபதிக் கருத்து உங்களுக்கு வெளிக்குதோ? ஒரு பொருள் விழாதபடிக்குப்பண்ணுத்தக்க யாதொன்றுமில்லாத ஒரு ஆழிய கிணற்றைநோக்கிப்போ

கிறதைக் கண்டு அங்கே போகாதபடி பத்திரம் பார்த்துக்கொள்
 சேன்று அவருக்குச் சொல்வதுண்டானால், அப்படிச் சொல்
 லுவதே அவருக்கு எச்சரிப்பென்று சொல்லலாம். திராவிடநீர்
 காரியங்களை எாம் செய்யும்பொழுது அவ்வது செய்ய உன்னும்
 பொருது நானும் சேராட்சி எங்கள் செய்யாதபடிக்குப் புத்
 த்சொல்லி எச்சரிக்குது.

ஒரு நாள் தாமு என்ற பிள்ளையாண்டான் விளையாடிக்கொண்
 டிருக்கையில், வேலியோரத்திலே ஒரு பெரிய செவ்வாழைப் ப
 டியிருக்கக்கண்டு, அதைத் துண்டித்துத் தனதுபுடைவைக்கு
 ள்ளே ஒணீத்தும், அதொரு பொடியுடைய பழமென்றதற்கு
 ளும் தான் மாத்திரமே அதைக் கொண்டுபோய்ப் பண்ணிக்கூடு
 கத்தித் திறகு சாப்பிடுவேனென்றெண்ணினான். உடனே அவ
 னுடைய உவாத்தியாயல் பிள்ளைக் உட்கே போகும்படி குரற்
 சாட்டினான். அவர்களோடே தாமு என்பவனும் உட்கேபோய்
 த் தனது சீலையில் அந்த வாழைப் பழத்தை வைத்துக்கொண்டே
 ளுக்கார்த்திருத்து அன்று பின்னேருருவதும் ஆறுதலற்றவனாயும
 மனசேவுள்வனாயுமிருந்தான். அப்படியிருக்கி சமயத்தில தா
 மு அந்தப் பழம் உன்னுடையதலை. சீயதை வைத்திருக்கவும் ப
 டாத, பண்ணிக்கூட முகித்தித் திறகு அதைத் தின்னவும்படா
 ளு என்ற சொல்லுமாப்போலே அவனுடைய இயங்கித்திற
 றிற்று. தாமு என்பவன் அப்படிச் செய்யப்படுதொன்றெச்சரி
 த்தவிலு சேவசாட்சி. ஏனென்றால், தாமு என்பவன் பொல்லாப்பி
 ட்செய்ய உன்னினதேயல்லாமல் யாதொரு தப்பிதமான காரியத்
 தை இன்னஞ் செய்யவில்லை. வாழைப்பழமும் அவனுடைய மடி
 யிலேதானே பத்திரமாயிருந்தது. அந்தப் பழம் போகவேண்டிய
 பொடியுடைய அத்தைக் கொடுக்க அவன் இன்னர் தொடங்கவுயி
 லை. அவன் இதைத் தனித்த இடத்திலே கொண்டுபோய்த் தன்னை
 ளுரமிக்கவுயிர்வை. ஆனாலும் சேவசாட்சியானது அவன் செ
 யப்போகிறமெட்டகாரியத்தைப்பார்த்து அவனைச்சரித்தது
 அப்படியே சனக்கன் செய்ய உன்னுடைய தப்பித காரியங்களை
 யுத் செய்யாதபடிக்குச் சேவசாட்சியானது பலமுறையும் எச்சரி
 க்கின்றது. அவர்கள் அதைச் செய்யமாட்டோமென்று தின்ன
 யம்பண்ணினாலொழிய பற்றும்படி அது அவர்கள் சமாதானமு
 ள்ளவர்களாயும் மண்பாக்கியமுள்ளவர்களாயும் இருக்கவிடாது.
 தாமு என்பவன் அனதுபின்னமும் முழுதும் மனச்சேவுள்வனாயு
 யும் அசர்ந்தொழுவன்வனாயுமிருந்தபடியால் வேறொருதல்கா
 ரியத்தற் புலவனே ஒடுக்கியும் பார்த்தும் பண்ணிக்கூடப்பட்ட அச்ச
 னாமே ஒடிப்போய் அதை வாழைப்பழத்தை உடையவனிடத்தில
 ஒப்புக்கொடுப்பேனென்று திராமு மனமண்ணுடையவுஞ் சேவ சாட்சி
 யானது அவனை ஆறுதலாயிருக்கவல்லவலை. அப்போ அவனுக்கு
 மனதுக்காறுதல வந்தது. அவனும் யாவர மறுபடியும் ஞ்சுச
 மிலவாமல் மண்பாக்கியவானானான்.

கேள்வி.

இந்த கெறிபிற் பாயித்தற் சொல்லப்பட்ட காரியங்களைச்
 செய்வது?

காமியாதாமொரு தப்பிதமான காரியத்தைச் செய்ய கிண்கு
 ம்போது அவ்வது உத்தேசக்குமபோது சேவசாட்சி அவ்வதனை
 ச்சாட்சி என சொல்லுக்குது?

எச்சரிப்பாவதென்ன?

தாமு என்பவனும் வாழைப்பழத்தையும் பற்றித் உறப்பட்ட
 சரித்தவருடைய கிண்பாப்பிக்குத்தோ?

அந்த வாழைப்பழத் தாமுயுடையதுதானே?

ஆராயல்காரர்களுட்கூட உடைமைகளை ஒரு பொடியைக் கண்
 டெடுத்தாலுமில் அவன் அதைக் கண்டெடுத்தபடியால் அது அ
 யனுடையதுதானே? அந்த வாழைப்பழத்தைத் தாமு என செ
 ய்யவேண்டிய! ஒரு பொடியை அவ்வது பொடியி யாதாமொரு
 பொருளைக் கண்டெடுக்கும்பொழுது அவர்களைச் செய்ப வே
 னைபது?

அக்கறைக்குத் தாமு என்பவன் என்ன தியாயத்தினால் மெத்தச்
 சஞ்சலமுள்ளவையிருத்தோ?

MR. POOR'S LETTERS TO HIS LATE PUPILS.

NO. 2.

MY YOUNG FRIENDS,

In my introductory letter, I observed, that my object in addressing you
 through the medium of the press is,

1. To give you an expression of my remembrance of you, and of my
 continued interest in your welfare.

2. To aid you in understanding the novel and peculiar position, in which
 you are placed in society, and to turn your attention to some of the more
 important duties which thence devolve upon you.

3. To invite a reciprocation of views and feelings on your part, that I
 may become acquainted with your present circumstances, and know some-
 thing of the results of your experience and observation, thus far on the jour-
 ney of life.

It is my design, in this letter, to explain what I mean by "the novel and
 peculiar position in which you are placed in society."

1. You are a class of *educated Hindus* or "*Natives*." On this account
 you will be regarded as the representatives of your countrymen. The
 national intellect will, to some extent, be estimated by what may be the
 developments of your literary character. It was formerly the prevailing
 opinion among Europeans, and the opinion is still entertained by many, that
 the Hindus are comparatively defective even in intellect, and incapable of
 making creditable attainments in the higher branches of learning. Your
 future course in life will, doubtless, do something towards solving this
 problem. The problem to be solved, is two-fold; first, whether there be
 any natural or physical defect in the Hindu mind; or, secondly, whether
 there be such adverse influences in the climate, or in the domestic, civil,
 political, or moral state of the Hindus, as must necessarily stamp upon
 them a character of inferiority.

2. Your position in society is such, as will subject you to close
 inspection. You are a *spectacle* to many. Many will narrowly watch your
 conduct,—some, from one motive and some from another. They will, though
 for very different purposes, carefully note both your failures and your
 successes. Though it be granted, that there is no *physical* defect in the
 Hindu mind, it is questionable, to what extent it is expedient, in the
 present state of society, to impart education. It is even objectionable,
 in the minds of some, that the higher grades of education should be
 extended to a considerable portion of the native population. Doubtful
 opinions on this subject will, to some extent, be settled, either more
 decidedly in favor of native education or more decidedly against it,
 by what may be seen as the results of your education. You will be
 regarded as the representatives, not only of your countrymen generally,
 as before observed, but of those natives especially, who are in a
 course of education and are candidates for office.

3. You must be regarded as a *class of intruders*.—You are intruding
 upon grounds already occupied—and occupied by those who can ill
 afford to give place to you. You are a race of unwelcome competitors
 for place and office, unexpectedly sprung up. It cannot be denied that
 you have certain advantages, which must give force to your claims, and
 enable you to prevail, to some extent, to the disadvantage of those with
 whom you are called to compete. Whatever may be your *comparative*
 attainments, you can well afford, other things being equal, to serve at
 a lower rate than your competitors of European descent.

In this connexion, I may take occasion to say, that almost the only
feature in mission Boarding School establishments for natives, which I
 have noticed with regret, is its unfavorable bearings upon a portion of
 the European community, who have not been favored with corresponding
 literary advantages, to enable them to maintain their relative standing
 in society. This feeling of regret is in some measure relieved, by the
 additional provision, made of late years in Jaffna, both by the
 missionaries and by the Government, for the education of children
 of European descent. I have only to imagine my own children to
 form a part of this community, and an interest is at once excited,
 and my sympathies sufficiently awakened in behalf of European
 parents who have to provide for children in this country. But
 although in proffering your services you may be able to underbid
 this class of persons of whom I am speaking,—alas! for you, if you
 are unduly depending upon this circumstance. For it is even now
 well understood, that the least paid servant often, in the end,
 becomes the most expensive.

4. Your position is novel and peculiar, in relation to the
Government. It is peculiarly *important*, and in some respects,
critically interesting. You have fallen upon auspicious times.
 The liberal policy, both of General and Social Governments,
 is such as to open the widest field and the fairest prospects
 to every native aspirant to office and influence, in the island.
 It was *not so* in former times. The recent introduction of "*Trial
 by (native) Jury*" the appointment of Assessors—the opening,
 to suitably educated natives, of important places of power
 and trust, in the civil, medical and other departments of
 Government service, hold out every encouragement to
 honest effort and laudable ambition. It is indeed difficult to
 conceive what more, on this head, could be reasonably desired.
 Your position however in relation to this subject is critically
 interesting. For if you, who, as representatives take
 precedence in point of time, *fail* in your official duties,
 and prove yourselves to be unworthy to fill places of power
 and trust, you will not only fall from the eminence on which
 you now stand in a state of trial and probation, but you will
 also fall a prey to those who may have envied you in your
 promotion, and who may profit by your downfall.

(To be continued)

Principles of English Grammar.

(By WILLIAM LENNIE.)

English Grammar is the art of speaking and writing the English language with propriety. It is divided into four parts; namely, Orthography, Etymology, Syntax, and Prosody.

ORTHOGRAPHY.

Orthography teaches the nature and powers of Letters, and the just method of spelling words.

- A letter is the least part of a word.
- There are twenty-six Letters in English.
- Letters are either Vowels or Consonants.

A vowel is a letter, the name of which makes a full open sound.—The Vowels are, a, e, i, o, u, w, y.—The Consonants are b, c, d, f, g, h, j, k, l, m, n, p, q, r, s, t, v, x, z.

A Consonant is a letter that has a sound less distinct than that of a vowel: as l, m, p.

A Diphthong is the union of two vowels; as ou in out.

A proper Diphthong is one in which both the vowels are sounded; as, oy in boy.

An improper Diphthong is one in which only one of the two vowels is sounded; as, o in boat.

A Triphthong is the union of three vowels, as eao in beauty.

A syllable is a part of a word, or as much as can be sounded at once; as far in farmer.

A Monosyllable is a word of one syllable, as fat.

A Disyllable is a word of two syllables; as, Pe ter

A Trisyllable is a word of three syllables; as but ter fly.

A Polysyllable is a word of many syllables.

Why should judgement, abridgement, &c. be spelled without e? How can g, be soft like j, without it? See Walker's Dictionary under judgement.

இங்கிலிசுப்பாஷையைக் கற்கப்படுத மாணுக்கருக் தபயோ கமாதர்போருட்டு வழக்கத்தமிழ் நலையாக் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட வில்லியம் லெனிஸ் என்ற துரை இங்கிலிசிற்பேசுநர் இலக்கணசீராரம்.

இங்கிலிசிலக்கணமாவது இங்கிலிசுப்பாஷையை வழுவில்லாமற் பேசுதற்கும் எழுதுதற்கும் விதிக்கப்பட்டதாலாயிருக்கின்றது. அஃது காங்குவருப்பாய்ப்பருக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவையான எழுத்ததிகாரமும், சொல்லதிகாரமும், தொடர்மொழியதிகாரமும் யாப்பதிகாரமுமேயாம்.

க. எழுத்ததிகாரம்.

எழுத்ததிகாரமென்பது எழுத்துக்களின் வடிவையும் ஒலியையும் சொற்களப்பிழையிலாமலெழுதும்முறையையும் கற்பிக்கின்றது. எழுத்தென்பது மொழியினது சிறிய உறுப்பாயிருக்கின்றது. இங்கிலிசுப்பாஷையிலிருத்தாரெழுத்துண்டு. எழுத்துக்கள் உயிர்களும் மெய்களும் என இருவகைப்படும். உயிரெழுத்தென்பது நிறைவுக் தெளிவுமான ஒலியோடு கூடி உச்சரிக்கப்படும் எழுத்தேயாம்.

உயிரெழுத்துக்கள், a, e, i, o, u, w, y. என்பவைகளும் மெய்யெழுத்துக்கள் b, c, d, f, g, h, j, k, l, m, n, p, q, r, s, t, v, x, z. என்பவைகளும்.

மெய்யெழுத்தென்பது உயிரெழுத்தைப்போலத்திறைவொலியைக்கொடாது எழுத்தாம்—l, m, p, என்ற எழுத்துக்கள்போல.

உயிரினையென்பது இரண்டுபிரெழுத்துக்களின் புணர்ச்சியாம். out என்ற சொல்லில் o u என்றவெழுத்துக்கள் வந்தனபோல.

நிறையொலியுயிரினையென்பது இரண்டுபிரெழுத்துக்களும் ஒலிக்கின்ற உயிரினையாம். boy என்ற சொல்லில் o y என்றவெழுத்துக்கள் ஒலித்தனபோல.

குறையொலியுயிரினையென்பது இரண்டுபிரெழுத்துக்களும் ஒன்றுமாத்திரம் ஒலிக்கின்ற உயிரினையாம் boat என்ற சொல்லில் o என்ற எழுத்து ஒலித்ததுபோல.

உயிர் முட்டையென்பது மூன்றுபிரெழுத்துக்களின் புணர்ச்சியாம். beauty என்ற சொல்லில் e, u, y, என்றவெழுத்துக்கள் வந்தனபோல.

அசையென்பது மொழியினதுறுப்பாய் அல்லது ஒரேமுறையி

துச்சரிக்கப்பட்டகூடிய அசையாயிருக்கின்றது. Farmer என்ற சொல்லில் far என்பதுபோல.

ஓரசையாலாயிடு சொல் ஓரசைச்சொல்லென்னப்படும். far என்பதுபோல.

இரசையாலாயிடு சொல் இரசைச்சொல்லென்னப்படும். Peter என்பதுபோல.

மூவசையாலாயிடு சொல் மூவசைச்சொல்லென்னப்படும். butterfly என்பதுபோல.

பல அசையாலாயிடு சொல் பல அசைச்சொல்லென்னப்படும்.

(Brief descriptions of the most remarkable birds, illustrated by cuts on a comparative scale.)

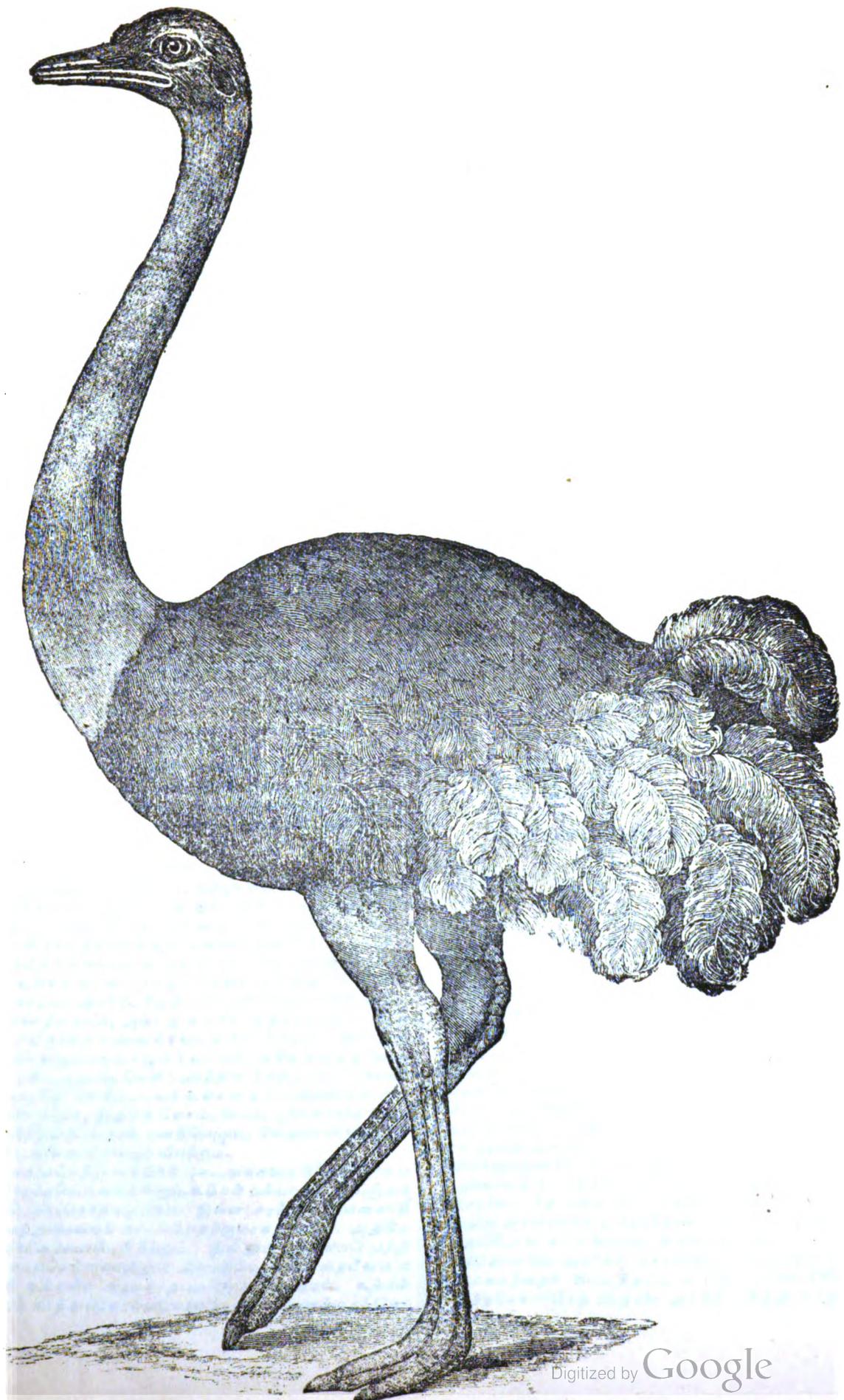
THE OSTRICH.—தீக்க குருவி.

தீக்குருவி உலகத்தினுள் சபட்டின் அனத்தினும் மெத்தப் பெரிதாயிருக்கின்றது. எப்படியென்றால் ஒரு மனிதன் குதிரையிலே ஏறிவிருக்கிறதும் எவ்வளவு உயரமாய்த் தெரியுமோ அப்படியே இதின் உயரமும் இருக்குதென்று வழிச்சொல்லோர் மெத்த உயரமாய்ச் சொல்லுவருகிறார்கள். ஆளுநரும் இங்கிலாந்து தேயத்துக்குப் பிடித்துவந்த குருவிகளின் சிலது ஏழுடிக்கு மேலே இருந்தன. அதினுடைய தலையுஞ் சொண்டுக் தாராலைப் போலவே. கழுத்து அன்னப்பட்டிசைப்போலவே. அப்படியிருத்தும் இது மெத்தப் பெரிதாயிருக்கின்றது. காலைத் தொடையும் பெட்டிக்கொழியைப் போலவே. அதின் முழுச்சடலத்தையும் எடுத்துப் பார்த்தால் ஒட்டகம்போலே இருக்கும் அது பலபதார்த்த பச்சணியாயிருக்கிறதினால், தோலையும் கண்ணாடிமுதலான விதமுடைய அனவெழுத்தினையும் உறட்டினையும் மயிர்க் குழந்தையையும் இது போன்ற இன்னுமின்னடங்காப் பதார்த்தவர்க்குக்கூடிய பட்டிக்கும். அது காட்டுப் பட்டியாயிருத்தாலும் சில வேளைகளில் வீட்டுப்பட்டியாயிருக்கும்படி பழக்கக்கொள்ளலாம். இப்படிக்கூட்டக்கூடமாக்கக் கூடிக்கொண்டே ஆசிரியர் ஆயிரிக்கா முதலிய பிடல்களிலுள்ள வகுத்தரவெளியிலே திரியும்.

தீக்குருவியின் முட்டை ஒரு சிறு பாலகனுவைய தலையையுபருப்பதும் சதாயிருக்கும். முட்டையிட்டு ஆணுப்பண்ணுமாக மாறிமாரி முட்டைக்கு மேலேபடுத்து முட்டையிற் குக்கொள்ளப்படும். பகவிலே காங்கை மீதுதிராண்டுகாயும் இரவிலே மாத்திரம் மெத்தப் பந்திரமாய்க் காலப்பண்ணிக்கொள்ளும். அப்படியிருக்கிறபோதிலும், வெகுசெகு முட்டைகளைக் குக்கொக்கொத்திக் குடிக்கிறதற்குக் கூட்டுக்கு எவ்வ பக்கத்தினும் பரப்பிவைக்கும்.

தீக்குருவியின் இறகுகள் மெத்த அலக்கிருதியாயிருக்கிறபடியாத் சனைக்கள் வேட்டையாடிப் பிடித்து வாய்விருக்கும் இறகுகளப்பிடுங்கி எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். இன்னும் முற்காலத்தில் இருந்தவர்கள் இறகுகளை எடுத்துத் தங்கள் தலச்சீராவில் அணித்ததும்ன்றித் தரைராணிகளூர் தங்கள் உடுப்பை இறகுகளினால் அவல்கரித்துவந்தார்கள். தீக்குருவியைப் பிடித்துப் பழக்கக்கு திரையோடுவெறிகொள்ளுகிறார்கள். (Moore) மூவர் என்பவர் ஆயிரிக்காவில் ஒரு மனிதன் தீக்குருவியைநிப யிராண்டபோன்றதைக் கண்டெனென்று சொல்லுகிறார். அப்படியே (Adanson) ஆதாருசன் என்பவரும் தன்னிடத்தில் இரண்டு தீக்குருவிகள் தீன்றதும் அநில வலியை ஒரு இங்கிலாந்து திரையினும் அதிசயத்தாயும் இரண்டு காப்பிரிக்கையினும் வைத்துக்கொண்டொடுமென்று சொல்லுகிறார். இத்த தீக்குருவியைத் தன்னிற் பாரமெற்றனதென்று கண்டவுடனே அது தன்னூர் கூடியவையுத்தியாய் ஒரு அந்தக்குறிக்கியைப் பல முறையுஞ் சுற்றிக் கடைசியாகச் சனைக்கள் அஃகுறிமை வழியில் என்னைதையாகுதலிட்டு மறித்துக்கொள்வார்கள். யின்னால் வருவ் கணையைப் படிப்பாரியசிய (Thunderberg) தண்டப்பாக்கென்பவர் சொல்லுகிறார். எப்படியெனில்,

ஒரு காவில் இவர் ஒரு பேட்டித் தீக்குருவி கூடுவைத்துக்கொண்டிருக்கிற இடத்துக்குச் சற்றே தூரமாய்ப்போனார். அப்பொழுது அந்தப் பட்டி பறந்து அவர் அந்தக் குஞ்சுகளையும் முட்டைகளையும் கவனியாமலிருக்கும்படி அவரை விட்டுத் துரத்திக்கொண்டோனது. அவர் தன்னுடைய குந்திரைய அந்தப் பட்டிக்கு நேரே விட்டுப் போகிறவகையெல்லாம் அந்தக் குருவியும் பந்துப் பண்ணிண்டடிக்கப்பால் அவரைத் துரத்திகொண்டிப்போயிட்டதால் அவர் மறுபடியும் அப்படியே வந்தவுடனே அவர் தீக்கருவியை



த்துக்கு மெத்தத் துன்பிலே போகு மளவும் அவரைத் தரத்திக் கொண்டுபோய்விட்டது

இக்குருவியை ஆராகுதல் கோவப்படுத்தும்பொழுது அது சில வேளைகளில் மெத்தப் பயங்கரப்பட்டதற்க்க வந்தமாய் வாயை அங்காந்து இரைந்துமுழுது, தன்னுடனெதிர்க்க்கட்டாத சத்த ருக்களைக் கண்டால் அவைகளை வெல்றுவிடுவேனென்றெண்ணிக் கொக்கரித்துக் கிடுகிடுகென்று கத்தாது. ஆளுதும் இராக்காவக்களிலே சிக்கத்தின் இரைச்சலுக்குச்சரியாய் மெத்த இரங்கப்பட்டதற்க்கணையாய் இரைந்துகொண்டிருக்கும். மறு வேளைகளில் எருத்துமாட்டைப்போலத் தனுப்போடும். அது பலமுறையும் மரண அவதிகையிலிருக்கிறதென்ற சொல்லத்தக்கணையாகப் பெருமுச்சுவில்டெக்கொண்டிருக்கும். இதைப் பற்றி மீகாவின் தீர்க்கதரிசனம்(ச. அதி. அம்.) வசனத்திற் சொல்லியிருக்கிறதாவது. "இதிலியித்தம் காள் புலம்பி அலறுவேன். பறி கொடுத்தலுமேவும் அம்மணமாகவும் எடப்பேன். காள் வறுவான சர்ப்பங்களைப் போலப் புலம்பலுக்கிக்குருவியைப்போலத் துக்கிப்பையுக்கேட்கப்பண்ணுவேன்."

கிறிஸ்துமதம்—CHRISTIAN.

RULES FOR THE CONDUCT OF A CHRISTIAN LIFE.

(Abridged from "the practice of True Devotion" by Robert Nelson, Esq.)

I. On rising from Bed in the Morning—As soon as thou awakest from sleep dedicate thy first thoughts to God, whose providence has preserved you from the dangers of the past night; adore his goodness, and express your thankfulness in some short ejaculations; exercise your love and affection towards him, or any other virtue your thoughts shall suggest to you.

Use yourself to a constant hour of rising and continue in bed no longer than you have offered up your first thoughts to God: this will prevent laziness, and hinder vain, loose, and extravagant thoughts, which will be ready to rise in our minds, when we amuse ourselves in bed long awake. In dressing yourself, reflect upon the true end of clothing, which is, to preserve modesty and health, to distinguish quality and sex; which will be useful to guard you from vanity and pride: and in all those actions that relate to dressing, let no lightness or immodesty ever appear. Remember to reverence yourself.

காலமே நீத்திரையை விட்டெழும்புலதைப்பற்றி.—கீத்திரையைவிட்டு நீக்கன் விழிக்கும்போது இராத்திரியில் உக்கனாக்கு வர இருந்த மோசக்களில் தின்ற உக்கன விலக்கிக்கொண்ட பராபரனுக்கு உக்கனிருதயத்திலிருமுதலெண்ணக்கனகோரிட்டுஅவர்உக்கனாக்குச்செய்த நன்மைக்காக அவருக் கிளையோத்திராக்குச்செய்தி அதற்காக உக்கன் உபகாரன் நியதிதலைச் சில கிறிச்செய்க்கன் வழியாய்க் காட்டி, அவர்பெரிநீக்கன் கொண்டிருக்கும் இரக்கத்தையும், நேசுத்தையும், அல்லது உக்கன் உத்தேசத்தின்படி சன்மாரிக்கமாயிருக்கிற எண்ணக்கனையும் காட்டுக்கன். ஒருரேறித்த நேரத்தில் எழும்பவும், எழும்பி உக்கன்மனதில் வருமுதலெண்ணக்கனப் பராபரனுக்கு வெளிப்படுத்தின பிரதானகோ படுக்கையைவிட்டு உடனே வெளிப்படவும் உக்கன் ஏதுபண்ணிக்கொள்ளுக்கன். ஏனென்றால், இதவே சோம்பலையும், படுக்கையில் வெருசோமாய் விழித்திருப்பதால் மனதிலெழும்ப வேதுவாயிருக்கும் விணு கெட்டெண்ணக்கனையும் விலக்கும்.

புலம்பல்களைப்பற்றி.—நீக்கன் புலம்பல்களை உடுக்கவேண்டிய பிரதானகோக்கமெண்ணவேண்டும், உக்கன் மரியாதையைபுருக்கத்தையும், பேணிக்கொள்வதற்கும், இன்ன சாங்கம் இன்னசாதி பென்ற வேற்றமைகளைக் காட்டுகிறதற்குமாதேதானே. அதுவே உக்கன் அக்கனையைவிட்டுகீக்கும். இன்னும் உடுப்பதைப் பற்றி வீருக்குச் சகலசெய்க்கைகளை அயமதிப்பு, மரியாதையினம் என்பவகை உக்கனில் அணுகாதபடிக்குப் பாருக்கன். உக்கன் சகலகையைக் காத்துக்கொள்ளவேண்டுகின்ற எண்ணத்தைக்கொள்ளுக்கன்.

Scriptural proofs of the Doctrines and Duties of Christianity.

CONCERNING THE BEING AND ATTRIBUTES OF GOD.

1. There is but one God,—no other like him.

"Hear, O Israel, the Lord our God is one Lord." Deut. vi. 4.

"The Lord he is God, there is none else." Deut. iv. 35.

"Thou art God, alone." 2 Kings xix. 15.

"Beside me there is no God, I know not any." Isaiah xlv. 6, 8.

"I am He, and there is no God with me." Deut. xxxii. 39.

"Before me there was no God formed." Isaiah xliii. 10.

"There is none like unto the Lord our God." Exod. viii. 10.

"Who is like unto thee, O Lord, amongst the gods, who is like thee, glorious in holiness, fearful in praises, doing wonders." Ex. xv. 11.

"Lord God of Israel there is no God like thee, in heaven above, or on earth beneath, who keepest covenant and mercy with thy servants that walk before thee with all their heart." 1 Kings viii. 28.

"Thou shalt know no God but me." Hos. xiii. 4.

பராபரனுடைய தன்மையையும் இலட்சணங்கனையும் பற்றிய திருட்டாந்தம்,

ச. ஒருபராபரன் உண்டென்பதைப்பற்றி.

இலையவே! கேள் எம்முடையபராபரனுடைய கத்தர் ஒருகத்தரானவர். இமோசே ச. அதி. ச. வச.

சத்தரேபராபரன். அவரேயல்லாமல் வேறொருவருமில்லை, இமோசே. ச. கடு.

தேவரீர் ஒருவரே. உ. இராசா. வக. இ.

எம்மைத்தவிரத்தேவனில்லை. எம்மைத் தவிர வேறொரு தேவனாண்டோ, ஒருவனையும் அறியோம். சசாயா. சச. க. அ.

சாமேயவர் எம்மோடேவேறேதேவனில்லை. இ. மோ. கஉ. கஃ.

எம்முமுன் ஏற்பட்டதேவனில்லை சசாயா. சக. வ. [அ. வ.]

எக்கப்பராபரனுடைய கத்தருக்கொப்பானவரில்லை. உ: மோசே.

தேவானில் உமக்கொப்பானவரார்? பரிசுத்தத்தில் மகத்தவருக்களையும் துதிசென்றியப்பட்டதக்கவரும் அற்புதக்கனச்செய்கிறவருமாவீடும் ஒரு ஒப்பானவரார்? உ. மோசே மடு. வக.

இலையவே! பராபரனுடைய கத்தரே! தக்கம்முழுதிரதயத்தாரும் உமக்குமுன் பாசுடக்கிற உம்முடைய ஊழியக்காரருக்கு உடம்படிக்கையைபுக் கிருபையைபுக்காக்கிற தேவரீரைப்போலே உயரப்பாமண்டலக்கனில் கீழேயுழியினும் பாடுதொருதேவனும் இல்லை. ச. இராசா. அ. உக.

தீ எம்மைத்தவிர வேறேதேவனாறியஒன்றாதே. ஒருசே வக. ச.

விவிலியவேதாகமத்தைக் குறித்தோர் வார்த்தை.

A few words about the Bible.

வேதாகமத்தில் மாத்திரமே பராபரன் அருளின ஏசுசத்திய வார்த்தைகள் அடக்கியிருக்கிறதென்றும் பொல்லாதவர்கள் இராட்சணியமடையும் வழியை ஏறிவிடும் அறிவிலியும் வாசித்து விளக்கி இராட்சிக்கப்படுமபடி அதிக துலாம்பரமாய்க் காட்டப்பட்டுருக்கிறதென்றும் கிறிஸ்துமதாதுசரணியுக்களவர்கள் விசுவாசிக்கிறார்கள்.

இவ்வகவாசத்தின்படியே கிறிஸ்தவர்களாயிருக்கப்பட்டவர்கள் மற்றையோரும் இந்த வேதாகமத்தை வாசித்து அதை விளக்கிக்கொண்டு மோட்சத்துக்குப்போகும்பாதை இன்னதென அறியும்படி விரும்புகிறார்கள். உலகத்தினுள்ளுத்தக்கங்கள் அனைத்தினும் விவிலிய வேதாகமமே அதிக விநாயுறப்பெற்றதாயிருக்கிறபடியால் எவ்வகைப்பட்டவர்களுக்கும் அதைப்பிரபலியுஞ்செய்யும்படி வேண்டிய முயற்சிபண்ணுதற்படியால், அஞ்ஞானமதம் பரம்பிய எவ்வெவ்வடக்களுக்குக் குருமாரை அனுப்பி வேதாகமத்தை அவரவர்களுடைய சொய பரணையிற் திருப்பி விதிவிலக்குணர்வு கொளுத்துகிறார்கள்.

அல்லாமலும் 'நீக்கன் புறப்பட்டு உலகத்தார் எல்லாரையுஞ்சீராகக்கிப் பிராக்குமாரசு பரிசுத்தாயிவின் எம்மைத்திலுலே அவர்களுக்கு ஞானவகாணக்கொடுக்கம்.' என்று கிறிஸ்துசாதர் கொடுத்துப்போன கட்டைப்படி கிறிஸ்தவர்களுடைய என் முயற்சியெக்கொண்டும் அவர்கள் கொடுக்கும் பணத்தைக் கொண்டும் வேதாகமத்தைக் கிட்டத்தட்ட எ விரதப் பாடகனில் மொழிபேரித்தசோமாயிரம் பிரதிகளை அச்சிற் பித்தித்து எக்கும் பரப்புகிறார்கள்.

பஞ்சநீதிரக் கதை.

முன்றவது

சந்திவீரகம், அல்லது அடுத்தகேடுத்தல்.

PANCHA-TANTRA-KATEI.

The art of conquering an enemy by means of an affected friendship.
(Continued from page 304.)

யானை தொட்டாணும் பாம்பு மோக்தாணும் அரசனைகத்தா னுந் தூச்சனை 10 ரீபாணைபண்ணினாலும் உயிர்ச்சேதம் வரும். ஆ தலால் இதற்கு ஏதாவது உபாயம் யோசிக்கவேண்டுமென, அப் போது சில முடலகன் உயிரைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுப் பூமியை விட்டுவிடலாமென்றிருக்கிறதினால் இவ்விடத்தை விட்டு விட வேண்டுமென, இதைக்கேட்டு வேறொரு முடலகன் கம்புண்டைப் பெ ளியோர்கள் வாழ்ந்த விடத்தை விட்டு வேறிடத்திற் போகாமல் யானைகளை அஞ்சத்தக்க தந்திரம் எடுக்கவேண்டும். எஞ்சில்லாப் பாம்பும் படபெடுத்தால் அதற்கு எஞ்சுகிறதாலும் இவ்வாவிட்டா லும் பயங்கரமாயிருக்கிற படத்தின் வடிவைப் பார்த்து மனிதர் கள் பயப்படுகிறார்களென அதைக் கேட்டொரு முடல் சொல்லுகிறே தி; யானைகள் பயப்படும்படி ஒரு உபாயஞ் சொல்லுகிறே ன்; என்னென்றும், விசயத்தினையும் கம்புண்டைய கவாயி ச க்திரமண்டலத்திலிருக்கிறான். அவன் தூதனுப்பினுமென்றொரு சி மித்தம் வைத்தொரு பொய்த் தூதனை அவர்களிடத்துக்கனுப்பி ளும்எம் காரியம் ஆகுமென, இதைக்கேட்டவுடனே எல்லாம் அப் படியே தீச்சயித்து செட்டைக் கா தனைப் பார்த்துச் சொல்லுக ன்றான — என்னென்றால் கீ சாதாரியவான்: எதிரிகளைச் சமாதானம் பண்ணுவதெவ்வாறுதான் காரியத்தில்நீபியுணர்ப்புகளாகியிருக்கிறது. மென ட்டடியில்லா டையும், சோம்பாமைபும், பொய்யாமைபும், ஊகி த்தறிச்சுலர் தூதலட்சணமென்று சொன்னவற்றிற்கு நீயே வாசல் தூதனென்று கிணக்கெடுமாதையால் கீபோலும் கம்புண்டைய காரி யங்கைகடும். மூடத் தூதனை அனுப்பினுந் காரியம் கேட்டுப்போ மென்று சொல்லி அதை அனுப்பப் பின்புது போய் யானைகள் வரும்வழியில் ஓர் உயர்ந்த மேட்டில் உட்கார்ந்திருந்து பூதபதியை ப் பார்த்துச் சொல்லுகிறது, அடாதுஷ்டாயானயே, வெட்கத் தை விட்டிந்த மலையில் வந்து பலவகைப்பட்ட விஷயாண்டு விஷ யாடுகிறாய் ஆதலால்நான் எல்லாவையும் அடித்தேறித் தவிரவேனெ ன, தூதைக்கேட்டு யானை உன் பேச்சைக்கேட்டு நான் மிகவும் ஆச்சரியப்படுகிறேன் ஆனால் ஆரென, முயல்விசயத்த தூதரானு டைய தூதன் அவன் கட்டையை உனக்குச் சொன்னேன்; அவ ன் சந்திரமண்டலத்திலிருக்கிறபடியார் சந்திரன் உன்னிடத்திற்கு அனுப்பினுமென, இதைக்கேட்டு இவன் வலியவதுடைய தூ தனென்றெண்ணி அதைப் பார்த்துச் சந்திரனுடைய கட்டையை எ ன்னவென்ப பிறகு அது, நீ இக்கே வந்த தூதனாயில்லாமற் கீரிடை செய்து கெடு முயல்கள்க் கொள்ளும். ஆகிலும் காடுகொரு தரம் பொறுத்தேன் இப்போதுதான் உயிர்மோலைசயிருந்தால் மீன் டிக்கே வரவேண்டாமென்றிப்படிச் சந்திரனுடைய கட்டையையி ருக்கிறத்தை உனக்குநான் சொன்னேன். இப்போது இதற்குப் பி ராத்தியுத்தரவுசொன்னால் கவாயி திருவடிக்கேறிவிப்பேனென, யா னை அவனிடத்திற்கு என்னை அழைத்துக்கொண்டுபோ பிறகு கா ன் உன் எசமானனுக்கு கமலகாரம்பண்ணி வேறொரு குணத்திற் பேசுவென இதைக் கேட்டு முயல், நீ தனியாய் என்முடி கட்ட வா உனக்குச் கவாயியைக் காண்பிக்கிறெனென்ப பிறகு இரண்டும் போகையில் ஒரு ஏரியின் அருகே போய் முயல் யானையைப் பார்த்து, அந்தச் சந்திரன் தன்னீர்க்குள்ளே உத்திருக்கிறான அவ னை கவல்கிரித்துவிட்டுக் கடுகண்போ. இவ்வாவிட்டால் அவனு டைய சமாதிகுப் பங்கம் வந்தால் அவற்கு வெகு கோபம் வரு மென, அப்போது யானை பயந்து சந்திரலிமயத்துக்கு கடல்கா ரம்பண்ணிவிட்டுப் போயிற்று. அதுமுதற்கொண்டு முடல்கள் அ ட்கே க்கமுற்றிருத்தன. ஆகையால் பெரியோர்களை அடுத்திருந் தால் மகிபோல வந்த வினை சூரியன் முன்பணிப்போல நீங்கும். கொல்லைவிற்குற்றியை அடைந்த புல்லு உழவருமுடையக்கேடு பட்டுமா? துஷ்ட்டார்களுடைய கட்டுறவு கண்ப்போதிருந்தாலு ம் கெடுதவரும். முன் ஒரு முயலும் ஆந்தையுஞ் சண்டையிட்டு க் கூம்பலவனருகே போனவுடனே இரண்டையும் அது கொன்ற தறிவீரோலெனக் கேட்டுப் பறவைகள் காசுத்தைப் பார்த்து அ டெப்படியெனக் காசுஞ் சொல்லத் தொடக்கிற்று.

(இன்னும் வரும்.)

சு. அந் காரம்.

வாழ்க்கைத் துணை நலம்.

ருசு. இல்லவெனில்லவண் மாண்பானுள்ளதே னில்லவண்மாணுக்கடை.

4. ஒருவனுக்கு மனைவி (நற்குண நற்செயல்களா கிய) சிறப்பானால் இவ்வாறது எது, அவள் அப்படி யாகாதபோது உள்ளது எது?

If his wife be eminent (in virtue) what does (that man) not possess? If she be without excellence, what does (he) possess?

Drew.

What is deficient with a virtuous wife
If in the wife defect, then what is all
'This world can give?

Ellis.

ருசு. பெண்ணிற்பெருந்தக்கையாவுகற்பெண்ணுந் திண்மைபுண்டாகப்பெறின்

4. ஒருவன் அடையப்படும் பொருள்களுள் மனை வியைக் காட்டிலும், பெருமைதங்கிய பொருள்கள் எவையுண்டு, கற்பெண்ணுந் திண்மைபுண்டாகப்பெறின் பதிவிரதமெண்ணுந் திடமுண்டாகப்பெற்றால்.

What is more excellent than a wife, if she possess the stability of chastity?

Drew.

Than virtuous woman what more excellent
Who firm in mind, her wedded faith maintains?

Ellis.

தை மட.

சாதியை தைம. மடதி. முதல் மாகி மததி. வரைக்கும்.

No. Date.	தமிழ் தி.	வாரம்.	சந்திதிரம்.	திதி.	யோகம்	கரணம்.				
12	க	வி	கா	வச	எ	உடு	சு	ஞா	வி	உடு
13	உ	வெ	ரோ	வச	து	உடு	9	ஞா	பா	உடு
14	க	ச	மி	வச	தி	உச	மா	ஞா	தை	உச
15	ச	ஞா	தி	வச	ச	உஉ	வை	சடு	வ	உஉ
16	சு	தி	பு	வச	0	வக	9	கக	ப	வக
17	சு	செ	பு	வச	யி	வடு	9	கஉ	சுய	வக
18	எ	பு	ஆ	வ	த	வக	ஆ	உடு	சு	வக
19	அ	வி	க	க	தி	டு	சுய	வச	வி	டு
20	க	வெ	பு	உ	ச		சொ	வி	பா	
21	வ	ச	அ	டு	ப	டுச	ஆ	க	சுய	உச
				சொ	ஷ	சய	அ	க	கர	உச
22	வக	ஞா	கி	டு	ஸ	சக	தி	சா	வி	வடு
23	வஉ	தி	சு	சச	அ	கச	கு	சவ	பா	வ
24	வக	செ	வி	சச	ச	கக	க	கச	சுத	டு
25	வச	பு	அ	சஉ	த	உக	க	உச	வ	உ
26	வடு	வி	கே	சஉ	எ	உச	து	உச	பா	உச

SUPPLEMENT TO THE உதயதாரகை.—MORNING STAR.

[Vol. III. No. 1. Thursday, January 12, 1843. தை. மீ. 2, தேயதி வியாழக்கிழமை, 1843. ஜன. 12. புத். சந்திரகை க.]

உதயதாரகைப் முகமைத்தரைக்கு
(On the impropriety of attending heathen dances.)
அருமையானடியாயே.

ஐரோப்பையாகிய நாள் இந்நிதவலுபுருத்தும் கடத்தகொண்ட ஒருக்கினத்தைவிட்டு என்மனநிலையுண்டான சொல்லிமுடியாத விசாகுலத்தையும் மனலாபத்தையும் அறிவிக்கும்படியெழுதகிறேன். இத்தத்தப்பித்தத்தைக் கண்டவர்களுக்குக் கேட்டவர்களுமாகிய திவ்ஜிதின்ன சிசெய்தருடைய மனதில் இதைப்பற்றிய குறைச்சலான எண்ணத் தொன்றதபடிக்கு இவ்வுகாரியத்தைப் பிரகாசெய்யும்கடாரகைப்பத்திரிகையில் (இய) கடுதாசிகள அலர்களுக்கு நாள் பிரகாசெய்யும்படி என்வசமனுப்பும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அஃது என்மனையில், வடதேசத்திலிருந்து இவ்விடம் வந்திருக்கிற உத்தாடிகள் போனவென்கிக்குமுமையிரத்திரி என் வீட்டுக்குக் காக்கத்தவியாட இருந்தபடியால் காணும் அவ்விடத்திற்கு வரும்படி என்னைசிலர் கேட்டுக்கொண்டார்கள். நாள் சிறுபராசுத்தொட்டுஎன் னூரவர்களுக்குள்ளாகுதல் இவ்ஜூரவர்களுக்குள்ளாகுதல் இப்படிப்பட்டவீண்காட்சிக்குக்குப் பிறகீங்கலாய்க் கட்டத்தவகையால் அக்கேள்விக்குச்சம்மதியற்றவலுபுருத்தென். இவ்விதகடப்பற்றிஐரோப்பாவிலிருக்கப்பட்ட வெணது சிசெய்தருக்குத் தெளிவிக்கும்பொருட்டு இவ்விடத்திற் போக ஒம்பட்டதன் மிற்றப்படி ஒரு சந்தேகத்தை அல்லது பிரயோசனத்தை அடையும்படியாயே.

அத்தருணத்திற் போதிய குடிசைதூண்ட பெண்ணைகள் அவ்விடத்தில் வந்திருக்கிறதால் யாதாமொரு அவதூறான காரியம் உடவாதென்றெண்ணியும் அதிலேதானும் மோசம்போனேன். ஆகையால் இந்நிதவனென்ற சாமத்தைத் தரித்த அல்லது சன்மாரக்கத்தை விடும்புகிறெடுமென்று சொல்லுகின்ற ஐரோப்பையாகுதல் அல்லது இவ்ஜூரவருதல் இப்படிப்பட்ட காரியங்களுக்குக்குட்படுவது குற்றமென்று என்மனமெண்ணுவதையும் கருக்கற்றிவிக்கிறேன். மேலும் அப்படிப்பட்ட செய்கைகள் பராபரனுடைய மகிமைக்கு இனமாகவும் மனுஷருடைய நலத்திற்குக் கோக்கவும் அகத்தமான எண்ணக்களுக்கு அல்லது செய்கைக்கு ஒருதவானதாகவும் உன்மனையைப் பிழாக்கிறதாகவும் சகலரும் பயங்கரப்பட்டத்தக்கதான சித்திய அழிவுக்கு உத்தத்தக்கவைக்கும்கையால் இவற்றிற்கு முற்றாய் வலிவிடக்கவண்டியது.

மேலும் இவ்விதமான ஒருகறிநிதவனுக்கடாத நடத்தையினிற்றித்தம் பராபரனுக்குப் பிறியவீணத்தை உண்டாக்கணதற்காகவும் அவருடைய சத்தூராதிகள் அவரைத் துஷணிக்க இடமவைத்தற்காகவும் அதிகதூரம் விசைப்பவதுமையிற் நாட்டியமுதாயவீண்காரியங்கள் மான பிறியமவைத்தருக்கிறெடுமென்று எண்ணத்தை அலர்கள் மனதிலிருந்து முற்றாய் அகற்றுவதற்கான வழி இதுவேயென்றுமெண்ணுகிறேன்.

பருத்தித்துறம் இப்படிக்கு
தினாசமம் ஆட, தைமீ, கதி. ஒரு ஐரோப்பையான்.

To the Editors of the "Morning Star."

GENTLEMEN,

A question on English Grammar, proposed by S. MANIGAVASAGAM, appeared in No. 17th, Vol. II. demanding whether adverbs do or do not qualify nouns, pronouns, and prepositions. An answer to this, by "a student of H. H. Rajah's Free School, Trevandrum," appeared in No. 21st. It is not my purpose to criticise his answer so much as to elucidate the point at issue. That his answer is totally unsatisfactory can be proved both from his own statements and from the authorities of established grammarians. "I conclude," says he in a part of his communication "that an adverb never qualifies a noun or pronoun, because these two parts of speech have adjectives especially appropriated to that office; and therefore there is neither propriety nor necessity for so employing the adverb."

He states that a noun or pronoun has the adjective to qualify it, meaning thereby that it is improper and unnecessary to employ two or more parts

of speech to do the same office. Is the office of qualifying a noun or pronoun the exclusive prerogative of the adjective? If so, what propriety is there in having the prepositions and the active verbs to govern a noun or pronoun? Be this reason however, futile as it may, I grant for argument's sake, that an adverb never qualifies a noun or pronoun as he alleges. I would, then, ask what he means in his concluding remarks. He says, "I conclude therefore that Lennie, Lindley Murray, and others are right in stating the general rule for adverbs as they have done." Here, mark the expression "general rule," which shows there are rules of exception. I now challenge him to show what these exceptions are. No doubt, he will say that adverbs qualify other parts of speech than a verb, an adjective, or another adverb. I think, therefore, that he must admit the propriety and necessity of employing the adverb to qualify a noun or pronoun. The examples he has given are in my view, entirely irrelevant to the point under consideration.

MANIGAVASAGAM did admit the general rule given by the author referred to, but his question was simply whether adverbs do or do not qualify other parts of speech than a verb, an adjective and an adverb. In answer to this, I say, it does and may properly and necessarily do so. In proof of this, I shall offer the following reasons. 1st. *From the close affinity which adverbs have to nouns.* It is a fact, that the greater number of adverbs have nouns for their basis, being evidently derived from number, order, place, time, manners, quality, quantity, interrogation, affirmation, comparison, doubt, negation, &c. It cannot therefore be strange, if adverbs should qualify nouns. 2nd. *From the respective affinities which exist between adjectives on one side, and adverbs on the other.* Nouns are qualified by adjectives which again are qualified by adverbs, most of which are derived from adjectives. It cannot therefore be strange, if the adverbs derived from adjectives should sometimes qualify nouns in the place of those adjectives; as the one boy—the only boy, where one is an adjective, and only is an adverb. 3rd. *From the sameness of expressions found in some words used as nouns, adjectives, and adverbs, as much little, enough, &c.* 4th. *From the nature of adverbs themselves.* An adverb is a contraction of language and generally expresses by a single word what would otherwise require two or more; one of these two or more words upon examination, is always a noun. It is not therefore strange, that an adverb should qualify a noun when one noun may qualify another. as, wine-vessel, meadow-ground, head-ache, &c. 5th. *From the indiscriminate use of adjectives for adverbs and vice versa,* observable in prose as well as in poetry. If an adverb may with propriety and necessity be used for an adjective, why may it not properly and necessarily do its office in qualifying a noun? 6th. *Modern improvements in grammar since the time of Murray have settled the point, that adverbs qualify other parts of speech than the three established ones.* In "Hall's Grammatical Assistant," page 26th, we have this rule; "The adverb qualifies nouns, pronouns, adjectives, verbs, participles, and other adverbs;" and in page 33, "adverbs sometimes qualify prepositions," meaning this to be a rule of exception to the general rule given above. Pond's Murray, page 73, is a corroboration of the fact. He is of opinion that an adverb qualifies an article also, as in the example, "I have not even a dollar."

In conclusion, I have to observe that as the grammar follows the language and not the language the grammar, anomalies in language, as Murray justly remarks, every where encounter us, and as there can be no general rules without exceptions, freedom, with latitude and not unbending inflexibility, is to be had access to in securing the end desired. I therefore conclude that the adverb in the main qualifies a verb, an adjective or another adverb, but sometimes it qualifies a noun, a pronoun, a preposition or an article.
I am your most obedient,

Batticotta, Seminary. }
26th November, 1843. } H. P. BREWSTER.

On Tamil Grammar.

உதயதாரகாதிபருக்கு விதேசத்திரம்.

சுதரகாதி உழ்த்தமாயுயின் பேரால் உன் வினாவிய வினாவுக்கு உம். சஞ்சிகையிற் "கந்தர் ஆமருகலம்" எனக் கையொப்பம் வைத்து மமமொழி எழுதனவர் நவநவ கசரியில் இருக்கின்ற கவலியில் வல்லவாகிய நீர். கந்தர் ஆமருகலவரல்லவென்பதைச் சகலரும் அறியக்கடவர்கள்.

To the Editors of the Morning Star.

GENTLEMEN,

In answer to the question proposed by Mr J. W. of the Seminary in the last No. of the "Star" I beg to extract from an eminent author the following statement on the disadvantages of the use of tobacco. Chewing or snuffing is in the highest degree injurious to health. It is a poison, and by its action upon the nerves and stomach it destroys the appetite, prevents the perfect concoction of the food creates an unnatural thirst, and renders the individual who uses it, nervous and otherwise diseased. Besides it destroys the sense of smell and causes a very disagreeable alteration in the tone of the voice. And also, from the great thirst and alteration in the sense of taste, occasioned by the use of tobacco, an avidity for inebriating liquors is very liable to be contracted; but on the whole, from the habitual use of tobacco, in either of its forms of snuff, cud, or cigar, the following symptoms may arise; a sense of weakness; sinking or pain at the pit of the stomach; dizziness or pain in the head; occasional dimness or temporary loss of sight; paleness and sallowness of the countenance; and sometimes swelling of the feet; an enfeebled state of the voluntary muscles, manifesting itself sometimes by tremors of the hands, sometimes by weakness, tremulousness, squeaking, or hoarseness, disturbed sleep, starting from the early slumbers with a sense of suffocation, or the feeling of alarm; incubus, or nightmare; epileptic or convulsion fits; confusion or weakness of the mental faculties; peevishness and irritability of temper; instability of purpose; seasons of great depression of the spirits; long fits of unbroken melancholy and despondency, and in some cases, entire and permanent mental derangement.

In opposition to the foregoing list of evils it is thought by some that there are some advantages to the system from the use of tobacco to counterbalance in some degree its injurious effects, but there are none not even the least, and its use is to be attributed entirely to a depraved appetite.

By the above reasons it appears evident that there is no advantage whatever in smoking, chewing or snuffing this powerful narcotic.

Yours &c.

S TAMPIAHULLAY.

புதினச்சங்கடிகள்.

யாழ்ப்பாணம்.

கப்பிற்சீக்காடு.—தை 17. உயர் தீர். அவலிற் சலாபத்தினுள், மாசி 17. சக் தீர். அரிப்பினும், வக் தீர். யாழ்ப்பாணத்தினுள் கப்பிற்சீக்காடு கூடப்படுமென்று கேள்விப்படுகிறோம்.

மேலான வெலவியாய் மிசியோனாச் சேர்ந்த தர்மசாலிகளுக்கு கிளே ரெஷ்டிராசியமகா கணம்பொருத்திய பார்வையையானவர், பட்டினத்தினும் வண்டூர்ப்பண்ணியினும் தாம் லைதாயித்த நயிழ்ப் பக்கிகெடக்கலிலே கற்கும் பிண்கண மேற்படி வண்ணப்பண்ணியிற் செட்டித் தெருவிற் பக்கிகெடத்திலேயேயோனா கார்சுமி 17. உக. தீ தெதி வெக்கித்தெயிலிலன்று அவர்கள் கற் திருக்கும் வேதப்பொறிப்பு, புதியேற்பாடு, குடாமணி திகண்டு, இலக்கணச்சுருக்க வினுவிலை, திருவள்ளூர் குமற் முதலிய கல்வி களிற் பரிசோதித்து அவர்களிற் பன்னிருவர்கள் கலவித் திறத்தில மற்றவர்களும் அதிகமாவிருந்ததைக் கண்டு மனமகிழ்ச்சி அடைத்து அவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு வலிதரம் பரிசாகக் கொடுத்தார். இவ்வகற் தங்கள் தேயத்ததை விட்டு இந் தேயத்திற் சஞ்சரித்துத் தங்கள் செல்வத்தையும் தேயத்தையுஞ் செலவழித்த எங்கள் பிண்களுக்கு ஒரு பொழுதும் அழியாமல் வளர்ச்சுதாருமுறையைத் தருவ் கல்வியைக் கற்பித்துச் சாலுக்குத் தவமுக்க கெவுளுக்கு அவரார் இருட்டிக்கப்பட்ட பல உயிர்வர்க்கென்களுக்கு நிறந்த மனிதர்களுக்கு முன்னே தருமசாலிகளாக

விளங்குகின்ற இவ்வையர் முதலிய மிசியோனாரர்களுக்கு வந்தன கு சொல்லுகின்றனம். இப்படிக்கு ஓர் தமிழ்க்.

குடிவெறியனுக்குச் சம்பலித்த நஷ்டம்.

ஒரு குடியன் தானுத் தன் பெண்சாதுயம் படுத்துக்கொண்டு தீத்திரபண்ணுகையில் அத்தாரத்திரியிலே எழுத்து பெண்சாதி துக்கப்பார்த்த அவன் கழுத்திலிருந்து தாலியைக் கொத்தோடே அமத்துக்கொண்டு தெருக் கதையைப் பின்புல சாத்திக்கொண்டு திருட்டுச் சாராயம் விற்றெடு இடத்துக்கு வருகையில் வழியிலே நெருத்தகாரரைக் கண்டு ஒரு திண்ணையிழிப்பதற்குப்பிற் தான். நேருத்துக்காரர் மறைந்த பின்பு அத்தத் திண்ணையிழி மேலே படுத்திருந்த ஒருவன் விழித்துக் கீழே பதங்கியிருந்த குடியன் கையில் தாலிகொத்தோடே மின்றுமறை ஊன்றிப் பார்த்துத் திடீரென்று கீழே குதித்துத் தாலியைப் பருத்துபோற் பிடுங்கிக்கொண்டு ஒட்டமிடித்தான். குடியன் அவனைத் தொடர்ந்து சில தூரம் ஓடியும் அவனைப் பிடிக்கொட்டாமல் அதுத் தப்போய்ச்(ச) மணிக்ருத் தன் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்து தெருக் கதையிலியத் திறத்திருப்பதைப் பார்த்து மணக்கலக்கத்தோடே வீட்டுக்குள்ளே தழுத்து பார்த்தகையில், வீட்டினுள்ளவர்கள் தாக்கத் தெளிபாது தீத்திரபண்ணுதையுள் கொடிமெலிருத்தது மணிக்ரும், ஒரு கைப்பெட்டியும், ஒரு செம்பும், இரண்டு மிண்கி க்ருக் கையுபோயிருப்பதையும் பார்த்துத் கதையைத் திறத்தலை தீத்திரபண்ணுதையுள் தன்மூல வந்த கட்டமென்று தீண்டி அது மைய மண்சாட்சி அவன் குற்றத்தை வெளிப்படுத்தினது போலத் தானே செய்த குற்றத்தைப் பெண்சாதி பிண்களுக்கு வெளிப்படுத்தி விசைப்பட்டொதுமென்று நாக்கள் கேள்விப்பட்டு இவ்வதமாக கம்முடைய தேயத்திற் குடிவெறியார் கெட்ட குடும் பக்கைப் பார்த்து விசைப்படுகிறோம்.

பெருவக்களின் கையு—GANG ROBBERY.

திண்டிக்குவல் தானுவின் குகிஷியாபிருத்தெவரின் வீட்டிலே சில கைக்கு முன்னே தானே தானே தார்த்தர் என்னும் கைகள் புகுத்து அம்முனிஷியுடைய சனக்கிற்றுக் கிலரைக் கையப்படுத்திப் பதிலையாயிரம் (யடுது) ரூபாய்க்கு விவாதம் அகேச விஷயப்பட்ட உடைமையையும்கொண்டபடிக்கொண்டு போய்வட்டாகசென்று கேள்வியாகும் (அநு. சூதயம், உஉஉ. பத்திரிகை.)

SUMMARY OF NEWS.

JAFFNA.

Supreme Court.—The sessions of the Supreme Court for the 1st Northern Circuit of 1843, are to be held at Chilaw, on or about the 28th January. Aripoe " 4th February. Jaffna " 10th "

Died at Manaar on the 7th January 1843.—Anna Johana Helena, wife of Mr. John Fredrick Hunter, Post Office Clerk at that place, leaving behind a disconsolate husband, an infant, and a circle of Relations and Friends to bemoan her irreparable loss.—Communicated.

Overland Packets.—The Jaffna Packets for the Overland Mail are notified to close on the 16th and 19th instant at 4 P. M. The Express Packet to close on the 21st instant at 5 P. M.

Exports and imports of Ceylon.—A late Government Gazette published a Return of the Exports and Imports of the island for the last five years. The imports of arms and ammunition show the extraordinary increase of from £ 200 to £ 6000 per annum.—Cotton goods of British manufacture have increased from £ 48,400 to £ 89,500 per annum.—The aggregate of the Imports are for 1838, £547,500, for 1842, £794,700, being an increase of 50 per cent. on the import trade of the island in 5 years.

In Exports, Coffee shows the large increase, from £ 116,000 in 1838, to £270,000 in 1842.—The aggregate of exports is for 1838, £892,300— for 1842, £463,400 being an increase of about 60 per cent.

Registration of Slaves.—By the Government Ordinance No. 7, of 1842, it is enacted "that every proprietor or person in charge of a slave registered under the provisions of the Regulation No. 9. of 1818, or of any subsequent enactment relative to slavery in the maritime provinces, "who may wish to retain such slave, shall, on or before the first day of January 1843," "appear before the District Court in which such slave was last registered," "and shall there apply for a renewal of such registry"—

failure of which "the slave in respect of which such omission shall have been made, shall be, and is hereby declared to be absolutely free."

We are happy to learn that there have been few, if any applications, at the District Courts in this Province for the renewal of the registry of slaves, and consequently those formerly held in bondage are now free. The neglect of proprietors to attend to the registration of their slaves shews that they have little or no desire for the continuance of slavery.

AFHANISTAN.

The following extract is from the Calcutta Englishman of the 17th December.

Mahomed Meerza Khan, the rival of the Persian chief and friend of the Barakzaes has gained possession of Bamian, where he is collecting men and grain to support Mahomed Akbar Khan, who is said to have reached within the distance of 20 coos of that place. He will stop here for a few days to find how the people of Cabul are disposed towards him.

CHINA.

Diplomatic matters are progressing as satisfactorily as could be desired. The whole of the first instalment of six millions had been paid. His excellency the plenipotentiary had visited *Shanghai*; his reception there, and the manifest satisfaction that was diffused among the merchants of that important emporium, at the prospect of commercial intercourse with the English, was especially gratifying, and leads to the belief that a vast amount of foreign business will be transacted at that consular port.

A proclamation has been issued by the plenipotentiary prohibiting British subjects from visiting for commercial purposes the northern ports till the scale of duties and tariff has been adjusted. The Chinese manifest the most amicable feeling towards the British.

Prize for the best Essay in refutation of Hinduism.—This prize of £200 proposed in 1840 by some unknown benefactor through the Bishop of Calcutta has been decided in favor of the Rev. J. B. Morris of Exeter.

Rates of Toll chargeable at the different Toll Stations in Jaffna.

	Toll for the Ferries.	Toll for the Roads.
	£ s. d.	£ s. d.
1. Every passenger carrying not more than fifteen pounds children under twelve years excepted	0 0 ½	0 0 ½
2. Every passenger carrying more than fifteen pounds.	0 0 ¾	0 0 ¾
3. Every vehicle for passengers, drawn by one horse, pony or mule, driver and passengers inclusive.	0 1 0	0 0 6
4. Every vehicle for passengers, drawn by two horses, ponies, or mules, driver and passengers inclusive.	0 1 6	0 0 9
5. Every additional horse, pony or mule, belonging to any of the above vehicles.	0 0 3	0 0 1 ½
6. Every vehicle for passengers, drawn by one bullock.	0 0 9	0 0 4 ½
7. Every additional bullock belonging thereto.	0 0 1 ½	0 0 ¾
8. Every horse and keeper, with or without rider, loaded or unloaded.	0 0 4	0 0 2
9. Every other loaded beast of burden (elephant excepted) with its driver or keeper.	0 0 2	0 0 1
10. Every other unloaded beast of burden (elephant excepted) with its driver or keeper.	0 0 1	0 0 ½
11. Every loaded cart drawn by one horse, bullock, buffalo, or any other beast of burden (elephant excepted) driver inclusive.	0 0 6	0 0 3
12. Every loaded cart drawn by two horses, bullocks, buffaloes, or any other beast of burden (elephant excepted) driver inclusive.	0 0 9	0 0 4 ½
13. Every loaded cart drawn by three horses, bullocks, buffaloes, or any other beast of burden, (elephant excepted) driver inclusive	0 1 0	0 0 6
14. Every additional horse, bullock, buffalo, or other beast of burden (elephant excepted) belonging thereto.	0 0 3	0 0 1 ½
15. Every unloaded cart drawn by one horse, bullock, buffalo, or any other beast of burden (elephant excepted) driver inclusive.	0 0 3	0 0 1 ½

	£ s. d.	£ s. d.
16. Every unloaded cart drawn by two bullocks, buffaloes, or any other beast of burden (elephant excepted) driver inclusive.	0 0 4 ½	0 0 2 ½
17. Every additional horse, bullock, buffalo or other beast of burden (elephant excepted) belonging thereto.	0 0 1 ½	0 0 ¾
18. Every loaded elephant waggon drawn by two elephants, with their drivers and leaf cutters included.	0 2 0	0 1 0
19. Every unloaded elephant waggon drawn by two elephants, with their drivers and leaf cutters included.	0 1 0	0 0 6
20. Every loaded elephant cart drawn by one elephant, with its driver and leaf cutters included.	0 1 6	0 0 9
21. Every unloaded elephant cart drawn by one elephant, with its driver and leaf cutters included.	0 0 9	0 0 4 ½
22. Every loaded elephant with its driver and leaf cutters.	0 0 9	0 0 4 ½
23. Every unloaded elephant with its driver and leaf cutters.	0 0 6	0 0 3
24. Every palenqueen with four bearers.	0 0 6	0 0 3
25. Every additional bearer.	0 0 ½	0 0 ¼
26. Every animal (dog excepted) not enumerated herein.	0 0 ½	0 1-16
27. Every leaguer or cask not empty and not carried in a cart.	0 0 2	0 0 1
28. Every leaguer or cask empty.	0 0 1	0 0 ½
29. All goods not carried in a vehicle or by men per load.	0 0 2	0 0 1
30. Every vehicle not enumerated above.	0 0 3	0 0 1 ½
31. Every log of wood, piece of stone, or other heavy article not being carried in a vehicle or by men.	0 1 6	0 0 9

FERRY AND ROAD TOLL STATIONS.

1. Pannetorre Ferry.
2. Araly Ferry.
- * 3. Kolombogam and Kalmonai Ferry, and at a branch station on the road between Kolombogam and Jaffna.
4. On the Road from Jaffna to Point Pedro.
5. On the Road from Jaffna to Chavagacherry.
6. On the Road from Jaffna to Mallagam.
7. On the Road from Jaffna to Sanguney.

* The Road Toll is payable for every person. &c. embarked at Colombogam, no matter for what place. The ferry Toll is only payable for persons, &c. crossed from Colombogam to Kalmonai and vice versa in the Renter's boats.

NOTICE.

NOTICE is hereby given that Mr. PHILIPPULLE BASTIAMPULLE of Jaffna intends to make application to the Honourable the Supreme Court, to be appointed a Proctor of the District Court of the Islands.

15th Dec. 1842.

P. BASTIAMPULLE.

CONTENTS.—அட்டவணை.

pages.	வீரமாமுனிவர் சரித்திரமவர	
1	யூ	1
2	மகம்மதுமதாதுசாரிகக்	2
3	கட்டெடெப்பவர் செய்த டிரப	
4	ஞ்சுதூவல்	3
5	நன்மாரக்கநெறி	4
6	விவலியம வெனிஸி என்றகூர	
7	இக்கலிசிற் செய்த இவக்க	
8	ணச்சாரம	6
9	பஞ்சதந்திரக்கதை	8
10	குறள்—பஞ்சாங்கம்	ib
11	இவக்கணத்தைப் பற்றி	9
12	புதினச் சங்கதிகள்	11

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

பு. சந்திரகை உ.] துராசுட (ஸ்ரீ). கை. உசு, தேயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, January 26, 1843. [Vol. III. No. 2.

வீரமாணுவர் செய்த நூல்கள். Works of Beschi.

முன் இவர் கோவில் கட்டுவதற்குத் தலைமையாக ஆரியவழிப் பணியை வரையறுத்து உலகத்தில் அவதரித்த இரட்சகரைக் குறித்து மூலவாயிதழைப்பதிவு செய்து பதினாறு பாடல்களால் முடிபுத்தாறுபாடலாக வகுத்துத் தேம்பாவணியென்னும் ஒரு வேத விவரணை காப்பியத்தை தூராசுடும் வருடத்திலே பாடினார். அதிற் கவிசுவின்றிப்பத்தையும் கருத்திணுப்பத்தையும் கவித்துவான்களால் கண்டுணரமாட்டாமல் அதற்குரை செய்யவேண்டுமென்று வீரமாணுவருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்து (தூராசுடும்) வருடத்திலே அதற்குப் பதவுரைபுஞ் செய்தார்.

வீரமாணுவர் பாடிய பெரும் காப்பியத்தைக் கண்டு வியத்த வித்துவான்களும் அவருடைய மாணக்கர்களும் அவர் பாடிய பிரபந்தங்களுக்குக் குரு வணக்கஞ் சொல்லவேண்டுமென்று விருமபி அவரதுமதிப்படி அச்சாள் வரைக்கும் அவருக்கு வழங்கி வந்த கைநிபயாதகவாயி என்று பெரில் கைநிபயத்திற்கு வீரமென்னும், காமாதிசைக் கட்டுவதற்காவால் முனியென்னும் ம வெப்பது பெருமையைக் குறித்த அடைமொழியாக முனியென்பதனோடு கூட்டி வீரமாணுவரெனக் காணப்பெயராமல்து வணக்கவகூற வாயினார். இவன்பின்பு வீரமாணுவர் இரண்டாமுறை கட்டி ஒருக்காவலுரர்க்கோலிவிருக்கும் அடைக்கல சாயலையைக் குறித்துத் திருக்காவலுரர்க்குக் கவம்பகமும் அடைக்கலமாயும் கவி வெண்பாவும் என்னும் மூன்று பிரபந்தங்களைப் பாடினார்.

பொரித்துக்கே தேசத்திற் பிறந்த கித்தேரியம்மாவின் சரித்திரத்தைப் பத்தாறுபாடல் பிரித்து (தூ) தொடையாகப் பாடினார். அது வெண்குரையாயினும் சித்திர அலங்காரமுஞ் சுமந்த மதுரமுக் திணுப்பத் தோன்றும். மேலும் வறிதகாரருடைய பாடுகளை மெல் கன்னிமை குன்றாத புதமாயின்ற மரியானிற் பிரலாபத்தைக் குறித்து அந்நாயமுக்கலத்தையும் இன்னும் அநேக கீர்த்தனைகளும் வண்ணங்களும் தேவாரங்களும் பாடினார். மிகவுந் தோர்ந்த வித்துவான்கள் தாமே இவர் பாடிய இசைத் தமிழ்ப் பிரபந்தங்களைக் கட்டுரை அலங்காரத்தைபுக் கருத்திணுப்பத்தையும் கண்டு கிரமேற்கொண்டு கவித்துப் புகழ்ச்சி செய்தார்கள்.

வேதோபதேசம்பண்ண அனுப்பப்படும் உபதேசிகள் தங்கள் தொழிலியியல்பு மாட்டு முறைய தன்மைகளைத் தெரிந்து பிறரை புது கதிரெறித்து தாங்களும் கரையேறும்படி வேதப் பிரமாணங்களை காட்டி அவை விளக்கத்தக்க நியாயங்களைக் காட்டி வேதியரொழுக்கமென்னும் வேதவிவரணை சாலதிரத்தை இருபத்திகாரமாக (தூராசுடும்) வருடத்தில் எழுதலாக மக்க்காநகாரணமு மவதிரும் முக்கூறிப்பாவத்தன்மையையும் இடங் காலஞ் செயல் முறையினைப்பற்றிப் பாவமெய்தம் பலவினையையும் அதிலுல வகுத் திடுகிணையும் பிச்சுறி மக்கெவார்க்கும் பொய்யாதெய்தம் சாவு, தீர்வை, நாகம், மோட்சமென்னுமிக்காரன் கின்றமையை நாலுபயையால் விளக்கக்காட்டி அவருடத்திற்குள்ளே ஞானவுணர்ந்ததலென்றொரு ஞானசுதலை எழுதினார்.

தரங்கம்பாடியார் தாங்கள் தமிழிற் திருப்பினை கவிசேஷத்தை ஒரு கட்டைக்காரன் கையிற் கொடுத்து வீரமாணுவர் இருக்கும் ஊரிற் போய் உபதேசம்பண்ணிக் கிறிஸ்து மார்க்கத்தைப் பிரபலம்பண்ண அவனை அனுப்பினார். அவனும் அவருக்கே தெரிந்து வீரமாணுவர் இருக்கும் ஊரினும் வந்து சில மணிதரைத் திருப்பப் பிரயாசப்படுவதைக் கண்ட சில கற்றோர் வீரமாணுவரிடத்திற் சென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டதின்மேல் பாப்பு மதத்தை மெய்ப்படுத்ததற்குத் தரங்கம்பாடியார் போதித்து வந்த போதனை மித்தியமெனது கட்டுநதற்கும் அவர்கள் தமிழிலே திருப்பி வைத்திருந்த கவிசேஷத்திலே தப்பித்தல் ஒரு க்ஷிணமென்று உதாரணப்படுத்ததற்கும் தூராசுடும் ஆண்டில் வேதவிளக்கமென்றொரு புத்தத்தைப் பதினாட்டிகாரமாக எழுதித் தரங்கம்பாடியருக்கு அனுப்பினார். குறிக்கப்படும்

ட இரத்தப் பிரபந்தத்தினாலாவது வேறெந்த புத்தி நியாயத்தினாலாவது பாப்பு மதத் தேவனருளிய வேதத்திற்கு இணங்குமென்று கட்டுவதரிது.

வீரமாணுவர் மேற் சொன்ன வேதவிவரணப் பிரபந்தங்களைல்லாம் முக்கியமாய் இரத்துக் கிறிஸ்தவர்களுக்கு உபயோகமாகச் செய்ததும்ல்லாமல் இரத்துக்களுக்குக் கெல்லாம் பொதுப் பிரயோசனமாய்த் தமிழ்ப்பாஷைக்கு வேண்டுகிற தெளிவானவிலக்கணமும் அகராதியுஞ் செய்தார். அந்நெய்யெனில், தமிழிலே முன்னோர் செய்த இலக்கணநூல்களெல்லாம் செந்தமிழ் மொழிகளின் சிறப்பிற் தெழுதிருக்கின்றமையால் தமிழிலக்கணத்தைச் சிலர் மாத்திரம் படிக்கிறார்களென்பதையும் படிப்பவர்க்கு திருக்கிற சரியானதையும் வீரமாணுவர் கண்டு அதை யாவரும் விருமபி எனிதிற் படிக்கும்பொருட்டு தூராசுடும் ஆண்டில் முன் செந்தமிழ் மொழியிலிருந்த இலக்கணத்தை வெளிப்படையாக எழுதி அதற்குத் தொன்னூல் விளக்கமென்று பெரிட்டார். ஆயினும் முன்னோர் தந்த நூல்களுக்கு இது அந்நெய்ய் விரிந்துபோகாமலும் முக்கியமாய் வேண்டிய விதிகளெல்லாவற்றையும் உடைத்தாய்ச் செய்யப்பட்டது. தமிழ்ப்பாஷைக்கு முற்காலத்திற் தெளிவான அகராதிபின்னிப் பாஷும்பாவீனமுமாகவுஞ் சூத்திரமாகவுமுள்ள கிண்கெள் மாத்திரம் இருந்தன. வீரமாணுவர் அவைகளை எல்லாஞ் சேர்த்து பெயர், பொருள், தொகை, தொலை, பெயரைக்காவருத்து தூராசுடும் ஆண்டிலொரு அகராதி செய்து அதற்குச் சதுரகாதியென்று பெரிட்டார்.

வாக்கியசுத்தாந்த வகையை வின்குட கிண்கிண்தமென்றும் கிண்கிண்தமென்றும் இருவகுப்பாவையும் விவற்றின் பிரிவுகளைப் பல வகுப்பாவையும் வகுத்து திருச்செபைக் கிண்கிண்தமென்றொருசோதிட நூல் செய்தார். இரத்தியருக்குப் பொதுப் பிரயோசனமாகச் செய்த மேற்சொன்ன நூல்களின் ஐரோப்பியருக்கும் விசேஷமாகப் ஐரோப்பாவிலிருந்து வருகின்ற குருக்களுக்கும் பொது கலமாகச் செந்தமிழென்றும் கொடுத் தமிழெனும் இருவகையாய் வழங்கும் தமிழ்ப் பாஷையை அவர்கள் எனிதிற் கற்குமபடி இருவகை இலக்கணங்களையும் அகராதிகளையும் லத்தின் பாஷையில் மொழிபெயர்த்து எழுதிப் பரப்பினார். அந்நெய்யெனில் இலக்கணவிலாநதாயினும் கற்றொருவரும் கற்றொருவருஞ்சாதாரணமாய் வழங்கப்படும் கொடுத் தமிழ்க்கிண்கிண்த கற்பித்து அதை தூராசுடும் ஆண்டில் லத்தின்பாஷையில் மொழிபெயர்த்து தூராசுடும் ஆண்டிலே தரங்கம்பாடியிலே அச்சுபதிப்பித்தார். மீளவும் தூராசுடும் ஆண்டு செந்தமிழ்க்கு எழுத்துச்சொல் யாப்பு என்னும் மூன்றுபாஷைச் சேர்த்து அதற்கு லத்தின் மொழிபெயர்ப்பும் அதன் பின் அவர் தமிழில் உணர்ப்பண்ணின ஐத்திலக்கணத் தொன்னூல் விளக்கத்தை லத்தின் பாஷையில் விளக்கியானமபண்ணின மொழிபெயர்ப்பும் கொடுத் தம்முக்கும் லத்தினுக்கும் அகராதியும் பெரித்திக்கீசு பாஷையையும் லத்தின்பாஷையையும் சேர்த்துத் தமிழிலே மொழிபெயர்த்த மற்ற்ரு அகராதியும் கொடுத் தமிழ் வாசுப்பவர்களுக்குப் பரமார்த்த குருவின் கதையும் அதற்கு லத்தின்பாஷையெய்யும் செந்தமிழ் வாசிப்பவர்களுக்கு வாயின் சரித்திரமும் அதற்கு லத்தின் மொழிபெயர்ப்பும் வாக்கிய சித்தாந்த கணைத்திறகு லத்தின்பாஷையெய்யும் தெலுக்குப்பாஷைக்கு லத்தினிலே வியாக்கரணமுஞ்செய்தார். இவையெல்லாமல் தருவகாலவா குறும் லத்தின்பாஷையிலே மொழிபெயர்த்து வியாக்கரணமபண்ணினார் அந்நூல்க்கப்படவில்லை. மேலும் அவராத் செய்யப்பட்டனவாகக் கேள்விப்படும் கிடையாத நூல்கள் இன்னுஞ் சிலவையாவும்.

வீரமாணுவரைக் குறித்துச் சொல்லப்பட்ட விசேஷங்கள்.
Anecdotes related of Beschi.
வீரமாணுவர் பற்பல கவிக்கியான்களைப் படித்து வெகு சாத்திரங்களை ஆராய்ந்ததற்கு அதிக கீர்த்தி பெற்றவரானதனைப்பால் அவர் இருந்த காலத்திலே சம்பவித்தனவாக அநேக நூ

தன காரியங்கள் அவரைக் குறித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில், சில சமுச்சயமுள்ளவைகளாயிருந்தாலும் ஆளு

நன்றியக் கற்றறிந்த இரண்டு சடைப் பண்டாரங்கள் வாயாற் பேசியாவதிலுமென்று நினைத்துக் கையாற் பேசுஞ் சாடைகாண்பித்து வீரமாமுனிவரை வெல்லவேண்டுமென்று அவரிடத்துக்கு வந்து உபசாரஞ்செய்துகொண்டதில் அவரை ரோக்கி உம்முடன் வாயினுற் பேசவேண்டியவைகளைக்கேச்சாடைபிற் பேசவேண்டுமென, இவரும் சம்பதித்து என்ன பேசவேண்டுமென்று கைச்சாடைபிற் கேட்க, அவ்வீரவரும் இரண்டு விரலைக் காண்பித்தால் நாம் இருவர் வந்தோமென்று நினைப்பார் அதிலே மூடனஞ்செய்யலாமென்று நினைத்து அவ்வீரவரிலொருவன் இரண்டு விரலை நீட்டிக்காட்டு அப்பொழுது வானம் பூயி, சந்திரன் சூரியன், ஆண்டபெண், நாய் தந்தை, மோட்சரகம், மெய்க் குரு பொய்க் குரு, எல்லினைதீவன, மித்தருசத்தரு, அமுதல் சிரித்தல், சாவு வாழ்வு, தூங்கல் வித்தல், மூடல் திறத்தல், இப்படி இரண்டிரண்டாக அநேகங்களை நினைத்துத் தமதொரு விரலை நீட்டிக்காட்டிக்கையோடுகை அறைந்தார். அவர்கள் அந்தக் கண்டு கலக்கிப் பூலோகப் பாலோகமெல்லாவற்றையும் சந்தசாகரத்தை யும் தாபரசக்கம முதலானவற்றையும் படைத்தனித்தவரொருவரெனத் தெளிந்து கையோடு கை அறைத்து காட்டின விபரந்தெரியாமல் மயங்கி நியாயத் தெரியச் செய்யவேண்டுமென்று வாயினுற் கேட்கச் சகலத்தையும் உண்டுபண்ணினவர் ஒருவர் தவிர மற்றவை எல்லாம் பொய்வாய்ப்பென்று குறிப்பென்று சொல்லக் கேட்டு மறுமொழி சொல்லாமற் போய்விட்டார்கள்.

இதன் பின்பு கல்விப் பெருக்கத்தால் மிகுந்த ஒன்பது சடைப் பண்டாரங்கள் வந்து வீரமாமுனிவரோடு தருக்கம்பண்ணி அவரை வெல்லவேண்டுமென்று கருதித் தொற்றவர்கள் வெற்றிபெற்றவர்கள் சொற்படி நடப்பதென்று உடம்படிக்கை பண்ணிக்கொண்டு தர்க்கிக்கத் தலைப்பட்டார்கள். ஒரு மாசமளவும் பண்ணின தருக்கத்தில் அவரை வெல்லமாட்டாமல் தாங்களே தொற்றபடியால் அவர்களில் ஆறுபேர் சத்தியவேதத்துக்குட்பட்டார்கள், மற்ற மூன்றுபேருஞ் சடைகள் அறுபட்டு வெட்கத்தினால் மேற்குச்சீமைக்குப் போய்விட்டார்கள். அச்சடைகள் திருக்காவலூர்க்கோவில் மண்டபத்தில் வைக்கோற் கட்டுப்போல் ஐதர் கலாபமட்டுத் தொங்கிக்கிடந்தன.

இப்படி இவர் தேச சஞ்சாரம்பண்ணிக்கொண்டுபோகிறபொழுது, சிவச்சேத்திரமாகிய வைத்தீசுவர் கோவிலில் வந்து நிறங்கிப்படுத்து சீஷர்கள் கற்றுச் சொல்லிகளுடனே வெளியே உலாத்தப் புறப்பட்டு வினை தீர்த்தான் கோவிலை அருகாக வருகிறபொழுது அந்தக் கோவிலுக்கு ஆடம்பரமாய் நிற்கிறதைக் கண்டு, அந்தக் கோவிலுக்கு வந்திருந்தவர்களின் சில யோக்கியர்களைக் கண்டு இந்தக் கோவில் என்ன கோவில் என்று கேட்டார். அவர்கள் வினை தீர்த்தான் கோவில்; கூன், குருநர், முடவர் முதலாகிய பணியாளிகள் வந்து வழிபட்டால் அந்த வினைகளெல்லாம் குரியான்கண்ட இருன்போல் நீக்குமென்று உறுதியாகச் சொல்லார்கள்.

வெண்பா

வாதக்காலார் தனக்கு மைத்துனர்க்கு கீர்த்வாம் போதப்பெருவயிரும் புத்திரர்க்கு - மா தரையல் வந்தவினைதீர்க்க மருந்தியாண்டவனாரன் எந்தவினைதீர்த்தானிவன்.

இதன் பொருள்.

வெணுராகிய வைத்தியநாத சுவாமியானவர் தமக்கொருகால்வாதமாய்; தமது மைத்துனருகிய விட்டுணவுக்குகீரழிவாய்; தமது பின்னக்கு மிகவும் பெருவயிரும். இப்படித் தங்களுக்கு வந்த வி யாதியைப் போக்க ஒளவுத்தெரியாதவர் பூவுலகத்தில் எந்த வினை தீர்த்தாரென்றவராய். சிவன் காண்புடன் வாதிட்டாகுண்டொழுது ஒரு காலத்துக்கி ஆடினாராதலால் வாதக்காலென்றும், விட்டுணவுக்குப் பாதத்திற் கக்கையுற்பத்தியாதலால் கீரதவென்றும், புத்திரருக்கு பூவுலகாவே பெரியவயிருதலால் பெருவயிரென்று ம சாதரியமாய்ப் பிரசங்கம்பண்ணுகையில் அதைக் கேட்டிருந்த சைவரெல்லாரும் திகைத்து நின்று இவர் மேற் சந்தோஷித்தார்கள். இவருடைய உபதேச மகிமைமீது இத்தேசத்தவர்கள் சிறி சிறிதெவர்களானார்கள்.

வீரமாமுனிவர் சந்தாசாய்ப்பென்னும் நபாயிச் சீடனென்று வெளிக் உத்தியோகத்தைப் பெற்றபின் தமக்குக் கல்கியானவராய்ச்சியிலும் கலிபாநீர் திறமையிலும் மிகுந்த முயற்சியுடையவராயிருந்ததமம் நினைக்க காரியங்களைச் சீர்த்தித்து "உட்கணம்" என்ற த்தலும் பிரரை உணர்ந்தலுஞ் செய்து வீரப்பெயராய்" என்ற கருத்தையுடைய தெய்வ வசனப்படி அவர் தமதாய் மாவையம் பிறராய் மாக்களையும் உலகப்பாசென்று மனைகடல்நின்ற கரையேற்றும்பொருட்டு இராப்பகல பிரயத்தனமபண்ணி வேதத்தைப் போதித்துப் பிரசங்கித்துக்கொண்டிருந்தாரென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

வீரமாமுனிவரது நேகவியோகம்.

Death of Beschi.

முடிவில் இவர் சந்தாசாய்ப்புக்குத்தொழுதித் திருச்சிராப்பள்ளியில் தீராளசயம் வருடத்தில் நாதாசிங்குபுர சயம் வந்து நூற்றிக்கைபோட்டுக்கொண்டிருந்து திருச்சிராப்பள்ளியைப் பிடிக்க எந்தனமாயிருக்கிற போது இவர் வெளிப்பட்டு உலகத்தாக்காரருடைய காயப்பட்டிருக்கிற அறிந்த மனந்பால் என்னும் வருஷக்குப்போய் அங்குள்ள யேசு சபை மண்டலத்தில் நூரணப் பிஷ்புக் காலம் முதிர்ந்த வயசினராயினும் உயர்ந்த மனமுயற்சியேடு அங்குக்கே வேதோபதேசம் பண்ணிக்கொண்டும் தாம் பாடிப் பெருந் காப்பிய முதலியவற்றைப் பிரசங்கித்துக்கொண்டும் இருந்தார். பிறரைப் பாலோகத்திற் சேர்க்கவருக்திய சிவகாருணம்யராகிய வீரமாமுனிவர் தீராளசயம் ஆண்டிற் பாலோகப்பிரபந்தயானார்.

முடிவுரை.

"போர்ச்சேவகம்பண்ணுகிற எவனும் தன்னைச் சேவகம் எழுதிக்கொண்டவனுக்குப் பிரியமாயிருக்கும்படிக்கு இச்சீவனுக்கெற்ற (வேறு) தொழில்களிற் சிக்கிக்கொள்ளமாட்டானே." என்ற படிவ அப்போஸ்தலன் சொல்லியிருப்பதிலுள் குருப்பட்டத் தரித்தவர்கள் வைதிக காரியங்களைச் சீர்த்தண்பண்ண முயற்சியுடனே திருச்சபையாருக்குத் தொண்டுசெய்வதை ஒழிய வேளக்க காரியங்களில் அழுந்தியிருக்கக்கூடா தென்பதை யாவரும் அறிந்து கொள்ளலாம். ஆகையால் வீரமாமுனிவர் திராணுத்தியோகத்தைப் பெற்றிருந்தது அவருக்கொரு மகிமைமயல.

அல்லாமலும் சருவலோகரட்சகராகிய இயேசுக்கிறிஸ்தவரென்ற அவருடைய அப்போஸ்தலரும் உலகமடம்பரங்களைக் கி அலங்கார சமயத்தங்களைத் தள்ளித் தாமையோடு ஒரு உத்தியோகத்தை நடப்பித்ததுபோல் எக்காலத்திலுமுள்ள எவர்க்குருக்கன்மாரும் அந்தமையாய் அத்தொழிலை நடப்பிக்கத்தகுமே? இதுதனிமத்தம் இர்த்துக் குருக்கன்மாரைப் போல அவல்காரத்தினருப்பது நாம் நினைக்கிறபடி வீரமாமுனிவருக்குத் தராதது. வஸ்திராதிக்கினிலும் போசனப்பார்த்தபகணிலும் இத்தேசாச்சாரத்தை அதுசரித்துக்கொள்வது அவருக்கு மாத்தாமோ? இத்தேசத்தில் வந்தருக்கும எவர்களுக்குத் தகுமே.

இதுதிறம் வீரமாமுனிவர சொல்லுதேசத்தில் நிற்குகையில் ஏயிரேயு கிரேக்கு வத்தன், போர்த்துக்கீசுக முதலிய அக்கபரணைக்களில் தெர்ந்த பாண்டித்தயமுள்ளவராயிருந்து இத்தேசத்திற்கு வத்தியின் கமலசரத்தம், தமிழ், தெலுக்கு முதலிய பாஷைகளையும் அவற்றின் புவல்கண புவல்கையங்களையும் ஐயர்கிரிபிசுநிர்க் கற்றணார்தவராதலால் சற்றேணுமாலங்கியமின்றித் தாம் நினைத்துவந்த காரியத்தை மாத்திரம் நிறைவேற்றாதற்கான அபேட்சைபுடன் காலயாபணமபண்ணி மிகுந்த சாக்ஷிவைத்யம் வராயிருந்த ரென்று மட்டுக்கட்டலாம். அல்லாமலும் அறிவிலவராதலா களுக்குணர்ந்தும் வேத விவரண பிரபந்தமணையும் அறிபுள்ளவர்களுடைய சமுச்சயத்தைச் சேசனம்பண்ணும்படுச புவல்களை வக்க விளக்கும் அரிய நூலகையும் வத்தயாபாரகாரவர்களுக்கு ம் உணரமயத்தைத் தரும் பாஷைசுத்திரப்பாமாலைகளையும் செய்தவராயிருப்பதிலுள் அவா பூபலகாவே சிரேஷ்டநிணர்சகிய ஒரு மார்த்துவாயிருந்தாலென்று நாம் கச்சியத்துக்கொள்ளலாம்.

(வீரமாமுனிவர் சரித்திர சமாப்தம்.)

க. பாவத்திலிழந்து தங்கள் நிருவானத்தை அறிந்ததின அத்தை மூடும்படி இவைகளை எடுத்துத் தைத்தார்கள்.
 எ. பராபரன் அவர்களை நியாயவிசாரணைக்கொட்டிக் கொஞ்சக் காலமளவும் வெலிசெய்து வருத்தப்பட்டு அதன்பின் இறக்கும்படி தீர்ப்புப்பண்ணினார்.
 ஆ. பசாசுக்குச் சாபம் வருமென் றரைக்கப்பட்டது.
 ச. ஆதாமுக்கும் ஏவானுக்கும் கல்லாகாரமான ஒரு புத்திரன் பிறந்தான்.

(இது கோரியதைப்பற்றித் தலாம்பரமாயறியவேண்டுமில், மோசே எழுதின உற்பத்தியாகாண்டம் முதலாம் இரண்டாம் அத்திரைகளை வாசித்துப்பாருங்கள்.)

ABRIDGEMENT OF GOOD'S BOOK OF NATURE.
CHAP. VI.] Sympathy and Fascination. [PART II.

6. The power possessed by some of the class of fishes, particularly the torpedo and electric eels is also inexplicable to us. These animals have the power, on being touched with the hand, or even with a stick, of rendering the hand and limb of the person who touches them numb, and, as it were, lifeless.

7. An electric eel was lately exhibited at Paris; a doctor present, was foolish enough to seize the creature with both hands. It gave him such severe shocks that he leaped about and screamed violently, and then fell into convulsions. He could not shake the eel from his grasp, till his hands were plunged into water, when it dropped off. The doctor was ill for a long time, and doubtless resolved never to touch another electric eel.

8. There are tribes of men, who possess a power of fascinating serpents and scorpions. Some have this power naturally, others acquire it by means of using certain herbs. The race of serpent-catchers in Africa have, naturally, power over the most venomous of these reptiles. Bruce, the traveller, asserts that he has seen these men seize poisonous serpents, and eat them up alive, from tail to head like a carrot; while the snakes seemed torpid and unable to bite or defend themselves in any way. This charm or fascination is to us entirely unaccountable.

9. But snakes can fascinate in their turn. The rattlesnake, in particular, is famous for this power. It is said the rattlesnake will fix its eyes intently on a bird or squirrel, and the poor little animals thus charmed have no power to move away, but keep drawing nearer and nearer the serpent, and at last enter into his mouth, which has all the time been open to receive them, and are instantly devoured.

10. Some philosophers account for this fascinating power, by supposing the serpents secrete a vapor or peculiar odor, which they can throw around them to a certain distance at pleasure. This vapor acts on the nerves of animals which approach within its range, and renders them stupid, or rather intoxicated; just as men can charm trout and other fresh water fishes by rubbing the hand with assafetida, and holding it in the water.

11. But after all our attempts to examine the Book of Nature, we must not expect to understand its mysteries. Man cannot know either the beginning or the end or the final destination of any thing that is created; he can only observe what exists, and the conditions under which it exists, and the order and regularity of its nature and life God only can know all things.

[Translation of the foregoing.]
 கூட்டுடன்பார் செய்த பிரபஞ்சநூல்.

க. அதிகாரம்.—உம். பிரிவு.
 உபவுணர்ச்சி—மருட்டியல்.

க. மின்சாரமலக்குக்குத் தேர்பிரர் என்று சொல்லப்படும் இடமிக்களிற்சிலத்துக்குமுள்ள இயல்பினதனை எமக்கு விளக்காது. இவ்வகைக்கொத்த மிருகங்களைக் காத்தினாலே அவ்வது ஒரு தடியினூற்றொழும்பொழுது அப்படித் தொட்டவனுடைய கரத்தையும் அவ்வவத்தையும் விரைப்புக்கொள்ளப்பண்ணிச்சொல்லப்போகில அவைகளிலுயிரிலியையென்று தீர்க்கப்பண்ணுகுது.

எ. கொஞ்ச நாளுக்கு முன்னே பாரிஸ்தேயத்திலே ஒரு மின்சாரமலக்குமின் பாவனை காட்டப்பட்டது. அப்பொழுது அங்கணமிருந்த ஒரு வைத்தியன் தனதிரகையினாலும் அந்தப் பிராணியைத்தொட்டவுடனே அது அவருக்கு வாறுபிடித்ததினாலும் அவர் பாய்த்துவிழுந்து கீற்றென்று உடலென்க்கடைசியாய் அவருக்கு வலிவந்தது. அவர் அந்த மலக்கிற் பிடித்த பிடிபைத் தண்ணீருக்குள்ளே பிடித்து அது அவருடைய கையை விட்டுவிடுமெனவும் அவர் அதை ஆட்டியவர்க்கே கூடாமற்போயிற்று. அவ்வைத்தியன் வெகுகாலமாகத் தன்பமாயிருந்தார். அதின் பிறகு சந்தேகமில்லாமல் அப்படிப்பட்ட வேறொரு மின்சாரமலக்கைக் காத்தினூற்றொழிந்தெண்ணவில்லைப்போதும்.

ஆ. சருப்பக்கையிற் தேட்கையும்கருட்டத்தக் இயல்பினையுடைய சிலவருணைத்தவர்களுண்டு. இவ்வியல்பு சிலருக்கியல்பையுண்டானது வேறு சிலருக்குச் சிலபலவதமான பூண்டு வருக்கக்கண்ப் பிரயோகித்திறதினாலும் இவ்வீத இயல்பையடைக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆபிரிக்காவிலுள்ள பாம்பு பிடிக்கும் வருணைத்தவர்களையலாய் இவ்வகைப்பட்ட எஞ்சுள்ள குகைக்குக்கு மேலாக உலவ மைபைக்கொண்டிருக்கிறார்கள். வழிச்செல்வாக்குவிய வுதாசென்பவர் இவ்வகையான மனிதர் விழுந்த பாம்புகண்ப் பிடித்துக் கேடுறற்றென்ற கிழங்குகளை விழுக்குகிறதப்பால வால்தொழுத்துத் தலைமையுக்கும் உயிரோடே திண்குறிக்கிறார்கள். அவ்வகையிலு அத்தச் சருப்பக்கையிக்கமின்றிக் கிடந்து கடிக்கவயல்பல்லாமலும் எவ்வீதத்திலும் தங்களைக் காத்திக்கொள்ளக்கவையல்லாமலுமிருக்கின்றன. இவ்வகையத்தின் காரணம் பாடுதனை எமக்குக் கொஞ்சமென்று தெரியாது.

க. ஆளுதும் பாம்பும் அவ்வீதமாக கருட்டக்கடியதாயிருக்கின்றது. பிரதானமாய், கட்டெடென்ற சந்தரமீடும் குற்றில் எறை சருப்பம் இப்படியமயக்குமியலியேசுத்தித்தாயிருக்கின்றது. இவ்வகையான பாம்புகள் காடுதொரு பட்சியை அவ்வது அணிந்து குமலித்துக் கவனமாய்ப் பார்ப்புமொழுது அந்தப் பட்டி அவ்வது அணை இங்குமக்கும் அசையாமல் அப்படியமயக்கும் பாம்புக்குக் கட்டக் கிட்ட அணுகிச் சென்று கடைசியாக ஆவென்றிருக்கும் வாய்க்குள்ளே போய்விட அது திறையுடையது.

உ. பாம்புகள் தங்களுக்குக்கிடமான வேலை கொஞ்சத்துக்கு ஒரு விதமான ஆவையை பரப்புகிறதினாலே இவ்வீத மருட்டியல்பு அவைகளுக்குண்டாகுதென்று சில நூலாக்கியோர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஆவி தனைக்கெட்டத்தக்க இடத்திலுள்ளிருக்கத்தின் காரம்பில்தாக்கி அடமிருக்கத்தைமத்தமாகி அவ்வது துயரூட்டக்கொள்ளப்பண்ணுகின்றது. அப்படியே மனிதர்ப்பருக்காயத்தைக் கையிலே தடவித் தண்ணீருக்குள்ளே பிடித்து நிறுபுற்று முதலிய மீள்வகைகளை கருட்டப்பிடிக்கிறார்கள்.

உ. ஆளுதும் பிரபஞ்சநூலுநாக்சன் எவ்வளவாயாய்த் பரந்தாரம அநினை குணகுட்சத்தை வகைக்கொள்வாரென்று நாக்சன் காத்திருக்க நியாயமில்லை: படைக்கப்பட்ட பாடுதொரு பொருளினூறியத்தையொழல் அதன் நியமத்தைபாருதல மனிதன் அறியக்கூடாது. ஆளுதும் என்ன சிவிக்குத்தன்மம், அப்படியச் சிவிக்குதவின்னியைமையும அநினைபலைபுத்திவண்பும மயந் வேறொன்றையும் மனிதன் அறியவேமாட்டான், பராபரன் மாத்நீரமே அனைத்தையும் அறியக்கூடும.

ABBOTT'S LESSONS ON MORALS.
 (Adapted to Hindu Readers.)
Lesson I.—CONSCIENCE. (Continued.)

Conscience remonstrates while we are doing wrong. Do you know what remonstrates means? Suppose some

children, playing in a garden, were to go to a tree, and get some mango fruits which were not ripe, and which their father had forbidden them to take; and suppose that one of the children, more obedient than the rest, should stand by and say, "You had better not to take these mangoes: it is wrong: you ought not to do it; you ought not to disobey father." This would be *remonstrating*. Now, conscience always remonstrates when we are doing any thing wrong. We feel uneasy and unhappy while we are doing it; and we cannot help thinking, all the time, that it is wrong, and that we ought not to do it. This is *conscience*, remonstrating with us, and endeavouring to keep us from sin.

Conscience *reproaches* us after we have done wrong, and makes us anxious, unhappy, and afraid. We are afraid that some body saw us, or will, in some way, find out the wrong we have done. We are unhappy. We cannot help thinking of the sin, though we try to forget it. When we are alone, conscience reproaches us; it reminds us of our guilt, and we feel ashamed and wretched. We are afraid, too. We dare not be alone. We know that we have offended God, and committed wickedness, and our hearts sink with fear. O, how much better would it be for us always to do right, than thus to wound conscience and load our hearts with anxiety and suffering. But there is one thing more to be said of conscience. It is this:

Conscience becomes quiet again when we confess the wrong that we have done, and resolve to do so no more. It is probable that the principal reason why God has given us conscience, is to prevent our doing wrong; and so when we cease to do wrong, it generally ceases to give us pain. If a person is only intending to do something wrong, but has not yet begun to do it, and his conscience is warning him, and making him feel restless and uneasy, he can very easily quiet its warnings, and obtain peace of mind again. And how? why, simply by giving up his design of doing wrong, and determining to do right. If he has already done wrong, and injured any one by it,—then if he will determine to do so no more, and confess his fault, and make reparation for the injury, if he can,—then he will be happy again.

A boy named Ramalingam found a small piece of money in his mother's chest. He took it, and determined to keep it himself. He thought that, if his father should ask him where he got it, he could tell him that he found it. "For," said he to himself, "I did find it in the chest." His father did ask him, when he saw him playing with the money; and he told him, according to the plan which he had formed, that he found it. He felt guilty when he took the money. He felt still more guilty when he told his father that he found it. Then his father asked him where he found it. Ramalingam had not expected this question. He was confounded. He answered suddenly, "in the street." His father wondered who could have lost it, but he said no more, and so Ramalingam escaped detection.

But, though he was pleased to find that he was not detected, his sense of guilt made him miserable. Every time that he felt the money, the touch of it seemed to arouse conscience to reproach him. Now, if he had gone at once and returned the money to his father, and confessed that he did not find it in the street, but that he took it from his mother's chest he would have been happy again. Instead

of that, he went and bought cakes with the money. Some of the cakes he ate himself, and the rest he gave to the boys. Thus he fixed the feelings of guilt and wretchedness in his mind; he made conscience his enemy, and prepared himself to commit greater crimes.

QUESTIONS ON LESSON I.

- Does conscience reprove children while they are doing what is wrong?
- Does it continue to reprove them after they have done what is wrong?
- Is there any way of regaining peace of mind after we have thus lost it?
- What is the way?
- Relate the story of Ramalingam?
- Did he at first intend to tell an absolute falsehood?
- Did he intend to deceive his father?
- Did he in the end tell an absolute falsehood?
- What did he gain by these sins?
- What did he lose?
- How might he have recovered his peace and happiness?
- Did he do so?

நன்மாரிக்கநெறி.

சீவசாட்சி, அல்லது மனச்சாட்சி.

சீவசாட்சியானது நாங்கள் தப்பிதமானவைகளைச் செய்யும்பொழுது தடுத்தப் பயமுறுத்துவதற்குது. தடுத்தப் பயமுறுத்துவதற்கென்றென்றிருந்து உங்களுக்கு வெளிக்குதோ? தோட்டத்தில் விளையாடக்கொண்டு நிற்கிற சில பிள்ளைகள் ஒரு மரத்திற்குக் கிட்டப்போய்த் தகப்பன் பிடுங்கவேண்டாமென்று சொன்ன சில மாண்புமிகு பிடுங்கினார்கள் என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள், அந்தப் பிள்ளைகளிலே சற்றே கீழ்ப்படியும் குணத்தினையுடைய ஒரு பிள்ளையானவன் கிட்ட நின்று "நீங்கள் இந்த மாம்பழத்தை தைப் பிடுங்காமல் விடுவது சலம், அப்படிப் பிடுங்குவது தப்பிடம். அப்படிச் செய்யக்கூடாது. நீங்கள் பிதாக்கொடுத்த கட்டணையை மீறக்கூடாது" என்று சொல்லுகிறார்களென்றும் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். இப்படிச் சொன்ன சொல்லு தடுத்துப் பயமுறுத்துவதற்கென்றென்றது. நாங்கள் தப்பிதமானவைகளைச் செய்யும்பொழுது சீவசாட்சியானது பயமுறுத்துவதற்குது, நாங்கள் அப்படிச் செய்யும்பொழுது சஞ்சலமூன்றவர்களையும் மனநோவுள் சுவர்களையும் சீலிக்கிறமென்றிருக்கிறோம். அது தப்பிதத்தானென்றும் அத்தை நாங்கள் செய்யப்பட்டதென்றும் நாள் முழுதும் உணராமலே இருக்கக்கூடாது. சீவசாட்சி எங்களை விலக்கிப் பயமுறுத்திப் பாவஞ்செய்யாதிருக்கப்பண்ணுகுது.

நாங்கள் தப்பிதஞ் செய்தவுடனே சீவசாட்சி எங்களைக் கண்டித்து எங்கள் அபாச்சியராகவும் கவலையுள்ளவர்களாகவும் பயம நிகழ்த்தவர்களாகவும் வரப்பண்ணுகுது. நாம் தப்பிதத்தைச் செய்யும்பொழுது, சிலர் எங்களைக் கண்டார்களென்றிருந்து செய்த தப்பிதத்தை எப்படியோ காண்பார்களென்றமெண்ணித் திசிலடைத்து அபாச்சியராய்நிற்கிறோம். நாம் செய்தபாவத்தை மறத்துவிடத் தெண்டித்தாலும் அத்தை தினையாமலே இருந்துகொள்ளக்கூடாது. நாம் தனியே இருக்குமபொழுது சீவசாட்சி எங்களைக் கண்டிக்குது. அது எமது குற்றத்தைப் பற்றி உணரப்பண்ணுகிறது. அப்பொழுது நாம் வெட்கமடைத்து அபாச்சியராய்நிற்கிறோம். நாங்கள் திசிலடைகிறோம். நாம் தனியே இருக்கக் காணுகிறதிலை. நாம் பராபரனைக் கோரப்பயிற்றி அவருக்கு விசேஷமாகப் பொலவையைச் செய்தோமென்று உணருமபொழுது எங்கள் இதயத் திசிலடைவு அழிந்துப்போகின்றன இவ்விதமாய் எங்கள் மனச்சாட்சியைக்காயப்படுத்திக் கவலு இக்கட்டு என்னுஞ் கமைகளை எங்கள் இதயத்திற் போடவதைப் பரிசீலிக்கும் திதார்த்தமானவற்றைச் செய்வது எவ்வளவு சந்தோஷமெனக்கவிய! சீவசாட்சியைப் பற்றி வேறொரு காரியம் உண்டு. என்னவானால்,

நாம் செய்த பாவத்தை அறிவிக்கவிட்டு இனி ஒருக்காலும் இவ்விதமாய் செய்யாமென்றுவாக்குத்தத்தம்மானும்பொழுது சீவசாட்சியானது மறுபடியும் அமைதியாய்க் கவலையல்லாமல் இருக்கின்றது. ஒரு வேளை பரபரன் எமக்கு மனச்சாட்சியை

தந்தது இப்படிப்பட்ட பொல்லாக்கினின்றெங்கே இரட்சித்துக்கொள்ளும்படிக்காயிருக்கும். அப்படியேசாம் பொல்லாப்பை விலக்கும்பொழுது அது பெரும்பாலும் எங்கள் சவலைவருத்தங்களைத் தவிர்த்தது. ஒருவன் பொல்லாப்புச்செய்ய உத்தேசித்து அதைச் செய்ய ஆரம்பியாமல் விட்டு அவனுடைய மனச்சாட்டு அவனை எச்சரித்து அவனது தவற்றவரால் வரும்படிபண்ணும்பொழுது அவன் அந்தப் புத்திகளைக் கேட்டுச் சமாதானத்தை மறுபடியடைந்தகொள்வான். எப்படி அடைந்துகொள்வான்? எப்படியெனில், அவன் செய்ய உண்ணி எண்ணத்தை விட்டுவிடுவதினாலேயும் இனிமேல் தப்பிதந் செய்யமாட்டேனென்று சிந்னையம்பண்ணினதினாலேயும் சமாதானத்தை அடைந்துகொள்வான். அவன் தப்பித்ததைச் செய்து ஆரையாகுதல்மொசப்படுத்தினால், அப்பொழுது இனிமேல் ஒருக்காலும் அப்படிச் செய்யமாட்டேனென்று வாக்குத்தத்தம்பண்ணித் தனது தப்பித்ததை அறிக்கையிட்டுத்தான் செய்த தப்பித்ததைக் கூறாமலா சரிக்கட்டிக்கொண்டானேயாகில் அவன் மறுபடியும் பாக்கியினாலாவான்.

இராமலிங்கமென்ற ஒரு பொடியன் தனது மாதாவுடையபெட்டகத்திற் காசிருக்கக் கண்டு அதை எறித்து ஒருவரும் அறியாமல் வைத்துக்கொள்ள வேணுமென்றெண்ணினான். அப்படியேயிதாவும் இத்தகாலே என்மே கேட்டுமுடையுது அதைப் போட்டுக்கிடந்து எறித்தேனென்று சொல்லிக்கொள்ளவும் கிணத்தான். ஏனென்றால், அவன் தனக்குள்ளேயேயிடத்தது பெட்டகத்துக்குள்ளே போட்டுக்கிடந்தது. அவன் பணத்தை வைத்துக்கொண்டு விஷயமென்பொழுது பிதா இங்கெவ்வியைக் கேட்டார். கேட்டுப்பொழுது தான் முன்பெண்ணியிருந்த எண்ணத்தைத் தானே சொன்னான். தான் பணமெடுத்தது குற்றமென்றெண்ணினான். அதைப் போட்டுக்கிடந்தேறித்தேனென்று சொல்லும் பொழுது தான் திரக் குற்றவாளியெனவும் எண்ணினான். துறை எங்கே போட்டுக்கிடந்தேறித்தாயென்று பிதாக் கேட்டார்; இங்கெவ்வியைப் பிதாக் கேட்பாரென்று இராமலிங்கம் முசுடனை எண்ணியிருக்கவிலை. ஆள் சற்றே முட்டுப்பட்டுத் "தெருவிலே கிடந்தேறித்தேனென்று" கிண்பாத பிரகாரமாகச் சொன்னான். ஐயோ இதை ஆரக்கும் போட்டென்றெண்ணி அறிசயப்பட்டார். இராமலிங்கனார் தப்பிக்கொண்டேனென்றறிந்தது அவனுக்குச் சற்றேசுத்தொஷமாயிருந்தாலும் தான் குற்றவாளியென்றெண்ணம் அவனைத் திலைகொண்டவகுடப்பண்ணிற்று. அவன் அந்தப் பணத்தைப்பற்றி நினைத்த ஒவ்வொரு வேளையிலும் மனச்சாட்டு அவனைக் கடித்துக்கொள்ளுகிறதாகத் தோற்றியது. இப்போ அவன் பிள்ளை பராமல அந்தப் பணத்தைத் தகப்பனிடக் கொடுத்து அதை நான் தெருவிலே போட்டுக்கிடந்தெவ்விலை ஆக்கியினுடைய பெட்டகத்திற் கிடந்தேறித்தேனென்று அறிக்கையிட்டானேயாகில் அவன் மறுபடியும் பாக்கியினுக்கூடும்; அப்படியே அவன் கொடாமல் விட்டு அப்பம் வாங்கப்போய் வாங்கக் கிலைதத் திள்ளும், சிலதைப் பொடியங்களுக்குக் கொடுத்தான். அப்படிச் செய்து நின்பந்தமான குற்றத்தினுணர்ச்சியை அவன் மனத்திற் கொண்டு கொண்டு மனச்சாட்டியை எதிரியாக்கி இத்தகும் பெரிய குற்றத்தைச் செய்துமத்தக்கத்தன்மப்பண்ணிக்கொண்டானான்.

கேள்வி.

பிள்ளைக் குற்றந் செய்கிறபொழுது சேசாட்டிபானது அவர்களைக் கடித்துக்கொள்ளுதே? பிள்ளைக் குற்றந் செய்திறகுதானும் கடித்துக்கொள்ளுதே? சமாதானத்தை நாயிழக்கும்பொழுது அந்தை மறுபடியும் அடையக்கூடிய வழியுண்டா? அந்த வழியென்ன? இராமலிங்கனுடைய கதையைச் சொல்லு. ஒரு பாரப்புளி சொல்லும்படி அவன் முன்னே எண்ணினானா? அவன் தனது பிதாவை அப்படி நினைத்தானா? கடைசியிலே அவன் பாரப்புளி சொன்னானா? இப்படிப்பட்ட பாவத்தினாலே அவனைடைந்த யெமென்ன? அவனை தன்னுடைய மண்பாக்கியத்தையும் சமாதானத்தையும் திருப்பயடைத்துக்கொள்வதெப்படி? அவன் அப்படியே அடைந்துகொண்டானா?

Principles of English Grammar.

(BY WILLIAM LENNIE.)

ETYMOLOGY.

Etymology treats of the different sorts of words, their various modifications, and their derivation.
There are nine parts of speech; Article, Noun, Adjective, Pronoun, Verb Adverb, Preposition, Interjection and Conjunction.

OF THE ARTICLES.

An Article is a word put before a noun, to show the extent of its meaning; as, a man.

There are two articles, *a* or *an* and *the*. *A* is used before a consonant. *—*An* is used before a vowel, or silent *h*; as, an age, an hour.

OBSERVATIONS.

* *A* is used before the long sound of *u* and before *w* and *y*; as, a unit, a euphony, a ewe, a week, a year, such a one.—*An* is used before words beginning with *h* sounded, when the accent is on the second syllable; as, an heroic action; an historical account.

A is called the indefinite article, because it does not point out a particular person or thing; as, a king; that is any king.

The is called the definite article, because it refers to a particular person or thing; as, the king; that is, the king of our own country.

A noun without an article to limit it, is taken in its widest sense; as, *Man* is mortal; namely all mankind.

A is used before nouns in singular number only. It is used before the plural in nouns preceded by such phrases, as, a few, a great many; as a few books; a great many apples.

The is used before nouns in both numbers; and sometimes before adverbs in the comparative and superlative degree; as, the more I study grammar the better I like it.

இங்கிலிசுப்பாஷையைக் கற்கப்புகு மாணுக்கருக் துபயோகமாதும்பொருட்டு வழக்கத்தமிழ் நகையாக மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வில்லியம் ஸெனில் என்ற துரை இங்கிலிசுப்பெய்த இலக்கணச்சாரம்.

சொல்லத்காரம்.

சொல்லத்காரமென்பது பலவகைச் சொற்களையும் அவைகளின் பல வேறுபாடுகளையும் பிறப்பையும் விளக்குகின்றது.

இங்கிலிசுப்பாஷையில் ஒன்பது வகைச்சொற்களுண்டு. அவையாவன சார்புச்சொல்லும், பெயர்ச்சொல்லும், உரிச்சொல்லும், பிறிதுச்சொல்லும், வினைச்சொல்லும், வினையுரிச்சொல்லும், முன்னடைச்சொல்லும், உள்நடையடைச்சொல்லும், கூட்டிடைச்சொல்லுமாம்.

சார்புச்சொல்லியல்.

சார்புச்சொல்லென்பது பெயர்ச்சொல்லின் பொருள்விரிவைக் காட்டுதற்கு அதற்கு முன்வைக்கப்பட்டு சொல்லாயிருக்கின்றது. ஒருமனிதனைப்பதுபோல

(*An*) அல்லது (*an*) எனவும் (*the*) எனவும் இரண்டிசார்புச் சொற்களுண்டு.

(*A*) என்பது பெய்யெழுத்துக்குமுன்னும் (**an*) என்பது உயிரெழுத்துக்குமுன்னும் தொனியாத (*h*) என்ற எழுத்துக்கு முன்னும் பிரயோகிக்கப்படுகின்றன. ஓர்வயது, ஒருமணிப்பொழுது என்பனபோல.

புறனடை.

(**A*) என்றசார்புச்சொல் (*u*, *w*, *y*) என்றவெழுத்துக்களின் தீண்டலொவியொடு (தொடங்குஞ் சொற்களுக்கு) முனையியொகிக்கப்படுகின்றது. ஒன்று, ஒருவழியெனவகை. ஒரு பெண்ணுரி. ஒரு கிழமை. ஒருவருஷம். இப்படிப்பட்ட ஒன்று, என்பனபோல.

(*An*) என்ற சார்புச்சொல் ஒவ்விற (*h*) எழுத்தோடுதொடங்கி எடுத்தலொகை இரண்டா மகையிலிருக்குஞ் சொற்களுக்கு முன்பிரயோகிக்கப்படுகின்றது. ஒருவீரச்செய்கை, ஓர் சரித்திரவரலாறு என்பனபோல.

(*A*) என்பது குறிப்பாக ஓரான அல்லது பொருள் கூட்டிக்காட்டாததினாற் கூட்டாச்சார்பெனச் சொல்லப்படுகின்றது. ஓர்ரசன் என்பதுபோல இதுயாதோரசனைப்பிற்து.

(*The*) என்பது குறிப்பாக ஓரான அல்லது பொருள்கூட்டுகி

ன்றபடியாற் சுட்டுச்சார்பெண்சொல்லப்படுகின்றது. அந்த அரசன் என்பதுபோல—இது எமது அரசனென்றபடி.

தன் பொருளை அளவை இவ்வளவென்று குறிப்பதற்கு வருஞ் சார்பில்லாத பெயர்ச்சொல் தன் பொருளின் விரிவை முழுமையுள் கொள்ளுகின்றது. மனிதன் சாவுக்குரையாபிடுக்கினென்பது போல—இது எல்லா மனிதருமென்றபடி.

(A) என்ற சார்ப்சொல் ஒருமைப் பெயர்களுக்குமுன் மாத்திரம் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது. a few, a great many என்ற தொடர்ச்சொற்கள் மூன்றுவைக்கப்பட்டவரும் பன்மைப்பெயர்களுக்கு முன்னும் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது. உதாரணம் கொஞ்சப்புத்தக்கள்; அநேக அத்திப்பழங்கள்—என்பனபோல.

(The) என்ற சார்ப்சொல் இரண்டெண்களாகவும் வரும் பெயர்களுக்குமுன்னும் சிலவேளை உயரொப்பனவையும் வேறல்லொப்பனவையுமுடைய வினாயுகளுக்குமுன்னும் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது. உதாரணம், நானிலக்கணத்திறப்படிக்குத்தோறும் அதில் ஆகை அபிவிருத்தியாபிடுக்கின்றது—என்பதுபோல.

Judgement, abridgement முதலான சொற்களை (e) என்றவெழுத்திலாமல் எழுதுவானே? (g) என்றவெழுத்து (e) என்றவெழுத்திலாமல் (j) எழுத்துப்போல எப்படி மென்மையாய்ச்சரிக்கக்கூடும்? Walker என்பவர் செய்த அகராதியில் (judgement) என்றசொல்வின் கீழ்க்குள்ள குறிப்பைப்பார்க்கவும்.

கிறிஸ்தமம்.—CHRISTIAN.

RULES FOR THE CONDUCT OF A CHRISTIAN LIFE.

(Abridged from "the practice of true Devotion" by Robert Nelson, Esq.)

2. Morning Prayer.—You must be sure never to omit your morning devotions, however pressing and urgent your business may be. We cannot reasonably expect the blessing of God upon our temporal affairs, if we do not beg it of him with entire submission to his will and pleasure; neither can our spiritual affairs succeed, without the assistance and direction of his grace, which we must always implore by fervent and diligent prayer. When we are retired for our devotions, we should entertain ourselves with reading some portion of the Holy Scriptures; and besides, if we feed our minds with perusing some good books, though for a quarter of an hour, we shall receive great profit and advantage from it; the subject will be apt to occur to our thoughts in those minutes of the day when we are most at leisure, especially if we have digested what we read by serious meditation. It will be also very proper to consider with thyself, what opportunities may present of serving God that day, and what temptations may offer to offend him; that you may be prepared, by a fixed resolution, to embrace the one, and to avoid and shun the other. They who govern a family must charge themselves with it as their duty, to call them together every morning to worship God. They are answerable for the souls of those that are under their care, either children or servants; and this practice is the best method to make them dutiful and obedient, and serviceable in their different stations.

காலவின்னப்பம்.—காலையில் எவ்வளவு கெடுக்கிடையான வேலை உங்களுக்கு இருந்தாலும் உங்கள் காலச் செபத்தில் தவறாதபடி பாருங்கள். பராபரனுடைய முழுப் பிரியத்திற்குக் கீழ்த்தந்திரும் ஏற்க அவரைப் பார்த்துத் துத்தியம்பண்ணுதற்குக் கீழ் எமது கார் விதமான செய்கைகளில் பலன் அடைவோமென்று எண்ணியிருக்கக்கூடாது. அவ்வென்று ஞானக் காரியத்திலும் செபத்தின் ஒத்தாசை இல்லாமலும் பாடுதொன்றையுஞ் செய்யக்கூடாது. செபம்பண்ணுவதற்கென்று நாங்கள் தனியே நிரூபிக்கையில், வேதவாக்கியத்தின் சில பங்கை வாசித்துச் சுவாசமபண்ணுவண்டும். அதுவுமன்றிக் காலமணித் தியாலமாகத்தானுஞ் சில கலை புத்தகங்களை வாசித்தால் அதினூற் பெரிய பலனை அடைவோம்; அப்படி வாசித்ததைப் பயபத்தியாய் மன

தில் ஏற்ற பிரகாரமாய் நினைத்திருந்தால், நாம் வேலைவிட்டு ஓய்ந்திருக்கும் நேரங்களிலும் நினைக்க ஏதுவாய் இருக்கும். ஆகவே அந்த காளில்தானே பராபரனுக்கு ஊழியர் செய்வதற்கு என்ன செய்க்கிடக்குமென்றும். அவரைப் பிரியவின்படுத்துவதற்கென்ன சொதனைகள் சம்பலிக்குமென்றும் அப்படிச் சம்பலிக்குமிடத்து நன்மையானவற்றைத் தழுவி மற்றதை விட்டுவிடுவதற்குமுன்னறவே உங்கள்வே தானே சிந்திப்பது நல்லது.

சமுசாரத்திக்கு முதலாளியாயிருப்பவர்கள் சமுசாரத்துக்குப் பட்டவர்களைக் காலமேதோறும் பராபரனை வணங்கும்படி அழைப்பது தங்கள்மேல் விழுந்த கடமைமென்று எண்ணவேண்டியது. பின்ன்களானாலும் வேலைக்காரரானாலும் தங்கள் பராபரிப்புக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களுடைய ஆத்தமாய்ப்புக்கு அவர்களே உத்தரவாதிகளாயிருக்கிறார்கள். இப்படிக்கம் அவர்களைக் கடமைப்பட்டவர்களாக்குவதற்கும் கிழமைத்தவர்களைக்குவதற்கும் தங்க்கடக்கள் வேலைகளில் உறுதியாயிருப்பது சகவத்திலும் நல்லது.

Scriptural proofs of the Doctrines and Duties of Christianity.

CONCERNING THE BEING AND ATTRIBUTES OF GOD.

2. The Eternity of God.

"Before the mountains were brought forth, or ever thou hadst formed the earth and the world, even from everlasting to everlasting thou art God" Psalm xc 2.

"Thus saith the high and lofty One that inhabiteth eternity." Isaiah lvij 15

"For I lift up my hand to heaven and say, I live for ever." Deut xxxii 40.

"Thy throne is established of old; thou art from everlasting." Ps. xciii. 2

"Thy kingdom is an everlasting kingdom, and thy dominion endureth throughout all generations" Ps. cxlv 13.

"Thus saith the Lord, the king of Israel, and his Redeemer the Lord of hosts: I am the first and I am the last; and besides me there is no God." Isai. xlv. 6.

"I am Alpha and Omega, the beginning and the ending, saith the Lord, which is, and which was, and which is to come, the Almighty." Rev. i. 8.

"Unto the king eternal, immortal, invisible, the only wise God, be honour and glory for ever and ever." 1. Tim. i. 17.

உ. ஆயுளின்மை இலட்சணம்.

பருவங்கள் தோன்று முன்னும் கீர் பூமியையும் பூசீ சக்கரத்தையும் உருவாக்க முன்னும் தேவரீர் அராதியாய் என்றென்றைக்கும் பராபரனாயிருக்கிறார். சங். கல. உ.

கித்திய வாசகரும் பரிசுத்தரென்று நாமமுந்நவருமாகிய உயரமும் உன்னதமுமானவர். ஏசா. ஞா. 100.

ஏனெனில் நாம் மழையைக் கரத்தை வானத்துக்கு நோக்க ஏறெடுத்து நாம் என்றென்றைக்கும் பிழைக்கிறவர். மோ. ஞ. ஆசமம். 100. சய்.

உம்முடைய இராசாசனம் அப்போது முதலாய் உறுதியானது, தேவரீர் அராதியாயிருக்கிறார். சங். கடி. உ.

உம்முடைய இராசதியும் எல்லாச் சதா காலங்களினிராசியமாகவும் உம்முடைய ஆளுகை எல்லாத் தலைமுறைதலைமுறையாகயுமிருக்கும். சங். சாசு. 100.

நாம் முத்தினவரும் பித்தினவருத்தானே, நீ மம்மைத்தவிரத் தேவனில்லையென்று இலரவேலினிராசாவாகிய கருத்தருஞ் சேனைகளின் கருத்தாராகிய அவனுடைய மீட்டருஞ் சொல்லுகார். ஏசாயா. சச. 6.

இருக்கிறவரும் இருத்தவரும் வருகிறவருமாகிய சர்வவல்லமையுள்ளகாத்தர். நாம் அல்லாவும ஓர்மகாயும் ஆதியுந் அத்தமுமாயிருக்கிறோம். அறிவித்தல். க. அ.

கித்தியமும் அறிவல்லாமையும அதரிசனமுமுள்ள இராசனுமாய் ஒருவராகிய ஞானமுள்ள பராபரனுமாயிருக்கிற அவருக்குக் கணமுந் துதியும் என்றென்றைக்கும் உண்டாயிருப்பதாக. க. தி. ம. 6. 100.

பஞ்சதந்திரக் கதை.

முன்றலது.

சத்தில்கிரகம், அவ்வது அடுத்தக்கொடுத்தல்.

PANCHA-TANTRA-KATEI.

The art of conquering an enemy by means of an affected friendship.

[Continued from page 3.]

முற்காலத்திலே நான் குடிபுருத்த ஒரு முது மரப்பொத்திலிருந்து கயிற்சலனென்னும் குருவியும் நானும் மாலைகாலத்திற் பற்பல பெச்சுகள் பெரிக்கொண்டு சமீபத்திருக்கையிலொரு நாள், அவன் வேறொரு பட்டியெட்டு கூடப்போய் மீண்டு வாராமையால், நான் ஐயோ! அவன் வலையில் அகப்பட்டானே! ஆராதல கொண்டு ரகனோ? தெரிபலில்லை. எப்போதும் வேறொருபுத்திற் பற்குறி மவனல்லவோ, என் திப்படி விசைப்பட்டு வழிபார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது மூன்றாம் நாள் அவன் பொத்திலொரு முயல் வந்து நான் பற்பல விதமாய்த் தடுத்துச்சொல்லியும் கேளாமல் முரட்டுத்தனமாய்க் குடிபுருத்தது. பிறகு எங்கேயோ சில நாள் கயிற்சலன் மனதில் படியே நெற்கைத்திந்துகொண்டிருந்து பிறகு தன்னிடத்துக்கு வந்து பார்க்கையில் தன் வீட்டில் முயலிருக்கக்கண்டு அதைப் பார்த்து, அடா சசமே! உனக்கென் வீட்டிலிருக்கை என்றான், போட்டெனப் புறப்பட்டுப் போவன, இதைக் கேட்டு முயல் அடா பேதா, இது உன் வீட்டுமேன் வீட்டே, வினாசெப்பொய்சொல்லிப் பயனில்லாமல் எட்டையெனியுக்கிறாய்? வாலி, கிணறு, குளம், கோயில், சத்திரம் இவற்றின் சொத்தவமவற்றை விட்டு நீக்கின பிறகு அந்நீக்கினவனிடத்திலிராது. மற்றம் ஒருவன் வீட்டைப் பிறகு ஒருவன் பத்தாண்டளவும் பாலருமறியவதப வித்தால் அவ்வீட்டினதே. இந்த விடபத்திற் சாட்சியும், எழுத்தும் பிரமானமாகாது. இத்தியாயும் நீதர்க்கிடத்திலிருக்கிறது, ஆனால் பறவைகளிலேது வவதோ அது கைக்கொள்ளுமென்றிப்படித்த நீர்மலிபாயிருக்கிறதிலுல வீட்டுனதேயென, ஆகையே நீர் தர்மசாலிதிரத்தைக் குறித்துப் பேசுகின்றமையால் நீரும் நானும் சாலிதிரிகளிடத்திற் போய் இதைக் குறித்துக் கேட்டு அவர்கள் ஆராதல கொடுக்கலாகுகிறார்களோ அவர்கள் இருக்கவுடம்படு வாடுமென்ற சொல்லி நிச்சயித்து இருவரும் விவாதமண்ணிக்கொண்டு போகையில் இவ்வழக்கெப்படியாகிறதோ பார்க்கலாமென்று நானும் அவர்களைத் தொடர்ந்தபோனேன். அங்கே கூர்ம்பல்லனென்றும் ஒரு பூனை இவர்கள் பேச்சைக் கேட்டவர்கள் வழக்குத் தீர்ப்புக்குப் போகிறார்கள், இவர்களை மோசம்பண்ணவேண்டுமென்று நிச்சயித்து அந்த வழியிலாற்றல் கரையிற் கண்ணை மூடிக்கொண்டு குரியினப் பார்க்கறப்போல அபிசயித்துக்கொண்டு ஆ, ஆ! இந்தவசாரமான சமுசாரத்திலுண்டாகிற இன்பக் கணத்திலழிந்து கழுப்போற் பொய்யாகிறதனும் தருமத்தை விட வேறே சத்யமில்லை. அந்ததைவிட்டெவருட்க்கழிக்கிறோ அடன் மரப்பாவையையொத்தவன். அவனை மூச்சுக்கட்டுக்கொண்டிருக்கையிற்றோனை பிணமென்றெண்ணவேண்டும், ஏனென்றால் எப்படித் தயிற்சார நெய்யோ, என்னை விசேஷமெண்ணையோ அப்படிப் பிணைத்திருக்கிறதற் சாரத் தருமமாம். இதைத் துறந்து மிகவுஞ்சேற்றைத் துறக்கொண்டு காலவக்கழிக்கறவர்கள் நிலக்கமை பாய்நுக்கொண்டென்று துக்கப்படுகிறேன். ஓ, சனங்கே தருமம்பலபல இடைபுறங்களோடு கூடிக்கொண்டிருக்கிறதரகையாற் கருக்கமாய்ச் சிறந்து தருமஞ் சொல்லுகிறேன் என்னவெனில், பிறாக்குதலிசெய்வதற்கொத்த புண்ணியமும பிறரை வருத்துவதை ஒத்தப வழியில்லை. மேலும், தனக்குத் தன்பத்தருவது பிறனுக்குத் தருமமென்றிப்படித் தாம் இரகசியங்களைக் கேட்டுநின்றநல வைக்கவேண்டுமென, இப்படி அதன் வாக்கியத்தைக்கேட்டு முயல் சொல்லுகிறது, கயிற்சலா! தருமஞ் சொல்லுகறவன் ஆற்றல்கரையின்றுக்கார்த்திருக்கறான், அவனைக் கேட்போமென, கயிற்சலனே இவன் கமக்கியலபான பகையானி ஆகையால் தூரத்தவிற்குத்தே சொல்லவேண்டுமென்று திருணயித்தவனைப் பார்த்து ஓ, தப்போத்தியே! நீ அறம் உணர்ந்தவனாகையால் எங்கே இருவருடைய வழக்கைக் கேட்டுத் தரும துறப்படி நியாயஞ் சொல்லிப் பொய் சொல்லுகறவனைக் கொல்லவேண்டுமென, இவ்வார்த்தையைக் கேட்டுப் பூனை காதின்கீழ் கையை வைத்து இப்படிப்பட்ட பேச்சை மறுபடி பேசாதுபுகின்; ஏனெனில் நாக

த்தக்குக் காரணமாகிய இதை விட்டு நான் அந்ததை அதுசரித்தக்கொண்டிருக்கிறேன். (இன்னும் வரும்.)

க. அக்காரம்.

வாழ்க்கைத் துணைநலம்.

குடு. தெய்வீகதொழுகள்கொழுநற்றொழுதெழுவாள் பெய்யென்பெய்யுமழை.

பு. பிறதெய்வத்தைத் தொழாதவளாய்த் தன் தெய்வமாகிய கணவனைத் தொழுதுகொண்டே துங்கியெழுபவள் பெய்யென்று சொல்ல மழை பெய்யும்.

She who does not worship God, but who on rising worships her husband; if she say "Let it rain," it will rain. Drew.

குசு. தற்காத்துத்தற்கொண்டாற் பேணித்தகைசொன்ற சொற்காத்துச்சொர்க்கிலாள்பெண்.

பு. பதிவிரதத்தன்மைவிலே நின்றும் பிறழாமல், தன்னைக்கொண்ட கணவனையும் பாதுகாத்து இருவரிடத்திலும் நன்மை நிறைந்த புசுழை நீக்காமற் காவல்செய்து மேலேசொல்லிய நற்குண நற்செயல்களிலும் மறப்பில்லாதவளே மனைவியாவாள்.

She is a wife who unweariedly guards herself, takes care of her husband, and preserves an unsullied fame. Drew.

தை மடல்.

சாதிம. தைம. வதநீ. ருதல் மாகி வதநீ வரைக்கும்.

Date	சுயிஞ்சுத் திசுதி.	வாரம்.	சுச்சத்திரம்.	திதி.	யோகம்	கரணம்.
27	வக	வெ	சு	சு	உடு	வி வகி
28	வச	சு	சு	சு	உடு	வி வகி
29	வசு	சு	சு	சு	உடு	வி வகி
30	வக	சு	சு	சு	உடு	வி வகி
31	வச	சு	சு	சு	உடு	வி வகி
FEB.						
1	உக	பு	சு	சு	உடு	வி வகி
2	உக	வெ	சு	சு	உடு	வி வகி
3	உக	வெ	சு	சு	உடு	வி வகி
4	உச	சு	சு	சு	உடு	வி வகி
5	உடு	சு	சு	சு	உடு	வி வகி
6	உச	சு	சு	சு	உடு	வி வகி
7	உச	சு	சு	சு	உடு	வி வகி
8	உசு	பு	சு	சு	உடு	வி வகி
9	உக	வெ	சு	சு	உடு	வி வகி
10	கல	வெ	சு	சு	உடு	வி வகி

வேளிக்கிழகமற் சங்கிராந்தி நாடி. கச; வினாடி. உகல். ருயரவி.

அப்போ முன் பராபரனுடைய கட்டளைப்படி இப்படிப்பட்ட கிரியைகளைச் செய்தவர்களைப்பராபரனுடைய புத்திரரென்று அழைக்கப்பட்டு அவரைப் பிரியப்படுத்தினதெவ்வீதம்? அவர்களுடைய கிரியைகள் வீச்சிரகாராதீனயல்ல. ஆனால் பராபரன் அருபியானதினால் மனிதலே அதிக உறுத்துதலாக, இருக்கிறதற்காகக் கணனிஞர் காணும்படி அப்படிச் செய்தார்கள் என்று மறுமொழி சொன்னார் அந்த நியாயஞ் சைவருக்கும் பொருத்தாதா? பராபரன் தாம் வாசம்பண்ணும்படி வாசல்தலைத்தைக் கட்டுவித்து அதில் உடம்படிக்கையின் பெட்டி முதலியவற்றை வைப்பித்து அதில் வாசம்பண்ணிச் சமூகத் தப்பமுதலானவைகளை ஏற்றுக்கொண்டு தேவாத்தியங்கிலை மகிழ்ந்து சனங்களை ஆசார அநாசாரங்களைக் கைக்கொள்வதில் பிரியமுற்ற ஒருகாலத்தில் இருந்தாரென்பதை எம்புகிற கிறிஸ்தவர்கள், இக்காலத்திற் சைவா தாங்களின் மெய்பென்று எம்புகிற சைவமதத்தின்படி கோயில் கட்டிவிச்சிரகத்தை வைத்து ஆவாகணம்பண்ணினதின் மேல் பராபரன் வாசம்பண்ணுகிறாரென்று எம்பிப் பழம் பிரசாதங்களைப்படைத்துக் கீதவாத்தியங்களை முழங்கச் செய்து இவைபோலும் கிரியைகளை நடப்பிக்கிறதிற் கடவுள் பிரியப்பட்டகடியதன்மைபில்லையென்றும், அவை சொய புத்திக்கு விசுவாசமானவைகளைன்றும் இப்படிப்பட்ட கிரியைகளைச்செய்யும்படி தம்மிரான் கட்டளைபண்ணுவாரென்று எம்ப இடிலை என்னுஞ் சொல்வதென்ன? இவ்வென்ற சனங்களை இக்கிரியைகளை நடத்திவந்த காலத்திற் பராபரனுடைய கட்டளைப்படி தவறின்றிச் செய்தவர்கள் கோட்சுஞ் சேரவேண்டுமே. பின்னை அப்படி மோட்சஞ் சேரக்கடியதாகத் தேவனுடைய கட்டளைப்படி அதுசரித்துவந்த கிரியைகளுக்கொத்த கிரியைகளை இப்போ செய்கிறவர்களைப் பார்த்து இதுபராபரனுக்கருவருப்பான செய்கிறவர்கள் சொல்வார்கள், முன்னே பராபரன் கொடுத்த கட்டளைகளைல்லாமல் மனவையென்றும் அநியாமையினால்கொடுத்தாரென்றும் ஒத்தக்கொள்ளவேண்டுமே. ஆட்டுக்குட்டியைப் பவிசெனத்தினது கிறிஸ்தநாதர் வந்து பாடுவாரென்றதற்கு அடையாளமென்றொருதல் சொல்லலாம். ஆனால் பிரசாதத்தைத் தொடுகிறதும் வீட்டுக்குத் தூமானலதிரியைத் தொடுகிறதும் ஆகாடுதென்றும், மிதிரி பின்னப் பெற்றால் தீட்டாயிருப்பாளென்றும் கட்டளைபண்ணினது என்னத்தை நோக்கி, இப்போ ஆசுவகளைக்கொண்டாடுகிறது பயித்தியமென்று சொல்லுகிறதே. முற்காலத்தில் அவைகளைக்கொண்டாடவேண்டுமென்று பராபரன் சொன்னதைப்பயித்தியம் என்கிறதுபோலாமே. முற்காலத்தில் ஆடம்பரங்களுடன் தீவனை வழிபட்டது சரியென்று இக்காலத்துக் கிறிஸ்தவர்களோத்துக்கொண்டும் சைவர் அப்படிச் செய்வது தேவவழிபாட்டிற்கு கிந்தனை செல்வதற்கு ஒர் பிரதான கட்டையென்று சொல்வதென்ன? அல்லாடலும் காணிக்கை கொடுக்கிறவர்களையும் பிரசாதம் பழுவர்க்குகளைக் கோவிலிலேபடைக்கிறவர்களையும் பார்த்துக் கத்தர் கைக்கூலி வாங்குகிறாரோ அவர் அவைகளைச் சாட்டுகிறாரென்று கிறிஸ்தவர்கள் கேட்கிறதினாலே முன்னே இவ்வென்ற சனங்களை வைத்த சமூகத்தப்பம் அதிசயம் முதலியவற்றை அப்போ பராபரன் வறிய நிலைபரத்திலிருந்து பசுபுண்டாய்ப் புதித்தார் என்று அதுமானிக்கவேண்டியவல்லோ இருக்குது. சைவருடைய கிரியைகள் கிறி பின்னகளுக்குக் கிரிப்பண்டாகத்தக்கதென்றும் சுயபுத்திக்கு விசுவாசமென்றும் கிறிஸ்தவர்கள் சொன்னால் மேற் காட்டிய பிரகாரம் இக்கிரியைகள் ஒரு காலத்திலே உத்தராயிருந்ததென்பதைக் கிறிஸ்தவர்கள் ஒத்துக்கொள்வதிலும் அப்படியல்லவேயென்பதற்கு அவர்களும் அவர்கள் வேதமுடைய சாட்சி. கிறிஸ்துமார்த்தக் குருமாருடைய போதனைகளை நான் கேட்டபோது, என் மனம் அதிகம் உருவ வேறப்பட்ட தழிப்புச் சமயம் பொய்யென்று கிறிஸ்து சமயம் ஒரு வேளை மெய்யாயிருக்கக் கூடுமென்றும் காள் நீண்டது விவியவென்றும் வேதாகமத்தை ஆராய்ந்தேன். ஆனால் அதிலேபோவென்ற கிணற்றிலிருந்து பூதம் புறப்பட்டாரப்போ அம் புலியுருக்கஞ்சு கிரியுக்குப் போய் கிரியும் புலியூராயிற்று என்றமொன்றுமாயிற்று.

கவது. இவ்வென்றசனங்களை நடத்தின சடங்குகளை இப்போவும் காட்டுவாய் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்பது, க.மோட்ச. வச. அதி. வச. வசனத்தில் "இது அவர்கள் தனமுறைகளில் அவர்களுக்கு நித்திய கட்டளையாயிருக்கும்" என்கொல்லியிருக்கிறதினாலும் அப்படியே, க. அதி. வச. வசனத்திலும், எ. அதி. க. வசனத்திலும் அப்படியே, உ. அதி. வச. வசனத்திலும், ச. மோட்ச

வ. அதி. உ. வசனத்திலும், இவைபோலும் வேறகேவகவகங்களிலுஞ் சொல்லியிருக்கிறதினாலும் விளக்குகின்றது. அருந்திலைதகாதர் பிறத்தியின்பு கைக்கொள்ளவேண்டியதில்லையென்ற சொல்லுகில் மேற்காட்டிய வசனங்களில் அப்படி பொருகவகவகையைக் குறியாமல் நித்தியகட்டளையென்று சொல்லியிருக்குதே. கித்தியமென்றதின் கருத்தென்ன? அப்படித்தான் கிறிஸ்தவாதர் பிறத்தியமெய்யில் கைக்கொள்ளவேண்டியதென்று சொல்லுகில் அவர் பிறத்தியின்பு அந்தச்சடங்குகூடக்கவல்லவையா? அவருக்குச் சுன்னத்துப்பண்ணினதே? அவருடையமதாப்பின்பின்பெற்ற பின்பு மோட்சேயின் கியாயப்பிரமாணத்தின்படி பவியிட்டதென்றிற் கிறிஸ்தவையே தேவாலயத்துக்குக்கொண்டுபோனதே? கிறிஸ்தவாதர் ஒரு குட்டிரையெய்க் கத்தமார்த்தி மோட்சேயின் கியாயப்பிரமாணத்தின்படி ஆசாரியனுக்குக் காட்டிப் பவிசெனத்தலவாயகவென்று அவனுக்குக் கற்பித்ததென். (ஆர்க். உ. அதிகாரத்தையும் ௫. அதிகாரத்தையும்பார்)—அப்படியல்லவென்று கிறிஸ்தநாதர் இறக்குவாய்க் கைக்கொள்ளவேண்டியதென்று சொல்லுகில் அவர் இறத்தியின்பு அந்தச்சடங்குகளை நடக்கவல்லவையா? நடத்தலென்று. எப்படியெனில் அப்போதைதலர்கடபடி. வ. அதி. வ. அதி. வசனத்தில் பவுல் தனக்கொரு பிராத்தனையுண்டாயிருந்தபடியால் கைக்கொடுப்பாட்டளாத்திலே சிவக சவரம்பண்ணிச் சீரியத்தேசத்துக்குப் போகும்படி கப்பலேறிப்போனார். எனவும்—உ. அதி. உ. வசனத்தில் அப்போமுது பவுளு அந்த மனிதரைச் சேர்த்துக்கொண்டு மதாளிலே அவர்களுடையகூடக் கத்தம்பண்ணிப் பின்பு தேவாலயத்திற் பிரவேசித்து அவர்களில் ஒவ்வொருதலுக்காக வேண்டியபவிகொடுக்கும்படி கத்தமார்த்துதல்கேற்ற நாட்களை கிறிஸ்தவத்துவென்கும் அநிலத்தான், எனவுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவல்லவா? அன்றியும் பவுல் தீமோத்தேயுவுக்குச் சுன்னத்துப்பண்ணினதல்லவா? அதுவன்றிச் கிறிஸ்தநாதர் உயிரோடிருக்கையிற் பழையேற்பாட்டிடுமூல்குகளை இன்மேலதசரிக்கவேண்டாமென்று சொன்னதாகச் சுயசேஷத்திலெக்கமேசென்றால் காணுதா? அப்படிச் சொல்லித்தானிருந்தாலும் மோட்சேக்குப்பராபரன் கித்தியகட்டளையாயிருக்கக்கடவது என்ற சொன்ன சொல்லுக்கு மாறபாடயிருக்குமே.

ஆகையால் நிதானிக்கவேண்டியதென்னவெனில், விச்சிரகக்கவிலே பராபரன் வாசம்பண்ணி அதுக்கிரகஞ்செய்வது உடியகாரியமென்றும், இப்போ சைவர் செய்தசடங்குகள் ஒவ்வொன்றும் கிறிஸ்தவர்கள் சொல்லுகிறதபோற் சுவாப அறிவிப்படி பராபரனுக்கடாததற்கு கிறிஸ்துக்குக் கிரிப்பண்டாகத்தக்கதெயல்லவென்றும், பழையேற்பாட்டிற்குக் கண்டிருக்கிற சடங்குகளைச் சதா காலங்களுக்குக் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறபடியாலும் கிறிஸ்தநாதரும் அவர் சிஷ்யரும் அக்கட்டளைப்படி அவற்றைக் கைக்கொண்டபடியாலும் இக்காலத்திற் கிறிஸ்தவர்களும் அவைகளைக்கொள்ளவேண்டியது அவர்கள் கடமையென்றும், அவர்கள் அவைகளைக்கொள்ளாதவிட்டது விபிந்த புத்தியென்றும் பூணமாய் விளக்குகின்றது இப்படி ஒரு யாழ்ப்பாணம் துஆச. உ. அதி. } சைவன் குமாரன் ஐப்பகம் யத். } கண்மதாபேட்சர்.

பத்திராதிபர் குறிப்பு.

மேலே பிரகரஞ்செய்திருக்கிற கடிதம் மிகப் பெரிதாயிருக்கிறபடியால் காங்கள் அதைப் பற்றி மறுமொழியாக ஆயத்தப்படுத்தின கவனிப்புக்கள் இச்சஞ்சிகையில்தான் பரிசீலிக்கப்பண்ணுவது தெண்டிப்பாயிருக்கின்றது. ஆகையார் பிவருஞ் சஞ்சிகையில் அக்கவனிப்புகளைப் பிரசித்தப்படுத்துவோமென்று இத்தர அணவர்க்கும் அறிவிக்கிறோம்.

[Translation of the foregoing.]

O Sir, of benevolent spirit—who worships the feet of God, and who, with good desire, publishes the shining Morning Star, in the Northern Province—which is calculated to remove the inward darkness in order that the eye of knowledge may increase.

Let the eternal and holy God who created all the universe and upholds it, be praised for his having condescended to the people of this land, and sent the missionaries from a far country—from America, where civilization and Christianity prevail, and for employing means to elevate the people. Though what I undertake to write is a subject of great extent, yet hoping that the editors will consider

an important means for promoting the interest of souls, and give room for it in the Morning Star, I venture upon it.

For a length of time I professed Sivaism, but now, partly because I have heard the sermons which the charitable and benevolent missionaries have preached to the people of this country, and partly because I have read the books printed at Maunep, my mind is convinced of the error and convicted of the truth, and having had a desire to examine the Bible, upon my reading it regularly, some doubts have arisen in my mind, and I write this in order to have them removed.

1. It is said in Exodus 25th Chap. "This is the offering which ye shall take of them, gold and silver, and brass," "oil for the light, spices for anointing oil, and for sweet incense, onyx stones and stones to be set in the ephod, and in the breastplate. And let them make me a sanctuary that I may dwell among them." "And thou shalt make a candlestick of pure gold;" and in the 37th chapter it is said, that all the above mentioned articles were made.—Leviticus 17th chap., it is said that an ox, lamb, and goat were killed as an offering—and in the 24th chap., it is said they should bake some cakes and put them before the Lord and they will be a purification for sin—and in Numbers 19th chap. 9th verse "A man that is clean shall gather up the ashes of the heifer and lay them up without the camp in a clean place, and it shall be kept for the congregation of the children of Israel, it is a purification for sin."—and in Psalm 80th chap. 1st verse "thou that dwellest between the Cherubims, shine forth," 2d. Samuel 6th Chap. 2d. verse "Lord of hosts that dwelleth between the cherubims"—and in Psalm, 99th chap. 1st verse "be sitteth between the cherubims; let the earth be moved." In Numbers 16, 19, 21st chap. it is said, when the Israelites, for their heinous sins, were under the influence of a plague, Aaron took a censer, and put fire therein from off the altar, and put incense, and went quickly unto the congregation and made an atonement for them—in Joshua 3rd. chap. it is said—when the priests carried the ark of covenant, the water of Jordan was divided and gave them way to pass by—in Joshua 6th chap. it is said—when the Israelites compassed the city of Jericho, the wall of that city fell down—in Joshua 7th chap. it is said when the Israelites and their leader Joshua waged a war against a certain people and having been vanquished by them, they (the Israelites, with Joshua) complained of it to the Lord, and they were told by the Lord that they will conquer the enemy—in 2d Samuel 6th chap. it is said, David and all the house of Israel played before the Lord on all manner of instruments made of fir wood, even on harps, and on psalteries, and on timbrels, and on cornets, and on cymbals, and it is also said in this chapter, that oxen and sheep were killed before the ark of covenant—in Numbers 21st chap. it is said—Moses made a serpent of brass, and put it upon a pole, and that if a serpent had bitten any man, when he beheld the serpent of brass, he lived.

In reference to all these verses, I do not understand what is the difference between the rites and the ceremonies of Sivas and those of the Bible. The Israelites who were chosen by God as his own children believed that the Lord who dwelt in the ark made of wood, and who lived between the cherubims had bestowed grace upon them. The Sivas believe that God dwells in the idols. They (the Israelites) made a sanctuary for the worship of God. The Sivas build temples, and worship the idols made of gold, and silver. The Israelites had shew-bread and wine in their sanctuaries. The Sivas have fruits for their idols. The Israelites took incense. The Sivas also do so. The Israelites burnt heifer and took its ashes for their use.

2. About the Purification. Leviticus 12th chap. It is said, If a woman have conceived seed, and borne a man-child, then she shall be unclean seven days, according to the days of the separation for her infirmity shall she be unclean, and in the 8th day the flesh of his foreskin shall be circumcised, &c.—and in Numbers 19th chap. it is said—He that toucheth the dead body of any woman shall be unclean seven days and on the seventh day he shall purify himself and wash his cloths and bathe himself in water and shall be clean at even—in Leviticus 11th chap. it is said—Whoever toucheth the carcase of them shall be unclean until the even.

In many other places God has commanded to perform such ceremonies as are directly analogous to those of the Sivas; but those who are acquainted with the Hindu Scriptures called the "Lamp of Purification" and the "Doubt of Expiation," do know very well that the rites and ceremonies observed by the children of God (Israel) are similar to those of Sivas. Strictly speaking, the Israelites more punctually attended the ceremonies than the Sivas.

Upon investigating these matters, the Christian missionaries do protest against the idol worship, rubbing ashes, observing the immemorial custom and usage, and other similar rites, and say that these ceremonies are not in the way to please God, and God will never command or order such kind of unmeaning ceremonies, and they are against our own understandings, and also ridiculous even to children. Then how did those who performed these rites and ceremonies, please God in the time of old, and why were they called the children of God? In answer to this query, if you say that their (Israelites') rites and ceremonies are not the idol worship, but as God is an invisible Being they performed these ceremonies in order that the thoughts of God may be more indelibly impressed upon their hearts—will not this answer be agreeable to the Sivas? or in other words will not the Sivas have the same reason to answer so? Why do the Christians who believe—that God at one time was pleased with the timbrels, cymbals, cornets, and also with purification or cleanliness, and ordered the ark of covenant and shew-bread to be kept in the sanctuary, &c. say that our (Sivas,) blowing the musical instruments, (such as cymbals, cornets, &c.) building temples for the idols and transfusing the divinity into an image, by means of prayer and invocation, will not only be disagreeable in the sight of God, but also such doings are against our own understandings, and also say that there is not the least room to believe that God will ever command such doings.

At the time when the Israelites performed these ceremonies, those who without failure act according to the commandment of God must certainly go to heaven; but those (Christians) who deride and abhor the doings of the Tamil people who perform services similar to those which the (Jews) performed according to the command of God in order to go to heaven, must then admit that according to these commandments given by God, that God in the time of old gave all those com-

mandments through ignorance and foolishness. Perhaps we may say that the killing of a Lamb is an emblem of the suffering of Jesus Christ; but why did God say that the touching of the carcase and of the woman who is in the menstruous state, and of the woman when delivered a child will be unclean? If you say that the observance of such uncleanness is foolish and unmeaning, cannot we say that the commandment, given by God in the time of old in order to observe it, is foolish and unmeaning?

Tho' the Christians of this time acknowledge that the Christians of the old time worshipped the Lord with pomp and parade, yet why do they say that our Siva worship attended with pomp and parade is a principal impediment to our adoration? Moreover, when we spread fruits and other offerings in the temple as an oblation to God, you the Christians ask us—Does God get bribery? Does God eat them up? From these two questions, we may draw an inference, that in the time of old, the Israelites put wines and shew bread before God; he, being in an indigent state, has eaten them up. If the Christians say that the rites and ceremonies of the Sivas are ridiculous even in the sight of children, they (the Christians) and their Bible are credible witnesses that those ceremonies were agreeable to those Christians who were in the time of old.

When I heard the doctrines of the Christian missionaries, my heart was moved and having entertained a thought that Sivaism is false and probably Christianity is true, I examined the Bible—but alas! it is as if a goblin came from a well, and fearing the country of the tiger, went to the country of the jackal—and the country of the jackal became the country of the tiger.

3. The rites and ceremonies performed by the Israelites should be continued for ever and ever; for an example.—

Leviticus, xvii. 7 —iii. 17.—vii. 36.—xxiii. 14. Numbers, xviii. 23.

In all these verses and in some other, it is said, It shall be a perpetual statute for your generations, throughout all your dwellings, that ye eat neither fat nor blood. Ye shall eat neither bread, nor parched corn, nor green ears, until the self same day that ye have brought an offering unto God: it shall be a statute for ever throughout your generations in all your dwellings, &c, but if you say that those ceremonies are not necessary after Christ was born, it is said indelibly in the verses quoted above (without fixing a time) "thro' your generations." What is the meaning of thro' your generations? If you again say that the birth of Christ supercedes the necessity of performing those rites and ceremonies, are not those ceremonies performed even after he was born? Why was he then circumcised? After he was born, why were offerings performed in accordance with the Mosaic law? Why was he carried to the temple? After Christ healed a man of leprosy, why did he order that man to go to the priest and show himself, and make offerings according to the Mosaic law? (See Luke 2d and 5th Chapter.)

Moreover, if you say that these ceremonies should be performed till the death of Christ, were not these ceremonies performed after his death. They were. To prove this—see Acts xviii. 18. "Paul after this, tarried there yet a good while, and then took his leave of the brethren, and sailed thence into Syria, and with him Priscilla and Aquilla; having shorn his head in Cenchrea: for he had a vow." and in xxi. 26 "Then Paul took the men; and the next day purifying himself with them, entered into the temple, to signify the accomplishment of the days of purification, until that an offering should be offered for every one of them." Moreover, was not Timothy circumcised by Paul? Is it found any where in the Bible that Christ has ever said that, these ceremonies should not be performed while he was living? If it be found in the Bible, will it not be at variance with what God said to Moses—"It shall be a perpetual statute?" What is the meaning of "It shall be a perpetual statute?"

Therefore, we should judge,—that God who is in the idol is able to vouchsafe grace to all—that the ceremonies which the Sivas perform now are not ridiculous (as the Christians say) even in the sight of children—that it is a duty incumbent upon every Christian to observe those ceremonies pointed out in the Bible—that it is also found in the Bible itself that Christ and his disciples performed those ceremonies—and that therefore it is unreasonable for Christians to scout all those ceremonies and rites as ridiculous. Your's &c.

Jaffna, 10th. Oct. 1842.

The son of a worshipper of Siva, and

A LOVER OF GOOD RELIGION.

[This Article is so long as to preclude from this No. the remarks which we have prepared in answer to the questions and observations of our Correspondent. We shall hope to find place for them in our next No.]

புதினச் சங்கதிகள்.

AERIAL STEAM COACH.—ஆகாயரதம்.

ஐரோப்பகண்டத்திலே வலிசெஷியாய் வண்டல் பட்டினத்திலே காற்றைக்கொண்டும் புகைகளைக்கொண்டும் கப்பல்கள் பாயிலவர மனும் ஊர்தவ்கள் குதிரையிலவரமும் சினத்தலிட்டுத்துக்கு ஓடச் செய்வது சாதாரண வழக்கமாயிருந்தென்ற கம்முடைய தேசஸ்தருக்குத் தெரித்திருக்கலாம். இவைகள் எல்லாம் ஆச்சரியமல்ல. இப்பொழுது வண்டல் பட்டினத்திலே கூடியிருக்கிற சங்கத்தாரகூடய கருத்து நுகரும்படி உவுள் கிருபை செய்தாராளு அது கமக்குப் பிரமிக்கத்தக்க அதிசயவாயிருக்கலாம். அநெனயெனில், வண்டல் பட்டினத்திலே கலவி சாலத்திரிகளும் தத்துவஞானிகளும் கூடி ஒரு வாரம் வண்டல் பட்டினத்திற்கும் மற்பெரு வாரம் இத்தியாத்தேசத்துக்கும் மணிதர் வரத்தப்போ

க்காயிருக்கும்படியான ஒருவர்திரஞ்செய்யவேண்டுமென்று யோசிக்குமிடத்தில், காதிதப்பத்திரவக்கும் சில மனிதரும் அடக்கிய ஒரு திரதம் காற்றை திறகாகவும் புகையைக் குதிரையாகவும் கொண்டு வண்டிப்புகைத்தில் இருந்து காத்தியாத் தேசத்துக்கு ஆகாயமாரீகமாப்பாது நான்குநேரம் தவரும்படிக்கான உபாய முத்திரத்தைக் கண்டுபிடிக்கவகைதேடுகிறார்களென்று திப்பொழுது ஒவ்வாண்டுமேயில் என்னும் தபால்கொண்டுவந்த சமசாரக்கலை அறியலானும். ஆயினும் முற்காலத்தில் ஆகாய மிரதக்கண்டாயிருந்தவைபற்றும் அவைகள் ஆகாயமாரீகமாய் ஒழிவையெடுக்கண்டெண்ணினதையும் அஞ்ஞானிகளால் உபயோகிக்காதெனினும் தேவீயப்படிருக்கிறோமெயொழிய நாம் கண்ணினால் பார்த்ததில்லையே. திப்பொழுது அப்படிப்பட்ட திரதக்கலை நாம் கண்ணால் பார்த்தால் நமக்கு மெத்த அநியாயமுண்டாயிருக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

BIBLE—வேதாகமங்கள்.

பங்காள தேசத்துக்குக் கவர்னர் செனரலாகிய எல்லென்பரோ வென்பவர் தவிரமெண்டு பன்னீக்கடங்கலில் பையில் என்னும் வேதாகமங்களை வழங்கச் செய்யவேண்டுமென்று கருத்துகொண்டிருக்கிறார் என்று பங்காளத்துப் பத்திரிகையிலுள் அறிந்து சந்தோஷப்படுகிறோம். ஏனென்றால், கலெலொழுக்கமானது யிறிஸ்து வேதத்திலே மாத்திரம் இருக்கிறதே ஒழிய மத்தொரு வேதத்திலேயும் இடையாதென்று காவர்கள் அறிந்திருக்கின்றமையால், அந்த வேதத்தைச் சிறுவருடைய புத்தியிலே பதிப்பவைத்தால் அவர்கள் வரலாவர கலெலொழுக்கமும் அவர்களோடு கூடவளர்ந்து வருமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

HUMAN SACRIFICE—ஈரபலி.

கூண்டலி என்னும் ஊரிலே மாரியம்மன் பூசைக்கு ஈரபலிசொத்துகிறார்கள் என்று பங்காளத்துக்கவர்னர்மெண்டார் அறிந்து அப்படிச் செய்திறவர்களைப் பிடித்துத் தண்டிக்கும்படிக்கொண்டெய்தலாம் என்று ஆயிரவரையும் அவரோடுகூடச் சிலவரையும் அனுப்பியிருக்கிறார்கள்—அருளுதையம், டகம். இல.

தாரகைக்குக் கடிதமெழுதுபவர்களுக்கு.

உதயதாரகையில் திரண்டுமூன்று கட்டுகைகளை நிரப்பத்தக்க போதுமான கடிதங்களைக்கள் கையிலுத்தொழுதுருக்கின்றன. அவைகளைத்தையும் பிரகாசஞ்செய்வது தகுதியுள்ளது. ஆகையால் அவைகளில் சிலவற்றை திப்பொழுது பிரகாசஞ்செய்யத் தெரிந்தெடுத்துக்கொண்டு மற்றவைகளை பூனிமேலிடக்கண்டாலேயுள் அச்சிற் பதிக்கும்படி வைப்பது திறமென்று காண்கின்றது. ஆகையால் வண்ணக்களில் வாசம்பண்ணுமெய்து கிணைகிதா தாக்கள் பிரகித்தஞ்செய்வோமென முன்பு ஒரு தன்ம வாக்குப்பண்ணியிருந்த சந்திரனைச் சமம்படண்ணி எக்கனாக் கணுப்பப்படுங் கடிதங்கள் சிலவற்றிற்குத் தந்து மீட்டவதெத்தால் அதிக நலமாயிருக்குமென்று நம்புகிறோம்.

TO CORRESPONDENTS.

We have on hand communications enough to fill 2 or 3 entire Nos. of the Star. It is of course entirely out of the question to publish them all. We do not know what better we can do than to make the best selections from them we can and reserve the rest till we have room for them. We wish our Wannarponna friends would cause their promised "Moon" to rise and thus afford space for a portion of our Correspondents favors.

Tolls and Toll Collectors.—We have heard lately of several instances of Toll Collectors in this vicinity infringing on the Government ordinance by demanding of foot passengers when passing with a load, a half pence instead of a pice as required by the Ordinance.

We trust the publication of the following abstract of the 4th, 5th, 6th, 7th and 8th sections of the Ordinance respecting Tolls will have the effect to put both Toll Collectors and passengers on their guard against violating its provisions.

4. "No toll shall be levied upon any passenger, cart, carriage, animal

or goods," returning through "any place at which he, it or they shall have paid toll on the same day (to be computed from 12 o'clock at night, to 12 o'clock of the succeeding night.)" One half only of the appointed toll shall be levied, on a party's passing any place the 2d time, in the like direction, on the same day, with the same load.

5. "Every party having once paid toll at any station, payment at which shall have been declared by the Governor by advertisement in the Gazette to clear any other station, shall on the production at such other station of a Ticket denoting such payment to have been made, pass through the same without any additional payment of Toll."

6. "Every person appointed to collect Tolls at any station, shall be provided with Tickets consecutively numbered denoting the payment of the Toll, and mentioning the stations cleared by the payment of Tolls at such station, one of which Tickets, duly signed by him, shall be delivered gratis to the person paying the Toll, and which also shall have printed or written thereon the day on which the same is delivered; and every such Ticket shall be in the English and in the Native languages, and in the form hereunto annexed."

"And there shall be suspended in the front, or some other conspicuous place at every Toll station, so as to be distinctly legible from the road a table in the English and in the native languages, containing the name of the Toll station with the List of the Tolls payable at such station, and the name of every other station cleared by the payment of Toll at such station."

7. "If any person appointed to collect Tolls as aforesaid, shall at any time omit to suspend such Table or shall wilfully remove, conceal, alter or deface the same, or permit it to become illegible,

"Or shall demand or take a greater or less Toll than he shall be authorized to do by virtue of the provisions of this Ordinance, or shall fail to grant to any person having paid Toll, a Ticket denoting such payment as herein before required,

"Or shall wilfully subject any passenger, cart, carriage, animal or goods to unreasonable delay or detention, such person shall be guilty of an offence and be liable on conviction thereof, to a fine, not exceeding five pounds, one-half whereof shall be paid to the informer, and in default of payment, to imprisonment, with or without hard labour for a period not exceeding five months."

8. "If any person liable to payment of Toll on any road, shall pass from such road over any land near or adjoining thereto (not being a public high way) with intent to evade such payment,

"Or shall fraudulently, or forcibly pass by or through any Toll bar, station, or place duly appointed for the collection of Tolls,

"Or shall resist or make forcible opposition against any person, duly appointed to collect Tolls, in the execution of his office,

"Or if any person shall maliciously damage any bar, boat, bridge, or other thing employed for the purpose of collecting Tolls, or shall maliciously remove, deface, or alter, or damage any table of Tolls, suspended as herein before directed,

"Or if any person, other than a person duly appointed to collect Tolls, shall give, or if any person shall receive from any person, other than a person duly appointed as before said, or shall forge, counterfeit, or alter any Ticket or Certificate of payment or exception, with intent to evade the payment of any Toll,

"Or if any person shall do any other act whatsoever in order to evade the payment of any Toll, and whereby the same shall be evaded,

"Every such person shall be guilty of an offence, and shall be liable to such punishment as the Court, before whom such person shall be convicted, shall deem proportionate thereunto in addition to any civil action which may be brought against him by any party injured."

CONTENTS.—அட்டவணை.

	pages.	வி.மாமுனிகர் சரித்திரம்	13
Life of Beschi	11	கே.ருகுமம்	15
Selections from the Koran	15	கட்டென்பவர் செய்த பிரப	
Good's Book of Nature	16	ஞ்ச தால்	16
Abbot's Lessons on Morals	17	கன்மாரீககொறி	17
Principles of English Grammar	18	வில்வியல்வெளில் என்ற தரை	
Rules for Christian Conduct	19	துக்கிலிசிறீ செய்த திலக்க	
Scriptural Proofs	ib.	ணச்சாரம்	18
Pancha-Tantra-Katei	20	ஆயுலின்மை திலட்சணம்	19
Caral	ib.	பஞ்சநத்திரக் கதை	20
Paanchangam	ib.	குறள்-பஞ்சாக்கம்	ib.
Communication	21	கடிதம்	21
Summary of News	23	புதிதச் சங்கதிகள்	23

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

புத். சந்திக்கை ௩.] து. அ. ச. ௩. ம. சி. க. தேயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, February 9, 1843. [Vol. III. No. 3.

வேதியரொழிக்கம்

Beschi's Instructions to Catechists.—Introductory.

(பாயிரம்)

மேற்குலமனிதர் செய்யவேண்டிய அறுதொழில்களில் * வேதத்தைப் போதித்தலுமொன்றாகையால் மேற்குலத்தோரை வேதியரென்பார். ஆயினும் இப்பெயர் தொழிற்பெயராகையால் அந்தத் தொழிலைச் செய்வாரியாவரும் எஞ்சுவதற்குப் பிறந்தாராயினும் வேதியரென்பபெயர் நியாயமாகும். ஆதலால் வேதத்தைப் போதிக்கும் குருக்களும் இவர்களிடமாக வேதவுணர்ச்சிகளைச் சொல்லி அனுப்பப்பட்ட உபதேசிகளும் வேதியரென்பபெயர்வார்கள். இது மெய்யாயினும் வேதியரொழிக்கமென்று சாமிப்புத்தகத்தை எழுதத்தினிற் தோது வேதியரென்னும் பெயரால் குருக்களுக்கு நத்தோமென்று நினைக்கவேண்டாம். காரணக்குருக்கள் யாவரும் போன்றவை யுச்சிமெய்வன்களினே சொன்னுக்கொடுப்பதற்கு, நாம் அவர்கள் பாதத்தையெழுத்து அவர்களிடத்தில் ஒரு கதிரீர்த்து சிறு பிளகை நின்றுமாறிப் பாடிப்பாடவேண்டும். அவர்கள் வழவாடொழுகும் உத்தம முறையைக்கண்டு காணும் தூரமாயினும் பின்னின்று குருக்களையே மொழியு அவர்கள் பிடிக்கவேண்டிய ஒருக்கத்தை உடைய திறப்போமோ? ஆகையால் இதில் வேதியரென்னும் பொதுவெழுத்து உபதேசிகளைக் குறித்தோமென்று அறியக்கூடவீரக்கூடவேண்டாமென்றும். அதேதெனில் காவ்கள் கரையே மலகவேண்டிய தீவினை, செய்யவேண்டிய கல்வினை, அறியவேண்டிய சத்தியங்கள் இவையெல்லாம் பிறர்க்குரைத்துவது உபதேசிகளுக்குமாத்திரம் தொழிலாமென்று நினைக்கத் தேவையிலலை. இத்தொழிலைச் செய்வது உபதேசிக்களுக்கெல்லாதே சிலபெயர்களுக்குக் கடனாகி எவர்க்கும் பெரும்பலனாகும். நாய் தகப்பன்-தம் மக்களுக்கும், ஆண்டவர்-தம் அடிமைகளுக்கும், முப்பார்-தம் மைச் சொந்த இனயோர்க்குத் தீவினை விவகி கன்னெறிக்காட்டி அவர்களை மேற்கொயேற்ற வருத்துவது கட்டுகளை. இக்கடனில்லாதவர்களுக்கும் பிறருயிர் கொடுவதற்குநிமிஷம் பிறையுயிர் கதிவீற்சேர்க்கப் பிரயாசப்பட்டால் இத்த அறிய தயையாற்றக்களுக்கு உத்தமபலனே விவகிவதும் விவகி தபலன் ஒருநாளும் கெடாது வளர்வதும் சந்தேகமற்ற சிச்சயந்தானே. ஆதலால் இதிலே உபதேசிகளை விசேஷமாய்க் குறித்து இப்புத்தகத்தை எழுதினும் பொதுப்பட யாவர்க்கும் கன்மையாகமுடிக்கப் பிரயாசப்பட்டிவோம். இதிலும் இத்தொழிலியல்பும் மாட்சியும் இன்னதென்று சொன்னின் இத்தொழிலு எவர்க்கும் பொதுத்தொழிலென்று காட்டுவோம்.—மீண்டும் தான் கரையேறுவதன்றிப் பிறரை உமேற்ற வருத்துவது உத்தம தேவ தொழிலியல்பு இத்திலே பிறர்க்குமுறையிலும் நிதி தனக்குக் கேட்கா யாதொருவரும் பிறழ்செய்தால் எல்லா கிரப்பாக்கியங்களினும் கிரப்பாக்கியமாகுமென்றமையால் இத்தொழிலு செய்வார்க்கு ஆயத்தமும் பிறருக்குவதத் தன்னைக் காத்தலும் தன்னைக் காப்பதுவேண்டிப் பிறரை மறவாந்ருத்தலும் இத்தற்கு அஞ்சினவர்க்கு உறுதியுஞ் சொல்லி அத்தொழிலியல்புக்கு மிக்கு வழிகள் பலவற்றையும் அந்நாள்க்கு நம்முட்கும் முறையைப் பலவற்றையும் காட்டி வருகுது அந்நாள்க்கு உட்ப்பயனை வருத்துத்தருவோம். நாம் இதைக் குறைவறவின்றி முடிக்கவும் இத்திலே நாம் நினைத்த பலனை எவரும் கைக்கொள்ளவும் மனிதரை இரட்சிக்கும் இத்தொழிலைச் செய்யமனுக்குவதற்கோர் மகனாகவந்த டேகாரத்தருவ மன்கு அவர் திருப்பாதத்தை மனது தயையான யாக ஏற்றவன்க்குவிக்கும். பாயிரம் முற்றியது.

ச. மீ. அனிகாரம்.
The nature of the Catechists' Work.
வேதியர் தொழிலியல்பு.

அந்நெய்விஷயம் சி. எ. எ. ப. ப. தீமோத்தேயருக்கெழுதின முதல் திருபம் காக்காம் அனிகாரம் பதினாறாம் வசனத்திற் சொன்னார்

* இத்தமத்தொழிலை சாத்திரியமாக குறித்த அவ்வொழிவினையான குருக்களுக்கெழுதின, வேட்டம், வேயித்தம், சாது, ஏற்றம் எ. ப. பலவகையாம்.

வது, "உன்னைக்காத்தலும் பிறரை உணர்ந்தலுந் செய்வாய், இவ் விரண்டையும் விடாமல் முடிக்கவருந்துவாயாகில் உன்னையும் உன் புத்தகனைச் சேட்டவர்களையும் கரையேற்றுவாயென்றார்." இன்னப்பரிதிவே சொன்ன இவ்விரண்டையும் ஒருப்பட முடிப்பது வேதியர் தொழிலியல்பாகும். அவனைவன் தான் தான் கரையேறப் பிரயாசப்பட்டவேது எவர்க்கும் கட்டும். இப்புலகில் இப்பமாயுண்ணவும் அவல்காரமாயுடுக்கவும் திரனாய்ப் பொருக்களைக் குறிக்கவும் இத்தயாய்ப் பேரொளித்தேடவும் செல்லமாய் நெடுநாளிங் கேவாழியும் மனிதருக்குள்ளே பிறந்தவரொருவருமில்லை. இங்கே தரும் கன்னெறி வழவாடே முடிமோட்சகதிபெற்றம்கே முடியாத் தால் தயிர்வாழ்ந்திருப்பவே எல்லாரையும் ஆண்டவர் உண்டாக்கிறாரென்றறிவோம். எவ்வகைச் செலவம் பெற்றாலும் எவ்வகை நூலபடித்தாலும் எவ்வகைத் திறமுடைந்து இராசச்சயங்களை ஆண்டாலும் முன்னும் பின்னும் மொருநாள் எவருந் சாவதொழியப் பிறந்தவருட்கு சாவாதாரிலும் இப்படியே நாலுநாளிங்கே கீழ்திபுரு செவறமும் பெற்று வாழ்ந்தின் வய்யாய் நாலுநாளாகச் செய்து என்மென்றைக்கும் நரகவேதனே அனுபவிக்க விழுவதே அனவறுக்கப்பாடாத திப்பாக்கியமல்லவோ? ஆகையால் வந்தப்போக்கா நய்குஞ் சாவடியாக இப்புலகத்தை யெண்ணி இங்கே வாரிழும் வருத்தினும் பாரமல்லவென்று முடியாமோட்சத்திலே வாழ்வதாத தருத்தோடுவரும் பிரயாசப்படுவது நியாயந்தானே. இதுவே மன்தரெல்லாருக்கும் கன்மையொழியத் தேடத்தரும் மற்ருகு செய்யான கன்மையிலலை. இத்தனையிழந்து தீபெரிநரகத்திலு என்மென்றைக்கும் வேவ விழுவது மன்குத் தீமைமொழிய அஞ்சத்தரு மற்ருகுதகையுமில்லை. ஆதெல்லாம் எந்தமாய் மனநி ணுணர்ந்து தேறித் தான் கரையேற வருத்துவதல்லவோ? இதை அறியாதவர்க்குமும் அறிவித்து இதை அறிந்தெண்ணாதவர்க்குமும் மனத்திறக்கக்காட்டி யற்றயாவரையும் மேற் கரையேற்றப் பிரயாசப்படுவத உபதேசிகள் செய்யுந் தொழிலியல்பாகும். ஆகையால் இத்தொழிலு விவகிக்கும் கன்மையின்மேலே நமக்கு கன்மையிலலாகையால் இத்தொழிலுவிவகிக்கும் உத்தம தேவ தொழிலினால் நிறையென்பது நிச்சயந்தானே. கண்டெட்ட ஒருவன் கண்காட்டியுமின்றிச் செலவழித்தபித்தாழ்த்தகுநிலை மறப்போகிறதைக் கண்டாயாகில் அவனை உன்னைமலலவென்றும் அஞ்சுதியில் தீயே விழாதேபோலாக உண்குப்போதுமென்று உபசொதி போவாராவோ? போலுயாக்குக் கொடிய நின்றுமென்று மனநினைக்கிடனே விழாதே கவலைவறு கூப்பிட்டோடி அவன் கையைப்பற்றி கன்னெறியல் திறத்திப்போவாயல்லவோ? அஞ்சுனத்தாலும் மொருநாளையாலும் காயமயக்கத்தாலும் பகைவெறியாலும் ஞானக் கண்ணைய அறிவுகெட்டு உயர்க்குருடர் பலரேதிரிந்து புண்ணிய கற்றயில் மறழித் தவறி நரக்குழியில் விழுவதைக் கண்டு மனமிரக்காமலும் உணர்ச்சியாகிய கையைத் தந்து வறியினிந்துத்தாமலும் போவது கவலையோ? அவனைன்னந்தானல்லவென்றும் இது என்ருழிமலலவென்றும் உன் ஞான உதவி செய்யாமற்போ ணுக்கொடிய கிடீராமல்லவோ? பூவுலகத்தின் வஞ்சகத்தைக் குறிவி வனத்திற் புத்தகு மெடுகாட் சஞ்சகத்தைத் தான் ஞான தைமே கிழிவச் செய்யசுகமாயிருந்த முனிவா* முறையினோர்மற்றவர் உயிர் கெட்டு எரிசுரகத்தவ விழுவதைக் கண்டாங்கி வனத்தை கீழ்ப்பகைபட வடிபட நாட்டிலவர்க்கு விழுவாரைத்தாங்கி விழுந்தாரைத் தாங்கிகெட்டாரை மறுத்து உயிர் பிழைக்க திறத்த அவர்க்கு முயற்செவையத் தனித்த தறிவோம். அப்படியே அதுபதி வருஷமாக மனிதர் முடிக்கத்தக்கானு தரியகொருவனத்தை ஒத்திருந்த அசேதமனெய்கிற மாதவரும் பெருவந்தோனியாகும் திருச்சபை அவசரங்களைக் கண்டாங்கச் செய்தார்கள். அப்படியே விசுவாசனம்பலன் திருச்சபையைப் பகைத்து வேத முறையின படியே சனைகளை நடக்கவொட்டாதிருப்பதைக்கண்டு ஒரு முனிவா வனத்தைவிட்டுச் சருவாக்கும் உயித்தொலைக்கொண்டு திரி

* மெய்யுத்தர்கள் கைத்தெய்வர்க்கு உபாசையும் சிவமெய்க்குமிருக்கொடுக்க உதவியுள்ளார் திருவணபுற்றிணையாழிப்பெரியபுடவகே. சித்தமு மாருகாடையிடமிடமிடும் சையுந்ரென் ததவஞ்செய்தொண்டிருடியதசைதே

தார். இவரை ஒருநாள் இராயன் கண்டு முனிபாயிருக்கீ வணத் திற் கிடவாதிக்கேவந்த திரிவது நியாயமோ என் ற கோபித்ததற் கு அவர் சொன்ன மறுமொழியாவது, மதுமலர்மெத்தை மேற் ககமேவளர்ந்த பெண்ணியினுள் தன்றகப்பன்வீடு திப்பற்றி பெயி ன்கண்டால் தன் கவலிருக்கையிடமும் அங்கக்கையோடித் தண்ணீரெடுத்து வார்த்துப்பற்றின தியை அவிக்கப்பாராமலும் இருப் பானோ? என்ன! அப்படி கீ கொடுக்கோலால் வேதத்தையும் நீதியையும் பகைத்துத் திருச்சபையிலெங்குக் கொழுத்தின தியை ன்கண்டு தவறிதின் கைத்தோடினிதாய் வளர்ந்த நானும் என்செரு க்கைசலிடாமலும் பற்றின தியையல்க்க ஞானையுனர்ச்சிக்கை எவரு க்குஞ் சொல்லாமலும் இருப்பெடுகுமென்றார். இதற்கு அம்செ ஷ்டகிற்சொஸ்துமென்பவர் மற்றொருவரை சொல்லிக்காட்டி ஞார். அதாவது கப்பலெறின சிலரே காற்று உரங்கொண்டு பற நீத தன்மையிற் பாய்விநிற் தொருகுறையுமின்றிக் கடவிலோடிக்கொண்டு வருகையில் மற்றொரு கப்பல் கெடுவதைக் கண்டால் உடனே அவர்களுக்கிடப்பாய்க்கைச் சுருக்கித் தங்கள் பயணங்க ளை நிறுத்தி வடக்கையும் மரக்கையும் எந்ந்து தங்களாலான உ தலிகளெல்லாஞ் செய்வார்களவோ? அப்படி நானும் இப்புவல கெடுக்குத்தீரையும் அங்கத் தவிரக்கடவிக்கமேற் கப்பலை நடத்தி அவர்களாக நிற்போம். இதிலே மற்றவர் கெடுவதுகண்டால் அவ ர்கள் யாரோவென்றமும் உடக்கதனஞ் குறையெய்க்க வெண் ணமலும் பிறர்குறையெய்க்குறையெய்க்கு கெடுவார்க்கிரங்கி நடமாலா ன தன்மைபல் அவர்களுக்காவப் பிரயாசப்பட்டக்கடவோம். இ து கீதிறுக்கையின்படியே தமமைப்போவே மற்றொருவருக்கு கிளைக் க்குமுத்தம் தன்மையு, இதவே தத்தோழியிப்பாய்ச் செய்வலெ ண்கைய முறையே ஆகவே தாங்க கணையெற் தன்மைக் காத்தலும் பிறரைக் கரையெற் ஆர் அவர்கையுணர்ந்தலும் உபநிதிகள் தொ டிவியலபென்ற பேர் இத்தத் தொழிலாற் மேடப்படு மிருபவருக வேறப்பட நினைக்கவேண்டாம். கீ உபநிதெத்தொழிலைக் கைக் கொண்ட பின் உன்னிடேற்றமும் பிறரிடேற்றமும் இவ்விரண்டும் ஒன்றாகப் பிணைக்கப்பட்ட தன்மைபல் பாராக்குமொழிதில் பி ரரை எவ்வவாக மொட்சகரையிலேற்றப் பிரயாசப்படுவாயே அல்லவையாக நீயும் மொட்சகத்திலகவரிசைபெற்று வாழ்வாய். அ லலது புறத்தியாக கரையெற் உண் ணானமட்டுமே உதவியைச் செய்யாயாகவ நீயும் கரையெறமாட்டாய். பலரைக் கரையிற் செரீ க்க ஏற்றிக்கொண்டு கப்பலை நடத்துமா ளுமியின் அசட்டையினால் கெடுவழிற் கப்பல் கீழே கவலை மொதி யுடைந்துப்பாய் மற்றபா வரும் அம்முத்திப்போகையில் மாணமி தப்பிக்கரையிற் செருவா றுமென்ன ஆகிலும் கப்பல் கக்குயோடிவருகையில் ஒருவரிருவ ர் பாயலாயினும் ஆங்காரத்தாலாவியினும் தவறிக்க கடயில் விழுந் து செத்தாலும் மாணமிதானும் மற்றவர்களுக் கரையெறவார்க ளெல்லோ! அப்படியே கீ எவ்வாரையுக் கையெறந்த உனக்குக் க டுமில்லை. உன் வார்த்தைகேள்மற் சிலரே மொசம்போ ளுதும் உனக்குக் குறையுமில்லை. கீயே செய்யவேண்டியதைச் செய்யா மற் கட்டலஉடைந்தார்போல உன் குறையினால் மற்றவர்கள் கர கத்தந்தப்போக கீ தப்பி மொட்சககையிற் செருவாயென் ற கம்பவே ண்டாம். ஆகையால் தன்னிடேற்றத்துக்கு ம பிறரிடேற்றத்துக்கு ம பிரயாசப்படுவது தவ்வியண்டையும் பிரியாமல் ஒன்றாக எண்ணி மிகவுஞ் சந்தோஷத்தோடே துந்தத் தேவதொழிவெ எவரும் க டக்கக்கடவாராம். (கம. அதிகாரம் முற்றிற்று.)

மல், பெரேவாவாயிப்பாராயினேய வணக்கவேணுமென்ற என் னத்தோடே அந்த விக்கிரகத்தைச் சுமந்து கொண்டுபோய்ப் போதகர்களுடைய பாத்தரையிலே வைத்தான். போதகர்களி லொருவர் தன்னிடத்திலிருக்க வான எடுத்துக்கொண்டு வந்து அ த்தச் சிலையின் தலைபு வெட்டினார், வான் சிலையின் தலைபு வெ வைத்தவுடனே சனங்கசெல்லாரும்பயந்து கிட்டநல்லாமலொடி ப்போய்விட்டார்கள். மனத்திரும்பிக்குணப்பட்டவர்களிற் சிலர் தானுக் திடுக்காட்டம் பிடித்தவர்களையோடிப் பற்றைகளுக்குச் சேர் பொழித்திருக்க மறுபடி திரும்பிவந்தார்கள். இப்பொழுது அறிப்பட்டவிக்கிரகத்தைக்குறித்துத் தீவாரர்களுள் சேர்சகம் பயமுறிகப்பட்டதினாலே அறைப்பற்றிய பேச்சையும், பயத்தை யும் கீக்கும்பொருட்டாகப் போதகர்களை ஒரு உபாயம்பண்ணி ஞர்கள். அடுத்தவெனில், இந்த விக்கிரகத்தைச் சுட்டுத் தவிர க்கினபின்பு அதிலொரு போசனைத்தைப்பெரித்துத் தாங்குஞ் சாப்பிட்டுத் தீவாரையுஞ் சாப்பிடச்சொல்லிக்கட்டார்கள். அவர்களோ இந்தப் போதகர்கள் மெய்யாகவே மரித்துப்போவார்களென்றெண்ணிச் சாப்பிடமாட்டோமென்றதமல்லாமல், இவர்கள் மரித்துப்போவார்களென்று வெருகாணாய்க்காத்திருந்தார்கள். இவர்களும் அப்போலதலருடைய கப்படிப் புத்தத்திலே சொல்லியிருக்கிற (யீலெத்தே) தீவாரப்போலப் போதகர்க ளுக்கு அதிசீ திமித்தம் யாதொரு தீங்கும் வரவில்லையென்று கண்டு, போதகர்கள் சொல்லதெல்லாம் மெய்யென்று கம்பத்தொடக்கி ஞர்கள். சத்தியமானது சனங்களுடையமனதிலே பட்டதினாலே பத்திப் பதினொருகாண்குப்பிச்சு சிலர் உடிகப் பதினாறு விக்கிரக க்கண்கொண்டுவந்து சுட்டார்கள், மூன் சொல்லப்பட்ட (நிற் றுமென்) என்னும்பிரதானி மறுபடியுமித்தப் போதகர்களுக்கா ளுப்பினும். அவர்களியினிருக்கிறவட்டத்தில வந்தபொழுது தா ன் விக்கிரகாராதனையை விட்டுவிடத் தீர்மானித்திருக்கிறதை இவர்க ளுக்குச் சொன்னதமல்லாமற் சத்திவெதத்தை ஏற்றுக்கொள் குகிறதற்கு முதற் செய்யவேண்டிய கடமைகளைஎன்னவ ன்மம விசாரித்தான். அதற்குப் போதகாகும் "கீ மூன்றுக்கு உ ம்முடைய விக்கிரகங்களைக் சுட்டுப்போடவேண்டும்" மென்றுசொ ன்ஞர்கள். அதற்க்கவன் "கீக்களுமென் னுடனே யாருக்கன், என் அவைகளைக் சுட்டுப்போடுகிறேன்" என்றான். இவர்கள் உடக் கொண்டு போனதிக்மேல் விக்கிரகங்களை வெளியே கொண்டுவி து சுட்டுப்போடப் பிரதானி தன்வேலைக்கார ளுக்குத்தேரித்தான். அப்படியே வேலைகாரன் காதுபெரிய விக்கிரகங்களை வெளியிலே கொண்டுவித்து அவைகளைச் சுற்றியிருக்க சிலைகையுரிந்து அன் தனக்குப் பக்கிட்டுக்கொடுத்ததிக்மேற் போதகரினொருவர் சேர் தருணத்துக்கெத்ததாய் ளுக்கா கவிசெஷத்தல் பந்தரம் அந்த ரத்திலொரு பகுதியை வாசித்தார். பின்பு அந்த விக்கிரகக் கையெடுத்துச் சூறியலேபோட்டார்கள். தவ்வியதமகவே இத்த ப் பிரதானிக்குக் கழாயிருக்க குறிக்கியிற் சனங்கள் விக்கிரகார தனையை விட்டாய்ந்தார்கள். ஆகிலும், சனக்கெறிசிலா முறவ ணியானவன் விக்கிரகங்களை யெரிப்பித்ததினாலே, அவர்களுடே முத றுத்துச் "சமுத்திரத்தனையிலே அர்ணன்குவிந்த சாதான்கு ச்சரியான இந்த மனிதருடைய வார்த்தையைபா கீ கெட்டு எம் கள் தேவானை பெரித்தாய் பவித்திப்பக்காரா" என்று சொன் னார். பெண் சனங்களுமொவென்றலத் தக்களுடைய மயிையு ள் குணத்துத் தலையைக் கவனக்கெனினுதும்மீன் பலன்கெனினுது இவத்தம்பாயத்தக்கதாய் பிறுணுகுகொண்டு இக்குமக்குமொடி அய்யோ! அய்யோ! பவித்தவக்கார ளுதிய (கிசுளூமன்)என்கச் விக்கிரகங்களை எடுத்தெரித்துப் போட்டானெயென்றசொல்லித் துக்கக்கொண்டாடினார்கள். இன்னுஞ் சிலா துக்கத்துக்கையே யானமக்கள் கீரினைப் புகிக்கொண்டு இவர்களுடைய வந்ததிறஞ ர்கள். ஆகிலுஞ் சிலவான்குப்பிச்சு சிலா தகன் விக்கிரகங்களை இவர்களிடத்தற் கொண்டுவித்து சிலதைக்கட்டு, சிலதை (இராய தத்தியா) ளுக்கு அனுப்பினார்கள். அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமைதே வாராதனையை நடப்பிக்கத் தொடக்கம்பண்ணியிருத்தபடியிலே உவாத்தயாயா (தன்சூமணியும்)அவன் கூட்டாளிகையுஞ் சன் க்கிழமையிலே போசனமாயத்தமபண்ணியவைத்துக்கொள்சுக் பித்தார்கள். அவ்வியதமகவே இவர்கள் ஞாயிற்றுக்கிழமைதேவா ராதனைக்கட்டத்துக்கு வருமெப்பது தாங்கன்விக்கிரகாராதன க்காராயிருந்திரு அந்தப் பக்கத்தாராலே வெல்லப்படாதபடிக்குக் கவனக்கையையும் இட்டிகையையும் தக்களுடைய கூடக்கொண் டுவந்தார்கள். [இன்னும் வரும்.]

(Missionary Enterprises in the South Seas.)
தொர் சமுத்திரத்திலில் நடந்த சங்கதி.
(Continued from page 301, Vol. II.)

போதகர்களிருவரும் தாங்களிருக்கிற ஸ்தலத்தல் வந்ததிக்மேல் ஒரு பூசாரி பத்தியவதுள்ள ஒரு பொடியான இவர்களிடத்திற் கொண்டுவித்து தான தன்னுடைய விக்கிரகங்களை எரித்துப்பா டலிருக்கிறபடியால் அவைகளுக்கோபம்முண்டு இந்தப் பிணையைக் கொல்லாதபடிக்கு அவனுக்களுடனே யிருக்கட்டிடுமென்ற சொ லவிப்போலான். மற்றநாட்காலம் அந்தப் பூசாரி அந்தப் பார மாணவிக்கிவந்ததை எடுத்துத் தன் தலைபிலே வைத்துக்கொண்டு போதகர்களைடைக்கு முதலு கூன எடத்துவந்தான், அப்பொ ழுது சனங்கள் அவனைப்பார்த்து, அடே பவித்தியகாரா, எங்கே போகிறாயென்று அவனைக்கடித்து பேசிக்கொண்டு அவனுக்குப்பி ன்செய்தார்கள். அவர்களுடைய அலர்கள் பேச்சைக் கவனியா

ABRIDGEMENT OF GOOD'S BOOK OF NATURE.

Sleep, Dreaming, Sleep-Walking, and Sleep-Talking.

CHAP. VII.] [PART II.]

1. The earth is a scene of busy action; all is change, and every thing and every creature has a part to perform. But the Creator is not a hard task-master; he has kindly provided a season of rest for the living world.

2. Plants in general, and many animals, chiefly the two lowest orders and the amphibials, rest during the winter. A few animals sleep through the day and roam abroad during the night, like the tiger, the lion, and indeed all the cat kind. But most of the animals take their rest during the night.

3. The night is the proper time for man to enjoy repose. How different are the two states of wakefulness and sleep!—Now the senses are in full vigor and activity, alive to every pursuit, and eager for exertion; then we sleep, and the senses are all suspended, and the helpless body seems sunk in a death-like torpor. Yet the mind is not always quiet and torpid like the body. Every one knows what is meant by dreaming; but the causes of dreams are more difficult to understand.

4. Sleep may be either natural or morbid. Natural sleep is caused by whatever exhausts the principle of life, as great fatigue of body or mind, pain, or excitement of the senses. This sleep consists of three stages—slumber, dreaming, and lethargy or dead sleep, without thought or idea of any kind; the vital organs only continuing their action.

(To be continued.)

(Translation of the foregoing.)

கூட்டுன்பவர் செய்யப் பிரபஞ்ச நூல்.

கூ. அதிகாரம். உ. ம. பிரிவு.

தித்திரை, சொப்பனம், தித்திரை கடை, வாய் பொருமல்.

க. சமமானது முயற்சியான ஈடைபுள்ள தன்மையைக்கொண்டிருக்கின்றது. அஃதும் மாறுதலுள்ளது. சாமசரபுனைத்துரு செய்வேண்டிய பங்குகூண்டு. ஆனால் இருட்டகரோ ஒருகொடிய துசமானவல். உயிருள்ள உலகத்தாருக்கு ஆறாவின் காலத்தை அவர் மெத்தப் பட்சமாய்க் கொடுத்திருக்கிறார்.

உ. பூண்டுள் பெரும்பாலும் பிரதானமாக கீழ்த்தரமான வகையைச் சார்ந்த இரண்டு மிருகங்களும், நீரினுள் கரையினும் வாழும் மிருகங்களும் இரக்சாலத்தில் ஓய்ந்திருக்கின்றன. புலியுருக்கிலும் பூனைவகையோடெத்தந்திது மிருகங்கள் பகல் முழுதும்தித்திரைகொண்டு இரா முழுதும்கருச்சித்துக்கொண்டு வெளியே திரிகின்றன.

கூ. இரக்சாலத்தானே மனிதன் சுத்ததை அதுபவிக்கிறதற்குத் தகுந்த வேலையாபிருக்கின்றது. விழிப்பும்தித்திரையுமான இரண்டு நிலைகளும் எவ்வளவு வித்தியாசம்! இப்போ புலன்களெல்லாம் பூரண முயற்சியுடனும் சாக்ரதையுடனும் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு காசியங்களுக்குமுயிர்ப்பாடி ஒவ்வொரு பிரயெத்தனத்திற்கும் அவர்க்கொண்டிருக்கின்றது. பிறகு காம் தித்திரைகொண்டிருக்கும். புலன்களெல்லாம் துங்கிப்போயின. அப்போ உதவியற்ற சரிசமுயிர்ப்பற்ற சோம்பலிலே கவித்து போகின்றது. அப்படிப்பட்டபாலும், மனது சரிசற்றைப்போல எப்பொழுது அமைதியாகவும் சோம்பலாகவும் இருக்கிறதில்லை. சொப்பனம் யாதெனவெனக்குத் தெரியும், அதின் காரணம் இன்னதென எமக்கு விளங்காது.

ச. தித்திரை இயல்பாகவும் அன்பத்தினுடும் உண்டாகின்றது. கபாப தித்திரையானது சரிச அல்லது மன இழைப்பினால், அல்லது வகுத்தத்தினால் அல்லது புலன்களின் எழுப்புவதிலேயே விளங்குகின்றது.

நிலைபை வாட்டுகிறதிலும் உண்டாகின்றது. இப்படிப்பட்ட தித்திரைக்கு மூன்றுபடிபுண்டு மத்த தித்திரை, சொப்பனம், அசந்த சோம்பல் தித்திரை. இவ்வெனையில் யாதொருகருத்தாருதல் எண்ணமாகுதல் உண்டுபடாது. சிவக் கருவிகன் மாத்திரம் தங்கள் செய்கையில் திவத்திருக்கின்றன.

(இன்னும் வரும்.)

ABBOTT'S LESSONS ON MORALS.

(Adapted to Hindu Readers.)

Lesson I.—CONSCIENCE. (Continued.)

A boy named Teruvampalam suffered, for a great many months, from the reproaches of Conscience, and he at last quieted her voice, and regained his peace of mind, by confessing his sin and making reparation. The case was this: He one night climbed over into a gentleman's garden, which was situated in a pleasant lane, not far from the village where he lived in order to get some oranges from an orange tree. He got his cloth full of very sweet oranges and then came back safely. Conscience warned him not to go; conscience remonstrated with him while he was going, and while he was upon the tree: and conscience bitterly reproached him after the deed was done. The poor boy found that, for the sake of a cloth full of oranges, he had almost entirely destroyed his peace of mind. He often thought of his transgression at night, and when he was alone. He was always afraid when he met the gentleman in the street to whom the garden belonged; and the little lane, where, before, he always used to like to walk and play, now made him feel so melancholy and wretched, that he kept away from it entirely.

At last, one day, he went and told the gentleman what he had done. He said that he had no money to pay for the oranges, but that, if the gentleman would let him work for him, bringing in wood or doing errands, enough to make reparation he should be glad to do it.

The gentleman said that he was very glad he had come, and confessed his fault; that he would willingly forgive him, and that he need not come and work for him, for he did not wish to have him make any reparation. But the boy replied that he wanted to pay him for the oranges very much, and that, if the gentleman had any work for him to do, he wished very much that he would let him do it. So the gentleman let him pile wood for him two hours one afternoon in the wood-shed. By this means, the boy's peace of mind was entirely restored, and he loved to play in the green lane again as well as ever.

Thus conscience utters her warnings, remonstrances, and reproaches to deter us from doing wrong. And, if we will cease to do wrong, and be faithful in fulfilling our duty, she will restore our peace of mind, and cheer, and encourage us by her smile of approval. Peace of mind and a quiet conscience are of inestimable value. Without these, all other means of enjoyment will fail of making us happy, and with them, whatever other privation we may suffer, life may pass pleasantly away.

QUESTIONS ON LESSON I.

- Relate the story of Teruvampalam and the oranges. What is this story intended to illustrate? Do you recollect what is said at the close of the lesson, of the importance of peace of mind?

நன்மார்க்கநெறி.

சீவசாட்சி அல்லது மனச்சாட்சி.

திருவம்பலவென்று பேரையுடைய ஒரு பொடியன் வெகுமாகச் சீவசாட்சியினுண்டான நிக்கைக்குக் கீழ்ப்பட்டவனாயிருந்தான். அதன் பின்னால், சீவசாட்சியினுண்டாகுஞ் சந்தத்தை அறுதற்படுத்தித் தான் செய்த பாவங்களை அறிக்கையிட்டு அந்தக்குத் தக்க மாறுத்தரவளித்ததினால் தான் இழந்து போன மனச் சமாதானத்தைத் திரும்பவும் அடைந்துகொண்டான். அவன் செய்துகொண்ட காரியமென்னவானால், தானிருந்த சிரமத்துக்குக்கிட்ட ஒரு கெட்பான ஒழுக்கையில் ஒரு துரையினுடைய தோட்டத்தில் தின்ற ஒரு தோடை மரத்தில் ஒரு நாள் இராக்காலத்தில் ஏறத் தனது சீலை நிறையப் பழங்களைப் பிடிக்கிகொண்டு பத்திரமாய் இறக்கிவைத்துவிட்டான். அப்போ சீவசாட்சியானது இறங்கிப்போகாதபடி பண்ணிற்று. அவன்போ கிறவேனையிலும் மரத்திலிருக்கிறவேனையிலுஞ் சீவசாட்சியானது அவனைத் தடுக்கப் பயமுறுத்துவதற்கு. அவன் பழத்தைப் பிடுங்கினதின் பின்னால் சீவசாட்சி அவரை அதிக உறைப்பாய் நிச்சைப்படுத்திற்று. அப்போ சீலை நிரம்பப் பழத்தைப் பிடுங்கினதற்காகத் தனது மனச் சமாதான முழுமையையும் இழந்துபோனென்று பொடியனுக்குத் தெரியவந்தது. இரவிலையுத் தனியே இருக்கும்பொழுதுந்தான் செய்தகுற்றத்தைப் பற்றிப் பலமுறையும் நினைத்தான். அந்தத் தோட்டத்துக்குடையவனாயிருந்த துரை மனையியல் இவன் காணும்பொழுதெல்லாம் மெத்தப் பட்டதுகொண்டிருந்தான். இன்னும் அவன் பல்வேனையிலுஞ் சந்தோஷமாய்ப் போய் உலாத்தி வினாயடிவந்த தெருத்தானே அவனை சிற்பந்தனும் பொல்லாதவனும் அக்கினிதூள் அந்தத் தெருவுக்குப் போகாமல் விட்டுவிட்டான்.

கடைசியாய் ஒரு நாள் அந்தத் துரையிடத்துக்குப்போய்த் தான் செய்த குற்றம் இன்னதென அவருக்கு அறிவித்துப் பிடுங்கின தோடும் பழங்களுக்கு விலைதர எனக்குப் பணமில்லை; ஆனாலும் நானே செய்த பொருளழிவைச் சரிக்கட்டிக்கொள்ளுங்கள் என்று நீர் என்னை விரகு பொறுக்க அல்லது காத்தல் கொண்டுபோக வைத்தீயோகல் நான் அதை மனப்பூரணத்துடன் செய்வேன் என்றான். அவன் வந்து இவவிதமாய் அழிகையிட்டதற்காகத் தான் சந்தோஷமாய் அவன் செய்த குற்றத்தை மன்னிப்பென்றும் அவன் செய்த பொருளழிவை மறுவிதமாய் சரிக்கட்டிக்கொள்ளத் தனக்குப் பரிமயல்லையென்று சொல்லி அவன் கேட்டமாதிரி அவன் வேலைசெய்யும்படி சொல்லவில்லை. ஆனாலும் அந்தப்பொடியன் தான் பிடுங்கின தோடும்பழத்துக்குப் பணக்கொடுத்துப்போட விருப்பமாயிருந்ததினால், அந்தத் துரை தன்னை வேலைசெய்யும்படி வைத்தால் அதை மனப்பூரணத்துடன் செய்யும்படி பிரியப்பட்டான். அப்பொழுது தான் துரை எப்பொழுதும் அவன் பின்னே இரண்டு மணித்தியாலையவுக்கு விருகொறுக்கும்படி வைத்தார். இப்படிச் செய்ததினால் தான் இழந்த மனச்சமாதானத்தைத் திரும்ப அடைந்து எப்போதையும் போலே அந்தத் தெருவிலே போய் வினாயடிவந்தான்.

சீவசாட்சியானது நாங்கள் தப்பித்தஞ்செய்யாதபடிக்கு எச்சரித்துப் பயமுறுத்தி நினைப்படுத்தினாறு. நாங்கள் பொல்லாட்டை விட்டு எங்கள் கடமையை உண்மையாய்ச் செய்தோமேயானால், சீவசாட்சி எங்களுக்கு மனச்சமாதானத்தைக் கொடுத்து எங்களைச் செந்தளிப்புள்வாசுகளாக்க, எங்களைத் தைரியப்படுத்துகின்றது. நம் மனமும், நன் மனச்சாட்சியும் விடைநிச்சைக்கூடாத பொக்கஷமாயிருக்கின்றன. இவைகளெல்லாமல், நாங்கள் பண்ணும் சுகாதுபோக்களெல்லாம் எவகளுக்குச் சந்தோஷத்தைக் கொடாதிருக்கும். நாம் என்ன நிச்சைக்கடித் தொந்தரையை அடைந்தாலும் சீவனானது மெத்தச் சந்தேஷத்துடன் சென்று போம்.

கேள்வி.

திருவம்பலத்தையும் தோடும்பழத்தையும் பற்றிய கதைபைச் சொல்லு?

இந்தக் கதை என்னத்தை விபரிக்கின்றது?
மனச்சமாதானத்தை அடைந்துகொள்வதினால் வரும் மேன்மையைப் பற்றி இரத்தப் பாடக் கடைசியிலே சொல்லப்பட்ட கதை உனக்கு கிண்ப்பாயிருக்குதே?

MR. POOR'S LETTERS TO HIS LATE PUPILS. No. 2.

Subject of the last letter continued.

MY YOUNG FRIENDS,

Your position in society is novel and peculiar. on account of your relative standing among your own countrymen. You are not the sons of nobles, nor were you educated with the proceeds of your father's estates. You were not the favoured selection from the mass of your countrymen, nor were you nourished and brought forward by the Queen's bounty and patronage; and, least of all, are you the persons who were recommended to us by the head-men of the province as suitable persons to receive the boon that has been conferred upon you. A single illustration will explain my meaning. It will do more: it will also show, that while Christianity is eminently elevating in its tendencies, it is also levelling and modifying, so that "the first shall be last, and the last first." On opening the Charity Boarding school for natives at Tillipally in 1810, I invited the head-man of the parish, to my house, and explained to him, at length, the object of the projected school, and its probable bearings upon the state of things in the community. I then informed him, that as we had no object in disturbing the present arrangement of society, or in changing the relative standing of individuals and families, we were desirous of making him the first offer of assistance, and thereupon proposed that he enter one or more of his sons, as members of the recently established Boarding school. To induce him to do this, and thus set a salutary example to his countrymen, I stated some of the advantages which might accrue, both to himself and to his children. I needed not a knowledge of the Tamil language, to understand his pointed and indignant refusal. This was sufficiently indicated by a peculiar smile of countenance, and the shake of his head. I then told him that very likely some of those whom he now regarded as being beneath his notice, might, by means of the education which we were desirous of imparting, become his children's superiors.

It is now in point, to observe, and to record, that the first lad, formally received into the school, was I. W. P. He was given up for the purposes of board and education, by his father, who was willing to be relieved from the burden of supporting his son, and who had courage enough at that early period of the mission, to sign the required bond, written upon a government stamp. This lad, then six or seven years of age, passed through a preparatory course of study in the Boarding school at Tillipally;—was a member of the Batticotta Seminary at its commencement, in 1823, and a member of a class consisting of 15 individuals, who first finished the appointed course of study in that Institution, and received an honorable dismission in 1828. In the ensuing year, I. W. P. was employed as a writer in the Cutchery, in Jaffna, where he has remained to the present time in a course of promotion under the immediate superintendance of the principal Government Agent in the province. Were the headman to whom I have referred, now alive, he might see, with deep regret, that rank and wealth are not to be relied upon, when brought into competition with the superior advantages of education, in the case of those who are cast upon their own resources. It is, you are aware according to the common course of events, that sons should succeed their fathers in office and in standing in society, and that those should be educated, whose fathers are able to meet the requisite expence. But it has not thus happened with you; and this is the peculiarity to which I have here referred.

6 You will be regarded as fair specimens of moral and religious culture upon the soil of Hinduism. It is a novelty in the land, for children, born of Hindu parents and fully initiated into the practices of idolatry, to be suddenly transplanted into Christian families, and for eight or ten years to enjoy the advantages of an extended course of moral and religious training. It must be a matter of curiosity at least, even to otherwise uninterested spectators, to notice the results of such an experiment.

What characters will be formed under influences so powerful, so diverse, and so mutually counteracting? The principal points of inquiry in this connexion will be (1) What proportion of persons under such influences, will give credible and continued evidence of a cordial and a saving reception of the Gospel of Christ, and what will be the character of Native converts brought forward under such a course of training?

2. What proportion will, either from conviction, or custom, or the love of popular favor, continue the adherents of idolatry, in its more gross and vulgar forms?

3. What number, being driven from the monstrous system of Hinduism, will take refuge in some of the endless forms of infidelity? and

4. Whether the moral principles of Christianity will effect a lodgement, for any important practical purposes, in the minds of those who reject the system of Christian doctrine, as a rule of faith and practice? Will a bare knowledge of the morality of divine revelation produce such effects upon their character and moral habits, as will render them more trust worthy, more public spirited, or in any respects, better members of society? The religious influences of Gospel truth, as already developed, present



a clear and most instructive illustration of the view given of this subject by our Lord in the parable of the "sower." We have had much to do, especially with the three classes fitly represented by the seed sown "in stony places," "among thorns," and, we have pleasing evidence to believe, "in good ground." also. A due attention to this parable will greatly assist us in our anticipations of the effects of divine truth upon the human heart.

7. Finally, your position in society is novel and peculiar, on account of the relation you sustain to *foreigners*,—to foreigners who have in an important sense adopted you, as their children,—and who cannot be indifferent spectators to what may befall you in life. The missionaries, who have spent much of their best time and strength in the immediate superintendence of your education,—your liberal benefactors, on the other side of the globe, who have made annual remittances for your maintenance,—and the American Board of Commissioners for Foreign Missions under whose auspices the mission in Jaffna was established, are deeply interested in your welfare, and they must ever be desirous of knowing the results of what they have done for you. That you may the better understand the relation you sustain to your benefactors, and know what is requisite on your part, in order to meet their reasonable expectations, I purpose to give you in subsequent letters a brief sketch of the origin of the American Board of Missions, and to narrate a few of the circumstances which led to the establishment of an American mission in north Ceylon.

Tillipally, } Yours very truly,
January 17th, 1843. } D. Poor.

Principles of English Grammar.

(By WILLIAM LENNIE.)

ETYMOLOGY.

Of Nouns.

A *Noun* is the name of any person, place, or thing, as *John, London, Book.*

Nouns are varied by Number, Gender, and Case.

Of Numbers.

Number is the distinction of *one* from *more*.

Nouns have *two* numbers; the *Singular* and the *Plural*. The singular denotes *one*, the plural *more* than one.

1. The plural is generally formed by adding *s* to the singular; as, *book, books.*

2. Nouns in *s, sh, ch, x, or o*, form the plural by adding *es*; as *Miss, misses; brush, brushes; match, matches; fox, foxes; hero, heroes.*

3. Nouns in *y* change *y* into *ies* in the plural; as, *Lady, Ladies*;—*Y* with a vowel before it, is not changed into *ies*; as, *Day, Days.*

4. Nouns in *f* or *fe*, change *f* or *fe* into *ves* in the plural; as, *Loaf, loaves; life, lives.*

OBSERVATIONS.

Nouns ending in *ch* sounding *k*, form the plural by adding *s* only; as, *stomach, stomachs.*

Nouns in *io*, with *junto, canto, tyro, grotto, portico, solo, and quarto* to have *s* only in the plural; as, *folio, folios; canto, cantos.*

Nouns in *ff* have their plural in *s*; as, *muff, muffs*; except *staff*, which sometimes has *staves*

Dwarf, scarf, wharf; brief, chief, grief, kerchief, handkerchief, mischief; gulf, turf, surf; life, strife; proof, hoof, roof, and reproof, never change *f* or *fe* into *ves*—14 change *f* or *fe* into *ves*, 27 do not

இங்கிலிசுப்பாஷையைக் கற்கப்படுதல் மானுக்கருக்குத் தய்யோ கமரூய்ப்போருட்டு வழுக்கத்தமிழ் நடையாக மொழி பெயர்க்கப்பட்ட வில்லியம் லெனிஸ் என்ற துரைஇங்கிலிசியேயிற் குலக்கணச்சாரம்.

சொல்லத்தாரம்.

பெயர்க் சொல்லியல்.

பெயர்க் சொல் என்பது ஆள், இடம், பொருள் என்பவற்றின்பெயரேயாம். பெயரவனென்பவன், லண்டன் நகர், புத்தகம்—என்பனபோல.

பெயர்க் சொற்கள் எண், பால், வேற்றுமை என்பவற்றால் வேறுபடுத்தப்படும்.

எண்.

எண்ணென்பது ஒன்றையும், பலவையும் பகுத்தறிதலாம். பெயர்க் சொற்கள் ஒருமை, பன்மை, என்னும் இரண்டு எண்களை உடையனவாம்.

ஒருமையென்பது ஒன்றையும், பன்மையென்பது ஒன்றுக்கு மேற்பட்டவையையும் காட்டும்.

கவது. ஒருமையோடு 8 விசுவயைக் கூட்டுவதால் சாதாரணமாகப் பன்மையுண்டாகும். புத்தகம், புத்தகங்கள்—என்பனபோல. உவது. s, sh, ch, x o என்னும் எழுத்துக்களால் முடியும் பெயர்களுடைய 8 விசுவயைக் கூட்டுவதால் பன்மை உண்டாகும். கன்னிகைகள், கன்னிகைகள்; மயிர்த்துடைப்பம், மயிர்த்துடைப்பங்கள்; பிரகித்திரி, பிரகித்திரிகள்; குழிநரி, குழிநரிகள்; வீரன், வீரர்—என்பனபோல.

கவது. Y எழுத்தால் முடியும் பெயர்கள் அவ்வெழுத்தை *ies* ஆகத் திரிப்பதால் பன்மையாம். பெண், பெண்கள்—என்பனபோல. (ஆயினும்) Y எழுத்துக்கு முன் உயிர் தீயிருல் அங் Y எழுத்து *ies* ஆகத் திரிதலும். நான், நாட்கள்—என்பனபோல.

கவது. f, fe எழுத்துக்களால் முடியும் பெயர்கள் அவ்வெழுத்துக்களை *ves* ஆகத் திரிப்பதால் பன்மையாம். கோதுமை அப்பம், கோதுமையப்பங்கள்; சீவன், சீவன்கள்—என்பனபோல.

புறநடை.

K எழுத்தைப் போலவொலிக்கும் *ch* எழுத்துக்களால் முடியும் பெயர்களோடு 8 விசுவயை மாத்திரம் கூட்டுவதால் பன்மை உண்டாகும். இரைப்பை, இரைப்பைகள்—என்பன போல.

10 எழுத்துக்களால் முடியும் பெயர்களும் *junto* (இரகசியக்கூட்டம்) *canto* (சிரபந்தம்) *tyro* (நவவித்தியார்த்தி) *grotto* (கேவி) *portico* (மண்டபம்) *solo* (ஒரவகைராகம்) *quarto* (நாக்காய் மடித்தாட்டிப்புத்தகம்) என்ற பெயர்களும் பன்மையிலே 8 விசுவயையே பெறும். இரண்டாய்மடித்த தாட்டிப்புத்தகம், இரண்டாய்மடித்த தாட்டிப்புத்தகங்கள்; சிரபந்தம், சிரபந்தங்கள், எல.

J எழுத்தால் முடியும் பெயர்கள் பன்மையில் 8 விசுவயைப் பெறும். சொற்க்கேசு, சொற்க்கேசுகள்; எ-ல (ஊயினுமிவற்றுள்) *staff* (கோல்) என்னுஞ் சொல் சிறுபான்மை *staves* என நின்றும் பன்மையைக் கொடுக்கும்.

Dwarf குள்ளன், scarf ஓரவகை உத்திரிகம், wharf சரக்கு இறங்கும்டம், brief சுருக்கம், chief சுரேட்டன், grief தக்கம், kerchief தலைக்காவம், handkerchief லெஞ்சி, mischief தீவ்ரு, gulf கடற்கடல், turf புத்தகத்தை, surf ஆலை, strife வேய்க்குழல், strife சண்டை, proof திருட்டாந்தம், hoof குளம்பு, roof கூரை, reproof கண்டனம்—எவ் இடம் மொழிகளில் இற்றில் கீழ்க்கும் *f, fe* எழுத்துக்கள் *ves* ஆகத் திரியவாம். *ves* ஆகத் திரியுஞ் சொற்கள் பதினான்கும், திரியாச் சொற்களெருபத்தேறாமா.

[Brief descriptions of the most remarkable birds, illustrated by cuts on a comparative scale.]

THE CASSOWARY.—தழுவிலிடுங்கி.

யாவகத்தீவிலமாத்திரஞ் சக்சரிக்கின்ற தழுவிலிடுப்பியானது மற்மேலைய படக்காலங்களிலும் பெரிதாயும் உயரமுள்ளதுமாயிருக்கிறது. பருமத்தின்படக்கி திக்குருவியைப்போலவாயிட்டானும் பாரக்கற்றமாதிரிக்குமிகப் பெரிதாகத்தொணும். ஏனென்றால், அதின் சடலமுழுவதும் ஏதான்பாக்கத்துக்கொரோமாதிரியாயும் அதினுடைய எழுத்துக்காலுமொகறுக்கொன்று விதற்ப்புகொண்டு தடித்துப்பருந்திவந்ததாயும் அதினுனிச்சொண்டு தொடர்ச்சி காணுண்டளவுக்கு இத்தரையடி உயரங்கொண்டதாயும் உதரத்தொடுத்துக்காணுண்டளவுக்கும் அதினுடைய கால்கள் இரண்டரைபடியும், தலையுட்கழுத்தும் ஒன்றரையடியுயரம் உன்னதாயிருக்கின்றதும் பெருவிலும் மற்றவர்களுடைய இத்தரையடியுயரமும், இன்னவிரகம் மூன்றரையடியுயரமுள்ளதுமாயிருக்கின்றது. அதின் சிறகுகள் மூத்குகள் உறகுகளுக்கும் மேலே மறைத்திருக்கிறபடியால், அவைகள் மெத்தெச்சுள்ளனாகக் காணப்படுகின்றன. அதினுடைய கழுத்தினுள் தலையினுள் மருகின்றும், சடலத்தின்மேலே வெளியிலே தெரியத்தக்க அவளவுமெத்தக் குறுத்ததுமாய் நெருக்கமில்லாமையுமாயிருக்கின்றது. அப்படியிருக்கும், அதின் தலைக்கடிப்புறத்தினுள்ள இறகுகள் சற்றே நீண்டதும் பின்புறத்தினுள்ளவைகள் சற்றே அகன்றதாயிருக்கின்றன. மயிர்கள் கொட்டுக்கும்பொழுது செட்டைகள் மூன்றரையடியுயரமுள்ளனும், அதிலுள்ள இறகுகள் அவயவத்தினுள்ள மட்டையிறகுகளைப்போலயிருக்கும். செட்டைதனிப்பிற்ப்பல விகாப்பமான நீளத்தையுட்களத்தை யுமுடைய விற்போலவன்ற இத்துருட்களும். இம்முட்களக்குள் அடிதொடுத்த துன்பளவும் உடலுடையொருந்தியதாயிருக்கிற துமன்றி அவைகளுக்குள்ளே ஊடமுமுண்டு. இம்முட்களுக்குள்

ளே அகநீண்டருட்கள் பதினெழு அட்குலம். அடிமுன்னு மட்ட
உளவில் கால் அட்குலம் அகலமுள்ளது. துனிமுள்ளினும் அடிமு
ட்குலமெந்த உரத்தநாயிருக்கின்றது. அநினுனி முரிந்துபோன
தாயிருக்கிறதுபோலே தோற்றம்.

அநினுடைய தலைமாதிரிமற்றமதற்குள்ள அலயவயக்களிலும்
விசேஷத்தாயிருக்கின்றது. அது தீக்குருவியின்றியைப்போல
சீ மிறியிருந்தாலும் அதையற்றப்பார்ப்பது மெத்தப்பயக்க
ரமாயிருக்கும். தலைநீர் சற்றெனினும் மயிரில்லை. தலைமுன்பா
ர்த்தால் கொம்பினால் அலக்கிக்கப்பட்ட தலைச்சிராவையணிக்
றதுபோலிருக்கும். அச்சிராவின் முற்புறம் கருமையுள்ளதும், பி
ன்புறம் கருமைநிறமடர்ந்ததாயிருக்கின்றது. அதின் கொம்புக்
கீ தலைமண்டையோட்டுடனே சேர்ந்திருக்கிறபடியால், மெத்தவை
ரக்கொண்டதாயிருக்கின்றது, அது மாட்டுக்கொம்புபோல ஒன்றி
ன்மேலொன்று படைகொண்டிருக்கும். மயிர் நிரம்பிய அதின்
தொடையுள் காலுமெத்த உரத்துத்தடித்து நீண்டதும், பற்பல
வகையான செதிலடக்கியதாயிருக்கும். கால்கள் மற்றுமவயவ
ய்களையுள்ளதற்கு சற்றே தடித்ததாயிருக்கின்றன. பெருவிரல்களி
லுள்ள பட்டையான செதிலடர்ந்த நெருங்கியிருக்கும். மிகை
ரக்கொண்ட அதின் கங்குலக்கு வெளிப்புறம் சுறுப்பு உட்புற
ம் வெள்ளையாயிருக்கும்.

இப்பெட்டியினுட்புறம் மிகவுய் கவனிக்கப்படத்தக்கதாயிருக்கி
ன்றது. பரிபூண்டுவகைகளைத் தீக்கிறதும் மச்சத்தைச்சாப்பிடு
கிறதான இரகசைத்தன்மைகளை இத்தப்பெட்டிகொண்டிருக்கி
ன்றது. இதிலுள் இப்பெட்டி ஆண்டவன்படைத்த மற்றெல்லா மி
ருக்களிலும் பொல்லாததென்று தீர்க்கப் போதிய இடமுண்டு.
இப்பெட்டியைப்பார்த்தால் அப்படிப்பட்ட தன்மை அநிற்காதுமே
யும். அது ஒருவரோடெனினும் எதிர்த்தொழிலை ஆராதவெளி
ர்த்தால், கால்கீட்டிக் குதிரையைப்போலுதர்த்து எதிர்த்தவனை
அடித்துவிழுத்துமடியோடி அவனைப்பிடித்து கிவத்தின்போட்டு
மிதிக்கும். அநினுடையகடை அதின் தோற்றத்தைப்பார்த்திலுங்
குறைந்ததல்ல. அதுவரவர முன்னேறி ஏறிநடக்கிறதற்குப்பதிலா
க, ஒருகாலாலே பின்னாக உடைத்துடைத்து மற்றக்காலாலே மு
ன்னேறி ஏறிச்சென்று அதிக கதியுடன்பாய்ந்துபோகிற பந்தபக்
குதிரையிலும் அதிகவிரைவாயோடும்.

இத்தப்பெட்டி தன் தொண்டைக்குள்ளே போகத்தக்க எவ்வகை
ப்பட்ட பதார்த்தங்களையும் பட்டிக்கும். யாவக்தேசத்திலுள்ள
உலாந்தாக்காரா சொல்லுகறபடி இது வீதுருக்கையும, இரும்பு
கையும, தீக்கையும பட்டிக்கிறதெயல்லாமல் அனலெழுந்தழையு
ம்மோசம்வருமென்றஞ்சாமல் எடுத்ததக்கி விழுங்கிவிடும். முட்டை
யையுடொடுத்து விழுங்கிப் பிறகும் அந்தமாதிரியாய்த்தானே உடை
படாமல் வெளிப்பிக்கிவிடுகின்றது. கொடியாக்கொட்டைமுதலா
ன விதைவருக்க்க்களும் கொதுமைகளும் மனிதனுக்குச் சமியா
தக்கால், இப்பெட்டி பட்டிக்கிற அனெகபதார்த்தங்களுக்கு சமி
யாமல்த் திருமபவும் அந்தமாதிரியே வேளியேவருகிறது.

இப்பெட்டியின் முட்டைக்கள் பச்சைநிறமடர்ந்த சாமபர்வன்னத்
துக்குச் சரியாயிருக்கின்றன. அவைகள் தீக்குருவியின் முட்டைக்
கைப்போல அவ்வளவுபெரிதும் வட்டமுமானவைகளல்ல. அம்மு
ட்டைக்களெல்லாம் மிகுந்த பச்சைநிறம் நெருங்கிய தொண்டணிக
ளினால் எக்குமடர்ந்திருக்கின்றன. முட்டையிலேயுட்கள் மெத்தத்
தடிப்பல்ல, யாதொருசனங்களும் ஊசலாத வனூத்தரவெளிக
ளிற் சஞ்சரிக்கின்ற தீக்குருவிகள் மிகவிரைனமாயிருக்கிறதும்
அந்தந்த இடங்களிலிருந்திராச்சியாபரிபாபணம் பண்ணிவருகின்றன
வென்று சொல்லலாம். ஆளுநு சனங்களுசாடிச் சஞ்சரிக்கி
ன்ற இடங்களில்திரிதிற தழுவலிருக்கியென்றும் பாடிகள் வரவர
க்குறைந்து அற்றுப்போகின்றன. எப்படியெனில், சனங்களைவ்
வளவுக்கு வரவர அநைப்பட்டுப்படுகிப் பெருகுருகானோ அவ்வ
ளவுக்கதமகால் வளையிருக்க்களும் வரவர அற்றுப்பவந்து போகி
ன்றன.

மாக்காதுகளுன்குண்டோ? அல்லது உனதுகண்கள் கருட
ணிக கண்களப் போலத் தூரத்துக்கெட்டிப் பிடிக்கத்தக்கதோ?
உனது கந்தம் வேட்டையாய்போலவோ? குரங்குதன் சந்தையு
ம்; ஆமைதன் பரிசுத்தையும் உனக்குக் கொடுக்கக் கூடுமா? எப்ப
டியாயினும், உன்னிடத்திற் புத்தியிலலாதுயோ ளுள் நீயிருந்தென்
னப்பயி?

கிறிஸ்துமதம்—CHRISTIAN.

சங்கீர்த்தனம்.
(Praise to God.)
விருத்தம்.

தம்பிரானெழுமெய்த் தேவேசத்திபதிருப்பிதாவே
உம்பரினுகமெக்கோவே உன்னத்தயுயர்ந்தவாய்; வ
கம்பினெஞ்சரணத்தாவே ஞானசகீர்த்தப்பாவே
அம்பராயேகோவாவேயருள் செய் அல்லெலுய்யாவே.

கிறுபைப்பராதிருபைப்பராதிருபைப்பரமேசரா
கீர்த்தனஞ்சங்கீர்த்தனமில்நோத்திரஞ்சரவேசரா.

க அருமைப்பிதாச்சுதனஸூபி அட்டசெய்திரியெகமே
அந்நததானத்தருளானத்தப்பிரவாகமே **கி**

உ அதிக சவுரியவலமைமைப்பிரதாயியே
அதிசயவினெதெருபாசனத்தொருதியே **கி**

க பரமதயாபரகருணம்பரவுணதசேசமே
பகரமுடியாதபரிபூரணவிலாசமே **கி**

ச உணரவரிதானவுயர்வானதயிதானமே
உருகமிலாதுவமையிலாதொளிப்பரம ஞானமே **கி**

டு பரிசுத்தம் நீதிகண்டுக்கியபாக்யசத்திய தேவனே,
பரிவுற்றபூரணபஷ்டாபதித்திய சேவனே **கி**

க அருள் செய்பார் வருள் செய்பரா அந்நதசதாகாலமே
அம்பரா ஏகம்பராகருணம்பராஓலோசமே. **கி**

RULES FOR THE CONDUCT OF A CHRISTIAN LIFE.
(Abridged from "the practise of True Devotion" by Robert Nelson, Esq.)

III. Business or calling.—Take care to discharge all the particular duties of that estate and condition wherein the providence of God has placed you, with justice and industry, and wisely to manage your time, of which you must one day give a strict account.

If you are under a necessity of working for your living, bless God that he has by this means secured you from idleness, the root of all evil, and of what nature so ever your employment is, exercise it with justice and fidelity. If a plentiful fortune has set you above any calling, remember it is your business to manage your estate to the best advantage; to govern your family with prudence and piety; to administer justice diligently and impartially, and to attend to public affairs, with a firm resolution, in all your proceedings, to aim at the good and welfare of the church and state. You must not consume your time in impertinent visits, and in trifling conversations, and in continual diversions, or in unaccountable sloth; for mirth and doing nothing was never designed for the business of life. Unhappy is that man whose whole employment is gaming and debauchery, and who studies only for some new diversion.

In whatever condition you are, some employment may be found out, useful either to yourself or your neighbour. And in the labour either of body or mind, prescribe to yourself a distribution of your time, for every thing you have to do every day, and observe exactly the regulation you have pitched upon; by this means time will never lie upon your hands, and you will be delivered from many temptations of offending God.

Before you begin your work, or any other of your actions offer them to God, if you design they should be acceptable to him. "O my God! it is to comply with the order of thy providence, and to obey thy holy will, that I engage in my worldly affairs; make them serviceable to my subsistence and thy glory, and to the salvation of my own soul."

During your work frequently raise up your mind to God,

to renew the intention you have of pleasing him; and take care that vanity and curiosity, that self-love, and a regard to men only, or some other evil intention, does not slide into corrupt your actions.

கவது. பெயரிடு.

பராபரனுக்கே பராபரிப்புக்காரராய் வைத்த உங்கள் திருவாதத்திற்கும் ஆலிக்கும் உரித்தாயிருக்கும் கடமைகையாவையும் நியாயஞ் சுகசுகப்பென்றவற்றிடம் செய்தமுடிக்கவும், ஒரே நாளில், நீங்கள் கணக்கொகாப்புலிக்கவேண்டியதாயிருக்கிற உங்கள் சரலத்தை எற்றிரகாரமாய்ச் செயலழிக்கவுஞ் சுகசுகப்பென்பவர்களாயிருங்கள். நீங்களெல்லாம் வேண்டுகின்ற வேலைசெய்தால் சகல பொல்லாப்புக்கும் வேராயிருக்கிற சோம்பலை விட்டுவிடாதீர் பராபரன் அவ்வழியாவே உங்களைத் தப்பவைத்ததற்காக அவரைத் துதியுங்கள். எவ்வீதவேலையை நீங்கள் செய்யினும் நீதிப்பிக்கை என்றவற்றிடம் அந்தைச் செய்யப்பாருங்கள். யாதொரு உத்தியோகம் வேண்டத்தக்க பிரகாரமாய்ச் செயலிக்கையடைந்திருப்பீர்களேயானால் அந்நிகைகளைக்கொண்டு உங்களைவிடைய பராபரிப்பதும் புத்தியாய்ச் தேவத்தியுடனுக்கள் சமசாரத்தை நடத்துவதும் உங்கள் தேசத்தவர்களுக்குச் சுகசுகப்பாடவும் பாரபட்சியல்லாமலும் நீதியை நடப்பித்துச் செய்க்குறைய வேளிக்காரியங்களைத் தியுஞ்சுபைச்சூரித்தாயிருந்தாலென்ன அதை நீக்கியிருந்தாலென்ன அவர்கள் கண்மைக்கென்றே அனைத்தையுஞ் செய்வதும் உங்கள் கடமையென்றெண்ணுவீர்களாக. உங்கள் கோத்தைக்கொண்டுவீண்காரியத்துக்கென்றெருவரைச் சந்திக்கப்போகாமலும் கெட்ட சமபாஷினைகளைப்பண்ணாமலும், இடைவிடாப்பகிடி பரிசாசத்துக் கிடக்கொடாமலும் சோம்பலும் குறும்பும் கோத்தைச் செய்வதாயிருங்கள். ஏனென்றால் வீண்பெடிக்கைக்கென்றும், வேலையின்மைக்கென்றும் சில காலத்திற் செய்யப்பட்ட வேண்டிய தொழில்களாக ஏற்படுத்தப்பட்டவையென. செய்யாமற்படி படித்து மற்றேரோமனைத்தியுஞ் சூதாடுவதிலும் மறக்கவிப்பிலும் நெரம்போக்குகிற அந்த மனிதன அபாக்கியல். நீங்களென்ன திருவாகத்தியிருந்தாலும் உங்களுக்கல்லாத உங்கள் அபவத்தாருக்குப் பிரயோசனமான செய்கைகளைச் செய்யுங்கள். சரித்தாக்குரிய ஆவலது மனதுக்குரிய யாதொரு பணியின்களில், சுவலொருகாலும் நீங்கள் செய்யவேண்டிய காரியங்களுக்குக் கோத்தைக்குமத்துவைத்துக்கொண்டு நீங்கள் குறித்துவைத்த முடிக்குகளைச் சரிவரக் கவனியுங்கள். உதுவழியாய் கோத்தை வண்போக்காமலும் பராபரனுக்கிடறல் வருத்துவீக்காமலும் திரிபுக்காக. நீங்கள் உங்களுக்குத்தந்தவேலையை அல்லது வேறியாதொரு வேலையைவறுத்தற் தொடங்கமுன்னமே பராபரனுக்கவைகவேண்டுமென்ற எண்ணினால், அவைகளைப் பராபரனுக்கென்றுப்புவியுங்கள் அப்படி ஒப்புவுக்குமபொழுது ஒவ்வொருவனுஞ் சொல்லவேண்டியபொருள் எவெனில், ஆ எப்பராபரனே, உலகக்காரியங்களை நான் செய்வ ஏற்படுவது உமதுதற்செய்யவில். ஒழுக்குத்திட்டங்களுக்கேற்குதவாவும உமது பரிசுத்தித்தத்துக்குக் கழப்படிதலாகியிருக்கெடும் அவை சகலமுமனது போசனத்துக்கும் ஆற்றமரடங்கிப்புக்கும் உமது சொயமகிமைகென்றே உருக்கப்பண்ணியருகும்.

Scriptural Proofs of the Doctrines and Duties of Christianity.

CONCERNING THE BEING AND ATTRIBUTES OF GOD.

God is unsearchable. "Touching the Almighty, we cannot find him out." Job. xxxvii. 23. "How little a portion is heard of him! the thunder of his power who can understand?" Job. xxvi. 14. [cxlv. 3. "Great is the Lord, his greatness is unsearchable." Psalm.

"How unsearchable are his judgments, and his ways past finding out." Rom. xi. 33.

"He doeth great things and unsearchable, marvellous things without number." Job. v. 9.

"Canst thou by searching find out God? Canst thou find out the Almighty unto perfection?" Job. xi. 7.

"Unto me, who am less than the least of all saints, is this grace given, that I should preach among the gentiles the unsearchable riches of Christ." Eph. iii. 8.

பராபரனுடைய இலட்சணத்தையும் தன்மையையும் பற்றிய திருட்டாந்தம்.

கவது. பராபரனை அளவிடக் கூடாதென்பதைப் பற்றி. சருவத்துக்கும் வல்லவரை நாம் கண்டு பிடிக்கக்கூடாது. யோப்பு கன. அதி. உக. அவரைக் குறித்துக் கேட்டவார்த்தை எத்தனை? அவருடைய வல்லமையின் மிகுமுடிக்கம் இன்னதென்று அறிந்தவன்யாவன்? யோப்பு. உக. மச. [ங். சச. க. கத்தர் பெரியவர், அவர் மகத்துவத்துக்கு ஆராயுதலில்லை, ச அருருடைய நியாயத்திர்ப்புக்கள் அளவறக்கப்படாதவைகளை, அவருடைய செறிக்க ஆராய்ந்து பார்த்துப்பாடாதவைகளாயிருக்கின்றன. ரோமர், மச. ௩௩. அவர் ஆயாய்ந்து முடியாத பெரிய காரியங்களையும் எண்ணியுடியாத அதிசயங்களையுஞ் செய்கிறார். யோப்பு. ௩. பராபரனுடைய அந்தரங்குரானத்தை நீ கண்டு சருவத்துக்கும் வல்லவருடைய குறையற்ற நியாயமட்டும் எட்டி அதைக்கண்டுபிடிப்பாயோ? யோ. மச. ௭. இந்நிலையினுடைய அளவற்ற ஐசுவரியத்தைப் புறந்தேசத்தாரிடத்திற்செய்யாமையறிவிக்கிறதற்கு அந்தக்கருபையே எல்லாப் பரிசுத்தவாக்கினியுஞ் சிறியவ யும எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எபேசர். ௧. ம. ௩௧.

இரண்டு அலிகவாசிகள் கூடிக்கொண்டு வேதாகமத்தை ஆராய்ந்து பார்த்ததினால் வந்தபலன்.

[Conversion of lord Littleton, and Gilbert West.]

கல்வித் திறமையில் முதிர்ந்து மேன்மைக்கள் வரிசையிற் சார்ந்த மெஸ்தர் கல்பெடுத்து வெயித்து, வீற்றிலறன் என்ற இரண்டு அலிகவாசிகள் வேதாகமத்தைச் சற்றே மேலெழுச்சியாய் வாசித்த காரணத்தினால், வேத வசனம் மனிதரால் உண்டான கட்டென்று மனதிற்கெட்டியாய் எண்ணிக்கொண்டு அவ்வீத வசனங்களினின்ற தப்பறைகளை எடுத்து வெயிப்பிற் காட்டுப்படி துணிந்து மேற்சொல்லிய வெயித்து என்பவர் இந்நிலையின் உயிர்த்தெழுநிலைப்பற்றியும், வீற்றிலறன் என்பவர் பவுல் குணப்பட்ட வரவாற்றைப்பற்றியும் ஆராச்சிபுரிபுத் தலைப்பட்டு இவ்விரண்டுகாரியங்களையுந் தனியே தனியே சொதித்துப் பார்த்து அப்படிச் சொதந பண்ணினதினால் வரும்பலாபலனைப்பற்றித் தைக்கிமிஸ்தாம தம் புரையென்றத்தைத் தலைகோளறித்துப்பாட முயன்றார்கள். இப்படியே அவர்கள் வேதவசனத்தினொருபகுதியை மற்றப்பகுதியுடனியைவிட்டுப்பார்த்து வேதவசனத்தப்பெய்தெண்ணினவையினில், அவர்களைண்ணிதற்கு மாறும்வீதப்போயிற்று, அவர்களைவசனவுசாக்கியதையாய் வேதவசனத்தைப்படித்தார்களோ அவ்வசனவாக அது அவர்களுக்கு உண்மையானதும் ஒருபகுதியோடே மற்றப்பகுதி சமாசப்பட்டதாயிருந்தபடியால், இந்நிலைமார்த்தம்புரையென்ற தாவ்கள் முன்கொண்ட எண்ணமியாமையினுடனிடானதென்ற துவாம்பரமாயிற்று, வேதவசனத்தினுண்மையைக் கவிழ்த்துப்போடுவதற்குப் பதிலாக அவர்களைருவரும் வேதாகமத்துக்குச்சார்பாய் அது வேதவசனிக்கப்பட்டதென்பதை அந்தாட்சிபண்ணும் பொருட்டு விடைஉறப்பெற்ற இரண்டுபுத்தகங்களையெழுதி முடித்தார்கள். பாரகங்கள் வேதாகமம் பொப்பென்றெண்ணுகிறீர்களோ? அத்ததைச்சாக்கிவதையுடன் வாசித்த ஒருபக்கை மறுபங்குடன் சமாளிக்கத் தென்புயுங்கள், சுகசுகப்பாடவும் முயற்சியாகவும் வேதவசனத்தைப்படிப்புகள் நீங்கள்செய்தபாபவழங்கில்முற்றி கெளுந்நிலடாதுபோனால் வேதவசனமுண்மைமெய்வங்கள் மனதிற்படும்.

பஞ்சநந்திரக் கதை.

முந்றுவது

சந்திவிக்கிரகம், அல்லது அறிந்துக்கொடுத்தல்.

PANCHA-TANTRA-KATEI.

The art of conquering an enemy by means of an affected friendship.

[Continued from page 20.]

மேலும், கொலை செய்கிற புலி முதலானவற்றைக் கொல்
 ஆகிறவர்களும் நரகத்துக்குப் போகிறார்களென்று சாதுக்கள்
 சொல்லுகிறார்கள். ஆனாலும், மற்றவர்கள் கொலையினால் நரக
 ம் வருமென்பதிலே ஆச்சரியமென்ன? யாக கருமத்திலே பசு
 வைக் கொல்லுகிறவர்கள் வேதத்தினால் பொருளை அறியாத
 வர்கள். அந்த விஷயத்திற் சொல்லியிருக்கிறதென்னவென்றால், ஏ
 மு வருடத்தில் நெய்யைக் கொண்டுவந்த ஒழும் பண்ணவேண்டுமெ
 ன்று சொல்லியிருக்கின்றது. பசுக்களைக் கொன்றும் மரங்களையெ
 ட்டியும் ஒழும்பண்ணிச் சுவர்க்கங்கிடைக்கிறதானால் நரகத்துக்கு
 ஏன் போகிறார்கள்; ஆதலால் இவையெல்லாம் வஞ்சகர்களுடைய
 காரியமென்றறிந்துருக்கின்றமையால் உங்களைச் சந்தமாய்த் திள்
 னேன்; உங்களுக்கு வழக்கு மாத்திரம் தீர்த்துப் போகும். ஆனால் நான்
 சிவவருணபடியால் தூரத்திற் சொற்களோடு. ஆகையால் நீக்க
 ள் கட்டவந்து ஒருவாக்கொருவர்க்கிருக்கிற வழக்கென்னமோ அ
 னைச் சொல்லித் தருகேட்டு இமமெக்கும் மறுமைக்கும் கலர் தரு
 வதாயி நடுபு நிலமையாய்ச் சொல்லுவேன். ஆகையாலாயி
 ன் கோபத்தாலேனும் அறியாத தீர்ப்புச் சொல்லுகிறவன் ந
 ரகத்திற்குப்போவான்; ஆதலால், நீக்கள் என் காநன் அருகே
 வந்து உங்கள் வழக்கைத் தெரிவிப்புகளென அகவ இப்பசப்பு
 வார்த்தையினாலே அதனிடத்தில் நம்பிக்கை வைத்துக் கிட்டவர,
 அவற்றைக் கைகளினால் ஒருமக்கச் சேர்த்துப் பிடித்து வழக்கற
 இரண்டையுர் தீர்த்து. ஆதலால் தீயோரைச் சேர்த்தால் இ
 ட்படிக்கொத்த தீங்கு நேரிடுமென்றந்து செய்யத்தக்கவெது
 வோ அனைச் செய்யவேண்டுமென அப்படிக்காக்கு சொன்னதை
 ப் பறவைகளெல்லாம் கேட்டு இவன் சொன்னது நன்றென்ற
 ண்ணி ஆனால் இப்பொழுது சேகரித்தபொருள்களை எல்லாம் இ
 ப்படியே வைத்து மற்றொருவனை அரசனாக்குவதைக் குறித்து பி
 ன் டெல்லாம் கூடுவாமென்று உறுதி செய்துகொண்டெல்லாந்
 தத்தமிடத்திற்குப் போயினார்கள். அப்போது சிங்கசனத்தின்
 அருகே பின்னாலொடு கூட உட்காரத்திருந்த கோட்டான் த
 ன் பெட்டையைப் பார்த்துப் பெண்ணே, மங்களவநானமாயி
 யும் இப்போதிராக்கியாயிடேகம் ஏன் பண்ணுவிருக்கிறார்களென,
 பேடு உன் இராச்சியாபிஷ்டகத்துக்குக் காகம் இடைபுறுசெய்
 தபடியாற் பறவைகளெல்லாம் தங்கள் வீட்டுக்குப்போயின. ஆ
 னுந் காகமாந்தரம் இருக்கிறதென, இவன் வார்த்தையைக் கே
 டுக்க கோட்டான் காகத்தை நோக்கி அடாதுஷ்டா! நான் உ
 னக்கு எனை செய்தேனென்று என் காரியத்தைக் கொடுத்தாய்;
 இதுதான் இன்று முதல் உன் குலத்துக்கும் என் குலத்துக்குத் திரா
 ப்பவக இருக்கட்டும்; ஏனெனில், வானினால் வெட்டினாலும் பா
 ணத்தினால் எய்தாதும் அச்சுயமாநிக் குணப்படுகு சொல்லின்
 சரயமபபப ஆகுநென்று சொல்லிவிட்டுத் தன் பெட்டையோடு
 கூடத் தனவிடத்துக்குப் போய்ந். பின்னர், காகம் மனத்திற்
 கிற்பட்டு துணை தன்வாயாற்கெடுமென்பதுபோலித்தப்பேசனை
 ச் சொல்லி நான் வீண்பகை சம்பாதித்தேன்; சமாத்திரியிருக்
 கிறவன் சபையிற் பிறரை நினைக்கலாகாது. மேலும் யாதொன்
 ன செய்வதை மனம் கலர்ந்த நட்போரையுசாவிச் செய்வேண்
 டும் அப்படிச் செய்யாமல் உப்பொது சந்தைதில் அகப்பட்ட
 டேனென்றிப்படிப்பச்சாத்தாப்பட்டு அவனுத் தன்வீட்டிற்குப்
 போயினான். அதுமுதற்கொண்டு கோட்டானுக்கும் மக்கும் ப
 கை தலமுறைதலமுறையாக விடாமற் தொடர்ந்து வருகிறதெ
 னை?—இப்படிச் சமூகத்திற் மொழியைக்கேட்டு மேகவாண
 இராசன் மறுபடியும் அதைப் பார்த்து, ஐயா! இப்போதெ
 ன் செய்வலாமென, அவன் பார்ப்பானிடத்தில் இருந்தாட்டை
 ச் சிவ வஞ்சகர்கள் எப்படி வஞ்சித்துக் கொண்டிப்புகிறா
 னோ அப்படி நானும் கோட்டானுக்கிடத்திற்குப்போய் அவர்க
 ளை வஞ்சனைபண்ணிக்கொடுத்துகிறேனென, அதைக்கேட்டு இரா
 சன் அவர்கள் ஆட்டை எப்படிக்கொண்டுபோனார்கள் சொல்லு
 மென மந்திரி சொல்லுகிறான். [இன்னும் வரும்.]

சு. அத்தாய்.

வாழ்க்கைத் துணைநலம்.

௫௪. சிறைகாக்குங்காப்பிபவன் செய்யுமகளிர்
 திறைகாக்குங்காப்பேதலை.

பு. மாதராகிய மனைவியரைக் கணவர்செய்த மற்
 ளும் வாயில் காவலுமுதலாகிய சிறையினாலே காக்குந்
 காவலானது என்ன பயனைச் செய்யும்? அந்தமனை
 வியர் தங்களுடைய கற்பிலே மனத்தை நிறுத்துவதா
 கிய நிறையினாலே தங்களைக் காக்குங்காவலே தலைமை
 யாகிய காவல்.

What avails the guard of a prison? The chief guard
 of woman is her chastity. Drew.

௫௮. பெற்றூற் பெறிந்பெறுவர் பெண்டிர் பெ
 ருஞ்சிறப்புப்
 புத்தேளிர் வாழுமுலகு.

பு. மனைவியராகிய பெண்டுகள் தம்மை அகடந்
 த கணவனை வணங்குவது பெறுவராணல், தேவர்கள்
 வாழ்கின்ற உலகத்திலே அவராலே பெருஞ் சிறப்பு
 ப்பெறுவர். பெரிய மேன்மைப்பாடாகிய சிறப்பை
 ப்பெற்றுக்கொள்வார்.

If women show reverence to their husbands they will
 obtain great excellence in the world where the gods flourish.
 Drew.

Woman all happiness from wedded love
 Derive, and by it blessed, forestate on earth
 The joys of heaven. Ellis.

மரசி மீ.

சாதி மீ. மரசி கதி. முதல் மரசி மடுகதி வரைக்கும்.

Fi. Date.	தமிழ் கதி.	வாரம்.	கட்சத்திரம்.	திதி.	யோகம்.	கரணம்.
11	உ	சு	சு	சு	சு	சு
12	உ	சு	சு	சு	சு	சு
13	க	சு	சு	சு	சு	சு
14	சு	சு	சு	சு	சு	சு
15	சு	சு	சு	சு	சு	சு
16	சு	சு	சு	சு	சு	சு
17	எ	சு	சு	சு	சு	சு
18	அ	சு	சு	சு	சு	சு
19	சு	சு	சு	சு	சு	சு
20	வ	சு	சு	சு	சு	சு
21	வ	சு	சு	சு	சு	சு
22	வ	சு	சு	சு	சு	சு
23	வ	சு	சு	சு	சு	சு
24	வ	சு	சு	சு	சு	சு
25	வ	சு	சு	சு	சு	சு

SUPPLEMENT TO THE உதயதாரைக்.—MORNING STAR.

புத். சந்திரகை ௩.] துஷராசு (வரு). மாசி. ௯, தெயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, February 9, 1843. [Vol. III. No. 3.

Remarks on the pretended Resemblance between the rites and ceremonies of the Mosaic dispensation and those of the Sivas, being a Reply to the communication in the last No. of the Star on this subject.

In offering a reply to the communication of "A Lover of good Religion" on the points of resemblance between the rites of the Jews under the Mosaic dispensation and those of the Sivas in this country (which was published in our last) we shall first notice the principal points of inquiry presented by our correspondent, and then offer some general remarks in illustration of our views on the subject in question. As the subject is one of great interest and importance to all classes in this country, we hope our readers will give close and patient attention to the remarks we shall offer, though they be protracted to considerable length.

We believe there are a great many individuals in this country who stand in the precise position of our correspondent, and entertaining similar views with regard to the probable falsity of Sivaism and the probable truth of Christianity, are yet deterred from renouncing the former and embracing the latter, by the plausible but unfounded objection, that Christianity is as inconsistent in its various parts, and as difficult to be understood as Sivaism is. We assure our readers that it is not so—and that to the *humble and candid inquirer*, instead of presenting a doubtful and forbidding aspect, as if it were the "country of the jackal" and tiger—it rather presents "ways of pleasantness and peace," as thousands can testify from experience. Many an opponent of Christianity has sat down to the study of the Bible with a firm belief that he should bring forth objections powerful enough to overthrow its adherents, and in the progress of his examination and study has become convinced of his erroneous opposition, and been converted to the faith he once despised. There is an interesting article in this No. of our paper, page 31, illustrating the truth of this remark.

We hope therefore, our readers will ponder the subject, *not as opponents*, but as *inquirers*, and if they will duly consider what we have to offer, we shall be much mistaken, if they do not obtain a new and better understanding of the matter before we get through with it.

We will now turn our attention to the principal points of inquiry presented by our correspondent.

1. After enumerating various particulars, respecting the building of the Tabernacle in the wilderness, and the splendid religious rites and ceremonies, appointed by God to be observed by the children of Israel, he says "in reference to these things, I do not understand what is the difference between the rites and ceremonies of the Sivas and those of the Israelites."

2. He states that the rites and ceremonies, appointed by God for the purposes of "purification," are very similar to those contained in the "Lamp of Purification," and other standard books of the Sivas.

To have a full view of these two points for the sake of comparison, we should attentively read the two books of Exodus and Leviticus, and compare their contents, with what we read in the Shasters of the Sivas and with what we witness at the festivals at Nellore, Madura or Juggernaut. On doing this we shall find, that although some of the religious *rites and ceremonies* of the Sivas are, in their *form*, as if they were copied from those instituted by Moses under the divine direction, yet in their *grand object* and *fundamental principles* they are **TOTALLY DIFFERENT.**

The *grand object* and *fundamental principles* of the Mosaic dispensation were, to teach the unity of God, the perfections of his nature, and that he alone is to be worshipped by his creatures; also to PRESERVE the people from polytheism and idolatry. That this was the grand object of the Mosaic dispensation, must be manifest to every attentive reader of the Pentateuch. In elucidation of this point, we refer first, to the terrific scene on Mount Sinai, in the presence of more than two millions of trembling and affrighted witnesses at the giving of the dec-

alogue. Then it was, that the supreme Being of the universe condescended to proclaim from the midst of the flaming mount, "I am the Lord thy God"—"Thou shalt have no other Gods before me."

We next refer to the vengeance of the Almighty, executed upon those who were guilty of the sin of idolatry, in connexion with the golden calf. See Ex. 32d. chapter throughout. It was for the abomination of their idolatries, that the Lord rooted out the seven great nations from the land of Canaan, and gave the land to his own people, Israel, for an inheritance. See Deuteronomy vii. 1-20, xviii. 9-14, and xx. 10-19.—Concerning this sin of idolatry, the Lord himself proclaimed in the ears of his people by the mouth of a prophet, "Oh do not this abominable thing that I hate!" Jeremiah xlv. 4.

Further to shew how abominable this sin is, in his sight, and that it was one grand design of the Mosaic Law to guard the Israelites against it, we refer to that remarkable statute recorded in Deut. xiii. 6-11, "If thy brother, the son of thy mother, or thy son, or thy daughter, or the wife of thy bosom, or thy friend which is as thine own soul, entice thee, secretly saying, let us go and serve other gods which thou hast not known, thou nor thy fathers; namely, of the gods of the people which are round about you, nigh unto thee, or far off from thee, from the one end of the earth, even unto the other end of the earth, thou shalt not consent unto him, nor hearken unto him; neither shall thine eye pity him, neither shalt thou conceal him. But thou shalt surely kill him; thine hand shall be first upon him to put him to death, and afterwards the hand of all the people. And thou shalt stone him with stones, that he die; because he hath sought to thrust thee away from the Lord thy God, which brought thee out of the land of Egypt from the house of bondage. And all Israel shall hear, and fear, and shall do no more any such wickedness as this is among you."

There is nothing in either the doctrines or practices of the Sivas that we have ever seen or heard of, that bears any analogy to the above sentiments uttered under the Mosaic dispensation against idolatry. On the contrary, the experience of every age of its history so far as it is known, testifies that the *Siva System* originates and upholds idolatry.

Here then is a *wide difference*,—a *total opposition* between the object and principles of the Mosaic dispensation and those of the Sivas;—the one is a practical system of *polytheism* and *idolatry*; the whole design and tendency of the other is to exclude and overthrow idolatry. It is therefore manifest that Judaism and Sivaism are diametrically opposed to each other in their grand object and fundamental principles, and must, necessarily, to the extent of their influence, be destructive the one of the other. It is also shewn by the remarks and quotations we have made on the subject, how entirely unfounded is the claim to any essential agreement between the laws and institutions of Moses and those of the Sivas on the ground of a general resemblance in some of the forms and ceremonies of their worship.

In our next we propose to shew a further difference between the laws and institutions of Moses and those of the Sivas in respect to their *origin* and *specific design*. (To be continued.)

கவனிப்பு.

புத்தருடையவுஞ் சிவசம்பந்தவர்சுருடையவுன் சடங்கு சியாய பிரமாணங்கள் ஒன்றக்கொண்டுநிறமையென்பதைப் பற்றிச் "காவல் குமாலை கம்மதாபேட்சன்" என்பவருடைய கைத்தந்த் குத்தரஞ் சொல்லும்கெ அயர் கைத்தந்தி அடங்கின பிரதான வலியக்கக் இன்னதென்ருறித்தக்கொண்டு பிரதானம் இந் திறத்தவர்சுரும் பார்ச்செவண்டிய வச்செய்ததைப் பற்றி காம் கொண்டுருஞ் அபிப்பிராயம் இன்னதென் தெரிவிக்குடொருட்டுச் சிவசாரணமான கவலிப்பைப் பண்ணுவோமாக. உதகாரியம் இவ்வுரிதான் எல்லார்க்கும் யிருத்த உபயோகத்தை விவலிச்சுத் தருதிற்பிறப்புடைத்தாவல் காம் பண்ணுங்

தித்திரமணத்தின் கோக்கமென்னவெனில், விக்கிரகாராதனையை விலக்கித் தள்ளவும் அதைத் தவிர்த்து எறியும்படிக்கேயல்வாமல் உற்ருமப்படியல்ல. ஆகையால் பூதர்சமயமும் சிவசமயமும் ஒன்றுக்கொன்று அந்நாள் மூலாதாரங்களுக்கும் அப்பியாசத்துக்கு மகைமுற்றினதாயிருக்கின்றமையால் அவ்விரண்டும் ஒன்றை ஒன்றித்தரலவலோ ஒன்று பிரதலியப்பட்டொருமும்.

நாங்கள் பண்ணின கவனிப்புக்கொண்டு மோசே விதித்த ஒழுக்குப்பிரமணங்களும் சிவசமயசாஸ்திரதால்களைத் கூறியிருக்கும் அரிச்சனமுறைகளும் ஒன்றுக்கொன்று தோற்றத்துக்கொத்த தன்மைபோலக் காணப்பட்டாலும் அதின் அப்பிராயத்தை யுற்றணர்ந்துபார்த்தால் ஒன்றுக்கொன்று சற்றென்விலும் ஒப்புமையிலையென்று தெளிவுறத்தோற்றவில்கும். இதைவிட இத்தற்குத்த சஞ்சிகையிலே மோசே திருப்பிரமணங்களுக்குஞ்சிவமதப்பிரமணச் சடங்குமுறைகள் தோற்றிய கோக்கத்துக்குமுள்ள வித்தியாசத்தை எடுத்துப்பார்ப்போமாக. (இன்னும்வரும்.)

மும் என வரைத்ததுதப்பு, அதைச் சந்திரசேகரர், உம். சஞ்சிகையில், ஒதிவாகரம் முரிச்சொலும், எனத்திருத்தித் தவிரித்திருப்பது நிச்சயமாய் உண்மையும், துண்மையும், வண்மையும், திண்மையுமாயிருக்கின்றது. அப்பால் சந்திரசேகரர் சதிரசுராதியாழ்த்துமாவியற்றினுள்ளுள்ள சிவ கவிதைப்பற்றிச் செய்த ஆராய்ச்சிகளின்மேல் ஆறுமுடிவார், பன்னிரண்டு தொகுதிபாராமல், எப்பது, பிழையா கண்டலம் கண்டலம் என்பது ஒருபகுதிக்கட்டவுக்கூறும். ஆயினும் விவரங்காட்டாமல் வெறும்புத்திலிப்பேசினதிலும் அறித்துப்பெருநென்பதற்கிடில்லை. அது சரிக்கட்டும்படி எப்படியெனில், பன்னிரண்டு தொகுதிபாராமல், பன்னி, எனது திறத்தித் தேமானவையும், ரண்டுதொகுதி என்பதைத் தவிரகேடவரினே பெல்லுடவிலையுடல் கவனத்துகடன், என்னும் விதியினால், னாகரவொற்றைக்கொன்று, ரண்டுதொகுதி என்று திறத்தி, கருவினக்காய் எனவுக்கொண்டார் சரிக்கட்டும். பாவலர்க்குமாயுற்றுப் பாடப்பிரசங்கிக்க, என்பதற்குத் தவிரித்திலி வெண்பாவலர் கவித்தவையருமென்று ஒப்புக்கொண்டு சொற்பகாரியத்திலி மோசம்போனது பெரிய ஆச்சரியம். இனி அதற்குச்சரிவரைத் தவிரிப்பிப்பெய்யெனில், பாவலர்க்கும், உலவங்காய் எனவும், ஆவலும் உலவங்காய், எனவும், பாட, தோமா எனவும், பிரசங்கிக்க என்பதை மெற்குறித்தவிலிப்படி அதனிடையில வகரவொற்றைக்கொன்று பிரசங்க என்னு திறத்தித் கருவினங்காய் எனவுக்கொண்டார் சரியாகும். கோர்ந்து என்பதைப்பற்றியும் ஆறுமுடிவார் நோன விடைகொடுக்கவிலை. கோர்ந்து என்பது தோகுவான இருக்கவேண்டும். ரகரவொற்று அச்சுப்பிழையே. மற்றப்படி மகானமபொருத்திய நானுலாநிபுணரான வீரமாமுனவர் கோர்ந்துஎன்ற பாடிவைத்தாரென்றும், வித்தியா விஞ்ஞெதரும் பிரபல தமிழ்ப்புலவரும்; இய. தீ. வேதசுரிமுதலியார் அதை ஒப்புக்கொண்டு அச்சிற்றிப்பித்தாரென்று சொல்வது புத்தியை. இனிகே த்தல் என்பதற்குப்பகுதி கோ என்பது தானேவென்கும், எடுத்தொருவர் காட்டவேண்டியதில்லை. வாதத்தின்மேலிடுகின்றவர்களைவாரம் அதினுற் சோராமலும், பிடிவிடாப்பித்தக்கொண்டு யிதற்குமலும், புலவ்சேடமாய்வுச்சுக்க காட்டாமலுஞ்சுமப்படுமப்படி நதபெனணுமுறைப்பைப் போர்த்துக்கொள்வதுகடன். திவையம்பவனாய்க்கொட்டியார் குமாரசாயுழப்பானம் தை மாதம் உ. தி. தி. சுவாமிநாதர்.

Errors in the Edition of Negandu printed at Madras, illustrated by quotations from classical writings.

சென்னை பட்டினத்தில் அச்சுப்பிரதாரண குடாமணி திசண்டில் உவது. நகம். பக்கம் 6ம். செய்யுள் "இருபிறப்பானா பார்ப்பாசெற்றமேற்றுவருயர்க்கோர்" என்றது இருபிறப்பானா பார்ப்பார்ப்பாவர் மேற்குவருயர்க்கோர் என்றிருத்தல்வேண்டும். உதாரணம் பெரியபுராணம் இயற்புணைகோடும் கதையில் "பாடலமுறைப்பதன்மற்றணவியைப்பவவற்றிசே" என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இன்னும் 6கம் பக்கம் (எக) ஞ் செய்யுள் "பேதமில்வல்லியின்ன அதுசனே கனிட்டன் பிள்ளே" என்றது "பேதமில்வல்லியின்ன அதுசனே கனிட்டன் பிள்ளே" என்றிருத்தல்வேண்டும். உதாரணம் புலியூர்நாதி "சேடனென்றேகுதியசெவ்வெனடுவொற்றுச்சேர்ச்சுமவன்—சேடனென்றே குழ்து தென்புலியூரின்மெய்வதவி—சேடனென்றேமறுப்பான் பதிவீதமதேர் செடல்குறி—சேடனென்றேவெற் கருடருக் கரணத் திசிரியின்ன" எனது. பாசுகம் பக்கம் (க) ம் செய்யுள், "பரிதிபயலயபெரிமம் பசெரிவெட்டமாநி—திருமிகுதிருதியென்மசெப்பியலேமுமமே" என்றது "திருமிகுதிருதியோக்கதரிசனமென்மமாமே" என்றிருத்தல்வேண்டும். உதாரணம் சேதுப்புராணம் சக்கராதீர்த்தச் சருக்கம் உகஞ். செய்யுள் அபிலவான்பற்றவோமெருத்தவனின்னதுமாவை—பெயிலதாய்க்களென்சேயிலெனக்கருவென்வினீர்தவ—துயிலவாப்பின்னிலன்வல் கதரிசனத்தை விட்டான்—பெயிலவன் வழுவிப் பார்ப்பேல் வீழ்த்தெனமேலிற்றங்கண்," இன்னும் (எ) ம் செய்யுள் "அபிலசத்தியெஃகோக்கருடம்பிடியைப்தும்வேலாம" என்றது "அபிலசத்தியெஃகோக்கருடம்பிடியைப்தும்வேலாம" என்றிருத்தல்வேண்டும். உதாரணம் கல்வையாத்தி "தரைக்குத்திக்குக்கவையங்காந்து நயங்கியமம்—தவரக்குத்தவாநி தனுவாக்குமாப்பனிதற்பாசு—கை—தரைக்குத்தைக்கஞ்சமான் மயித கல்வையதங்கிய நர—தரைக்குத்தை முன்னவரைப் பாடலாற் கொள்வார் சங்கத்தரே." அது. பாசுகம் பக்கம் யகம். செய்யுள்—கூறியபெயிலயின் போகொற்றமேவரைப்புக்காட்டை" என்றது "கூறியபெயிலயின் போகொற்றமேவரைப்புக்காட்டை" என்றிருத்தல்வேண்டும். உதாரணம், பாரதம் பெருமாள் துதுச்சருக்கம் "எத்தனை தரணியேந்தர் யாகசலவியன்வல் வந்தார—அத்தனைபேரில் யாமுமொருவராயடங்கிநின்றும்—கொத்தனையுசுருணைநீர்க்குருகக்கோமான்சுத்த—முத்தனையன் நிற்பின்னர் யாரையெமுதன்மம் ம—ய்தார" எனவருமில்லியெக்காரிற் காண்க. சஉம்ஐ. மார்சுதி. ச. தன். பூப்புகு வலவிடபுத்தறை ஏகாம்பரமவர்கள் மானுக்கம் ஆறுமுகம் அருளுசலம்.

On Tamil Grammar. குருபதந்தினன்.

விண்டலரோளத்தன் மண்டலகொளத்தம் உதயதாரகைவெடும் இதயதாரகைவதிப்பேர, சதிரசுராதியாழ்த்துமாவியின் ஓர்வெயினுள்ள சந்தேகக்குறித்த யாழ்த்துமாவியினுள்ள வினுவயிலுவைய முன்னிட்டு ஒருக்கொ சந்திரசேகரருக்கும், சந்தர் ஆறுமுடிவருக்கும் உண்டான தருக்கத்தின்மேல் புத்திப்பசுமாய் மத்தியப்பசுமாய்ப் பெயியதுத்திப்பெய்க்காட்டுமப்படி சாட்டுமப்படி காட்டுமப்படி திட்டிமப்படி, யாழ்த்துமாவியினுள்ள, வகம் சஞ்சிகையில், ஒதிவாகரமு முரிசொ

புதுசெய்க்குறி.

இத்தியா தேசத்துக்குப் பிரதான கைலமாயிப பங்கான தேசத்திலே தென்ற படிக்கப்படுகைய அநேக இத்தியாவிபர்க்கு உலவில்கிரகாராதனைச் சடக்குகையும் அஞ்ஞான பத்திகையையும், சாத்பேதங்கையையும் விட்டு மனதொழைப்பட்ட யாவரும் பேதமில்லாமல் ஒரு சகோதரமுன்று பாவித்துத் தாங்களே முந்தி உலவத்துக்கு முன்மாதிரியாயிருக்கவேண்டுமென்று புறப்பட்டிருக்கிறார்கள். இச் சங்கத்தினுடைய எண்ணமென்னவெனில், விக்கிரகாராதனைச் சடக்குகளை நீக்கி மெய்த் தேவாராதனையை இலதாயிக்கும்பொருட்டு இங்கல்லிசெய்யுத்தகத்தினுக்கு தங்க்குடைய சிந்தனைக்கொசுத்த செய்களை எடுத்துக்கொண்டு அவற்றினால் மெய்த் தேவனை ஆவியுஞ்செய்ய உண்மையினாலேயுற் தொழுது கொள்ளவண்மென்று ஏற்பட்டுசெய்திருக்கிறார்கள். இத்தச் சங்கத்துக்குப் பிராமணரும், கோசாயிகளும் வீரோதமாய் எனும்பியிருத்தும், அவர் உலவில்களென்களை நீக்கக்கொண்ட கருத்தை நினைவேற்றவேண்டுமென்று இதுவரையில உதையாப்பிற்றுகிறார்கள். இன்னும் இத்தச் சங்கத்துக்குச் சேர்ந்த இத்து வாலிபர்கள் தங்க்குக்குள்ளேதானே அயனியொள்ளிய அபிக்கமும் ஒருவரை ஒருவா தாக்கித் தாபரித்துக்கொள்ளுத் தன்மையுமல்லாதேபோலும், தாக்கன் நிறத்தைக்குத் துன்பப்படுத்தித்துக்கும் ஏதுவாகித் தக்கன் சுற்றத்தாராவே தக்கன் சாதி மரபை விட்டுத் தன்னப்பிடுதலுக்கும் ஏதுவாயிருக்கிறார்கள். இப்படித் தன்னப்பட்டிப்போவோய்வை அச்சுக்கொள்ளுகிறதிலுலே தக்கன் சாதியார் சீழ்ப்பட்டிருத்த கேட்ட பழக்கத்தைச் சகடுக்கும்படி அவர்க்கொண்டிருக்கும் விருப்பமும் குட்டுச் சகலையுஞ்சீர்ப்படுத்தும்படி அவர்கள் எண்ணியிருக்கும் தகாக்கார்ப்பு ஆசையும அவித்து போக அவர்களுத் தாக்கன் மும் செய்துவந்த கெட்ட பழக்கம் பிரசுனைகளில் மறுபடியும் ஊசாடி கடை உடை பாலனைக்கேற்ற காலமும் மாறுதல் நடக்கும் வேளையும் இன்னமும் வரவில்லையென்று தாக்கன் கொண்டனோக்கத்தைபுயலிட்டுவிடவேதுவாயுமல்லும்.

SUMMARY OF NEWS.

CIVIL APPOINTMENTS.

His Excellency the GOVERNOR is pleased to make the following appointments in the Civil service of this Island.

- J. N. Mooyart, Esq. to be Acting Treasurer.
- C. R. Buller, Esq. to be Acting Government Agent for the Central Province.
- P. E. Wodehouse, Esq. to be Acting Government Agent for the Western Province.
- Mr. J. G. Layard, Assistant Government Agent at Kandy, will take charge of the Government Agent's Office until the arrival of Mr. Buller.
- Mr. W. C. Gibson, Assistant Colonial Secretary, will remain in charge of the Government Agent's Office at Colombo until the arrival of Mr. Wodehouse.
- P. A. Dyke Esq. to be Acting Auditor and Accountant General and Controller of Revenue.

J. Price Esq. to be Acting Government Agent and Acting Fiscal for the Northern Province and Acting Collector of Customs for the Northern and Eastern Provinces.

C. P. Walker, Esq. to be Acting District Judge of the District Court of Colombo No. 2 (Negombo.)

P. W. Braybrooke, Esq. to be Acting Assistant to the Government Agent for the Southern Province and Acting District Judge of the District Court of Hambantotte.

The Hon'ble G. C. Talbot, to be Assistant at Matura to the Government Agent for the Southern Province.

H. Templer, Esq. to be Assistant at Galle to the Government Agent for the Southern Province.

K. Mackenzie, Esq. to be Acting Assistant at Kandy to the Government Agent for the Central Province.

E. H. Smedley Esq. to be Acting Assistant at Trincomalie to the Government Agent for the Eastern Province.

Mr. Mackenzie will continue to do duty as Assistant Colonial Secretary and Clerk to the Councils until relieved by Mr. Gibson.

Mr. T. C. Power will act for Mr. Mackenzie at Kandy.

By His Excellency's Command, P. ANSTRUTHER.

Colonial Secretary's Office, }
Colombo, 28th Jan. 1843. }

Colonial Secretary.

JAFFNA.

Removal of the Government Agent to Colombo—Among the recent new civil appointments of the Government is that of Mr. Dyke, late Government Agent of the Northern Province, to be "Acting Auditor, and Accountant General and Controller of Revenue." We understand that Mr. Dyke left Jaffna yesterday morning for Colombo, to assume the duties of his new appointment.—Mr. Dyke has held the office of Government Agent of the Northern Province for about 15 years, and has, we believe, given universal satisfaction by the zealous, impartial, and efficient manner in which he has discharged the duties of his office. His removal is felt by all classes to be a serious loss to the Province, and is we think, sincerely regretted by all. We understand that there is a possibility that he may return to Jaffna and resume the duties of Government Agent; which we hope may, ere long, be realised.

Supreme Court.—Simon John Boilau, Esq. Barrister at law, of the Junior Temple and an advocate of the Supreme Court, is expected with the officers of the Northern Circuit, having, it is said, been engaged for the Prisoners in the forthcoming abduction case.

Obituary.—Died at Jaffna on the 26th January last, Mr. John Alexander Maartenez.—He was of very respectable connections in life, and of the family of the late Dutch commodore of Jaffna.

CALCUTTA.

Society of Hindu Reformers.—A number of Hindu young men have formed themselves into a society, their object being to support each other against the superstitious, prejudices and persecutions of relations and priests—to originate plans for resisting the baleful influences of caste—to carry out enlightened reforms and improvements in their conduct, both public and private, as far as practicable—to resign their ancestral faith and worship—and finally to adopt a form of prayers and religious devotion, more consonant with their present state of advancement in knowledge and civilization. A native friend has handed to us the leading principle on which this society is to be based, and the objects which it is to have constantly in view. These are laid down in these words.—"The members of this association feel, that without a solemn union among themselves and without mutual support, they expose themselves to ridicule and contempt, and not unfrequently run the risk of being outcasted by orthodox relatives by the practice of conduct dictated alike by conscience and their superior education. Thus in the very attempt to pursue a liberal course of action they feel chillingly discouraged from the dread of being proscribed from home and disowned by family and friends. This potent apprehension of excommunication operates fatally on their desire to shake off the dominion of a degrading custom; extinguishes their laudable thirst for a reformed course of action both in private and public life, and makes them fall back, relaxed, on their old habits under a forced consolation that the time is not yet arrived to admit of any bold and ra-

dical change in their mode of life, habits and conduct. The chief opponents they have to encounter are ignorant relations, brahmins, and go-sains. The opposition of the former emanates from their unmitigated bigotry or envy, and of the latter principally from mercenary motives."

Accordingly the primary objects of the society are laid down to be, first, "to defend themselves against the three classes of people mentioned above," secondly, "to carry out a liberal reform as far as practicable, on the existing state of Hindu life and conduct." Besides these, the members propose to renounce their hindu faith and idolatrous worship, and in substitution to adopt the deistical creed, and for their religious worship, they intend compiling a set of prayers from English books, consistent with their peculiar views and belief.—*Bengal Hurkaru. Dec. 16, 1842.*

Miscellaneous Intelligence.

It is said and the fact is much to be deplored that habits of drinking are becoming rapidly prevalent in the upper classes of native Society in Calcutta.

The Doorga Poojah festivals have this year passed off in Bengal without any of those splendors that formerly attracted so many thoughtless Europeans to the presence of the idol.

There are 379, 165 children in the Wesleyan schools in Great Britain. A wide and effectual door has been opened by divine providence on the western coast of Madagascar where the local and district chiefs are willing that their people should be taught. The cruelty of the persecuting Queen has exasperated her subjects to an enormous degree and a formidable opposition is arising against her.

The Egyptians have invaded Abyssinia. Were the civil wars and this interesting people to be arrested, it is probable that pure Christianity would spread rapidly among them.

It has been recommended that oxide of nitrogen be inhaled as a remedy for cholera, that scourge which in 14 years has carried off 50 millions of human beings.

OVERLAND INTELLIGENCE.

The last Overland mail arrived at Colombo from Bombay on the 21st January. The Jaffna packets were received on the 26th ult.

The news brought by this mail from Europe is generally of an unimportant character. There were great rejoicings in Eng and on the receipt of the intelligence of the ratification of peace with China and of the recapture of Cabul by the forces in Afghanistan. The Park and Tower guns were fired and the bells of the principal cities rung in celebration of the event. It had also been proposed to observe a general holiday and illumination. The receipt of this news had had a most inspiring effect on the cotton and money market causing an immediate advance of one-eighth of a penny per pound on cotton.

Sir Hugh Gough has been created a Baron, and admiral Parker, Sir Henry Pottinger, Major General Pollock and Major General Nott, Knights Grand Cross of the most honorable military order of the Bath.

Religious Intelligence.—There has been a great revival of religion in the island of Skye on the coast of Scotland, affecting persons of all ages—from the child of 6 years, to the old man of gray hairs.—The non-intrusionist Presbyterian Clergymen were in session at Edinburgh, considering "the necessity of resigning their temporalities and thus dissolving their union with the state." The issue of the meeting was looked forward to with great anxiety.

CONTENTS.—அட்டவணை.

Beschi's Instructions to Catechists	25	வேலிடெரொஸூக்கம-வேதப்பொ
Nature of the Catechist's work	ib.	இயல்பு
Missionary Enterprises in the South Seas	26	தென்சமுத்திரத்தில்கடத்த
Good's Book of Nature	27	சுந்தி
Abbott's Lessons on Morals	ib.	கூட்டுடன்பலர்செய்தபிரப
Mr Poor's letter to his late pupils	28	குச்சுநால்
English Grammar, and Cassowary	29	கன்மார்க்க-ஒறி
Rules for the conduct of a Christian Life	30	இலக்கணச்சாரம்
Scriptural Proofs of the Doctrines and Duties of Christianity	31	சுழல்வீழுக்கி
Pancha-Tantra-Katei	32	கிறிஸ்துத்தம்
Cural and Panchangam	ib.	பெயர்நீடு, பரப்பாதுடைய
Remarks on the pretended Resemblance between the rites and ceremonies of the Mosaic dispensation, &c	33	இலட்சணம், அவ்வாசிகள்
Correction of certain verses in Neganda	35	வேதத்தையாப்பதல்
On Tamil Grammar	ib.	பஞ்சநந்திரக்கதை
Summary of English News	36	குறிய்பஞ்சாங்கம்
		கவனிப்பு
		நிகண்டு, இலக்கணம்
		புதிதச்சங்கத

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

புத். சந்திரகை ச.] துளாசாஉ (நு). மாசி. உஉ, தேயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, February 23, 1843. [Vol. III. No. 4.

வேதியரொழுக்கம்
Beechi's Instructions to Catechists.

உ. அதிகாரம்.

The Excellence of the Catechists' work.

வேதியர் தொழிலின்மாட்சி.

தன்னைப்பலாதே நிறையுயிர்ப்பெரிக்கப் பிரயாசப்படுக்தொழில் எவ்வளவுத்தமதெழிலோவெனில், அச்சுதனாகியசருவேகரந்தாமே இத்தத்தொழிலுச்செய்ய மனிதனாய்ப்பிறந்து தாமே எனிய மூப்பத்திரிந்து மனையெழும்பிப்பமாய் அடியிதிநிந்தைப்பட்டுக்கொடிய மரணத்தைவலிய அடைந்த ரென்று நினைத்தால் இதின்கேமே வித்தத்தேவதொழிலின் மாட்சியைக் காட்டினேவுமேதானிதும் வேண்டுமோ? ஆகிலும் இது மிகவிலங்கும்படிக்குச் சில சியாய்க்கலை விரித்துக்காட்டித்தருவோம். சருவேகரன் ஒன்றில்லாமையின் வாறுவகத்தையும் அதிலே சந்திரசூரிய நட்சத்திரங்களையும் உண்டாக்கவும் கடவரும்த் தபுவுலகத்தையும் அதிலே நீக்கனிமுத்தர்கொண்டுகிய பாவையென்பொன்றி முத்தர்கொண்டுகிய பாவையென்புடையவைபொலவந்தையும் எத்தனக்கொண்டுகொண்டு மனிதரெல்லாரும்பெரிதாய்க் கையேறச் செய்தாரல்லோ? மீளவும் தாம் மனிதனாய்ச்செய்த புதுமைகளுக்கப்பட்டபாடுகளும்சிக்கினை இரத்தமுண்டாக்கின தேவ தரவியானுமான்களுக்கருச்சுபையை ஸ்தாபித்தமற்ற முறைகளும் மனிதரெல்லாரையும் கரையேற்ற மாத்நிரமலலே உதவியாகச் செய்தார். இது இப்படியானையால் ஒண்டலரில்வளவு ஆசையோடே வரும்பின மனிதரிடேற்றமுடிக்க காறும் அவர்கள்உய்யுக்கு செய்துகொண்டு திரிவது தேவதெழிலென்பதற்குச் சந்தேகமுண்டோ? அந்தெய்ச்செய்துகொண்டுகினைப்பார் தீமோத்தையருக்கு முதலாம் திரும்திரண்டாமதிகாரம் காலாமலவசனத்தில எழுதினாராவது "மனிதரெல்லாரும் உண்மையறிவை அறிபவும் மேற்க்கிபடையவும் ஆண்டவருக்குத்திருவுத்தானேயென்றார்." அப்படிய மனிதர் எப்போது மேற்க்கையேறவாரக்கென்று ஆண்டவர் மீளவும் விரும்பி இதுவே அவர்க்கொழியாத தடைபடுகையாகி அவர் தாம் பாடுபட்டு இறந்தானும் இன்னுமெண்ணப்படாத மனிதர் கரகத்தலே விழுவாரெனென்ற கண்டதிலுலவல்லா பூக்காலனத்தில இரத்த வேர்வையாகவருத்திரார். இது இப்படியானையால் ஒருவன்மாத்நிரல் கரையேற்ற காமே பிரயாசப்பட்டால் எவ்வளவாக ஆண்டவருக்குப் பிரியமாகுமென்று நினைக்கத் தகுந்தன்மையல்லவாகையால் அந்தெய்ச்செய்துகொண்டுகினைப்போலவர் எழுதினபடியே இரப்போர்க்கிரத்தின் கைப்பொருள்க்கொடுப்பது புண்ணியமாயினும் உலகெஞ்சு திரவியபடுவாரைப்பறையே முடையனும் ஒர்ப்பிரயாசத்திரல் கரையேற்றவது அந்லேபு முத்தமத்தானே. அத்தன்மையாக அந்தெய்ச்செய்துகொண்டுகினைப்பவரெழுதினபடியே செய்தவனைஎழுப்பினும் பாலி ஒருவன்மாத்நிரல் திருப்பிக் கென்றிப்பித்தி மத்தவதே அதிலேபு முத்தமத்தொழிலாகே. இதிலுல்லலோ எழுத்திருக்கென்று செய்தவர்களை எழுப்பினையேகராதர் பாலிகளை இரட்சிக்க அடியிதிநிந்தைப்பட்டு இரத்தபெல்லாம் சிக்கிக்கொடிய மரணத்தைடைத்தார். ஒருசொற்கொண்டு முடித்த தொழிலென்பரிதென்பாயோ? அத்தனைபாடுபட்டும்புது முடித்ததொழிலென்பரிதென்பாயோ? ஆகையாநி பிடித்தபசாககளை யோட்டவும் திரைசோய்க்கை நீக்கவும் இறந்த மனிதர்களை எழுப்பவும் மற்றப் புதுமையெல்லாவு செய்தபவும்உனக்கு வல்லமை ஆண்டவர் தந்தாரும் பரமலல, மோட்சவழியை அறியாதார்க்குக் காட்

மப் பிறவை மேற்க்கரையேற்ற உன்னைத் தெரிந்துகொண்டதிலும் ஆண்டவர் உனக்கு அதிகமான பட்சத்தைக் காட்டினாரென்று சொல்லத்தகுமே. அப்படி அந்தெய்ச்செய்துகொண்டுகினைப்பார் கவிசேஷம் பத்தாமதிகாரம் பதினேழாம் வசனத்திற் பிதாவாகிய பரபாள் தன்மேல்வைத்த தீவ்லிய பட்சமிகுதியை யேகராதர் சொல்லி அதின் முகாத்திரல் காட்டவேண்டுமென்று தன்னைக்கொண்டெல்லாவற்றையும் உண்டாக்கினதென்றாரோ? இல்லை. இங்கேதாம் செய்தபுதுமைகளை அந்தருக்க காரணமென்றாரோ? இல்லை தாமே பிதாவின்வாந்ததை மீறுதல் கடப்பது அந்தப் பட்சத்துக்கு முகாத்திரமென்றாரோ? இல்லை. இடெல்லாவற்றையெழு சொல்லாமல் "மனிதரை இரட்சிக்க நான் என்னுயிர் தந்திறப்பெனன்றமை யால் பிதா என்மேலே மிகவும் பட்சமவைத்திருக்கிறாரென்றார்." அப்படியே அந்தெய்ச்செய்துகொண்டுகினைப்பார் பிவிப்பியருக்கெழுதின சிருமம் இரண்டாமதிகாரம் ஒன்பதாம் பத்தாம் பதினொன்றாம் வசனங்களில்எழுதினதாவது "யேகராதர் மனிதரை இரட்சிக்க நிந்தைப்பட்டுயிர் தந்ததிலும் ஆண்டவர் அவரை உயர்த்தி வாறுவரும் பூவுலகும் தீரூலகும் எல்லாமொருங்குடன் உடிக் பணிந்து வணங்கத்தரும்படிக்கு அவர் திருகாமத்தை எல்லா காமங்களினும் மேலாகச் செய்தார் என்றார்." இதோ மனிதரைக் கரையேற்றப் பிரயாசப்படுமித்தேவதொழிலிலே சகல கன்மைக்குக் காரணராகிய ஆண்டவர் பட்சத்தை மிகுதியாக வளைவிற்குத் தொழிலுமாகி எவ்வுலகங்களினும் ஒளிபெற்றமயர்ந்த மோட்சியையடையவழியாகே. ஆகையால் முட்டமுடிவுபோக கன்னெறியில் வழுவாதொழுகி ஆண்டவருக்குப் பிரியமாக நடந்த கல்வோரெல்லாரும் தித்தியபெரிப்பதரிசனத்தையடைந்த மோட்சத்திற் வாழ்த்தாளுவாரென்பது நிச்சயத்தானே. ஆயினும் தாம் வழுவாமல் நடந்ததொழிப்ப் பிறரையும் நடத்திக்கொண்டு கரையேற்றப் பிரயாசப்படுவாரிய வரும் மற்ற மோட்சவாரிகளில் கவத்திரகக்கணப்போல என்னைக்கென்றும் விளங்கிநிற்பாரென்று வேதத்திற் எழுதப்பட்டதறியோம். சொன்னதெல்லாம் ஆராய்ந்துபார்க்கில் உபதேசித்தொழிலின் மாட்சி எவ்வளவுயர்ந்ததென்று காணப்படுமே. அதிண்மாட்சியை யறிந்ததிலுல்லலோ சீயோக் மாநகரில் விளங்கின அந்தெய்ச்செய்துகொண்டுகினைப்பார் உபதேசஞ் சொல்லிக்கொண்டுகினைப்போலகண்டால் அவர்களை மிகவும் பணிந்து வணங்குவதில் தே உடனேபோய் அவர்களைவைத்தவிடத்தில் முத்தரு செய்தவாள் என்று அவள் சந்திரத்தில் வாசித்திருக்கிறோம். நீங்கள் உபதேசிகளோவெனில் ஆண்டவர் உங்களைத் தெரிந்துகொண்டு உங்களுக்குத்தக்க உத்தியோகத்திற் பெருமையை யறிந்து யேகராதர் தமக்குரியதென்று தாமே இங்கே எடுத்த தேவதொழிற் முடிக்க உங்கன்மேல் வைத்தபாரத்தைக்கண்டுகினை அவ்வளவுயர்ந்த உத்தியோகம் உங்களுக்குத் தகாதென்றும் உங்களால் முடிக்கலாகாதென்றும் ஆண்டவருதவிப்பொன்றை கம்பிப் பயடுக்கத்தோடே இறந்த தேவ தொழிலுச்செய்யப் பிரயாசப்பட்டகடவீர்கள்.

இதுவே வியாயமொழிய உங்களுக்கு வந்த உத்தியோகத்தின்மேன்மையை அறிந்து மற்றவர்களை நித்தித்து உங்களைக் கணமாயெண்ணி ஆக்காரிகளாய்த் திரிவது தியாயமல்ல. மரப்பாவையின்மேலே தங்கத்தைப் பூசினாலும் மரமுக் தங்கமாகுமோ? நீயடைந்த உத்தியோகம் பெரிதாயினும் நீ உடனே பெரியவனாகுயோ? புறத்துப் பூசின தங்கம் ஒளிவிட்டுக்கொண்டே மரப்பாவையெழு கொண்டழியவதுபோல நீயுயித்ததேவ உத்தியோகத்தால் ஆய்காரங்கொண்டால் புறத்துமேன்மையோடே விளங்கிவருப்போலத்

* ஒத்திதிரையுரிபெ பருணபாயும் பவுணுஞ் செய்த அந்தபுத்தனைச் சைக்கன்னை அவர்களை வணக்கத்தணிந்ததை அகலுக்குக்கையர் சைக்கியபயபடு விசனத்திலும் தக்கன் வந்திரங்களைக் கிழித்தக்கொண்டு உடனத்தக்குக் குடியுமனிதர்களை! என்னத்திறகுடியபடிச்செய்திதிர்சை! எவ்வளும் உக்கைய போலவ யாடுக்க மனிதராயிருக்கிறெடுமென்று சொல்லுர்சை ஒத்தித்த பொயசை! சொந்ததருமோ?

தோன்றியுள்ளபடி உயிர்தெய்வத்தின் சிவந்தாரை. செல்வம் மனிதனாகாதுமே நிறுவியிருக்கலானே பூதப்பின்பு குனிந்து நனிபக்கான்போம். பொற்பாத்திரமாயினும் திறந்ததாதி ஓசைவலாதல்லோ? ஒருவன் மென்மையும் பெருமையும் உடைய தந்திரத் தாழ்ச்சியே குன்றாத அடையாளமாமே. சரவணன் வேதசத்தியமாக எழுதிவைத்ததாவது "எவ்வளவடைந்த வரங்க ளாணியர் தாயோ அவ்வளவு உணர்விலுள்ளத் தாழ்ச்சிக்கடவாய். அப்போது ஆண்டவருக்குக் தவறாவாய் என்று." யீசுவுக்கு சிவமே உபதேசிக்கவைக்கப்பட்டவுடனே தவறாத தந்திரியோக மென்மையைத் தாக்கவேண்டாமென்று வினயேற்பற்ற உடைமைகளுக்கிடைக்க அடப்பக்காரொருவனைப் பின்பர்த்துக்கொண்டு திரியக் கிராமங்களைச் சுற்றிப்போகையில் தந்திரக்காரன ஒருவன் வராதிருந்தால் அவனை வெகுண்டு தண்டிக்கச் சங்கையில் ஒருமையும் விருத்திரிப்பும் தேடத்தொடக்குவார்கள். அப்படி உடையதென்னவென்று அவர்களைக் கேட்டில் எங்களுக்கு உத்தியோகம் பெரிதல்லவோ எங்களைப்பற்றி உதெல்லாது செய்யாமல் இத்தொழிப்பெருமையைத் தாக்கச் செய்வோமென்பார்கள். ஆளுநர் இத்தெல்லாம் வெளிக்கேட்டுத்தியோகங்களுக்கு வேண்டியதாயினும் இத்தத் தேவதொழிலுக்கு வேண்டியவல்ல. இது தனக்குள்ளே பெருமையெனக்குப் போதாமல்லவா உட்கொல் இத்த வழியிற் பெருமையெனக்குப் தேவையிலலை. இத்த வழியில்தெரு முட்டுக்கொலிட்டு அதனைத் தாக்குவாரொழிய எதினும் அரைக்கப்படாத கலாநிதிகளான அரண்மனைக்கு இதுவேண்டுமோ? இத்தத் திவ்விய தொழிலின் மாட்சியை யெசுகாதர் தாக்கெதின்மேலும் சீக்கர் தாக்குவீர்களோ? அவர் செய்துகாட்டினதென்மையாம் இனி எாம் சொல்லப்போகிறபடியே தாழ்ச்சி பொருமை தபைய முதலிய மற்றப் புண்ணியங்களே இத்தத் தொழிலுக்கேற்ற துணையுருவியுமாகுமொழிய மற்றவைகளைச் செய்வமெல்லாம் அத்தற்குக் கேட்காமென்ற மறியக்கடவீர்கள். பிண்ணியுக்கு சிலர் ஏற்றுக்கொண்ட இத்தத் தேவதொழிலின் மாட்சியைச் சுற்றும் மதியாமற் பாவத்துக்கேற்ற சரச்ச்சுனைச் செய்யாமற்போலூறியபோது மென்மென்னி மற்றதில் எக்கோருக்கு சிரிப்பும் வினயாட்டுமொகப்பேசக் கூசார்கள். கேட்டயாவருக்கு சிரிக்கச் சரச்ச்சுனைச் சொல்லு உட்கத்த புத்தியின் குச்சமென்குபார்கள். ஆனிலும் இது உத்த தாடிக்கு கலவதொழிய உபதேசிக்க யோக்கியமென்பவோ? இப்படிப்பட்ட சரச்ச்சுனைச் மற்றவர்கள் வாயிலே சரச்ச்சுனையி தெரிவாயிலே தேவதாஷணமாகுமென்றார். அந்தசெய்திஷ்ட அமுதாதர். அதற்கு அவர் சொன்ன சியாயமெதெனில், தேவ பூசை செய்யக் குறித்துவைத்த ஓலகளைக் உத்தாடிபுதித்தால் மகாதொஷணாகுமவோ? அப்படியே சத்தியவேதத்தைப் போதிக்க விதாபித்திருக்கிற உபதேசி வாயிலுற் உத்தாடிக்கேற்ற சரச்ச்சுனைச் புறப்பட்டால் கணத்தாஷணமென்னத் தேவையில்லையா? அந்தசெய்திஷ்ட சிவனப்பர் தாமே ஏபேசியருக்கெழுதி வீண் சரச்சுமெல்லாம் கிறிஸ்தவர்கள் மகிமைக்கொள்வாயையால் அதின் பெயர் தவறியுக்களுக்குள்ளே கேட்கப்பட்டவும் வேண்டாமென்றார். இது ப்படியானால் உபதேசி மகிமைக்கேற்றதென்பாயோ? இயேசுகாதர் பலமுறை அமுததொழிய ஒருமுறையாகிற்று சிரித்தாரென்றெழுதினதாகக் காணோமே. ஆனிலும் தக்கமுத்ததொட்ட திரியவுமென்கடாம். அந்தசெய்திஷ்ட சிவனப்பர் தாமே கலவ கிறிஸ்தவர்களெல்லாரும் எப்போதும் உலர்ந்த முகத்தொட்டே சத்தொஷணாபிடுக்கக் கட்டியிட்டார். பிண்ணியும் உங்களுக்குள்ளே சத்தேஷணாமிக்கொளாமற் காணப்படுகு சிரிப்புக்கொண்டதும் பாராமல்ல. மற்றச் சனக்கள் முன்பாகச் சரச்சுமாய் வினயாடிவின்கதைகளைச் சொல்லிச் சிரிக்கமுபதேசியாவெனில் தந்தொழி மொட்சியைக் கேடுக்கத்திரிபுத் தரே சிவனப்பன் பாவலான். யீசுவுக்கும் புறத்தயாருத்திரமுறையானும் குணக்குறைவாகிதும் குத்திச்சொன்ன சரச்சுமுறும் சொல்லவுக் கேட்கவும் வேண்டாம. முறையிற்சுந்த அமைப்பபொல புறப்படிப்பட்ட சரச்ச்சுனைச் அத்தனை காமமெயோடே சொல்லிவிருந்தால் அத்தனையாமுமாகத் தைத்த உங்களுக்குக் கேட்டவர்கள் அதை மற்றக்கவும் குறிக்கப்பட்டவன் அதிலுடைந்த கலையாரவும் எளிதாங்க்கடாதல்வோ? அப்படிப் புறத்தியாருக்குடனவே காஞ்சிரிக்கல்லோ? இது தன்னப்பொல மற்றொருவருக்குள்ளேக்குத் தன்மையோ? சீக்கர்கள் இப்படிச்சிரித்தால் எமே அருவது தியாயம்.

இரண்டாம் அதிகாரம்
முற்புறப்பற்றை.

மகம்மது சமயநூல்.—AL-KORAN.
The History of Adam and Eve compared with that given by
(முசாசுபி) Moses.

காரியின் ஆபேல் என்பவர்களுடைய சித்திரத்தைப் பற்றியது.

கோறனாகமம் மும்.
அதிகாரம்.

ஆதாமுக்குப் பிறந்த இரண்டு புத்திரர்களுடைய சரித்திரத்தையுஞ் சத்தியவாக்குடன் அவர்களுக்கு குரையும். அவர்களிருவருங் காணிக்கைகளைச் செலுத்தினபொழுது ஒருவர் காணிக்கை அங்கிகாரம் பண்ணப்பட மற்றவர் காணிக்கை தள்ளப்பட்டது. அப்போதே தனதுசகோதரனுக்குரைத்த தென்னவெனில் சத்தியமாய் நானுள்ளீன்கொல்லுவேனென்றான் அதற்கு ஆபேல் பிரத்தியுத்தரமாக, தேவபத்தியுள்ளவர்களிட்ட காணிக்கையை மாத்திரம் பரப்பான் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார். நீ என்னைச் சங்கரிக்கும்படி உன் கரத்தை என் பேரினெறெடுத்தால் நானுள்ளீன் சங்கரிக்கும்படி என்குரத்தை உனக்கு விசேஷமாக ஏறெடுக்கமாட்டேன் ஏனென்றால் சரமசரமனைத்தையுஞ் செனிப்பித்த பரப்பானுக்களுக்கிறேன். எனதக்கிரமத்தையும் உனதக்கிரமத்தையும் நீயே சுமந்து தீர்த்து அநீதருடைய சம்பளமாகிய நரகாக்கினியின் துணைவனுமேதே எனக்குப் பிரியம். ஆனாலும்

5. மோசே ச. அந். க.—யிசு
ச. பின்பு ஆதாம் தன் மனைப்பாடுபவரான அறிந்தான் அவர் கருப்பவதியாடுகக் காலின் சம்பளப்பெற்றபொழுது பரப்பான் அருளால் ஒரு மனிதனைப் பெற்றேனென்றான்.
6. பின்பு அவனுக்குச் சகோதரனாக ஆபேல் பெற்றான் ஆபேல் என்பவன் ஆடுகளை மேல்பெறவகுளுன். காரியின் பரிசெய்கிறவகுளுன்.
7. சிலகாட்டுசெய்தின் காரியன் என்பவன் பரப்பானுக்கு தலத்தின் பலகிற சில காணிக்கையாகக் கொண்டுபோளுன்.
8. ஆபேலுக்குத் தன் ஆட்டுக்கட்டித்தலத்தின் தலத்தின் கைகளை அணைக்கொண்டபொழுது ஆபேலும் அவனுடைய காணிக்கையையும் பரப்பான் அக்கிரமத்தின்மேல்,
9. காணியும் அவனுடைகாணிக்கையையும் அக்கிரமத்திருந்தால், அப்பொழுது காரியனுக்கு மிகவும் கோபமுண்டான சிலவே அவனுடைய முகம் செம்பட்டது.
10. அப்பொழுது பரப்பான் காரியனுடனே சொன்னது என்னத்திலே உனக்குக் கோபம் வந்தது? என்னத்திலே உன் குடும்பமெவ்வாட்டது?
11. சகமமசெய்தால் மேல் கமவராதா? நீ கமமசெய்யாதிருந்தால் பாவப்பலிக்கேற்றத்வாசற்படிபிற பத்திராதா? அவனுடைய ஆசை உன்மேலிருக்கும்த அவன் ஆண்டுக்கொள்வாய் என்றான்.
12. பின்பு காரியன் தன் சகோதரனாக ஆபேலுடனே பேசிக்கொண்டான். அவர்கள் வெல்வவேலுத்தபொழுது காரியன் தன் சகோதரனாக ஆபேலுக்கு விசேஷமாய் ஏழுமபி அவனைக் கொண்டுபோகுகொண்டேயானான்.
13. அப்பொழுது பரப்பான் காரியனோக்கின் சகோதரனாக ஆபேல் ஆபேல் என்பவன் ஆபேலுக்கு விசேஷமாய் ஏழுமபி அவனைக் கொண்டுபோகுகொண்டேயானான்.
14. அப்பொழுது அவர் சொன்னது, என்ன செய்தாய்? உன் சகோதரனுடைய இரத்தம் பூயிபிலிருந்து என்னை கோக்கிச் சத்தியிட்டுக்கொண்டிருக்கின்றது? 15. இப்பொழுது உன் சகோ

கோறலுகமம். றும். அதிகாரம். மீ, காயினுடைய ஆத்தமாவோ தன் தம்பியாகிய சூபேகைக் கொள் ளும்படி இடங்கொடுக்க அவனைக்கொன்றுபோட்டான். ஆனதன்மையினால், அவனழிவுக்குறிபவர்கள் வரிசையிற்சேர்ந்தான். காயின் தன் சகோதரனைச் சங்கரித்ததினாலடைந்த வெட்கமின்னதென அவனுக்குத் தெரிவிக்கும் படிக்குப் பராபரனொரு அண்டல்கர்க்காயை அனுப்பினார். அது நிலத்தைப்பிழுண்டிற்று. அவன் சொன்ன துணைக்கையோ? தானெனது சகோதரனுடைய வெட்கத்தை ஒளிக்கிறதற்கு நானிந்தக் காகத்தைப் போலாக வல்லமையிலாதிருக்கிறேனோ? அப்படியே சொல்லித் துக்கப்படுகிறவர்களி லொருவனானான்.

க. மோசே ச. அத். க.—யௌ. தரனுடைய இரத்தத்தை உண்கையிலேவாய்க்கொள்ளும்படி தன் வாயைத் திறந்த ளுந்த சிலத்திலே கீ ளுராதபடிக்குச் சபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. யெ (சப்படியெய்லும்) கீ திலத்திற் பயிரிடுமென்பொழுது அது தன் பலனை உண்குக்கொடாது பூமியிலே சினைநிறவனாமாய் அலைநெறவாய்ப்பிருப்பாய் என்று. மக. அப்பொழுது காயின் பராபரனுடனே சொன்னது, என் அகிரமம் மன்னிக்கப்பட்டகூடா தபடிக்கு மூக்குநிடுக்கின்றது. யச. இதுதோ ளுன்று என்று இத்தத்தேசத்தை விட்டுத் துரத்தி விடுகிறீர், தேவரீருடைய சனைநானத்தக்கு விவகமரைத்து பூமியிலே தினைநிறவனாமாய் அலைநெறவாய்ப்பிருப்பேன், என்னைக் காணும் பாலானம் என்றுக் கொலைசெய்வானே என்று. யடு. அதற்குப் பராபரன் காயினுடைய உண்குக்கொல்லுநெறவன் எவனோ அவன் மேல் ஏழு பழித்தொழென்று சொல்லித் காயினை அவன் கண்டானம் அவனைக்கொல்லாதபடிக்குப் பராபரன் ஓரகடபாளத்தை அவனுக்கு அனுப்பித்தார். மக. பின்பு காயின் பராபரனுடைய சன்னிதானத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு ஏதேனுக்குக் கிழக்கேயுள்ள கோத்தென்னுக் தேசத்தற்கு முடிபுக்குத் தான். யௌ. அப்பொழுது காயின் தன் மனைவியையறிந்தான், அவன் கருப்பவழியாகி ஆளுக்கென்பவனைப் பெற்றான். மெனும் காயின் ஒரு பட்டினத்தை யுண்டாடான் அந்தப் பட்டினத்துக்குத் தன் குயாரன் ஆளுக்கினை உடைய பெண்பிட்டான்.

புறனடை

காயினென்பவன் தன்னுடைய வயல்நிலத்தில் விதைத்த தானியங்களுக்குள்ளே கெட்டநானியமடங்கிய உட்பட்டியையும் ஆடெலென்பவன் தன்னுடைய மந்தைகளைத்திறந்து உத்தமமான ஒரு கொழுத்த ஆட்டுக்குட்டியையும் காணிக்கைகரைக்கக் கொடுத்தார். இதைப்பற்றி ஒரு கெள்விலருகு ளு ஆபேல, கோவா, ஆயிரகாம் தாலீது, சாலோயோன் முதலானவர்கள் ஆட்டுக்குட்டியையும் கட்டாக்கையும் புறக்கணியும் கொண்டு காணிக்கைகளைத் திறந்தென்ன? இப்பழக்கத்தினை கோக்கமும் ஆதிமூலமுமென்ன? பவிசெனத்தனைப்பற்றிப் பராபரன் பூரீவித்தோர்க்கு திருப்பித்தகட்டளை ளுன்னமும் சினைநிறகு? நினைநிலவாதுபோனால் எப்போ என்ன கோக்கத்தைக்கொண்டு அந்தக் கட்டளை அழிக்கப்பட்டுட்டது.

ABRIDGEMENT OF GOOD'S BOOK OF NATURE.
Sleep, Dreaming, Sleep-Walking, and Sleep-Talking. [PART II

5. Sleep in its first and simplest shape, slumber, is merely the torpor of the organs of external sense, as the sight, hearing, feeling, and so on; the will being drowsy

indeed, but still continuing in some degree awake. The internal senses, as those of memory, imagination and consciousness, are, in like manner, in a greater or less degree awake; whence the mind is yet filled with ideas, crowding upon one another, with about an equal degree of regularity and confusion. Such ideas can scarcely ever be recalled after we are roused from slumber.

6. The external sense and the will are always inclined to concur together, and hence if slumber be long continued, the will grows more and more drowsy, and finally sleeps with the external senses, while the internal organs, or faculties are, some of them at least, still awake and active. The peculiar sensations or ideas, which result from this partial or particular state of activity, constitute dreaming. These dreams are more or less complicated according to the number of the organs active.

7. Dreams are almost always the result of certain material causes, and are conformable to the age and organic constitution of the dreamer. Instead, therefore, of trying to interpret our dreams and learn what they signify, we should endeavor to recollect what we have done, or thought or heard that could cause such a dream to arise. By this means we shall learn that our waking conduct influences our sleeping ideas, and that if we wish to have pleasant dreams, we must keep the temper calm, the mind pure, and the "conscience void of offence."

8. There is still a deeper sleep; when the internal senses or organs concur in the common torpor, then lethargy, or a dead, senseless sleep, without thoughts or ideas of any kind, falls upon us. The vital organs, the heart and lungs which include circulation of the blood and breathing, still continue their action. When these too sleep or become torpid, death ensues, the living principle ceases, the spirit separates from the body. Sleep is the torpitude of the voluntary organs, while the involuntary still continue to act; DEATH is the sleep or torpitude of the whole.

(To be continued.)

(Translation of the foregoing.)
 கூட்டுன்பவர் செய்த பிரபந்திச நூல்.

எம். அதிகாரம். உ. ம. பிரிவு.

நித்திரை, சொப்பனம், கித்திரை கடை, வாய் பொருமல்.

6. கித்திரைக்கு முதற்படியாயிருக்கிற அக்கமான் து சத்தப்பரிசுருபாச கீதமென்னும் பஞ்சேந்திரியங்களை துருவி களை சிவராய் இருக்கின்றது. கந்தையானது கோம்பனுக்கே தவறாயிருந்தாலும் கொஞ்சத்திற்குச் சரிக்கொண்டாயிருக்கின்றது. தேற்றம், அறிவு, ஞாபகங்களைய உட்கருவிகளும் அப்படியே கொஞ்சத்துக்குக் கொள்சல் உட்கருமையச் சாவதானாயிருக்கின்றன. அவ்வென்பல மனபானது வியட்டிரு-முஞ் சமட்டிருமுஞ் சமப்பட்டதாய்க் குப்பல் குப்பலான எண்ணங்களால் கிரப்பப்பட்டிருக்கின்றது. நாம் நித்திரையைவிட்டுமுடிந்தபின்னால் அப்படியே பட்ட எண்ணங்கள் திரும்ப மனநுண்டுபட்டாமல் மறைத்து போய்விடும்.

7. புறக்கருவியுஞ் சீக்கையுள் எப்பொழுதும் உடனிகழ்ச்சி கொள்ள ஏதுவாகின்றன? ஆன. யினால். வெகுநேரமாகத் துக்கமாய்க் கிடத்தால், கித்திரைபானது வரவரத் திரிய்கொண்டு கடைசியாய்ப் புறம்பான கருவிகளால் கெருக்கப்பட்டு அசைந்த கித்திரைபாகின்றது. அவ்வென்பல், உட்கருவிகள அல்லது ளுந்திரியக்களித்தில விதிப்பாகவும் முறிப்பாகவும் இருக்கின்றன. இவ்விலகிசேருத்த உயிர்ப்பினால் உண்ட-மும் விதிபன்னமான புலன்களை

கூலேதானே கனவு காணவேதவாகின்றது. இப்படிக்கூடும் கனவுக்கள் சோம்பலில்லாமல் உயிர்ப்பாய் எவ்வளவு கருவிகளுக்கு முடிகா அவ்வளவாகச் சிக்குமுக்குப்பட்டுப்போகின்றன.

எ. கனவுக்கள் கிட்டமுட்ட எப்பொழுதும் சிலவிகர்ப்பமானவது க்னிசூலுண்டாகித் கனவு காண்டிறவனுடைய வயதுக்குத் திகைப்பர்த்துக்குஞ் சரிபாயிருக்கின்றன. அகையால் நாம் கண்டகனவு விண்ணகனவுண்டானதென்றறிதிறதை விட்டு, நாம் கனவுகாணக் காரணமாய் நாம் ஏதைச் செய்தோமென்றும், அல்லது ஏதைச் செய்தோமென்றும், அல்லது ஏதைச் காதினூற் கேட்டோமென்றும் நினைத்துப்பார்க்கப் பிரயாசப்படவேண்டுக. இவ்வகையால் நாம் விழிப்பிருக்கையில் எடுத்துக்கொண்ட நடையானது கனவித்திரையான எண்ணத்தை அதிரிக்கப்பண்ணுகுதென்று கட்டுக்குத் தெரியவரும். நான்கள் சந்தேகம் என சொப்பனங்களைக் காண்பிரியமுண்டானால், நன்றிபுகழ்வுள்ளவர்களாகவும் மனச்சுத்தமுள்ளவர்களாகவுல்குற்ற உற்ற மனச்சாட்சியைக்கொண்டவர்களாகவும் இருக்கவேண்டுக.

அ. இதைவிட அசுத்தத்திரையுமுண்டு. அவ்வேளையில் உட்புலன் அல்லது உட்கருவிகள் சாதாரணமான தமிகுட்டுமுற்றி அதன் பின்னால் பொருள் தீயிர் அல்லது உணர்வற்ற அசுத்த நித்திரை உண்டாக, யாதொருவிதமான எண்ணமாகுதல் சிந்தையாகுதல் எக்கலிணுண்டுபடாமற் போய்விடும். இரத்தச்செறிவும் சுவாசத்தையுமுள்ள மூச்சுக்குடர்க்கும் இருதயமுமாகிய சுவக்கருவிகள் தங்கள் செய்கைகளில் திலைநிற்பிருக்கின்றன. இவை இரண்டும் நித்திரையாகும்பொழுது அல்லது தீயிர்கொள்ளும்பொழுது மரணம் வருகிறது. சீவசாரமும் கின்றுபோகிறது. ஆயிவும் அச்சைவிட்டகனவுப்போகிறது. நித்திரையானது பிரியமுற்ற கருவிகள் அல்லது புலன்களுடைய தமிராயிருக்கின்றதினூற் பிரியமுற்ற கருவிகள் தங்கள் செய்கையில் திலைகொண்டிருக்கின்றன. மரணமானது மேற்சொல்லிய எல்லாவற்றின் தீயிர் அல்லது கித்திரையாயிருக்கின்றது. (இவ்வுடையரும.)

ABBOTT'S LESSONS ON MORALS.
(Adapted to Hindu Readers.)
Lesson II—JUSTICE.

We ought to desire that every one with whom we are connected in any way, should enjoy all the rights, and privileges, and advantages, of every kind; which they are fairly entitled to; and we ought to avoid doing ourselves, and to discourage others from doing, any wrong whatever to any one, especially to the weak and defenceless. This is justice.

Injuring any person, is not always being unjust to him; for injustice is that particular kind of injury to any one which consists in violating his rights; for example, if the captain of a ship were to engage a boy to go with him to sea, to be his cabin-boy, and were to promise him that he would take good care of him, and that he should not have any severe or dangerous duties to perform, and if, then, after they were far out to sea, and the poor boy was entirely in the captain's power, he should send him away from the cabin into the fore-castle, with wicked sailors, and neglect him, and make him go aloft, and out to the extremities of the spars, in the dark and stormy nights, he would be unjust to him, for the boy would have a right to different treatment;—and the captain, in treating him in such a way, would violate his rights; so he would be unjust.

But, on the other hand, if, instead of taking the boy from the shore, and agreeing to take care of him, he had found him at sea, upon a wrecked vessel, just ready to perish, and had not taken him on board his own ship, then such a kind of treatment would not be strictly called injustice. It might be harshness or cruelty, —and it might be very

wrong, but it would not be that particular kind of wrong which is called injustice, because the boy, in this last case, would not have any particular rights on board the captain's ship. There would have been no agreement made with him or his father; and therefore the captain, in treating him as he did all the other sailors would not violate any of his rights.

In the same manner if Sittampalam, a small boy, is playing with his ball in his field, and it accidentally gets lodged in a tree, and he asks Parampalam, a large boy, to climb up, and get it for him, it would not be unjust for Parampalam to refuse to go. He did not lose the ball, and Sittampalam has no positive right to call upon him to go, and get it. It might be that he ought to go, from a feeling of kindness and good will; still he would violate none of Sittampalam's rights in refusing; and therefore he could not be said to be unjust.

But, if he had been playing with the ball himself, and had lost it in the tree, then he would be unjust in refusing to climb up and get it, for, Sittampalam would have a right to require that whoever lost his ball, should get it for him again. If, therefore, Parampalam had lodged the ball upon the tree himself, and should go away, and leave it there, he would be guilty of injustice.

QUESTIONS ON LESSON 2.

- Are all kinds of injuries to be considered as injustice?
- Relate the case of a sea-captain and the cabin-boy.
- Would this be injustice? Why?
- Relate the other part of the supposition.
- Would this be a case of injustice, strictly speaking? Why?
- How is this illustrated by the story of Sittampalam and Parampalam?

நன்னெறி.

இரண்டாவது.—நீதிநெறி.

எக்காரியத்தினென்பினுள் எவ்குடும் சேர்மானாயிருக்கப்பட்டவர் களுக்குப் போகவேண்டிய உரிமையையும் இலாபத்தையும் நன்மைப் பெறுகையும் அவர்கள் தானே சந்தரிக்கவேண்டுமென்று நாம் விருமபுகிறதேயவலாமல், பிரதானமாய்ப் பலவீனர்களுக்கும் தன்னைக் காத்தக்கொள்ளத் தகுதியற்ற ஏதிலிகளுக்குப் நாமாருதல் யாதொரு பொல்லாய்க்கை வருந்துவீக்கவும்படாது. வருந்துவீக்கமறபேரைத் தவிரியப்படுத்தவும்படாது. இப்படிச் செய்வதே நீதிநெறி எனப்படும்.

யாதொருவனைக் கெட்டுக்குதல் அவனுக்கீதியாயிருக்க மாட்டாது. ஏனென்றால் அவனுக்குப் போகவேண்டிய உரிமையான பொருளைப் போகவிடாமற் பண்ணி அவனைக் கெட்டுக்குதே அநீதியென்பப்படும். உதாரணமாக, ஒரு கற்பித்தான் ஒருபொருடனைப் பிடித்துத் தன் கப்பலிற் சேர்த்துக்கொண்டு அவனுக்கு வேண்டிய ஒத்தாசையெல்லாங் செய்வெனென்றும் மோசனமும் பிரயாசமுமான பணியிடைகளைச் செய்யவொட்டெனென்றும் வாக்கு நெறிபண்ணிப் பொருடனையும் உட்குக்கொண்டு சமுத்திரத்தினெய் போன பிறகு பொருடனும் தன் வசத்திலிருக்கக்கொள்ளத் திரும்பவும் அந்தப் பொருடனைக் கப்பல் அறையை விட்டெடுத்துப் பொல்லாத கப்பற்காரருடன் சின்ன அகையிலிருக்கும்படி சேர்த்து அவனை அசட்டைபண்ணி அவனைக் கப்பல் அணியில் ஏறும்படி செய்து மழைக்கார் இருநில இப்படியெல்லாம் அவனை மோசப்படுத்தினால் அது அவனுக்கு அநீதமாய் முடியும். ஏனென்றும் பொருடயை எடுத்தப்படவேண்டியதறவதம் அந்தக் கற்பித்தான் இவனை அய்வீதமாய் கட்டினதினாலே அது அனுக்குப்போகவண்டிட உரித்தைக்கெடுத்ததும்போதாமலநீதமுமாகுதல்.

அப்படியிருக்க, அந்தக் கற்பித்தான் அந்தப் பொருடனைக் கரையை விட்டெடுத்து அவனுக்கு வேண்டிய ஒத்தாசைகளைச் செய்வது

ய்ப்பொருத்தினைப்பண்ணிக்கொண்டிருந்திருப்பதிலாக நடுக்கட
வில் உடைந்திருந்து கெட்டுப் போக ஏதுவாயிருக்கும் கப்பலில்
அவன் நிற்கக்கூடாது அவனைத்தனை கப்பலிலேதூக்கிப்போடா
திருப்பதுண்டானால் அது அவனுக்கு அநீதமாய்முடியாது. அ
து கூறும் குணமுள் தறுகண்ணுமாயிருக்கும். அப்படிச் செய்வது த
ட்டிதம். இப்படிச் செய்வது அநீதமென்ற நரையிற் சேர்ந்ததற்
பிதமல்ல. ஏனென்றால் அந்தப் பொடியை அந்தக் கப்பித்தானு
வையகப்பலிலுட்கேர்வதற்கு அவனிடத்தில் உரித்திலை. அவனு
டனாகுதல் அவன் பிதாவுடனெயாகுதல் அனைப் பற்றிய பொது
பொருத்தியும்பண்ணிக்கொள்வதில்லை. ஆனால் சொல்லப்பட்ட
ட கற்பித்தான் அந்தக் கப்பலிலுள்ள மந்திரவாணை நடத்தினவ
ழக்கமாகப் பொடியனுக்குச் செய்ததினாலே அவனுடைய உரி
த்தை இத்தக் கற்பித்தான் கெடுத்துப்போடவில்லை.

அப்படியே சிற்றம்பலமென்ப பேர்கொண்ட ஒரு சின்னப்பொ
டியன் வெளியிலே திண்டுகொண்டு உட்கு வைத்தெடுத்து வினாயா
மெப்பொழுது, அந்தப் பந்து கைமொசமாய் ஒரு மரத்திலே தொ
ங்கினவேளையில், பேரம்பலமென்பேர்கொண்ட ஒரு பெரிய பொ
டியனைப் பார்த்துத் தொங்கியிருக்கிற பந்தை ஏறி எடுத்துத் தரு
ம்படி கேட்டால், அப்பேரம்பலம் மாட்டோமென்று சொன்னால்
அதினால் அவனை அநீதனென்று சொல்லப்படாது. ஏனென்றால்
அவனுடைய பந்தைக்கொரு மொசமுமிலலை, அவன் பேரம்பல
த்தைப் பார்த்துத் தொங்கின பந்தை ஏறி எடுத்துத் தரும்படி
க்குக் கேட்டிருந்தற்கு அவனிடத்தற் சற்றெங்கிலும் போதிய உரித்
தல்ல. அவனில் என் மனமும் பட்சமுமுண்டானால் ஏறி எடுத்துக்
கொடுக்கலாம். மாட்டேயென்று சொல்வதிலே சிற்றம்பலத்தி
ன் உரித்தை அவன் கெடுக்கவில்லை. ஆகையினாலே பேரம்பலமெ
ன்பவன் அநீதனல்ல.

பேரம்பலத்தானே அந்தப் பந்தை வைத்து வினாயாடின பொ
ழுது மரத்திலே தொங்கிப் போனால் அப்போ அவன் ஏறியெடுக்
க மாட்டோமென்றெனையாசில் அவன் அநீதன். ஏனென்றால்
அந்தப் பந்தைப் போடவல்லதானே திருப்பலம் டுடுக்கவல்லது
மென்று சிற்றம்பலம் கேட்கிறதற்கு உரித்தென்று. ஆகையாற் பே
ரம்பலத்தானே அந்தப் பந்தை மரத்திலேதொங்கவைத்துத் திரு
மாயும் எடுத்துக்கொடுக்கமாட்டோமென்று வீட்டுக்குப் போவ
துண்டானால் அவன் அநீதமென்ற குற்றச்சாட்டிற்கு ஏதுவாயிரு
ப்பான்.

இரண்டாம் பாடத்திலுள்ள சேய்விக்கள். [யா?
எவ்வீதமான பூடுவந்தகையும் அந்தமென்று சொல்லவது புத்தி
செறித்தானையும் பொடியனையும் பற்றிக் கூறிய சரித்திரத்வத
ச் சொலது?
இது அநீதியாய் எண்ணப்படுமோ? ஏன்?
முத்தச் சரித்திரத்தோடறிந்த மந்திரப்பகைச் சொல்லு?
தட்டமாய்க் கூறுகிற அது அநீதம்மா? ஏன்?
சற்றம்பலத்தையும் பேரம்பலத்தையும் பற்றிக் கூறிய சரித்திர
த்தினாலுள்ள விவகாரமெவை?

Principles of English Grammar.
(By WILLIAM LENNIE.)

The subject of *Nouns* continued.

Nouns are either *proper* or *common*.—*Proper nouns* are the names of persons, places, seas and rivers, &c. as, *Thomas, Scotland, Forth.*
Common nouns are the names of things in general; as *chair, table.*
Collective nouns are nouns that signify many; as, *multitude, crowd.*
Abstract nouns are the names of qualities abstracted from their substances; as, *wisdom, wickedness.*
Verbal or participial nouns are nouns derived from verbs; as, *reading.*

EXERCISES ON NUMBER.

write, or tell, or spell the plural of

- Fox, † book, leaf, candle, hat, loaf, wish, fish, sex, kiss, coach, inch, sky,

* Proper nouns have the plural only when they refer to a race or family; as *The Campbells*; or to several persons of the same name; as, *The eight Henrys*; the two *Mr. Bells*; the two *Miss Browns*; (or without the numeral) the *Miss Roys*; but in addressing letters in which both or all are equally concerned, and also when the names are different, we pluralize the title, (*Mr. or Miss*) and write *Misses Brown*; *Misses Roy*; *Messrs.* (for *Messieurs*, Fr.) *Guthrie and Tait.*

† What is the plural of *Fox*? *Foxes*. Why? Because nouns in *s, sh,*

bounty, army, duty, knife, echo, loss, cargo, wife, story, church, table, glass, study, calf, branch, streets, potatoe, peach, sheaf, booby, rock, stone, house, glory, hope, flower, city, difficulty, distress.

Day, boy, relay, chinnney, † journey, valley, needles, enemy, an army, a vale, an ant, a sheep, the hills, a valley, the sea, key, toy.

Correct the following errors.

A end, a army, an heart, an horn, an bed, a hour, a adder, a honour, an horse, an house, an pen, a ox, valties, chinnies, journaies, attornies, a eel, a ant, a inch, a eye.

Exercises on the Observations.

Monarch, tyro, grotto, nuncio, punctilio, ruff, muff, reproof, portico, handkerchief, guif, hoof, life, multitude, people, meeting, John, Lucy, meekness, charity, folly, France, Matthew, James, wisdom, reading.

h, x, or o form the plural by adding *es*.—What is the plural of *book*? *Books*. Why? Because the plural is generally formed by adding *s* to the singular. What is the plural of *leaf*? *Leaves*. Why? Because nouns in *f or fe* change *f or fe* into *ves* the plural. What is the plural of *army*? *Armies*. Why? Because nouns in *y* change *y* into *ies* in the plural.—What is the plural of *day*? *Days*. Spell it. *days*. Why not *d, a, i, e, s*? Because *y* with a *vowel* before it is not changed into *ies*—it takes *s* only.—What is the difference between *adding* and *changing*?

‡ Many eminent authors change *ey* in the singular into *ies* in the plural, thus—*Chimnies* with scorn rejecting the smoke. *Swift*. Still as thou dost thy radiant *journeys* run. *Prior*. Bat rattling nonsense in fall *valties* breaks. *Pope*. The society of *Procurators* or *Attornies*. *Boswell*.

This mode of spelling these and similar words is highly improper. How inconsistent is, "*Attornied*," "*journalied*."

இங்கிலிசுப்பாஷையையக் கற்குப்பது மானுக்கருக் துபயோ
கமாதும்பொருட்டு வழக்கத்தம்ழ் நவையாக மொழி
பெயர்க்கப்பட்ட வில்லியம் லெனினு என்ற
துறைஇங்கிலிசுப்பாஷையத் இலக்கணச்சாரம்.
சொல்லத்தாரம்.

பெயர்ச் சொல்லியல்.

பெயர்ச் சொற்கள் சிறப்பும் பொதுவுமென இருவகைப்படும். சிறப்புப் பெயர்களாவன ஆன், இடம், கடல், கதி முதலியவற்றின் காமக்களையாம். தோமாக என்பவன், இலக்கொத்துவாக்கு தேயம், விருதைதி * என்பனபோல.

பொதுப்பெயர்களாவன சாமானிய வதைக்கணின் காமக்களையாம். நாற்காலி, மெசை, எ—ல.

திரட்டுபெயர்களாவன, அநேகமென அர்த்தத்தொக்கும் பெயர்களேயாம். பண்புப்பெயர்களாவன, பொருக்களின் குணக்கணினின்ற வேற கருதப்பட்ட குணக்கணின் பெயரேயாம். குரணம், பொல்லாக்கு, எ—ல.

தொழிற்பெயர்களாவன, வினயினின்றித்த பெயர்களேயாம். வாசித்தல், எ—ல.

எண்ணுக்குரிய அபிப்பிராயக்கம்.

குழிகரி, புத்தகம், இலை, மெருகு, தீ, தொப்பி, கோதமையப்பம், வீடுப்பம், மீன், விதிர்புருஷவர்க்கம், முத்தம், திராதம், அங்குலம், வானம், தியாகம், சேலை, கடமை, கத்தி, அதுகாதம், கட்டம், ஏற்றமதி, மனைவி, கதை, கோவில், மெசை, கண்ணாடி, படிப்பு, பக்ககன்று, கொம்பு, தெரு, ஓர்வகைக் கழங்கு, ஓர்வகைப்பழம்,

* சிறப்புப்பெயர்கள் வயிசந்தையெனும் குறும்பத்தையெனும் குறிக்குமிடத்தையெனும் ஒரு காமமுடைய பலரைக் குறிக்குமிடத்தையெனும் பன்மையைப்பெறும். *The Campbells* என்ற குறும்பத்தர்; *எட்டு Henrys*; *தூண்டு Mr. Bells*; *தூண்டு Miss Browns* (அவ்வது தொகைக் குறிப்பின்றிச் சொல்லுதல்) *the Miss Roys*—என்னபோல. ஆனால் இருவருக்கேனும் பலருக்கேனும் உரிய காதலம் ஏறாமுமிடத்தும், பெயர்கள் பேதமாய் வருமிடத்தும், *Mr, Miss* என்றப்பட்டக்கணப் பன்மையாக்கி *Misses Brown* என்றும், *Misses Roy* என்றும் (பிறக்கப்பாஷைச்சொல்லாகி *Messieurs* கருப்பதலாக, *Messrs. Guthrie and Tait* என்றும் மேல்விவாதிப்போடுகிறோம்.

அரிச்சட்டு, சுமடன், கன்மலை, கல், வீடு, மடுமை, சம்பிக்கை, புட்பம், பட்டினம், இலாசடி, இடுக்கன்.
 காள், சிறுவன், அஞ்சற்குதிரை, புனைத்தவாரம், பிரயாணம், பச்சைத்தாக்கு, ஊடு, சத்தரு, சேனை, குண்டுக்கடல், ஏறம்பு, ஆடு, குன்று, கடல், திறவுகோல், விளையாட்டுப்பொருள், (இப்பெயர் களின் பன்மையை எழுதுக அல்லது சொல்வது, அல்லது எழுத்துக்கூட்டுக.)

பின்வருபவற்றின் பிறழ்களைத் திருத்தாக.

முடிவு, சேனை, இருதயம், கொம்பு, சயனம், மனிப்பொழுது, வீரியன் பாம்பு, கனம், குதிரை, வீடு, தூவல், எருது, பச்சைத்தாக்கு, புனைத்தவாரம், பிரயாணக்காரியகாரன், மலாக்கு, ஏறம்பு, அங்குலம், கன், (இப்பெயர்களின் முன்னிற்குஞ் சார்புச்சொற்களுக்கு மொழிபெயர்ப்பதவசியமன்ற.)

புறனடை அபிப்பிராயப்பாடம்.

ஏகாதிபதி, கவலத்தியார்ந்தி, கெபி, தூதன், தண்ணடை, ஆற்றியன், கைமேக, கண்டலை, மண்டபம், வெள்ளி, குடாக்கடல், குளம்பு, வேய்க்குழல், திரள், சனம், உட்டம், யோவான் என்பவன், ஆசி என்பவன், சாத்தம், தருமம், மதியன், பிறுக்கதேயம், மந்தேன என்பவன், ஏமிக் என்பவன், குளம், வாசித்தல்.

Fox என்ற சொல்வின் பன்மைபென்ன? Foxes, அதேனப்படி? s, sh, ch, x, o என்னும் எழுத்துக்களால் முடியும் பேர்களை எது விருதியைக் கூட்டுவதால் பன்மையுண்டாகும் என்ற விதிப்படி. Book என்ற சொல்லின் பன்மை என்ன? books, அதேனப்படி? ஒருமைபோடு s விருதியைக் கூட்டுவதால் சாதாரணமாகப் பன்மையுண்டாகும் என்ற விதிப்படி. leaf என்றதின் பன்மை என்ன? leaves, அதேனப்படி? f, fe எழுத்துக்களால் முடியும் பேர்கள் அவ்வெழுத்துக்களை ves ஆகத் திரிப்பதால் பன்மையாம் என்ற விதிப்படி. Army, என்றதின் பன்மை என்ன? armies. அதேனப்படி? y எழுத்தால் முடியும்பேர்கள் அவ்வெழுத்தை ies ஆகத் திரிப்பதால் பன்மையாகும் என்ற விதிப்படி. day என்றதின் பன்மைபென்ன? days, ஆகத் எழுத்துக்களைச் செய்வது: d, a, y, s அதை என் d, a, i, e, s என்ற சொல்லப்பாடாது? y எழுத்துக்குமுன் உயிரின்றால் அல் y எழுத்து ies ஆகத் திரியாது என்ற விதிப்படி s விருத்தியையே பெறும்.

கூட்டலுக்குத் திரித்தலுக்குமுள்ளபேதமென்ன?
 கீர்த்திபெற்ற அகேசு தூவாசிரியர்கள் ஒருமை இருக வரும் ey எழுத்துக்களைப் பன்மையில் ies ஆகத் திரிக்கிறார்கள். உதாரணம்,

கவீற்று என்னுமாசிரியர், புனைத்தவாரங்கள் திந்தையாகப் புனைகையைக் கச்சி, என்றதில் chimnies என்றும், பிறுயர் என்னும் ஆசிரியர் இன்னும் கீ உன் பிரயாணமான பிரயாணத்திற் செல்லுகிறத போல என்றதில் journiees என்றும், போப்புள்ளுமாசிரியர் ஆளுல் படபென்ற பதார்ப்பெச்சு ஒருமிக்கப்படுகிறது என்றதில் vollies என்றும், வகைல் என்ற ஆசிரியர் காரியக்காரரின் கூட்டம் என்றதில் attornies என்றும் எழுதுகிறார்கள்.

இம் மொழிகளையும் நுவலப்போன்றவைகளையும் இந்தப் பிரகாரம் எழுதுகிறது மிகவும் வழு. "Attornied" "journied" என்ற எழுதுவது மிகவும் ஒவ்வாமையாபிடுக்கின்றது.

இவ்விலக்கணத்தின் பிறகு, உலாந்தா, குதவானபாணி இலக்கணங்களுள் ஒன்றானடை ஒன்றற்குப் பெரும்பாலும் ஒத்திருக்கின்றது போல தமிழ், ஆரியம், தெலிங்கு, சிங்களம் முதலான பாலைய இலக்கணங்களுக்கும் ஒன்றானடை ஒன்றற்குப் பெரும்பாலும் ஒத்திருக்குமென்ற அபிப்பிராயத்தினால் ஒன்றைய இவ்விலக்கணங்களை கடைகள் இப்பாணிகளில் ஒன்றைய தமிழ் இலக்கணங்களைக் கொள்வது தவிர தவறல்லவென்றும் தவிர்ப்பு யர்களுக்கும் விதிகளையும் உதாரணங்களையும் அதிற் கிடக்கின்றபடி மொழிப்பெயர்ப்பின் அதனைத் தமிழ்க்கொண்டதற்கு மிகுத்துக் குறைத்து முறழ்த்து பிறழ்த்தும் பவவாறு பேதப்பட்டுவரும். ஆயினும் அகற்றல் தமிழ்க்கொத்திருப்பனவற்றைத் தழுவிக்கொண்டும் ஒவ்வாதனவற்றிற்கும் ஒவ்வாதனவற்றிற்கும் இயன்றனவு பொருளுக்குமிடத்தக்குமிசைய மொழிபெயர்க்கப்பட்டுவரும்.

கிறிஸ்துமதம்—CHRISTIAN.

சங்கீர்த்தனம்.

Praise to God.

ஒப்பில்லாத் தயைவிசாலமுழியே—மேலேலம்
 செப்பருத்தேவசேவத்தெரிசனைக்கெட்டாகேலம்
 தப்பறைபடர்ந்தருவலுஞ் சலமும் பெய்மாய்மாலம்
 அப்பனே ஆதிமூலம் அருக்கெய்யுமோலமோலம்.

செய்ப்பரப்பிரமபேகோவா—திப்ப
 திரியேகஅதிசய தேவாரோ—குருபர

- க. மூலாரொடுபரபு—முக்கிபெருகைச்சொரு—செய்ப்பர.
- உ. சருவேகார சமவக்கிராணி—குருபராவிரியமெய்க்குரூபி திரிலோகமாளும் பிரதானி பொறை—தப்பராமெய்யான தாதீரூபர—செய்ப்.
- க. சருவேகார சமவக்கிராணி—பரிபூரணஅதிபரிசுத்தா—பரவேகார மெய்க்குரூப பத்தா சரன்—டத்தாச்சாராயெத்தாய் கீ குருபர—செய்.
- ச. அபிபதியேயற்புதனா தா—அதிசயமே சத்தியவேதா—பரவி யானித்தியபொதா ததி—தாதீர்க்கப்படிய கந்தாரகுருபர—செய்ப்.
- ஊ. அம்பராவானவாகோ வே—ஒருமப்பிரானமெய்த்தேவே—உருவம்படாதித்திய பிதாவேசரன்—கம்பிமேய வேதாத்தேவா தீகுருபர—செய்ப்.
- க. ஒ அல்லா அல்பா ஒமேக—மாவல்லாமகத்தவமெய்க்குரூபி அல்லேனாபரிசுத்திரியேகா ஆ—முன்னுக்கிராமெய்க்கிரகா—செய்ப்.

RULES FOR THE CONDUCT OF A CHRISTIAN LIFE.

(Abridged from "the practice of True Devotion" by Robert Nelson, Esq)

Business or calling.—In all your actions equally avoid two dangerous extremes—negligence and over earnestness. Every thing we do, should be done to the utmost of our ability and capacity. God and men expect this from us.

Never suffer yourself to be opprest by the multitude of affairs: and though diligence is necessary and commendable yet too great concern and eagerness must be avoided. When you grasp at too much at a time, the mind is distracted and entirely dissipated, or is fixed so strongly upon what you are about, that you have no leisure, even for a moment, to raise up your mind to God. Besides, if one undertakes too much one cannot perform it as one ought, and with the success that is required; which creates trouble and uneasiness.

In all bodily labour, avoid all provoking, angry, or impatient words, which weariness and painfulness that proceed from working are apt to incline men to. As to this respect, be upon your guard, for what can be greater folly than to vent ourselves upon animate or inanimate things, when our work does not succeed as we desire.

If your employment confines you to the more agreeable labour of the mind, shun negligence and curiosity, propose not vanity as the end of your studies, and never read books that may endanger the purity of your mind or shake the firmness of your precious resolutions. It is much better to know less than to deface the beauty of your morals by such studies as may be apt to corrupt them.

If the management of a family is made your province, be sure not to neglect it. How many men and women pass their time in gaming, visits, and diversions, without concerning themselves in the least with their children or servants. If these perish everlastingly through your neglect, and for want of that Christian education and care which you owe them; how great will be your condemnation at the day of judgment?

பெயர்.

உங்க்கெப்பகையர் அனைத்திலும் இரண்டுமோசமான அவதிக
னாகிய அசதியையும் அதிகவிருப்பத்தையும் தவிர்ந்துப்போடுங்க
ள். நாம் செய்யுமொவ்வொன்றையும் எமது முழுச்சாமார்ந்திய
த்துடனுக்கு செய்யவேண்டும். இவற்றைத்தானே பரபரனும் ம
னிரகுமெம்மிடத்திற் காத்திருக்கிறீர்கள்.

பற்பல பணிவிடைகளைப் செருக்கப்படவிடம் வையாதையு
க்கள். சுறுசுறுப்புத்தேன்வையானதும் புகழ்ப்படத்தக்கதொமா
பிருத்தானும் அதிக சித்தையைபும் அவாயையுத் தவிர்ந்துப்போ
டுங்கள். ஒருமுறையில் அநேகத்தைச்செய்யக்க கையிட்டிருக்கும்
பொழுது மனக்குழம்பிப் புலன்கலைந்துபோகின்றது. அல்லாதிரு
க்கிற்பாரபரனைத் தோத்திரிக்கிறதொரு சிமிஷமுமிடைவிடாம
ல் முழுதும் திகொண்டவேலைபின்புலே சேரம்போக்கவேண்டியதா
பிருக்கின்றது. அதுவுமன்றி மட்டுக்குமிக்கு வினாசெய்தால் அ
வைகைச்செய்யப்படவேண்டிய பிரகாரமாகவும் அதுஉலகெந்தியா
கவுமுடியாது. அது இலாசடியையும், வெருவின்மையையும் வருத்
தவிக்கும்.

உங்க்கள் சரிசரிபாசங்களையுத்திலும் வேலைபிக்காரணமாகவா
ஏதாவாயிருக்கும் இண்ப்பைத்தொட்டும் வருத்தத்தைத்தொட்டி
ம் மனிதனையேதாவாக்குமென கோபமுட்டுதல், கோபம், பொறுதி
யற்றவார்க்குத்தவர்கள் என்பவற்றையெல்லாம் கீங்குகங்கள். இதைக்குறி
த்தவர்களைக் காண்படுத்திக்கொள்ளுகங்கள். எங்கள் வேலைகைய
து வாமெண்ணிவரும்பினபடி கைகூடாதிருக்கும்பொது உயிருந்
தையும் உயிரற்றதமான வலதுகைப்பேரிற் குறைப்படுவதைப்பா
ர்க்க வேறதிக பயித்தயத்தனமென்ன?

உங்க்கள்மனதின்படி உங்க்கள்வேலைகை கூடப்பிக்கவேண்டியதா
கில் அசதியையும், அநாதையைத்தயுத் தவிருக்கள். உங்க்கள்படிப்புக
வினோக்கம் மாய்கையெனவெண்ணி உங்க்கள் மனச்சுத்தத்தைக் க
றைப்படுத்தி உங்க்கள் பயப்பத்தியான நிருணயங்களைத்தையுத் த
வ்விடுவையிக்கைய அப்படிப்பட்ட புலதகைகளை வாயொதையு
க்கள். உங்க்களுக்கு எல்லையுக்கைக் கொடுக்கக்கைய அறிவுகளை
அதிகமாய் அறித்திருக்கிறதைப்பார்க்கஅறிபாத அறிவுகளைக்கொ
ருசமாயறித்திருப்பது எல்லது.

உங்க்கள்வேலை ஓர் சமுசாரத்தைப் பராபரிக்கிறதாயிருக்கில் அ
தை அசட்டைபண்ணுதபடிக்குப் பாருக்கள். எவ்வளவுபோ சுற்று
த் தவ்கை பின்புகளைபலது வேலைக்காரரைப்பற்றிக்க வேலைபின்
ரித்தவ்கை நேரத்தைச் சூதியும் வினோதவினாயாட்டிலும் போயி ஒரு
வரைக்காரன்குதலும் போக்கிவருகொள்கள். உங்க்கள் அசட்டையி
னத்தானும் கீங்க்கப்படிப்பிக்கவேண்டிய கிறிஸ்துமார்க்க அறிவுந்
குறைச்சலினதும் கித்தயத்தத்துக்கெய் திவர்கள் அழித்துபோவா
கையொகல நியாயத்திப்புகளையு ஆக்கினைத்தீர்ப்பு எவ்வளவுபரி
தாயிருக்கும்.

Scriptural Proofs of the Doctrines and Duties of Christianity
CONCERNING THE BEING AND ATTRIBUTES OF GOD.

God is present every where.

"Behold the heaven, and heaven of heavens cannot contain thee." 1. Kings viii. 27.

"Thou compassesst my path and my lying down." Psalm cxxxix. 3.

"Whither shall I go from thy spirit? or whither shall I flee from thy presence? If I ascend up into heaven, thou art there; if I make my bed in hell, behold, thou art there. If I take the wings of the morning and dwell in the uttermost parts of the sea; even there shall thy hand lead me, and thy right hand shall hold me." Ps. cxxxix. 7-10.

"Am I a God at hand, saith the Lord, and not a God afar off." Jer. xxiii. 23.

"Do not I fill heaven and earth? saith the Lord." Jer. xxiii. 24.—"He filleth all in all." Eph. i. 23.

பராபரன் சருவவியாபகர்.

இதோவான்க்களும் வான்க்களின்வான்க்களும் உம்மைக்கொ
ள்ளாதே. ௧. இராசா. அ. ௨௪.

காண்டகத்தானும் படுத்திருத்தானும் என்னைக்குத்திருக்கிறீர்.
சு. கா. ௬.

உம்முடைய சூலிக்குமறைவாக எங்கேபோவேன். உம்முடைய
முத்திற்முறைவாக எங்கே ஓடுவேன். நான் பரதானத்தலே படு
க்கையெட்டானும் இதோ தேவரிருக்கிறீர். நான் விடியற்கால
த்திக்கெட்டகையெடுத்துக் கடவின் ஏறகடைசியிலேபோய்த்
தங்கினதும், அங்கேயுமும்முடைய கையெண்ணாடத்தி, உம்மு
டைய வலதகரமெண்ணப்பிடிக்கும். சு. கா. ௬. ஏ. ௧.

நாம் அரத்திலிருந்துபார்க்கிற பராபரனுயிராமற் சமீபத்திலிரு
ந்துபார்க்கிறபராபரன் தானென்று கர்த்தர்சொல்லுகிறார். ஏரேயி.

உ. ௨. உ. ௨
பரமண்டலங்கையும புலோகத்தைபுல்லோ நாய்திரப்புகிற
வரென்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார், ஏரேயி, உ. ௨. உ. ௨
அவரெல்லாவற்றையும் எல்லாவற்றினும் கிரப்புகிறவர், எபேச
சு, ௨. ௬.

கைப்பொருத்திய வீட்டென்பவருடைய மரணம்.
Death of the venerable Bede.

இக்கலோகவாசிகளுக்குமழைய கண்மணிபோல விளங்கித்திற இக்
தற்குருவானைர் எட்டாரு சதகத்திலிருந்தார். அவ்வேலையில் அ
வர் சனங்களுக்குப்போகாமாருப்பொருட்டுயோவானேருதின சலி
சேஷத்தை இக்கிலை மருவிய சாக்கள் பாஷையாக மொழிபெ
யர்க்கிறதிலே அதிக சாக்கிரதையாயிருந்தார். இவருடைய கடை
யைப்பற்றி அவரிடத்திலிருந்த சிஷிரிலொருவன் சொல்லுகிறதெ
ன்னவெனில் "நித்திரையுறக்கமீன்றி அநேகராமுழுதும் செபத்தி
னுக் தவத்தினும் நேரம்போக்கிலருவார். அவர் அக்கத்தைப்பி
ளும்புகற்போடுதல்லாக் தனதிருக்கையுக் குவித்தேறெய்க்து
ப்பராபரனை கோக்கித் துத்தியம்பண்ணுகிறதிலே அவர் ஓய்க்க
தேயிலும். முறைமுறையாக நாம் வாசித்து ஒருவர் மாறி ஒருவர்
அக்கக்கொண்டோம்.

இவ்வீதமாய் நான்கள் ஐம்பதாநான்க்க்கண்ணிருடன் வாசித்
துவத்தோம். அவரெங்களுக்குப் பிரசங்கம்பண்ணினதமன்றி இ
ரண்டு வினையெறப்பெற்ற புத்தகங்களை எழுதும்படி முயன்றார்.
அநிலொன்ற யோவான் எழுதின சலிசேஷத்தை இக்கிலைப்பா
ஷையாக்கினார். அவரை எப்போபார்க்கிறதானும் யாதொரு வேலை
புயிலொன்ற சும்மாயிருத்ததாகக் காரணப்பலிலும். அவருக்கு மு
ச்சொடுக்கி மரணத்தறவாய்விருத்தபொழுது மிகவுக்குச்சேஷ
த்துடன் தமது பின்புகள் தாம்சொல்லுவதைச் சுறுக்காயெழு
திமுடிக்கும்படி தரித்தபுத்தி காண்ப்பொழுது கையிட்டிருக்கு
ம் வேலைமெழுக்க எவ்வளவுகாலஞ் செல்லுமென்றெனக்குத்தெ
ரியாது. எண்ணுப்படைத்தவர் சிஷிரமெண்ண இவ்வளவுகலை
த்தே தம்பதவிக்கு வரவழைக்கப்போகினார்" என்றார். ஒருநாள் அ
வருடைய மாணுக்கன் ஒருவன் அவருக்குச் சொன்னது, "அதிகம்
பிரியமுற்ற உலாத்தியாயரே இன்னம் முடிக்கிறதற் கோரே அதிகா
ரமாத்நிரமுண்டு. இன்னுமநகமொன கேக்கிவை உம்மிடக் கேட்
பது உமக்குத் தோத்திரையாயிருக்குதேரென்கு. அப்போத
வார் மருமொழியாக "எனக்கது தோத்திரையாயிருக்கலிலும். துவ
லை எடுத்துச் சுறுக்காடுமுதுக்கொன்றார்." அவர் தமது சிஷி
பின்புகளுடைய வெகு நேரமாகச் சந்தோஷமாய்ச் சம்பாஷிப்ப
ண்ணி காணுங்கை ஒருக்காலுமிடமெல்ல இவ்வளவுகின் கண்ணா
மார்ப்பென்ற அவர் சொன்னவேலையில் அவருடைய கினைகி
றெல்லாரும் கண்ணீர் விட்டமுதானும் "என்னை கிருட்டிப்புத்தரி
டம் போருக்காலம் கிடிவிட்டதென்றும், இவ்வளவுகத்தில் என்னு
டைய நான் முடித்துப்போயிற்றென்றும், நான் கிறிஸ்துநாதருடைய
புலவெண்ணத்தைப் பார்க்கிறதற்கு விரும்புகிறேனென்றும் சொ
ன்னதைக் கேட்டபொழுது எல்லாரும் சந்தோஷப்பட்டுப்பார்க்கள்.
மேற்பொலியமாணுக்கன் இன்னும் அவரிடத்திற் சொன்னது." "பிரியமு
ள்ள உபாத்தியாயரே "இன்னும் ஒரு வசனம் குறைபுகு"
என்றார். அப்போதவர் "சிஷிரமெழுது என்றார்." உடனே
மாணுக்கன் "முடித்தது" என்றார். அப்பொழுது உலாத்தியா
யர் நீகன்றாய்ச் செய்தாய், எல்லாம் முடித்தன. உடது காத்திரு
வென்று கித்தத்தைப் பிடித்ததுக்கொண்டு மற்ற அறையில் நான்
செயும்பண்ணும்படிக்கு என்னைக் கொண்டுபோ என்றார். அப்ப
டியே அவர் கொண்டுப்பாசப்பட்ட பிற்பாடு பிரதாவுக்கும் குமார
னுக்கும் பரிசுத்தாவிக்கும் மகிமைபுண்டாவதாகவென்று பாடிச்
செய்வவிட்டார்.

பஞ்சநந்திரக் கதை.

முன்றவது.

சந்திவிடுகாய், அவ்வது அடுத்தகேடுதல்.

PANCHA-TANTRA-KATEI.

The art of conquering an enemy by means of an affected friendship.

[Continued from page 32.]

ஒரு தேசத்தின் மித்திரசர்மா என்னும் பிராமணன் மாசி மாதத்தில் யாகஞ்செய்யவேண்டிய பசு சம்பாதிப்பதற்காக வேறொரு கருக்குப்பேர் ஒருவனைப் பகட்டுகேட்க அவன் இவன் நற் காரியத்தைக்குறித்துக்கேட்டுக்கொண்டு அதற்குடன்பட்டுகொண்டதான ஒரு பெரிய ஆடு கொடுக்க வாங்கிக்கொண்டவருகையில், அவ்வாடு இக்கும் அங்கும் ஓடத்தொடங்கினதனால் அதைத் தோளின் மேற் போட்டுக்கொண்டு நடக்கையில், அதைச் சில வஞ்சனைக்காரர் கரோத்தில் இருந்து பார்த்து இப்பாப்பானை வள்கித்து அந்தப் பசுவை வாங்கிக்கொண்டோமால் நாம் எவ்வாறும் பசிதீர்த்துக்கொள்ளாமென்று ஆலோசித்து அவர்களில் ஒரு தூர்த்தன் வந்து ஓய! நித்தியாக்ஷி வளர்க்கின்ற பிராமண, நீ சிலையினை இவ்வாறு இப்பாப்பானை காரியத்தை ஏன் பண்ணுகிறாய்? மிகவும் இவ்வாறு நாயைத்தொண்டி மேல் எப்படிக்கொண்டுவருகிறாய்? நாய்க்கொழு, சண்டாளன், கருணையாகிய இவைகளைத் தொடவாகாதென்று சாலதிரமிருக்கின்றது என்று சொல்லக்கூடாது பிராமணன் கொடுத்தக்கொண்டு நீ யாகப் பசுவை நாய் என்று எப்படிச் சொல்லுகிறாய்? நீ கண்டகட்டையாமென்றுவெறுதூர்த்தன் பிராமண! கொடுத்தக்கொள்ளாதே உகமாய்ப்ப்பாவை உட்பிறகு பிராமணன் சில தூய் நடந்துபோனான். மறுபடி நாய் வள்கின்ற தூர்த்தன் வந்து ஓய அந்தன! இக்கன்றின் மேல் உனக்கு என்ன பட்சம் இருந்தானாஞ்செய்த பிறகு அதைத் தோளின் மேல் எடுத்துக்கொண்டுபோதல் சரியன்று. ஏனெனில், செய்த மிருகத்தைத் தொடர்பார் சாந்திராயணத்தைப்படி பஞ்சகவ்யத்தையுடையவரால் அந்தத்தீட்டுப்பே காது. இப்படிக்கொடுத்த நினைத்தைத் தோண்டிமேல் ஏன் அகந்தைபே கடுவன்கூட்டின, அப்போதும் அப்பிராமணன் அப்படியே சொல்லிவிட்டுப்போகத்தொடங்கினான். உடனே மூன்று உபய எதிரிட்டு ஓடினான்! கருணையைத் தீண்டிவருகின்ற செவலைஎனஞ்செய்யியருக்கள் அதை எப்படிக்கொண்டு போகத் துணிந்தாயென அந்தணன் இந்த ஆட்டைக் குறித்து மனிதர்கள் பலவிதமாகத் தர்ச்சிக்கிறபடியால் இது ஏதோ ஒரு இராட்சதனாயிருக்குமென்றெண்ணி அந்தைப் பூமியில் வட்டித்தன் வீட்டுக்குப் போனான். பின்பு அவ்வஞ்சகர்கள் அதைக் கொண்டு தின்றார்கள் ஆகையால் நான் உன் சத்திருகை வஞ்சித்துக் கருமத்தை முடிப்பேன். ஆனால் நான் என்ன உபாயஞ் சொல்லுகிறேன், நடுகு அப்படியே செய். ஏனென்றால் நீ சத்திரகு பட்சத்திவிருக்கிறாயென்றெண்ணி நித்தித்துக்கேடுகின்றனிரத்தத்தை என்மேலெல்லாம் பூசி ஆலமரத்தின் கீழே எறித்துவிட்டு நீ கூட்டிக்கொண்டுகூட்டியின் மேற் போயிருந்தார் கோட்டாளர்கள் தங்கள் பகைவர்களுக்கு இவன் விரோதப்பாவிருக்கிறெனன்றெண்ணிக்கொண்டவர்கள். பிறகு நான் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை வருவித்துத் தாக்க முநவானவற்றினாவற்றித்து சத்திரகு நாசம்பண்ணுவேன்; அதுவரைக்கும் நீ அவ்வேயிரு. இவ்வாலோசனை நான் முன்னமே செய்து இப்போதனைக்குச்சொன்னேன, இப்படி அந்நாள் நாயைக்கேட்டு மேகவானன் அத்தியந்தம்யிரிபமான பிராமணன் திருக்குப்போலநினைத்தார்பென-3 ரதரவி இராசகாரியத்துக்காகச் சேவகர்கள் இப்படியே செய்யவேண்டும். ஏனென்றால் இடர் வருவ் காலத்தற் சேவகர்கள் இப்படியே செய்ப்பேண்டும். ஏனென்றால், இடர் வருவ்காலத்திறசேவகர்களுதலுவார்களென்றசாரகடானமானத்திலை அவர்களைப்பிரிபாவிக்கிறார்கள்-அப்படி உதவாவிட்டார் பரிபாலனைத்துக்குப்பலனென்னபெய்றிப்படிச் சொல்லிப் போய்க் கலகத்துக்கு ஆரம்பித்தது. இந்த இரகசியமாய் இரண்டாம்பேர்க்குத் தெரியாததனால் நான் மற்றைப் பறவைகள் அதைக் கொல்லத் தீர்மானிக்கும் அப்போது மேகவானன் நீக்கக் அவனைத் தண்டிக்கவேண்டாம்; இவன் பகைகளுக்கு நன்மைபண்ணுகிற தஷ்டருகையால் இவனை நானே கிஷித்துக் கோபமாதவேனென்று சொல்லி எழும்பி எழும்பி மூக்கு முனையால் அதைப் பெய்யாகக் குத்திச்சங்கேதப்படிக்கு ஆலமரத்தின் கீழேநின்று கூட்டத்தோடு கூட வேறிடத்திற்குச் சென்றது. (இன்னும் வரும்.)

சு. அத்தியாயம்.

வாழ்க்கைத் துணைநலம்.

இகூ. புசுழ்புரிந்தில்விலோர்க்கில்லை இகழ்ச்சாரி முன்னேறுபோற் பீழி நடை.

பு. புகழைவிரும்பியமனையாட்டிகைய, இல்லாததெக்குத் தங்கனைநிந்திப்பவராகிய பகைவர்முன் ஆண்டுகத்தைப்போலே நடக்கின்ற பெருமைபொருந்திட நடையானது இல்லை.

The man whose wife seeks not the praise of chastity cannot walk with lion-like stately step, before those who revile him.

Before their scornful foes,
Bold as a lion those dare never walk
Whose fame is sullied by their wives' base deeds.

Ellis.

சு. ம. மக்கலமென்ப மனைமாட்சிமற்றதன் சகலனை மக்கட்பேறு.

பு. இல்லாளுடைய நற்குண நற்செய்கைகளாகிய சிறப்பை ஒருவர்க்கு முற்பட நன்மையென்று சொல்லுவார் நல்லபுத்திரரைப் பெறுவதை மறுபடி அந்தச் சிறப்புக்கு நல்ல ஆபாணமென்று சொல்லுவார் அறிவுடையோர்.

The excellence of a wife is the good of her husband, and good children are the jewels of that goodness.

Drew.

மாசி மீ.

சாதி மீ. மாசி கதி. முதல் மாசி வதி. வரைக்கும்.

E. Date.	சு.	வாரம்.	செவ்வாய்.		பு.	சு.	பு.														
			செவ்வாய்.	பு.																	
26	வசு	சூ	உ	சு		து	உ		வ	உ	சு		வ	உ	சு		வ	உ	சு		
27	வசு	தி	தி	அ		தி	கு	ப	உ	சு		வ	உ	சு		வ	உ	சு		வ	உ
28	வசு	செ	அ	ய	க	ச	அ	தி	உ	சு		வ	உ	சு		வ	உ	சு		வ	உ
MARCH																					
1	வசு	பு	ச	ய		*	வ		தி	உ	சு		வ	உ	சு		வ	உ	சு		
2	உ	வ	பு	உ		பு	வ		சு	உ	சு		வ	உ	சு		வ	உ	சு		
3	உ	வெ	உ	சு		தி	உ		சு	உ	சு		வ	உ	சு		வ	உ	சு		
4	உ	சு	ரே	க		தி	உ		சு	உ	சு		வ	உ	சு		வ	உ	சு		
5	உ	சூ	அ	சு		சு	க		பு	உ	சு		வ	உ	சு		வ	உ	சு		
6	உ	தி	ப	சு		ப	க		சு	உ	சு		வ	உ	சு		வ	உ	சு		
7	உ	செ	க	கு		தி	க		வெ	உ	சு		வ	உ	சு		வ	உ	சு		
8	உ	பு	ரே	கு		வ	சு		வ	உ	சு		வ	உ	சு		வ	உ	சு		
9	உ	வ	தி	சு		அ	சு		பு	உ	சு		வ	உ	சு		வ	உ	சு		
10	உ	வெ	தி	சு		சு	க		சு	உ	சு		வ	உ	சு		வ	உ	சு		
11	உ	சு	பு	கு		தி	க		சு	உ	சு		வ	உ	சு		வ	உ	சு		

சூரியநட்சத்திரமேச சந்திராந்திர சா. உ. 6. விரு. ச. எல் பீனா.

Remarks on the pretended Resemblance between the rites and ceremonies of the Mosaic dispensation and those of the Sivas, being a continuation of the Reply to the communication of a "Lover of good Religion, in No. 2. of the present Vol.

In our last No. we attempted to shew by quotations from the Bible, that the Laws and Institutions of Moses were aimed directly to exclude and overthrow idolatry, while the whole tendency of the Siva System is, to uphold and propagate idolatry; and therefore, "that Judaism and Sivaism are diametrically opposed to each other in their grand object and fundamental principles, and must necessarily to the extent of their influence, be destructive the one of the other."

We proceed now according to the intention expressed in our last No. to shew a further difference between the Laws and institutions of Moses and those of the Sivas in respect to their origin and specific design.

In the first place we will inquire what was the origin of those religious rites and ceremonies which the Sivas observe, and to which our correspondent refers? Who instituted them? or sanctioned them? It is a self evident proposition that man, by his own reasonings, can never discover what mode of worship will be acceptable to God, or what rites and ceremonies it is proper to observe in worshipping Him. Unless God reveals to us his will on these subjects, we must for ever grope in darkness. We therefore pointedly ask, who instituted that mode of worship which the Sivas practice? Who appointed for them those rites and ceremonies? When were they appointed? In what country and among what people? Who first recorded them? Where are the original records? or correct and authentic copies of them? And what evidence have they to adduce in support of the answers they will give to these inquiries? We ask answers to these questions with proper references in evidence.

In regard to Judaism there is abundant evidence, in reference to the above questions, that the Tabernacle service was instituted by God himself, — "that Moses prescribed a ceremonial Law by divine appointment, — that this Law was given 1491 years before the birth of Christ,—that it was given in the wilderness of Arabia,—to the Israelites and to their descendants—that these Laws were immediately recorded in the Hebrew Language by Moses himself,—that correct and authentic copies of those original records may easily be obtained by all who wish to examine them—that they were translated into the Tamil language one hundred and twenty three years ago; and, that within forty years, they have been published, by the British and Foreign Bible Society alone, in more than 150 languages." Unless therefore a satisfactory answer can be given to the foregoing inquiries respecting the origin of Sivaism, we must conclude, that there is no similarity, whatever, between it and the origin and sanctions of the Temple service.—While the rites and ceremonies of the latter, evidently originated in the appointment of God, those of the former must be regarded as self-imposed, and enforced by no authority.

As our correspondent appears to attach much importance to the rites and ceremonies of the Sivas relating to offerings and sacrifice,—"the ashes of a heifer slain,"—"purification" &c. we will in the next place institute a comparison between the specific design, of the ceremonial Law of the Israelites and that of the Sivas. This is a subject of high and holy import, to which we invite very special attention. What then was the specific design of the ceremonial Law, which God gave to Israel by Moses? On this point we are fully instructed by the Lawgiver himself.

The rites and ceremonies of purification, which were almost endless, pointed out the necessity of the regeneration and sanctification of the hearts of men by the Holy Spirit of God. The "red heifer without spot"—the "asp"—the "scarlet" &c. recorded in the 19th Chapter of Numbers

were designed to shew the awful pollution and wickedness of sin, and the spotless and holy nature of Jesus Christ—the great sin-offering for mankind. Hence we see that the whole design of the ceremonial law was to set forth the Lord Jesus Christ, who gave his life a ransom for sinners, and who of God is made unto us, on condition of our faith and obedience "wisdom, righteousness, sanctification and redemption."

And without faith in Christ whose death was thus prefigured, the rites and ceremonies of the Mosaic dispensation were entirely useless and even odious in the sight of God. It was by faith that "Abel offered to God a more excellent sacrifice than Cain." "And the Lord had respect to Abel and to his offering; but to Cain and to his offering he had not respect." See also Isaiah i. 10-15. So it is said of Abraham, John viii. 56 that he "rejoiced to see" Christ's "day; and he saw it, and was glad," i. e. he saw it by faith. The whole round of sacrifices prescribed by the ceremonial Law pointed distinctly to Christ, who hath since "appeared to put away sin by the sacrifice of himself." Heb. ix. 26. Their whole design was, to set forth to the eye of faith, the "Lamb of God that taketh away the sin of the world."

We now ask what is the specific design of the rites and ceremonies of Sivaism?

This is a question which we wish our correspondent distinctly to answer, for we apprehend that on inquiry he will find that his whole system of rites and ceremonies, so far as they resemble those of Moses, is nothing more nor less than a lifeless carcase, that had been thrown away by others, but which the Sivas and many other sects have picked up, and are vainly endeavouring to preserve from putrefaction. Though some of them are similar in form to those of the Israelites, they are wholly dissimilar in their design—for, instead of pointing us to Christ, the Saviour of the world, they are made subservient to the promotion of polytheism and idolatry. Instead of being regarded as types and shadows of eternal salvation, which is by Jesus Christ, they are confided in by the Sivas, as the proper method of making expiation for sin and of obtaining the favor of a holy and righteous God.

If the Sivas would have a full view of the nature and design,—the excellence and glory of the Mosaic ceremonial Law, we earnestly recommend them to read, in connexion with the Pentateuch, Paul's Epistles to the Hebrews, giving special attention to the 8th, 9th, and 10th Chapters. They will there find, that the Law was a shadow of good things to come, but that Christ crucified, and Christ glorified, is the substance.

In our next No. we shall offer some remarks on the 3d point of our correspondent's inquiries, respecting the supposed perpetuity of the rites and ceremonies of the Mosaic dispensation.

(To be continued.)

இஃது

"கைவன் குமரன் நன்மதாபேட்சன்" என்ற கையொப்பத்துடன் காணலான கடிதத்திற்குக்கொடுக்கப்பட்ட இரண்டாம் பதகு.

சிவசமயமானது, பல தேவாதுசாரத்தினாலும் வித்திரச வணக்கத்தினாலும் கட்டப்பட்டதாயிருக்கிறது. மோசேவித்திரசு, தானாத்தன்மே கோக்கொண்டவனில், விக்கிரகாராதனையை விலக்கித் தன்எலும் அதைத் தவிர்த்து எறியும்படிக்குமேயல்லாமல், நம்முடையவல. ஆகையால் சூதசமயமுக்கு சிவசமயமும் ஒன்றுக்கொன்று அதனைத் மூலாதாரங்களுக்கும் அப்பியாசத்துக்கும பகைமுற்றினதாயிருக்கின்றமையால் அவ்விரண்டும் ஒன்றையொன்று அடிநிலையாக ஒன்று பிரபலியப்பட்டுள்ளமென்று "மேனைச் சஞ்சிகையின் கண் தெளிவுற எடுத்து வரப்பட்டிருக்கின்றமே" இதைவிட, இத்தகைய சஞ்சிகையிலே மோசேவி

குறித்த பிரமாணங்களுக்குள் சிவசமயச் சடங்குமுறைகள் நேரநீறிய கோக்கத்தக்குமுள்ள வித்தியாசத்தை எடுத்துப் பார்ப்போமெனக் கூறியமைபால் இப்பொழுது அதை எடுத்துப்பார்ப்போமாக.

இதைத் தெளிவுறக் காட்டும்படி முதன்முதல் சிவசமயாதிக்கர் இப்பொழுது அதுசரித்துவருகிறதும் "சைவன் குமாரன் நன்மதாபேட்சு" தமது கடிதத்திற் சுட்டிக்காட்டுகிறதுமான மதாசாரச் சடங்கு முறைக்கும் கிரியாங்க ஒழுங்குத் திட்டத்துக்குமுள்ள சூத்திரத்தோற்றம் இன்னதென காம்ப அறிவுவேண்டியபடியால் சிவசமயத்தவர்கள் பண்ணாரும் ஆராதனையை நிருபித்துமறிப்படுத்தினவரார்? ஒரு மனிதன் தன் சொய புத்தியைக்கொண்டு எவ்வித அரிச்சனை முறை பராபரனுக்குக் கட்டுதென்றும், அவ்வது அவரை வணங்குவதற்கு எவ்வித நியம கிட்கண்டுகள் தருத்தனவென்றும், யோகித்துணர்ந்து பிடித்துக்கொண்டாட்டானென்பது அத்தாட்சிப் பிரமாணமாய் அறிந்து காட்சிபெற்ற காரியமாயிருக்கின்றது. இது விஷயத்தைக் குறித்துப் பராபரன் எம்க்கு வெளிப்படுத்தினாலென்றி மற்றும்படி காம்ப அணவரதகாலமுற் திரிப் பட்டவற்றிலே தடுமாறித் திரியவேண்டியது. சிவசமயத்தவர்கள் அதுசரித்த வரும் அருச்சுனை ஒழுங்குகளை அவர்களுக்கு விதித்துக்கொடுத்தார்? அவைகள் எப்போ வதிக்கப்பட்டன? எத்தேயத்திலே? எந்தச் சாதியாருக்கு? அவைகளை முதன்முதல் எழுதினவரார்? அவைகளின் மூலப்பிரதிகனென்கே? இவ்வகைப்பட்ட வினாக்களுக்கு விடைகூறுகிறதற்காதாரமாக எடுத்துக்காட்டுகிறதற்கு அவர்களிடையே உள்ள அத்தாட்சிகளுண்டு? இவைசெட்டுத் தகுதியானவைகளை அத்தாட்சியுடனே கொடுக்குமபடி கேட்டுக்கொள்ளுகின்றோம்.

புதமார்த்தத்தைக் குறித்தோ மேலவையுக்கட்குத் தருத்த அத்தாட்சியுள்ளவைகள் பலவுண்டு. கூடார ஆசரிப்பு பராபரனுடைய குறிக்கப்பட்டதென்பதையும் தேவ நியமத்தைக்கொண்டு மோசே கிரியாங்கப்பிரமாணத்தை வித்திராசென்பதையும் அப்பிரமாணக் கிறிஸ்துநாதர் பிறக்க, துசாகக் வகுத்துக்குமுள்ளென்கொடுக்கப்பட்டதென்பதையும், அது அராயியாவின்வகுத்தரத்திலே இலையேற்பிள்ளைகளுக்கும் அவருடைய பின்னடியாருக்கும் அளிச்செட்டென்பதையும், உடனேயது மோசேயினாலேதானே எயிரேயபாஷியிலே எழுதப்பட்டதென்பதையும், அத்தனை ஆராயவகுப்புற்றவர்கள் வெகுவாய்ப்பு பெற்றுக்கொள்ளுவார்களென்பதையும், பாடக வகுத்துக்குமுள்ளே குறித்த வேத நமிப்பாஷியிலே பேர்க்கப்பட்டதென்பதையும் (சய) வகுத்துக்குள்ளே பிறற்றிலைபோதின் வேதாசய சங்கத்தாரால் மத்திரமாடுய்பாஷியுக்குடையாசுப் பிரசாரஞ்செய்யப்பட்டிருக்குதென்பதையும், ஒருபுறமும் மறுத்துணர்க்கொண்டும், சைவசமயத் தோற்றத்தைப் பற்றி நாம கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பூரணமான பொதியமாயுத்தரவணிக்கக்கூடாற்றப்படுதலானால், புத சமயத் தேவ நியமத்தா அறித்ததென்றும், சிவசமயமானது யாதொரு காட்சியின்றி புத சமயத்திலிருந்தெடுத்து வந்ததுகொடலாய மனிதரிற் சுமத்தி னுதகமயமென்ற திக்கத் திரிக்கமான நியாயங்களுண்டு.

"சைவன் குமாரன் நன்மதாபேட்சு" என்பவர் காட்சியைச் சுட்டெடுத்த சாமல்பலமும் ஆசார அசார முதலிய கிரியாக்கங்களிலும் அதிக மேன்மைபிருக்குதென்ப பேசுகின்றமையால் இலையேற்பிள்ளைகளுக்கு வித்தந்த கிரியாங்கப் பிரமாணத்துக்குஞ் சைவ சமயத்தவர்கள் கைக்கொண்டு வருக கிரியாங்கப் பிரமாணத்துக்குமுள்ள கோக்கத்தை எடுத்து இவ்விரண்டையும் ஒன்றுடனென்று சமாளித்துப்பார்ப்போமாக. இது மேலார் தன்மையான திவ்ய காரியமாய் இருக்கின்றபடியால், எல்லோரும் உதற்குக் கவனஞ்செலுத்தவேண்டியது. பராபரன் மோசே வழியாக இலையேற்பிள்ளைகளுக்குக் கிரியாங்கப் பிரமாணத்தைக் கொடுத்தோர்க்கொன்ற? இது விஷயத்தைப் பற்றிப் பிரமாணிகள் எவ்வுருக்குப் பூரணமாய்ப் படிப்பித்திருக்கிறார்.

பரிசுத்த ஆவியில் மனிதன் மாம்பொருத்தியை ஒழித்து ஆவியின் செணத்தைப் பெறுவதும் மிகுந்த அலகியமென்பதைக் காட்டு திண்ப்பூட்டாய்க் கிரியாங்கப் பிரமாணங்களுள்ளாரம் நியமிக்கப்பட்டன. அவற்றுள் மோசே எழுதின சம். ஆகமம், யசும். அதிகாரத்திற் சொல்லிய "பருதற்ற சவப்பான கடாரி" "இசோப்பு" "எவப்புதல்" என்பவைகள் பாவத்தின் குரூரத்தையும் பாவச்சுத்திப்பதற்க்க அழுக்கையும், மனிதருடைய பாவத்துக்காகச் செலுத்தப்பட்ட மாசுற்ற இயகெக்கிறிஸ்துவினுடைய பரிசுத்த இயல்பையும் காட்டுகின்றன. "ஆதலால் க. டொ. க. லி. ம

கலோபத்தில், அவரேமக்குத் தேவ னுன்றும் நீதியும் பரிசுத்தமும் மீட்டும்" என்று சொல்லியிருக்கப்பட்ட சூண்டாராய இடேசுக் கிறிஸ்துவைவேளிப்படுத்தும் பொருட்டே கிரியாங்கப் பிரமாணம் விதிக்கப்பட்டதென்றும் காம்ப காண்கின்றோம். இப்படியே புதமார்த்தத்திற் குறிக்கப்பட்ட கிறிஸ்துவின் மரணத்தையும் அவர் செய்த பாவப் பிராப்சு சித்தங்கையும் காம்பக் கிரியாதிருப்போமானால், மோசே வித்தந்த சடங்குகளுக் கிடுகிலும் எம்க்குச் சந்தென்கிலும் உபயோகமற்றவாயிருக்கின்றதும் பராபரனுடைய முகத்திற்கு முன்பாகவும் அவைகள் நிர அருவருப்புள்ளதாயிருக்கும். விசுவாசத்தினுடைய பேயென்பவன் காரீனுடைய பவிபலம் அதிகமான பவிசைப் பராபரனுக்குச் செலுத்தினான். கத்தர் ஆபேஷையும் அவன் காண்கையையும் கோச்சிப் பார்த்துக் காரீனுடைய அவன் காண்கையையும் கோச்சிப்பார்த்தபோனார். (இதைப் பற்றி ஏசேயர், க. அதி. வ.—யு. வசனங்கையுப்பார்.) அப்படியே ஆபேஷ: மென்பவரைப் பற்றி யோவான். அ. அதி. டு. வசனம். ஆபேஷ: ம் என்னுடைய காண்க காண்க கண்கனிப்பாய் சூசைப்பட்டு சிறையே கண்டு சந்தோஷப்பட்டுள்ளான். அதாவது விசுவாசத்தினுடையே அனைக்கண்டு சந்தோஷப்பட்டுள்ளான். இன்னும் அவர் தம்மைத்தானே பவிசுகிறிஸ்துவை பாவங்களை நீக்கும்பொருட்க (முத்தின) உகத்தின் முகவிலே ஓரிரதரம் வெளிப்பட்ட (ஏரோயர் க. அதி. உ.ச.) கிறிஸ்துநாதரைக் காட்டும்படிக்காகத்தானே இவ்வகையான கிரியாங்கப்பிரமாணங்களைனுண்டாய்ப் பரிசெலுத்துதலெல்லாபிரிசுக்கப்பட்டன. மோசே கிரியாங்கப்பிரமாணத்தை வித்தந்த முழு கோக்கமும் சைவமென்பவன், உலகத்தின் பாவத்தைச் சுமந்துள்ளதேவ ஆட்டுக்குட்டியை விசுவாசிகளின் கண்களுக்குத் தெரியப்படுத்தும்பொருட்டேயன்றி மற்றையடியல்ல. சைவ சமயக்குடைய சாஸ்திர முறையிற் கூறப்பட்டசடங்குக் கிரியைகளை வித்தந்த பிரதான கோக்கமென்னவென்றெடுத்துக் கிட்டுக்கும். இக்கேள்விக்குச் "சைவன் குமாரன் நன்மதாபேட்சு" நன்மதமொழி சொல்லவேண்டியது எம்க்குப் பரியம். ஏனென்றால், நன்மதாபேட்சி என்பவர் சிவசமயத்திற் சொல்லப்பட்ட சடங்குமுறைகளையும் மோசே எழுதின பஞ்சாகமங்களிற் கொல்லப்பட்ட முறைகளையும் ஒன்றுக்கொன்று சமனியப்படுத்திப்பார்த்தால் கிறிஸ்துநாதர்டேயிலே விசுவாசம் வையாத சடங்குகள் எல்லாம் செத்ததாயிருக்குமென்றும், மோசே குறித்த சடங்குகளுக்கெல்லாம் கிறிஸ்துநாதர் மேலவைக்கும் விசுவாசம் வேறுபடுத்தென்றும் காண்பார். அப்படியே இந்நூல்க்க் சைவ சமயத்திற் சொல்லப்பட்ட சடங்குகளுக்குச் சைவமென்ன? இப்படியே சைவின்லாத சடங்காரதனையுடைய பாவப்பிராயச்சித்தமொழி அச்சுடங்குகள் தக்கன் சமய வையாக்கியத்தைக்கொண்டு சிமத்தடிமகினைக்கொள்கர்கள் எப்படியிருக்கிறார்களென்றால், யாதொன்றுக்குக் கூடாதென்று எறித்தலட்டபிணத்தை எடுத்து அருகி காற்றிற் பிடியாதபடி பத்திரம் பண்ணுவெண்ணெய்மென்று விபுமுயற்சிபண்ணுவைவர்களுக்குச் சரியாயிருக்கிறார்களென்று அவருடைய விசாரணையிலேதானே அவருக்குத் துமையாய்மாய் சைவின்லும். சிவசமயத்தவர்கள் அதுசரித்துவரும் மதாசாரக் கிரமங்கள் மாநரிக்குத் தேவ கியமப்படி மோசேயைக்கொண்டு வித்தந்த முறைகளுக்கொப்புமையாயிருத்தாலும், அறினுடைய குழுக்கோக்கத்தையும் அறிப்பிராயத்தையும் பார்த்தால் அது முழுதும் விசாப்பங்கொண்டதாயிருக்கின்றது. ஏதாசாரணத்தென்கின்றால், அது உலக இராச்சகரணத்தைக்கு எம்மைக்கொண்டுபாவத்தற்குப் பத்தாகப் பலத்தவாயுசாரத்திற்கும் வக்கரக வணக்கத்திற்கும் கொண்டுபோகின்றதாயிருக்கின்றது. கிறிஸ்துவினுண்டான நீத்திய இராட்சிப்பிசு கிழலும் அடையாளமும்மத்தபாவீத்துக்கொள்வதை விட்டுச் சைவசமயாதிக்கர் அவைகள் தானே பரிசுத்தமும் நீதியுமுள்ள பராபரனுடைய அடிக்கத்தை அடையவும் பாவத்தைப் போக்கவும் ஒரு தருத்த வழியென்பறொணாதுள்ளார்கள். மோசே வித்தந்த கிரியாங்கப் பிரமாணத்தினது மாட்சியையும் மகிமைமையும் அதுனுள்ளுறையையும் புவாயையும் சைவ சமயிகன் திட்டமாய் அறியவிரும்புபில் மோசே எழுதின பஞ்சாகமங்களையும் அப்போலதலையையும் எயிரேயருக்கு எழுதினிருப்பங்களையும் வாசிக்கவும், அப்படியே வாசித்து வருகையில் கிருபக்கலை அ. க. ல. ம் அதிகாரங்களைத் திட்டமாய் வாசித்து அவைகளிற் கேட்டடியாய்க் கவனஞ் செலுத்தவும் அவர்களை மிகவும்மக்கு டுக்கேட்டுகின்றோம். அப்படி வாசிக்கையில், கிரியாப்பிரமாணமாய்த்

வருகிறவைகளையெல்லாம் மென்மையின் பொருளுள்ளதாயிராமல் அவைகளின் நியமனத்திற்கு காரணமாகும். இவைகளில் அமைந்தவற்றும் மிகமையுடையவற்றும் மிகுந்தவற்றும் அந்தப்பொருளின் அடிப்படையில் அறிவார்கள்.

இதனடிப்படே சூழ்ச்சிகளில் திரைவெற்றி சண்டைகள் நடத்தின சடங்குகளை இப்பொருள் எப்போதும் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்று நமது மனதாபேட்சி சொன்னதைக் குறித்தெடுத்துப்பார்ப்போமாக. (இன்னும் வரும்.)

To the Editors of the Morning Star.

GENTLEMEN,

The 1st number of the 3d Vol. of your excellent paper reached me yesterday; when my attention was of course arrested by H. P. Brewster's letter, stating that my answer to S. Manicavasagam's question on English Grammar, which appeared in No. 17 of last year's Vol., could be proved, "totally unsatisfactory both from my own statements and from the authorities of established Grammarians;"—that the reason offered for my opinion was "futile"—and that the examples I had given were "entirely irrelevant to the point under consideration."—I confess I was at first somewhat startled at these assertions and the appearance of a series of arguments, numbered from 1 to 6, in confirmation of my opinion; but on a second perusal, I felt more at ease, and not a little amused at the pounce my opponent had made on an inadvertent expression of mine; "general rule"—as also at his gravely challenging me to produce the exceptions; and at his so confidently anticipating that these exceptions would include the noun and pronoun, though I had written, and he had but the moment before copied, and conceded "for arguments sake" that an adverb never qualifies a noun or pronoun. Also on considering his six arguments, I find that they render little or no support to his opinion, and are, to use an expression of his own, "totally unsatisfactory."—The word "general" in the last line but one of my former letter, had certainly better have been omitted; since Murray makes no exceptions, nor yet Lennie, as far as I can recollect, not having his grammar at hand. If ever errata or corrigenda are published for the 2d. Vol. perhaps you will do me the favour of directing that unhappy word to be struck out.

Brewster asks in his second para. "Is the office of qualifying a noun or pronoun the exclusive prerogative of an adjective?" I said before and I still think, that it is: and as no proof appears to the contrary, I ask in my turn, where is the propriety of his next question? and is not the querist most seriously astray in assuming, that to qualify a noun or pronoun and to govern a particular case of a noun or pronoun, are one and the same thing? His ridiculous challenge, I have sufficiently noticed above.—The para. concludes by saying that the examples I gave are "entirely irrelevant to the point under consideration," to which, I need only say that my opponent has not exposed their irrelevancy, and he appears not to have noticed, that they were proposed by S. M. in support of his own opinion and not by me in support of mine; though I examined them and showed as I think, that they did not effect what was intended.

I must now briefly notice the six arguments which Brewster has adduced to prove that "an adverb does, and may properly and necessarily, qualify other parts of speech than a verb." To save space and the trouble of transcribing, allow me to refer to the numbers in his letter.—Pray read the 1st and 2d.—from each of which he concludes, "It cannot be strange, if adverbs should qualify nouns"—If he had proved the fact, I should make no objection to its strangeness: for many things are no less strange than true. But I have seldom met with any thing so strange and erroneous as to argue from the affinities of words (that is from their being similarly derived) that they have no appropriate and peculiar functions, as parts of speech; or if they have, that the adverb may nevertheless be employed for any purpose, and made a kind of factotum. Are all the words of a language formed into 8 or 9 classes, each having its peculiar and appropriate character and functions, and yet may the distinctions on which this classification is founded, be set aside on the ground of there being (as there must frequently be) some affinity between the words? Grammar is reckoned a science and I am taught that the beauty and excellency of science are chiefly manifest in distinctions accurately marked and carefully preserved; it must therefore be an injury to science to confound these distinctions or to set them aside whenever a seeming difficulty occurs. The examples annexed to the 2d argument are very unhappily chosen; and the comment on them, which tells us that in the phrase "the only boy"—the word "only" is an adverb is astonishing.

Now please to read the 3d argument—Fortunately it is as short as it is erroneous. It seems to say that the same word may in different connexions be a different part of speech, and be treated accordingly, unless it should become an unfortunate adverb, when it is immediately liable to persecution, may be suspended from the exercise of its proper functions, and made to do extra duty in another capacity. No example for illustration is annexed, because I suppose one could not be found.

Now to the 4th.—from which is drawn the old conclusion "It is not strange." &c. After what has passed, I shall think nothing more strange than this attempt to persuade the readers of the "Morning Star" that because a noun sometimes qualifies a noun (in which case it should have been noticed that the former becomes a noun adjective) an adverb may sometimes do the same. His examples apply to the case of one noun qualifying another which required no exemplification; but not in the least to the point in question.

Now to the 5th—where we are told that because poets are allowed some liberties in their poetry and because some prose writers have taken unauthorized liberties, all are at liberty to confound the distinction between an adverb and an adjective. The concluding question under this head has little or no meaning in it. He asks "if an adverb may with propriety and necessity be used for an adjective"

(which is an unwarrantable assumption) why may it not properly and necessarily do its office in qualifying a noun—as if there were any other way of using it as an adjective than that of making it qualify a noun or pronoun.

Now to the 6th—"Modern improvements, &c. have settled the point." It is a pity that this was not told and proved to us at first, as it would have prevented further discussion, and saved me the trouble of writing so long a letter. S. Manicavasagam seems however to have thought the point unsettled, or not settled to his satisfaction, when he started his "query."—Brewster does not think that my reply settled it—and I think his attempt is also a perfect failure so that notwithstanding all the "modern improvements," something yet seems wanting. I never heard before of "Hall's Grammatical Assistant," nor of "Pond's Murray;" but of the latter, who, to support the opinion that an adverb sometimes qualifies an article; adduces for example, "I have not even a dollar." I think he is not likely to get, either dollars or applause by the publication of such improvements.

In conclusion, I still maintain my opinion, as stated in the 2d. para. of my reply to S. Manicavasagam, because no proof has yet appeared of its being erroneous. Let there be produced a rightly framed sentence in which an adverb qualifies a noun or pronoun, and I will recant, with due apologies to my friends S. Manicavasagam and Brewster. They are already due to you, Gentlemen, for the length of this letter.

H. H. the Rajah's Free School, Trivandrum 23th January 1843.

Your's most obedient,

A. STUDENT.

காகிதமெழுதிக்கொள்பவர்களுக்கு.

“யாழ்ப்பாணத்தைச் சார்ந்த பலருநிச்சிங்களும் புகையிலைத் தோட்டஞ்செய்து பிழைப்பவர்கள்” எனக்கையொப்பம்வைத்து வரவந்தெக்கடிதம் வந்தசொந்தது. அதில், உள்நூர்வந்தகரிர் சிலர் மலையாளத்துக்கணுப்பும் டுகையிலை ஒப்பந்தத்தைத் தவ்வெஞ்சி கிஷ்டமாகவும் வாடிக்கையாய் ஒப்பந்தம்பண்ணிவரும் வந்தகரின் நஷ்டமாத்கவெண்ணியும் பலதத்துகன்பண்ணியும் கூடாமற் போனதால் இவ்வருடத்தவெ யாழ்ப்பாணத்தைச் சார்ந்த துஷ்டர்களையும் ஊரித்தவமைக்காரரிவந்த தக்கஞ்சிஷ்டர்களையுஞ்சொரித்துக்கொண்டு புகையிலைத்தோட்டக்கலை இரவிலையுண்ணுகிறார்களென்று முறையிட்டுத் தக்கஞ்சிஷ்டக்கலை காவலப்பண்ணிக்கொள்ள அல்லது இரவிலையே அறியுஞ்செய்யுத் துரோகிகளை அரசாட்சியாரிடத்திலொப்பண்ணியோடு பிடித்தக்கொடுக்க முடியாததால், தாக்கையழியாய் இதுகாரியத்தைப் பயிரிக்கப்பண்ணி அரசாட்சியார் காதில் ஏறாமபடி தவறு புரியவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டதோட்டஞ்செய்து பிழைப்பவர்களுக்குச் சொல்லுவதென்னவெனில், இது காரியத்தினுக்களுக்குப் போதுமான ஒப்பண உண்டாவுலக்கொட்டுக்குப்போய் அறிவத்து நீதியைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

“புரண சத்தினென்று ஒர் ஊதனபத்திரிகை உண்டுபண்ண எண்ணெ எட்டிற்றர்” எனக்கையொப்பம்வைத்துக்கடிதம் அனுப்பினவர் தம்முடைய கடிதத்துக்குத்தரம் பெற்றுக்கொள்ளமுண்ணிதாத்த தமது நாமம் இன்னதென எக்களுக்குகறிவித்துவைக்க வேண்டியது.

புதினச்சங்கதிகள்.

யாழ்ப்பாணம்.

சுப்பிரீங்கோடு—இந்த மூ. யகம். தி.தி திவக்கட்டிமுமை யாழ்ப்பாணத்திற்கு சுப்பிரீங்கோடு கூடினவ்வையில், நியாய விசாரணைக்குக் கப்பிரீங்கோட்டுக்குப் பாரப்படுக்கியிருந்த வழக்குகள் ஆகப்பத்து. பச்சிலைநாயி என்னும் கங்கப்போட்டரைப் பற்றித் திருக்கோணை மலையிலிருந்து வந்த வழக்குப் பதினெட்டாம் திகதிசனிச்சிமுமை விசாரணைபண்ணின வேளையில், கங்கப்போட்டம்மறியற்காரன் குற்றவாளியாகக் கண்டும் அவன் இன்னமயின்னயும் அதுகாரியத்தைச் செய்யும்படிக்கு இவ்வ வழக்கிற்குரத்தவ யுடைய மருமகன் தானே அந்த கங்கைப்போட்டரைக்குப்பொடியனை ஏவிலிட்டதினும் பூரிமாரா அவனின் சற்றே மனமிரங்கிக்கொட்டார் தானே ஆக்கின நிவிர்த்தயிலலாமற்பண்ணும்படிக்கட்டுக்குகிறார்கள்.

கொழும்பு.

மகமதுமதராசுரிக்குக்குள் உடந்த கலகம்.—வருடத்துக்கு வரும் மகமதுமதராசுரிக்குக்குள் நடக்கும் "அசேனுகேசம்" எனதுத் தீயிவறக்குமுச்சுவத்தனம் இந்த மாதம் லக்க திக்க வெள்ளிச்சிமுமை உண்டானவ்வையில் மிகவும் அஞ்சுத்தக்க சண்டை நடந்தது. எப்படியெனில், துண்க்குஞ்சொனகரும் ஒரு புறம் வந்தகலகமும் யாடிக்கரும் ஒரு புறம். இத்தச் சாடியார் ஒருவர் க்கொருவர் கடுமப்பகைகொண்டிருக்கிறார்களென்றும், இப்படிப்பட்ட பெருகாட்களில் இவர்கள் வருடத்துக்கு வருடம் போர்ப்

பிடித்துக்கொண்டு வருகிறார்களென்று சொரியவருகின்றது. இம் முறை கடந்த பெருநாளில் துலுக்கர் தமகனையும் பாலவனையும் கற்கனையுஞ் சேகரித்துக்கொண்டு போருக்கு ஆயத்தமாக சிறக்க, அப்படிய வங்காளினரும் யாவரும் வாட்களையுமிற்கினையும் அணிந்துகொண்டு ஆயத்தமாய்சிக்குர்கள். அப்பொழுது பொலிகளுக்கு முதலாளி இவ்விரண்டு திறத்தாரும் அங்கே வந்து கூட்டங்கூடித் தீயில் இறங்காமற்பண்ணும்படிக்குக் கூடியவடிவத்தை அளித்தும் கூடாமற்போயிற்று. இவ்விரண்டு திறத்தாரும் மூன்று மணிப்பளவில் அங்கே வந்துகூடிப் போர்பொருதப்பொழுது, ஏழு துலுக்கர் வெட்டுப்பட்டார்கள். வேறு சிலர் காயப்பட்டார்கள்; அப்படியிருந்தும் துலுக்கர் மற்றப் பறத்திற சோக்த வங்காளினையும் யாவகையும் வீட்டில் அடுக்கி வைத்த ஓடுகளினாலே எறிந்து துரத்தி அப்புறப்படுத்தி அவர்களுடைய பள்ளி வாசலையும் பிடுங்கி முறித்தெறித்துபோட்டார்கள். துலுக்கர் வைத்திருந்த வானிலும் வங்காளி ஒருவனுடைய கை கொஞ்சக்குறைய முழுதும் வெட்டுப்பட்டுப்போயிற்று. வெட்டுப்பட்ட சேனை கரிம சிலர் பிடிப்பது சந்தேகமாயிருக்கின்றது.

ஜீனம்.

கார்த்தன் நகரிலுண்டான கலகம்.—பிறகிட்ட மாசி மாதம் எத்திகதியிலன்று "மோட்டலில்லியம்" என்ற உருவிலுள்ள சில கிரகசகாரருக்கும், கார்த்தன் நகரிலுள்ள வேறு சிலவருக்கும் கலகம் நடந்தபொழுது சீனவருவன் குத்துண்டு கிடந்ததை மற்ற மெனைய சினர்கண்டு ஆக்கிரமித்து வேறுபடுபுர்ப்பேரையுந் தவ்வீட்டுசம் அணைத்துக்கொண்டு சொல்லப்பட்ட கலகசகாரரில் வீழ்ந்து அவர்களையும் முறியடித்து துரத்தி, சீனாசன் இவர்களைய மறியதபடியால் இவ்விவகாரருடைய வந்தக வீட்டிலும் வீழ்ந்து அதற்கு நெருப்பு வைத்துக் கொண்டு துக்குண்டுபோயிருக்கிறார்கள். இவ்வப்படிச் சேகரிக்கப்பட்டு மிகவுந் துக்கங்கொடுக்கிறது.

SUMMARY OF NEWS.

JAFFNA.

Supreme Court.—The sessions of the Supreme Court opened at Jaffna on Monday the 13th instant before Mr. Justice Carr.—There were 10 cases in the Calendar for trial, one half of which were of a very serious nature.

The Honourable Arthur Buller Esq. Queen's Advocate, and C. G. Kook Esq. Proctor for prisoners; Simon John Boileau Esq., and S. C. Vanderstraatan Esq. from the Colombo Bar, were also present.

A Case of poisoning which occupied the time of the Court the whole of Saturday terminated in the conviction of the prisoner, who was, however, recommended by the Jury to the mercy of the Court, considering his extreme youth, and his having been incited to commit the act by the son-in-law of the Prosecutor who was hostile to the family.

The sessions, it is expected, will be closed by Saturday, when the Court will proceed with the hearing of the appeal cases.

The Judge was accompanied on the circuit by his private Secretary, Mr. Mitford.

Light house at Galle.—The Observer of the 19th inst. recommends, in view of the increasing importance of Point-de-Galle as a place of resort for ships, and especially as being one of the ports at which the comprehensive steamers must touch on their voyages to and from Suez, that the Oriental Steam Company should at once apply to the Home authorities to have an efficient light house established there.

Negombo.—Frequent complaints are made in the Colombo papers of daring robberies being committed at this place and of there being no civil officer present armed with sufficient authority to take the robbers into custody. Mr. Walker the judge, is absent on sick leave and the person appointed to supply his place is also ill and unable to assume the duties of the Court.

Paumban Channel.—Sir Jarsetje Jejebo and Dwarkanauth Tagore, it is said, intend to present the captain of the Sir James Carnac with a piece of plate, in consideration of his being the first person to take a steamer through the Paumban Channel.

Riot at Colombo amongst the Mohammedans.—We learn from the Observer that on Friday the 11th inst. during the procession of the annual Mohammedan festival of "Hussain and Hussain" a fearful quarrel took place between the two sects who take their designation from these Mohammedan heroes.—One party consisted of Moors—the other of Gun Lascars and Malays. It appears that both parties have a violent hatred of each other and that quarrels have annually taken place between them at the celebration of this festival. This year, both parties had provided themselves for the expected conflict with particular care. The Moors had collected large quantities of sticks and stones, and the Gun Lascars and Malays, knowing what they had to expect, had armed themselves with their swords and cre-

ses. The superintendent of Police had used his best endeavors, but was out effect, to prevent the two processions from meeting. They met about 3 o'clock, when a regular engagement took place. Seven Moor men were cut down and others were slightly wounded—but the Moors subsequently drove the soldiers back by pelting them with tiles from the tops of the houses—and then tore their pagoda to pieces. One Gun Lascar had a hand nearly severed by a cut from a sword of one of the opposite party. Of the seven Moors who were cut down all were severely, and it is feared some were fatally wounded.

MADURA.

Missionary.—A friend, connected with the American Mission at Madura writes under date of Feb. 11.—"The Girl's Boarding School is going very nicely. Two or three girls have come in within a few days. We have been made very sad by the removal of one of them who had been in the school only a few days. Her parents took her away and sold her to the dancing girls, who will put her in training for a life of vice. The same man has also sold to the dancing girls a female infant not yet a fortnight old. One child was sold for 14 Rups.—the other for 3½ Rups. I never heard any thing which shocked me more."

CALCUTTA.

Action for libel.—The Editor of the *Rusraj*, a native Paper, has been found guilty of a libel on Rajah Kishennath Roy, and sentenced to pay a fine of 500 Rupees, to be imprisoned 6 months and to give securities of 2000 Rupees.

CHINA.

Riot at Canton.—On the 7th of December a collision took place between some lascars of the ship Fort William and some Chinese at Canton when a China man was stabbed. This enraged the Chinese, who increased to 10,000 men fell upon the lascars and defeated them, and meeting no check from the Chinese authorities proceeded to attack the English factories which they burnt and plundered.

Aerial Ship.—"Mr. J. Miles, in a Letter to the editor of the London Atlas says, "It is perfectly true that such an invention" (the aerial Steam Carriage) "is in existence, totally distinct from the principle of balloons"—"a working model has been shown me which by its action appears to establish the perfect practicability of travelling through the air."

Monies received for the Star not before acknowledged.		£ s. d.
Nov. 12	Mr. S. TAMBIAPULLAY, Wannarponna	0 17 6
"	29 Mr. J. POOVIYASINGEM, Chundicoloty	0 4 0
	Rev. Mr. KOHLOFF, Tanjore (thro' Rev. R. O. DWIGHT)	0 6 0
Dec. 26	G. C. ROBERTS, Esq., Trivandrum	5 0 0
"	26 F. C. GRENIER, Esq., Jaffna	0 5 0
"	Mr. C. A. GOODRICH, Maneply	1 14 0
"	Mr. W. VOLK, Batticolotta	1 9 0
Jan. 27	1843 Mr. A. HOLMES, Caytes	0 5 0
"	Rev. J. J. LAWRENCE, Dindigul (thro' Dr. WARD)	6 6 0

TAMIL PROVERBS

with their translation in English

BY REV. P. PERCIVAL.

Published by the Jaffna Book Society

266 pages 12 mo, price neatly bound—3 shillings or 1 Rup. 3 Ann.

For sale at the Depository—Jaffna.

CONTENTS.—அட்டவணை.

The Excellence of the Catechists' work	37	குேதயர் தொழில்வகையாட்சி	37
Al-Koran	38	மகமது சமயநூல்	38
Good's Book of Nature T. & Eng	39	கூட்டுடல்பவர் செய்த பிரபஞ்சநூல்	39
Abbott's Lessons on Morals	40	ஞ்சநூல்	40
Principles of English Grammar	41	நட்பாக்க நெறி	41
Rules for the conduct of a Christian Life	42	துவக்கணச்சாரம்	42
Scriptural proofs of the Doctrines and Duties of Christianity	43	குறிவிதபுத்தம்	43
Death of the venerable Bede	ib.	பெயரிடு, பரப்பரைச் சேருவல்	43
Pancha-Tantra-Katei	44	யாபகர், வீட்டுடக்கடலு	44
Cural and Panchangam	ib.	டையமரணம்	45
Remarks on the pretended Resemblance between the rites and ceremonies of the Mosaic dispensation, &c.	45	பஞ்சதந்திரக்கதை	44
Editor's Remark	47	குறம்—ஞ்சநூல்கம்	45
Summary of English News	48	சைவக் குறாரன் எம்மட்டு	47
		புத்தம் என்றகையெப்பந்	48
		தற்கு இரண்ட முத்திரம்	48
		காததப்பிரத்தயத்திரம்	47
		புதினச்செய்க்க	48

உடனே தண்டத்தாரல்லோ? ஆகையால் மிகவும் எச்சரிக்கையோடே உடந்த கம்மம் மாசில்லாத வேதத்துக்கெழுச்சியும் விக்கினமும் வராதுபடிக்குப் பிரயாசப்பட்டக்கடவோம். அப்படியே கிறிஸ்தவர்களுடைய தியவொழுக்கத்தால் வேதத்துக்கெழுச்சியெருவதுபோல அவர்கள் காட்டின கல்லொழுக்கம் அதற்குப் பெருமையாகி பதவே வளர்ந்து பரம்ப வயிபாம். ஆமரத்தின் விழுது தரையினுள் நிப்பெருமையில் முதல்மரமும் பெருகியுபுந்த அகொம்புகள் தட்டிப் பெரும்பெற்று நியூஸு எங்கும் பரப்பக்காண்போம். சொன்ன விழுது எங்கும் பெருமையைத் தாங்கி முதல் மரம் வளர்வதற்குதவியானூற்போலே கீழ்க்கும் புண்ணியக் களாற் செவ்வே தின்று தாழ்ச்சியாற்றறையினுள் நி கீழ்க் அகிந் பெலன்கொண்டுகே வளருமனவாக உல்கன் தாயாகிய சத்திபவேதத்தின் மகிமையைத் தாங்கி அதவே எல்லாருக்கு எம்மையாக தியூசுச்செய்து பரம்பி வளரும்படிக்குச் செய்யக்கடவீர்கள். யாப்போனிராச்சியத்தில் அந்நெய்க்கெழுச்சியாரும் மற்றொரு சத்தியாகியும் கெடுகாட்ட பல தியாயங்களைக் காட்டினவிடத்தில் ஒரு குரு மிக்தச் சத்தியவேதத்தைக் கேட்கமாட்டாதிருக்கையில் ஒரு கார் சவரியாரோடே வந்த சத்தியாகி பிரசங்கச் செய்துகொண்டிருக்க ஒருவன் தீவதையாக அவரை முகத்திற்றுப்பினும். அந்நகர் சந்தமசையாமல் முகத்தைத்துடைத்துத் தொடுத்த பிரசங்கத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு முடித்தார். அதைக்கண்டு அவர்கள் இத்தப் பொறுமையும் இத்தத் தையித்தக்கும்படிப்புக்கும் வேதமே சத்தியவேதமென்று எங்கள் மதங்களில் இத்தகொத்த தொன்றுண்டோ இல்லையென்றுத் தெரி எண்ணப்படாத சனங்கள் சத்தியவேதத்தைக் கேட்கத் துணிக்தார்கள். இத்தொருக்க்கு முப்பதேசிகளும் அந்நெய்க்கெழுச்சியாரும் முதலாய்ச் செய்யும் பிரசங்கத்தினூற் திரும்பாதவர்கள் உல்கன் தரும கடக்கையாற் சத்தியத்தக்கினாங்கி மோட்சவழியிலே வருவார்களென்பதற்கு தியாயமல்லோ? தன்பமேவரினும் புரட்டுப்பொய்யைச் சொல்லாதிருக்க ஆதாயம் வரித்தும் பிறர் கைப்பொருகத் தீண்டாதிருக்க இறந்தாலும் தியவை செய்யாதிருக்கத் தீமைசெய்வாருக்கு எம்மெசையர்கள் கன்னத்தடிப்பாருக்கு மறு கன்னத்தைக்காட்ட தித்திப்பாய்க் துதிக்கப் பகைப்பாராசர் கினெகிக்க மற்றுண்டான இத்தொகைப்பட்ட தரும கடக்கையால் கீழ்க்கையானும் பெண்ணாமெல்லாரும் உத்தம உபதேசிகளாகி இத்தச் சத்தியவேதம் பரம்பவும் புறத்தியாருக்கொடே மேற் கையேறவும் செய்வீர்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இது ஐப்படியாகையிலே வேதியர் தொழில்வகுத்தி செய்தும் தரும் பொதுத்தொழிலென்பது தியாயமல்லோ? மூன்றுதா சொன்ன இரண்டுவகையுமொழியப் புறத்தியாசைக் கரையேற்ற அவனவன் தனக்குரிய முறையால் வரக்கும் கல்ல புத்தினைச்சொல்லி புதவக்கடவான். தருக்கஞ்செய்து பொய்யைமறுத்து தியாயங்களை ஒப்புவிப்பதே உபதேசிக்க தொழிலயினும் பெண்பிண்கள் முதலாய்க்கூற வேகசெய்யுமிடத்தல் சகலவிடங்களும் கடக்கும் செய்தினையும் புறத்துக்கேட்ட வாலலாதினையும் பாவமலிவவதற்குச் சொல்லாமல் தருமத்துக்கடுத்ததை உலிர் பிழைக்கப் பெசிக்கொண்டிருக்கப்படாதோ? ஆகிலுஞ் சாத்திரிகர் ஆகமத்தை விரித்தோதுவித்தாற்போலவும் ஞானிகள் தேவ கிண்புணர்ச்சிகளைக் க்கினூற்போலவும் ஆக்காரமாய்ச் சித்திரம்போசாமல் தங்களுக்குரிய பேச்சுப் பேச்சாக அறித்த தியாயத்தையும் தாங்கள் கேட்ட புத்தினையும் சொல்லக்கடவார்கள். புறத்தியார் மனது கோலாததற்கு கீ உண்ப்பற்றிப்பெரினூற் தியாயம் மற்றவர்களை புணர்ந்துவதுபாய்தானே. அப்படியே புறத்தியார் பயத்தடைக்க கீயேயிதை அதைக் கேட்டு மிகவும்பயத்தாயென்பாய். உன் ஆக்காரத்தைத் தாழ்த்தக் கோலிலிலே கேட்ட இன்ன புத்தி மிகவுமுதலினதென்பாய். லெககிசச் செவ்வதியாயமை இதிலே அந்நெய் கண்டமையால் அதிங்கமேலானைமறுத்துப்போய் என்மென்றைக்கு கிற்றுஞ் செவ்வமையிய மோட்சத்தின்மேல் மாத்திரம் உணக்காசைவந்தொன்பாய். பகலுமார்புமாத உழைத்துப் புழுப்புழுத்து அழியுஞ் சரிசுத்தை காண்கார் வளர்ந்தபின்பு தியவியா நெரியும் சரகத்தில் ஆத்தமாக்ககெட்டு முடியாத பாடுகளைப்பட்டப்போவேகுகில் எண்ணப்பார்க்க மத்கெட்டவரில்லையென்பாய். இத்தொகை பலவற்றையும் சொல்லித் தன்னுயிர் பிழைப்பது கெண்டிப் பெரினூற்போலச் சொன்னுதுஞ் குழக்கெட்டவர்களுக்குமுதவாதோடுவென்ன யான தன்னுத்கையைக்கொண்டு தனமேலே தன்னீரை இறைக்கும் போது குழ முகத்த புலனு ஐனிதாய் னையாதோ? அப்படி கீழ்க்க

உடியிருக்கையால் பலதமல் சேர்த்தொன்றென்றைக் கொழுத்தினூற்போலத் தேவபத்தில் வளர்ந்துகொண்டபாசைப் பேசுக்கடவீர்கள். மீனவுக் குருக்களும் உபதேசிகளும் கொடிய பிரசங்கங்கொண்டு உதவிறதைப்பார்க்க ஒரோரிடத்தில் அதிலேயும் வக்க புறத்தியார் கையேற உதவி செய்யகொண்டபது திசுபந்தானே. கீழ்க்க உட்கின்றதிலும் ஒருவன் மயங்கி விழுதைக் கண்டு சமயத்தைவிடாமல் கைத்தஅவனை திறுத்தஉக்கொவாருப் படியே மடத்திலிருக்கும் குருக்களானும் அக்கங்கே தீரியுமுபுசினானும் ஆருமோடுவென்ன போட்டவனாய்ச் வடிப்பு க்கிவரும் பெரும் வெள்ளத்தன்னீர் ஓரிடத்தின்கண்டதை அதுக்கத்தவக்கும்பொழுதில் அங்கே தின்ற ஒரு பையல்முதலாய் இரண்டுக் கைமண்ப்போட்டால் அனுகொடொ துதியாய் தீற்றும்படிக்குச் செய்வானல்லோ? இப்படி அவன் செய்பாமல் ஒரு சான்றுயார் புருத்த வெள்ளம் ஒருசனத்தில் அனுகொயல்லாவ் கரைத்தித்தோடிவருகையில் மீனவுமணையப்போட எத்தனபெயர்சுக்கூடும் எத்தனகார் வருத்தினும்புறதை என்ருபடைக்கிற தீயிலல்லோ? இத்தத்தமையே துன்பபெள்ளும்வந்த முடிஉள்ளுடைத்த ஒருவன் பாவத்துக்கண்பாக்கொண்ட பிறிதிக்கிண இடித்தியிலிருக்கையில் அவனுக்குச் கினெகிதொருவருகுத்தி அதைபயந்தத்தச்சமயம்விடாமல் ஓரிடங்குதியாய்க்கண்ச் சொல்லிக்கொடூற் கொண்டபிறிதிக்கிணவிடாமலும் பாவவெள்ளத்தில் அவனுப்ப்கொடாமலும் கிணபெறச்செய்வதென்தே. அத்த ஐரண்டுவர்த்தை சமயத்துக்குச் சொல்லுகிருந்தால் அவன் சொதன தாக்கமாட்டாமல் அகிணுட்பட்டுப் பாவத் தமிக்திவையிக்கும் சத்தியவேதத்தை மறுத்தபின்பும் குருக்களமுபதேசிகளும் கெடுகாட்டிய பாசப்பட்டாலும் அவனைத்திருப்பிச் கரையேற்றவதரிய குருக்க்தானே. ஆகையாற் பிண்க்கு வியாதிவந்ததிலுமும் இனத்தாக்கிழ்ச்சிசொன்னதிலுமும் அரண்மனையார் பயமுறத்தின்கிணும் ஒருவன் ஒருத்தி தத்தலிக்கிறதற்குடனேயேகொதர் மீட்டுகொண்ட ஆத்தமத்தைப் பசாக கைக்கொக்குமோடுவென்று மற்றுன்றும்பாராமல் அகிணுப்பொயுதுதினைச் சொல்லித்தேற்றிப் பிறையுக் கரையேற்ற ஆசையுன்பயாவருமுதலிப் பிரயாசப்பட்டவர்கள். அப்படியே என்னோரும் அவனவன்கண்டபில் உபநிசியிருக்கக்கூடாமையால் கீழ்க்கே ஒரு கல்ல வார்த்தையிலுமெழும்புக்கோபத்தைமாற்றிப்பற்றிவருக்காமத்தை பலித்துத் தந்திக்கும் விவாசத்தை கிறுத்தி அவனைக் முழுதும் கெடாதுபுக்கு எளிதாய்ச் செய்யலாமென்றிருக்கையில் எமக்கென்னவென்றிருதால் கிட்டேரமல்லோ? அப்படி யெசகாதர் திவ்விய இரத்தத்திலுல் இத்திக்கெப்பட்ட ஆத்தமங்கள் பசாகக்கடிமையாகக்கெடுவதைப்பார்க்குக்கொண்டிருப்பீர்களோ? அவர்வின மதியாதம்மியிரத்தத்தைச் செவ்வழித்து இரட்டித்த ஆத்தமங்களுக்குக்கீழ்க்க ஒருவார்க்கையுஞ் செவ்வழிக்கத் துணியமல்கூர்க்கோ? உக்களுக்கு மந்தவர்க்கையுக் கரையேற்ற ஆசையிவல் மையால் தித்தப்படியே விழுவாரைத் தாக்காமல் விழுத்தவனையித்தித்தாற்போலப் புறத்தியார் தத்தலிப்பதுகண்டு உல்கனாலியபாறமாத்திரம் உறுதிசொல்லாமற் கெட்டானென்று புறணிபெரி ஐவனவன் குத்தகளை உக்களுக்குள்ளே தூற்றவது உக்களுக்குள்ள முறைபயல்லோ? இதின்பிறகு புறத்தியாரையுக் கரையேற்றத் தெரித்த கொள்ளப்பட்ட உபதேசிகளே பாக்கிபமுல்வார்களென்றும் தித்தத் தேவ தொழிசுச்செய்ய கீழ்க்க பேறபெற்றதல்லவென்றும் வருத்திக்கொல்லுவது தியாயமோ? இத்தொ காட்டினமுறையால் வரும் உபதேசிகளாக கக்கலாமே. சொன்ன மூன்றுவழியால்வரும் குறைபில்லாமற் பிரயாசப்பட்டால் உல்கமெல்லாது சத்தியத்தைபிறவும் அறித்த சத்தியத்தின்படி கடத்த வகுத் தப்பாமற் கரையேறவுக்காண்போமல்லோ? (முற்றுப்பெற்றது)

(Missionary Enterprises in the South Seas)

தென் சமுத்திரத்தில் நடந்த சங்கதி.

(Continued from page 26.)

பின்பெருதருணத்திலே (பா) என்னப்பட்ட பிரதானியுக் தீன் கிறிஸ்துமாரிக்கத்தைத் தழுவிக்கொள்ளவிரும்புகிறுனென்று தித்தப்போதகர்கள் தன்னக்காணும்படியானுப்பினும். இவர்க்கெகே போயிருந்த இராத்திரிஒருவன் அறைக்குப் பக்கவாக்கீது சன்னதக்கொக்குமெபிரகாரமாய்ச் சத்தம்பண்ணிச்சொன்ன தென்னவெனில் "பா, பா இக்கவேத்திருக்கிற இரண்டுபெரும?

இவர்களைப் பிடித்த என்னையிலேதா. கடவிலுள்ளவர்களைத் துக்க
 ரையில் இந்த இரண்டு கஞ்சுகளிடத்திலுமா புத்திகேட்டுறியி ரா
 ன் பெரிய (தங்கரா) என்னப்பட்ட பெரியதேவன். இவர்களை
 காள் சாப்பிட்டிவிட அவர்களைப்பிடித்த என்னையிலேதா" என்
 னா இவ்வாற்றையையச் சந்தம்பண்ணினான். இவர்களைக் கவன
 மாய்ச்சேட்குந்த போதர்கள் இவனைப் பிடித்துக் கத்தியிற்
 னிலை அவனுக்குள்ளிருந்து பேசுகிற (தங்கரா) தேவன் வெ
 னிக்இவரானல்லவோவென்றொருவருக்கொருவர்ப்பிடியாய்ப் பேசின
 னார்கள். இது காரியத்தைப் பரவென்பவன் போய்த்தமனுஷன்
 வீட்டுக்குள் வரவருகிற சமையத்திலே அவனுக்கறிவித்த நீ வீட்
 டுக்குள்ளே வந்தால் உன்னைக்கீறித் (தங்கரா)வைக்கானையப் போ
 தர்கள் யோசனையாயிருக்கிறீர்களென்ற எச்சரிக்கையாய்ச்
 சொன்னான். இதைக் கேட்டவுடனே அமைக்குள்ளே வந்ததொ
 ன் தமைபண்ண எண்ணிநின்ற அந்த மனிதன் உடனே பறந்தோ
 ரோட்டாமையோடிப் போய்விட்டான். இத்தச் சனங்களுடைய
 அறிபாடமையையும், அவர்களுடைய அவபத்தவையும் காண்பிக்கு
 மபடி ஒரு பூனைப்பற்றிய கிரிப்பான கதைவைச் சொல்லு
 வேன். இத்தத் தீவுக்குப் போதர்கள் வந்த சமையத்தில் அவ
 ர்களுடைய பெண்காதினிலே ருத்தி ஒரு பூனையைப் கொண்
 டுவந்தார். அது அக்கேவத்திப்பு இத்தச் சமுசாரத்திராமல்
 அடுக்கவிரும்பு மன்களிலொன் றுக்கு ஓடிப்போய்விட்டது. காள்
 கையிருத்த இடத்துக்குச் சந்தமேதன் னி ஒரு பூசாரியினுடைய வீடுரு
 த்தது. அவன் செஞ்சாமிமொழுது தன்னுடைய விக்கிரகக்
 கக்கொண்டுவந்து போதர்கள் ஞன்னுக்குடத்தெறித்துப்போ
 ட்டான். அன்றிராத்திரி பூசாரி கித்திரைசெய்கையில்த் தன் புரு
 ஷன் செய்த காரியத்தைக்கேட்டுறித்து அவன் பெண்காதி கினைத்துக்
 கொண்டு புருஷனுக்கேடவே விழிப்பாயிருக்கையில, வீட்டுக்குள்
 னே புலாவத்திரிம இரண்டுபிரகாசமான வெளிச்சத்தையும் அத்
 தோடேகூட அவனொருக்காலுக்கேட்டிராத ஒரு தானமான
 சத்தத்தையும் கேட்டுப்பயந்து கெட்டுத்தித் தன் புருஷனையெழுப்பி
 "பேயென்கீ அத்தத் தேவனை உடைத்தெறித்தபடியினால் எ
 ன்கையப் பறியாதே தேவதை வீட்டுக்குள்ளே வந்துவிட்டதேயெ
 ன்று அவனைக் கடித்தகொண்டு, செபத்தைப்பண்ணு, செபத்தை
 பண்ணுவென்று" ஆவதுடனே சொன்னான். அவனொழும்பின
 வுடனே காரியமெய்யாயிருக்கிறதென்று கண்டு, அத்தேசமான
 அத்தேசையே செம்பண்ணவறியாதவனுடையபிஞ்சிலே போ
 தர்கள் கற்றுக்கொடுத்த அறிவிநினைப்பாயிருத்தபடிமொழு
 டேகொலாவாயிய பராயன் தங்களை விடுவிக்கும்படி சுறுக்காய்
 மாறிமாறி அத்த அறிவிரியெழுத்துக்களைத்தானே செபமாகவுச்ச
 ரித்தான். இவர்களுடைய ஆரம்பத்தானது சுறுக்கையுள், சத்த
 தையும் கேட்டுப் பூனைப் தன்னுடைய இயல்பான பயத்தினு
 லே யோடிவிடும், பூசாரியும், பெண்காதிபுத் தாங்கள் பண்ணி
 செபத்திலே தானே தேவதை தங்களைவிட்டுப்போய்விட்டதென்
 னு எய்திக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பினை ஒருமுறையிலே இந்தப் பூனை ஒரு சோலையிலிருக்கிற
 கோவித்துக்குப் போய் அங்கே நிறுத்திவைக்கப்பட்ட விக்கிரகக்
 களுக்குக்காய்ப் படுத்தருக்கையில ஒரு பூசாரி காணிக்கையைச்
 சொல்துவதற்குக் கதைவத் திறத்தபோது அதுஎழும்பி இவனை
 க்கண்டாப்போல "மாயோ யாயோவென்றொழும்பித்தது. இதை
 க்கண்டவுடனே பூசாரி திடுக்கிட்டுவெளியே புறப்பட்டு ஓடிவந்து
 தின்மலர்களைப் பார்த்து இங்கே ஏதோ ஒரு பெரிய மிருகமொ
 வந்திருக்கிறதென்று சொல்லி" அவர்களுடைய இவனுமாகத் தங்கள்
 வீட்டுக்குக்கொடிப்போய்ச் சனங்களுக்குக்கறிவித்தார்கள். சனங்களை
 ல்லாரும் ஒருமிக்கத்திரண்டு தங்கள் கட்டிகளையும், கண்ணகைய
 யும் பற்றும் போராபுதங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு ஆயிரக்கண
 க்காக அத்தக் கொவித்துக்குப்போனார்கள். எல்லாரும் போய் ஆர்
 ப்பரிக்கறப்போது யாசலாலே பூனை பறந்து தன்னிப்பாய்த்துநி
 ன்றவர்களுடைய காலுக்குள்ளால் தழுத்தி ஒரு அவர்களுடைய பு
 உத்து தங்கள் தங்கள் ஆபுதங்களையும் எறித்துபோட்டுக்கூவேன்
 னு விரையாய் ஓடிப்பாரார்கள். பூனைபுஞ் சிலனுடனே தப்பி ஓ
 டிவிட்டது. அன்றொழுதுபடமபடி எல்லாரும்பாய்க் கூடி நி
 த்தப் பூனையைக் கிண்கும்படியான சத்தத்தைப் பண்ணினார்கள்.
 பூனைமறபடியும் இவர்களுடைய சத்தத்தினால் வெள்கிட்டு இ
 வர்கள் நின்ற இடத்திலே வரவு மெல்லாரும்பாய் தெறிக்கெட்டோ
 டுகார்கள். இதைக் கண்டு பூனையுடமொடத் தவக்கின்கிடுவே சில
 ிதமித்து அந்தையும் கைத்துத் தாத்திக்கொண்டுபோனார்கள்.

அதற்கும் பூனை தப்பிப்போனதும் அன்றிராத்திரி அது ஓட்டத்
 தினாலே கைத்திருத்தபடியால், ஒரு வீட்டிலேபோய் ஒருவனு
 டையபக்கத்திலே அவனுடைய பாய்க்குள்ளே பிரண்டு படுத்தி
 போது அவனுடைய மேலிலே முட்டித்தது. அப்போ அவன் மற்
 றவர்களை எழுப்பி வெளிச்சக் கொளுத்துவித்துப் பார்த்தான்.
 அவர்கள் வெளிச்சக்கொளுத்திப் பார்த்தபோது இது நித்திரை
 யாய் இருக்கிறதைக்கண்டு கதைவப் பூட்டி எல்லாரும்பாய்க்கூடி இ
 தைக் கொன்றுபோட்டார்கள். இத்தற்குப் பிறகு யாவரும் தத்
 திலிலே பயமில்லாமலிருந்தார்கள்.

(மாடி) என்னப்பட்ட இராசாவும் குணப்பட்டவரானபடியினு
 லே அவருக்கு சனங்களுமொரு தேவாலயத்தைக் கட்டியெழுப்ப
 யோசனையாயிருந்தார்கள். இவர்கள் தேவாலயத்தின் வேலையா
 டப்பிக்கிறமொழுது போராபுதங்களைத் தங்கள் கைகளில் வைத்து
 க்கொள்வார்கள். ஏனென்றால் இவர்களுக்கு விரோதமானவர்களா
 கிய விக்கிரகாராதனைக்காரர் அசேகரின் னுமத்தத்திலே இருந்தா
 ர்கள். தேவாலயத்தின் வேலைசெய்கிறவர்களுக்கும் இராசா சாப்
 பாடு ஆயத்தம்பண்ணுவித்துக் கொடுத்துவந்தார். வேலைபட
 ப்பிக்கிறவர்கள் மிருதியாயிருத்தினாலே போசனஞ்செய்யமுன்
 னமெல்லாருக் கேட்கத்தக்கதாய் (தின்குமன்) என்பவன் மரத்
 க்மேலேறிநின்ற செம்பண்ணுவான். (இன்னும் வரும்)

ABRIDGEMENT OF GOOD'S BOOK OF NATURE.
 Sleep, Dreaming, Sleep-Walking, and Sleep-
 CHAP. VII.] Talking. [PART II.

Besides dreams or ideas in sleep, there are sometimes
 words spoken, and actions performed. During a dream,
 the muscles of the body may be excited, either by the
 dream itself or by disease, or some other cause, and
 become active. The muscles usually excited are those of
 speech; many persons talk in their sleep, and sometimes
 talk very well. Others have the muscles of locomotion ex-
 cited, and will rise and walk without awaking or knowing
 any thing of the matter.

10. The organ of sight is often awake when persons walk
 in their sleep; and they will see to pursue the way safely
 in places where they would not have ventured to walk in
 broad day-light with all their senses about them. The rea-
 son is this: the functions of the active organs, walking
 and sight, for instance, are more perfect and energetic
 when they engross all the sensorial power, as they must
 do if awake while the other organs are torpid. Persons
 who walk in their sleep ought never to be awakened when
 seen in dangerous places.

11. We find, then, that every part of the animal system
 may safely sleep or become torpid except the vital organs;
 when these become torpid, the principle of life ceases.
 This is a general rule; but there are exceptions. We have
 all heard or read accounts of persons who have appeared
 to be dead for some hours or days, and even buried, and
 then reviving, and becoming alive again. In such cases
 it is evident, the principle of life is only suspended; it is
 so in cases of apparent death by drowning and hanging—
 sometimes such persons have been recovered after seem-
 ingly dead some hours.

12. In many animals, and in most vegetables, the living
 principle often continues to reside in the organic frame
 through the winter season, while the vital functions, and all
 the other functions of the system, remain inactive. More
 than this,—many animals remain torpid for a long time;
 snails have been revived after being dried fifteen or twenty
 years; and a worm which had been apparently dead five

years, and was dry as a stick, was revived merely by soaking it in warm water.

13. These curious facts, while they lead us to acknowledge our ignorance of the manner in which the principle of life is united with the organic frame, should also assure us to trust in the promise of the Most High, that the sleep of the grave will be terminated. In the revival of the dead and withered insect, we may see a type of the revival of the dry bones of the tomb; and in the bright butterfly that comes forth from the blind and torpid worm, we may behold the image of that great change when "this mortal shall put on immortality, and death shall be swallowed up in victory."

(Translation of the foregoing.)

கூட்டென்பவர் செய்த பிரபஞ்ச நூல்.

எம். அதிகாரம். உ. ம. பிரிவு.

நித்திரை, சொப்பனம், நித்திரை கடை, வாய் பொருமல்.

சம ம. பக்கத்தினின்றும்.

க. சொப்பனங்களை அல்லது தூங்கும் புலங்களைத் தவிரச் சிறிதவேளையில் வாயிவிருத்து பேச்சுகள் உண்டாகின்றன. சொப்பன வேளையில், தேகத்தினது கரம்புகள் அப்படிக்க காணுஞ் சொப்பனத்தினாலாவது அல்லது துன்பத்தினாலாவது அல்லது வேறியாதொரு புறம்பான காரணத்தினாலாவது இயக்கப்பட்டுவிர்ப்படைகின்றன. அப்படிப் பெரும்பாலும் இயக்கப்பட்ட கரம்புகளினுலேதானே பேச்சுண்டாகின்றது. வெகு பேர் நித்திரையிலே பேசுகிறார்கள். சிலவேளையில் மெத்தத் திருத்தமாயும் பேசுகிறார்கள். சிலபெருகைய கரம்புகள் அசையக் கூடிய தன்மையுள்ளதாயிருக்கின்றனவே தானே விழித்தெழும்பாமல் அல்லது யாதுகாரியஞ் சம்பவிக்குமெனவுணராமல் நித்திரையில் எழும்பி நடக்கிறார்கள்.

ய. சனங்கள் நித்திரையில் எழும்பி நடக்கும்போது கண்ணினுள்ளாகும் பார்வை எப்பொழுதும் விழிப்புள்ளதாயிருந்து அவர்களுடைய புலன்களும் இருக்கக்கொள்ளப்பட்டபடியிலே தானும் போகத்துணியாத இடங்களுக்குப் பந்திரமாய் நித்திரையிலேயே புகிற பாதை இன்னதென அவர்கள் அறிந்துகொள்ளுகிறார்கள். அப்படி அவர்கள் அறிந்துகொள்வதற்கு நியாயமென்னவெனில், உதாரணமாக முயற்சியான கருவிகளின் தொழில்களாகிய கட்டையும் பார்வையுமாவைகள் புலன்களின் சந்தைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ளும்பொழுது அவைகள் பூரணமானதாகவுஞ் சத்துக்கொண்டதாகவுமிருக்கின்றன. அவ்வேளையில் மற்றவ் கருவிகள் இயக்கமற்றதாயிருக்கின்றன.

இப்படி நித்திரையில் எழும்பி நடக்கிறவர்கள் மோசமான இடத்திற்குப் போவதைக் கண்டால் அவர்களை எழுப்பிவிடுவது மெத்த மோசம்.

யக. ஆகையால், ஒவ்வொரு போஷ்பேதமுஞ் சேவ்கருவிகளைத் தவிர்த்துப் பந்திரமாய் நித்திரைகொள்ள அல்லது திமிரகையவும் ஏதுவாகின்றது. சேவ்க் கருவிகளை நன்கும் திரியிகொள்ளும் பொழுது சேவ் பறிந்துபோகின்றது. இது ஓர்சாதாரணமான பிரமாணமாயிருந்தானுஞ் சிலவிலக்கவாழ்க்குமுண்டு. சிலபேர் சில மணித்தியாலமாக அல்லது காட்டுகளாகச் செத்துக்கிடந்து அடக்கம் பண்ணப்பட்டுத் தானும் திருமபவுறியர் கலந்துமறபடியும் உயிரகொண்டெழும்பினதைப் பற்றிச் சிலபல சரித்திரங்கள் நாம்வாசித்திருமுண்டு. அவைகளைப் பற்றிக் கேள்வப்பட்டதாழ்க்குண்டு. இவ்வித திருவாகங்களில் அந்தச் சேவன் அடக்கியிருக்குதென்று தெரியவருகின்றது. இது தெருவாய்த் தண்ணீரில் விழுந்தமிழ்தும்பொழுதும் அல்லது தூக்கும்பொழுதுஞ் சம்பவிக்கின்றது. சிலவேளையில் சில பேர் கொஞ்ச மணித்தியாலங்களாகச் செத்துக்கிடந்துத் திரும உயிரடைகிறார்கள்.

உ. பலவகையான விலங்கினங்களுக்கும் பலவகையான தாபரவருக்கங்களுக்குமுண்டான சேவகாலங்கள் மாசிகாலமளவுக்கும் கருவச் சடத்திலே தங்கி கிடக்கின்றன. அப்போ சேவன இயற்றுகின்றதொ

ழில்களும் சடத்தின் மற்றுமுண்டான தொழில்களும் முயற்சியில்லாமல் இருக்கின்றன. இதைப்பார்க்கின்றும் வெகு யிருக்கக்கொருகாலமாக இயக்கியிற்றி இருக்கின்றன. கந்தைகளும் பதிலுந் திருப்து வருடக்காலமாகக் கிடந்து காய்த்தின் பின்னும் உயிரடைகின்றன. ஐந்து வருடக் காலமாகக் கிடந்து தடியைப்போய்க் காய்த்த ஒரு புழுவை எடுத்துச் சுடுதண்ணீர்த் தோய்த்தாப்போல உயிர்புகொள்ளுகின்றது.

யக. சேவநியானது சடத்தடைவெவ்விதமாக யொன்றியிருக்குதென்பதை அந்யோமென்று சொல்லும்படிக்கு எக்கவத்திந் திவிடுகிற இந்த தூதனங்கத்தானே கலலறையின் சித்திரை முய்துபோமென்று உன்னதமானவர் சொன்ன வாக்குநெறியையும் மயிக்கொள்ளுகிறதெந்தெம்மைத் திடக்கொள்ளப்பண்ணுகின்ற மரித்தோரும் செத்த பூச்சி வருக்கங்களும் உயிர்த்தெழும்பும் பொழுது, கலலறையினுள்ள எண்புகளுமுயாதெழும்புதவல் அடையாததை நாமகாண்போம். ஒருமியக்கமற்றதானபுழுவின் மெழும்புகிற பிரகாசம்பொருத்திய வண்ணத்திப்பூச்சியிலே தானும் அழிவுண்டாயிடுவது அழியாமையையுஞ் சாவுக்கினமாயிடுவது சாவாமையையுந் தரித்துக்கொள்ளும்பொழுது மரணஞ்சயமாக விழுக்கப்படுமெனவெளியில் அந்தப் பெரிய மரணத்தின்காண்போம்.

ABBOTT'S LESSONS ON MORALS.

(Adapted to Hindu Readers.)

Lesson II.—JUSTICE.

Persons have a great variety of rights; and there are innumerable ways by which they may be violated. Of course very few of these ways can now be particularly explained. We ought to have a strong sense of justice firmly established in our hearts, as a settled principle; and then whatever the particular circumstances may be, we shall always be ready and willing to act justly. Those who have not such a settled principle are continually encroaching upon the rights of those who are smaller or weaker than themselves or who are in any way in their power. There are many modes in which this injustice may appear.

Children may be unjust in what they do. They may by some act deprive a brother, or sister, or play-mate, of a right or an enjoyment which was properly his, or impose upon him some duty or labour which is more than his share. A boy, named Tilliampalam was once sent by his father to carry a heavy basket to another house. His little brother named Ponnampalam was to go with him to help him. They tied the basket to a pole and then they took hold of the pole one at each end. While they were getting it ready, Tilliampalam said to himself "My little brother does not understand about placing the pole. If the handle of the basket comes just across the middle of it, then it will be just as heavy for him as for me. But if I slip the basket over nearer to him, his side will be heavy and mine will be light; he will not know that there is any difference; for he does not understand about placing the pole. But yet I will not do so. I should be unjust if I were to do so, and I will not be unjust." Then Tilliampalam slipped the basket over near to his side of the pole; and so he had to carry more than half. Thus he had a heavier load; and he had the satisfaction of feeling that he was not unjust; and that more than made him compensation.

If one boy takes a plaything from another, and will not give it to him when he asks for it, he is unjust. He violates his rights. Every one has a right to his own property, at all times. If a boy knocks another's ball over into the field, or trundles his hoop off down the street, or sets his

little boat adrift upon the water he is unjust. He is violating rights. It is the same spirit which makes men oppressors and tyrants. And yet such cases are very common. A large boy will often borrow a hoop or ball from a small boy, upon the playground, and then will keep it after the owner of it in vain begs him to give it back to him. When you remonstrate with that large boy for doing so, he says in excuse, I was not going to keep this ball, I was going to give it to him again." He admits that it is very wrong to take away the ball and keep it for his own, but seems to think it is not wrong to keep it a little while. But it certainly is wrong. The sin is of the same kind and differs only in degree, whether you take away a person's property and keep it from him one minute; or keep it forever. So long as you keep it, after you know that he wishes it to be returned, you are guilty of taking what belongs to another. You violate his rights. It is unjust; it is oppressive.

QUESTIONS ON LESSON 2.

- Are there a great many ways of doing injustice?
- Is it possible to describe them all, and make rules against them?
- What is the only way by which a person can be preserved from doing injustice?
- What is the first of the ways mentioned in which children may be unjust?—the second?—the third?—the fourth?
- Relate the story of Tilliampalam and the heavy basket.
- Did Tilliampalam act wisely?

நன்னெறி.

இரண்டாவது—நீதிநெறி.

சனங்கள் (அறப்பலிக்கவேண்டிய) பலவகையான உரிமைகளும் அவைகளில்லாமற் போகப்பண்ணுவதற்கு அநேக வழிவகைகளுக்கு முண்டாயிருக்கின்றமையால், அவ்வழிவகையிற் சில விதற்பக்கொண்டவைகளை இக்கணம் எடுத்திப்பொழுது கூறவோம். நீதியென்றும் உணர்வானது எம்தியத்தில்த் திரமாய்! லிரப்படவேண்டியது. பிறகு எமது நிரபாகம் எவ்வகை இயல்பினையுடையதா தலாயிருக்கின்றும் நாம் எவ்வேளையிலும் நீதியைச் செய்கிறதற்கெத்தனப்பட்டவர்களாயும் பிரியமுற்றோர்களாயும் இருக்கவேண்டியது. அப்படிப்பட்ட தீர்த்த அறிவினை இல்லாதவர்கள் தல்களிலுஞ் சிறியோருடைய அல்லற்பவலீனர்களுடைய உரிமையைத் தல்களுக்கொகிட்டுகொள்ளுதலமன்றித் தல்கள் அதிகாரத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களுடைய உரிமையையும் கெடுத்துப்போடுகிறார்கள். இவ்வித அநீதத்தை எடுத்துப் பலவகையாய்த் திருட்டாந்தப்படுத்தலாம். எப்படியெனில்,

கவது. பிள்ளைகள் தாங்கள் செய்யுஞ் செய்கைகளில் அநீதராயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் சில செய்கை வழியாக ஒரு சகோதரனுக்கு அல்லது சகோதரிக்கு அல்லது தல்களுடன் கூடாது விளையாடித்திரியும் பிள்ளைகளுக்குப் போகவேண்டிய உரிமையை அல்லது சிபாயத்தின்படி அவர்களுக்குக் காருஞ் சகாதுபோகக்கூடக்கெடுத்து அவர்களுக்கில்லாமற் டண்ணி, அல்லது அவர்கள் செலுத்தவேண்டிய கடைமயிலும் அல்லது தாக்கவேண்டிய கடைமயிலும் அதிகமானவைகளை அவர்கள் மேற் சுமத்துகிறார்கள். (உதாரணமாக) ஒரு முறை தில்லையம்பலமென்ற ஒரு பொடியனுக்கு அவனுடைய பிதா கனத்தொரு பெட்டியை எடுத்துக்கொடுத்து அந்தை அடுத்த வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்துவிட்டு வரச்சொல்லி அவனுக்கு உதவியாக அவனுடைய தம்பியாகிய பொன்மய்பலத்தைபுகட்ட அனுப்பினார். அப்போது அவர்கள் இருவரும் ஒரு தடியெடுத்துப் பெட்டியிற் துட்டாட்டாகப் போட்டுக்கொண்டு ஒருவன் ஒரு பக்கத்திலும் மற்றவன் மறு பக்கத்திலும் பிடித்துக் காவுப்போகிற சமயத்திற் சொல்லப்பட்ட தில்லையம்பலம் தனக்குள்ளே எண்ணினது. "துட்டாட்டப்போடுகிறது இன்னமாதிரியென்றென் தப்பிக்குத் தெரியவில்லையே. அந்தத் துட்டாட்டப்பெட்டியிற் கையிடுகிறதற்கு எவிலே சிக்குலம், அப்போது பெட்டியின் பாரம் இருவருகளுஞ் சமையிருக்கும். ஆகலும் இத்தப் பெட்டியுமே தம்பி பக்கத்துக்கொடிப்போ

ய்விட்டால் அப்போதவனுக்குப்பாரமாயும் எனக்கு இவருவாயும் இருக்குமே. அப்போ இத்தச் கடையில் அரைவாசிச் சமையை யுக் தம்பி சுமக்கவேண்டியவருமே. பிள்ளை எனக்குச் சமை அதிகவெருவாயிருக்குமே இவருடையசுமைக்கு என்னித்தியாசம் இருக்குதென்று தம்பி அறியமாட்டானே. ஏனென்றால், துட்டாட்டப்போடுமவிலும் இன்னதென அவனுக்குத் தெரியாதே. தெரியாமற் போனதினால் நான் அப்படிச் செய்யக் கூடாது. நான் அப்படிச் செய்தேனேயானால் பிள்ளை நான் அநீதன். நான் அநீதனாயிருக்கப்படுகிறேன்" என்று இப்படியே மனதில் எண்ணித் தன் தம்பி பக்கத்திற் சாப்த சமையைத் தன் பக்கத்துக்குத் தன்னிலிட்டுக்கொண்டு கடையில் அரைவாசியைத் தானே சுமத்து தன் பாரம் கனமானதினால்தான் தம்பிக்கு அநீதஞ் செய்யவில்லையென்ற எண்ணத்தைக்கொண்டதினால் அவன் மெத்தப் பூரணமாயிருந்து தான் செய்யவேண்டிய பிரதி உபகாரத்திலும் அதிகஞ் செய்தான்.

ஒரு பொடியன் வேறொருவனுடையவிளையாட்டுப்பொருளை எடுத்துமற்றவன் கேட்கும்போது கொடுக்கமாட்டோமென்றாலே யானால் அவன் அநீதன். அவனுக்குப் போகவேண்டிய உரிமையை அவன் கெடுக்கிறான். எக்காலத்திலும் அவனைத் தன் தம்பி மதி அவனைவனுக்கே உடைத்து. ஒரு பொடியன் வேறொருவனுடைய பக்கை வயதுக்கப்புகும்போதும் அடித்து அல்லது அவனுடைய வயதத்தைத் தெருவுக்கப்பால் உருட்டிவிட்டு அல்லது அவனுடைய சின்னத் தோணியைத் தண்ணிலே விட்டுப்போலும் அவன் அநீதன். (ஒருவனுக்குப் போகவேண்டிய) உரிமையைக் கெடுக்கிறான். மனிதரை அநீதமுள்ளவர்களாகவும் பொல்வாதார்களாகவும் வரப்பண்ணுகிறது இவ்வித குணத்தானே. அப்படியிருக்கும் இவ்வித செய்கைகள் சிறுபாண்மையாய் நடக்கின்றன.

விளையாட்டுத் தல்களிலே ஒரு பெரிய பொடியன் சிறு பொடியனிடமிருந்து ஒரு வயதத்தை அல்லது பக்கை இரவலாகவாங்கிக்கொண்டு பின்னல் அதற்குடையவன் அதை மறுபடியும் தன்னிடம் தரும்படி கொடுத்தவனிடத்தில் மன்றடிக்கக் கேட்டும் அவன் கொடாமல் இருக்கக் கண்டு கீங்கன் ஒருவன் அந்தப்பெரிய பொடியனிடத்தில் இப்படியேன் செய்தாயென்று தாக்கப்பண்ணிப் பேசும்பொழுது அவன் "நான் அவனுடைய பக்கை வைத்திருக்க எண்ணவில்லை. நான் அவனிடத்தில் மறுபடியும் கொடுக்கவேண்டியிருக்கேன்" என்று சொல்லுகிறான்.

அந்தப் பக்கை அவனிடமிருந்தெடுத்துத் தன்னுடையதெனவைத்திருப்பது குற்றமென்றவன் அறியவந்தும் சற்றவனக்கு அந்தப் பக்கை வைத்திருப்பது பொல்லாப்பல்லாவன்றெண்ணுகிறான். மெய்ப்படிச் செய்வது தப்பிதம். பாலமும் இப்படித்தானே இருக்கின்றது. கீங்கன் ஒருவருடைய பொருளை எடுத்து ஒரு நிமிஷத்துக்காகுதல் அல்லது எப்போதைக்குமாதலையெடுத்துக்கொண்டாலும் அதிலே சற்றை வித்தியாசமே அல்லாமல் மற்றும்படி செய்கையில் வித்தியாசமில்லை. அவன் அதை மறுபடியும் தன்னிடம்போலே தத்துகிடுமப்படிக்குக் கேட்கிறுனென்று கீங்கன் அறிந்து பின்னும் அதை வெகு நாளாக வைத்திருக்கச் சம்பலித்தால் மறுபெருகைய பொருளை எடுத்து வைத்துக்கொண்டதற்காக கீங்கன் குற்றவாளிகளாயிருக்கிறீர்கள். கீங்கன் அவனுக்குப் போகவேண்டிய உரிமையைக் கெடுக்கிறீர்கள் அது அநீதம். அது மெத்தக்கொடுமை.

இரண்டாம் படித்திலுள்ள கேக்கிகள்.

- அநீதஞ் செய்ய அநேக வழியுண்டா?
- அப்படிப்பட்ட அநீதங்களைவலாயற்றையும் கெட்டியாய் விபரித்து அவைகளைப் பேசிற சில ஒருங்குகளை உண்டாக்கக் கூடுமா?
- ஒருவன் அநீதஞ் செய்யாது தடுக்கும்படிக்கு எவ்வித உபாயம் வேண்டியது?
- பிள்ளைகள் அநீதராயிருக்கிறதைப் பற்றிக் கூறப்பட்ட வழிவகைகளின் முத்தவாயதைச் சொல்லு! இரண்டாவதையும் மூன்றாவதையும் நான்காவதையும் சொல்லு!
- தில்லையம்பலத்தைபுகட்டும்பெட்டியையும் பற்றி உரைக்கப்பட்ட சரித்திரத்தைச் சொல்லு!
- தில்லையம்பலம் புத்தியாய்ச் செய்தானா?

(இலக்கணப்பாசரம்)

மகாகணம்பொருத்திய மயினீர்த்தரைபயர்களுக்குச் சலாம்,
மாந்திரமான முகாமைக்காரருக்குத் தோத்திரம்;

அவதிகாரகம்-நீங்குமெல்லி
உத்தமபுருடன்-தன்மை
கருத்தாகாரகம்-செய்பவன்
கணகாரகம்-துணைக்கருவி
கருமகாரகம்-செய்தொழில்
காரித்தாது-ஏவல்மேலேவல்
காரித்தகாரித்தாது-வினாவுபற்றிய ஏவல்மேலேவல்
குரு-நேரகை
கேவலத்தாது-செய்யப்பெய்க் கெவல்
கோணிகாரகம்-தொழிலைக்கொள்பவன்
தடைப்பதம்-எதிர்ப்பறைமொழி
திகத்தாரகைமரசம்-திகைமொழித்தொகை
துவிருச்சுமரசம்-உம்மைத்தொகை
பத்தியம்-இலக்கணப்பாடிம் பாலினும்
பரிபாயம்-ஒருசொல்லிட்டுக்கல்
பிரதமபுருடன்-புடர்க்கை
மத்திமபதலோபசமரசம்-எடுவருமொழித்தொக்குத்திப்பது
மத்திமபுருடன்-மூன்மை
இலயகாரத்தம்-நீரிசொல்
ஆணத்திரியம்-யாப்பு
சம்பத்தம்-யாப்பு
தொடர்ச்சி-யாப்பு
இயைபு-யாப்பு
யுயல்பு-இயற்கை, தன்மை-விசாரமற்றது
ஒத்தொத்தேசபக்கம்-ஒருசொன்னின்றுதின்று பலகுத்தி
ரங்க்கும் பலவொத்துக்களுக்கென்பொருளே துதவ்வர
ச்செய்வது
காரியகாலபக்கம்-ஒரிடத்தின்று சொற்பலகுத்திரங்க
கொடுக்கென்றியைத்துன்பொருளாய்ப்பயப்பிப்பது
யோகம்-காரணம்
யோககரு-காரணவினா
செயல், செயற்கை, விதி-விசாரம்
இன்னுட்கேகம்வரும்.

(இயாழ்ப்பாணக் கிறிப்பு.)

எக்காட்டினுக்கு கிறித்தவ யாழ்ப்பாணதேசமே, அக்காட்டில் வ
ளர் கல்வியுடைய பிரகாசமே, அக்கிலத்தோரணவருக்கே தேயபத்தி
குரியவர்களே, அறிவினாமிக்கப்பெரியவர்களே, வேதாகமங்களில் வி
கலாசர்களே, மிகவுமன்புள்ள நேசர்களே, எப்படியெனில் யாம்
பிறத்தவனார்த் தார்ப்புள்ளும் வருடத்துக்குள்ளே அநேககா
ட்டடைக்கண்டாம், அக்காட்டினுள்ளே கிரேக்கத்தைப்பெய்கொண்ட
னம், யாழ்ப்பாணத்தார் டேகத் தமிழ்மொழித்திறம்பெய்கொண்ட
யோர்பேசுக்கேட்டிலம், ஏனையோர்பேசுமொழியெல்லாம் தமிழ்
மொழியென்றே தீட்டிலம், ஏனெனில் யாழ்ப்பாணத்தார் தமிழ்
ன்றே பேசுத்தேறுகிறார்கள். மற்றகாட்டார் தமிழ் துணுக்குத்
தென்கு கன்னடம் கலத்துக்கூறுகிறார்கள், யாழ்ப்பாணத்தாரொ
ழுதுவனவெல்லாம் தமிழிற்கொப்பே, மற்றவர்களொழுதுவனவெல்
லாம் தமிழிற்குத் தப்பே, ஆதலால் எல்லாகாட்டாருக்கே தமிழ் கன்
குபேசவும் ஏழுதவும் பிரயாசப்படுமபடி கித்தித்துத் துதிக்கின்ற
னம், வந்தித்துதிக்கின்றனம், எம்மை இகழ்த்தேசினவர்களுக்கும்
புகழ்த்தபெசினவர்களுக்கும் உணக்கமரகவந்தனம் வணக்கமாக
த்தந்தனம். யாத்தென்னுமுதறத் தெந்காட்டார் புதுத்தமையால் இ
லக்கணவிலக்கியக்கருகியமெழுதாமனின்றனம் அவையினியரும்.
தாரகைவாசித்தவரும் பெரியோர்களுக்குத் தோத்திரம். மாணுக்
ர்களுக்குக்காரீவாதமாதிரம். இப்படிக்கு,
தமிழ்ப்புலவராகிய வேதகிரிமுதவியார்.

MR. POOR'S LETTER TO HIS LATE PUPILS—No. IV.
MY YOUNG FRIENDS,
The "American Board of Commissioners for Foreign Missions," under whose
auspices the American Mission in north Ceylon was established, was organised on
the 29th of June 1810. It originated in the long-cherished desires and matured

resolutions of six young men. at that time students in Theology, to consecrate
themselves to the service of God, in preaching the gospel of Christ in heathen
lands. At that period, the subject of Foreign missions was almost unknown to the
American churches. Something had indeed been done, by individuals and
Missionary Societies for the conversion of the Indians—the aborigines of the
country; but previously to the year 1810, there had been no movement in any
section of the church, for the purpose of raising funds, and sending forth mis
sionaries to the heathen in foreign countries. It was therefore a most difficult
problem for those young men to solve, to ascertain by what ways and means
resolutions could be carried into effect, and the object of their desires realised.
Such was their firmness of purpose on this subject, at least in regard to some
them, that they had deliberately resolved, in the event of failure in their attempt
to secure the aid of the churches, to work their passage on shipboard to some
foreign country, rather than to relinquish the object of preaching Christ to the he
then abroad.

This strength of purpose, under the guidance of that wisdom which they had
long sought from above, was made the means, by the special blessing of God,
opening a door of entrance to the heathen nations of the earth, far surpassing
their most sanguine expectations. For some years, several of these young men
used special means for obtaining, and adopted systematic measures for imparting
information on the subject of Foreign missions. Of set purpose, they held pri
vate intercourse extensively, in their individual capacity, with a certain class
the most influential members of the community, both in church and state, for the
purpose of awakening their attention to the subject of missions, and of thus pre
paring the way for a public movement in aid of their favourite object. Ter
plans were matured at the "Divinity College" now called the "Theological Sem
inary" in Andover, the state of Massachusetts, New England. On the 27th of
June 1810, after a day of special prayer, in reference to the object, they presented
a communication, expressive of their views and wishes, to the General Ecclesiastical
Association of Massachusetts—then in session at Bradford.

From the ample materials they at that time possessed on the subject of Missions
and from the overplowings of their hearts, in joyful hope of seeing the object
of their wishes advanced, they might, with propriety, have prepared an article for
posting effect; but the following is a copy of the concise statement they made on
this occasion. It was drawn up by Mr. Adoniram Judson, now Dr. Judson, who has
since spent nearly thirty years, as a missionary in the Birman Empire, and has
translated, almost single handed, the entire Scriptures into the Birman Language.

"The undersigned, members of the Divinity College, respectfully request the at
tention of their Rev. Fathers, convened in the General Association at Bradford, to
the following statement and inquiries.

"They beg leave to state, that their minds have been long impressed with the
duty and importance of personally attempting a mission to the heathen; that the
impressions on their minds have induced a serious, and they trust, a prayerful
consideration of the subject in its various attitudes, particularly in relation to the
probable success, and the difficulties attending such an attempt; and that, after
examining all the information which they can obtain, they consider themselves
devoted to this work for life, whenever God, in his providence, shall open the way.
They now offer the following inquiries, on which they solicit the opinion and
advice of this Association. Whether, with their present views and feelings, they
ought to renounce the object of missions as either visionary or impracticable; if
not, whether they ought to direct their attention to the eastern or western world;
whether they may expect patronage and support from a missionary Society in this
country, or must commit themselves to the direction of a European Society; and
what preparatory measures they ought to take previous to actual engagement.

The undersigned, feeling their youth and inexperience, look up to their fathers
in the church, and respectfully solicit their advice, direction and prayers."

Signees
ADONIRAM JUDSON, JR.
SAMUEL NOTT, JR.
SAMUEL J. MILLS,
SAMUEL NEWELL.

(To be continued.)
Tillipally, March 2d, 1843. Your's very truly,
D. Poor.

கிறிஸ்துமதம்—CHRISTIAN.

சங்கீர்த்தனம்.
Praise to God.
வேண்பா.

வானெங்கே நீயிருக்க வாழ்வெங்கே கோளர்க்கே
தானெங்கே வல்லசமத்தெக்கே யேனிக்கே
யந்தளவல்லவானுறுபிதாமைத்தாரீ
இந்தக்கோலக்கொண்டது.

இந்தக்கோலக்கொண்ட தே
தென்பாமதவா

க. கந்தைத்துணியணிந்து, விந்தைக்கொட்டினுக்குள்ளே நி
உ. நித்தியபிதாவினொரு, புத்திரனெனவுயருந், சத்தியபிதா
குடி, வலிதுன்மகத்துவத்தானே நி
ந. கந்தரப்பசாமசேனை, சந்தமெடுந் துபாடி, வந்தனஞ்செய்

பஞ்சநந்திரக் கதை.

முன்றலுது.

சந்திவிக்கிரகம், அல்லது அடுத்ததுக்கேடுத்தல்.

PANCHA-TANTRA-KATEI.

The art of conquering an enemy by means of an affected friendship.

[Continued from page 32.]

பிறகு பொழுதுபோனவுடனே ராசகேரட்டான் அவ்வீடத்திற் குவந்து மரத்தைச்சுற்றி முற்றுகை போட்டுக்கொண்டு காக்கைகளைப் பார்த்தும்போது யாதொன்றுமக்கே காணாமையால் தன் உட்கட்டைப் பார்த்துக் காக்கைகள் எவ்வழியாற் போயின. அவ்வழி உக்கட்டுத் தெரிந்திருந்தால் அப்பொழுது அவர்களைக் கொல்லுவோம். எனென்றும் பகைவர்கள் தூக்கமுதலியவற்றைச் சேர்வதற்குமுன்னையானால் அவர்களை வெல்லலாம், பின்பு வெல்லக்கூடாதென்றிப்படிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையிற் கிரஞ்சீவி மெல்லவனக்கேத்தினான். அதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் வெகு கோட்டான்கள் போய் அதைக் கொல்லத்தொடங்கும்போது கிரஞ்சீவி, நான் மேகவரணன் மந்திரி. என் பெயர் கிரஞ்சீவி. அக்கொடியவனென்கிறப்படிப்பட்ட அவஸ்தைவரப்பண்ணினான். ஆகையால் நான் உங்கள் அரசனைச் சரணமாகவடைகிறேனென, இதைக்கேட்டு சேவகர்கள் உருமர்த்தனுக்குச் சொல்ல அவன் அதைக் கேட்டாச்சரியமாயதனருகே போய், ஓ, கிரஞ்சீவி! உனக்கீழ்தக் கலதியெனெரிட்டதென, கிரஞ்சீவி கைகூப்பிக்கொண்டு முன்னூர் தீர் காக்கைகளை அடித்தென்று கோபமாய் அந்தக் கொடிய மேகவரணன் உம்முடனே போர்செய்யவாயத்தப்பட்டு அப்போது நான் ராசனே இதுணக்குத் தக்கதன்று. வலியவனுடன் எளியவன் போர்செய்தால் வினக்கையலிக்க விட்டிலுப்போய்விடுகிறப்போற் கொடுதியுண்டாகும். ஆதலால் அவருடனே சமாதானம் பேசி அவர்கள் கேட்பதைக் கொடுத்துப் புத்திமானுள் வனுயிரைக் காப்பாற்றவேண்டும். பணமெப்போதுமீட்டிக்கொள்ளலாம். உயிரிழந்தாற்பெறக்கூடாதென்றிப்படிச் சொல்ல, என்னை, நீ பகைவர் பக்கமாய்ப் பேசுகிறாயென்று வைது இத்தயுபத்திரவம்பண்ணினான். இப்போதெனக்கும்முடையதிருவகளுளே துணை. எனக்கீழ்த்தக்காபக்குணப்பட்டாற் காக்கைகள் முழுவதையுக்கொன்று உமக்குக் கீழ்ப்பட்டிருப்பெனென்று இப்படி அது சொல்லக்கேட்டு ஹாகராசன், குருதிக்கண்ணன், கொடுக்கண்ணன், கொள்ளிக்கண்ணன், குருநகாசன், பிரகாரநாகனென்னும் தனதைத்து மந்திரிகளையும் பார்த்துச் சத்துருமந்திரியாகிய இவன் நமக்குக் கைவசமானுள் இவனை என்ன செய்யலாமென, அப்போது குருதிக்கண்ணன் இவனவனுக்கு முதன் மந்திரி, காலவிசேடத்தால் அவனவனுக்கு இவன் பிரதிகுலமாய்த் தோற்றப்பட்டான். அவன் ஒரு காளுயிவன் வார்த்தைக்கு வேருக நடக்கிறவனல்ல. ஆதலால் இவனைத் தம்மிடத்தில் வைத்துக்கொண்டுவன் கையாலே சத்துருவோடு சந்திசெய்யவேண்டும். இதுவே தக்கது. ஏனென்றி சாமமுதலான நான்குபாயத்திறண்டங்கடைப்பட்டதாகையாலே அந்தப் பிரயோகக் கடைசியிற் பண்ணவேண்டுஞ் சாமத்தினுற் செய்கிற காரியமெப்போதும் கெடுகிறதில்லை. ஆகையால் அவர்களைத்திறண்டத்தையாலோடுக்கலாகாது. சருக்கரையைத்தின்று பித்தம்போமானுற் கைப்பான மருந்தையென் தின்னவேண்டும்? ஆதலாற் சாமோபாயமே என் சம்மதயிதவே நல்லதென, இதைக் கேட்ட வுருமர்த்தன் இரண்டாமமைச்சனைப் பார்த்துன்னுள்ளுறையேததைச் சொல்லவென, கொடுக்கண்ணன் வேத்தனே இக்காக்கைகள் நமக்கு இயல்பான வையினாகையால் இவர்கள் சமாதானத்தக்கதன்று. தண்டமே தருகீது; வெல்லக்கூடாத பகைவர்களிருந்தால் அவர்களுக்கு விரோதமாகிய தாயகினை வருத்தவேண்டும். இல்லாவிட்டாற் பணக்கொடுத்தாவது பொய்ப் பத்திரம்பிறப்பித்தாவது, அவர்கனொருவர்க்கொருவர் பகையெழுப்பவேண்டும். நடுவீற் புரைச்சுணுண்டானால் முத்தும் பந்தனைப்படுகின்றது. ஆதலாவதைக் குறித்தென் சொல்லுக்கேட்டுச் சுவயபட்சத்தை இரட்சித்துக்கொண்டு பரபட்சத்தைப் பேதிக்கவேண்டும். இது காகம் வையியாயினுக்கொல்லவது நன்று. ஏனெனில், ஒருவேளை பகைவனு நன்மை சொல்லுகிறான்; எப்படியென்றால், ஒருதிருட்டுருவனைப் பிழைப்பித்ததும், ஒருராட்சதன் இரண்டு பகைகளைப் பிழைப்பித்ததும்பிரோவென அரசனைதைக் கேட்டு அது எப்படியெனன், கொடுக்கண்ணன் சொல்லத்தொடங்கிற்று.

(இன்னும் வரும்)

எம். அந்தாரம்.

புதல்வரைப் பெறுதல்—On obtaining children.

சுக. பெறுமவற்றள்யாமறிவதில்லைபறிவற்ற மக்கட்பேறல்ல பிற.

பு. ஒருவன் பெறும் பேறுகளுள் அறிபவேண்டியவற்றை அறிவதற்கு உரிமைபாசிய மக்களைப்பெறுவது அல்லாதவையாகிய மற்றப் பேறுகளை நாம் மீட்டப்பது இல்லை.

Among all the benefits that may be acquired, we know no greater benefit than the acquisition of intelligent children.

Of all the world calls good, no good exists Like that which wise and virtuous offspring give I know no greater good.

சுக. எழுபிறப்புந் தீயவை தீண்டாபழிபிறக்காப் பண்புடை மக்கட் பெறின்.

பு. வினைப்பயனும் பிறக்கின்ற எழுவகைப்பிறப்பும் ஒருவனைத் தீவினைப்பயன்சளாகிய துன்பங்கள் தொடராதொழியும், பழியுண்டாகாத நல்லினைகளைச் செய்தற்குக்காரணமாகிய நற்குணங்கையுடைய புதல்வரைப் பெறுவானுதல்.

The evils of the seven births shall not touch those who obtain children of a good disposition, and free from vice.

பங்குனி மாதம்.

சாதிமாதம் பங்குனி வஉ. திச. முதல் சித்திரை வக. திச. வச.

நாள்	சுயிழந்தி	வாரம்	நட்சத்திரம்.	திதி.	போகம்.	கரணம்.
12	சு	சு	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு
13	சு	சு	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு
14	சு	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு
15	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு
16	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு
17	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு
18	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு
19	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு
20	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு
21	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு
22	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு
23	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு
24	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு
25	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு
26	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு	சுகு

SUPPLEMENT TO THE

உதயதாரகை.—MORNING STAR

புத். சந்திரகை ௫.] துராசுட (௨௩). பங்குனி. கூ. நேயத் தியாழங்கிழமை, Thursday, March, 9, 1843. [Vol. III. No. 5.]

Remarks on the pretended Resemblance between the rites and ceremonies of the Mosaic dispensation and those of the Sivas, being a continuation of the Reply to the communication of a "Lover of good Religion, in No. 2. of the present Vol.

(Continued from page 45.)

In the last two Nos. of the Morning Star we attempted to show that there is a wide and an important difference—yea, a total opposition,—between the system of worship delivered to the Jews and that professed and practiced by the Sivas, in these important respects; viz, the one system is aimed at the exclusion and overthrow of idolatry; the other at upholding and propagating it. The one is without any credible evidence of its having originated elsewhere than in the craft of deceitful men; the other has credible evidence of its having originated in the divine appointment. The one system teaches its unhappy votaries nothing respecting its rites, but that they are in themselves meritorious to procure the expiation of sin and obtain the favour of a holy God;—the other insists that the observance of its rites and ceremonies are utterly worthless and abominable in the sight of God, unless they are observed in a spirit of repentance for sin and obedience towards God, and with faith in Christ as "the Lamb of God which taketh away the sin of the world," of whom the sacrifices mentioned in the Books of Moses, are declared to be a type. Heb. ix. 9-15.

We now come to the third and most important point of our correspondent's inquiries—What is the meaning of those texts that declare that the rites and ceremonies performed by the Israelites should be perpetual or that they should be continued for ever?

There can be no question but that the words "for ever" and "perpetual" in their primary signification mean, "never ceasing," "continuing for ever," &c. Therefore, if it cannot be shown that they were sometimes used in a limited sense, to mean merely a "long period" or the "whole period of a particular dispensation," it must be admitted—in the absence of other sufficient proof to the contrary—that the rites and ceremonies alluded to are of perpetual obligation, and that it is the duty of Christians to observe them.

But we shall now proceed to show that these words were frequently used in a limited sense. In proof of this, see Exodus xix. 9. "And the Lord said unto Moses, Lo I come unto thee in a thick cloud, that the people may hear when I speak with thee and believe thee for ever." This appears to be limited to the term of Moses' life. If the objector urges that reference is here made to the code of laws which Moses delivered, which remained in force among the people after his death, we answer, it possibly is so, but in our view, the construction which we have given of the passage is the more natural and probable. But we are not dependent on this text alone for proof. See Ex. xxi. 6, where it is said in regard to a servant who should not wish to be freed from his master—"then his master shall bring him unto the judges, he shall also bring him to the door or unto the door-post; and his master shall bore his ear through with an awl; and he shall serve him for ever." Here it is plainly limited to the term of the servant's life.

See Chron. xxiii. 13: "And Aaron was separated that he should sanctify the most holy things he and his sons for ever." Here it means that the priesthood should be established in Aaron's family, and that he and his sons should devote themselves to its service while they lived. See Jonah ii. 6, where Jonah describing the hopelessness of his condition in the belly of the whale says "the earth with her bars was about me for ever." See also John viii. 35. "And the servant abideth not in the house for ever, but the son abideth ever;" which means, that a servant may, by the master's will, at any period, be ejected from the family, but the son has a permanent interest in it. See also 1st Kings ix. 3, where God speaks to Solomon at the dedication

of the temple which he had built: "I have hallowed this house which thou hast built, to put my name there for ever;" which is, of necessity, limited to the term of the temple's duration. See also Ezek. xxxv. 5, where the hatred of the Edomites to the children of Israel is denominated a "perpetual hatred." There are many other texts of similar import. But these are sufficient to show that it was not uncommon to use the words "for ever" and "perpetual" with a limited signification. The term "through your generations" being of similar import, would of course fall under the same rule of usage.

Now, if the words in question have a limited signification in the texts we have quoted, as they plainly and necessarily must have, then it follows that the same words also may have a limited signification in the texts quoted by our correspondent; and therefore, that these texts in themselves furnish no valid objection to the abrogation of the Jewish rites and ceremonies. In other words, it shows that the use of language was such as to allow, with perfect propriety, of the words "for ever," "perpetual," &c. being used to signify a very long time, or through the period of a man's life, or through the period of a particular dispensation. Now the question is, were they used in this sense in the texts referred to by our correspondent? That they were used in this sense in the verses referred to may be inferred from the nature of the subject; i. e. if the rites and ceremonies were merely types and shadows of better things to come, as we have shewn in our last two numbers, then they could exist only to the time of the appearance of their antitype, for the antitype does of necessity do away with the type.

It may be inferred secondly, from the fact that they are actually done away; and that Christians universally acknowledge their obligation to lie only in offering spiritual worship, the incense of pure affections and the offering of holy desires. For it cannot be supposed that God would allow that which he had designed to exist for ever, and which he had declared should exist for ever, (using the word in its primary sense) to be done away by any cause whatever. His character for veracity would thereby be impeached, and he could no longer be regarded as a God of Truth. If then it be admitted that God is a God of Truth (a point which we trust, our correspondent is not disposed to question) and it is found that he has declared concerning certain institutions and things, that they shall be observed by his people "for ever," "through all their generations," and it is ascertained that these institutions and observances are not now regarded, and that the temple itself, has been utterly overthrown, the natural and necessary inference is, that the words in this connection had a limited signification. And further, when it is seen that the words in question had not unfrequently, in common usage, a limited signification, (which we have also shewn) the candid inquirer will at once admit the propriety and force of this inference. But here it may be asked, how shall the student of the Bible know when the words in question are used in a limited sense and when in their primary signification? We answer, the nature of the subject spoken of, and its connections will almost always determine this.

But we will leave inferences and resort to the direct testimony of Scripture in confirmation of our views.

1. Is there any intimation in the Old Testament that the ceremonial worship of the Jews was to be annulled and another method of worship instituted? See Jeremiah iii. 16. "In those days saith the Lord, they shall say no more, the ark of the covenant of the Lord, neither shall it come to mind, neither shall they remember it, neither shall they visit it, neither shall that be done any more." Look also at Jeremiah xxxi. 31-33. "Behold the days come, saith the Lord, that I will make a new covenant with the house of Israel, and with the house of Judah, not according to the covenant that I made with their fathers in the day that I took them by the hand to bring them out of the land of Egypt (which my covenant they brake although I

was an husband unto them saith the Lord;) but this shall be the covenant that I will make with the house of Israel; after those days, saith the Lord, I will put my law in their inward parts, and write it in their hearts; and will be their God and they shall be my people." These verses are quoted in the epistle to the Hebrews chap. viii. as having particular reference to the "better covenant" of which Christ was the "mediator." "In that he saith a new covenant he hath made the first, old." See the 13th verse.

2. Did Christ teach any thing on this point. See John iv. 19-21; 23-26. "The woman saith unto him, Sir, I perceive that thou art a prophet. Our fathers worshipped in this mountain, and ye say that in Jerusalem is the place where men ought to worship. Jesus saith unto her, Woman, believe me, the hour cometh, when ye shall neither in this mountain nor yet at Jerusalem worship the Father." "But the hour cometh and now is, when the true worshippers shall worship the Father in spirit and in truth; for the Father seeketh such to worship him. God is a spirit, and they that worship him must worship him in spirit and in truth. The woman saith unto him, I know that Messias cometh, which is called Christ: when he is come, he will tell us all things. Jesus saith unto her I that speak unto thee am he."

Here is a plain intimation that the hour was near, when the old form of worship was to be abolished, and a new and more spiritual worship instituted.

3. What did the apostles of Christ teach respecting it? See Acts xv. which contains a discussion of the question whether the Jewish rites were obligatory on gentile converts,—some Jews having insisted that they were. The decision of the apostles is thus expressed in an epistle addressed to their gentile brethren: "Forasmuch as we have heard that certain which went out from us have troubled you, with words subverting your souls, saying, Ye must be circumcised and keep the Law, to whom we gave no such commandment. It seemed good unto us, being assembled with one accord, to send chosen men unto you with our beloved Barnabas and Paul." "For it seemed good to the Holy Ghost and to us to lay upon you no greater burden than these necessary things: That ye abstain from meats offered to idols, and from blood, and from things strangled, and from fornication; from which if ye shall keep yourselves ye shall do well. Fare ye well." verses 24, 25, 28, 29. See also Colossians ii. particularly verses 13-17. "And you, being dead in your sins and the uncircumcision of your flesh, hath he quickened together with him, having forgiven you all trespasses; blotting out the hand-writing of ordinances that was against us, which was contrary to us, and took it out of the way, nailing it to his cross; and having spoiled principalities and powers, he made a show of them openly triumphing over them in it. Let no man therefore judge you in meat, or in drink, or in respect of an holyday, or of the new moon, or of the sabbath days, which are a shadow of things to come, but the body (or substance,) is of Christ.

The Epistle to the Hebrews—being addressed particularly to Jewish Christians, who were strongly attached to the Jewish ceremonial worship, is almost wholly devoted to this subject; and should be carefully studied by every one who is desirous of understanding the nature and relations of the old and new Testament dispensations.

See chapters viii., ix., x., where it is plainly shown that the old dispensation of ceremonial and sacrificial worship was done away, and that Christ had opened a new and living way of access to God by the offering of himself, by the which offering "he hath perfected for ever them that are sanctified." x 14. "The Holy Ghost this signifying, that the way into the holiest of all was not yet made manifest, while as the first tabernacle was yet standing; which was a figure for the time then present, in which were offered both gifts and sacrifices, that could not make him that did the service perfect, as pertaining to the conscience; which stood only in meats and drinks, and divers washings, and carnal ordinances, imposed on them until the time of reformation. But Christ being come, an high priest of good things to come, by a greater or more perfect tabernacle, not made with hands, that is to say, not of this building; neither by the blood of goats and calves, but by his own blood, he entered in once into the holy place, having obtained

eternal redemption for us. For if the blood of bulls and of goats and the ashes of an heifer sprinkling the unclean, sanctifieth to the purifying of the flesh; how much more shall the blood of Christ, who through the eternal spirit offered himself without spot to God: purge your conscience from dead works to serve the living God? And for this cause he is the Mediator of the New Testament, that by means of death, for the redemption of transgressions that were under the first Testament, they which are called might receive the promise of eternal inheritance."—Chap. ix. 8-15.

It has been clearly shewn by the foregoing quotations and remarks 1st. That the words "for ever," "perpetual," &c. were sometimes used to signify the term of a man's life, and sometimes the duration of a particular period or dispensation.

2dly. That it is appropriately and necessarily inferred from the nature of the subject spoken of, that the words had this limited signification in the texts referred to by our correspondent.

3dly. That it is further necessarily inferred that they had this signification, from the fact that the things spoken of have actually ceased to be observed, and have, as it were, passed out of existence.

4thly. That it was foretold by the prophets and by Jesus Christ that the old covenant of ceremonies and offerings was to be abolished and a new spiritual worship introduced; and,

5thly. That the apostles of Christ after his death;—(i.e. after he had offered himself as a sacrifice for us.)—assiduously taught, that the old rite of worship was no longer of any value—that its design had been fully accomplished by the death of Christ, and that it was no longer obligatory on men.

We conclude our remarks on this point by quoting the following scriptural exhortation for the warning and advice of our Siva friends:—"Having therefore, brethren, boldness to enter into the holiest by the blood of Jesus, by a new and living way which he hath consecrated for us through the veil, that is to say his flesh, and having an high priest over the house of God let us draw near with a true heart, in full assurance of faith, having our hearts sprinkled from an evil conscience, and our bodies washed with pure water."—"For if we sin wilfully after that we have received the knowledge of the truth, there remaineth no more sacrifice for sins,—but a certain fearful looking for of judgment and fiery indignation, which shall devour the adversaries.—He that despised Moses' law died without mercy under two or three witnesses.—Of how much sorer punishment, suppose ye, shall he be thought worthy who hath trodden under foot the Son of God, and hath counted the blood of the covenant, wherewith he was sanctified, an unholy thing, and hath done despite unto the spirit of grace?" Heb. x. 19-23 26-29.

In our next No. we propose to reply to the remarks of our correspondent touching the circumcision of Christ—Paul's visit to the temple,—the circumcision of Timothy; and also to the assumption, that God inhabits the idol—which, with a few concluding remarks, will finish what we have to say on this subject at present.

இஃது
"அசுவன் குமரன் நன்மதாபேதன்" என்றகையெய்
பத்துடன் காணலான கமதத்திற்குக்கொடுக்கப்படும் உ
ந்தம் முன்றுப்பகுதி.

புதர் சனவரக்கு உபயோகமாகும் பெருட்டு திருநீர்க்குப்
ட்டாசிச்சன முகையும சிவசமயத்தினர் அருசரித்தவழக்கவரு
ம் தியமநீட்டைக்கும் ஒன்றுக்கொன்று நனதம் அடிப்பிராயத்தி
லும் அப்பிராயத்திலும் செய்தப்பட்டதெனும். ஆம சொல்ல
போகில், முற்றும் பகைமுற்றனதென்மும், பறகிட்ட உதயதார
கை இஃது சஞ்சிக்கையில் கண்ணன் சிவபவ நியாடககர
இத்தன் காட்டினும். புதர் சமயமுன் சிவசமயமும் என்னெ
ன காண்கையில் ஒன்றுக்கொன்று பெருமுறஉதெனில், புதர்
மயமானது வக்கிரத்தை நிகுகொலைத்து அந்தைத் தலகிழை
எந்நீடுபோடவும், சிவசமயம எனது திறந்த மாராக வசகர
ணைச்சத்தை நிகுதிருத்தி அந்தை எய்கும் பிரவலிப்பண்ணயும
ன்ற கோச்சமுட்டையல் மல மந்திரமயுடலல். சிவசமயமய

பாடுதொகு போதிய அந்தாட்சிப் பிரமாணமின்றிச் சந்திரியை உள்வாங்கி வஞ்சகங்களின்மீது தீர்ப்பு தரக்கூடிய பூத சமயமானது போதிய பரிசூல அந்தாட்சியுடன் தேவநிபம குட்ச விதியானது தீர்த்தாயிருக்கின்றது. சிவசமயமானது சடங்குப்பிரமாணங்களைக் குறித்து பாடுதொகுதையுள் தனது தீர்ப்புத்தமும் தாள் கருத்துப் போதியாயல் பாவப்பிராயச்சித்தத்தை அடைகிறதற்கு, பரிசுத்த பராபரனுடைய அதுக்கிரகத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறதற்கு சடங்கு நியாயப்பிரமாணங்கள் தானே ஒரு தகுந்த பொருத்தநிபுடையதான வறியென்று போதிக்க, பூதசமயமானது பாவத்துக்காகக் குணப்பட்டுப் பராபரனுடைய சொல்லுக்கமைந்த சடங்கு குணத்துடனையும், உலகத்தன் பாவத்தைச் சூழ்ந்து தீர்க்கிற தேவாட்டுக்குடியாயிடுகிறது. நாதரைப் பற்றி மோசே எழுதின ஆகமக்களிற் சொல்லப்பட்ட பரி ஒரு உலகமென்பதும் காட்டுகிற விசுவாசத்துடனையும் இவ்வித கியமதிட்டைகளை அதுசரித்தாலேயன்றி வேறு பிறகோக்கல் காரணமாக அதுசரிப்பது பராபரனுடைய கண்ணுக்கு முன்பாக அரோசமாயும் முற்றுத் தகுதியின்மையாயும் இருக்கின்றதென்று வற்புறுத்திச் சொல்லுகின்றது. (எபிரேயர். சு. சு, யடு. ச லோபக்கூப்பார்.)

இவ்வேற சனங்கள் கடத்தின சடங்குகளை இப்போவும் எப்போவும் கைக்கொள்வது உடமையென்று "என்மதாபேட்சி" என்பவர் சொன்ன மூன்றாம் காரியத்தை இப்போதெடுத்தும் பார்ப்போமாக. "என்றென்றும்" "எப்போதென்றும்" என்ற பதச்சொற்குக் கூறப்படுகின்ற கருத்தென்னவெனில் "ஒருக்காலும் நின்றுபோகாது" "என்றென்றும் திற்கும்" என்ற கருத்தாயிருந்ததேயானால் பின்ன காம்பேசவேண்டியதென்னி ஆகையினாலே உலகத்தினதென் டெடுவீ காலத்தை அல்லது ஒரு பிரதான காரியம் கடத்தேறமொரு முழுக் காலத்தை மாத்திரக் காட்டுகிறதற்குத் குறிப்பாய்ச் சொல்லப்பட்டதென்ற அர்த்தக் கொள்ளுகின்றது போதிய அந்தாட்சியுடனே காட்டாமற் போவதுண்டானால் மேற்கூறியவருக்கு சடங்குகளைப் பிரியாக்கப் பிரமாணங்களையும் எப்பொழுதுமென்றென்றும் மாயாமல் அதுசரித்தாலே வேண்டுமென்றும், அப்படி அதுசரிப்பது கிறிஸ்துவர்கள் மேல் விழுந்த உடமையென்றும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியது. "என்றென்றும்" "எப்போதென்றும்" என்ற வார்த்தைகள் பலமுறையும் சில குறிப்பான கருத்துகளுக்கென்று பிரயோகிக்கப்படுமென்பதற்குள்ள நியாயத்தை எடுத்துப்பார்ப்போமாக. எப்படியானால், மோ. உ. ஆக. யசு. ௭. "கர்த்தர் மோசேயுடனே தீதோ காம உண்டோடு சொல்லும் வார்த்தைகளைச் சனங்கள் கேட்டு அத உண்ணவும் என்றென்றும் விசுவாசிக்கும்படிக்கு காம மேசுத்தினிருட்டிலே உண்ணுடைக்கு வருவோமென்றார்." "என்றென்றும்" என்றறினால் மோசேயுடைய ஆயிகளால் முடியும் ட்டெமெ-றே அர்த்தமாயிற்று. மேற்கூறிய இந்த வசனத்தினால் மோசே திருப்பித் தியாயப்பிரமாணம் அவர்மீது தீர்த்தியற்றும் சனங்களுக்கு நீதிப்பட்டுத்தபோ காமமென்றென்றும் தீர்ந்தென்று பரிநிவாரியாய காமதாபேட்சி சொல்லுவதுண்டானால் அதற்கு காம கொடுக்கும் உத்தமென்றவெனில், அவர் சொல்லுவிறபடி ஒரு வேலை அப்படியிருக்கவுட்கூடும். ஆனாலும் எங்கள் எண்ணத்துக்கு காமன் சொன்ன வசனம் ஒருவேலை மெத்தத் தகுந்ததாயிருக்கின்றது. இவ்வசனத்தினதார்த்தம் காம அந்தாட்சியுட்க கொடுக்கவல்லது உண்மையென்றும். அதாவது "மோசே. உ. ஆக. உச. ௭. சமான் அவன் (வேலைக்காரன்) த் தேவர்களுக்கென்றென்றுபோய் அவனைக் கதலின் கிட்ட அவ்வது சதலின் தியாயின் கிட்டச் சேரப்பண்ணக்கூடவன். அக்கேசுவன் எசமான் அவன் காலைச் சம்பியிலே குத்துவானே. அத்தற்குப் பின் என்றென்றும் அவனுக்கு வேலைசெய்யக்கூடவன்." "என்றென்றும் அவன் வேலைசெய்யக்கூடவன்" என்றறினால் அந்தவேலைக்காரனுடைய ஆயிகளானவுமென்றே அர்த்தக்கொள்ளுகின்றது. கசா-மம். உச. ௭. "ஆனாலும் அவன் குமாரரும் பரிசுத்தமான வதலத்தை என்றென்றும் காக்கிறதற்கும் என்றென்றும் கர்த்தருக்கு முன்பாகத் தாபக்காட்டுகிறதற்கும் பரிசுத்துவைக்கப்பட்டார்கள்." இந்த வசனத்தினால் ஆசாரியப்பட்டும் ஆனால் வங்குத்திற் லிந்தப்படுமென்றும், அவனும் அவன் புத்திரருக்கு வேலைசெய்யும் காலவரையில் ஆசாரிய ஆசரிப்புக்கென்று தங்கள் கோத்துவிடவேண்டுமென்றும் அர்த்தக்கொள்ளுகின்றது. இன்னும், பொது நியைக்கத்தின் வயிற்றிலிருந்தபொழுது

தனது நிலையின் அவதிகையிற் பற்றி யோகு. உ. அதி. சு. "பூமியின் தாழ்ப்பாணங்கள் என்றென்றும் என்ன அடைக்கின்றதாயிருந்தது." இன்னும், யோவா. அ. கதி. "அடிமையானவன் என்றென்றும் வீட்டிலே தங்கான்; குமாரனே என்றென்றும் அதிலே தங்குவான்" அடிமையானவன் தன்னுடைய சமான் கித்தப்படியே எவ்வென்பிலுமெனினத்தபடி அந்தச் சமுசாரத்தை விட்டகந்து பட்டக்காரனானவன் என்றென்றும் பிரதலின் வீட்டிலே இறப்பானென்றே அர்த்தக்கொள்ளுகின்றது. இன்னும், சாலோமோன் கட்டின தேவாலயத்தைப் பிரதிட்டை பண்ணும்வேலிற் பராபரன் அவருக்குச் சொன்ன காரியத்தைப் பற்றி க. இரா. சு. க. "நீ கட்டின இந்த வீட்டிலே கம்முடைய காமத்தை என்றென்றும் வைக்கத்தக்கதாக அதைப் பரிசுத்தம்பண்ணினோம்." "என்றென்றும்" என்றறினால் அந்தவீடு தீர்ந்த காலமளவுக்கும் என்றருத்தமாயிற்று. இன்னும், இவ்வேறியின் கருத்து விவரமாக அறிந்தே ஏதாயிரப்பற்றி ஏசேக்கியே. கடு. ௩. "நீ நித்தியபகையவைத்து" என்று சொல்லியிருக்கின்றது. இக்கருத்தைக் காட்டிய வேறும் அநேக வாக்யங்களுமுண்டு. அவைகளை இவ்வகையில் எடுத்துரைக்கவேண்டியதில்லை. "என்றென்றும்" "எப்போதென்றும்" என்ற மொழிகளை மேற்கொள்விய விதமான கருத்துடன் பிரயோகிப்பது பொதுவழக்கத்தானென்பதெனவேளே போதமான அந்தாட்சியாயிருக்கின்றன. "உன் வாழ்க்கை முழுக்கும்" என்ற மொழிக்கும் இவ்வித அருத்தமாகையால் மேற்கொள்விய தியாயங்களே இத்தற்குமட்டும்.

மேற்காட்டிய வசனங்களின்படிக்கு நாங்கள் எடுத்துப்பார்த்த மொழிகள் ஒரு குறித்த காலவரையைய மாத்திரக் கருதுவதுண்டானால் என்மதாபேட்சியானவர் தமது கடிதத்தில் எடுத்துக் காட்டின வசனங்களும் அப்படியே ஒரு குறித்த காலவரையைய மாத்திரக் கருதுவதென்று காம சொல்லவேண்டியது. ஆகையால், பூதச்சூலைய சடங்கு நியாயப்பிரமாணங்கள் அனைத்தும் அழித்துப்போகாதென்பதற்கு இந்த வசனங்கள் ஒருபோதமான எதிர்த்தரவைக் காட்டவில்லை. வேறுவிதமாய்ச் சொல்லுவில், நாங்கள் பேசும்பொழுதும் அப்படியே "என்றென்றும்" "எப்போதென்றும்" என்ற மொழிகளை நாங்கள் பிரயோகிப்பது சரிமுறைமென்று அப்பதங்களும் ஒரு கெடுக்காலத்தைக் குறிக்கிறதாகவும் அல்லது ஒரு மனிதனுடைய ஆயிகளால் வகுக்கிறதாயும், அல்லது ஒரு பிரதான காரியமுண்டானதின் காலத்தைக் காட்டுவதற்காயிருக்கின்றது. இப்போது கேட்கவேண்டிய கேள்வியென்னவென்றால், "சைவன் குமாரன் என்மதாபேட்சி" என்பவர் தமது கடிதத்தில் வரைந்த வாக்யங்களும் இக்கருத்துப்போலப் பிரயோகிக்கப்படுகின்றதா? அவ்வசனங்களுக்கு இவ்வித கருத்துத்தானென்பதைக் காரியத்தினியலபைக்கொண்டு அதுமானென்பண்ணலாம். அதாவது, நாங்கள் மேலைச் சஞ்சிகைகள் இரண்டாய்க் கூறிப்படி சடங்குப் பிரமாணங்கள் வரப்போகிற நேகாரியங்களின் நிழலும் அடைபானமுமாயிருந்தால் அவைகளினுடைய அடையாள் பொருளாகிய கிறிஸ்துநாதர் வெளிப்பட்டு காலமட்டும் நினைத்திருக்கக்கூடும். ஏனென்றால், முத்தற்குறிப்படையானப்பொருள் வெளிப்பட்டுப்பொழுது அடைபானப்பொருள் அழித்துப்போவதலசியம். இரண்டாவதாகக் காரிய இயல்பைப் பார்த்தாலும் அவ்வென் திச்சயமாகவே அழித்தபேயிறென்றும் கிறிஸ்துவர்கள் எவ்வளும் செலுத்தவேண்டிய உடமை. தில்லிவயற்பாட்டினுள் சந்தேசத்தையும் சந்த எண்ணக்கனிதும் அடல்வியுக்குதென்று அதுமானிக்கப்பட்டக் கூடியதாயிருக்கின்றது. ஏனென்றால் என்றென்றும் குறிக்கவேண்டுமென்று குறித்தவைகளையும் என்மென்றென்றும் சிவியாயிருக்கவேண்டுமென்று வெளிப்படுத்தினவைகளையும் வேறொரு காரணத்தினாலேயென்கப்பட்டபொருள் பராபரன் இடம் கொடுப்பாரென்றென்றவது புத்தித்தாய்ச்சி. அப்படிச்செய்வாரேயென்றால் அவருடைய உண்மைக்குத்தாய்ச்சி உண்டாகும். தாய்ச்சியுண்டாகின்றபடியால் பின்னையவர்களுக்கிவ்வாறு பராபரனென்றென்றும் எண்ணப்படவொட்டாரும். பராபரன் சந்தியத்தின் பராபரனென்றென்றும் கொண்டாரும், என்றென்றென்றும், அவர்கள் சந்தமீட்டும் தம்முடைய சனங்களாவதசரிக்கும்பொருட்டு சிலபல அரிச்சனமுறைகளைப் பிடிமக்களையும் பற்றிப்பராபரன் கூறியிருப்பதைக்கண்டாலுமல்லித அரிச்சனமுறைகையுமாராய சிவமதிட்டைகையுமிப்பொழுதுதசரிப்பது பலனின்மையாய்க்கண்டாலும், கோயில் தரணமிடித்ததித்து திருமலமர்க்கப்பட்டதென அறியவந்தான்

மேற்காட்டிய வசனங்களினாலும் கவனிப்புக்களினாலும் நாம் து
வாம்பரமாய் அறிந்தென்னவெனில்,
கவது. "என்றைக்கும்" "எப்போதெக்கும்" என்ற மொழிக
ள் சிலவேளைகளில் ஒருமனிதனுடைய ஆயுசுநாள் முடிவைக் கரு
துகிறதற்குப் பிரயோகிக்கப்படுகின்றனவல்லாமல் சிலவேளைகளி
ல் ஒரு பிரதான காலக்குறிப்பின் அல்லது வேறொரு நியமத்தின்மு
டிவைக் காட்டுகிறதற்கும் பிரயோகிக்கப்படுகின்றதென்றும்,

உவது. இடப்பொழுது பேசப்பட்ட காரியத்தின் இயல்பைக்
கொண்டு "சைவனருமார்கள் நம்மதாபேட்சி" என்டவருடைய க
டிதத்திற் கட்டிக்காட்டப்பட்ட வசனங்களுக்கு ஒரு காலக்குறி
ப்பைப் பற்றி அருத்தமுண்டென்று தீர்மானிக்கப் போதிய கியா
யமும் அவசரமுண்டென்றும்,

கவது. இப்போ நாம் பேசுவந்த காரியங்களுக்கொண்டு நா
யின்னும் அவசியமாய் அநுமானிக்கிறதென்னவெனில் மெய்யாக
வே சடங்குநியாயப்பிரமாணங்கள் ஒழிந்துபோய் நிலைகொலை
சுவிட்டென்றும்,

சவது. நியாயப்பிரமாணங்களையும் பல்செலுத்தலையும் பற்
றிய பழய உடன்படிக்கைகள் ஆழிந்தபோமென்றும் பதிதானமு
றைமொழுக்குகள் அவைகளுக்காக எதிர்ப்படுமென்றும் கிறிஸ்து
தூதாரும் தீர்க்கதரிசிகளும் முன்னரசு சொன்னார்களென்றும்,

ருவது. கிறிஸ்துநாதா செத்ததின்பிறகு அவருடைய அப்போ
தைவர் அதிக சான்றிரதையுடன் போதித்ததென்னவெனில் கிறிஸ்து
நாதாநர் மரணமடைந்ததற்குச் சடங்குநியாயப்பிரமாணத்தியா
தொரு பயனில்லைமென்றும் மனிதர் அத்தை அதுநிரிப்பது அவர்
கள் கடைமையல்லவென்றும்நான்.

சுவசமயச் சின்னங்களுக்குப் புத்தியாகப் பிச்சுவரும் வேதவ
சனங்களை எடுத்தெழுதி லுத்திக்கவணப்பை முகிப்போமாக. எ
டிரே. ல, லக, உஉ, உசு, உசு. ஆகையால் சகோதரரே பரி
சுத்தமான இடங்களுக்குப்போகிற மாரீசகத்தை தியேசுவானவ
ர் தமதுசரிமாயிதழைச்சேலெயிச்செய்யாய்ப் புத்தகு சிலனு
மான மாரீசகமாக நயக்குண்டெண்ணிலைத்ததால் நாம் குற்றத்
வதச் சாற்றுகிற மனது நீக்கத் தெனிக்கப்பெற்ற இயுத்யமுள்ள
வானாய் உண்மையுள்ள இயுத்யத்தொடும் விசுவாசத்தினாலாகிற
தச்செய்ததோடும் பராபரனைச் சேர்க்கடலோம். சந்திப்பதை அ
தீர் தகொண்டபின் நாம் மனப்பூறுவாய்ப் பாவஞ்செய்தால் வே
றொரு பாவப்பலி நமக்கு மீதயாய்ருப்பதில்லை. பராபரனுடையகு
மாரனைக் காலினால் மிதத்துப்போட்டுத் தவணைப் பரிசுத்தஞ்செய்
த உடம்படிக்கையின் லுத்தத்தை அசுத்தமெல் றெண்ணக் கிரு
பையிலுமைய அசுட்டைப்பண்ணாவன வவவளவதிக ஆக்கினைக்கு
ப் பாத்திரவாலுப்பாண.

இனி அடுத்த சஞ்செய்யற் கிறிஸ்துநாதாநர் விருத்தசேதனம்பண்
ணப்பட்டதைப் பற்றியும், பவுலு தேவாலயத்துக்குப்போனதை
ப்பற்றியும், தீமோதீப்தயு விருத்தசேதனம்பண்ணப்பட்டதைப்ப
ற்றியும் பராபரன் உக்கிரகட்களும் வாசம்மண்ணுகொண்டு
கொட்டப்பட்ட பற்றியும், சில கவனிப்புக்கண்ப்பண்ணி நா
யிதைப்பற்றி இப்போதைக்குச் சொல்ல வேண்டிய காரியங்களை
அடுத்த சஞ்செய்யல் முடித்துப்போடுவாம்.

தூமகேது தரிசன விளக்கம்.

நீட்சிமையான பிரகாசம்பொருந்திய வால் நட்சத்திரமொன்
று சூரியன் அதமயமானதிப்பிறகு மேற்குத்திக்கிழதித்தவரு
கிறதை நீங்கவேலாரும் கவனமாய்ப்பார்த்திருக்கக் கூடும். இ
ந்த நட்சத்திரம் தியேயாத பிரகாரமாக வானத்திற்குள்ளினையு
யால் அதைப்பற்றியெங்களுக்கு அற்பமென்கிறும் வளக்கவது.
ஆகையால் கணிததால் வல்லவார்களதைப்பற்றித் தங்க்களோக்க
த்தையெங்களுக்குத்த காலத்திலறிவிப்பார்களென்று காத்திருக்
கீறும். இப்போ நாம்காண்கிற தூமகேதுவக்கத்தைப் பற்றிப்
பேசுகிறவர்களையென்றும் இத்தற்குமுன் தாங்கள் வானத்திற்கண்டு
கெட்டிருந்தமற்றேனையவால்வெளிக்கனினுமீது மிககீண்டதென்
றும் அதிக பிரபையுள்ள தென்றகு சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள்.
யாதாமொரு தூதிட்டிக்கண்ணாடி வழியாய்ப்பாராமற் கண்ணா
லேகாண்கிறஅளவுக்கு அந்த வால்வெள்ளியினது வால்நீளம் ஏறக்கு
றையகை அல்லது சில பாகைகொண்டதாயிருக்கின்றது. இப்
போ நாம்காண்கிற இந்த நட்சத்திரம்போல முன்னெப்போவா
ருள் சம்பவித்ததண்டோவென்றும் கணிதசாத்திரிகள் எவராகுத

லறிவதுண்டாளுல் அத்தையறிவிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறோ
ம். உதயதாரகையை வாசிப்போர்க்குப் படிப்பினையாக இத்ந
குமுன்வந்துபோன தூமகேதுக்களிற் பிரதானமானவைகளிற் சில
வற்றையித்தனமெடுத்துச் சிலகாரியத்தைச் சொல்லுவோம்.

முற்காலத்திலிருந்த சாத்திரிகளெழுதிவைத்த எழுத்தின்படி, ப
கற்காலத்தவந்தரானும் கண்டகொண்டபார்க்கக்கூடிய ஒருவால்நட்
சத்திம் கிறிஸ்தாநாநர் உற்பத்தியாக சக வகுடத்துக்குமுன் ஆகா
யத்திற்குள்ளிற் பிறகு அந்த நட்சத்திரத்தினாலே தூகாம வகுடத்
திலுள் தோன்றியதன்பின்னாற் சூரியனைப்போலப் பிரபையுள்ளதா
கியதிகம்பருந்து நீட்சிமையொருந்திய வால்வெளிக்கொண்டிருந்தது.
தூசாடம் ஆண்டிலும் வேறொருவால்நட்சத்திரங் காணப்பட்டது
அதவும மத்தியானவேளையிலேதானும் காணக்கூடிய அவ்வளவுதி
கம்பிரபைப்பொருந்தியதாயிருந்தது. தூசாடமும் ஆண்டிலும் இ
ன்னுமொருபெரிய நட்சத்திரத்தோன்றிப் பிறகு அந்த நட்சத்திர
ந்தானே தூசாடமும் ஆண்டிலும் தூசாடம் ஆண்டிலும் தூசாடம
ம ஆண்டிலும் தூசாடமும் ஆண்டிலும் கடைசியாக தூசாடமும்
ஆண்டிலும் முறைமுறையாய் மாறிமாதிரிவந்துதோற்றியது, தூசா
டமும் ஆண்டிலும் ஒளையதோன்றியது, அதினுடையவால் தரு
க்கருடைய உடையலுக்குச் சமமானாய் வடிவுள்ளதாயிருந்தது
தூசாடமும் ஆண்டிலும் வேறொருபெரிய நட்சத்திரங் காணப்ப
ட்டது. அதுதுண்டையவால் அடிவானத்தொடங்கி உச்சமளவுக்
கெட்டிமையையால் அதனைச் சுககொடியே கய இலட்சமயிலெ
ன்று கண்டிக்கப்பட்டது. தூசாடமும் ஆண்டிலும் வேறொன்று
த்தந்தது. அதற்கு ஆறுவால்சுண்ணீர்நன. ஒவ்வொன்றும் சுயது
வட்சமயிலகொண்ட நீளமாயிருந்தது. இத்தற்குத்தாப்போல
வேறொன்றுதோன்றியது. அதின் வால்நீளம் சய கொடியமயில
கொண்டதாயிருந்தது.

ஒவ்வொரு நட்சத்திரமும் பூமியுஞ் சூரியனும் கிற்கும் கிடைக்கு
த்தகைய வித்தியாசப்படுகின்றது, ஒருவால் நட்சத்திரஞ் சூரி
யனுக்குக்கூடுகோக்கி தின்றுசென்றதேயாலுல் அதினுடையவால்
அந்த நட்சத்திரத்திற்குமுள்ளே ஒருமனிதனுடைய சடைத்த தா
டியையப்போலிருந்து செலுதற்படியால் சடைத்த வால்நட்சத்
திரம் என்றபொருட்பொருத்தியதாயிருக்கின்றது. ஆனும் அந்
நட்சத்திரம் சூரியனுக்குமேலேயுள்ளது அத்தற்கு நேரெசென்றதே
யாலுல் அதினுடைய வால்நட்சத்திரத்துக்குப்பின்னே போகிற
படியால் வால்பொருத்திய நட்சத்திரம் என்றபொருட்களதாயிரு
க்கின்றது, கடைசியாக வால்நட்சத்திரத்திற்கும் சூரியனுக்குமி
டையே பூமிக்கிருவ அந்த நட்சத்திரத்தினுடையவால் அத்தற்குப்
பின்னாகவும் மயாநிதமாக கடியிருக்கற்படியால் மயிர்நிதம்பொருந்
திய நட்சத்திரம் என்றபொருடாய் அழைக்கப்பட்டுவருகின்றது, கி
றிஸ்தான்கொண்டிருப்பதற்குப் பிறகு ஏறக்குறைய ஓர் தூமகேது
க்கள் காணப்பட்டதெனச் சொல்லவியருக்கின்றது, அதல் கை
நட்சத்திரங்களின் மண்டலங்களைவிவனவெனக் கணிதநால் லகக
ண்டவர்கள் கணித்திருக்கிறார்கள், இவ்வகையில் உசு நட்சத்திரங்
சுறும் சூரியனுக்கும் புத்தனுடையமண்டலத்துக்கும் இடையேசெ
ன்றது நக புத்தனுடையவுஞ் சுக்கிரனுடையவும மண்டலத்துக்கும்
உசு சுக்கிரனுடையவும பூமிவந்து மண்டலத்துக்கும் மடு சிறில
வியாமுனுடையமண்டலத்துக்குமிடையே செல்கின்றன, இந்நட்ச
த்திரங்களில் சக கிழக்கிலிருந்து மேற்கேசெல்ல சயம் மேறிவி
ருந்து கிழக்கேசெலுகின்றன.

யஎ ம சதகாரமபத்துக்கு முன்னே வால் நட்சத்திரங்கள் செ
ல்லும் பாரைகண்ப் பற்றிக் கெட்டியாயறிந்தவர்களொருவரெ
கும் இவ்வை. பிற்பாடு சிறி ஐசாத்தியூற்றன் என்னப்பட்டபற
ப்பானியின் காலத்திலிருந்தவரும் அவர் உயிர்நிதனவனுமான
டாக்குத்தர் காலயென்பவா மாத்திரம் தூசாடமும் ஆண்டிலே
வந்து தோற்றின அந்தத் தூமகேதுதானே இத்தற்குமுன் தூசாட
மும் ஆண்டிலும், தூசாடமும் ஆண்டிலும், தூசாடமும் ஆண்டிலு
ம் மாறிமாதிக் கொஞ்சக்கொஞ்ச வித்தியாசப்பட்டதக்கையா
கச் சூரியனைச் சுற்றிப் புடைமுத்து எவ வருடத்துக்குள்ளே வ
த்தந்திய கண்டுபிடித்து அத்தற்குத் தன்போகிய "காலி" என்ற
பெரையேயிட்டார். அப்படியே வாலிலா என்ற பிராஞ்சுக்கார
னும் தூசாடமும் ஆண்டிற் தோற்றின வால்வெள்ளிதானே ஆ
றமுடகால் வருடத்துக்குப் பின்னே அதாவது, தூசாடமும் ஆ
ண்டிலே உதிக்கக்கண்டு அதற்குத் தன் பெயை தூசாடமும் ஆ
ப்படியே வித்தியாரபாரகாகய இடுகூக்கென்பவரும் தூசாடம
மும் ஆண்டிலுத்த வால்நட்சத்திரத்தின் மண்டலம் இவ்வளவே

கண்கண்டிட்டுநீர்தமம் அறி அதுகரியனைச் சற்றி நிலைக்குங் காலம் மூன்று வருடமும் காது மாதமுடைய வரையமுத்து அந்நட்சத்திர சந்திரன் தன் பேரைத் தானேயிட்டார். ஆகையால் அதுதப்ப பற்றி. காக்கல் சொல்லவேண்டியதென்னவெனில்.

சோசிய சாலதிரம் உண்மையென வைத்துக்கொண்டு பார்த்தால் திவ்ஜியினுள்ள சோசியர் சவுர மண்டலத்திற் சார்ந்த மறந்தொண்ணூற்றேழு ஆகாயப் பிரபாகுடிகளின் பலனைப் பணியாதுவிட்டதொலவ் அலங்குடைய சனிதமும்புரளியென்றே சொல்லவேண்டியது. சோசியசாதிரத்தினுண்டாகும் பலனை நீங்கள் அறியவேண்டுமென அவைகளின் பலனை நீங்களறிய முன்னமே உங்களுக்குச் சொல்லித்தரவிருக்குஞ் சோசியருக்கு அவைகள் விளக்கிவிட்டதொலவ் அலங்குடைய சனிதமும்புரளியென்றே சொல்லவேண்டியது.

வானத்தில் வால்வெள்ளி நோற்றினார் பஞ்சமும் கொள்வியும் கோதாரியும் யுத்தமுண்டாகுமென்று ஒன்றுமறியாத வீண்பத்திகொண்ட சனங்கள் எண்ணிப் பப்படுகிறார்கள். மேற் சொல்லிய காலி என்ற வால் சட்சத்திரம் வானத்தில் தூசாடுக ஆண்டிறென்றின்போது துருக்கர் ஏரோப்பைத் தேசமளவுக்கும் போபொருது வெற்றிகொண்டு அவ் ஆரடங்கலும் பரந்து கின்று சயங்கொள்ள ஏதுவாயிருந்தார்கள். அப்போது சனங்கொண்டவருக்கு திவிக்கொண்டு கெடிமண்டி உலகயிப்போதானே அதிசீகரம் திருமூலப்பட்டுப்போகுதென்றெண்ணிக் கூட்டக் கூட்டமாய்த் தங்கள் கோவிலுக்கும் மறுமற் திருச் சந்திக்களுக்கும் ஒடிப்போய்த் தாங்கள் செய்த பாவங்கள் பரப்புவுள் றிக்கையிட்டு அவருக்கு மடைகளைப்போட்டார்கள். அவ்வேளையிலே ரோமன் மதமெவ்வளும் விவதாரமாய்ப் பிரபலியப்பட்டிருந்தது. அக்காலத்திலிருந்த மூன்றாம் காலெக்கல்தால் என்னும் பப்பானவா அன்னியாறபா என்ற சொல்லு ஒரு நாள் இரு முறை உச்சரிப்பதற்குப் பதலாக மூன்றுமுறை உச்சரிக்கும்படிக்கும், மத்தியான வேளையிற் கோவிலமணி எப்போதும்படிக்கும்படிக்கும், பசுளினின்று தருக்கருடைய சற்பணியினின்றும் வால்வெள்ளியினின்றும் மெய்க்கைக் காத்திரங்கித்துக்கொள்ளுமென்று அன்னியாறபாவைப் பார்த்துச் செபஞ்செய்யும்படிக்கும் கட்டளைப்பட்டார்.

இப்படிப்பட்ட வால்சட்சத்திரம் வானத்திறென்றிற் காலியிற் சனங்கொண்டவாருங் கோதாரியாகுதல் அல்லது வெறியாதொரு விக்கினங்களாகுதல் வருமென்றஞ்சித் திவிக்கொள்ளுமென்று எங்கும் வாடிக்கை. அதுகுறி சோசிய சாலதிரத்தின் உண்மையைச் சேட்டியாய்த் தோத்திரித்தவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட பயனுடைய ஒழுங்கெடுமென்பது நிச்சயம்.

யோக்பேதங்களைத் தையுமுண்டாக்கி அதனதன் திவிக்குள்ளிருக்கும்படிசெய்த கருத்தா அவைகள் ஒழிக்கல்லாமற் போகும் உட்கு அதனதனிவிடவேதானே திற்கும்படிசெய்வார். அதிகவல்லமையையும் ஞானத்தையும் காட்டிய இப்படிப்பட்ட அதிசயங்களைக் கிறிஸ்தவன் காண்கும்போது அவன் பரம பிரதியுடைய அசலிற்ற அன்பைக் கண்ட மிகுதியும் அதிசயப்படுகிறான். தூதிரட்டிக் கண்ணாடிக்குள்ளடங்கிய வால்சட்சத்திரத்தின் அண்டத்தைப் பார்த்து நாம் எண்ணித்தியானிக்கிறதிலும் வேறொன்றும் அவ்வளவுதிரையத்த மனதிலவழப்பிவிடாது. சில வால்வெள்ளிகள் கிராந்திமண்டலத்திற்குக்கீழே அடியற்ற பாதாளத்திலிருந்து வந்து மறுபடியும் கீழ்போகுதென்றும், சில வால்சட்சத்திரங்கள் அண்டக்காத்திற்றுச்சத்தவருத்தெழுமிய மனிதர்களைக் காணும் மறைந்துபோகிறதென்றும், சில வால்சட்சத்திரங்கள் சவுரமண்டலத்தில் விழுந்துகொண்டு நான்கு திசையும் பரப்பான் காட்டிய பாலையைப் பிண்டென்றுகொண்டும் மெண்ணுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட வால்வெள்ளிகள் எங்கள் கண்காணும் போகும் போழுது எவ்வளவு திசைகளைப் போய்க் காண்கின்றது; பிறகு என்னசமாதானத்தைக்கொண்டு திரும்பவும் பூமிக்கு வருகது! இவைகளைத்தையு மனிதன் வரையமுதல் தெவ்வளவு தெண்டிப்பாயிருக்கின்றது.

காகிதப் பிரத்தியுத்தாரம்.

(Answers to Correspondents)

காலிகர்க்க்கொட்டையில் "வா. ம. பக்கீர்மாலியியார்" என்று கையொப்பம்வைத்த கடிதமும், காசுப்பட்டினம் "செவசமயத்தார்" எனக் கையொப்பம் வைத்த வரலிடுத்த கடிதமும் மிகப் பெரிதாயிருக்கிறபடியால் இடக்கண்டவேளை அவைகளைப் பிரசுரஞ்

செய்வதன்மையால் இப்பொழுது எங்கள் கையிலிருக்கும் கடிதங்களையும் அடுத்த தருணத்திற் பரிசீலனை செய்வோம். நீர்கொழும்பு-பிரசுரணைப்பொருத்திய ஈ. ஈ. P. B Perer: Zylva, Notary Public அவர்கள் வரலிடுத்த கடிதத்துக்கு உறுத்தரமென்னவெனில், மலடென்னப்பட்டது அந்நாள் போசாதிபெய்ம சொல்லப்படும் திருவகைச் சாதிக்கும் பொதுயிருக்கின்றது. அவர் கடிதத்திற் காட்டிய உதாரணங்களின்படியும் மலடு திருவகைச் சாதிக்கும் பொதுவாகவேயிருக்கின்றது.

அறிவித்தல்.

உதயதாரணிக உ. புத். அ. சஞ். பக்கத்தின் கண்கொழும்பிற் கடைக்கரைத் தெருவிலிருக்கும் கண்டப்பொருத்திய ஈ. ஈ. தெரு பருளூத்துப்பிள்ளைவர்கள் பிப்போ அத்தய்யாவலதியாய் வள்ள எப்பலர்களைப் பற்றித் தானேமுதினது முற்றம் கண்டென்றமாதலை வாசித்தவர்களும் வாசிப்பவர்களும் அதைப் பற்றி ஒன்றும் கண்டெடுக்கவேண்டாமென்று கேட்டுக்கொண்டே கடிதம் பிறிட்டு சமம் (ஐ). புரட்டாதி. ம. உகதி. எங்கிலித்தெரிந்துசேர்த்தும் அதைப் பிரசுரஞ்செய்யும்படி வைத்திருக்கும்படி கு எங்கேயோ கையொசமாய் வைத்துவிட்டபடியால் அத்தகடிதம் பிரசுரஞ்செய்ததாகக் கண்டெடுக்கப்பட்ட பருளூத்துப்பிள்ளையர்கள் சொல்லப்பட்ட மூன்றுபேருக்கும் விசாரணைமுதின காரியத்தைப் பற்றி வாசித்தவர்களும் வாசிப்பவர்களுக்கும் மலடு திருவகைச் சாதிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

புதினச்சங்கிதிகள்.

யாழ்ப்பாணம்.

கொலை, வன்னிப்பற்றைச் சார்ந்த இராமன் விடுசெயல்புத்தனது மைத்துனருடைய கப்பன் வல்லியென்பவனைக் கொலைசெய்த குற்றத்துக்காக வருகிற சித்திரை மீ எதிர் துக்குடமொடி தீரவைப்பட்டான்.

கொஞ்சகாண்க்குமும் யாழ்ப்பாணத்திலொரு பெண்பிள்ளையுட்க்கனவெடுத்ததற்காகப் பாயப்படுத்தியிருந்த மறியற்காரரைத்தீர்த்தோட்டினிடம் விளக்குகிறதற்க்கழைத்தவேளையில் இது காரித்தை விளக்கவேண்டிய கிதநல்லவரொன்றும் பூரிமாரைப்பற்றி இராசாத்தியினுடைய அத்தகவல்காத்திக்கும்மறியற்காரருடைய அத்தவகாத்தகக்குச் சற்றே பின்னிதம்வந்தபடியால் அவ்வழக்கைத் தம்முறை விசாரணைமுறைவந்திற்றுத்தி ருமென்றமுறை விசாரணைமுறைப்படிக்கு வைத்திருக்குது. இக்க ரியமொருவன திருக்கேரூதமணியல் விளக்கபட்டுமென்றெண்ணுகிறோம்.

கொழும்பு.

கொஞ்சகாண்க்குமும் கெட்டும்பிள்ளைசோனகர் துருக்கருக்கும் யாவுகருக்கும் கடந்த சச்சரவிலியித்தம் இனிமேலுட்படிக்கட்டுடென்று பந்த உலககையிலியித்தம் தத்துவ தோதிபதியவர்களானுண்டான கட்டளைநிருபித்தவென்னவென்றும், திருத்தி உலககைத்தலைச் சார்ந்த எந்த இராணுவமென்கிறும் தீரமேல இப்படிப்பட்ட விஞ்சுதவேடிக்கைகளுக்குச் செவ்வப்படி தென்றுதான.

தெல்லி.

அதிகமகத்துவத்தக்கிய கவணர் பச்சன்றல் ஞாயிற்றுக்கிழமை ஒழவுராஜென்றும் பாராதசட்டைபண்ணி ராணுவங்க்கும் வீரகமையானக்கும்புடைமுற்றெங்கும் கெருவ்வர ஆடம்பரத்தடன தெவ்விப்பட்டானுத்துக்குட சென்றதைக்கண்டதாரைகளும், தவைச்சாணிகளும் ஞாயிற்றுக்கிழமைபாணபடியால் அத்த வீண்கடிக்கைகளைக் கண்டகொண்டபார்த்த கணதிலவா நருத்தாகன். ஒருவேளை இத்தராசா வருக்காரியத்தை அறிபாமல் ஒழவுராஜ அவமரியாதைபண்ணினுதும் ஒழவுராஜ என்னுக்குறையாமல் அதுக்கடிக்கிறவர்க்குடைய கண்ணுக்கப்படிப்பட்டசெய்கை கொடிதயிருக்கிறபடியால் "ஒழவுராஜப் பரிசுத்தமாய்சரிக்க கிண்ப்பாயாக" என்று பரப்பரகொடுத்த கட்டளைகையக் கைவத்துடன் நிவ்விராசா மரியாதைத்தப்பாய்மிறிஞரெவரே காணப்படுகிறது.

வம்பாய்.

வம்பாய் அரசாட்சியார் ஞாயிற்றுக்கிழமைவேளைகிற் கோட்டுவேலைகொன்றது செய்யப்பட்டதென்றொருகட்டளை நிருபித்திருக்கிறொன்றைச் சமாதானபத்திரிகையால் தெரியவந்தபொழுது மிகுதியும் அவலிற்ற சந்தொஷுக்கொள்ளுகிறோம்.

கந்தித்தா.

வெல்லா ரியினுள் தருக்கருடைய உச்சவதினம் நடந்தபொழுது அய்யூரியினுள் திந்துக்களுக்கே திருவிழாவெடுத்துக்கொண்டு இவர்களுக்குக் குறுக்கேபோனபடியால் தருக்கர் மிகவுங் கோபம் கொண்டிருந்துக்கள் அப்படிச்செய்ததால் அதுதங்கள் நியாயியமகம்மதவின் பேருக்கு அவசங்கையெய்தெண்ணி அவர்களை மறித்தவெய்யிவருப்கத்தன்னவர்களுக்குள்ளுள்ளுள்ளுண்டைநடந்தபொழுது, மல்திருத்தாரைச் சார்ந்த இரணவீரர்களிடையிலவந்து அவர்களை மறித்துக் கொண்டு போனதினால், துதிக்கறி சுவரைப்பாடாய்ச் சாயப்படுத்த மற்றவர்கள் கலைத்து அங்கு நல்லாமல் ஓடிப்போய்விட்டார்கள்.

அமெரிக்கா.

சென்செட்டிஷனத்து அமெரிக்கர் மிசியோலாச் சேர்ந்த சங். னகடர் ஐயர் அமெரிக்காந் நெசத்தக்குச் சவுக்கியமாப்ப் போய்ச் சேர்ந்தாரென்ற முன்னே எங்கள் பத்திரிகையில் அறிவித்திருப்பது பாவருக்குந் தெரிந்திருக்கலாம். ஆண்டவருடைய திருவாயினால் அவர் கூசாமப்போய்ச் சேர்ந்தும் ஒருவிதக் காட்டுச் சரம் அவரை அடுத்து அடுத்துத் தொடர்ந்து கிடைக்கையால் அவர் இப்பொழுது மெத்தவும் பலவீனப்பட்டு வைத்திருக்கைய போசனைவிடப்படியு மாத்தொரு வேலையுந் செய்யாமற் சும்மா வீட்டிலேதானே இருக்கிறாரென்று அறிந்து விசைப்படுத்தோம்.

(அருளு. உ. புத். உ. துவக்கம்)

THE COMET.—Our readers will have had their attention attracted by the appearance of the comet with its long lustrous tail, that now adorns the western heavens after the sun has retired. This heavenly visitor has come upon us unexpectedly, and must therefore be considered one of whose ways we know but little. The attention of astronomers will of course be directed to it with interest, and we shall learn in due time the result of their observations. It has been remarked by all whom we have heard speak on the subject, that this comet surpasses any they have ever seen, in the length and lustre of its train. The length of its train as observed by the naked eye is 35 or 40 degrees.—We shall be glad, if it may be recognised as an old acquaintance by any of the knowing ones. For the instruction of our readers we subjoin a brief notice of some of the most remarkable comets, whose appearance has been recorded by astronomers.

According to the testimony of the early writers a Comet made its appearance 43 years before the birth of Jesus Christ, which could be seen in day light with the naked eye. This Comet is again mentioned as appearing in 1106, and then resembling the sun in brightness, being of great size and having an immense tail.—In the year 1402 a Comet was seen, so brilliant, as to be discerned at noon day. In 1456 a large Comet made its appearance, which returned after regular intervals in 1531, 1607, 1682, 1753 and 1835. A Comet appeared in 1689 with a tail curved like a Turkish sabre. A large comet appeared in 1680 whose train reached from the horizon to the zenith and was estimated to be 96,000,000 of miles in length. A Comet appeared in 1744, which had at one time, 6 tails, each 6,000,000 of miles long, and another which appeared soon after had a tail of 40,000,000 of miles in length.

The appearances of Comets vary according to their positions in regard to the sun and earth. If the Comet be eastward of the sun, and move from it, the bright train precedes the body, after the fashion of a beard, and hence arises the popular name of a "bearded Comet." If the Comet be westward of the sun, and move towards it, the tail then follows the body, and it is termed a "tailed Comet;" and lastly, if the Comet and sun be diametrically opposite—that is, if the earth be between these two bodies, the tail is then behind the body, and appears around it in a misty hairy form, hence called a "hairy Comet." About 500 comets have been observed since the beginning of the Christian era. The orbits of 97 have been calculated by astronomers. Of these 24 passed between the sun and the orbit of Mercury; 33 between the orbits of Mercury and Venus; 21 between the orbits of Venus and the earth; 15 between the orbits of Ceres and Jupiter. Forty-nine of these comets move from east to west, and 45 of them from west to east.

Up to the beginning of the 17th century no correct notions had been entertained in respect to the paths of comets. There was nothing in the observations of the earlier astronomers to fix their identity, or to lead them to suspect that any one of them had ever been seen before; much less that they formed part of the Solar System, revolving about the sun in elliptical orbits. Dr. Halley the contemporary and friend of Sir Isaac Newton, first discovered that the comet of 1682, was the same that had appeared in 1607, 1531 and 1456, performing its circuit round the sun in a period varying a little from 76 years. This is therefore called Halley's comet. M. Biela, of Josephstadt, determined the period of the revolution of the comet of 1826 to

be about 6 years and three quarters; accordingly its return, in 1832, was looked for with much interest; and it appeared at the expected time. This comet is hence called Biela's Comet. Professor Encke determined the dimensions of the orbit of the comet of 1818, and its revolution round the sun to be about 3 years and 4 months. This is called Encke's Comet.

We would here remark to our native readers, that admitting the science of astrology to be true, it follows that all the calculations of astrologers in this country are false, from the fact that the influence of at least 97 heavenly bodies connected with the solar system are left out of their calculations. If therefore you would have the benefit of astrological science, you should demand of your astrologers that they first make themselves acquainted with the character and influence of these comets, before they present you with their calculations as the true results of astrological science.

Comets have always been considered by the ignorant and superstitious as the harbingers of war, pestilence, and famine. When Halley's Comet appeared in 1456 the Turks had extended their victorious arms into Europe, and seemed destined to overrun the country. The Romish religion held at that time almost universal sway. The people were filled with apprehension that the earth was destined to speedy destruction, and flocked in crowds to the churches and convents to confess their sins, and make offerings to the Pope. Pope Calixtus III. ordered the Ave Maria to be repeated three times a day instead of two. He ordered the church bells to be rung at noon, and added to the Ave Maria the following prayer: "Lord save us from the devil, the Turk, and the Comet." It is the general belief of the natives of this country that the appearance of the Comet now in sight, is portentous of cholera or some other approaching evil. The discoveries of science have, however, robbed them of their terrific aspect to the minds of the well-informed. Apprehensions have indeed been indulged of the possible collision between a comet and the earth, which, if it were to occur, would probably effect their mutual destruction. But the same divine hand, which first set them in motion and determined the bounds of their habitation, will hold them in their places till the end of their creation is accomplished.

"Nothing can be more sublime, or better calculated to fill the mind with profound astonishment, than to contemplate the revolution of comets, while in that part of their orbits which comes within the sphere of the telescope."

"Some seem to come up from the immeasurable depths below the ecliptic and having doubled the heaven's mighty Cape, again plunge downward with their fiery train; others appear to come down from the zenith of the universe to double round the sun, and then reascend far above all human vision. Others are dashing through the solar system in all possible directions—each pursuing the path prescribed by Him who guides and sustains them all."

"What regions these vast bodies visit when they pass beyond the limits of our view; upon what errands they come when they again revisit the central parts of our system; what is the difference between their physical constitution and that of the sun and planets; and what important ends they are destined to accomplish in the economy of the universe, are enquiries which naturally arise in the mind, but which surpass the limited powers of the human understanding at present to determine."

The Christian sees in the movements of these mysterious unknown heavenly bodies a wonderful display of the power and wisdom of his heavenly Father and admires His condescension who regards with equal care, his own, and the affairs of mighty worlds like these.

SUMMARY OF NEWS. JAFFNA.

The Criminal Sessions of the Supreme Court were closed on Friday the 24th February last, and his Lordship commenced hearing appeal cases on Saturday.

Raman Winasy of the Wanny was indicted and convicted of the murder of his brother-in-law, Suppen Wally, and sentenced to suffer death on the 7th April next. The prisoner protested his innocence to the last.

The abduction case has been allowed to traverse till the next Sessions, and will in all probability be tried at Trincomalee, in consequence of the disagreement between the two Counsels in regard to a Jury.

The sessions of the Supreme Court were finally closed on the 6th inst., and Mr. Justice Carr accompanied by Mr Advocate Boileau, immediately after left Jaffna for Colombo.

The Queen's Advocate and lady Buller started from this on Friday last.

Rumor.—It is currently reported that C. P. Layard Esq. will be district Judge of Jaffna No. 1., and W. K. Burleigh Esq. of No. 2. on the introduction of the new Charter of Justice.

Deaths at Manaar with fever.—On the 8th February 1843 the infant child of Mr. John Fredric Hunter, Post Office Clerk at that place.

On the 3th February 1843 Susan, daughter of Mr. Nicholas Cornelius Theideman, Fiscal's Clerk of that place.

On the 8th February 1843 William Alfred son of William DeNies Esq. Proctor and Deputy to the Queen's Advocate of that place.

Muhammedan Processions forbidden to the Military.—His Excellency the Governor, has issued an order forbidding the Military in any part of the Island forming similar processions to that in which they were engaged in the recent fight at Colombo between them and the Moors.

Steamers at Galle.—The *India* and *Vixen* Steamers arrived at Galle on the 21st and took their departure on the 22d—the former on her way from Calcutta to Suez; the latter from Bombay to China, bearing Col. Malcolm, with her Majesty's ratification of the treaty with the celestial Emperor.—*Obs.* 27th Feb.

The Paumban Channel.—The Madras Athenæum of the 25th of Feb. states that since the operations commenced for opening this channel in 1828, the tonnage of the coasting trade had increased from 20,000 to nearly 100,000 tons. The channel is now so deep as to admit the passage of barques of 260 tons. By a thoroughly competent judge, it is thought the coasting trade may increase to 750,000 tons per year when the channel is cut down to 10 feet at low water. For steamers this passage would be invaluable, as timber-built ones of 500 tons and iron ones of 1000 tons could navigate the channel with ease and safety, and there being such an excellent harbour on the south side of Paumban it could with great advantage be the *entrepot* for steam communication with Suez. The first class steamers might run from Suez to Paumban, where one or more iron steamers could be in readiness to run along side, receive passengers and goods, pass through the channel, and thence for their destination, saving at least 500 miles in distance and three days in time.

The Governor General desecrating the Sabbath.—The Governor General made his public entree into Delhi on the Sabbath. He was attended by a cortege of troops, native princes, elephants, &c. making a show of great magnificence. Many European ladies and gentlemen abstained from witnessing the pageant on account of its being on the Sabbath. We think this wanton desecration of the sanctity of the Sabbath on the part of his Lordship more reprehensible than even his proclamation about the idolatrous gates of Somnauth. That act was probably the fruit of a good intention misdirected, through his ignorance of the facts of the case—this can afford no justifying plea, and must be viewed—by those who admit the divine obligation of the Sabbath—as an inexcusably wanton and wicked violation of the divine command. "Remember the Sabbath day to keep it holy."

Respect for the Sabbath.—The Bombay Government have issued an order prohibiting all labour in the public offices on the Sabbath.

Anti-Idolatry Society.—A Society is about to be formed at Madras with the object of exerting an influence to disconnect the Government from all participation in the idolatrous usages of the natives.

The Somnauth Gates.—The rotten old gates are detained until the 14th Feb. when they make their public entree into Delhi. It is said they will accompany the Governor General to Agra, and remain there until further notice. We suspect his Lordship is heartily sick of his most foolish bargain.—*Delhi Gaz.* Feb. 11.

Another fracas connected with the celebration of the Mohammedan festival Mohurru.—At the celebration of the Mohurru by the Mohammedans of Bellary, they interered to prevent a company of Hindus carrying out their idol—on the ground that it was dishonourable to the name of the prophet. The Magistrate and General of the forces endeavoured to quell the excitement, but in vain; and a party of military was called out, when the mob commenced an attack upon them. The soldiers were ordered to charge, which they did,—when several muslemen were wounded and the rest dispersed.

Death of the Maharajah of Gwalior.—His Highness the Maharajah of Gwalior died on the 7th of Feb. Bhageerut Rao the person nearest in blood to the late Maharajah has been chosen his successor.

(From the Friend of India.)

Letters from Bundelkund state. that Government have proclaimed rewards to the amount of 70,000 Rupees for the apprehension of the refractory Bundelkund chiefs.

Canal between Cairo and Suez.—It is said the Pasha of Egypt has determined on constructing a Canal between Cairo and Suez, and that the work is to be commenced forthwith.—A Canal through the desert would make Suez the great *entrepot* for every sort of merchandise, and enable merchants to ship direct for European markets by way of the Mediterranean.

The Hurkaru of Feb. mentions two instances of the infliction of the most barbarous tortures by the native officers of Police in the interior of the country. We are happy to find, that in both instances the crime has been brought home to the offenders, and that they have been subjected to the severest punishment.

The *Englishman* of the same date states, on the authority of a letter from Constantinople of the 1st of December, received at Bombay, that two Regiments of Poles, who had been sent against the Circassians, joined their standard, and that the Czar, enraged at this defection, had resolved to deal with the unfortunate Poles under his yoke with a severer hand than ever.

The *Delhi Gazette* states, that intelligence had reached Lahore, of Akbar Khan's having hoisted the green flag, and proclaimed a religious war against the infidels. He has sent to the Mohammedan princes of Central Asia, and invited them to attack the seiks of Peshawur. It is said that fifty thousand fanatics are ready to join his standard and pour down on the Junjab.

The *Nemesia* brings news from China to the last day of the year. The traffic in opium was openly conducted in the rivers, without any attempt at smuggling the drug. The conduct of some of the merchants is represented as being highly disgraceful. The cargo of not fewer than six vessels have been smuggled in or out, under favor of the night, without paying the usual dues or port charges. What right have we to charge the Chinese with a lax morality when Britains are found ready to evade the laws, and to disgrace their national character.

Abolition of Slavery throughout India.—The Supreme Government of India has promulgated the following act in relation to slavery in India—which, by the simple process of regarding every person as possessing

equal rights in law, effectually does away the relation of master and slave.

An Act, &c.

"I. It is hereby enacted and declared, that no public officer shall in execution of any decree or order of court, or for the enforcement of any demand of rent or revenue, sell, or cause to be sold, any person, or the compulsory labor or services of any person, on the ground that such person is in a state of slavery.

"II. And it is hereby declared and enacted that no rights arising out of an alleged property in the person and services of another as a slave shall be enforced by any civil or criminal Court or Magistrate within the Territories of the India Company.

"III. And it is hereby declared and enacted, that no person who shall have acquired property by his own industry or by the exercise of any calling or profession, or by inheritance, assignment, gift or bequest, shall be dispossessed of such property or prevented from taking possession thereof on the ground that such person or that the person from whom the property may have been derived was a slave.

"IV. And it is hereby enacted, that any act which would be a penalty if done to a free man, shall be equally an offence if done to any person on the pretext of his being in a condition of slavery."

The Act, though it renders the existence of slavery impossible, yet makes no violent change in the internal economy of Society. It is simple, direct, unobtrusive, and just. It disturbs no existing arrangement between master and slave, when the slave has no cause of complaint against his master; but it gives every man the privilege of claiming his liberty by an appeal to the public tribunals. By simply declaring that no rights arising out of a state of slavery shall be enforced by the Courts, it cuts the bonds which bound the slave but does not remove him from his master, and it excites no undue expectations in his bosom. It is scarcely possible to fancy any method so simple, more judicious, and more entirely unobjectionable for getting rid of this great national evil, with which India has been afflicted for twenty centuries, than that which has now been proposed.—*Friend of India.*

NOTICE.—As the last form of the Morning Star was going to Press a part of it fell into pi and had to be set up anew, which occasioned an uncommon delay of this No.

அறிவித்தல்.

ஆரியாசனம் ஆண்டுக்கு வட்டுக்கோட்டையிற் சேருதிரப்பள்ளிக்கூடத்து உவரத்தியாராகிய மயிலவாசகம் பிள்ளை எதன் சோமசேகரம்பிள்ளை கண்டத்த பள்ளக்கம் முற்றும் சிறைவேறியாயிற்று. அவைகளை விட்டுக் குவாங்க விருப்பமுள்ளவர்கள் பாழிப்பாணத்திற்குக்கும் சூருமாச்சிளிட்டுத்திலும், மதுரையிலிருக்கும் சக்கைகபோந்த குவையிற்றய்பரிட்டத்திலும், சேனைப்பட்டணத்திலிருக்கும் சங்கைகபோந்த கங்கைமட்டத்திலும் கெட்டு வாங்கிக்கொள்ளவும்.

[தந்த விவர ஏன் தந்தது, பென்சு கவலது உ. அருட் காண்குக்கலி கவலது எது குரர்.]

CONTENTS.—அட்டவணை.

The duty of Catechists is common to all	49	வகைபெறுகாம	49
Missionary Enterprizes in the South Seas	50	தெய்வமுத்தாத்தவிய க-தே சபை	50
Abridgement of Good's Book of Nature	51	கூட்டுடன்பலர் செய்த நூல்	51
Abbott's Lessons on Morals	52	செய்யவேண்டிய பற்றி	52
Mr. Poor's Letter to his late Pupils No. IV.	54	துவக்கணப்பாசரம்	54
Praise to God	ib.	பரார்பர் கடைபிவா வீரிகள்	54
Rules for the conduct of a Christian Life	55	தையுடைபவர்	55
Scriptural Proofs of the Doctrines and duties of Christianity	ib.	விலிவிய வேதாகமம்	55
Pancha-Tantra-Kutei	56	பஞ்சதந்திரச் சதை	56
Coral-Panchangam	ib.	குறம்-பஞ்சாங்கம்	56
Remarks on the pretended Resemblance between the rites and ceremonies of the Mosaic dispensation	57	கைவன் குமாரன் கம்மதாபே	57
The Comet	68	செனாக்குக்கொடுக்கப்பட்டு	57
Summary of News	ib.	ம் கம். உத்தரம்	61
		காமகேது தரிசன விளக்கம்	61
		காதித்யிரத்திபுத்தரம்	62
		புதினச் சங்கதிகள்	62

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

புக். சஞ்சிகை கூ.] துராசுட (ஹ). பங்குனி. உஉ. நெய்தி வியாழக்கிழமை, Thursday, March, 23. 1843. [Vol. III. No. 6.]

வேதியரொழிக்கம்.

ச. அதிகாரம்.

வேதியர் தொழில்சங்காயத்தம்.

(The Catechists' preparation.)

தன் ஞானமற்றவருக்கையேற உதவி உபாயஞ்செய்யுந்தொழில் ஞானசொன்னபடி அரியதேவதொழிலாகையிற் அதை உத்தியோகமாகச்செய்ய முற்படுகிக் குறைவராதபடிக்குரியவாயசாப்பட்டவர்களுக்கையால் ஞாந்தி அதற்குவேண்டிய ஆயத்தமேதென்றிங்கே சொல்லிக்காட்டுவோம். கம்முடைய கத்தாரிய யேசுசாதர் கம்மையிரட்சிக்க மனிதனானதொழிய கம்முக்குத்தரும வழியைக்காட்ட இங்கே குருவாக வந்தருளினார். இதனைப்பற்றி நாமே கட்டுதெய்தபடியே நீங்களுக்கு செய்யக்கடவீகரென்றார். அவரோவென்னில் எல்லாத்துக்குங் குறையற்ற வல்லவரல்லாததையும் வருவறவறித்தவராகியுத் தமக்கு முப்பது வயது நிறைந்தபிழாத்திரம் உபதேசஞ்சொலலத் துவக்கிடுவொன்றும் துவக்கினார். இவனத்திற்போய் உபாசமாய்த் தியானத்தில் நார்ப்பதுநாளும் இவருக்குத் தவத்தொழித்தாரென்றும் வேதத்திலெழுதப்பட்டதறிவோம். அவர் தாம் பன்னிருவயதிற்கே விலிருத்தபோது ஞாந்தோர் சொன்னதை வணங்கியுணர்வும் அவர்களை வணங்கிக்கவும் இவருத்தாரென்று சுவீசேஷகரெழுதினார் கணவலவோ? இதிப்படியாகையிற் சிலரொருதவமுயிற் றி வயதிலினைகுராயினும் இவருத்தெட்டுப் பிரசங்கங்களைக் கிளிப்பின்போற்படித்தயாத்திரத்திற் படிக்கிறவர்களுக்குள்ளே இவருக்க காணி மற்றவர்களைப்படிப்பித்து உபதேசிகளாகச் சந்திரமாய்க்கேட்க்கண்டு காணெனவொல்லக்கடவோம். இவ்ந்ததேவதொழிலின் அருமையை எவ்வளவாகிற்று உத்திரவல்லவோ வயது முற்புமனும் புண்ணியங்களைச் சம்பாதிப்பாடலும் இவர்க்குத் துணியப்பமுப்படுவார்கள். ஆகிலும் நாலெழுத்தொருப்பக்கட்டி நாக்கிடறின்றிச் செவ்வொளிக்க அறியாமுன்னே பிறர்க்குபாத்தியாக நினைப்பாருண்டோ? எவ்வகைமரமுடயவகைப்பல்லுமுதலாய்முனைத்தவுடனெனினையறி காப்பப்படுகண்டோ? இறகுமுனைத்தபருவத்தல் முற்றமுண்டை இன்னப்பறவைகடடெவிட்டுப் பறக்கத்தனியுமோ? துணிய்தானும் பருத்துக்கரையாகுமொழிய அதிலொன்றிலும் பிழைத்துப்பறக்குமோ? குவநான் முடியமுன்னே பிறத்தயின்பொரியதாவது காண்பாருண்டோ? நரச்சுவாமேற் கவரையேற்றுவித்தால் அடியொடிபுடல்து விழுவதொழியக் குறித்தவியொன்று முடியுமோ? இப்படியெல்லாம் பருவத்தலாகவேண்டுமென்றிருக்க இவ்ந்ததேவதொழிலே மாத்திரம் பருவமுமாயத்தமும் தேவையிலிவென்று நினைப்பார்களோ? என்ன? கம்முடையகத்தாராவணில் அப்படிநினைபாமல் முன் சொன்னபடி தாஞ்செய்ததற்குத் தவிர அப்போலதவரை உபதேசிகளாக லதாயித்து எங்குக்கு சத்தியவேதத்தைப் போதிக்கக் கட்டணயிடலானும் உடனே போகவிடாமல் அற்செய்க்கிட்டுகாணென்பவர் சுவீசேஷத்தினிருப்பது நாலாமத்தாரம் நார்பத்தொன்பதாம் வசனத்தில் எழுதினபடியே "இவியித்தசார்த்தவின் வரக்களால் அத்தகுரிய வல்லமையுடையாரும்ட்டுமெங்கும்போகாமல் ஊரினுட்கார்த்திருக்ககொன்றார்." இவையித்தசார்த்த தரும் வல்லமையேசுசாதர் தாமே அப்போலதவருக்குக் கொடுக்கக்கூடாதிருத்ததோ? கூடினுமித்தத்தொழிலிலவேண்டிய ஆயத்தமின்றித் துணியலாகாதென்று காட்டத்தாமே அதுக்கு வேண்டியவரக்களைக் கொடுத்தவுடனே அனுப்பாமற்பரிசுத்தாயினுடைய உதவி வருத்தினையும பலகாட் காத்துக் கொண்கருக்கக் கட்டணயிட்டார். மீளவும் இவ்ந்தத் தொழிலுக்கு வேண்டிய ஆயத்த மெப்படிக்கொத்ததெனல இதிவ்வதானே அறியப்படும, அநெப்படியென்னில் பரிசுத்தாவியாகிய பராபரன் அப்போலதவரமேவற்றி அவர்களை உபதேசஞ்சொலவதற்குரியாகச் செய்திறத் தவர்க்கெனருவகையென்றியேவாம். முதலாவது சகல சாத்திரமறியவும் சகலபாஷையுடையவர்களுக்கும் தந்தார். இரண்டாவது தேவத்திற்முதற் சகலபுண்ணியங்கையும்கிண்புறவுதிறையாகவுத் தந்தார். இவ்ந்த இருவகையாயத்தமு

ஞ் சத்தியவேதத்தைப் போதித்துப் பறத்தியாரையும் கவையேற்றவேண்டியதாமே. ஆகையால் ஞாந்திக்கலிச்சாத்திரம் வேண்டியதென்போம். வேதசாத்திரங்கெல்லாம் மற்றச் சாத்திரங்களினும் அரியதாகிலும் அதைப் படிப்பிக்கத்தணிந்து உபதேசிகளாகத் தரிசுநவர்கள் மற்றதிலொன்றும் நியார்களைன்று கண்டாள் எல்லாத்திறுத்தமசாத்திரத்தைப் பிறர்க்கொதுவிப்பதெதென்றஞானிகள் சொல்லாரகனோ? யேசுசாதர்முதலாய்க் கவிசேஷக்கலெழுதினபடியே வேதவுணர்ச்சிக்கண்ப்போதித்துக்கொண்டு திரிவதை யுதர்க்கண்டு தன் தேவசபாவத்தால் அவரெல்லாததையும் அறிந்தவரென்றநியாமற்பன்னிக்கூத்திவிவர் படிக்கக்காணொம் இப்படிப்படியாதவர் வேதத்தைப்படிப்பிக்கிறதாவதெதென்றார்கள். ஆகையாற் சில உபதேசிகளைப் பார்த்தும்பொழுது நாமமுதலா நியாமாமே. உபதேசிகளாய்த் திரிந்த சிலரே இரு சொற்பிழையாமலெழுதவுறியுவி தவருடல் வாசிக்கவும் மாட்டாமற் சத்தியவேதத்தைக் கிழ்ச்சியாகவும் அஞ்ஞானிகள் கம்மை ககைக்கவும் திரிவார்களைவோ? நாமேயறியக்கூடிய சில கீழ்தவர்களுக்கு ஒரு உபதேசி சரித்திரப்படுத்தத்தை வாசித்துக்கொண்கருக்கையில் எழுத்துத் தவமச்சொலலும் வருவ வசனமும் மடவக்கவிடறிக்கமுறித்த தாமாமுகிறதைப் பொருமற் கூடநின்ற அஞ்ஞானியொருவன் அப்புகுதகத்தைப்பற்றித்து நெடுநேரமெல்லாருக்கும் வாசித்துக்கொண்டிருந்தான். உபதேசிக்குத்தானே அஞ்ஞானியொருவன் கம்முடைய நாமன்புகுதகங்களை வாசிக்கவேண்டியதின்னின் அஞ்ஞானிகள் கம்மை ககைத்தால் நாம் தவருணீந்து காணவதொழிய மமபடிசெய்வதுண்டோ? இவ்வொரு சொல்லும்போது நீங்கெல்லாரும் தொல்காப்பியருராப்பக்கவிராயாகவேண்டுமென் னுசொல்வோமோ? அப்படியே உபதேசிகள் உலக்கலவியிலும் கிசர்வலாத சாலநிரிகளானால் பாக்கெத்தானையாகிலும் கண்ணிடமாக முகத்திரண்டு புண்ணடைமதென்றப்போல ஒன்றமறியாத உபதேசியை உபதேசியென்னப்படவோ? உழவறிபாத குடியானவனும் ஆயுதம்பிடிக்க வறியாத சேவகனும் கண்டேரியாத சித்திரகாரனும் கைவழங்காத சிவம்பக்காரனும் சப்பாணிக்கூத்தரும் ஊமைத்தந்தரும் இவர்களை ஒன்றமறியாத உபதேசிகளுக்குச் சமானமென்னக்கடவோம். இவ்வொழிப்படியாகக்கொள்ள உபதேசியாகுமுன்னே எவ்வளவாகனும்படிக்கப்பிரயாசப்பட்டவன் உத்தியோகம்வந்தியின்புகையிலொரு கவடிவடாமலும் தானே ஒருவரியெழுதாமலும் கிடப்பவன் நினைத்த கருத்தென்ன? தனக்குப் படிப்பிடலாம் வந்ததென்று நினைத்தானோ? தன் தொழிலுக்கு இப்படிப்பிடலாம் ஆக தென்று நினைத்தானோ? இவ்விரண்டுமல்ல. அவனைத்ததேதெனில் இவ்ந்தத் தொழிலுற் பிறரைக் கவையேற்ற ஆண்டவருக் கூழியஞ்செய்ய நினைபாயற் தனக்குச் சம்பளம்பருவதுமாத்திரம் கினைத்தான். ஆதலால் சத்தியவேதத்தைப் பரப்பவும் திருச்சபைக்கூழியஞ்செய்யவும் படிப்புவேண்டியதானும் அது தானினைத்த கருத்தல்ல ஆகையிற் தனக்குத்தயோகமமைத்தவுடனே தானினைத்ததைக் கைக்கொண்டதினூற் படிப்பைக் கைவிட்டான். ஆகையால் இப்படிக்கொத்தவராரணில் ஆண்டவரைச் சேவியாமற் றிருச்சபைக்கூழியஞ்செய்யாத வயிற்றுப்பதேசிகள்தானே ஆகிலும் அற்செய்கிஷ்டினைப்பார் பிவிப்பியருக்கெழுதினபடியே இப்படிப்பட்டவர்கள் இயேசுசாதருக்கூழியஞ்செய்யாமல் தம்பிழைப்பை மாத்திரத்தெடித்தம் வயிடுக்குறே தங்களுக்குத்தெய்வமாகையில் வயிறழித்து யுமுத்தகாலத்தல் சருவகெடுகளை அவர்களுக்குக்கத்யாம். இது அவ்ந்தவிர இப்போது முதலாயுதம்பிடியாத சேவகனுக்கு எத்தனை நான் சம்பளம் கட்டும். சேவியாமல் வாங்கினசம்பளத்துக்கு மனிதர் கோராயினும் ஆண்டவர் தனக்குக் கண்டிதமாகக்கொண்டாரா? என்ன? இவ்வே சொன்னதைப்பற்றி யேதானிவ் கற்றவர்கள் தங்களை எண்ணியடைந்த கலவியினுன்றி ஆங்காரம் கொள்ளவுவேண்டாம். இயேசுசாதர் தமக்குப்பதேசிகளாக அப்போலதவரைத் தெரிந்தவல்ல ஒருவையாயினும் கலவி வலவலகைத் தெரிந்தவல்ல. வேதத்தைப் போதிக்கக் கலவியே உதவுமென்பதற்குப் பரிசுத்தாவியானவரைக்கொண்டு சகல சாத்திர

ஊழும் அப்போஸ்தலருக்குத் தந்தவர் தாங்கள் கற்றநூலால் தந்தொழில் முடிக்கலாமென்றெண்ணுதத்திருத் தாங்கள் படித்த கல்வியில்லாமைத் தெரிந்துகொண்டார். நாமோவெனில் ஆண்டவரை வினாசே சோதித்தாற்போல் அற்புதமாகக் கவல்களை மகிழ்ந்திருவாரென்று பார்த்துக்கொண்டாராமற் பிரயாசப்பட்டிப் படிக்கவேண்டியதுதானே. படித்தாலும் புறத்திபாரையும் கரையே புறத்தொழில் ஆண்டவருதவியாலாகுமொழிய நாம் கற்றநூலாலாகாதென்றதின்கூறுகிறபடி நியாயத்தானே. ஆண்டவரெவரார் பகைகவரை வெல்லக் கிணையோன் உட்டின முப்பத்திராயிரஞ் சேவகர்களுக்குள்ளே ஆண்டவர் முந்தையுட்பெரைத்தெரிந்து மற் றாவர்களைப் பரிசுவிட்டதென்றவரை அந்த முந்தைய சேவகர் முதல ஆபுதமெடுக்கவொட்டாமல் அற்புதமாக நூற்றிருப்பதினியும் பகைவா சாவச்செய்து மிகவும் அரியவெற்றியைத் தந்தாரென்று வேதத்திலெழுதப்பட்டதல்லவோ? இதைக்கண்டெடுத்த பகைவரீமேவே படைபைக்கட்டாமலும் ஆபுதமெட்டாமலும் புதுகையாக வெற்றியாகுமென்றிருந்தால் எல்லதோ? ஆகிலும் கம்மாலான தெல்லாத் தையகுச்செய்தியும் ஆண்டவருதவியாற்கருமமாகவே ஆமென்று நிச்சயிப்பதே நியாயம். இதினாலல்லவோ பலமுறை நன்றாய்ப்படித்த உபதேசி ஒருவன் உயர்ந்த நியாயங்களை ஒருநாறத்தெளிந்து எளிதான வசனங்களை வழுவறச் சேர்த்திக் கல்வியாயாகப் பேசினவிடத்தில் அவன் தன் சாத்திரத்தை எண்ணினதிலுற்பயனென்றின்றுப்போவான். அவன் போனின் ஒரு கைம்பெண்ணசாதி வந்து தாழ்ச்சியினுன்றிப் பிறருயிரைக் கரைபேற்றவாசையிருதியாற் சொன்னதைக் கேட்டுமென்றிருப்பிச்சத்தியத்தை யறியவும் மோட்சவழியிற் சேரவுந் துணிந்து முன்னுபதேசி நியாயங்களுக்கையாதவர்கள் இவன் புன்சொன்னென்கவருவதைக் கண்டோம். இதினாற் கல்வி சாத்திரமீந்தத்தொழிலுக்கு எல்லதாயினும் தாழ்ச்சி முதற் பல புண்ணியமெல்லாம் அதிர்வு மிகவேண்டியதென்று சொல்லக்கடவோம். ஆகையாற் பரிசுத்தாவி அப்போஸ்தலர்மேலிறங்கிச் சகல சாத்திரமுறியவுஞ்சகலபாஷையும் பேசவும் வல்லமைத்தபோது விசேஷமாய் அவர்எனிடத்திற் பயபத்தி விசுவாசம் மற்றச் சகல புண்ணியங்களையும் அளவுமின்றி மாறுமின்றி கிணையாகத் தந்து சத்தியத்தைப் போதிக்க ஒத்த உபதேசிகள்க்கிணையென்றறிவோம். இதினாலல்லவோ முன் காட்டினபடி அற்செய்க்கிட கின்னப்பர் "உண்ணக்காத்தலும் பிறரை யுணர்த்தலுஞ்செய்வாய்" என்று தியோத்தேயருக்கெழுதினார். பிறரை யுணர்த்தாமுன்னே உபதேசிகள் தங்களைக் காக்கவேண்டிய தானே. சுடுகிணைத்தொட்டார்துள்ளிப் பிடிக்குமோ? என்ன ஆமணக்குநட்டால் ஆச்சாவினையுமோ? என்ன அத்தன்மையாற் கோபத்தைக்கொண்டு பொறுமையும் காமத்தைக்கொண்டு தவளுறமும் ஆய்காரத்தைக்கொண்டு தாழ்ச்சியும் பாவங்களைக்கொண்டு புண்ணியங்களும் பதிக்ப்படுமோ? என்ன? நீ உட்பயபத்தி தாழ்ச்சிக்கிற பொறை ஞானம் மற்றச் சுகிர்தபுண்ணியம் யாவையுஞ் கொண்டிருந்தாலல்லவோ பிறரிடத்தில் அவைகளை வினப்பதற் குரிய வனாவாய். நீருட்கொண்டமேகம் மழை தருமொழிய வெள்ளையாய்ப்பட்டாந்த மாகுகள் பெய்வது காண்பாருண்டோ? தனக்கில்லாததைப் புறத்தியாருக்குக் கொடுப்பாருண்டாகில் நீயும் புண்ணிய மல்லாதவனாயினும் மற்றவர்களைப் புண்ணியவாண்கவாகச் செய்வாய். ஆகையால் இந்தத் தேவ தொழிலைச்செய்ய ஆசையுள்ள யாவரும் இயன்றமாத் திரம் கல்விச்சாத்திரம் படிப்பதன்றியே உத்தமபுண்ணியங்களைல்லாததையும் உத்தமமுறையாற் சம்பாதித்துத் தாங்கள் அதற் காயத்தஞ்செய்யக் கடவார்கள். செய்யாராயின் மணக்கமேலேற்றின கோபுரம் விழுவதுபோலவும் வெளில் லாமரமே காப்பவதுபோலவும் இந்த ஆயத்தமில்லாத உபதேசிய மீந்தத் தொழிற்பயன்கொள்ளாமற் கெடுவானென்பதற்குச் சத்தேகமில்லை. இந்த இரண்டாம்வகை ஆயத்தம் மிகவும் வேண்டியநாகையால் இந்த விஷயத்தில் இனிப்பல அதிகாரங்களிலே பலவற்றையுஞ் சொல்லுவோம். ஆதலால் இதிலே இம்மாத்திரஞ் சொன்னது போதுமென்றிருக்கிறோம்.

நான் காமநிகரம் முற்றுப்பெற்றது.

மகம்மது சமயநூல்.—AL-KORAN.
(History of Noah compared with that given by Moses.)
நோவாலினுடைய சரித்திரத்தைத்திருத்திச் சொல்லியது.
கோறர் எக. அக்காரம்.
அதிகம்ரக்கமுள்ள பராபரன் முன்னிற்க. —சத்தியமாகவே நாம் நோவாவென்பவனைத் தனது சனங்களிடம் அனுப்பித் துயரப்படத் தக்க தண்டனைவர முன்னமே அவனுடைய சனங்களை எச்சரிக்கும்படிக்கு அவனிடத்திற் சொன்னோம். அப்பொழுது நோவா சொன்னது, எனது சனமே! மெய்யாகவே நான் ஒரு பிரசங்கி. ஆகையால் பராபரனுக்குத் தொழும்புசெய்து அவருக்குப்பயந்து எனக்குக் கீழ்ப்படியுங்கள் அவர் நீங்கள் செய்த பாவங்களில் ஒரு பாகத்தை உங்களுக்கு மன்னித்துக் கொஞ்சக்காலமட்டுக்கும் ஒரு தவணை தருவார். அதன்பிறகு உங்களுக்கொரு தவணையுந் தரவேமாட்டார். நீங்களறிவாளிகளானால், நீங்கள் இதை உணருவீர்கள். அவன் சொன்னது, ஆண்டவனே மெய்யாகவே இரவு பகலாக எனது சனத்தை வரும்படி யழைத்தேன். ஆனாலும் நான் அவர்களை அழைக்கவழைக்க அவர்கள் அரோசிப்பதிகமறிகமாக அபிவிருத்தியாகின்றது. அவர்கள் செய்த பாவங்களை நீ மன்னிக்கும்படிக்கு நான் அவர்களைச் சத்திய விசுவாசத்தண்டை அழைக்கிற போதெல்லாம், அவர்கள் தங்கடங்கள் காதுகளைப் பொத்திச் சீலையினால் மூடிக்கொண்டு விசுவாசகிணைத்தலேதானே அதிகமறிகமறிக கொண்டு எனது ஆலோச

க. மோசே சு. அக்காரம்.
அப்பொழுது பூமியிலே மனிதருடைய அக்கிரமம் பெரிப்பிருக்கிறதென்றும் அவர்களுடைய திருதப சித்தத்தின் யோசனைகளைல்லாம் காடொழித் தீயமாகவே திருக்கின்றனவென்று பராபரன் கண்டு,
எ. அப்பொழுது பராபரன் திருவுளம்பற்றினது, நான் உன் சரிசனை உண்டாக்கினதினவேசென்று மனஸ்தாபம் வந்தது ஆகையால் நான் கிருத்தடித்த மனதையும் அவர்களுடனே உட மருங்கையும் உடர்வனவற்றையுஞ் காசத்துப்பறவைகளையும் மூய்லே இராத்தடிக்கு அதித்தப்போடுகொண்டேன்.
அ. நோவாவென்பவன் உன் பராபரனுடைய பரிசுவலே கிருபையடைந்தான்.
சு. நோவாவின் சத்தியவாத நோவா தன் தனமுறையிலிருந்தவர்களுக்குள்ளே நீதியும் உண்மையுமுள்ளவருத்த தேவனுக்கு உபகரியமாய்தெடுத்த,
ம. சேம் காம் தியாப்டேத்தென்னும் முன்று குமாரர்களும் பெற்றான்.
மக. அப்பொழுது நோவாவுடனே தேவன் திருவுளம்பற்றினதாவது பூமியானது மனிதருடைய கொடுமையினாலே திறைத்திருந்தபடியால் எல்லா மாமிச தேசிகளுக்குமும் முடிவுவரத் தீர்மானத்தேன் அவர்களைப் பூமியோடுக்கொட்டி அழித்துப்போடுவேன்.
மச. நீ உணக்காகக் கொடுப்பென்னும் மரக்கால் ஒரு பெறையைய உண்டாக்கி அந்தப் பெறையிலே அறைகிறுக்கச் செய்து அதற்குள்ளும் புறம்புமாகச் சிரம் பூசுவாயாக.
மஎ. அப்பொழுது நான் வானத்திக்குச் சுவாசமுள்ள மாமிச தேகம் யாவையும் அழிக்கும்படி பூமியின்மேற் சலப்பிரளயம் காப்பண்ணுவேன் பூமியினுள்ள பரவும் மாய்த்தபோம்.

sweet, and forms a complete octave; one note succeeding another in ascending and measured intervals through the whole range of its scale. Several species of birds can imitate the human voice, and learn to speak: some will sing popular tunes. Colonel O'Kelly had a parrot which could repeat twenty songs, and sing them to their proper tunes.

(To be continued.)

[Translation of the foregoing.]

கூட்டுன்பவர் செய்த பிரபஞ்ச நூல்.

அ. அதிகாரம். உ. பகுதி.

சத்தம், பேச்சு, முதலான குறியைப் பற்றி.

க. பேச்சு என்ற சொல்லின் முழுக் கருத்தையும் எடுத்துப் பார்த்தால், அது இருவகைப்பட்டதாயிருக்கின்றது. அதில் மிருகத்தைச் சேர்ந்தது சுபாலீகப் பேச்சு மனிதனுக்குரித்தானது செயற்கைப்பேச்சு. இந்தத் தீர்க்கமான பேச்சு இருபாற்பட்டதாயிருக்கின்றது. அது ஒலிவடிவென்றும் வரிவடிவென்றும். அத்விட்பொழுது உமொலிவடிவைப் பற்றிச் சில கருமத்தைப் பார்த்துக் கிட்டுப்போமாக.

உ. சத்தம் பிறக்கிறதற்கிடமேதெனில், காம் சுவாசம் விடுகிறகுழல் அல்லது மிடற்றின் மேறபக்கமாகிய தொண்டைக்குறி. இந்தத் தொண்டைக்குழிக்கு ஒத்துவிதமான சவயுகள் சேர்ந்திருக்கின்றன. அதிற் பருத்த சவயுகளானே எங்கள் கழுத்தில் அல்லது மிடற்றில் முற்புறமாயிருக்கிற கூர்மையான முடிச்சை உண்டாக்குகின்றது. இது மனிதருடைய கழுத்திற் தொற்றமானதாய்த் தெரிவிக்கிறது.

க. இந்தத் தொண்டைக் குழியானது மறுமறு வித்தியாசமான கரம்பு பொருந்திய தகை காரிஜன் என்கிறதையான அல்லது மறுமையான கருவிகளின் இயலினுற் பற்பலபேதவிதமாய்ச் கருங்கியும் விரிந்துமிருக்கின்றது. அப்படியே பிறக்குஞ் சத்தமும், இந்தத் தொண்டைக்குழிக்குக் குறுக்காகத் தாக்கப்பட்ட வாயுவினுண்டாகித் தொண்டைக்குழியின் பக்கங்களை முட்டிக்கொண்டுவாயை அங்காக்கும்பொழுதே பிறக்கிறது. தொண்டைக்குழியினது அல்லது வாயினது அல்லது காயினது துவாரத்திலுள்ள வித்தியாசமான பொருத்துகளாகச் சத்தத்தரிட்கொள்ளுதலேபேச்சாயிருக்கின்றது.

ச. மூச்சுக்குடருள்ள மிருகங்களுக்கு மாந்திரம் தொண்டைக்குழியுண்டு. வெண்ணை என்பவருடைய பாடலிற் சொல்லப்பட்ட முதல் மூன்று விதமான மிருகங்களுக்கேயுடையமல வேறென்றும் குற தொண்டைக்குழியிலை. இவ்வகையைச் சார்ந்த மிருகங்க ளிற் கவதாய திமிங்கல இனத்தைச் சார்ந்த மீன்களும் அப்படியே பாம்புபலி ஆமை முதலிய இனங்களைச் சேர்ந்த ஊர்வனவுகளுடையமலாயிருக்கின்றன. கலவழானமான தொண்டைக்குழியையும் அதாவது கரம்புகளையும் சவயுகையுற் தொல்கையுமுள்ள சில வகை மிருகங்களுக்கு வித்தியாசமானதும் பூரணமுள்ளதமான சத்தமுண்டு.

ரு. பட்சிசாவகைகளுக்குள்ள தொண்டைக்குழி அந்தந்த மிருகத்தக்கொரு விதப்பன்னவிதமாயிருக்கின்றமையால், காடுகளிலநாம கெட்கிற இனிமையானதும் பேதயானதமான இராகத்துக்கு அந்தத் தொண்டைக்குழிகள் வியக்கப்பட்டதக்கவிதமாய் இசைத்ததாயிருக்கின்றன. செய்யாகவெ பட்சிகளுக்குள்ள தொண்டைக்குழிகளின் முழு விசுவமும் தெ விப்பொருத்திய கருவிஞ்செய்தை நததாகவேயிருக்கின்றது. தொண்டைக்குழியானது பூருபாற்பட்டதாய் அல்லது விகற்பக்கொண்ட கருவிசையிருக்கின்றது. அத்தொரு பகுதி மடற்றின் அடிப்பக்கத்திற் கிடந்து இரண்டு பக்கமபுகளாகப் பிரியுபுகாண்டு ஒன்று ஒரு மூச்சுக்குடருடனும் மட்டுமே மறந் மூச்சுக் குடருடனுஞ் சேர்ந்ததாயிருக்கின்றன. மற்றந் தொண்டைக்குழி மிடற்றுகே மெற்பக்கத்திலேயே கிடக்கின்றது.

சு. பட்சிசாவகைகளுக்குள்ள மூச்சுக்குடரையும், மிடற்றையும் தொண்டைக்குழியையும் வித்தியாசமான இராகத்தைக்கொண்டுகடிய தாந்த் ஊதகுழியென்ற சொல்லத்தக்கது. குரவையு, அந்த நதப் பட்சிக்குத்தக்கதாயும் அல்லது ஒரு இவ்வகையைச் சார்ந்த பற்பல விதப்பட்டிருத்தக்கதாயும் அல்லது நீளத்தினும் வி

ட்ட அளவிலுமேத்த விகற்பக்கொண்டதாயிருக்கின்றது. படிய அன்னப்பட்டிருக்கின்ற மிடற சற்றே நீண்டதும் குரவற்றதாயிருக்கக் தேற்பாடும் அன்னப்பட்டிருக்கோ மிக நீண்ட மிடறகளு ன்போலே கற்றப்பட்டதாயிருக்கின்றது.

எ. சில பட்சிகளுக்கு மிகவும் அதிகப்பிக்கத்தக்கதம்மையுடைய குரலுண்டு. மாணேக்கள் என்ற பட்சிபாடும் விதத்தைப் பார்த்தால் அது ஒரு (மனிதனைப்போல) எடுத்தல் படுத்தலென மொசையுடன் மென் மென் இராகம்பாடி உச்சத்தக்கத்துப் படிப்படியாய்த் தானஞ் சரிவரப்பாடுகின்றது. சிலவிதமான பட்சிகள் மனிதர் பேசுகிறதைப்பார்த்துப் பேசுகின்றன. சில பட்சிகள் கல்ல உயர்ந்த இராகக்களைப் பாடக்கூடியதாய்க்கின்றது. சமீபில் ஒக்கெல்லயென்பவர் வளர்த்த கிழப்பிக்கி இருபது பாட்டுகளைப் படிக்கக் கூடியதாயும் மாந்திரைதப்பவிராகம்பாடக் கூடியதாயுமிருந்தது. [இன்னும்வரும.]

ABBOTT'S LESSONS ON MORALS.

(Adapted to Hindu Readers.)

Lesson II.—JUSTICE.

Children may be unjust in what they say. When we find fault with and condemn the absent, without hearing or considering what they might say in defence of themselves, we are unjust; when we are offended with a play-mate, and with angry words, tell other persons of the wrong he has done, while we conceal, or pass over slightly the wrong which we did ourselves we are unjust. When we complain to a parent or teacher of some injury which a play-mate has done us, and endeavour to make his conduct appear very wrong, while we say nothing about the provocation we gave him or the angry words we used, we are unjust. He has a right to claim that, if we tell the story at all, we shall tell it as it was, and not exaggerate his guilt, and pass over our own. If, therefore, we do not state the case fairly and impartially, we violate his rights and do him injustice.

We may be unjust in what we say to others, as well as in what we say of them. We may get angry with them without a cause, and so reproach them and pain their feelings, when they have not done any thing wrong. For example, a boy named Aroolampalam asked his play-mate to hold his kite for him till the breeze should come, and then toss it up, while he stood at a little distance with the string. His play-mate accordingly took the kite, and when the breeze came, the other boy said, "Now," he tossed it up. But the tail got whirled, somehow or other around his body and was broken off, and the kite rose a little way, and then, having lost its counterpoise, dived to the ground and broke its backbone. The boy who owned the kite was very angry, and reproached the other bitterly. He was unjust. The breaking of the kite was an accident, for which the boy who tossed it up was not at all to blame. He did as well as he could; and the other, in wounding his feelings by his harsh and opprobrious language was guilty of great injustice. It is exceedingly common both among men and boys, for persons to be vexed and irritated by an accident, and then to do great injustice to those who were innocently the cause of it, by assailing them in violent and angry language.

QUESTIONS ON LESSON II.

- How may we be unjust in what we say?
- Do you recollect the story told to illustrate this?
- Was the boy who tossed it up the kite in fault?
- What is the meaning of "counterpoise"?
- Do you think it is common for boys to do each other injustice in such ways as this?

ஒருமை	பன்மை
பன்றி	பன்றிகள்
குதாடு கருவி	குதாடுகருவிகள்
காச்சுக்க	காச்சுக்கள்
சேனாபதியின் துணைவர்	சேனாபதியினது துணைவர்கள்
இராணுவத்தின் தலைவர்	இராணுவத்தின் தலைவர்கள்
தந்தையின் சகோதரர்	தந்தையின் சகோதரர்
பிள்ளை	பிள்ளைகள்
மாமன்	மாமன்மாள்

புறனடை.

உலோகம், கன்மை, திமை, கிறைப்பொருள், அளவுப்பொருள் முதலியவற்றின்பெயர்கள் சாதாரணமாக ஒருமையாயிருக்கின்றன. பொன், சாந்த குணம், வெறி, கோதுமை அப்பம், ஓர்வகைச் சாராயம், கோமாயிசம் முதலியவை என்பனபோல, ஆனால் இவை பலவினங்களைக் குறிக்கும்போது மாத்திரம் பன்மையைப் பெறும். திராட்சாசுக்கள், தேயிலைகள். எ-ல.

சிலப்பெயர்ச்சொற்கள் பன்மையின் மாத்திரம் பிரயோகிக்கப்படும். எதிரடியார், வித்தியாபாரகர், விசுவாசப்பிரமாணம், துட்பம், கொள்ளக்காரர், கொடுக்கப்பட்ட காரியம், சனம்.

வித்தியாபாரகர் என்று சொல்லினாலும் வித்தியாபாரகரினாலும் என்பதனாலும், மற்றவையும் இத்தன்மையவாம். Bandit என்பது Banditti என்பதின் ஒருமையாகப் பதின்சுக்கத்திப்பத்திரிகைகளின்பெரும்பாலும் வழங்குவருகின்றது. உபகரணம், தகராவு, தொடை, சோடு, பன்னிரண்டு, உபாயம், வர்க்கம் என்று சொற்கள் இரண்டென்களுக்குமொத்தவாம். சிலர் series என்று சொல்லு serieses எனப்பன்மையாகுவார்கள் Brace, dozen என்று சொற்கள் சிறுபான்மை பன்மை வழுவைப் பெறும். கவுதாரிகைச் சோடுசோடாவுயும், புத்தகங்களைப் பன்னிரண்டுபன்னிரண்டாகவுட்கொண்டான். மற்றவையும் இத்தன்மையவாம். News (புதிதச்சுக்கதி) alms (பிச்சை) என்ற சொற்கள் பெரும்பான்மை ஒருமையும் சிறு பான்மை பன்மையாக வழங்கும். ஆனால் pains (வருத்தம்) என்றும் சொல்லுப் பெரும்பாலும் பன்மையாயிருக்கின்றது. சில பன்மைப் பெயர்ச் சொற்கள் 2, என்று சொல்லுச் சொல்லால் ஒருமையென்று பகுத்தறியப்படும். ஒரு ஆடு, ஒரு பன்றி எ-ல.

நாம் வர்க்கங்களைக் குறிக்கும்படி pease, fish என்று சொல்லுகிறோம். பயறு ஒதுப்ப. மீன் பல்வு; எ-ல. ஆனால் தொகையைக் குறிக்கும்படி peas, fishes என்று சொல்லுகிறோம். பத்துப்பயறுகள், இரண்டு மீன்கள் எ-ல.

பரிஆள், காலாள் என அர்த்தங்கொள்ளும் பரி, கால் என்ற சொற்கள் பன்மையினையோடு ஒருமை வழவாகப் பிரயோகிக்கப்படும். ஆயிரம்பரி (ஆள்) ஆயத்தமாயிருந்தார்கள். பதினாயிரம் கால் (ஆள்) அங்கிருந்தார்கள். எ-ல. இவவுதாரணமிரண்டனும் ஆள் என்பது தொக்குவந்தது.

பிழைத்திருந்தம்.

நம். புத்தகம் ச. சஞ்சிகை சகம் பக்கம் பெயர்ச்சொல்லியல் ஏம் வரியில் திரப்பெயர்களாவன, அநேகமென அர்த்தங்கொள்ளும் பெயர்களேயாம் என்பது திரப்பெயர்களாவன, அநேகமென அர்த்தங்கொள்ளும் பெயர்களேயாம். திள், கூட்டம் எ-ல என்று. அ. மவரியிலே பண்புப்பெயர்களாவன, பொருள்களின் குணங்களினன்று வேறு படுத்தப்பட்ட குணங்களின்பெயரேயாம் என்பது பண்புப்பெயர்களாவன, தத்தமக்குரிய பொருள்களினன்று வேறு கருதப்பட்ட குணங்களின் நாமங்களேயாம் என்றும், 2) அம் வரியில் கொம்பு என்பது கொப்பு எனும். உயம் உகம். வரிகளில் குறிக்குமிடத்தையெனும் என்பன இரண்டும் குறிக்குமிடத்தம் என்றும், சஉ ம. பக்கம் உம். வரியில், இலாசடி என்பது பிரயாசம் என்றும், ச ம. வரியில் குலுக் கடல என்பது பன்னீதாக்கு என்றும், ம. வரியில் குன்று கடல் என்பவைக்கடையில் பன்னீதாக்கென்றும் மகம். வரியில் பிரயாணக் காரியக்காரன் என்பது பிரயாணம் காரியகாரன் என்றும், சஎ ம. வரியில் journeyed என்பது journeyed என்றும் இருக்கவேண்டும்.

கிறிஸ்தாமம்.—CHRISTIAN.

பராபரனுடைய மக்கை விளங்கினதன்பேரில்.
Glory to God.
வெண்பா.

எட்டிநகர்திணைக்கே தால்தினுர்மாட்டுக்
கொட்டிநகர்திணைக்கே தால்தினுர்மாட்டுக்
பார்க்கமுனம் வருவேன் நெருக்கத்தில் பத்திரமா
கக்கவந்த மெய்க்கடவுள்.

பார்க்கமுனம் வருவேன் நெருக்கத்தில் பத்திரமா
கக்கவந்த மெய்க்கடவுள்

க. ஆர்க்குமிரக்கும்பராபரனின் சுதனன்யின்மனுடவதாரத்தைச் சந்தித்து

உ. நிச்சயசாதாரணச் சந்தியவேதனை அட்சயரூப வாய்ப்பு; சாதனை யுச்சிதவாகிய கவிசேடபோதனை ரட்சகரெக்கள் தந்தேதகராதனை

க. திறித்தவத்தின் மகத்தவவேதம் பொறுத்தவுண்மைபர்த்தபோத மறுத்தவர்க்கு வழங்கிய கீதம் கிறிஸ்துநாதாதந்தேட பொற்பாதம்

ச. எருசலேமில்நெலரிக் கொத்தம் பரமசேனைகள் பாடுபி; பத்தம் உருகுநெருக்கருணையானந்த் தருமனுவேலர்பாதார்த்தம்

இ. முற்பிதாக்கள் விரும்பியநாட்டஞ் செப்புமாழிநிதாவின் கிரேஷ்ட மெய்புவிக்ருமவர்க்குக்கொண்டாட்ட மொப்பிலாண்டிறுவியனாட்டம்

க. ஆசைக் கிறிஸ்துண்மையானநல்லாயனை ஆத்தமநாயகரானஎன்னேயனைப் பாசவையிற்றகைதூக்கநாபனைப் பக்கவழிபாட்டகாத்த முக்கியசகாயனைப்

எ. ஆச்சரியமான நேசத்தைப் பார்த்தை, அன்பின் நிருமுத்தைபைந்து காயத்தைக் காட்சிதருமிருபாசத்தைப் பாலகைகைதூக்கிவிட்டகர்த்தையுரித்தாக

அ கித்திரகெல்லையான்பாட்டின்விவேக நித்தியதேவப்பித்தினைகப்பெத்தவேகமொட்டுக்கொட்டிற்றுகளை அத்தியுத்தப்பபத்தியதாக.

RULES FOR THE CONDUCT OF A CHRISTIAN LIFE.

Abridged from "the practice of True Devotion" by Robert Nelson, Esq.

Conversation.—Carefully avoid the two extremities which are apt to make conversation criminal, viz. melancholy, and too great mirth. The first, whether it proceeds from ill-humour, or from any thing that troubles us, inclines us to passion and provoking words: in this temper we can bear nothing, nor be pleased with any things others do or say. The other, which proceeds from a gay, facetious temper, puts us upon too free, light, and immodest words and actions: makes us rally too much, talk too much, and exposes us to many other imperfections.

Never give way to transports of passion, under any pretence whatsoever: offer your reasons with strength and mildness; and if they are not relished, never trouble yourself upon that account, because by any indecent warmth you get no ground; if you could this way push your reasons farther, yet you ought not to do it at the expense of peace and charity, which is much preferable to any thing else. If you are provoked by sly reflections or any biting raillery, let modesty and silence serve instead of an answer: do not fear that your silence should be interpreted to your disadvantage. It much more raises your character to turn a deaf ear to any provoking reflections, than by returning them in their kinds.

It is not sufficient to be innocent in conversation, but we must endeavor to make it useful and advantageous to one another. It is surprising that Christians, whose main busi-

ness is the care of their souls, should be so ready and eloquent to speak upon any subject that relates to this world, and yet so cold and indifferent when the matters of God and eternity are started. Religious discourse in its season is very profitable, and proves an admirable incitement to piety in those that speak, and those that hear.

சம்பாஷனை, லீவாலிடுதல். உங்கள் பேச்சைக் குற்றமாக வுக் தயரப்படத்தக்கதாகவும் மட்டுக்கு மிகுசின மகிழ்ச்சியாக வுப் கொள்வோர ஏதுவாயிருக்கிற அவ்விரண்டு உறுதியும் விலக்கிப் போடுங்கள். அந்தக் உறுதிகளில் முதலாவதானது கேட்ட குணத்தினால் வந்தாலென்ன அல்லது உங்களைக் கலக்கடிபண்ணுகிற யாதாமொரு காரியத்தினால் வந்தாலென்ன. அது இச்சைக்கும் கோபமூட்டுக்கும் வார்த்தைக்கும் மனிதரை ஏவலிடுகின்றது. இன்னும் மனிதருக்கிருக்கும்போது யாதாமொன்றைச் சயித்துக்கொள்ள அவருடைய மனப்பேர் செய்துவருகின்ற அல்லது சொல்லி வருகின்ற யாதாமொரு காரியத்தின் பேரால் பிரியப்பட முடியாது. இரண்டாவ் கூறென்னவானால், ஒரு ஆடம்பரமானதும் பகிடியானதமான குணத்தின்கொண்டு வெளிப்பட்டு மிகவும் ஹிஷ்டமானதும், இலேசானதாகவிரிந்து மரியாதையற்ற பேச்சையும், செய்க்கையையும் நடக்கப்பண்ணி, மட்டுக்கு மிகுசிப்பேசவும் மரியாதைகேடாய் நடக்கவும் இன்னும் ஹிஷ்டமான அநேகமலிதமான நடத்தைப் பிழைகளுக்கு மனிதரை ஏவலிடுகின்றது. எவ்வதமான மாயத்தைக் கொண்டு வந்தாலும் குணத்தால் வரும மனமகிழ்ச்சிக்கு இடக்கொடாதேயுங்கள். உவகன் நிபாயகன் யாவையும் பெறலையும் பதமையாய்புற் சொல்லுகள். அவை கவனமாய்க் கேட்கப்படாது. அதைப்பற்றிக் கவக்கடிபடாதேயுங்கள். ஏனென்றால், தப்பறையாய்க்கோபக்கொள்ளுதலால் நீங்கள் பேசும் நிபாயகனினுண்மையான நிலையை ஹிஷ்டப்போலீகன். இன்னும் ஹிஷ்டமானவெ உவகன் நிபாயகனை உத்தரித்துக்கொண்டு போகும்பொழுது சகலத்தினுமுத்தமையிருக்கிற சமாதானம் நேசம் என்பவற்றை விலக்கிப் போகாதேயுங்கள். அந் பண்ணுகளினால் அல்லது மனதை வாதிக்கும் நகைப்பினற் கோபமூட்டப்பட்டீர்களானால் அவ் வேலையில் மறமொழியொன்று சொல்லாமல் மரியாதையுள்ளவர்களையும் பேச்சிற் தவற்றவர்களாய் மிருக்கள். அப்படிப் பேசாதிருப்பது உங்களுக்கப்போசனமாய முடியுமென்று பயப்படாதுருங்கள். கோபமூட்டுகிற சொற்களுக்கு உங்கள் காதைத் திருப்பாதிருப்பது உங்கள் கலையை மகிமைப்படுத்திவிடும். சம்பாஷனையில்மாத் தரல் குற்றமற்றவர்களாயிருக்கிற போதாது. ஆனால் அதை ஒருவாக்கொருவர் பிரயோசனமாக்கிக்கொள்ளத்தெண்டுகவேண்டியது. ஆத்துமாவுக்காகக் கவலைப்படுவதே பிரதான வேலையாகக் கொண்டிருக்கும் கிறிஸ்தவர்கள் இவ்வுலகத்துக்கடுத்தாயிருக்கும் யாதாமொரு காரியத்தைப்பற்றிப் பேசுவாய்ச்சாலக முன்னவர்களையும் எத்தனமுன்னவர்களையும் இருக்கவேண்டியதாயிருந்தாலும் பராபரனைப்பற்றியும் நித்தியத்தைப்பற்றியும் யாதாமொரு காரியம் பேசவருமபோது தூக்கமாயும் வேண்டாவெறுப்பாகவு மிருப்பது மிகவும் பிரமிக்கப்படத்தக்கதாயிருக்கின்றது. மார்க்க சம்பாஷனை ஏற்ற காலத்தில் மிகப்பிரயோசனமுள்ளதாயும் பேசுவாய்க்குக் கேட்பவர்க்கும் பத்தியாயிருப்பதான ஏதாவது கட்டுகின்றது.

"His eyes are upon the ways of man and he seeth all his goings" Job. xxxiv. 21. O Lord, thou hast searched me and known me. Thou knowest my down sitting and mine uprising, thou understandest my thoughts afar off. Thou compassed my path, and my lying down, and art acquainted with all my ways. For there is not a word in my tongue, but lo, O Lord, thou knowest it altogether. Such knowledge is too wonderful for me; it is high, I cannot attain unto it. If I say, surely the darkness shall cover me, even the night shall be light about me." Ps. cxxxix. 1, 4, 6, 11. "The eyes of the Lord are in every place, beholding the evil and the good." Proverbs xv. 3. "Thou only knowest the hearts of all the children of men." 1 Kings viii. 39. "The Lord searcheth all hearts, and understandeth all the imaginations of the thoughts." 1. Chron. xxviii. 9. "The proud he knoweth afar off." Ps. cxxxviii. 6.

பராபரன் கலையிலாக்காட்சியை உடையவர்.

கர்த்தர் மகாஅறிவுள்ள பராபரன். அவர் செய்கைகள் நிதார்த்தமாயிருக்கின்றன. க. சாரு. உ. க. அவர் அறிவினத்தமர். யோப்பு. 119. 10. அவருடைய உணர்வை எண்ணிமுடியாது. எசாய. 55. 9. அவருடைய உணர்வுக்கு ஆராயுதலில்லை. எசாய. 55. 9. காதைநாட்டுகிறவர் கெனாரோ? கண்ணையுருவாக்குகிறவர் காரோ? மனிதருக்கு அறிவைப்போதிக்கிறவர் அறிவாரோ? கூச. சங். 1-10. உமக்குமறைவாக இருக்கும் அந்தகாரப்படுத்தாமல் இராக்காலமும் பகலைப்போல வெளிச்சமாயிருக்கும். இருக்கும் வெளிச்சமுஞ்சரி. ஈகூ. சங். 102. இருவ்விரக்கிறதை அவர் அறிவார். வெளிச்சம் அவருடனேத்க்கும். தானியல். உ. 102. அநாதிகாலம்முதலாய் அவருடைய கிரியைகளைல்லாம் அவருக்குத் தெரிந்திருக்கின்றன. அப்போ. 10. 10. அவருக்குமுன்பாகத் தோன்றித்திருக்கிறிருந்துமுன்மில்லை, சகலமும் அவருடைய கண்களுக்கு முன்பாக நிறுவானமாயும் வெளியாக்மாயும் இருக்கின்றன. அவருக்கே நாம் கண்டுகொப்புல்க்கவேண்டும். எபிரே. 1. 10. பராபரன் சகலத்தையும் அறிந்திருக்கிறார். க. யோவான். 1. 10. அவருடைய கண்கள் அவரவருடைய வழிகளைநோக்கி பிருக்கின்றது. அவர்களுடைய கடைகையெல்லாம் பார்க்கிறார். யோப்பு. 139. 17. கத்தாவே, என்னை ஆராய்ந்திருக்கிறீர். என் உண்க்காருதலையும் என் எழுந்தருக்குதலையும் தேவரீர் அறிந்திருக்கிறீர். என் கிணையு களைத் தரத்தலிருத்து உணருகிறீர். என் நடந்தாலும் படுத்திருந்தாலும் எனனைச் சூழ்ந்திருக்கிறீர். என் வழிகளைல்லாம் உமக்குப் பழக்கமாயிருக்கின்றன. என் கா சொற்றிவாததற்கு முன்னே இடோ கத்தாவே, அதைஎல்லாம் அறிந்திருக்கிறீர். இவ்வறிவு எனக்கு மிகுசின ஆச்சரியமும் எனக்கெட்டாத உயரமுாயிருக்கின்றது. இருளாஹிமென்னை மூடிப்போடுமென்றும் இராவு என்னைச் சுற்றலும் வெளிச்சந்தான். சங். ஈகூ. 1-1-1-10. எவ்விதத்தாலும் கத்தருடைய கண்களிலிருந்து பொலலாதவர்க்கையும் கலவலாகையும் நோக்கிப்பார்க்கின்றது. நீதிமொ. 10. 10. நீரவலாமனுப்புத்திரினிருதயத்தையும் அறிந்தவர். க. இரா. 4. 10. கத்தர் எல்லா இருதயங்களுமுராயத்து சிந்தனைகளின் தோற்றத்தை யெல்லாமுணருகிறார். க. 11. 10. உ. 10. மெட்டிமையானவையையோ தூரத்திலிருந்து அறிகிறார். ஈகூ. சங். 10.

Scriptural Proofs of the Doctrines and Duties of Christianity CONCERNING THE BEING AND ATTRIBUTES OF GOD.

God's knowledge is perfect. "The Lord is a God of knowledge, and by his actions are weighed." 1 Sam. ii. 3 "He is perfect in knowledge." Job. xxviii. 16. "His understanding is perfect." Ps. cxlvii. 5. "There is no searching of his understanding." Isai xl. 23. "He that planted the ear shall he not hear? he that formed the eye shall he not see? He that teacheth man knowledge, shall not he know." Ps. xciv. 9, 10. "The darkness hideth not from thee, but the night shineth as the day, the darkness and the light are both alike to thee." Ps. cxxxix. 12. "He knoweth what is in the darkness and the light dwelleth with him." Dan ii. 22. "Known unto God are all his works from the beginning of the world." Acts xv. 18. "Neither is there any creature that is not manifest in his sight; but all things are naked and opened unto the eyes of him with whom we have to do." Heb. iv. 13. "God knoweth all things." 1 John iii. 20.

இத்தைவாசித்திறவர்களே முன்னுறித்த வசனங்களின் சொல்லிய உண்மையைத் திடப்படுத்தப்பிரயாசப்பட்டீர்களாகில் தீமையை விட்டு நன்மை செய்வதற்கு உங்கள் கடைபிலே அதிக முயற்சி கொள்ளுவிர்கள். நம்மைப்போற் பாலிகளான எங்களோடொத்தவர்களுக்குத் தீமையான செயல்களிலிருந்து விலகிக் கொள்ளுவோமனால் அந்மமான பாவத்தைத்தானும் கவனித்திறவரும் நாம் பேசும் வீண்பேச்சுக்களுக்குத் திரிப்புச்செய்யவரும், எல்லாவற்றையும் அறிந்தவருமான கத்தாவுக்கு நாமெவ்வளவாகப் பயப்படவேண்டும்?

பஞ்ச தந்திரக் கதை.

முன்றலது.

சந்திவிடிரகம், அவ்வது அடுத்தடுத்தே.

PANCHA-TANTRA-KATEI.

The art of conquering an enemy by means of an affected friendship.
[Continued from page 56.]

ஒரு நகரத்திலிருக்கிற ஒரு ஏழைப்பார்ப்பான் தனக்கு ஒருவன் கொடுத்த பகலிங்கன் திரண்டையும் புலமுதலானவைகள் போட்டு மிகவும் பெருத்துக் கொடுக்க வளர்ந்தான். அக்கடாரினை பார்த்து அவற்றைக் கொண்டுபோக ஒரு திருடன் தும்பெடுத்ததுகொண்டு புறப்பட்டுவரும் வழியில், கோரப்பலனும், கீண்டலும், செம்படைமயிரும், சிவந்தகண்ணும் கழத்த உடம்புமாக இருந்த ஒரு இராட்சதனைக்கண்டு பசுத்து அவனப்பார்த்துநீ யாரென, அவன் நான் சந்தியவசனனென்னும் மிரட்சதன். நீ யார்சொல்லென, இவன் நான் திருடன் ஒரு வறியயிராமணன் வைத்துக்கொண்டிருக்கிற இரண்டு பசுக்களைத் திருடப்போகிறேனென, இராட்சதன் மித்திரா அவ்வந்தன் பரிசுத்தனாகையால் நானும் அவனைத் தின்பேன். பின்பு இருவர் காரியமுமாகுமென, இப்படிப்பேசிக்கொண்டு இருவரும் போகும்தோது, அந்தன் னாங்கிக்கொண்டிருந்தமையால், அவனைத்தின்ன இராக்கதன்போக, அவனைப்பார்த்துச் சோரன் மித்திரா நான் பகலிரண்டையுக் களவுசெய்திருநீ அவனைத்தின்னென, இராட்சதன் கிடுகிடுதனே, பசுக்கூச்சலாற் பார்ப்பான் விதித்துக்கொண்டால் சமமுடைய காரியமெல்லாங் கெட்டுப்போம். ஆதலால் நான் முன்னே அவனைப்புகிட்டுறேனென, பின்னர் கி அச்சமில்லாமற்கோக்கணக்கொண்டுபோவென, கன்னன் தீயவனைத்தின்னத்தொடங்கு மாவத்தால் வெருருவன் வந்தால் அவனென்னக்கொண்டுபோக வொட்டான். ஆதலாற் பசுக்கிரண்டையுக் கொண்டுபோன பின்பு தீயவனைத்தின்னென்றிப்படி இருவர்க்கும் வாதம்சுடக்கையல் அவவெதியை விழ்த்துக்கொண்டான. அப்போது கன்னன் ஒயிராமன, இவ்வர்க்குணனைத் தின்பெனெனக்குறென, அதைக் கீட்டியார்க்கதன், இக்கவன் உன் மாடுகளைக் களவாட வந்தானென, இப்படி இருவர்க்கேசையுக் கேட்டுப் பார்ப்பான் மே லுக்குவைப்படிஷ்ட தேவதைதியானத்தால் இராட்சதனினின் அந்தனைக்கார்பாற்றிக்கொண்டு கையிற்றடியெடுத்தி வந்து கள்வனையடித்துத் துரத்தினான். ஆதலால், மாற்றனும் ஒருகா வித்தொலவகறெனெனக்கற்றன். இப்படி அவன் உள்ளத்தை அறிந்து அரிமர்த்தன் கொள்ளிக்கண்ணைப்பார்த்து உன் மனதைச் சொல்லுவாயென, அவன் சொல்லுகிறான். மகாராசனே, சாமமும் பேதமும் எனக்குடம்பாடல்ல. ஏனென்றால், சமாதானத்தாற் பகைவனுக்குச் செருக்குண்டாகும். மற்றமுமது பேதத்தையவனறிந்தால் ஒருவேளை மோசமுஞ்செய்வான். ஆதலால் விலை கொடையாற் பகைவனை வசம்பண்ணியதை மென்மேலும் பெருகச்செய்தாற் பின்பு வன் தனக்குத்தானே கைவசமாவான். மெலும் இவன் அவர்களுண்டு விருத்தமாய் நம்மிடத்தில் வந்தமைபால் வீரோதிககூட்டத்திலிருக்கிற குறைச்சல்களை அறிவித்துச் சந்திராஷ்டம் வருவிப்பான். அதுபற்றி இவனுப்பாதுகாக்கவேண்டும். இவ்வனஞ்செய்தால் ஒருவர்க்கொருவரின் சொற்களாற் காலப்போக்குச் சம்பலிக்கும். மேலும் சமமுடைய மரிமங்கனையும் வெளிவிடான். இவ்வனமன்றி ஒருவர்க்கொருவரிகளியங்களை வெளிவிட்டால் அவர்கள் வயிற்றிலிருந்த பாம்பும், புற்றிலிருந்தபாம்பும் நாசமடைந்தாற்போற் கெடுவார்களென, உலூகராசன அடுத்தபடியெனக்கொள்ளிக்கண்ணன் சொல்லுகிறது. (இன்னும்வரும்.)

எம். அக்காரம்.

புதல்வரைப் பெறுதல்—On obtaining children.

சுரு. தம்பொருளென்பதம்மக்கடவர்பொருட் டந்தம்வினைபான்வரும்.

பு. தம்முடைய புதல்வரைத் தம்முடைய பொரு ளென்று சொல்லுவர் அறிவுடையோர்; அந்தை தந்தை யர் தேடியபொருளுமல்லாமல் அந்தப் புதல்வர் தே

டியபொருளும் தங்கள் தங்களைக் குறித்து அந்தப் புதல்வர் செய்யும் நல்வினையினாலே தங்களை வந்தடை யும் ஆதலால்.

Men will call their sons their wealth, because it flows through them through the deeds which they perform on their behalf.

Children are offspring called, and justly so, For from their parents' deeds, or good or ill, Their disposition springs.

சுச. அமிதிதினுமாற்றவனிதே தம்மக்கள் சிறுகையளாவிய கூழ்.

பு. தங்கள் புதல்வருடைய சிறுகைகளாலே அனை யப்பட்ட சோறானது அமிர்த்தத்தைக் காட்டினும் மிகவுயிர்மைபுடையது.

The rice in which the little hand of their children has dabbled will be far sweeter (to the parent) than ambrosia.

சுரு. மக்கண்மெய்திண்டலுடற்றின்பமற்றவர் சொற்கேட்டலின்பந் செவிக்கு.

பு. ஒருவன் தன் புத்திரருடைய சரிந்ததைத் தொடுகிறது அவனுடம்பினுக்கு இன்பமாம். அந்தப் புத்திரருடைய சொல்லைக் கேட்கிறது அவன் காதுக்கின்பமாம்.

The touch of children gives pleasure to the body, the sound of their voice is pleasure to the ear.

Sweet sensation to the parent's breast His child's soft touch imparts, 'tis real bliss, Which others hear of, fathers only know.

பங்குனி

சாதிசு. பங்குனிசு. வகதிசு. முதல் சித்திரைசு. வதிசு வரை.

| Date | புதல் |
|-------|-------|-------|-------|-------|-------|-------|-------|
| தி |
27	வசு	தி	அ	க	ச	சா	க
28	வசு	செ	ச	க	தி	ச	ச
29	வசு	பு	சு	ச	ச	ச	ச
30	வசு	வி	உ	ச	*	சு	பி
31	உவ	வெ	ரே	சு	பி	க	மா
APRIL							
1	உச	ச	அ	க	பி	க	வை
2	உச	சூ	அ	உ	தி	எ	வி
3	உச	தி	ப	எ	தி	வ	பி
4	உச	செ	கா	வ	ச	வ	சு
5	உசு	பு	ரோ	வ	ப	வ	சு
6	உசு	பி	வ	சு	ஷ	வ	சு
7	உசு	வெ	தி	வ	ல	வ	சு
8	உசு	ச	பு	வ	அ	க	க
9	உசு	சூ	சு	வ	ச	தி	உ
10	கவ	தி	சூ	வ	ச	சு	வ
11	கச	செ	ம	அ	தி	ச	வ

செய்யப்பட்டிருக்கிற சந்திராஷ்டி நாடி. ச. சு. விசு. க. வ. ம. ப.

SUPPLEMENT TO THE உதயதாரைக்.—MORNING STAR.

புக். சந்திரக க.] துபாசக (௭). பங்நாள் உ. நெய்தி வியாழக்கிழமை, Thursday, March, 23. 1843. [Vol. III. No. 6.]

Conclusion of the Reply to the communication of a "Lover of good Religion," in No. 2 of the present Vol. "On the resemblance between the Rites and Ceremonies of the Mosaic dispensation and those of the Siva."

Having in our last three Nos. met the three principal points of inquiry presented by our correspondent, by shewing that there is an *essential opposition* between the system of worship professed and practised by our Siva friends and that delivered by God to the Jews, in regard 1st. To idolatry; 2d. To their respective *origin*; 3d. To the *specific design* of their respective ceremonies, and 4thly, by adducing full and satisfactory evidence that the rites and ceremonies of the Jews were never designed to exist *beyond the time of the death of Christ*, we now proceed to offer some explanation of the apparent incongruity between the points we have established and the facts of *Christ's circumcision—Paul's visit to the temple*, and the *circumcision of Timothy*.

1. Why was Christ circumcised? Why were offerings made at his circumcision according to the Mosaic Law?—Why did Christ order the man he had healed of leprosy to go and shew himself to the priest and offer the things which Moses had commanded?

In regard to these questions, put by our correspondent, it is a sufficient answer to say—that the ceremonial Laws of Moses were in force *till the death of Christ* and therefore they were *obligatory* on the Jews till his death. And it became Christ in fulfilling the great ends of his incarnation; to render *perfect obedience* to the Law,—“Being found in fashion as a man he humbled himself and became obedient unto death.” Phil. ii. 8. And when John objected to baptizing him, saying,—“I have need to be baptized of thee and comest thou to me?” “Jesus answering, said unto him, Suffer it to be so now: for thus it becometh us to fulfil all righteousness.” Matt. iii. 14. 15.

But our correspondent anticipating this answer, further inquires “were not these ceremonies performed *after* his death?” and quotes in evidence that they were, Paul’s fulfilment of a vow, recorded in Acts xviii. 18; his observing certain rites of purification, Acts xxi. 26; and his circumcision of Timothy, Acts xvi. 3.

We admit the facts as recorded in the sacred narrative—Now the question is, do they militate against the point which we have established, viz. that the ceremonial Law *ceased* to be *obligatory* at the death of Christ? We answer, not at all. Why? Because an institution of this kind may cease to be obligatory, and yet for a considerable time afterwards be observed by its zealous adherents—either on the ground of their attachment to it—or by their ignorance of the fact of its having been abolished; or, because their circumstances may render it expedient. We do not contend that the observance of these ceremonies *after* the death of Christ *was* sinful, but only that *then* they *ceased* to be *obligatory*. It is not to be supposed that the first converts to Christianity from among the Jews would relinquish without a struggle the institutions which they had been taught to hold sacred, and which were associated in their minds with their prosperity and glory, as being the *peculiar* and chosen people of God. Hence, after they had believed in Christ they still retained a strong attachment to circumcision and other ritual observances prescribed by the Mosaic Law. They did not clearly comprehend the nature of the “*new covenant*” of which Christ is the Mediator, and were ever ready to take offence at any supposed contempt or neglect shown to their temple or its services. So inveterate was this feeling among them that it seems that nothing short of the destruction of the temple and the consequent dispersion of the Jews was sufficient to remove it. Even the apostles did not at once fully understand this matter. Peter needed a vision from heaven to prepare him to go at the call of the centurion and preach Christ to the Gentiles, and

the *Holy Ghost* was given to teach them what requirements it was *lawful* to make of *gentile converts*. These circumstances should be duly considered in order that we may understand the principle on which Paul acted in the cases referred to by our correspondent.

In regard to the first mentioned instance, recorded in Acts xviii. 18, the text does not inform us what were the particular circumstances in which the vow was made and performed. We are only told that he had shaven “his head in Cenchrea for he had a vow.” Any thing that is said on this instance in regard to the apostle’s motives must be conjectural and uncertain. We will therefore leave it for the present and turn to that related in Acts xxi. 26. It appears by the previous narrative that Paul had just returned to Jerusalem from a missionary tour in Macedonia and Greece.—It was reported amongst the Jews at Jerusalem that he had taught all the Jews in the gentile cities “to forsake Moses, saying that they ought not to circumcise their children neither to walk after their customs.” The Jews were infuriated on hearing of this;—and James and the elders, in order to conciliate them and avoid a tumult, advised Paul to join himself with *four men* who were about to perform certain ceremonies of purification in fulfilment of a vow, that “all may know that those things whereof they were informed concerning thee, are nothing, and that thou thyself walkest orderly and keepest the law;” Paul consented to this proposal.

The principle on which he and his advisors acted in this case seems to be, that of temporarily conforming to customs which they themselves regarded with indifference; in order to avoid a threatened tumult. The case of the circumcision of Timothy recorded in Acts xvi. 3, is one of a similar character. “Him would Paul have to go forth with him; and took and circumcised him;” not because Paul thought circumcision was a necessary and useful rite; but “*because of the Jews* which were in those quarters.”

Paul in 1st Cor. ix. 19, 20, explains the principle on which he acted in these cases. “For though I be free from all men, yet have I made myself servant unto all, that I might gain the more—and unto the Jew I became as a Jew that I might gain the Jews; to them that are under the law, as under the law that I might gain them under the law” see also verse 22. “I am made all things to all men that I might by all means save some.” See Gal. ii. 16 “knowing that a man is not justified by the works of the law, but by the faith of Jesus Christ” “for by the works of the law shall no flesh be justified.” see also Gal. v. 1-2 and vi. 15. “Stand fast therefore in the *liberty* wherewith Christ has made us free, and be not entangled again with the *yoke of bondage*. Behold, I Paul say unto you, that if ye be circumcised, Christ shall profit you nothing.” “For in Jesus Christ neither circumcision availeth any thing, nor uncircumcision, but a new creature.” Here is a plain declaration of Paul’s sentiments as to the value of *circumcision*, and other works of the law. They are declared to be a “*yoke of bondage*” from which Christ had made his people free. These sentiments are in accordance with the views of the other Apostles—for at the time James and the elders of the church advised Paul to unite himself with the four men who had a vow to fulfil, they said, “as touching the Gentiles that believe, we have written and concluded that they observe no such thing.” Acts xxi. 25.

It would appear from these quotations that Paul in preaching to the Jews the great doctrine of “*faith in Jesus Christ*” as the only way of salvation, avoided all mention of matters touching the rites and ceremonies of the law lest their prejudices should be excited, and the Gospel be preached to them in vain. But in preaching to the Gentiles he unhesitatingly declared that they were under no obligation to regard circumcision or any other ceremonies of the law, “for ye are all the children of God by *faith in Christ Jesus*.” Gal. iii. 26. There is a difference of opinion amongst good men as to whether Paul’s conduct in the case mentioned in Acts xxi. 26 was

altogether justifiable; and it would seem from the subsequent narrative, that the result which they had hoped to avoid, was rather hastened in consequence of this step, for "the Jews which were of Asia, when they saw him in the temple, stirred up all the people and laid hands on him"—"and all the city was moved, and the people ran together, and they took Paul and drew him out of the temple"—"and as they went about to kill him, tidings came unto the chief captain of the band, that all Jerusalem was in an uproar." Paul, like other good men, was liable to fall into error, and he may have taken an unwise and an unjustifiable course at this time. We do not feel bound to defend all of his conduct any more than we do all of David's. The former may have fallen into some mistakes of conduct as well as the latter. The *doctrines* they taught, which were *divinely inspired*, Christians consider themselves bound to receive and defend; but their actions are to be judged of by their conformity to the rules and principles laid down in the Bible, and so far as they are found to exemplify these rules and principles we may safely follow them and no further. We consider no character recorded in the Scriptures as a *perfect* exemplar of Christian duty but that of Jesus Christ; consequently the Christian doctrines and rules are no wise invalidated by the imperfect faith and obedience of Christians.

This then is the sum of what we would offer on these instances of Paul's supposed conformity to the Jewish ceremonial law.

1. That he had repeatedly declared in his writings that these ceremonies had no value in themselves,—that they were not obligatory on converts to Christianity—that Christ was the Mediator of a better covenant; and that men were justified not by the works of the law, but by faith; and these, therefore, are the true doctrines of Scripture on this subject.

2. That in the instances quoted by our correspondent, Paul conformed to the customs of the Jews merely to avoid exciting their prejudices against the Gospel, and not because he considered them obligatory on him.

3. If we admit that Paul's conduct in these instances was unjustifiable, it militates nothing against the points we have established, inasmuch as Paul's example is not binding on Christians except so far as it is found to exemplify the *doctrines* and *precepts* of Scripture; which were given by divine inspiration, and in which therefore there can be no error.

We now turn the attention of our readers for a moment to the remark of our correspondent, "that God, who is in the idol is able to vouch-safe grace to all." In answer to this, we remark in the first place, That it is a *preposterous assumption*, destitute of all proof, that God inhabits the idol, or that any grace is obtainable by idol worship; and we challenge our correspondent to produce *proof* on which a reasonable man can believe any such thing. When this is done, we will believe the doctrine, and unite with him in advocating it.

In the *second* place, the more enlightened and respectable part of the native community with whom we have ever conversed on the subject, freely admit, that *idol worship is vain and fruitless*; and they are convinced it is so, by their own experience and observation. We are therefore surprised that a person possessed of so much information and judgment as our correspondent, should have published such a declaration, for we cannot think that he sincerely believed it.

That our readers may have a clear understanding of the views of Christians in respect to the nature, object, and obligation of the laws given by God to the Israelites, we call their attention to the following remarks on the subject.

The laws given to the Israelites were of three kinds—*ceremonial*, *judicial*, and *moral*. The *ceremonial* consisted of these religious observances and rites which were partly intended to separate the peculiar people of God from surrounding nations, and partly to prefigure the most essential truths and blessings which were to be communicated to mankind at the advent of the Messiah. These being in their nature typical, necessarily ceased when the great personage to whom they pointed made his appearance. The *judicial* laws respected the distribution of property, the rites of rulers and subjects, and the mode of deciding controversies, together with a variety of other particulars relating to civil polity, which is always of a variable and mutable nature. The third sort are *moral*. These are founded in the

nature of things, and the reciprocal relations in which God and man stand towards each other, and are consequently unchangeable, since the principles on which they are founded are capable of no alteration. The two former sorts of laws are not obligatory upon Christians. They have worn old, decayed and passed away. But the third sort are still in force, and will remain the unalterable standard of right and wrong, throughout all periods of time. The *Ten Commandments* or the "Ten Words," as the expression is in the original, uttered by God, in an audible voice, from Mount Sinai, belong to the third class. They are a transcript of the law of nature, which prescribes the inherent and essential duties which spring from the relation which mankind bear to God, and to each other. The first four respect the duty we owe to God, and the last six that which we owe to our fellow-creatures. These ten rules, in order to mark their pre-eminent importance and obligation, were inscribed by the finger of God on two tables of stone which Moses was commanded to prepare for the purpose."

Christians receive these *Ten Commandments* as their *rule of conduct*, while they look for justification before God, not to "works of righteousness which" they "have done," but—to Jesus Christ, "who is the end of the law for righteousness, to every one that believeth;" (Rom. x. 4.) "we were delivered for our offences, and was raised again for our justification. Therefore, being justified by faith, we have peace with God, through our Lord Jesus Christ." (Rom. iv. 25: v. 1.)

We now close our remarks on this important and interesting subject, which have been protracted to greater length than we at first imagined would be necessary. We hope our readers have not been so much wearied as to refuse their attention to what we have said, in reply to the inquiries of our correspondent; and if so, we think they must be convinced that we have treated the subject fairly, and have fully established the various points of our argument, which we here recapitulate.

In No. 3, of our paper, we attempted to show that the object and principles of the Mosaic dispensation were aimed directly to *exclude and overthrow idolatry*.

In No. 4, we attempted to show that the Mosaic dispensation originated in the *divine* appointment, and that the *specific design* of its rites and ceremonies was to prefigure the essential truths and blessings of the *new covenant of faith*, of which Christ is the Mediator,—and that the *Straight system*, in respect to its object and principles, its origin and specific design is *totally different*.

In No. 5, we shewed that both Jeremiah and Jesus Christ foretold that the rites and ceremonies of worship, prescribed by Moses, were to give place to another mode of worship, more holy and more spiritual than the former, and by quotations from the Acts, and from the Epistles to the Colossians and to the Hebrews, we shewed that the *death of Christ* was the period when the old dispensation of works was abrogated and the "*new and better covenant*" instituted; and we further shewed that the use of the words "for ever," "perpetual," &c. furnished no valid objection to this view, because they were frequently used with a limited signification.

In this No. we have shown that the example of Paul in Acts xvi. 36; xviii. 18; xxi. 26, referred to by our correspondent, does not militate against the points before established.

If our correspondent thinks we have not treated the subject fairly, or that we have failed to establish the points we have attempted to maintain, we should thank him to point it out to us. We would encourage him and all of our readers to study the Bible, and to continue their inquiries after the *Truth*.

The Bible was given to man for the purpose of being studied; it is open to the investigation of all, and challenges the closest scrutiny of the greatest minds. But our readers should remember, that on those who receive the knowledge of the truth there rests a fearful responsibility, if they treat it with contempt.—The word of God will assuredly be verified in the case of every one who hears its truths.—To those who receive and obey it, it is a "savor of life unto life," and to those who reject it, it is a "savor of death unto death." Jesus Christ was "to the Jews a stumbling block, and unto the Greeks foolishness; but unto them who are called, both Jews and Greeks,

கரையில் அப்போதான் வந்ததாகத் தெரிகிறது.

நீ உறந்தேசத்தாருக்குள்ளே இருக்கிற பூதவெல்லாருக்கு தங்கள் பிள்ளைகளை உருத்தேசனம்பண்ணவும் மற்ற முறைமைகளின்படியே நடக்கவும் வேண்டியவெல்லையென்று சொல்லி இவ்வியதமாய் அலர்கள் மோசேயை விட்டு விவருப்படி உடதேசிக்கிறபொழுது ஒரு சமையலுள்ள பூதர்களுக்கு அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. பூதர்கள் இதைப்பற்றித் தெரிவிக்கப்பட்டவுடனே மெத்தக் கடுக்கோபக்கொண்டதினால் யாக்கோபும் மூப்பர்களும் அவர்களை இணக்கவும் கலகம் வராதபடி காக்கவும் வேண்டுகொண்டு பவுலுக்குப் புத்தி சொல்லி அவனைப் படிக்கக்கொண்டு கத்தம்பண்ணும் பிராத்தனையைச் செலுத்தவிருந்த வேறு காண்பொருள் சேர்த்துக்கொண்டு "எல்லாருக்கு உங்களுக்கு அறிவிக்கப்பட்ட தொன்றுமெல்லையென்றும் நீயானே சியாயப்பி மாணந்ததைக்கொண்டு நடக்கவேண்டும் அறிவார்களென்று" சொன்னார்கள். அப்பொழுது அவர்களுக்கும் சம்பந்தமில்லை. பவுலும் மற்றவர்களும் இதைப்பற்றி நடந்துகொண்ட கடைபிடிப்பைப் பார்த்தால் அக்கணம் நடந்த கலகம் வராமற்சென்ற பண்ணுதிறதற்கு அந்த வேலைக்குத் தக்கதாய் பூதர்களுடைய வழக்ககடைக்கு இணக்கவாக்கியக் காணப்பட்டாலும் அவர்கள் அவசரமில்லாமல் மெத்த உட்படுகை கொண்டவர்களாய் நிற்குதாரக்கொண்டபற்றிச் சற்றென்றுகொஞ்சு சந்தேகமில்லை. அப்போதவர். உசு. அதி. உசு. வசனத்தில் தீமோத்தேயு விருத்தேசனம் பண்ணப்பட்டவராலாய் மித்தன்மையையுடையதாதலால் அதைப்பற்றிப் பார்த்து வண்டியை மெத்த அவசரமீன்று "அவனைப் பவுல் தன்னுடனே உட்புறப்படுவென்று மென்று விரும்பி அவனுக்கு விருத்தேசனம் பண்ணினான்." இப்படிக்கொண்டபவுல் தீமோத்தேயுவுக்குச்செய்த விருத்தேசனம் அவசரமானதும் பலனுள்ளதுமான சடங்குகளை உத்தேசித்தபடியாலல்ல, ஆனாலும் அவ்வீட்டு சமீபிருக்கிற பூதர்களினித்தமாதலால் அப்படிச்செய்தான். இதுகாரியம், உசு. கொந்தியர். உசு. அதி. உசு. உசு. வசனத்தில் பவுல் தவறாமல் மெனிப்படுத்தினான். எப்படியெனில், நான் எல்லாசாரியம் விட்டுச் சயாஜனமாயிருக்கும் நான் அதிக சனங்களை ஆதாயப்படுத்திக்கொள்ளும்பொருட்டு என்னைத்தான் எல்லாருக்கும் ஊழியக்காரனாகிடுவேன். அந்தப்படி பூதரை ஆதாயப்படுத்திக்கொள்ளத்தக்கவையாக பூதருக்கு பூதனைப்போலவும் தியாயப்பிரமாணத்திற்குக் கிராமவண சதாயப்படுத்திக்கொள்ளத் தக்கவையாக சியாயப்பிரமாணத்திற்குக் கிராமவண போலவுமென்க. உசு. வச. காண்பொருள் சிலகால இரட்டிக்கும்படிக்கு எல்லாருக்கும் எல்லாவிறமுடானேன். கலாத்தி. உசு. உசு. இப்பெக்கிழைத்தவைப்பற்றும் விவரங்களைப்பற்றி நிதியாயப்பிரமாணத்திற்கு மற்ற கிராமவணம் மனிதன் தீமோத்தேயுவுடையென்றதற்கு தியாயப்பிரமாணத்திற்கு மற்ற கிராமவணமல்ல. இன்னும், கலாத்தியர். இ. அதி. உசு. உசு. அதி. மரு. தீக்கல் மறுபடியும் அடிமைத்தனத்தின் துக்கத்தக்குட்படாமல் கறிதை நமக்குண்டாகின்ற சயாதின நிலைமையிலே கிண்கொண்டிருப்பீர்களாக. பின்னுக்கென்கள், பவுலென்னும் காணெ உக்கென்குச் சொல்லுகிறதாவது தீக்கல் விருத்தேசனத்தைப்பண்ணிக்கொண்டால் கறிதை உக்கென்கொரு பிரயாசனமுமாகாட்டார். கறிதையேகவினிடத்தில் விருத்தேசனத்தாலாவது விருத்தேசனமில்லாமையாலாவது பிரயோசனமில்லையே, புகயசிருக்கியாகிறதினாலே பிரயோசனமவரும். விருத்தேசனத்தின் மகிமை இன்னதென்றும், தியாயப்பிரமாணத்தைப்பற்றிய மற்றும் கிராமவணின் மென்மையின்னதென்றும் பவுலெண்ணின எண்ணம் இதிலே தெளிவுறக் கண்டிருக்கின்றது. "அடிமைத்தனத்தின் துக்கத்தடி" என்றே சொல்லியிருக்கின்றது. அதிலிருந்துதானேகறிதைதருக்குத் தமது சனங்களை மூட்டமாக்கிவிட்டார். மற்ற மப்போல்தவருடைய எண்ணமும் இவைபோலவே ஒற்றுமைப்பட்டதாயிருக்கின்றது. எப்படியெனில், யாக்கோபும் மற்றுக்கு சபை மூப்பரும் பவுலும் பிராத்தனையை நிறைவேற்றவிருந்த வேறு காங்கு பேரைபுக தங்களிடக்கு சேர்த்துகொள்ளப் புத்திசொன்னபொழுது, அவர்கள் சொன்னது விவகாரங்களானபுறத் தேசத்தார் இப்படிப்பட்டவைகளைக் கைக்கொள்ளாமல் விவகாரத்தை வேண்டுகொண்டு நாம் நான் தீர்மானம் பண்ணினி-அவர்களுக்கெழுதியதுபிடிமே என்ருர்கள். இந்த வசனங்களினால் அறிபவருக்கு என்னவெனில், இரட்டிசண்ணியத்தக்கொரு வழியாயிருக்கிற இப்பெக்கிழைத்துள்ள விவகாரத்தைக் குறித்த பெ

ரிய போதனைபயப்பற்றி பூதருக்குப் பவுல் பிரசுத்திப்பொருடையாயப்பிரமாண சியாயக்கடைகளைக் குறித்து அவர்கள் கொண்கருக்கும் தப்பெண்ணத்தை அருட்டிவிட்ட" தபடிக்குத் தாப்பங்களை பிரசுக்கம் வீண்போகாமற் காக்கிறதற்கும் அவைப்பற்றி அவரோடும் குஞ்சொல்லவில்லை. ஆனாலும் புறச்செய்திருக்கலப் பிரசுத்திப்பொருது, அவர்கள் விருத்தேசனத்தைப்பற்றும் மற்றும் சியாயக்கடைகளைப்பெய்க்கைக்கொண்டசரமில்லையென்று யாதொரு சமூகசய விபரிதமுமின்றிச் சொன்னார். ஏனென்றால் கலாத்தியர். உசு. அதி. உசு. வச. சொல்லியபடி "நீக்கெனவலாருக்கு கறிதைக்கடைகளைப்பற்றும் விவகாரத்தினால் பரபரப்பானபடி பிண்களைப்பிடுக்கிறீர்கள்" பவுலுக்குக்கொண்ட கடைகளைப்பற்றி அப்போதவர். உசு. அதி. உசு. வச. சொல்லப்பட்ட காரியம் ஏதத்துக்குக் குறிமையிலையென்பதைப்பற்றி எல்லமனிதருக்குக்குஞ்சு சற்றே விவாதமுண்டாயிருந்தது. அவர்கள் கிவக்குப்படி ஆகித்துக் காத்திருந்தபலனும் இன்னியித்தமாகத் தீவிரப்படுத்தப்பட்டது. ஏனென்றால், குஞ்சுபா தேசத்திலிருந்து வந்த பூதர்கள் தேவாலயத்திலே அவர்கள் (பவுலையை) கண்டு உட்படுவல்லாய் கடி யரவழைத்து அவர்மேற் கைகளைப் போட்டார்கள். அப்பொழுது கசாமுழுதும் கைக்கப்பட்டது மேலுக்கு சனங்களைக் கட்டமாய்போடி வந்தபுதுகையைப் பிடித்து அவர்களைத் தேவாலயத்துக்குப் புறம்பியிருந்தார்கள். மேலும் அவர்கள் அவனைக் கொடுசெய்ய வகையே கையில எருசலேம் முழுதும் கைக்கடைத்திருக்கிறதென்றமே ரிச்சேய்களின் சேகுத்திபதி கேள்விப்பட்டார்கள். மற்ற எல்லாத்தாரும் போலப் பவுலும் தப்பிரத்திலே விழுந்ததேதவாயிருக்கின்றன. இவ்வெல்லிய அவன் குற்றமுள்ளதும் புத்தியற்றதானகடைகளைப் பின்பற்றக் கடிபதாயிருக்கும். காக்கல் தாவித்தாட்டத்தைப்பற்றி என்ன என்னுக்குமோ அப்படியே பவுல் கட்டுக்கொண்ட கட்டையெல்லாம் எல்லதென காணொத்துக்கொண்கிறதேயில்லை. தாலிதைப்போலத்தானே பவுலுக்கு சிலபகைத்ததைப் பிழைகளுக்கார்பிடவுக் கடிபதாயிருக்கும். ஆனால் அவர்கள் படிப்பித்த போதனைகள் பரிசுத்தாவியின் லுமாய்ப்புட்டானமையால் கறிதைவர்களைவரும் அவைகளை அகக்கிரித்த்கொண்டு அவைகளுக்காகப் பரிசுத்தபெய்வண்டியை தவர்களுடைய கடைமையாயிருக்கின்றது. ஆனாலும் அவர்களுடைய கடைமையானது விவிய வேதகமத்தற் சொல்லப்பட்ட முறைகளுக்கொத்திசுத்திருக்குமோவென்று காம்பார்த்து அவர்களுடைய கடை வேதத்திற்கு சொல்லிய முறைகளுக்கெதிர்த்தாயிருந்தால் நாம் காக்கல் அத்தைப் பின்பற்றுவதென்பதல்லாமல் மற்றும்புகயிலை. இன்னும், கறிதைதாரதருடைய கடைமையல்லாமல் வேறொருருகுடைய கடையும் பூதரைப்பட்டதாய் வேதத்திலே நாம் காணவில்லை. ஆகையால் கறிதைவர்களுடைய விவகாரக் குறைபாடுகளுக்கும் கடிப்படுதலின் தாழ்ச்சியினாலும் கறிதை சமயத்திற்கு சொல்லிய போதனைகளுமொழுக்குகமும் ஒருவிறத்திலெய்க்கிக்குறைவுபட்டுத் தாழ்ச்சியடைந்ததேயில்லை. பவுலென்பவர் பூதச் சனங்களுடைய கிரியாக்கப் பிரமாணங்களுக்கொத்திசுத்தாரொன்று சொல்லப்பட்ட உதாரணங்களைக் குறித்த காணெல்லவெண்டியதென்னவெனில்,

முதலாவது, இப்படிப்பட்ட கிரியாக்கங்களைச் சற்றென்றும் மென்மையல்லவேயில்லையென்றும், கறிதைமதாசனங்களை உச்சவர்கள் அவைகளைப்பதரிப்பது அவர்களுக்கெல்லையிருந்த கடைமையென்கும்; கறிதைதாரதர் புகிய உட்கடிக்கையின் மற்றியத்தென்றும்; மனிதன் விவகாரத்திலுல் அல்லாமல் தியாயப்பிரமாணத்தின் கிராமவணமே தீமோத்தேயுக்கொண்டமாதலானேன்றும், பவுல் தமது திருபுக்கல்முறையிவற்றிப் பலமுறையுக்கு சொல்லியிருந்த கிற்படியால் இவைகளே இதுவெல்லியத்தைப்பற்றிய சந்தப்போதனைபாயிருக்கின்றன.

இரண்டாவது, "சைவக்குமாரன் கம்மதாபெட்சு" என்பருடைய கதைத்தனங்கள் வசனங்களின்படி. அவசேஷத்தின்படியில் பூதர்கள் கொண்கருத்த வீணெண்ணத்தைக் கொண்கருக்கெதிர்த்துகொண்டபவுலுக்கு அவர்களுடைய கொட்பாடுகளுக்குச்சம்பந்தித்தேயல்லாமல் அப்படியிட்ட சடங்குமுறைகளைக் கொண்கருத்த தீவிரவியுத்த கடைகளைப்பற்றிய அப்படிச்செய்யவில்லை.

மூன்றாவது, பரிசுத்தாவியின் வரப்பிரசுத்தத்தாற் கொடுக்கப்பட்டும் பொருப்பட்டுப்போகாததமான வேதவசனங்களை

சொல்லிய முறையைக் குறித்துக் கட்டிடப்பொருளுக்குக்கும் படி
 னுடைய கடை ஒத்திருக்கவேண்டும் மற்றுமபடி அவருடைய
 மூன்றுமாதிரியைச் சிறிதவர்க்குப் பார்த்துடப்பது தகுதியுடைய
 யானபடியால், இதுகாரியத்திற் டவுதுடைபாடை குற்றமுள்ள
 தென காடெடுத்துக்கொண்டாலும், இப்பொழுது காக்கப்பெரி
 தினை திறத்திவ்வெ விய்யவர்களுக்குமிதற்கும் யாதொரு ஒத்துடக்
 கதை சந்தரெய்தியுமில்லை.

இதைவிட்டு, வீக்கிரகங்களிலே பராபரவாசம் பண்ணி அதுக்
 கிரகஞ்செய்வது கடியகாரியமென்று "சைவக் குமாரன் நம்ம
 தாபேட்சம்" சொன்னதைப்பற்றிச் சிலகாரியங்களுயெடுத்து
 பார்ப்போமாக, இதற்கு எங்கெங்கும் முதுகுத்தரமென்
 னவெனில், பராபரன் வீக்கிரகங்களில் வாசம் பண்ணுகிறாரென்பது
 ம. வீக்கிரகவணக்கத்தால் அதுக்கிரகங்கிடையிருமென்பதும், யா
 தொரு அத்தாட்சியுமின்றிச் சுற்றப்பட்ட யந்திரகட்டெட்டா
 டாயிருக்கின்றதென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. குகையால் "சை
 வக் குமாரன் நம்மதாபேட்சம்" முன்னேறிவந்தவின் ஒரு சி
 யாயவான் சரிதானென்று சொல்லக்கூடிய அத்தாட்சியை யெடுத்த
 துக் காட்டாமலே விட்டகூடாது. அப்படியவர்க்கு விவதண்டா
 னால், காங்குடைய போதனைவையி அத்தாட்சித்து நினை
 திமத்தும்பொருட்டு அவருடையசேர்க்கதொருவரோம், இா
 ண்டாருத்தரமென்னவெனில், இவ்விய்யத்தைப்பற்றி காங்கன்
 சம்பாஷணைபண்ணி இவ்விய்யத்தின் மெய்க்கைத் தக்கச்சொ
 ள்த்தப்பரிசைபிலும் விசாரணையிலும் நிச்சித்தவர்களால் வி
 க்கிரகவணக்கமென்னும்பயனின்மையுமெனவே விட்டமார்பயாதொ
 ரு முட்டுப்பாடிவலாமற் சொல்லுகிறார்கள். ஆகையிலிவ்விய்ய
 புத்திவிதைதரமுறிவிற்றேறியவருமான "சைவக் குமாரன் நம்ம
 தாபேட்சம்" வீக்கிரகங்களிலே பராபரவாசம் பண்ணி அதுக்கிர
 கத்தை யீத்தருகுகிறாரென்று வெளிப்பச்சவருமறியச் சொன்ன
 தால் காங்கன்மிகுதியுமாய்ப்பட்டு இப்படியப்பட்டகாரியத்தை
 அவர்தானும் கோபமுண்டமையால் விவகாங்கிக்கவல்லியென்று
 காங்கின்க்குடும்பனானுமின்றது, பராபரன் இவ்விய்யத்தை
 களுக்குக் கொடுத்த நியாயப்பிரமாணங்களின் தன்மையையும்
 அதன் உள்முறையையும், அதன் நியதையையும்பற்றிச் சிறிதவர்க்கு
 க்கொண்டிருக்கும்பொருத்தைத் தாரகையை வாசிட்டவர்க்கு
 தலாம் பரமாயநியுமென்றபுட்டு பித்திர சொல்லப்பட்டவர்க்காரியத்
 தை அவர்கள் கணிக்கவேண்டியது.

இவ்விய்யருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நியாயப்பிரமாணங்களுக்கு
 ன்றதன்மையினையுடைத்தாயிருக்கின்றது. கிரியாங்கப்பிரமாணம்,
 உலகநீதிப்பிரமாணம், சன்மார்த்தப்பிரமாணம், கிரியாங்கப்பிர
 மாணம், அது பராபரமுறெறித்தெடுக்கப்பட்ட சைவத்தை அடு
 த்த சுற்றச்சாதிபாகார விட்டுப் பிரித்தெடுக்கிறதற்கும் மேசியாவ
 ரும்பொழுது மனிதருக்கேறிவிக்கப்பட்டவெண்டிய முழுஉண்மையை
 யும் ஆசீர்வாதத்தையும் உவமானப்படுத்தவும் என்றேயுண்டாயி
 ற்து, இவைகள் நியாயிய அடையாளப் பொருளாயிருக்கிறபடி
 யால் அது கட்டிக்காட்டின பொசியவர்க்கு வெளிப்பட்டுப்பொழுது அ
 த்த அடையாளங்கொடுக்காம தி-மபேரகவேவெண்டியது. உல
 கநீதிப் பிரமாணமாவது ஆலங்கைப் பளித்த கொடுப்பதை
 யும் இராசரக்களுக்குக் குடிசைக்களுக்குமுள்ள உரிமைப்பாட்
 டையும், வலாதங்கை வரையறுத்த தீர்க்கும் விதத்தையும் மா
 னதனும் சினைநிறமாமான தன்மையைப் பொருத்திய உலக நீதி
 யோடுகூட விசேஷத்தையும்பற்றிச் காட்டுகிற கோக்கத்துக்கா
 க உண்டாக்கப்பட்டது. மூன்றுவது, சன்மார்த்தப்பிரமாணம்
 இது இயல்பிலே பராபரனுக்கும் மனிதனுக்குமுள்ள அன்டியொ
 ணிய அபிச்சத்தைக் காட்டுகின்றபடியால் அது ஒருக்காலும் நி
 ன்றபேரகவேமொட்டாது. ஏனென்றால், அந்த அத்தப்பாரப்பொ
 குக்குக்கொ ஒருகாலத்திலெனினும் மாறுதல் வரவேமாட்டாது,
 மேற் சொல்லிய கிரியாங்கப்பிரமாணத்தையும், உலகநீதிப்பிரமா
 ணத்தையும் சிறிதவர்கள் கைக்கொள்ளவேண்டியவெனில், அவைக
 க் பழையசாதி அறிந்து கெட்டுப்போயிற்று, ஆளுதும் சன்மார்த்
 தப்பிரமாணமோ இப்போதும் நினைத்திருக்கிறதல்லாமல் என்மெ
 ன்றபொருள் அவ்வரத்த்காலமும் மாறுபட்டதற்குப்போகாமல் சன்
 மையையின் கருத்தையாகவேயிருக்கும். பத்துக்கற்பனைகள் அ
 ல்லது மூலபாடையிற் சொல்லியபடி பத்துவர்க்குத்தைகள் சீமூ
 னியிலிருந்து ஒருவரும் கேட்கத்தக்கவையாகப்பராபரனுரைத்தா
 ன் அவைசன்மார்த்தப்பிரமாணங்களுக்குச்சேர்த்தவையிருக்கின்ற
 ன் அவை மனிதன் பராபரனுக்கும் மனிதன் மனிதனுக்குச் செய்

படுவண்டிய இயல்பானகடைமையே விரித்துரைக்கிற இயல்புப்
 பிரமாணத்தின் பிரதியாயிருக்கின்றன. பத்துக்கற்பனையின் முகல்
 காக்கும்மனிதன் பராபரனுக்குச்செய்தவெண்டியகடமைபை
 யும், கடைசியாறும்மனிதன் தன்னைப்போலொத்த சொந்தப் ப
 டைப்புக்குச் செய்யவேண்டிய கடமையைப் புவெளிப்படுத்து
 கின்றன. இத்தப் பத்துக் கட்டண்களும் மகத்தவமான மென்
 மையையும் நியமத்தையும் காட்டுகிற கோக்கத்துக்கென்றே மோ
 சே ஆயத்தம் பண்ணி இரண்டு கற்பனைகளினும் பராபரனு
 டைய விரல்வெட்டுகிப் பதிப்பிட்டன. மேற் சொல்லப்பட்ட
 பத்துக்கற்பனைகளுயும் சிறிதவர்கள் தக்கன் ஆசாரகடைக்கே
 யாங்கிக்கொண்டு பராபரனுக்குமுன்பாக நீதிமானகனாமறதற்கு
 த்த தாக்கக் குப்புகொண்ட நீதியின் கிரியைகையல்ல விவகாங்கி
 கிற வையுக்கும் நீதியுண்டாகும்படியாக நியாயப்பிரமாணத்தின்
 முகலாயிருக்கிற சிறிதவர்களுையே சோக்கிப் பார்த்திருக்கர்.
 (மேமர். ம. அதி. ச. வசனம்.) நம்முடைய அக்கிரமங்களின் நிமித்
 தம்மானத்திற்கொப்புவிக்கப்பட்டிருக்கிற மீதிமான்களாக்குற
 தற்கு மறுபடியுமெழுப்பப்பட்டார். இவ்விய்யம் காங்க விவகா
 னத்திலே நீதிமான்களாக்கப்பட்டபடியால் நம்முடைய கத்தா
 னிய இயேகாக்கிறிதையெக்கொண்டு எம் பராபரனிடத்திற் சமா
 தானம்பெற்றிருக்கிறோம். (மேமர். ச. அதி. உடு. வச. இ. அதி.
 க. வச.)

காங்கன் முன்னித்திருக்கிறதும் இது காரியத்தைப் பற்றிய
 திகம்பெசெய்யுடைய விச்செய்கையோடு எங்கன் கவனிப்பை
 முடித்துப்பொடவிரும்புகிறோம். "சைவக் குமாரன் நம்மதா
 பேட்சம்" என்பவருக்கு காங்கன் கொடுத்த உத்தரங்களைப் பற்
 றித் தாரகையில் வரசித்தவர்க்குத்தாய்த்து மறுபடியும் அதை வா
 சிக்கப் பிரியப்பட்டாமலிருக்கமாட்டாரென்று எம்புகிற்கும் அ
 ப்படியாலும், காங்கன் எடுத்துப்பேசின காரியத்தைச் சரிவாழ
 னத்துப் பற்பல நியாயங்களை எடுத்துக் காட்டிகுகொடுக்கும் அவ
 ர்கள் மனம்மியப்பவொர்க்கென்று நினைக்கிறோம். காங்கன் மு
 ன் ஒவ்வொரு சஞ்சிகையிலும் பேசுவந்த காரியத்தை எடுத்திவ்வ
 மம்பொழிப்பாகக் கூறுகிறோம். எப்படியெனில்.

உதயதாரணிக். ம. சஞ்சிகையின் மூலசேபிற் கொடுத்த பிரமாண
 ன் சஞ்சிய முன்மியமான கோக்கமும் மூலாதாரமுண்டவெனில்,
 வீக்கிரகவணக்கத்துக்குப் போகாமல் விட்டு அத்தைத் தவிரோக
 எற்றிக் கோக்கத்துக்கேயவலாயல் பிக்குரு பிரகோக்கத்துக்கா
 கவல்லவென்றும்,

ச. ம. சஞ்சிகையின், மோசேபின் நியாயப்பிரமாணம் தேவசிய
 மத்தாதுத்தத்தெனும், கிரியாங்கப்பிரமாணங்களும்மற்றும் நி
 யமிட்டகைமும் மத்திபலதாரகைய சிறிதவர்களுக்கென்ற விவகா
 சத்தின் புது உடன்படிக்கையைப் பற்றிய முழு உண்மையையும்
 ஆசீர்வாதத்தையும் உவமானப்படுத்துகிற கோக்கத்துக்கென்ற
 விதித்தென்றும், சைவசமயத்தினுக்குமுறையும் மூலாதாரமும் அ
 திகை நோற்றமும் அதிச் கோக்கமுமொன்றுக்கொன்று மற்றும
 பகருற்றினதென்றும்,

இ. ம. சஞ்சிகையின், மோசேபின் உரைத்த அரிச்சுணமுறைகளை
 னாம் கிச்சுயாக அத்தற்குப் பதிக்க மிகவும் பரிசுத்தமும் ரூ
 னமுமான சிவமநிட்டகைகளுண்டுமென்று சிறிதவர்களுக்கென்ற
 யேயியாத், தீக்கநிசியும் முன்னர்த் சொல்லி இருக்கிறோர்களை
 ன்றும், அப்போலதவர் உபடியிலிருந்து அப்போலதவருகிய
 பவுல் கொள்கைக்கு எயிரேயருக்கும் எழுதின சிறுபடக்கவி
 ருத்தற்கு சில உதாரணங்களைக் காட்டிக் சிறிதவ மரணமடையு
 ம்பொழுது இப்படியப்பட்ட பழைய கிரியைகள் தின்றுபோக, பு
 திதும் உத்தமுமான உடன்படிக்கை அறிந்துப் பதிவாக திருபிக்க
 பட்டுமென்றும், "எப்போலதவர்க்கும்" "என்மென்மைக்கும்" என்ற
 பதங்கள் என்மென்னவிதத்திற் பிரயோகிக்கப்படுகிறதென்றும்,
 அப்பதங்கள் ஒரு குறிப்பான கருத்தைக்கொண்டு பலவிடங்களிலு
 ம் வயுத்தவருமெபடியால் காங்க எடுத்துப்பேசுவருகிற சமூகத்துக்
 கவைகள் உடொரு போதுமான ஆட்சேபத்தைக் காட்டியவெ
 னென்றும்,

இச்சஞ்சிகையிலே, "சன்மதாபேட்சம்" கட்டிக்காட்டின அப்
 பொலதவர். ம. அதி. உ. வச. ம. அ. அதி. ம. அ. வச. உ. அ. தி. உ. வ.
 வசனங்களிற் காணப்பட்ட பவுதுடைய முன்மாதிரிக்கும் காங்க
 சிவத்த விஷயத்துக்கும் யாதொரு ஒத்துடக்கையிலையென்றும்
 காட்டிகுமுத்தோம் ஆளுதும் கையிதுகாரியத்தைப்பற்றிச் கேட்
 டியாய் முடிக்கவல்லியென்றும் அல்லது காங்கெடுத்துப் பேச

head-dress was a mass of splendid diamonds, and his shoulders and chest were covered with enormous pearls. The envoy on meeting His Majesty stepped into his howdah, and after the usual embrace, the whole procession returned to the palace, where a sumptuous breakfast was prepared.

SCINDE.

Battle with the Amerra of Hyderabad—Victory of the English.—A complete and signal victory was gained on the 17th February by the European and Native troops under the command of Sir Charles Napier, over the combined armies of the Amerra of upper and lower Scinde. The force of the enemy was 22,000 men with 15 guns, while that of the English was less than 3,000 men with 12 guns. The contest was resolute and desperate, lasting upwards of three hours, when the enemy was completely defeated and put to flight, with the estimated loss of 1000 killed and 4,000 wounded. The loss of the English was 62 killed and 194 wounded. On the following day the six principal chiefs delivered themselves up as prisoners of war, and the British colours were hoisted over the city of Hyderabad on the 20th.

Prospect of renewed hostilities.—By a steamer which arrived at Bombay on the 14th inst. intelligence was brought that the communication between Kuratchie and Hyderabad, had been cut off, and that 20,000 Beloochistans were about to make another attack on General Napier's force. Three steamers had been despatched from Bombay with 800 additional troops for Scinde.

AFFGHANISTAN.

Dost Mahomed.—Dost Mahomed, the ex-king of Afghanistan has left Lahore for Cabul. He has been treated in a very princely manner by Shero Sing, the king of Lahore, who allotted him 700 Rupees a day till he should leave the Sikh territories, and on his departure presented him with 10,000 Rupees in money, and jewels to the amount of 30,000 Rup.

OVERLAND INTELLIGENCE.

The steamer *Hindustan* arrived at Galle on the evening of the 14th inst. bringing the overland mail from London to the 6th ult.—being 36 days from London to Ceylon.

Parliament opened its sessions on the 2d of February—the governmental speech being read by the Lord Chancellor. After alluding to the friendly disposition towards England of all princes and states, it proceeds to mention the ratification of the treaty with the United States and expresses the hope that the amicable relations of the two countries have thereby been confirmed.—The peace with China is then alluded to, and a high compliment paid to the naval and military forces by whose agency it was induced, and much satisfaction is expressed at the prospect of wide openings for the commercial enterprise of her Majesty's subjects in connection with that vast empire.—The establishment of a system of administration for the Christian population of Syria—the acceptance by the Turkish and Persian Governments of the joint-mediation of Great Britain and Russia, for the settlement of their differences—the conclusion of a treaty of commerce and navigation with Russia—the success of the recent military operations in Afghanistan—and the liberation of the prisoners, are successively alluded to as causes of gratulation.

The decrease of the revenues is regretted, and is supposed to be attributable to the depression of the manufactures and the consequent reduced consumption of many articles—and to the reductions of the import duties made at the last sessions. The confidence is however expressed that the future produce of the revenues will be equal to every exigency of the public service. Much satisfaction is expressed at the loyalty and affection manifested on the occasion of her Majesty's late visit to Scotland—and regret, at the disturbances that had occurred in the manufacturing districts. The only measures alluded to as forthcoming, for the consideration of Parliament, are "measures connected with the improvement of the Law, and with various questions of domestic policy."

We have been able to glean but few items of general intelligence but such as we have, are given below.

On the 13th January the British islands were swept by a dreadful hurricane, which extended over the greater portion of Europe, involving a great sacrifice of life and property.—The *Conqueror* a fine ship of 800 tons, bound from Calcutta to London, was driven on the French coast and every soul on board was lost except one of the cuddy servants and a boy.

Her Majesty's *accessionment* is expected to take place in the latter end of March or beginning of April.

Sir Charles Metcalfe has been appointed Governor General of Canada.

It is said to be the intention of her Majesty and Prince Albert to visit Ireland in the course of the season.

The Peninsular and Oriental Company's Steam-ship *Bentlack*, of 2,020 tons, designed, we believe for the east India station, was launched on the 19th January. It is said there is no intention of establishing a bi-monthly mail to India for the present.

Sir Hugh Gough, is said to be appointed to the Command-in-chiefship of India, provisionally on the retirement of Sir J. Nicholls.

Assassination of Sir R. Peel's private Secretary.—Mr. Drummond, private Secretary of Sir Robert Peel, was assassinated on the 20th January, by a man named M'Naghten, a native of Glasgow, who approaching close behind Mr. Drummond, put the muzzle of a pistol to his back, and fired. He was immediately seized by a police man and confined. It appeared on examination that he had intended to have shot Sir R. Peel, and mistook Mr. Drummond for him. Mr. Drummond lingered till the 25th, when he expired.

அறிவித்தல்.

தஞ்சாவூர். ஆண்டு ஆடி மூன்று முதல் திகதி முன்பாக, தஞ்சாவூர். ஆண்டு ஆனி மீ. கூயி மீ. திகதி ரூகலாழ்வாரணமும், வன்னியம் சாராயக் கள்ளுக்குக் குத்தகையை இதனடித்துவருகிற சித்திரை மாதம், 10 மீ. திகதியாகிய பதங்கிழமை யாழ்ப்பாணங் கச்சேரியில் விநகப்படுமென்றித்தால் அறிவிக்கப்படுகிறது.

மன்றூர், நூரைக்கலாவை சாராயக் கள்ளுக்குக் குத்தகையும் இதனடித்துவருகிற சித்திரை மாதம், 10 மீ. திகதியாகிய செவ்வாய்க்கிழமை மன்றூர் கச்சேரியில் விநகப்படுமென்றித்தால் அறிவிக்கப்படுகிறது.

குத்தகைசாரர் தானே சாராயந்தேடிக்கொள்ளவேண்டுமென்பதைத் திட்டமாய் அறிந்துகொள்ளவேண்டியது.

யாழ்ப்பாணங் கச்சேரியில் தஞ்சாவூர். ஆண்டு பங்குனி மாதம், 10 மீ. திகதி ஏசுவர்.

NOTICE.

Notice is hereby given that the Arrack and Toddy rent of Jaffna and Vanny Division of the Province for the year commencing from the 1st July 1843 and ending with 30th June 1844 will be exposed for sale at the Jaffna Cutchery on Wednesday the 5th April next.

The Arrack and Toddy rent of Manaar and Nowera Calave Division of the Province will be exposed to sale at the Manaar Cutchery on Tuesday the 25th day of the same month.

It is to be clearly understood that the renter is to supply himself with the Arrack.

Jaffna Cutchery, }
March 17, 1843. }

TAMIL CALENDARS for 1843-4 for sale at this Office. Price 15 shillings for 100 copies: less than 100 copies 3d. each.

CONTENTS.—அட்டவணை.

	pages.		pages.
வேதியரொழுக்கம்	65	The Catechist's preparation	65
மகம்மத சமயநால்	66	Al Koran	66
உட்டென்பவர் செய்த பிரபந்த	68	Abridgement of Good's Book of Nature	67
நந்தெறு	69	Abbott's Lessons on Morals	69
வில்லியம் டெனிலி என்பது	70	Principles of English Grammar	69
ரை நூல்களில் சிறந்தது	70	Christian	70
கண்ணச்சாரம்	ib	Rules for the Conduct of a Christian Life	ib.
கிறிஸ்துமதம்	70	Scriptural Proofs of the Doctrines and Duties of Christianity	71
பராபவக் கடைபிலாக் கடை	71	Pancha-Tantra-Katei	72
சிறையகடையவர்	71	Cural-Panchangum	ib.
பந்தசத்திரக்கதை	72	Conclusion of the Reply to the Communication of a "Lover of good Religion" in No. 2. of the present Vol.	73
குறம்—பஞ்சாங்கம்	ib.	Summary of News	78
"செவ்வல் குமாரன் நம்மதா பெட்சை" என்பவருக்குக் கொடுக்கப்படும் உத்தரம்	75		
கடைபிப்பகுதி	75		
முதல்க்கத்திகள்	78		

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

புத். சந்திகை எ.] துஅராசக (ஸ்ரீ). சித்திரை, யஉ. தெயத் வியாழக்கிழமை, Thursday, April, 13. 1843. [Vol. III. No. 7.

வேத்யரொழக்கம்.

௫. அதிகாரம்.

(புறத்தியாருக்குவந்தன்னைக்காதல்.)

Personal piety essential to usefulness.

புறத்தியாரை மோட்சகரையேற்ற வநுத்தித் தானே நரகக்குழி
யிலே வேலியூர்ந்தாற் பித்தனாஞ் செய்யமாட்டாத வியாபாரமல
லோ! தன்னைப்போலே மற்றொருயுகி னினைப்பது நியாயமொ
ழிய மற்றவர்களைச் சினேகித்தாதரிக்கத் தன்னைப் பகைத்துக் கெ
டுப்பது அச்சிரமந்தானே. இதினாலல்லோ அந் செய்கிஷ்டகிள்ள
ப்பர் கொறித்தியருக்கெழுதின முதல் கிருபம் ஒன்பதாமதிகாரம்
இருபத்தேழாம் வசனத்தல் “மற்றவர்களுக்கு நன்னெறி காட்டிக்
கொண்டு திரிசையிற்றுண வழுவிக்கொடாதபடிக்குப் பிரயாசப்ப
டுகிறேனென்றார்.” தான் டெட்டழந்து மற்றவர்களுக்குக் கொளிதரு
ம் விளக்குப்போலாகாமற் மனக்கொரு கேடுமின்றி உலகெல்லாம்
விளக்குஞ் சூரியன் கத்திரேபோலாகவும் எவர்க்குத் தன்னீரைத் தந்
து தனக்குச் சேயுத் தூர்வையும் வைத்துக்கொள்ளும் கிணையோ
லாகாமல் தன்னீர்குறையாமலும் தெளிவாமுமலும் சீனையாறு
களுக்கெல்லாம் கசிவுவழியார் மண்ணீரை வகுக்குங்கடலே போ
லாகவும் நீயும் உன்முத்துமத்துக்கார் குறைவுமவராமல் மற்றவ
ர்களைக்கரையேற்றப் பிரயாசப்படவேடவாய். இயேசுதார் ம
த்தேயு சுவீசேஷத்தின் பதினாறுமதிகாரம் இருபத்தாரும் வசனத்
திற் சொன்னபடி “உன்முத்துமத்துக் கொடுக்கவெந்தால் உலகி
லெல்லாரையுயிர்த்திந்துநூலும் உனக்கு வரத்தருமிலாபமெ
ன்ன! புறத்தியாரை மோட்சகரையேற்ற உன்னுயிர் தந்து செந்
தால் உத்தமபுண்ணியர் தானே. உன்முத்துமமாயினும் பிரராத்து
மமாயினும் மோட்சத்திற் பிழைந்து வாழ நீச உடலுக்கொடுப்ப
து உலகதே. பிறராத் தமம் பிழைக்க உன்முத்துமம் கெடும்படி
செய்வதக்கிரமத்தானே. திருக்கடைபூர்ச் சீமையாருக்கு நான் மு
ன்னெழுதின திருபத்தைப்பார்க்கல் ஐதந்திரிய பல நியாயங்கள்
காணப்படும. இதெல்லாமிப்படியாகக்கொள்ளப் புறத்தியாரை
யிரட்சிக்கப் பிரயாசப்படுகிறவன் தான் வழுவிக்கொடாதபடிக்கு
யிக்க எச்சரிக்கையோடு தன்னைக் காக்கக்கடவான். அந்நெ
னில யிருந்த எச்சரிக்கையேவையாதாயின் ஐந்தந்த தொழலார் பிறா
பாவங்கள் விட்டுவிடலும்போது தனக்குப் பாவம் வினைவதற்குது
வேவழியாம். கொள்ளக்காய்ச்சலுக்கு மருந்துகொடுப்பவன் தன்
னை மிகவும் காவலாயின் பிறரைப் பிழைப்பித்துத் தானே சாவா
ன். கொள்ளக்காய்ச்சலினும் கடுமையதாம் பாவத்தினாலவலோ?
அப்பொரு ஒருவைப்பட்டுமைய வைத்திருந்தவனுக்கு அவனைக் கை
விட்டுச்சொல்ல மற்றொருவன் நெடுநாட்பல நிபாயங்களைக் காட்
டிக்கொண்டுவந்தான். காட்டின நியாயங்களால் அவனே தெளி
ந்து வைப்பாட்டிமையத் துரத்தியகற்றினான். இவகுறவெனில ஐ
ந்தமுரைத்திரமரகப்பலமுறை அந்த ஸ்திரியோடு மெய்யானவனிடத்
தல் வேண்டிய எச்சரிக்கையெல்லையையா டெருப்பின்புக்கத்தல்
வைத்தவைக்கொல்போலக் காமத்தியுப்பற்றி மதியுமயக்கத் தான்
அவன் வலியிலகப்பட்டு நியாயங்களைக்கொண்டு புறத்தியாரிடத்
தற் பிடுக்கின வைப்பாட்டிமையத் தனைக் காவாத மயக்கத்தைத்
தானே வைத்துக்கொண்டு முழுவதும் கெட்டான். ஆகையார் பி
சின் தொட்டாவொட்டுமென்று அதைத் தொடவேண்டினும் மு
ன்னெனையெண்ணெய்ப்புசிக்கொண்டு தொடுவாரலலோ! அப்ப
டி நீயும் பாவங்கள் வலகவருந்துவனவிற்பாலியாகாதபடிக்கு ஞா
னெய்யதற்குமுன் நன்றிய்ப்புசிக்கொண்டு புறத்தியார் பாவமயக்
கமுனைக்குவாட்டாதவேண்டி உன்னை மிகவும் காக்கக்கடவாய்.
ஆதலுமிதிலே இன்னமதகமாய்த் தனையாருமபடிக்கு முந்தியாய்
வேண்டியதாவது. இதுவே உத்தமதெவதொழினும் இதுவே பர
மநியாயங்களைச் சொல்லக்காட்டுத் தொழினும் இதுவே மேற்குல
த்தந்தாரிக்கொத்த தொழினுமகையில் உன்னையெல்லாரும்ணுவ வ
ணங்கவும் சூழ்ச்சியுமபடி தங்களுக்குள்ளேப் பெரியோனென்று
உன்னிடத்தல் வழக்குப்பிரயும் உன் தீர்வைக்கெட்டினவ்கிப்படி

யவும் தங்களைக் கரையேற்றப் பிரயாசப்பட்டால் நீ பென்றும்
யாவரும் உன்னைக் கையிலேந்தவும் ஏந்தி மன்றலவுக்காண்பாய்.
அப்பொழுது உன்மனசிடத்தில் மிகவுந்தாழ்ச்சியேவேருட்கொள்
னாதால் உன்நீரெயில்தபோது அடித்தாற்று முகத்திலசை
ந்து விழாமரமேபோல ஆங்காரக்கொண்டு உன்முத்துமமேகொடா
திருப்பதரிதாம். மீளவும் மற்றவீடக்களின்மேலும் நீ திரியுநாட்டி
ல அகமாய்ப்பாவிகள் நன்னெறியில் வந்து திரும்பவும் ஆஞ்ஞா
னிகள் தெனீந்து சத்தியத்தையறியவும் கண்டால் ஆண்டவ
ருதவியால் மாத்திரமான சமயமின்னதென்று தாழ்ச்சிதருமறி
வினல் நிச்சயித்துத்தேறினாலொழிய மற்ற உடதேசினையா
ர்க்க நீயே வல்லவென்றும் உபாயனென்றும் உத்தமபிரயாசியெ
ன்றும் உன்மனதிடெண்ணி ஆங்காரமாயெவ்வி ஆண்டவருக்குத்
துரோடியாகாதிருப்பதரிதே. இரண்டாவது, ஐந்தந்த தொழி
ல ஆங்காரத்தைத் துண்டியெழுப்பும் பலசமயங்களுள் ஐந்தாயினு
ம் அதின்மேலும் காமத்தைப்பற்றிவிட்டுக் காரணங்களுண்டாம்.
நீ ஐந்தந்த தொழிவைச்செய்ய உன் விட்டைவிட்டுப் பல நாட்பிரி
து புறத்துத்திரிகிறதினும் எவ்வகை ஸ்திரிகளோடும் பேசவே
ண்டியதனும் தடையல்லவாராயில் எவ்வகைவிட்டெழுள் துழைய
உணர்ந்துவாசல் திறத்தினும் காமத்தில் அருத்தன சினேகிதர்க
ளுக்கு முத்திசொல்ல வேண்டுகின்றதனும் எச்சரமும் நெருப்
பிலே திரிபவர்போலே நடவது காமத்தியுப்பற்றாமலும் அதின் பு
கையாகிளும் புறத்திறக்கெட்க் கற்றமலும் நடப்பதரிதே. உ
லகமவர்த்தப்பது வேண்டியதல்லாதே பற்றிய சாமத்தியைய ய
லப்பது வேண்டியும் ஆண்டவர் விவாகத்தைக் கட்டையிட்டாரெ
ன்றதவோம். இதினாலவ்வகைத்திரிவெறிவதைப்பார்க்க விவாக
ஞ் செய்வதே கல்லதென்று கிள்ளப்பர் எழுதினார். ஆகையார் ச
மயத்துக்கந்த ஆமதவிலலாதவர்கள் தடையல்லாமலெவ்ருந் திரி
கையிலமபொறிவழியால் ஐந்தந்த தியுப்பற்றது அத்தற்கு மிகவு
ள் எச்சரிக்கையோடு நுகக்கக்கடவாய்கள். அப்படியே எந்தப் பழக்க
மாயினும் நானமெனும் வேலியேயெனும் துணையாய் அ
கலாதிருக்கவும் எந்த அவசரமாயினும் மனச்சாட்சியின்றி லதிரி
களோடு தனித்து வீட்டிலே போசாதிருக்கவும் எந்தச் சமயமா
யினும் தீவீனையச்சமே மதயானைக்கொருபாக்கைக் கைவிடாதி
ருக்கவும் எந்தச் சாமமாயினும் உணக்கது நிறையிலலாததொடி
மாகவெண்ணிச் செய்யாதிருக்கவும் எந்த எச்சரிக்கையாயினும்
போதாதென்று உன்பலத்தைமப்பாமல் ஆண்டவரர்க்கி உதவிசெ
ய்யுடைவிடாமற்சூச்சியுள்ளவாசையோடவரை வேண்டுகொ
ள்ளவும் இவ்வன்றையும பலவையும் விடாமற்செய்து காமவெள்ளத்
திலயிழந்துபோகிறவர்கள் தீக்கடவாயிசரகத்திற்குமாதவே
ண்டியே அவர்களைத்தாக்கக் கரையிலேற்ற வநுத்தியுப்போது நீ
யும் காலதமோறி விழுந்து வெள்ளத்தோடு போகாதபடிக்கு மி
கவுமுன்னக் காக்கவேண்டியதல்லோ! மூன்றாவது பொருளாசை
புலமையிற் பெரிடத்தன்பார். அதேதெனற் பொருளின்மேலாசை
யெழுமபின்னவற் பற்றினாலும் மறக்குபோய்க் கெவி கல்லோரும்
மயக்குவாரென்று அதற்காத்தமாகும். இந்த வலியிலும் அகப்
படாததற்கு மிகவுமுடதேசிகள் தங்களைக் காக்கவேண்டியதாமே.
அதேதெனல் நீயே திரிக்குபோனவிடத்தில் ஒருவன் அப்புகாட்
டி நாலுமாலுனைநினைத்த நாலுமைக்ககிலிசமும் செய்யும் பாது
ம் அருத்தியுடையுமில் சோற்றுகுப்பத்தைத்து தந்தானு
யிலும் உன் கண்டபல மாகிட்டாற்றிப்பல அவன குறைகரணயு
ம அதற்கவனைக் கண்டிக்கவுமாட்டாய். அவன் குறை குருக்க
ளிடத்தல் வெவியாகி இத்தென்றவர் கேட்கினும் முன்னேதாடி
லுமுள்ளதென்று கேட்டிருந்ததும், ஆயினும் மிப்போதிதெல்லாமி
லும். இவனைப் பகைத்த லீலா துற்றினதைக்கேட்டு நானே விசரி
த்தவீ—உத்தற்பகையால் வந்த பொய்ப்பேச்சல்லாதித லுன்றத்த
ரும் பழுக்கலையென்று வெவியாகாததை மறைக்கவும் மறைக்கப்
படாததற் கொருபோக்கிடவும் பிரயாசப்படுவாய். இதுதொ பொ
ருளாசைமெய்ப்பற்றி உன்னெஞ்சுறியப் பொய்யைச்சொல்லி உ
ளெஞ்சுறியல் அவன நரகத்திற்கெனையோயும் இருவருமல்லக் கி
ழ்ச்சினித்தல். உடதேசிகளெல்லாருக்கு மிருக்கும் பொருட் கி

அமையப்பார்க்கிவிடிலே மிகவுமெச்சரிக்கையோடிருந்தாலொ
டிய நீதிக்கோணத்தங்கள் தேவதொழிலை மறந்துப்பலொ
டே தோங்கும் நாகத்திலே விழந்த மொழிவெணினித. ஒருவன
ல்வந்தநன்றி அவனோடு தன்னைப்பிணிக்ந்து பாசமென்பார். அ
ப்படிப் பிணிக்கப்பட்டின்பு செவ்விரைப்பதிதாம். அகிலுந்
சமயத்துக்குதவின் சினேகிதன் கண்டகெட்டிப்போகக்கண்டா
ல் நீயும் உன் கண்ணிரண்டையுமிடுவிட அவனோடு தவநிக்கு
யில் விழுவது சினேகெண்டப்படுவோ? உதவியுண்டென்று சினேகம்
வைத்தல் அவனை மோட்சக்கரையிலேற்ற அதிகமாய் ஆசையும்
வைத்துச் செவ்வழிப்பி அவன் தமோதினதைக் கண்டனயில் அ
வனைக் குழியிற்றள்ளினுற்போ அவன் குற்றங்களை மறையாமல் அ
வனுக்கு விசேஷமாய்த் திறந்தவழியாற் திறந்த வழிகளைச் சொ
லிச் செய்தருற்றதை வெறுக்கக்காட்டி உபதேசியின் சினேகி
தனென்றும் பெயர் தனக்கு வேண்டுமுகிற் றேவ உபதேசத்துக்
குத்தக்கதாய் நடக்கவுந் சொல்லாய். சினேகிதனாயினும் நேவு
மென்றவன் பட்டபுண்ணுக்கு மருந்திடாமலும் இரணவைத்தியனு
க்கதைக்காட்டாமலும் மிருப்பது கல்லதென்று புண் குற்றியாய்
வெகுதூரம் காற்றம்படாந்து வினைசெய்யாமுள்ளே வருத்தஞ்செ
ய்தானும் அதையாற்றப்பாற்ப்பாயல்லவோ? உன் சினேகிதத்தை
ப்பற்றி அவன் சீர்த்துக்கிந்த உதவியெய்யத் துணிந்தபடியே அ
வனாத்தித்திருந்த துணியாமலென்ன அவன்மன் பொரு
ளால் உன் சீர்த்துக்குதவின் தற்குக்கைமாறாக அவனாத்தித்ததை
க் கரையேற்ற மிகவும் நீ வருந்தத் தேவையிலையோ? இப்படிப்
பட்டசமுறையால் அவனை நீ சீர்த்தவீடத்தில வியாதியோடே மதி
யுக்கெட்ட பித்தனைப்போல நீ செல்லித் காட்டின நியாயங்களை
க்களமாட்டி சினேகத்தை அவன் குற்றத்தாலும் உன்னை உன்றிய
நியாதவனென்றும் அந்த இக்கழ்ச்சிக்கஞ்சவேண்டாம். உனக்க
வன் சினேகத்தன்மேலும் ஆண்டவர் சினேகம் வேண்டியதென்று
ம் உனக்கவன் செய்த நன்றியின்மேலும் அதிகமாயவளின்றி உன
க்காண்டவர் நன்மைசெய்தாரென்றும் ஆண்டவருக்கு நன்றியற்
தவறாய் அவர் கட்டணயிட்டபடி செய்தாலே போதுமா? அந்
தேய மற்றவருதவித் காசைப்பாடாமலும் பணக்கஞ்சாமலும் நி
றைவிடாதுருப்பதே சுகமும். இத்தபபடியே சினேகத்தைப்பற்
றியாகிலும் பொருண்பற்றியெய்க்கிலும் பலஉபதேசிகள் தங்கள்
தொழிலினிறையையிட்டபலர்க்குக்கேடாகத் தாய்க்குள் நாகத்
துக்குச் செவ்வையாய்ப் போகிறார்களென்று மிகவுமஞ்சியிருக்க
றேம. முன்சொன்னபடி வெளக்கப் பொருள்கோ மிருந்த எச்
சரிக்கையல்லாதாங்கல் எவையும மயக்குவிக் கல்லலாதாமே. மொ
சே முதலாயத்தின் முப்பத்தொராமத்திரத்தில எழுத்படிய
யாக்கோயின் ஸ்திரியாகிலும் ஐராமேலென்பவன் வேதத்திலே துதி
க்கப்பட்டவனாகியும் அவன் தன் தகப்பன் வணங்கின பொய்யா
ன தேவர்களைப் பசுசென்று வெறுத்திருந்தார். ஆயினும் தந்
தேவருபவன் பொன்னுலமவென்னியாலும் செய்யப்பட்டனவா
கையில அவைமனையொளித்து வழித்துணையாகக் கொண்டிப்பானு
னென்றறிவோம்? இதுதொ பொருளாசை தன்மையறிய இக்கழிந்த
பசுசை முதலாய் நல்லதென்று வைக்கொண்டானுசரிக்கச் செய்
வது கண்டோம். சிவகமும் தன்மையாற் கண்ணையக்குவித்து
க்கறும்பும வென்னையாகத்தேற்றலிசுகும். அப்படியிவத்தந்த் சா
லமோன் எழுதின மூன்றுமாமும் முதலத்தாரத்தல் ஒருத்தி தன்
னை மிகவும் புகழ்ந்து நானே கறப்பிய யினும் அதுகிதானபென்
றும் அதிப்பின்பு அவன்மேற் பட்டசமவைத்த ஒருவன் பினந்தமா
தளமபுத்திதன்மையால அவன் முகம் வெள்ளையுந் சிவப்புக்
லத்ததாகச் சிறந்ததென்றும். இதை சினேகிதன் கண்ணுக்குக்
கறும்புத்தானே வெள்ளையுந் சிவப்புமாகத் தென்றினதிதல் க
ண்டோம். ஆகையாற் சினேகத்தன்மையக்கத்தாற் பறா குற்ற
மே புண்ணியமென்றெண்ணுமும் பொருளாசையால் அற்றதயி
றா குற்றத்தை யொளித்த ஆசரியாமலும் உபதேசிகள் மிகவுமெ
ச்சரிக்கையோடிருக்கக்கடவார்க்கள். இற்றையிலவரைக்குஞ் சொ
ன்னதை யாராய்ந்துறப்பார்க்கல் இத்தத் தொழிலே உபதேசிக
ன் தக்களுக்கு வேண்டியல்லாதே புறத்தியாருக்கு வேண்டி எச்
சரிக்கையாய் நடந்து வருவாதபடிக்குத் தக்கண்க் காக்கவேண்டி

யதாகக் காணப்படுமே. நீய இடநிலையிலவழலில் வருவீனும்
த் தாக்குவாயோ? உனக்குசொம்பு முட்டிக்காலாதுமோ? உன்
ன குளம் வயதுக்குத் தண்ணீர் தந்த கெவலைவினலிக்கத் தருட்டே?
நெய்யுத் திரியுமின்றி அவிர்த தாம் புறத்தொளித்து வினக்கத்
தருமோ? ஆகையால் தான் கரையேறுதற்க்கல் நியும் புறத்திபாரு
க்குதவத் தன்னைக்காத் தல வேண்டுமென்பது கிச்சயந்தானே.
இத்தக்குக் குறையல்லாமற் பியாசப்பட்டுக்களாகில உக்களுதய
யால் மற்றவர்கள் செய்யும் புண்ணியங்கள் இவர்க்குக்கும் உக்க
டாம். ஆய்லும் இத்தப்படியே நீங்கள் அச்சுண்டையாக்கக்க
தரியாமலும் விசாரியாமலும் ஒத்தமுறையோடுதவாமலும் செய்
த குறையுமல் மற்றவர்கள் செய்யும் பாவங்களிலும் உக்களுக்கு
ய்ப்பிக்குண்டாமென்பதற்குச் சந்தாமலிலை தனைப்பற்றிப்ப
வஞ்செய்யாமலும் தன் குறையினுற் புறத்தியார் செய்யும் பாவ
களிலுல் நாகத்திலே விழுவது நியாயப்பாக்கியமல்லவோ? ஆய்லும் உ
பதேசிகளுக்குத் தாய் தகப்பனும் பலரை ஆண்டவரும் அப்படியி
தங்கள் பாவத்துக்கல்லாதே தக்களாலாகுமென்றிருக்கையல்
வகாமல் வந்த புறத்தியார் பாவங்களுக்குக் கணக்குச்செரவய்க்
டவார்களைப்பது நிச்சயந்தாம். ஆகையாற் புறத்தியார்க்குத்
விசெய்வது வேண்டித் தன்னைக்காப்பது கல்லதபோலவந்தாச
கொடமல் தன்னைக்காப்பது வேண்டியுந் சுகமறப்போடெவா
ரையுத் கரையேற்று விசெவருத்தவது நியாயமல்லாமே. மீனவும் த
திலப்பதெனக்கு உதவியுந் சொன்னதெல்லாம் பொரு
ட்டமற்றயாலுந் தக்களுக்குச் சொன்னதாகக் கைக்கொக்க
க் கடவார்க்கள். சொன்ன மூலகையமக்கமும் எவர்க்குமுண்ட
எவரும் அவைகளில்கப்படாமல் பொருள் புகழ் இன்பம என்றக
தேடி மனிதரைச் சினேகித்து ஆண்டவரைப்பகைத்துத் தன்னை
தும்த்துக்குக் கோட வருவாததற்க்கெரு மெச்சரிக்கையாயி
கவேண்டியது தானே. முற்றித்தம்.

Brief Descriptions of the most remarkable Birds that inhabit the Earth illustrated by cuts on a comparative scale.

THE EAGLE.—கருகு.

கருகுப்பட்டியானது மற்றுமுலகத்திங்கண் கடமாடுமேனைய
ட்கினனைத்திலும் மெத்தப் பருமமுள்ளதாயும், மேன்மையுள்சு
மாயிருக்கின்றது. அதன் சடவம் பன்னிரண்டிருத்தலகொண்ட
தும், அதிநீளம் மூர்தையுள்ளதும், செட்டையின் அகலம் ஒ
டியும் நாலு அங்குலம்பொருந்தியதும், சொண்ட மூலத்தைய
நீண்டதும், சுற்றநிலமடர்ந்த நிறமுள்ளதாயிருக்கின்றது. அ
திக்கண் கூர்மைகொண்டதும், சுவலயிறையுமுத்திலும் முக்து
பிடிக்கக்கூடியதாயிருக்கின்றது. அதிலுடைய தையுள் முத்த
ம் மஞ்சளிறமடர்ந்த நல்லசெய்க்கல்லகயான மிக்கூர்ந்தொ
ங்கிப் பிறகுக்கினுல் அவல்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகு
முடிசென்ற பட்டினினுச்சந்தலையற் காணப்படுகியார்க்கள் வரவ
டுமுத்துச் சாம்பனறமாகி வெள்ளையாகின்றன. அதன் முழிச்
சடவத்தையும் ஏசுபோகத்துக்குடுத்திப்பார்த்தால், கரு
கொண்ட கபிலவன்னமாகவுமருக்கின்றது. அந் அந் முத்துக்க
ணப்படுகியிருக்கும் கிரக்கருடை நிறமடர்ந்ததாயிருக்கின்றன. அ
திச்செட்டையார்க்கள் கொட்டுன்னுதபோலுல் அவைகள்தி
வால்துணியத்தொடும். அதிலுடையவால் சந்தக் கபிலத்தமு
ளால்திருக்கிறதும்நி மிக்கக்குமையான சாமபனிற்றத்தால் இ
டைவரிவிருந்ததாயிருந்தாலும், இறகுக்கினையுபும வெண்ண
கொண்டதாயிருக்கின்றது. அறினுடையகல்லகள் மிக்ககுத்து
தும் மிகவுறத்தும், சுற்றநிலம் மூலமத்தால் கொண்டதும், கா
லடக்கமவிர்பொருதியதும் கொழுந்தெட்டியின் சிவத்தக்கருபா
ருத்திய கிறத்தினையுடைத்தாயும்ருக்கின்றது. அதல் விரகடை
ங்கலுந் தெரிடடர்ந்ததும், மிகவுப் பயங்கரப்பட்டத்தக்க நகக்
கினுலத் தத்துவக்கொண்டதாயிருக்கின்றது.

இத்தப்பட்டியினங்கள் பெருமபாலும் மலையுத்ததேசங்களிலு
ம் மிலேச்சர்வாசமபண்ணும் ஊர்களிலும் சஞ்சரிக்கின்றதமும்
ச் சாதாரணமாக, உயர்ந்த மலையின் முகப்பறங்கனியிருந்து குஞ்சு
பொரித்துவருகின்றன. இவைகள் மனிதன்மடாமாடாதவிடத்திலிரு
கப்பிரியப்படுகிறதினாலுந் காட்டில் பூண்டு ஊரைக்கெடுத்துத் தா
கனத் தக்கனிருப்பைக் கெடுத்துக்கொள்ளுவதைவிட்டுக் காட்டிற்
பென்று தக்கனிரையைத் தேடுகின்றன. நாற்காலமிருக்க்கணை
த்துக்குஞ் சிக்கமிருகராசனெனப் படுவதுபோல, பட்டினின
த்துக்கும் பயங்கரப்பட்டத்தக்க காட்டினையாக்காட்டியித்தக்கரு

* ஒருகொண்டபவன் சொல்லப்பட வக்கிரகெண்ணை ஒண்ணாரணத்திற்க்க
க அபகிந்துகொண்டபவன் பதை வேதம் எய்டவிலையே. சாமாஸுனிவர்
ஒலவிடத்திற்குரித்த வேதமொழியையப்பார்.



பாட்டினுள் - கையைவிடினுள் - கண்ணியிமைத்தான் எம். சிற்றறி
 ன்காண்க - யானைதென்னுஞ்செருக்கமத்தா
 மலையையொழித்தான் - ஸீட்டையடைந்
 து - உரையையொழுதினான் - மாணிக்கனை
 வழிவிரும்பியொழுதினான் - இரக்கத்
 து - அரணதுவிழாவினையிகவலங்கரித்
 சிறப்பித்தான் எம். அறம்பொருளி
 ட்டமாசித்தியையருமையாய்த்தேடி
 யார்வினகரன்ருங்காண்க - உலகநூலு
 ரியா - பேரறிவோர்வினையெனப்பே
 ரிக்கறையினுத்தெரியா - சிற்றறிவோ
 ட்வருநாயையறித்தார் தமக்கே - பிவ்வி
 ட்டுத்தென்னெனின், இழிபுவினையென
 வினையவ தீர்த்தலெயென் னு முலக
 ம்நி னுஞ்ஞ முயர்க் தவினையவநீர்த்
 தில்லாதான் செத்தினுத்திற்கடை.
 தின்மையென்பவமுத - இங்நனமெ
 - மூதலெயன்றி யோர்வினையொரு
 யாதானுமோர்வின சொற்பிறந்துழி
 யணிக் தடக்குதவவர்க்கேயென்றி யேனை
 லன்க.
 டய்யறிவாரியகாண்டி - னசையேயாகியு
 வினையெறவினையெனகடல் - தறித்துசெ
 பசேதனஞ்செய்வின யெனவேயமர்க்
 திறம்பிச் - செய்வாவிருவினசெய்வின
 ய்யாவியா - பின் னும்பலவாமிலக்க

தான் - கடத்தான் - அறித்தான் இங்கா
 மத்தமிழ்தாலார் ஒருபொருளின்முடை
 ர்.

சிறித்தகனற்றிஉரே இதுபோல்வன
 னை வடநூலார் பாவசமென்று வழங்
 ற்றவினையென்பதொன்றில்லையெனமு
 ன்கனானு முறிவகசத்தலையென்ப
 வினையென்பாரமுன்மென்று வரைய
 பாருக்கலினுடையவகசவொன்றமெ
 யென்பாருக் தீக்குச்சுடுபோலப்பொ
 டம்பதொன்றில்லையென்பாருமின் னும்.
 னவெயல்வாம் விரித்திற் பெருகும். கல்வி
 பால திருவினையினுட்படாது வருவது.
 னெடுத்திவிட்டான் - மூச்சுவிட்டான் -
 த்தான் - வேர்வையைத்தடைத்தான் -
 ம. கஞ்சுமயக்கிற்ற - னுக்கொன்றது.
 - எல்லாவினையுமிருவினையுடங்குமெய
 னையென்று தால்வழக்கில்லையெயெனின்
 வினைய வரம்புசெய்யுமிடத்துச் செ
 வே செய்வாநிற்பனசிலவேயவைதா க
 சிலவே ஒன்றினும்படாதனசிலவே. எ
 யும் பரிமேலழகர் பயன்வின வேறவி
 பயன்வினையைப் பலவிடத்தினும் பல
 யவருத்தான் வருத்தவகையலாவென்
 றியுழிவினகொள்ளாக்கால் யாங்காட்
 றவிதிபில்லையென்க, அம்முவினையுஞ்ஞ கல்
 வேறவினையெனவேயெனக்கொள்க. கோ
 டுத்து அறித்துசெய்வின இலக்கைக்
 கா - இஃது அறியாதசெய்வின. இறு
 கையிப்பித்தது - வேம்புகசத்தது - கரும்பி
 ருஞ்செய்வின திறம்பலாவது மாறபட்
 வரைக்கழுவிலேநீருள் - கடவுள்காடோ
 வைதீவனைகலவினையாயின. பாம்புக்குப்
 புகன் னுக்குச் சொறிட்டான் இவைகல்
 யாவிருவினசெய்வினையாகுமென்றது எ
 தெனநீர் கொல்லாமை கோன்பென்பது
 வை கல்வினசெய்தல். ஒருவனையாநீர்த்த
 ிப்புக் கைதாக்கிவிடாமையுமருத்தகொடா
 செய்ப்புவினையெனசெய்வாமையெனவியாமெ

அதிபதியாயிருக்கின்றது. சிங்கத்துக்குக் கழுக்கும்போதியபெல ணுண்டாயிருக்கின்றமையால், காட்டினிடமிவைசேயேயிருந்து ம ற்றுமிருக்கக் குமேலாக ராச்சியபரிபாலனம் பண்ணுகின்றன. இவைகள் மிகவும் மசுத்தானவைகளாயிருக்கிறபடியால், சிற்றிரை டைத்தன்விட்டுப் பேசுகரைக்கொடுக்கும் பொலுள்ள மிருக க்குமே திறமே துரத்திப் பிடிக்கின்றன. இவ் தக் கழுக்கும்பட் சியானது மற்றமிருக்கக் பிடித்திச் சாவர்கொன்றுதிறு செ யமாப்பிட்டதைத் தின்னும், தான் தன்வல்லமையைக் கொண்டு பிடித்துக்கொண்ட மிருகங்களைப்பெதிர்நும். எவ்விதபசியாவிப் பட்டிவருத்தப்பட்டாலும், செத்தழுகினிணத்தை ஒருக்காலுற் ற்ச்சவேமாட்டாது. பசுமான்னதனிப்பினும் முன் தின்னும்பிடிப்பி ணைத்தையொருக்காலும் முகந்துயராமல் தன்னினுக்கீழ்மை யான மிருகங்களுக்கு விட்டுப்போகின்றது. இது சிங்கத்தைப்போ லக் காட்டைத் தன்னரசாட்சியாக்கிக்கொள்ளுகின்றது. ஒருகா ட்டிவிரண்டு சிங்கமிருக்கிறதெல்லாவாச்சரிபமாயிருக்குமோ அப் படியே இரண்டுசொடு கழுக்குகளோரிடத்திருப்பது மெத்த அதிக யமாபிருக்கும். இப்படியவைகள்செய்வதென்னத்தி னுலெனில்நீத் த்கனிவெவ்வொன்றுக்கும்போதியவிலதாரமான சாப்பாட்டை த்தேடிக்கொள்ளாமென்ற கோக்கத்தைப் பற்றியல்லாமல் மற்ற ம்படியாவல். இப்பட்டிகளையொத்த வேறாமிருகங்களிவ்விட மிருக்கமாட்டாது. ஏனென்றல் அவைகள் கண்கண்டத்தக் கூரி யதாயும், நிறமொடுமாதிரியாயும், நகமொரேபோங்காயும், அப் படியேசத்தமு மொத்ததன்மையாயுமிருக்கிறபடிவி னுலேதான்.

பட்டிகளனைத்திலும் கழுக்கெமத்த உயரப்பறக்கின்றது. அ ப்படிப்பறப்பறவினாலேதானே பூர்வீசத்தார் இப்பட்டிகளுக்கு ஆ சாயப்பட்டிகளென் னுமபேரைக்கொடுத்திருக்கிறார்கள். கழுக்கான து ஆடுகையுக்குட்டிசையும் முயல்கையுடன் தூக்கிக்கொண்டுபோ க்ந்தமன்றி மாக்கையும் மாடுகையுட்பிட்டு விரத்தத்தையுக்குடி த்து அவைகளின் மாயிசத்தையுமெடுத்துத் தன் கூட்டுக்குக் கொ ண்டுபோகின்றது. சிமயின்னைக்குக்கிட்ட ஒருவருமில்லாதிருந் தால் அவைகையுள் தூக்கிக்கொண்டு போகின்றது. இவ்வீக்கோத் தவாந்து தேசத்திலே விரண்டுயின்னைகைக் கழுக்காவிக்கொண்டு போயுயிற் பாயி அவைவகுடைய தாமாத த்துடிப்போப்பப் ப்த்மாய்ப் தொருமோசமுயிலல்லமவைகளைப் பிடித்துக்கொண் டார்களை ஒருக கையுண்டு (Killarney) கில்லாணியென்ற ஆ ற்நீனருகலுள்ள ஓசியுத்திலேவ கட்டியிருந்த கழுக்கூட்டை யொருமனைத திருமபடிப்பாய் அந் தக்கமுக்கிந்தாய் அங்கேயில லாததல்ல ஆமவழியாக நீக்கிப்போய்க் கூட்டையுமெடுத்துக் கு ள்க்கையுக்கயிற்றிநீக்கக் கொண்டு திரும்பவும் நீக்கியும்பொழு து பறிகொடுத்த கழுக்கானது திரும்பிவந்து தன் குஞ்சுகளைக்கூட் டிலேகாணையைய சக்கிரயாகப்பறந்து குஞ்சுகளையெடுத்து ஆ மவழியாக நீக்கிப்போனவனைக் கண்டுக்கொயித்து அவன்மேல் மூா க்கமாய்விழ்ந்து குஞ்சுகளையும் பறித்துக்கொண்டு எடுத்தவனையுங் கொன்றபொட்டுத் திரும்பவும்வந்துவிட்டது.

இப்படிப்பட்ட பொல்லாதபட்டிகையக் கொல்லும்படியுண்டா னுட்டனடொன்று (Orkney) ஒக்கினி தீவீற் பரபவியமாகின்ற து. அதென்னவாறால், பூப்படிப்பட்ட கழுக்கக்கொல்லுகிற ஒ வவொருவனுக்கும் ஒரு கோழிப்பேடு உபகாரங் கொடுக்கப்படு மென்றதான்.

ராட்டிமூன்-கையைவினான்-கண்ணையிமைத்தான் எம். சிற்றறி வோர்வினை காக்குக்காண்க-யானெனதென்னுஞ்செருக்கயத்தா ன்-அவாவைவிட்டான்- பிறவியையொழித்தான்- லீட்டையடைந் தான் எம். தூலப்பாடிமூன்-உரையையெழுதினான்-மாணுக்கன யறிவித்தான் எம். வேதாகமவழியும்பொழுதினான்- இரக்கத் தோடுபெய்விருக்கத்தொடுத்தான்-அரணதவிழாவின்மிகவல்கரித் தான்-கடவுளதுபுலசையமிச்சிறப்பித்தான் எம். அறம்பொருளி ன்பமனவிச் சித்தேடிமூன்-அட்டமாசித்தியையருமையாத்தேடி மூன், எம். முறையேபேரறிவோர்வினைசுக்குக்காண்க-உலககாலு ணர்ந்தோர்க் குரைப்பினுத்தெரிபா-பேரறிவோர்வினையென்பே சுகவே-அறிவினாதுணர்ந்தோர்க்கமையினுத்தெரிபா-சிற்றறிவோ ர்வினையென்செப்புகவே- அலவ்ருதாநையறிந்தார் தமக்கே- பிவ்வி ருக்கற்றெனவினைபிவ்விட்டிய-அஃதென்னெனின், இழிபுவினைகளை ல்வாவற்றினுக்கு மிகவுமிழிவினையாவ தீர்த்தலேயென் னுமுலக தால் உயர்ந்தவினைகளைலாவற்றினுக்கு முயர்ந்தவினையாவதீர்த் தலேயென் னுமர்வுதாலொன்றில்லாதான் செத்தினைத்திற்கடை- இயல்பாரு-நான்பிற் கொன்றின்மையென்பவடிவது-இங்ஙனமெ லலாவினையையு மாறுபடக்கூறுதலேயென்றி யோர்வினையையா னுமுடன்படக்கூறுதாதலால் யாதானுமோர்வினை சொற்பிறந்துழி யவவெட்டினுனிதுவென்று துணிக் தடக்குதலவர்க்கேயன்றி யேனை யிருவர்க்குக் கூடாததலாவென்.

அவைதாம், மனமொழிமெய்யறிவாகியகாள்-எனசையேயாகியு மவ்வசைவின் நியு-நல்லினை தீவினைவெறுவினையெனகடர்-தறித்துசெ ய்வினையறியாதுசெய்வனை-யசேதனஞ்செய்வனை யெனவேயமர்ந் து-நிவனைநல்லினைசொமுறைதிறம்பிச்-செய்யாவிருவினைசெய்வனை யாசி-செய்ய்பிருவினையேசெய்யாவினையா-பின் னும்பலவாமிலக்க ணம்பெறமே.

உம். தினைத்தான்-உரைத்தான்-கடந்தான்-அறித்தான் இந்நா ண்குமசைந்தவினை. இவற்றைத்தமிழ்தாலார் ஒருபொருளின் புடை பெயர்ச்சியென்று வழங்குவார்.

அறிவற்ற தங்கநிந்திடாசெறிந்த துகளற்றிடரே இதுபோல்வன வெல்லாமசைவற்றவினை வினை வடநாலார் பாவசமென்று வழங் குவர். இவ்வைத்தனசைவற்றவினையென்பதொன்றில்லையேனைமூ ண்மேலினையென்பாரு மக்கான்-கனுக்கு மறிவசைந்தவினையென்ப தொன்றில்லையேனைமூண்மேலினையென்பாருமூண்மென்று வரைய றையிலலை யுலகத்துப்பலபொருக்கினுடையவகசெவொன்றுமே லினையாதலாலொன்றேவினையென்பாருந் திக்குச்சுடுபோலப்பொ ருக்குணமேயன்றி வினையென்பதொன்றில்லையென்பாருயின் னும்- பல்வாறுரைப்பாருமுள ரையெல்லாம் விரிக்கிற பெருகும். நல்லி னைத்தினைவேளி வெறுவினையாவ திருவினையினுட்படாது வருவது. கையைவினாடித்தான்- காணுநெட்டியவிட்டான்- மூச்சுவை-உறுப்பமுக்கையுருட்டியுதிர்ந்தான்- வேர்வையைத்தவையுட்தான்- சோற்றைப்பிசைத்தான் எம். கள்ளுமயக்கிறதூ-குக்கொன்றது. இவைபசேதனஞ்செய்வனை-எல்லாவினையுமிருவினையுடங்குமேய ன்றி வேறுவகைகூட்டி மூலினையென்று தால்வழக்கில்லையெனின் பந்தனைத்துப்பிள்ளையார் வினைகளை வரம்புசெய்யுமிடத்துச் செ ய்தனை சிவவேசெய்வனசிலவே செய்யாதிற்செய்யாமையவாதா க ண்றென்பசிலவே த்தென்பசிலவே ஒன்றினும்படாதனைசிலவே. என மூலினையென்பாரன்றியும் பரிமேலழகர் பயன்வினை வேறுவி னையென விரண்டுகொண்டு பயன்வினையைப் பலவிடத்தினும் பல வாகவரிந்து வேறுவினையை வருத்தான் வருத்தவகையல்லாவென் பந்துட்கொண்டார். அன்றியுமூலினையென்பதற்கால் யாங்காட் டியவுதாரணக்கட்டு வேறுவிதியில்லையென்பகாமுலவினையுக்கு நல் லினையுத் தவினையுக்குள்ளவே வேறுவினைபலவேயெனக்கொக்க. கோ ழியைத்தன்னக்கொன்றான் இஃது அறித்துசெய்வனை இவர்கதைக் கணியைப்படுவோடுகறித்தான்-இஃது அறியாதசெய்வனை. இந் துவினைபற்றத்தது-மருத்துவிழைப்பித்தது-வேம்புகசுத்தது- கரும்பி னித்தது. இவையும்குசனைஞ்செய்வனை திறம்பலவதாமாறுபட் டிற்றில் உம். என்னுயிரவரைக்கமுயிலேற்றினுள்-கடவுள்காடொ றுக்கல்லாலென்ற்தான் இவைதீவினைநல்லினையாயின. பாம்புக்குப் பால்வார்த்தவனாத்தான்-கன்னுக்குச் சொறிட்டான் இவைநல் லினைதீவினையாயின. செய்யாவிருவினைசெய்வனை யோடுமென்றது எ ண்னெனின் அறவினையறதென்றி கொல்லானை கோப்பென்பது கொன்றதின் னுமை. இவை நல்லினைசெய்தல். ஒருவனையாதிர்ந்த வழியும் விடந்திண்டினையழிபுக் கைதூக்கிவிடாமையும்ருத்தகொடா டையேதீவினைசெய்தல்செய்ய்பிருவினையேசெய்யாமையெனவினையாமெ

COMMUNICATIONS.—கடி தங்கள்.

(On Tamil Grammar.)

இலக்கணக்களஞ்சியம்.

தரணிகுமுலசிற் தரணிபோல்விசக்குற் தாரகாதிபர் சரணத் திற்சுச் சரணம்.

இலக்கணக்கொத்து.

தனக்குப்பயனேயிற்சுப்பயனே- தனக்கும்பிறர்க்குச்சாரிபுப யனே-தனக்குயிறர்க்கும்பயன்சார்பிலவே- யெனகாலவகையாபி யன்றேயிவைதாஞ்- சிற்றறிவோர்வினைபேரறிவோர்வினை-யெனவி ருடறுயெட்டாடுபெய்.

உம். உண்டான்-உடுத்தான்-உறங்கினுள் எம். பாக்கன்-தாசு டந்தான்-பாங்க்பூடநீர்த்தான் எம். தலைதலைவனுக்குச்சேற ட்டான்-தலைவன்நலையையடிபுணர்ந்தான் எம். பயனில்லொல்பா

ன்றது. என்னெனின் மெய்யுணரெவ்வியசெயினுமவ்விருமறைசெய்யாமையாகுமென்றகமமறையெல்லாமியம்பும். இன்னும்பலவென்றதனால் நடக்கினல்-படிக்கின்றனெனக் கலத்தலும், உண்டின்றுல்-உறங்கினுனென்கவலாமையும், வினக்குக்காட்டிற்றாக் கண்டெனென ஒன்றினலிட்டொன்றாநிலவாமையுஞ்சொற்றறழ்க்காற்குறண்டு காற்குறண்டற்குமுள்ளே யோர்நிமித்தத்தா ளுணலொழிந்தானெனவு முக்காற்குறவினையப்படுதலு-நெற்பயிர் முக்காற்குற முறையெவளாந்து காற்குறவினையத்தகுமுன்பே மழையின் றிவினையொழிந்ததென வம்முக்காற்குறநிற் சிந்தாயினும்வினயாமையுமுதலாயினவெல்லாக்கொள்க. இவ்விருகுத்திரவத்யுத் தமிழ்மழக்கன்று வடநூல்வழக்கென்க.

தமிழ்ப்புலவர் வேதகிரிமுதலியார் இப்படிக்கு சொற்படிக்கு அவர்மாணக்கன் சங்கரலிங்கக் கவிராயர் குமாரன் காராயணன் எழுதினது.

(இலக்கணவினா.)

உதாரதிரகெம்பீரவொய்யார வுபகாரவியகாரவீரகுமாரகு பேரபத்திராதிபர்க்குப்புடிச்சியாகவத் தனம்மங்குச்சியாசீத்தந்தனம்.

முற்றுணர்ச்சிகொண்டமுத்தமிழ்வாணர் காள் கற்றுணர்ந்தகலஞ்சிலக்கணத் துற்றுணர்ந்ததினற்றன்சென்றசங்கை சற்றுணர்ந்ததச்சாற்றிங்ககுணமையே.

அஃதென்னையொடுவனின், நன்னூலாகிரியர் அன்றியின்றியென் வினயெடுக்கிரத்தொடர் பினுருகரமாய்த் திரிபுமென்று முறைகறினார். அம்முறையே வினயெச்சமேவினையுற்றுமெனவென்கும். அதுமறத்து வினமுற்றேவினயெச்சமாகலுமென்றென்கு இவக்கணக்கடலாகிய மற்றெருதாலாகிரியர் நன்னூலாகிரியர்மேலவவற்ற குற்றஞ்சொன்னதமன்றிச் சேற்றுகிலத்திற் கவிழ்ந்தபாடற்ற நெய்முதலியனவுமச்செருகுற்போல நன்னூற்குத்திரமுதலுரைபுடன் கலந்து குற்றப்பட்டதென்று அவ்வுகரையாகிரியாமெலும் அவவற்ற குற்றங்காட்டியிருக்கினார். இக்குற்றம்மொய்கமையே?மெய்கமையே?அறிய வ்ருப்பற்றனன். இப்படிக்கு.

திருப்புவனம், வேதகிரிமுதலியார் இலக்கணமாணக்கன் சங்கரலிங்கக் கவிராயர் புத்திரன் காராயணன்.

MR. POOR'S LETTER TO HIS LATE PUPILS—No. V.

MY YOUNG FRIENDS,

The Communication, addressed to the general Association of Massachusetts and which gave rise to the appointment of the "American Board of Commissioners for Foreign Missions," was signed, when presented, but by four of the six young men, to whom I referred in my last letter. The names of two of them James Richards and Luther Rice, had been withdrawn. This was done at the suggestion of a discerning, influential member of the Association who had been previously consulted on the subject. The reason assigned for this suggestion was, "lest the Association should be alarmed at the probable expence of supporting six missionaries in a foreign land, and should shrink in discouragement from the undertaking." After hearing from the applicants a more particular account of their views, the Association referred the subject for further and more special consideration to a Committee of three individuals of their body. On the following day this Committee presented a Report which was fully in accordance with the views and wishes expressed in the communication that had been referred to them. Whereupon it was voted, that there be instituted by this general Association a Board of Commissioners for Foreign Missions, for the purpose of devising ways and means, and adopting and prosecuting measures, for promoting the spread of the Gospel in heathen lands. The Association then proceeded to elect nine individuals, of whom five belonged to the state of Massachusetts and four to the state of Connecticut, to constitute the contemplated Board of Commissioners—with the understanding that they adopt their own form of organization and their own rules and regulations." These gentlemen accepted the appointment, and met for the first time on the 5th of the ensuing September 1810, at which time a constitution was adopted and the requisite officers appointed. At this first meeting the Rev. Samuel Worcester was elected a member of the prudential Committee, and also the corresponding Secretary of the Board. This two-fold office he continued to hold till the day of his decease on the 7th of June 1821. The important part which Dr. Worcester performed in giving character and efficiency to the operations of

the Board for a period of more than ten years, has greatly endeared his memory to all in his native land, who are interested in the cause of Missions and in the conversion of the Tamil people. I cannot perhaps at present, more appropriately introduce him to your acquaintance, than by filling the remainder of my sheet with an extract from an address to the Christian public in America, drawn up by Dr. Worcester, agreeably to the directions of the Board of Commissioners, at their first session, and published in several of the periodicals of that day. In the course of his address Dr. Worcester remarks—"The Lord is shaking the nations—his friends in different parts of christendom are roused from their slumbers; and unprecedented exertions, are making for the spread of divine knowledge, and the conversion of the nations. In our own country, the missionary spirit is excited, and much has already been done for imparting the Gospel to the destitute in our new and frontier settlements. But for the millions on our own continent and in other parts of the world, to whom the Gospel has never been preached we have yet those exertions to make, which comport with the Savior's emphatical directions, and our distinguished advantages for promoting the great object for which he came down from heaven and labored and suffered. A new scene, with us is now opening. It is ascertained that several young men, of good reputation for piety and talents, under sacred and deep impressions, hold themselves devoted for life to the service of God, in the Gospel of his Son, among the destitute, and are ready to go into any part of the unevangelized world, where providence shall open the door for their missionary labors. Is not this a divine intimation of some thing great and good? And does it not call, with impressive emphasis, for general attention and exertion? In the present state of the world, Christian missions cannot be executed without pecuniary support. Shall this support be wanting? When millions are perishing for lack of knowledge, and young disciples of the Lord are waiting, with ardent desire, to carry the Gospel of salvation to them; shall those millions be left to perish, and that ardent desire be disappointed? Is there, then, in those who are favored with the Gospel, the same mind that was in Christ, when he freely gave his own blood for the redemption of men? Should not this reflection come home to the hearts of the rich, and of all who, by the bounty of the Savior, have it in their power to contribute even their mites, for the salvation of those for whom he died?"

(To be continued.)

Tillpally, March 30, 1843. Your's very truly, D. Poor.

(Explanation of a verse requested.)

மகாகணம்பொருத்திய உதயதாரகை முகாமைத்துரைக்குவத்தனம்.

நான் இதின் கீழே எழுதியிருக்கிற பாட்டுக்குப் பயன்படுத்திய மையாயிருப்பதால் இதைப்பற்றிச் சில கல்விமாண்களிடத்திற்கேட்டதிலும் சரிபாண பயன் தெரியாமையாயிருப்பதால் இதை உங்கள் உதயதாரகை மூலமாய்ப் பிரசுரித்தப்படுத்தி இதின் பயனைத் தெரிவிக்கும்படியாக முழுமையும் உறுதியாய் கம்பியிருக்கிறேன்.

வீமனுக்கு மைத்தலும் வேதனாகும்—வேதனுக்கு மைத்தலும் வீசலாகும் (மருகும) காமனுக்குமைத்தலும்வீமன் தம்பி—நீதனுக்குக்கேமனூர்மாமாமனுக்குமுன் தமையன் தகப்பன் காலன்—கையகத்தவீம் முறைமை வடிமையாவே ராமனுக்குச் சீதைதக்கை யானதாவே—ராவணனுக்கேதகப்பன் ராமன் தானே.

ஓர்கதையாவன.

ஓட்டிலேவறத்தவித்ததுணதவாறும் உதட்டிலேபனைமுணத்துக்காய்த்தவாறும் யெட்டிலேயெழுதாநி படித்தவாறும் பெருதின் னு இளங்கண்பால குடித்தவாறும் காட்டிலே புலியைமாண் தொடர்ந்தவாறும் கரைதனிலே பூணையின் தின்றவாறும் நாட்டிலே இக்கதைக்குப் பயன்படாமலவோரை நாமவரைக்குருவென்று கம்பினோம்.

எனது அருமையான துரைக்கனே, இதில் ஏதாடுமும் தப்பித்திருந்தாலும் அவ்வது சொல்வித்தியாசியிருந்தாலும் அதைக்கற்றத் வானிகளாகிய கல்விமாண்கள் திருந்துதலசெய்து இதில்பயனைத் தாரகை மூலமாய்த் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று மிகவுத் தாழ்மையாய் மன்றாடிக்கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன் இப்படிக்கு திருநெல்வேலிச் சிவ்வாவைச்சீர்த விருதுக்குப் பட்டி சவுக்கையதாநி லிவ்வனம்பின்னையவர்கள் குமாரன் கீதரம்பித்தீர்

Answer to an Arithmetical query proposed in No. 1. Vol. III.

கணக்குவினாவிற்கு விடை.

மகா கணம் பொருந்திய உதயதாரகைநிபந்தியர்கள் சமூகத் தக்கு வந்தனம்.

உங்கள் தாரகை கம். புத்தகம் யிம், பக்கத்தில் யாழ்ப்பாணம் அருகம்பலம் தியாகராயர் என்பவர் கேட்ட முத்துமாலைக் கணக்கு வினாவிற்கு யான் ஓர் சிறு விடைபை எழுத திடவ் கொடுக்கன்.

வினாவிற்கு கண்டிருக்கிற யது முத்தையும் ஆள் ஒன்றுக்கு அறு முத்தாக எல்லாருக்கும் விவியுஞ் சரிபாக கா பின்னகளுக்கும் பகிர்ந்தகொடுக்கும் வகை.

யது முத்துக்கும் விவிய ஆக இருகையே தே ஆள் ஒன்றுக்கு விராகன் இரு இலட்ச. இவ் குறு முத்து காட்டியும் வகை.

முதலாம் ஆளுக்கு க—முதல் இவ் முடிய முத்து இவ் குறு விராகன் தூதாஎன.

கதகாடு முதல் யது முடிய முத்து இவ் குறு விராகன் ச இலட்ச. கூய ஆளுளாஎன.

ஆகமுத்து தாமிக்கு இரு இலட்ச இவ் விராகன்—இரண்டாம் ஆளுக்கு

இவ் முதல் கா முடிய முத்து இவ் குறு விராகன் கத காஎன—கதகாடு முதல் கதகாடு முடிய முத்து இவ் குறு விராகன் ச இலட்ச கூயகதகாஎன.

ஆகத் தொகை முத்து காக்கு இரு இலட்ச இவ் விராகன். இப்படியே மற்றவர்களுக்கும் கண்டுகொள்க.

கடைசியாக அரும் ஆளுக்கு சதகாடு முதல் தே முடியமுத்து இவ் குறு விராகன் உ இலட்ச கூய ஆளுளாஎன.

இதுக முதல் இதனும் முடிய முத்து இவ் குறு விராகன் உ இலட்ச. இதுகதகாடு ஆகத் தொகை முத்து காக்கு விராகன் இரு இலட்ச இவ் வகை.

தூதாசகனும், பங்குளி மா தம் உகதி.

மதுரைச் சில்லாழிமக்கலத்தாதுகா அமரீக்கா மிசியோனாச் சேர்ந்த மகா கணம்பொருந்திய திசேசியாவர்கள் பள்ளிக்கூடத்தற் தமிழ் உவாத்தியார் முத்து முதலியார் புத்திரரான முத்தரசப்பமுதலி.

(A Question on English Grammar.)
To the Editors of the "Morning Star."

GENTLEMEN,

I beg you will kindly insert the following in your popular Periodical. In the course of my study of the English Grammar, I have observed a few phrases, in which the word it is prefixed, without any reference to a noun; as for instance, It appears John is laboring under insanity. It seems I was mistaken in my conjecture—whether it, in these sentences, is to be termed a pronoun, or otherwise, I am unable to decide upon, but if it is a pro-noun in the above instances, I wish to know what noun it bears relation to; as Grammarians assert, that a pronoun is a word used instead of a noun, and I do not find it has any other appellation in the Grammar, than that of a pronoun. What part of speech is it to be called in parsing the sentences alluded to, is then my question; which I trust the students at Jaffna, or Trevandrum, or any body else, who takes an interest in it, will be pleased to answer, through the medium of the "Star."

I am Your Obedient Servant,
Mr. DEWASTUDINADEN'S Student.

Trichinopoly, Private School, 31st March, 1843.

கிறிஸ்துமதம்.—CHRISTIAN.

Scriptural Proofs of the Doctrines and Duties of Christianity CONCERNING THE BEING AND ATTRIBUTES OF GOD.

God's wisdom.

"He is wise in heart, and mighty in strength: who hath hardened himself against him and hath prospered?" Job. ix. 4.
"God is mighty in strength and wisdom." Job. xxxvi. 5.
"Blessed be God, for wisdom and strength are his." Dan. ii. 20.

"O the depth of the riches both of the wisdom and knowledge of God!" Rom. xi. 33.
"To God only wise be glory through Jesus Christ for ever." Rom. xvi. 27
"O Lord, how manifold are thy works! in wisdom hast thou made them all." Pa. civ. 24.
"The Lord by wisdom hath founded the earth; by understanding hath he established the heavens. By his knowledge the depths are broken up and the clouds drop down the dew." Prov. iii. 19—20.

பராபரன் வரம்பிலா ஞானத்தையுடையவர்.

அவர் இருதயத்திலே ஞானமும்வரும் பலத்திற் பராக்மிரமரு மாயிருக்கு. அவருக்கு வினோதமாகத் தன்னைக் கடினப்படுத்திச் சுகித்தவனா? யோப்பு கூ. ச.
பராபரன் பெலனும்வரும் ஞானமும்வரும்பாபிருக்கிறார். யோப்பு கூ. ச. இ.

பராபரனுடைய நாமம் சதா காலஞ் சதா காலமாக இல்தோத்திரிக்கப்பட்டிருக்கக் கடவது, ஏனென்றால் ஞானமும்பெலனும் அவருடையவை. தானி, உ. உய.

ஆ! பராபரனுடைய ஞானம் ஆழமும்வநாயிருக்கின்றது. ரேமர் யக. கக.

ஒருவரால் ஞானமும்வருமாயிருக்கிற பராபரனுக்கு யேசுக் கிறிஸ்துமூலமாயென்பொன்றைக்கும் புகழ்ச்சியுண்டாவதாக. ரேமர் யக. உஎ.

கத்தாவே, உமது கிரியைகள் எத்தனை திரள்! அவைகளை எல்லாம் ஞானமாய்ப்படைத்தீர். ஈச. சங். உச.

கத்தர் ஞானத்தினாலே பூமியை அஸ்திபாரப்படுத்திப் புத்தியிலுல் வானங்களைப் படைத்தார். அவருடைய அறிவிலுலே ஆழங்கள் பிரிந்தன. அத்தாலே ஆகாயம் பனியைத் தூற்றுகின்றது, சாலோமோனிவ்வாக்கியம். க. யக. உய.

RULES FOR THE CONDUCT OF A CHRISTIAN LIFE.

Abridged from "the practice of True Devotion" by Robert Nelson Esq.

Diversions.—In diversions we must consider the end and design of them, which is, to refresh our wearied spirits, to unbend ourselves from the constant application to business, and thereby to fit and prepare us the better to discharge our duties in our several stations. Whatever contradicts this end, must be avoided; for we were not sent into life only to sport and please ourselves. We must also have regard to the nature of them, that they be such as tend to promote our health, and at the same time no ways impair the vigour of our minds; that they do not expose us to any dangerous temptations, and become the occasion of offending God: those pleasures that are unlawful, are not so much as to be named among Christians; and those that are lawful must be used with moderation, and at seasonable hours, and such chose as most comport with the gravity of our Christian profession.

வினோதம் பண்ணாதவிட நோக்கமும் எண்ணமும் எங்கனியப்பாண ஆவியை முசிப்பாற்றி அடிக்கடி வேலைக்குப் போவதை விட்டு நீக்கி நாம் நிற்கும் வேலைகள் யாவற்றையும் அதினால் அதிகமுயற்சிக்கொண்டு செய்யும்படி எங்கன எத்தனைப்படுத்துவதற்கேயன்றி வேறொன்றும் குடவல்லவென்ற கிறிஸ்தவர்களும். இந்நோக்கத்துக்கு மாறுபாடாயிருக்கும் யாவும் தவிர்க்கப்படவேண்டியது. ஏனென்றால் எங்கள் சீவகாலத்தைப் பகிழ்விப்பதெல்லாவுக்கும் படி நாம் படைக்கப்பட்டவர்களல்ல. அவைகள் எங்கள் மனதின் கெதியைக் கெட்டாமல் எமது கருத்தை அதிகப்படுத்துவதற்கேற்றதாயிருக்குதோவேன்றும், யாதொரு சோதனைக்கு எங்கள் உடம்படுத்திப் பராபரனை இடறப்படுத்த ஏதுவாக்கவல்லவையாவென்றும் அவர்களைக்குறித்துக் கவனமும்வளர்களாயிருக்கவேண்டியது. சியாயடற்றதாயிருக்குஞ் சத்தோஷங்கள் கிறிஸ்தவர்களுக்குப் பேசவும்பட்டாது. நியாயமும்வநாயிருக்கும் அச்சத்தோஷங்கள் மட்டாகவும் குறித்தநேரத்திலும் ஆம் எக்கன் கிறிஸ்தவருடைய குறித்தாகவும் பாவிக்கப்படவேண்டியது.

The following Article was prepared for the Hindu Calendar of 1843-4, but was excluded for want of room. It is here given, as the basis of the promised "monthly view of the heavens" beginning, with the Tamil new year. In this "View" constant reference will be made to the Ephemeris of the planets contained in the last two pages of the Hindu Calendar, now on sale.

ON THE HEAVENLY BODIES.

KERAKA-SARRA-VELLAKAM, or Directions for identifying, by actual observation, the Planets and Constellations, as they will appear in the heavens, at the commencement of the Hindu year, i. e. the 12th of April.

Introductory.

A frequent observation of the movements of the heavenly bodies cannot fail to be a fruitful source of amusement and rational enjoyment to every intelligent observer. In the heavens, we have spread out before us, as a splendid volume of three hundred and sixty five pages, which it is the privilege of every one to read and study at pleasure who has eyes to see, and common sense to understand. A few plain directions will therefore be given, which will enable every attentive reader to identify both the twelve constellations and the five planets, which are visible to the naked eye. It is recommended that parents and school teachers interest their children in this subject and commence their observations at the commencement of the Hindu new year to which period the following directions are especially applicable.

Direction 1st. Understand that the Zodiac through which the Sun, Moon, and Planets, perform their appointed revolutions, is a broad circle or belt, 16 degrees wide, encompassing the whole heavens, from west to east, both the heavens above, and the heavens below. This circle is divided into twelve portions, called constellations, and designated by the fanciful names of Aries, Taurus, Gemini, Cancer, Leo, Virgo, Libra, Scorpio, Sagitarius, Capricornus, Aquarius, and Pisces. The sun passes through one of these constellations, or portions of the Zodiac, in a month, and thus completing its apparent revolution among the fixed stars, in one year, or twelve months. Six of the twelve constellations will at all times, be above the horizon, and may be distinctly seen in the evening, when the weather is favorable.

Direction 2d. The constellations are situated and counted from west to east. e. g. At sun set, on the evening of the Tamil new year, the constellation Aries will be in the western horizon. We shall then have in regular order from west to east, the six constellations, Aries, Taurus, Gemini, Cancer, Leo, and Virgo. At this time Cancer will be near the meridian about 20 degrees north of us, and Virgo in the eastern horizon. In the course of two hours, (i. e.) at 8 o'clock, Aries will have descended below the western horizon, and Libra will have arisen in the East

Direction 3rd. Request some person acquainted with the subject to point out to you the principal stars in each of the Constellations, and observe them from time to time, till you become familiar with them. If there be no person at hand to render you this assistance, then carefully attend to the directions that will be given in the ensuing No. of the "Morning Star."

வானசோதியைப்பற்றி.

பின்னூர் சொல்லப்படும் "கிரகசாரவிளக்கம்" துஆசகம். ஆண்டிற்கு பிரகாரஞ்செய்யப்பட்டிருக்கும் பஞ்சாங்கத்திற்கு பதிக் கும் படி எழுதப்பட்டாலும் அதற்குப் போதிய ஓட்டமில்லாததினால் விடப்பட்டது. ஆகையால் பிற்கட்ட உதயதாரகை ஒன்றிற்கு கிரகசாரத்தைப் பற்றிய புதுவருடந்தொடுத்துப் பிரகாரஞ்செய்வோமென்று நாங்கள் வாக்குப்பண்ணியிருக்கிறபடியால் இப்பொழுது அதை இங்ஙனம் எடுத்துக் காட்டுகிறோம். ஆனதன்மையினால் இதை யாசிக்கிறவர்கள் பஞ்சாங்கத்திற்கு கடைசிக்கிரகசாரமுள்ள சொல்லிய கிரகசாரத்தையும் ஒத்துடன் சேர்த்து வாசுப்பதற்குகலம்.

கிரகசார விளக்கம். (அல்லது)

இங்குள்ளுடைய உதயவருஷப்பிறப்பில் அதாவது துஆசகம். ஆண்டி. சித்திரை. ம. உததி. வானத்திலே கிரகங்களையும் இராசிகங்களையும் பார்த்தல்வந்தகால விதிகள்.

முக்கியரை.

வழக்கமாய் வானவஸ்துகளைப் பார்த்தவருவது புத்திசாலிகளுக்கு விநோதமும் இன்பமுமாயிருக்கின்றமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. வானத்திலுமுள்ளுற்றையுபக்தத்து பக்கங்களுள்ள ஒரு அல்லம் காரமான புலதம் எங்கள் முன்பாக விரிந்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. காண்பதற்குக் கண்ணையும் கிரித்தித்துக்கொள்வதற்குப் புத்தியையுமுடையோரியாவரனினும் அதைத் தங்களிலிடப்படி வாசித்துணர்ந்துகொள்ளலி கவுறுபயோகமாயிருக்கும். ஆகையால் அதைத் வேண்டிதான் வாசிப்பவர்கள் கண்ணுக்குத் தோற்றமட பன்னிரண்டு இராசிகங்களையும், ஐந்துகிரகங்களையும் நினைதென்று பகுத்தறிந்துகொள்ளும்பொருட்டுச் சில தெளிவா

ன விதிகளைக் காட்டுவோம். பெற்றாரும் பன்னிக்கூடத்திலுள்ள பாரும் தங்கள் பின்னகையையும் இங்கிலேயப்படுத்திப் புது வருஷப்பிறப்பின்குறித்துத் தாங்களும் அவர்களுமாகப் பார்த்துத் தொட்குவது நலமாயிருக்கும். பின்னூர் கூறப்படும் விதிகள் இங்குள்ளுடைய புதுவருஷப்பிறப்புக்கே மிகவுரியவைகளாயிருக்கும்.

கவது. சந்திர சூரியரும், கிரகங்களுக்கு செல்லும்படியான இராசிக மண்டலம் மேற்குத் திக்குத் தொட்கிக்குத்திக்குத் திக்கு வரக்கும் முழு வானத்தையுள் சூழ்த்திருக்கும் பதினாறு பாகைகளை மூன்று சக்கராகாரமாக விருத்தெதெற்றறிந்து கொள்ளவேண்டும். இச்சக்கரம் இராசிககளைக் காட்டும் பன்னிரண்டு மகனாஃப் பிரிக்கப்படும் மனோபாவனையாக மேடம், இடபம், மீதனம், கற்கடகம், சிங்கம், கன்னி, துலாம், விருச்சிகம், தனு, மகரம், சும்பம், மீனம் என்னும் பெயர்களைப் பெற்றிருக்கின்றன. சூரியன் ஒவ்வொரு மாதத்தில் ஒவ்விராசிககிலே, வலொன்றைத் தடுத்துசெல்கின்றது. இப்படியே சூரியன் செலவற்றினால் ஒருவருட்குத் அதாவது (பன்னிரண்டு மாதத்தில) நட்சத்திரங்களுக்கிடையிலே தனது விளக்கமான சந்திரை நிறைவேற்றுகின்றது. பன்னிரண்டிராசிகளில் ஆறு இராசிகள் எப்போதும் அடிவானத்துக்கு மேலே நிற்கும். அவைகளைச் சாயுக்காலத்தில் மந்தராயில்வாதிருக்கும்போது காணலாம்.

உவது. இராசிகள் மேற்குத் திக்குத் தொட்கிக்குத் திக்கு வரைக்குமிருக்கும். அன்றியும் அவை மேற்கே தொட்கிக்குத் திக்குக் காண்கண்ணையும்மேடம். எப்படியெனில், இங்குள்ளுடைய வருஷப்பிறப்பின்குறித்துச் சாயுக்காலம் மேடராசியானது மேற்கடிவானத்தில் நிற்கும். அப்பொழுது மேடம், இடபம், மீதனம், சந்திகம், சிங்கம், கன்னி என்னும் ஆறிராசிகளும் மேற்கிலிருந்துத் திக்கு வரைக்குக் கிரகம் கிரகமாக நிற்கும். இத்தச் சமயத்திலே கற்கடகம் இராசிகங்களுக்கு வடக்காக உய்ப்பாகை தூரத்திலே தே சார்தரோகைக்குச் சமீபமாக நிற்கும், கன்னி இராசிகி கிழக்கடிவானத்தின்கீழும். இரண்டு மணித்தியாலத்தில் அதாவது (அப்பணியளவில்) மேடராசிக மேற்கடிவானத்துக்குக் கீழே போகத் துவாராசிகி கிழக்கடிவானத்துக்கும்.

கவது. ஒவ்வொரு இராசியிலுமிருக்கின்ற பிரதான நட்சத்திரங்கள் இவ் வானத்தின்கீழும் உங்களுக்குக் காட்டும்படி இதுகாசியத்திலே பன்னிருபடவாக்கினிடத்திற்குக் கீழே நீங்கள் கண்ணுக்குக் கிரகத்துக்கொள்ளும்வரைக்கும் காலத்துக்குக் காலம் கவனித்து வருவீர்களாக. உய்களுக்கிலவியமான உதவியைச் செய்யத்தக்கவர்களிலேயென்று கண்டால் நீங்கள் கண்ணுக்குக் கவனித்துப் பார்த்த வேண்டியவையின்ன தென்பது பின்வருஞ் சூசிகங்களால் அறித்து கொள்ளலாம்.

சித்திரை மாதம்.

சாதிடம். சித்திரை. ம. உததி. முதல் வைகாசி. ம. உததி. வரை.

Date.	சூரியன்	சந்திரன்	வா.ம.	நட்சத்திரம்.	திதி.	யோகம்	கரணம்.
12	க	பு	சு	சா	தி	சா	மக துரு க உல
13	உ	ல	சு	உ அ	ச	சஉ	வி சா கர வகு
14	க	வெ	சு	உ	0	கசு	அ சா வி க
15	ச	ச	சு	சா	ப	கவ	வ கச பா க
16	கு	ரா	வி	சா	து	உ	சி உசு கர உ
17	க	தி	அ	சா	தி	உ	வி கச வி உ
18	உ	செ	கே	சா	ச	கச	வ கச பா கச
19	அ	பு	மு	சா	ப	மச	ப அ தை மச
20	க	வ	சு	சா	ஷ	உ	சி சா வ உ
21	ய	வெ	உ	சா	ல	உ	சி க ப உ
22	மக	ச	தி	சா	அ	உ	சா கச
23	உ	ரா	அ	சா	க	உச	ச கச கவு உ
24	மக	தி	ச	சா	த	உச	ச கச கர மச
25	மச	செ	சு	கவ	ர	உச	ம கச வி மச
26	மகு	பு	சு	க	து	உ	வை கவ தை உ
27	மக	வ	உ	அ	தி	க	வை வ க

புதினச் சங்கீதிகள்.

யாழ்ப்பாணம்.

கோலிவிளிந்த—து அசகம். ஆண்டிற் கூடின கப்பிற் கொட்டிவ முலவீர்திவ்விருக்கும் இராமன் விஞ்சி எஃகபலனை கொலுபாதகத்திசிமித்தம் கிந்தரை மீ. சதீ. தூர்மும்படி நீதியதபத்திப்புக்செய்தம், மகராசா அவர்கள் அவனைத் தூக்காமல் மன்னித்துவிட்டு அசற்குப்பதினாக விலங்குடன் கரீரஊர்ப்புஞ்செய்துகொண்டு கிழைச்சாலைவிருக்கும்படி தீர்ப்பாட்டினார்.

நட்டெட்ட.—வடநேசத்திவிருந்து கிழிந்து நாளைக்கு முன் இவ்விடத்தில் வந்து காந்தப்புராணத்திற் கூறப்பட்டிருக்கும்படி டெடுகெட்டசரிதைகளைப் பற்றிப்பாடிய ஒரு நாடகத்தை இவ்விடத்தில் சனங்கிப்பார்க்கிறதற்கு வினாயாடினதினால் இவ்விடிலுள்ள அனேகமாயிரஞ்சனங்களுடைய நாமார்க்க நினைவைக்கொடுத்துப்போடுகிறதற்க்கேதவாயிருந்தது. இப்படிப்பட்ட கூத்தாடிகளை ஆடும்படி பணக்கொடுத்து முயற்சிபண்ணித் தைரியப்படுத்தினவர்கள் மாண்புபாய்க் குறிச்சியிலுள்ள விதான, உடையார், நொத்தாரிசமுதலானவர்கள் தான். இப்படிப்பட்ட வினயாட்டினால் தங்கள் ஆண்டினைகள், பெண்டினைகளுக்கும் மிகநட்டம்வருமென்பது மாண்புபாயிலேதானே கண்டுக்கொள்ளலாம். ஊர்சங்கமைப்பப்பற்றியிருக்கும் இப்படிப்பட்ட உத்தியோகஸைதர் சனங்களுடைய நலமையை கண்ணெறிக்குக் கொண்டுவருகிறதை விட்டுத் துன்னெறிக்குக் கொண்டுவராமல் பிரயாசப்படுகிறார்கள் போலே. மிகவும் வலிக்குப்படுத்தக் கணியகாரன் இப்படிப்பட்டவ்விதேதமான வினயாட்டுக்கெட்டுகொடாதவரென்று தெரியவந்தாலும் இத்தகையவ்விதேதற்கு தைரியப்படுத்திவிட்டதைப் பார்த்துமொரு சூது செய்த ஆச்சரியமாயிருக்குது. ஆயினும்மகாகனமொரு நம்பாரா. விதானியார் வைரமுத்தவர்கள் இவ் கூத்தாடிகளுக்குத் துலவெய்வெண்ணெய் அளவருடைய கிண்கிண்தா வருந்திட்டுக்கொடாதும அசற்குடன்பாடால் தமது கடமைபென்றெண்ணக் கொடாருக்கறிவித்து அவர்களை யாழ்ப்பாணத்தவிராசபடி பண்ணியிருக்கார்.

சேவப்பி.

நாம் தீன்கெறபடி இப்பொழுது மாண்புபாய்க்குச் சேர்ந்த நவாவிக் குறச்சியில் நானூறுபேருக்கு அதிகமான சனங்கள் கூட்டக் கூடியவ்விடம் குராமாய் சேவப்பார்க்கட்டிவினயாடுவதை விதானியார் கூறும் தும் அக்கூட்டத்தைக் கொலைப்பதற்கு யாதா யொரு பிரயெத்தனம் பண்ணாதெண்ணிக்கவிலலை.

நிருவிழா.

மருதமயிற் பிள்ளையார்தொடவிலை வருடாந்தோச்சவதனம் இப்பொழுது நடந்துவருகிறபடியால் அநேகம் ஆயிரம்பொர் இராப்பன்னையணர் மண்பளவுக்கு மேலே கோவிலில் நின்று காந்தைக்கக்கவென்ற சந்தடிபண்ணிவருகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட தினங்களில் வெளிச்சத்திலும் இடையே அதிகம் வசதியிருக்கும்படி தெமக்குத் தெரியும. புத்தியையாய்த் தங்களுடைய பணத்தைத் திருவிழாவுகென்று செலவழித்தவர்களுக்குண்டானால் அவர்களுக்கு ஆவல்தமாய்க் கொடுத்த பணத்தின் பேரில் ஆதனமந்துக்கு ஏனையுலாபம் கடைத்ததென்று இரண்டு கிழமையிற் பிற்கு எவ் கட்டு அறிவித்தால் மெத்த உபகாரம்.

நிருமிங்கலம்.

மார்ச்சு மாதம் மசுக்கத்திக்கும்கலத்திவிருக்குமோர்வாவிபவ் தன்மாதாவின்மேற் கொப்பக்கொண்டுள்ள அடாதவார்த்தைகளினால் அவனை வைய அவன் மிகுந்த விராக்கியத்துடன் தன்னைகொல்லும்படி வகைதேடிப்பின் கொஞ்சநிறை எடுத்திக்கரைத்துக்குடிக்க அவன் மூத்தருமாரன் இச்செய்தியைக் கேள்விப்பட்டு மிகுந்த அக்கத்தினால் பரையாசப்பட்டுக் கொஞ்சமருத்துவாக்கவொடுக்க அதுவும் பலன்செய்யாமற்போனதினால் விடியயடுது. பகல(பு)ண்போலிற் துபோனதை மிகுந்த திக்கத்துடன் அறிவிக்கிறோம். இப்படிப்பட்ட பசாசானவனுள் கோபம் வைராக்கியம் முதலான துற்றணங்களை நரகத்திற் சடுதியிற் கொண்டுவரக்கூடிய கயருக்குக் குண்டிருக்கிற கண்ணியாவுக்கொண்டு சத்திய வேதத்திற் சொல்லியிருக்கிறபடி கர்ச்சிக்கிற சிங்கம் போல் எவனை விழுங்கலாமென்று வகைதேடிச் சுற்றித் திரிகிறதை நாம் முன்னறவுணர்ந்து அசதியுள்ளவர்களாகவல்ல விழுப்புஞ்சாக்கிரதையுள்ளவர்களாய்த் துற்குணங்களுக்கிடக்கொடாமல் எச்சரிக்கையிருப்போமாக.

J. L. G.

SUMMARY OF NEWS.

JAFFNA.

Festival at Pulliar's Temple at Manepy.—The annual festival at this temple is now being held. Great numbers of people attend every night to witness the ceremonies and to—let them say what. We question whether it is lawful for them to continue their noise and disturbance to such unseasonable hours, as they usually continue till 12 o'clock and after, but we are well aware that the darkness of night rather than the light of day befits such occasions. We will thank any who have been foolish enough to spend their money at this festival, to report to us after two weeks—the moral and spiritual benefit they have derived from their offerings.

Cock Fighting.—We are credibly informed that there are several parties in Manipy who are engaged in supporting the cruel and unlawful game of cock fighting. The meetings are held, we believe, in Navally, and we are told that as many as 400 persons are sometimes present, and that the vidahns are cognizant of the affair and take no measures to suppress it.

Public spirit of public men.—A company of traveling Comedians from the continent, have lately been performing in this vicinity some of the scandalous scenes related in the Scanda-purana—for the entertainment and demoralization of the native community. The chief patrons of these Actors were public officers—the Vidans, Oodiyars, and Notaries of the village. It is well known to these men that the performance of such plays is calculated to lead their sons and daughters into all manner of iniquity—of the truth of which there are melancholy examples in Manepy—and yet though guardians of the public welfare they are found pandering to the vices they ought to seek to reform. It is matter of sincere regret that the respected Maneyugar Superamaniar, of this village, who, we believe, is not often found engaged in such transactions, should have lent his encouragement to them at this time. It should also be stated to the credit of Vidahn Wiramootom, that he refused, when strongly urged by some of his friends,—to render them any support, but as in duty bound, reported them to the District Court, by which means they were warned out of Jaffna.

TRINCOMALIE.

Married at Trincomalie on the 3d Feb. 1843 Mr. Ratnsinga Mudeliar Valoopully to Miss Valoopully both respectable natives. The ceremonies, which were conducted with great splendor, continued several days, presenting a delightful scene, which drew together a large concourse of people, besides those who were invited. As the married couple are possessed of good dispositions and virtuous character, it is hoped they may live in harmony, love, and peace, and in the fear of God. May the Almighty grant them happy and long lives and all manner of blessings.

"She is a wife who unweariedly guards herself, takes care of her husband, and preserves unsullied fame."—Communicated.

AHMEDNUGGER.

Hurricane.—A severe hurricane was experienced at Ahmednugger on the 16th ult. which caused considerable damage, by tearing up trees, leveling houses, &c. It lasted only 5 minutes.

"Dnyanodaya"—This is the title of a monthly publication of 16pp small 4 to. published at Ahmednugger, in the Maratna language, with occasional translations into English. The object of the work is similar to that of the Morning Star. It is stated by the Editor to be the first and only religious (Christian) paper published in any native language on that side of India. The Morning Star is the first and only paper in the Tamil language published in Ceylon. The Ceylon Treasure published at Colombo, in the Cingalese language, was commenced 5 or 6 months before the Morning Star.

It was from such small beginnings as these, that the present ocean of news-paper and periodical literature in Europe and America, with its immeasurable weight of influence upon society, took its rise. Though the influence of these humble periodicals, may for a time come, be circumscribed by the opposing prejudices of the people they are designed to benefit, yet there are causes at work upon society in India, which will gradually open the way for their more extensive usefulness. Every good man is under obligation to give a friendly lift to these undertakings that the burden of their support may not fall too heavily on those charitable institutions, by whose patronage they have been originated.

The "Dnyanodaya" for February, contains an interesting notice of the conversion to Christianity of two young Brahmuns, who persevered in spite of the remonstrances and persuasions of their parents, to maintain their faith in Christ.

SCINDE.

Consequent on the recent victory of Sir Charles Napier over the Ameers of Hyderabad—it is announced by Government, that Scinde is henceforth to be a province of the British empire.—Sir Charles Napier is appointed Governor. Slavery is at once abolished; also all transit duties; and the navigation of the Indus is declared to be free to all nations.

It is said that the Treasure found in Hyderabad is upwards of £1,000,000, and that is to be appropriated as prize money to the victorious army.

CONTENTS.—அட்டவணை

வேதபரொழுக்கம்	81	Beschi's Instruction Chapter 5th.	81
சமுத	82	The Eagle	82
இலக்கணக்களஞ்சியம்	83	On Tamil Grammar	83
பூரய்யருடைய ஐந்தாம் காசி		Mr. Poor's Letter	84
தம்	84	Explanation of a verse requested	ib.
சிறிஸ்தவமதம்	85	Scriptural proofs, &c	85
கிரகசாரம்	86	Rules for the conduct of a Chris-	ib.
பஞ்சாங்கம்	ib	tian Life	-
பதினச்சுவடிகள்	87	On the heavenly bodies	86
		Panchangam	ib.
		Summary of News	87

அறிவித்தல்.

கூடாசகம். ஆண்டு ஆடி மூல முதற் திகதி முகனை யாக, கூடாசசம். ஆண்டு ஆனி மூ. நயம். திகதியீ ராக யாழ்ப்பாணமும், வன்னியம் சாராயக் கள்ளுக்கு க்குத்தகையை இதனடித்துவருகிற சித்திரை மாதம், னு மீ. திகதியாகிய புதன் கிழமை யாழ்ப்பாணங் கச்சே ரியில் விற்கப்படுமென்றித்தால் அறிவிக்கப்படுகிறது.

மல்லூர், நூரைக்கலாவை சாராயக் கள்ளுக்குத்த கையும் இதனடித்துவருகிற சித்திரை மாதம், உளுந். திகதியாகிய செவ்வாய்க்கிழமை மல்லூர் கச்சேரியில் விற்கப்படுமென்றித்தால் அறிவிக்கப்படுகிறது.

குத்தகைகாரர் தானே சாராயந்தேடிக்கொள்ளவே னுமென்பதைத் திட்டமாய் அறிந்துகொள்ளவேண்டி யது.

யாழ்ப்பாணங் கச்சேரியில் கூடாசகம். ஆட. புகுனி மாதம், உளம். து. ஏ ச ச ம .

NOTICES.

NOTICE is hereby given that the Arrack and Toddy rent of Jaffna and Vanny Division of the Province for the year commencing from the 1st July 1843 and ending with 30th June 1844 will be exposed for sale at the Jaffna Cutchery on Wednesday the 5th April next.

The Arrack and Toddy rent of Manaar and Nowera Calave Division of the Province will be exposed to sale at the Manaar Cutchery on Tuesday the 25th day of the same month.

It is to be clearly understood that the renter is to supply himself with the Arrack.

Jaffna Cutchery, March 27, 1843.

NOTICE is hereby given that the following Delft horses will be sold by auction at the Jaffna Esplanade on Saturday the 15th instant at 8 o'clock A. M.

2 horses aged	5.	} These ages are not known with certainty.
7 " "	6	
2 mares "	6.	
1 do "	5.	

The terms of sale will be made known on the spot, previous to the commencement of the sale.

இதன் பின்னாற் சொல்லப்படுகிற நெரிந்தீயற் குதிரைகள் இந்த மாதம் யிடு. திகதியாகிய சனிக்கிழமை காலமே அ. மணிக்கு யாழ்ப்பாணம் முதல்வெளியில்

வெந்தீசுகூறி விற்கப்படுமென்றித்தால் அறிவிக்கப்படுகிறது.

டு. வயதற் குதிரைகள் உ. }
 கூ. வயதற் குதிரைகள் ஏ } இந்தவயதக்
 கூ. வயதற் பெட்டைக்குதிரைகள் உ. } க் த்தார்த்த
 டு. வயதற் பெட்டைக்குதிரை. க. } மாய்த் தெந்
 ய வராத.

விற்பனவின் கொந்தீசு வெந்தீசு கூறிவிற்குமுன்னி தாய் அந்த இடத்திற்குணே அறிவிக்கப்படும்.

யாழ்ப்பாணங் கச்சேரியில் }
 கூடாசக (ஸ்). சித்திரை மூ. } E. H. SMEDLEY,
 டு திகதி. } Agent.

ADVERTISEMENT.

Mr. WILLIAM DE ROOY most respectfully begs to inform the Ladies and Gentlemen of this place and the public that he has this day commenced business as a Merchant and Shop-keeper, and that he will expose for sale on Monday the 3d. April next, between 11 and 12 o'clock in the morning, at his house situated in the 1st Division Cross Street, Pettah following goods from the latest arrival. Viz.

Palmercen dresses, Flowered Muslin, Cambric, Muslin Scalloping, Flowered Net, Cambric handkerchiefs, Prints and Gingham, Muslin de Lane Dresses, Ladies' silk Stockings and Gloves, Silk handkerchiefs, Coloured Sattin Ribbon (narrow.) Black shoe Ribbon and Galloon, Bonnet Ribbon, Black silk Velvet, do waist Bands, Broad and narrow Lace, Quilling, Coloured Braiding and Bobbin, Willow Squares, Spring Garters, Bonnet wire, Lapets, Muslin Shawls, Cuffs, Collars, Tippets, Gauze veils, do Scarfs, do Shawls, Baby's Lace Caps, Fancy and Straw Bonnets, Cloth and Horse Hair Caps, Cap Picks, Men's and Boy's Straw hats, Youth and Men's beaver hats.

Superfine Black and Blue cloth, Waist Coatings, White Moul Skin, Blue, Black, Puse, and Crape Lasting, Brown and Black Holland, Black Cotton Velvet, Black Cambric, White Sattin Jean, Long cloths, Welch Flannels. Military Stocks, Silk Purses, Couch Chintz, Whale bone Basks, Ready made coloured Shirts, Shooting Coats, Silk and Cotton Umbrellas.

Patey's and Cos. Best Lavander water, Spirit De Rose, Essence De Rose, Pomatum, Rowland's Kallador, Essence of Tyr, Assanoe Extracts, Essence of Ginger, do Peppermint, Cream of Tartar, Essence of Marcella, Smelling Salts, Boxes of Odontoo dentifrice, Brown Windsor Soap, Hair Powder and Powder Puffs, Best Eau de Cologne, Tooth, Nail, Coat, Shaving and hat Brushes, Ivory tooth Combs.

Gilted Buckles, Bracelets, Bangles, Earrings, Bracelet Snaps, Broaches, Gilt and Diamond Studs, Chains, Gilt Buttous, Snaps, Gilt Beads, Hair Pins, Silver Thimbles and Needles.

Albums' Bibles, Johnson's Dictionary, Euclids, Teacher's Questions, Poetical Chronology, Natural History with plates, Port folio, Drawing paper, Waifers, Pen holders, Steel Pens, Drawing Pencils, Indian Rubber, Sealing wax, Glazed Crayons, Spectacles, Eye glasses, Complete colour Boxes, Maps.

Scissors, Penknives, Pocket and Shoe knives, Ivory handle Balancing Knives and Forks in sets, Spurs, Prass Padlocks, do Cocks, Cork Screws, Dog chains, Files, Snuff Boxes, Powder Flasks, and Shot Belts, Gun Caps, Glass Gun powder, Shot, Brass Cannons.

Tumblers, Decanters, Custard, Jelly, Wine and Liquor glasses.

Dressed and undressed Dolls, some with moving eyes, and Toys, &c.

Indian Rubber, oil blacking in cakes, do in stone Jars, do in Tin boxes.

German silver, Table, Dessert and Tea spoons, and Forks, do ladle, do Watch Guards, Metal Inkstands, do Table, Dessert and Yea spoons, Cruet Stands, Table shades, Coffee, Tea, and Mustard pots and Milk Jugs.

Currents, Jams, and Jellies Mustard, Sallad oil, White wine vinegar, Chocolate, Loaf cheese, Crushed loaf sugar, White soft do, Black and green Tea.

Superior Sherry, Sherry Ratefia, Brandy, Port wine, do in Pints, Country Bottled Beer and Porter, Madeira and Cider, Holland Gin and a variety of other Articles.

N B. Mr. WILLIAM DE ROOY in thus announcing of his having established himself in business begs at the same time to solicit the support and patronage of the public in this his new undertaking, and it would be necessary perhaps for him to assure them that he will always be ready and willing to attend to all the orders and requisitions of any of his customers at out-stations who may require any goods, &c.

Jaffna, 29th March 1848.

பேற்றலாமென்று நிச்சயமாகவறித்தேனெனில் அதிற் பிறகுமோ ப்ஃமடைவெடுகு உட்கையாவென்று சற்றும் பாராமல் ஆண்டவரை நம்பி அவருக்கெழியஞ் செய்து பலரைக் கரையேற்றி இன்ன மிக்கெயிருக்க மன்றிவேனென்றார். இவற்று நியாயமெனினில், ஒருவன் நனக்கொருத் தமோட்ச நிச்சயத்தை ஆண்டவருக்கென்தொ த்திரமாகக் கைவிட்டி யன்பு அவன் மோசம்போக அளவில்வாத தையுள்ள கவாயி பார்த்துக்கொண்டிருப்பாரோ, முன் சொன் ன நிச்சயத்தினும் பின்பவன் மோட்சத்தைவைத்து நிச்சயமா ருமே. இங்கேதானே ஒரு ராசா தனக்குச் சீமைவடவேணுமெ ன்றிருக்கையால் அதற்கு முன்னே ராசாவுக்குப் பிரியவழியத்தைச் செய்வதுவென்ற உட்குதாயத்தைப் பாராமல் அந்தச் சீமை யை கைக்கொண்டதோராலும் சொன்னவழியத்தை முடித்த பிற்பாடனைத்த தருவானோ? இவையையோ? சந்தேகப்படக் கண்டிரு ண்டோ? அதையும் அதிலே பெரிய சீமையும் பெரிய வரிசைக்கு ம் உன் பட்சத்தைக்கண்டு தருவாரென்பது நிச்சயத்தானே. அப் படியே ஆண்டவருக்களுக்குத் தந்த தொழில் ஆத்தமத்துக்கு விச்சினம் வந்தாலும் எச்சரிக்கையோடுருக்கவேண்டியதொழியக் கேடுவருமென்றஞ்சி மயங்கவேண்டாம். புறத்தியார் சரித்துக் குதவிசெய்வார், ஆண்டவர் தாமே உதவியாக திற்பாரென்ற துத்தலிர கெத்தீர்க்கு கானிலே மற்றத் தருமங்களை விட்டு நொ த்தாரர்க்கு ஆதரணம் பசிப்பார்க்கு உணவும், இவ்வார்க்கு உட யுந் தந்ததற் கவரே மோட்சத்தைத் தருவாரென்று யெககாதர் திருவாய்பற்றினதெல்லோ.* இன்ப புழுத்தமிழுஞ் சரித்திக்கு உதவிசெய்ததினால் இத்தினே வரிசையும் சன்மையும் வருமெனில் என்மும் அழிவல்லாத ஆத்தமத்துக்குதவிசெய்து புறத்தியாரை யுங் கையேற்றப் ப்ரயாசப்பட்டதற் காண்டவர் என் செய யார்? இராசாமகனுக்கு முன்புபால கொடுப்பவளுக்கு இராசா த் தனக்கேற்ற போசனம் குறைபில்லாமற்றத்து பெணுவதுபோ ல ஆண்டவர் பிள்ளைகைய மனிதரெல்லார்களுக்கும் ஞானப்பா லாயி யவதவுணர்ச்சிக்கண பூட்டி ி ப்ரயாசப்பட்டுக்கொண்டு தி ரிவசிய ஆண்டவரும் தனக்கேற்ற தேவபோசனமாயி ய தேவவ ரப்பிரசாத் தண உனக்கு கிறையத் தருவார், ி புறத்தியாருக்கு கவல உணர்ச்சிக்கண வினைவகவருத் தவனவாக உனக்குக் கல்துண ர்வுள் வினையுட. ி புறத்தியாரை கவலவராக வகுத்துவனவா க ியே கவலவருவாய். உறையிற் கிடந்து கறைபட்டுக்கெடுங் கத்த வெட்ட வெட்ட வொளி பெறவல்லோ? பொற் பொருள் கண கொடுக்கக் கூடக் கூடத் தானே வளர்த்து கூடரேறாமல்வோ? கிணற்றுத் தணைநிறைக்க ிரே புதனீத் துறையல்லோ? காணே புற த்தியார் கோபத்தையாற்றச் சொன்ன சிபாய்க்கணில் என் கோப முமாருதோ? பெரினபத்தையிழந்து பொற்காரணமாயி கிற்றின் பத்தாசையால் வருங் கெடுகண நான் புறத்தியாருக்குக் காட்டின விடத்தில காணும் அஞ்சாதிருப்பேனோ? புறத்தியாராசைப்படி அழியாத மொட்ச செல்வங்களை விரித்துக் காட்டின தன்மையா ல என்னும் அதின் மெலாசை வினையு பிற்றுக்குமோ? செல்வெவி னைத்த தணைநீகொண்டெயிலும் வாப்க்காலும் கணையாதோ? ஆயினும் இன்னமதிமகாயதவே ிங்கன் தொழும்படிக்கு வேறே பல்வ ிசேஷிக்கொக்கு முதலிய பொரு நியாயத்தை யறிந்து கூடவீர்கள். ஆண்டவர பரம நீத்பரணுகைபல ஒருவாக்கொரு தொழிலுக் கட் டணயிடுமென்பா ததற்குரிய உதவியை வலவையுந் தருவாரில்லாவி ட்டால் நம்மாவொன்றாமாகாதொரு தாமறித்திருக்க வேண்டிய உதவி அவர் செய்யாமல் நம்மை ஏவினாராகில் அவருக்கு கித்பாரு மோ? கமக்குக் குமமுடியுமொவாகையால் தேவாவன்ற தொழி னுக்கு வெவவேறே உதவி அதற்கத்தற்குரிய முறையாலாண்டவா செய்வது நிச்சயத்தானே. இத்தெ வச்சேஷியத்தைத் தொழில் வர மென்பார் சரித்தியார்க்கன் தங்கள் விரதங் காக்கத் துறவு வரமும், இராசாக்கன் தங்கள் இராச்சியங்கையாளச் செங்கோல வரமும் சமுசாரிகன் தங்கள் மணயான நெறிவிடாமல் கட்டித் தி வாழ்வல் வறவரமும் பெறுவார்கள். இத்தொகை முதலான தொழிலகளுக் கேவலமாக ஒவ்வொன்றற்கொரு விசேஷித்த வரமே ஆண்டவரால்

ஒவ்வொருவனுக்குக்கொடுக்கப்படுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அப்படியே உபதேசஞ் சொல்ல ஆண்டவரொருவனுக்கத்தெரித்த போது அவனுக்குத்தெரிவரமே கொடுப்பார். இத்த வரமெனினில், உபதேசித் தொழிலிற் செய்ய வேண்டிய யாவையுக் தனக்குப் பழுதவராமற் புறத்தியாருக்கு முதலிலும்படிக்கொத்தமு றையோடு முடிக்க விசேஷி வல்லமை தரும் வரம் அதுவேயா கையால், உன்றொழில் நியித்தமராக வேறொருவனுக்குப் பாவத்துக் கேதவாயிருக்குமிடத்திற போலனும் ி கண்டுவேணுமென்ற லொழியப் பாவத்தில் விழாதபடிக்கு விசேஷிவாத்தாசை உன் றொழில் வரத்தினுனக்குண்டாமே. அவனவன் தன்னிடத்திற் அ னுதனம் சம்பலிக்குத் தவமை பார்த்தெது தான் வினையாடப்பே சினவிடத்திற் தனக்குத் திமை கிளைவு சோதனை வத்தன்மைபாற் தன்னுபதேசித்தொழியிற் செய்ய அவ்விடத்திற்குநே பேசினுதும் அந்தச் சோதின வரவுமில்லை. உத்தானம் அதை பெனிதாய் ம மத்துத் தன்னுத்தமத்துக்கிதொற் பழுதவரவுமில்லையென்று கா ண்பார். இத்தப்படியாகையிலு இத்தத் தொழிலு ச்ஞுப் முடி ப்பதறிதென்றும் இதிலே தப்பி விருவதெனிதென்றமஞ்சிப் பிச் வாங்க தியாமுண்டு? ியே முழுமனதோடு துணித்து சத்த ருனக்குச் செய்யு விசேஷிவுதலியை மறுத்தாலெழியப் பலரை க் கூட்டிக்கொண்டு மோட்சத்திற் சென்ற விசேஷி வரிசை பெற் ற வாழ்த்திருப்பாயென்பது நிச்சயத்தானே.

கூம். அதிகாரம் முற்றப் பெற்றது.

மகம்மதுசமய நூல்.—AL-KORAN.—5.

(History of Abraham compared with that given by Moses.)

ஆபிரகாமுடைய சரித்திரத்தைக்குறித்துச் சொல்லியது.

க. மோசே யுட. அத்தகாரம். க. கூ.

கோறன். உ. அத். நடுப்பகுத்.

க. பின்பு பராபரன் ஆபிரகா முடனே சொன்னது, ி உன் தே சத்தையும் உன்னத்தாரையும் உனதகப்பனுடைய வீட்டையு ம்விட்டுப் புறப்பட்டுகா னுனக்குக் காண்பிக்குத் தேசத்துக்குப் போ.

கருத்தர் ஆபிரகாமை ச் சிலப்பல வார்த்தைகளைக் கொண்டு பரிசோதித்த பொழுது அவன் தவறாம ல் நிறைவேற்றின காலத் தை நினைவுகூருங்கள். மெ ப்பாகவே நான் மனிதசா த்நிணுடைய தேவபத்திக் கொரு முன்மாதிரியாக உ ன்னை ஏற்படுத்தவேனெ ன்று கருத்தர் ஆபிரகாமு டன் திருவுளம் பற்றினார். ஆர் தங்கள் மனதில் மயக் கடிக்கொண்டார்களோ அ வர்களையல்லாமல் ஆபிர காமுடைய மாரிக்கததுக் கு விரோதியாய்நிற்பவன் யாவன்? சத்தியமாகவே இவ்வுலகத்தில் தாம் அவ னைத் தெரிந்து கொண் டோம். வரப்போகிறஉலக த்திலேயே, அவன் நீதிபு ள்ளவர்களில் ஒருவனுயிரு ப்பான். ி உன்னைத்தா னே எனக்கு ஒப்புக்கொ டிஎன்று ஆண்டவன் அவ

உ. நானுண்டப் பெரிதான ச ன்கூட்டத்தக்கு முதன்மையா க்கிஉன்னை ஆசீர்வதித்து உன்பே ரைப் பெருமைப்படுத்துவேன் ி மற்றவர்களுக்கு ஆசீர்வாதம் வரு ம்படிக்கு ஏதவாயிருப்பாய்.

க. உன்னை ஆசீர்வதிக்கிறவர்க ளை ஆசீர்வதிப்பேன் உன்னைச் ச பிக்கிறவனைச் சயிப்பேன் பூமியி னுள்ள வயிசங்கசெல்லாம் உன் ளுலமாய் ஆசீர்வதிக்கப்படு மெ ன்றார்.

மோசே. யுட. அத்தகாரம். க.—உ.—யுட.

க. பின்பு பராபரன் மயிரேயி னுடைய தோப்பிலே அவனுக்கு ப் பிரசனனமாரூச் (எப்படியெ னில்) ஒருகாள் அவன் உட்டண வேணயிற் உடாரவாசவிலே உ குக்கார்த்திருந்து,

உ. தன் கண்ணை உயர்த்திப்

* கடைகிசானிலே குறுக்கப்பட்ட கன்மைகளைச் செய்தவர்கள் யாவரும் மோட்சஞ் செருவார்க்கொன்றல்ல, வேதத்திற்கிணக்கி ப் பூரண சற்குணத்தையுடையவர்களாய்ப் பிறருக்கு கன்மைகளைச் செய்தவரானே கரையேறவேண்டியவர்களுள் ஒருவராகவேண்டி அப்படிச் சொன்னாரென்பது மத்தேயு எழுதிய கவிசேஷித்தி னிருப்பதைத்தாம் அதிகாரத்த ல் விளக்கும்.

பார்த்தபொழுது மூன்று புருஷர்களும் அவனுக்கெதிராக நின்றுக் கர் அவர்களைக் கண்டவுடனே அவர்கள் உடரவாசலிட்டு அவர்களுக்கெதிரொண்டொடித்தரை மட்டுக்குனிந்த,

க. ஆண்டவரே உம்முடைய திருக்கண்ணருள் எனக்குக் கிடைத்ததராமல் நீர் அடியேனை விட்டுவிடவொத்திருப்பீர்.

எ. மெலும் ஆபிரகாம் மாட்டு மக்கைக்கு ஒடி ஒரு கல்லு உளக்கன்றக்குட்டியைப்பிடித்துவேறுக்காரர்கையிலே கொடுத்தான் அவனுமதைப் பாகம்பண்ணித் தீவிரப்பட்டான்.

அ. பிள்ளும் அவன் வெண்ணையையும் பாஸுபுந்தான் பாகம்பண்ணின கன்றக்குட்டியையும் எடுத்தவந்த அவர்க்குமுன்பாகவைத்தான் ஆபிரகாமும் மாத்தின் கிழே அவர்களுக்கருகே கின்றான் அவர்க்குப் புத்தாரர்கள்.

க. அப்பொழுது அவர்கள் அவனை நோக்கி உன் மனைவியாகிய சாராளைக்கே பென்றார்களா?

ல. அதோ உடரத்திலிருக்கிறுனென்றான் அதின் பின் அவர் சொன்னதொரு சில உற்பத்திகாலத்தருணத்திலே உன் கிடத்திற்குத் திரும்பியருவேன் அப்பொழுது உன் மனைவியாகிய சாராள் ஒரு குமாரசனைப் பெறவானென்றார். சாராள் அவனுக்குப் பின்பு நமஸ்க் உடரவாசலி விடுத்த அநைக்கேட்டான்.

ஸ. (அக்காலத்திலே) ஆபிரகாஞ்சாராளைப்பவாகக் வயதுசென்ற கிழவர்கையிருந்தாரர்கள். இலத்திரெக்குள்ள நன்மை சாராளுக்கு கிண்டபொயிற்ற.

வ. ஆகையார் சாராள் தன்னுள்ளத்திற்கிசித்தாரன் கிழவியும் என் எசுமான் முதுமையுமாயின் எனக்கு இப்பமுண்டாயிருக்குமாவென்றெண்ணினார்.

மொசே உக அக்காரம். ௧-௫.

க. பின்புபராபர் தாமனுக்கொடுத்தபடியே சாராண்பார்

னுக்குத் திருவளம்பற்றின பொழுது, சரமசரமனைத்தையும் படைத்த ஆண்டவனுக்கே நான் என்னை ஒப்புக்கொடுத்தேனென்று மறுமொழி பகர்ந்தான்.

கோறன். யக. அந். நடுப்பகுதி.

நமது தூதர்கள் நற் செய்தி கொண்டு ஆபிரகாமிடத்துக்கு வந்து உன் மேல் சமாதானம் இருக்கக்கடவதென்று சொன்னார்கள். அப்பொழுது அவனும் உங்கள் மேற் சமாதானம் இருக்கக்கடவதென்று சொல்லி ஒடிப் போய்ப்பொரித்த கன்றிறைச்சியை எடுத்துக் கொண்டிவந்து அவர்கள் முன்னேவைத்தும் அவர்கள் தங்கள் கரங்களினால் அந்த இறைச்சியைத் தொட்டுப் பராததை அவன் கண்ட பொழுது அவன் அவர்களில் வெறுப்புக்கொண்டு அவர்களுக்குப் பயந்த பொழுது பயப்படாதே என்றார்கள். ஏனென்றால், நாம் லோத்துவின் சனமண்டைக்கே அனுப்பப்பட்டோம். அவனுடைய (ஆபிரகாம்) மனைவியாகிய சாராள் அருகில் நின்று நகைத்தாள். நாங்கள் இசைக்கையும், அதன்பின் பாக் கோபையும் உனக்குத்தருவேமென்று அவளுக்கு வாக்குத்தத்தம்பண்ணின பொழுது, ஐயோ! விருத்தாப்பியாகிய நான் ஒரு புத்திரனைப் பெறவேனா? எனது புருஷினும் வயது முதிர்ந்தவராய்ப் போனாரே என்னுள். மெய்யாகவே இதொரு ஆச்சரியமான காரியமென்று அவன் சொன்ன பொழுது பராபரனுடைய கட்டளையினு

க்குத் திருவளம்பற்றின பொழுது, சரமசரமனைத்தையும் படைத்த ஆண்டவனுக்கே நான் என்னை ஒப்புக்கொடுத்தேனென்று மறுமொழி பகர்ந்தான். கோறன். யக. அந். நடுப்பகுதி. நமது தூதர்கள் நற் செய்தி கொண்டு ஆபிரகாமிடத்துக்கு வந்து உன் மேல் சமாதானம் இருக்கக்கடவதென்று சொன்னார்கள். அப்பொழுது அவனும் உங்கள் மேற் சமாதானம் இருக்கக்கடவதென்று சொல்லி ஒடிப் போய்ப்பொரித்த கன்றிறைச்சியை எடுத்துக் கொண்டிவந்து அவர்கள் முன்னேவைத்தும் அவர்கள் தங்கள் கரங்களினால் அந்த இறைச்சியைத் தொட்டுப் பராததை அவன் கண்ட பொழுது அவன் அவர்களில் வெறுப்புக்கொண்டு அவர்களுக்குப் பயந்த பொழுது பயப்படாதே என்றார்கள். ஏனென்றால், நாம் லோத்துவின் சனமண்டைக்கே அனுப்பப்பட்டோம். அவனுடைய (ஆபிரகாம்) மனைவியாகிய சாராள் அருகில் நின்று நகைத்தாள். நாங்கள் இசைக்கையும், அதன்பின் பாக் கோபையும் உனக்குத்தருவேமென்று அவளுக்கு வாக்குத்தத்தம்பண்ணின பொழுது, ஐயோ! விருத்தாப்பியாகிய நான் ஒரு புத்திரனைப் பெறவேனா? எனது புருஷினும் வயது முதிர்ந்தவராய்ப் போனாரே என்னுள். மெய்யாகவே இதொரு ஆச்சரியமான காரியமென்று அவன் சொன்ன பொழுது பராபரனுடைய கட்டளையினு

க்குத் திருவளம்பற்றின பொழுது, சரமசரமனைத்தையும் படைத்த ஆண்டவனுக்கே நான் என்னை ஒப்புக்கொடுத்தேனென்று மறுமொழி பகர்ந்தான். கோறன். யக. அந். நடுப்பகுதி. நமது தூதர்கள் நற் செய்தி கொண்டு ஆபிரகாமிடத்துக்கு வந்து உன் மேல் சமாதானம் இருக்கக்கடவதென்று சொன்னார்கள். அப்பொழுது அவனும் உங்கள் மேற் சமாதானம் இருக்கக்கடவதென்று சொல்லி ஒடிப் போய்ப்பொரித்த கன்றிறைச்சியை எடுத்துக் கொண்டிவந்து அவர்கள் முன்னேவைத்தும் அவர்கள் தங்கள் கரங்களினால் அந்த இறைச்சியைத் தொட்டுப் பராததை அவன் கண்ட பொழுது அவன் அவர்களில் வெறுப்புக்கொண்டு அவர்களுக்குப் பயந்த பொழுது பயப்படாதே என்றார்கள். ஏனென்றால், நாம் லோத்துவின் சனமண்டைக்கே அனுப்பப்பட்டோம். அவனுடைய (ஆபிரகாம்) மனைவியாகிய சாராள் அருகில் நின்று நகைத்தாள். நாங்கள் இசைக்கையும், அதன்பின் பாக் கோபையும் உனக்குத்தருவேமென்று அவளுக்கு வாக்குத்தத்தம்பண்ணின பொழுது, ஐயோ! விருத்தாப்பியாகிய நான் ஒரு புத்திரனைப் பெறவேனா? எனது புருஷினும் வயது முதிர்ந்தவராய்ப் போனாரே என்னுள். மெய்யாகவே இதொரு ஆச்சரியமான காரியமென்று அவன் சொன்ன பொழுது பராபரனுடைய கட்டளையினு

த்தருவினார் பராபரன் தாமனுக்கொடுத்தபடியே சாராளுக்கருள் செய்தார்.

உ. ஆதலால் சாராள் கருப்பவதியாகி ஆபிரகாமுடைய முதுமையானவயதிலே தேவன் அவனுக்குச் சொல்லிவிருந்தகாலத்திட்டத்தின்படி அவனுக்கொரு குமாரசனைப்பெற்றான்.

க. அப்பொழுது ஆபிரகாம் தனக்குச் சாராளைநிறந்த குமாரசனுக்கு இசைக்கென்றபேரிட்டான்.

எ. அத்தக்குமாரசனைய இசைக்கு எட்டுசாட் குள்கையான பொழுது ஆபிரகாம் தனக்குத் தேவன் கட்டளையிட்டிருந்தபடி அவனுக்கு விருத்தசேதனம்பண்ணினான்.

ஊ. ஆபிரகாமுக்குக் குமாரசனைய இசைக்குப் பிறந்தபொழுது அவன் தாமவயதின்வயதுபிறந்தான்.

புறனடை.

புறியினுள்ள வயிசெய்கன் எல்லாம் உன்முலமாய் ஆசீர்வதிக் கப்படுமென்று பராபரன் ஆபிரகாமுக்குப் பண்ணின வாக்குத்தத்தத்தின் அருத்தமென்ன?

ABBOTT'S LESSONS ON MORALS.

(Adapted to Hindu Readers.)

Lesson II.—JUSTICE.

Children can do injustice by their thoughts. When we hear complaints or accusations against any person, and readily believe them, without knowing what the accused might say in self-defence, we are generally unjust. Even when a person is very much to blame, he will generally appear less to blame when we understand the case fully, than he did after we had only heard what was said against him. We must therefore be careful, and not judge hastily; and we must not, even in our own minds, condemn the absent unheard.

We should not like, ourselves, to be judged and condemned thus; it is unjust for us to form opinions in this way in respect to others.

Thus there are many ways by which we may be unjust; and in all these cases the injustice may be deliberate and wilful, or it may arise from some error or bias of mind that we are unconscious of. If two boys named Sinnatamby and Pariatamby had determined to make a bower in the garden, but could not agree upon the place to build it, and should then conclude to refer it to their sister and let her decide which was the best place,—and if the older boy were to tell her secretly that he would give a plantain if she would decide in his favour and she should do it, while

Principles on English Grammar.

BY WILLIAM LENNIE.

Of Nouns.

As the following words, from foreign languages, seldom occur, except a few, the pupil may very properly be allowed to omit them, till he be farther advanced.

Singular	Plural	Singular	Plural
Animalculum	Animalcula	Focus	Foci
Antithesis	Antitheses	Genius	Genii †
Apex	Apices	Genus	Genera
Appendix	Appendices or appendices	Hypothesis	Hypotheses
Arcanum *	Arcana	Ignisfatuus	Ignesfatui
Automaton	Automata	Index	Indexes, or indices ‡
Axis *	Axes	Lamina	Laminae
Basis	Bases	Magus	Magi
Calx	Calces	Memorandum	Memoranda, or memorandums
Cherub	Cherubim or cherubs	Metamorphosis	Metamorphoses
Crisis	Crises	Monsieur	Messieurs
Criterion	Criteria	Phenomenon	Phenomena
Datum	Data	Radius	Radii
Desideratum	Desiderata	Stamen	Stamina
Diaeresis	Diaereses	Seraph	Seraphim, or seraphs
Effluvium	Effluvia	Stimulus	Stimuli
Ellipsis	Ellipses	Stratum	Strata
Emphasis	Emphases	Vertex	Vertices
Encomium	Encomia or encomiums	Vortex	Vortices
Erratum	Errata	Virtuoso	Virtuosi

It was thought unnecessary to give a list of such words of our own; as, *snuffers, scissors, tongs*, &c. because they are evidently to be used as plural; but it may be proper to observe, that such words as, *Mathematics, Metaphysics, Politics, Ethics, Pneumatics*, &c. though generally plural, are sometimes construed as singular, as, *Mathematics is a science*; and so of the rest.

* Rule. Nouns in *um* or *on* have *a* in the plural, and those which have *is* in the singular have *es* in the plural.

† *Genii*, aerial spirits; but *Geniuses*, persons of Genius.—For what reason L. MURRAY, ELPHINSTON, OULTON, and others pluralize such words as *genius* and *rebus*, by adding *ses* to the singular, making them *geniuses*, *rebusesses*, instead of *geniuses*, *rebuses*, it is not easy to guess, as words ending with a single *s* are never accented on the last syllable, there can be no good reason for doubling the *s* before *es*. Hence Rule 2nd., page 7th, begins with "nouns in *s*," because those in *s* include those in *ss*.

‡ *Indexes*, when it signifies painters, or tables of contents. *Indices*, when it refers to algebraic quantities.

இங்கிலிசுப்பாஷையைக் கற்கப்படுத மாணுக்கருக் தபயோ கமாதும்பொருட்டு வழக்கத்தமிழ் நடையாக மொழி பெயர்க்கப்பட்ட வல்லியம் லெனிஸ் என்ற துரைஇங்கிலிசிய்செய்த இலக்கணச்சாரம். சொல்லத்தகாரம்.

பின்வரும் பிறபாஷை மொழிகளைச் சிலவற்றன்றி மற்றவை இவ் கிலிசுப் பாஷையில் வழங்குதலரிதாயகையால் மாணுக்கனின்றுமதி கதாரம் படிக்குமளவும் அவைகளை இப்பொழுது படியாமல விடு ம்படி செய்வதாயிவருத்தமம்.

ஓர் புறநடை

பகுபதவுதப்புசனாளியு-கன்-அர்-என்-ஆம் விசுதிகளை ஒருமை ப்பேருக்குக் கூட்டுவதினாலே பன்மையுண்டாகுமென்றித்தகொ ள்வது மிகவும் எளிதாயிருக்கின்றபடியால் இவ்வணம் அகீதத் த ஒருமைப் பெயர்களை பன்மையை எடுத்துக் காட்டாமல் விட் டீவிடுகிறோம்.

ஒருமை இருமி, ஞாண்டொடை, அணி, அதுபத்தம், அகீதா கம், * தா ருபியக்குஞ் குத்திரம், காராசம் * ஆதாரம், பஸம், ஓர்வகைச் சம்மணசு, அசாத்திபருணம், சோதனைப் பிரமாணம், பூண அத்தாட்சி, அபுருவமானது உயிரிண அசைப்பிரிவு, காரி மம், எஞ்சனி, வலியுறுத்தல், வாழ்த்து, அச்சுப்பிழை, கிரணங்கள் பொருத்துமையம் பூதம், விவேசி, குலம், உத்தேசம், கொள்வி

வாப்ப்பேய், அறிகுறி, அல்லது அட்டவணை, மெல்விய தகடு, அ ல்லது படலம், மந்திரவாதி. ஞாபகக் குறிப்பு, உருமாற்றம், துரை, தோற்றவி காரம், அரைவிட்டம். பூந்தாது, ஓர்வகைச் சம்மணசு, அருட்டுவிப்பவை, படை, பாளம், மலைச்சிகரம், உச்சி, சுழலகீர், கித்திரவித்தாரம்.

எக்கள் பாஷைமொழிகளாகிய snuffers (திரிவேட்டி) scissors, (கத்திரிக்கை) tongs (குறடு) முதலான மொழிகள் பன்மையாகவழங் குதல் பிரத்தியட்சமாயிருக்கின்றமையால் அவைகளை ஒரு இடா ப்பாக எழுததல் அவசியமில்லை. அனல் Mathematics (கணி ததாம்) Metaphysics (தத்துவதால்) Politics (கீத்தால்) Athletics (தனமதால்) Pneumatics (வாயுதால்) முதலிய மொழிகள் சாதா ரணமாகப் பன்மையாயிருத்தாலும் கிறிதுவேண ஒருமைப் பொ ருணக் கொடுக்கின்றன. கணிததால் ஓர் சாஸ்திரமாயிருக்கின்றதெ ன்பதுபோல—மற்றவைபும் இத்தன்மையலாம்.

* விதி Um, on எழுத்துக்களால் முடியும் பெயர்கள் பன்மையல் (அவ்வெழுத்துக்கள்க்கெட) s விசுதியைப் பெறும். ஒருமையல் is எழுத்தை யிருகவுடைய பெயர்கள் பன்மையல் es விசுதியை யுடையன லாம்.

† genii என்பது ஆகாயத்தில் வசிக்கும் பூதங்களென்றும் geni- uses என்பது விவேசிக்கென்றும் பொருள்படும்.—L. Murray, Elphinston, Oulton இவர்களை மந்திரமில்லக்கணிகளும் Genius, Rebus (விடுகதை) என்ற இவ்வகை ஒருமைப்பெயர்களை geni- uses, rebuses என்று பன்மையாக்காமல் அவ்வொருமைப் பெய ர்களோடே ses விசுதி கூட்டி geniuses, rebuses என்று பன் மையாக்கினதற்கு நியாயமின்றென்றதுமாணிப்பதரித. தனி s எழுத்தால் முடியும் பெயர்களுக்கு சுற்றணையில் ஒருபோதும் எடு த்தவோசையல்மையால் es விசுதிக்கு முன்னிற்கும் s எழுத்து இ ராட்டிப்பதற்குத் தகுந்த நியாயமிருக்கமாட்டாது. ஆகையால் எ ம் பக்கத்து இரண்டாம் விதி s எழுத்தால் முடியும் பெயர்களை ன்று தொடக்கிற்று. அதேதெனில், s எழுத்தால் முடியும் பெய ர்களைவெ es என்ற இரெழுத்தால் முடியும் பெயர்களுமைக் தன.

‡ Index என்னுஞ் சொல் அறிகுறி அல்லது அட்டவணை என்ற ரீத்திக்கொள்ளும்பொழுது Indexes என்றும் விசுக்கணித அளவை க் குறிக்கும்பொது Indices என்றும் (பன்மையல்) வரும.

COMMUNICATIONS.—கடி துங்கள்.

(Answer to an Arithmetical Query, and another one proposed.)

செவ்வருணைக்குஞ் செங்கடர்பொலெம தவெருணைக்குமொருங்கு கதிரெணவே உதயதாரகைதனை உவப்புடல்விட்டுக்குத் துதிபெறமைநத் துரைசமுக்கத்துக்கு, ஐயாவே,

நங்கள் பிறவிட்ட மாதாத்தத்திற் பிரகாரஞ் செய்ததாரகை கம். புத்தகம் 1 ம்; பக்கத்தின் கண் அருணம்பலம் தியாகராயர் என் பவர் வினுவிய முத்தமாலக் கணக்குக்கு யானிங்கனம் எழுதும் வி டையைத் தாரகையிற் பிரகாரஞ் செய்யத் தயவுபிரிவரக.

மேற்படி தியாகராயர் என்பவர் வினுவிய கணக்கு எண்வகைக் கணிதங்களுள் முதற் கணிதமாகிய சங்கவீதத்தின் பலவகைப் பி ரிவுகையுடைய கவிதக்கட்டுவல்லாழலுமாகிய கற்சங்கவீதத்தைக் கற்றும் கிறுவர்க்கொர் அப்பியாசுப்பாடமேயன்றி மற்றொரு மையான கணக்கெற்றென்றெனது கிறிறலிற்ருத் தோன்றுகின்ற து. அக்கணக்கிற்கு முறையானவிதி கற்சங்கவீதத்தைக்கொண் டு உறவேண்டுமெயானுக் தியாகராயரென்பவர் கற்சங்கவீதத் தைத்தாதுமற்றிராதவராயானுத்தேசிக்கவேண்டுமெயானும்க் கற்சங்கவீதத்துக்கு உட விதி உறவேண்டியிருக்கின்றமையால் அப்படியானுக் உறப்புவிச் சிவிரிவதமன்றி மற்றொன்று விரித் தலென்றுக் குற்றத்துக்குமேதவாகும். ஆகையால், அவ்வகை விதிகளை ஒழித்து அதற்குச் சூட்சமான ஓர் விதியைக் காட்டி அ வ்விதிவழியே அக்கணக்கின் விடையைபுக் தியாகராயர் வளக்கித் கொள்ளுமாறுரைக்கின்றோம். எவ்வகையெனின், அம்மாவியல் ஒரு வராகன் முத்தாகிய முதன் முத்தம், பதினா யிரம் வராகன் முத்தாகிய கடைமுத்தம் இவ்வாண்டு முத்துக்க

VIEW OF THE HEAVENS.—NO—2.

Directions for identifying five of the Constellations, on the 27th of April, 7 o'clock P. M. and four of the planets on the 28th of April, 5 o'clock, A. M.

At 7 o'clock in the evening, look for the Pleiades, or "seven stars" which you will find a few degrees above the north-western horizon. Fourteen degrees southeast of the seven stars, is a star of the first magnitude called Aldebaran. This star together with four smaller ones forms the cluster, called the Hyades which has the appearance of the letter V, Aldebaran being in the south-east point. Let it be distinctly remembered, that the Pleiades and Hyades, are the principal stars in the Constellation Taurus. About 50 degrees east of the seven stars, are two large stars, near to each other, called Castor and Pollux. These are the principal stars in the Constellation Gemini; Castor, the larger, being four degrees north-west of Pollux. About 20 degrees south-east of Castor and Pollux, are two small stars, three degrees distant from each, other joined together by a nebula or white appearance. These two stars, though small, are the most prominent ones in the Constellation of Cancer, and may be seen about 15 degrees west of the meridian. The more southern of the two stars in Cancer is situated in the Ecliptic, and will be in conjunction with the sun on the 29th of July. Twenty-two degrees east of Cancer is a star of the first magnitude called Regulus. This is the principal star in Leo, situated also in the Ecliptic, and will be in conjunction with the sun on the 22d of August. From 5 to 15 degrees north of Regulus, but within the Constellation Leo, are five stars of the second and third magnitude, forming nearly a semi-circle. Fifty degrees east of Regulus, a little southward, is another star of the first magnitude, called Spica; this is the principal star in the Constellation Virgo, and may be seen thirty degrees above the eastern horizon. This star is well known in the Hindu sphere, as being almost directly opposite the first point in Aries. At 5 o'clock in the morning of the 28th, the heavens will present a splendid appearance to every intelligent beholder. Beginning at the south-western horizon, and proceeding eastward, we shall have a view of the six southern Constellations Libra, Scorpio, Sagittarius, Capricornus, Aquarius, and Pisces. In almost the extreme eastern points of the Constellations Scorpio, Sagittarius, Capricornus, and in the western point of Pisces, we shall have a rare sight of the four planets Mars, Saturn, Jupiter, and Venus, nearly in a straight line inclining from the zenith toward the north eastern horizon.

கிரக சார விளக்கம்.—Keraka-Sarra-Velakkum.

குடியரசுநாள், சித்திரை மீ, உள் தேதி பின்னரம் ஏழுமணி யளவிலும் மேற்படி உள் தேதி முன்னரம் ஐந்து மணியளவிலும் இராகிளவில் ஐந்தையும் கிரகங்களில் நான்கையும் பார்த்தறிவதற்கான விதிகளாவன.

கீழ்க்கண்ட சூரியகாலம் ஏழுமணி பளவிற்பார்த்திரசனாலும் அடிவானத்துக்குக் கிடவடமேற்கலே (Pleiades) கார்த்திகை பெயர் ஆறுநட்சத்திரங்களைக் காண்போம். அவ்வாறு நட்சத்திரங்களுக்குத் தென் கிழக்கே பதினாறுபாகை தூரத்தில் முதற்நாமான பருமந்தையுடைய (Aldebaran) என்னும் நட்சத்திரம் கிற்கும். இத்தரட்சத்திரமும் வேறு காங்குளிய நட்சத்திரங்களுள் கூடி (Hyades) உரோக்ணிகை நட்சத்திரத்திரனாயிருக்கும். அது V என்ற அட்சர நாமாகத் தோற்றம். கார்த்திகை நட்சத்திரமும் உரோக்ணிகை நட்சத்திரமும் இடபராகியிற் பிரதான நட்சத்திரங்களென்று கித்தித்துக்கொள்ள வேண்டியது. கார்த்திகை நட்சத்திரங்களுக்குக் கிழக்கே ஐம்பதுபாகை தூரத்தில் (Castor, Pollux) திருவாநிரை, புளியூசும் என்னும் இரண்டு பெரிய நட்சத்திரங்கள் ஒன்றுக்கொன்று அடிபமாக நிற்கும். இவைகளே மிதுன இராகியிற் பிரதான நட்சத்திரங்கள். இவற்றுட் பெரிதாகிய திருவாநிரை என்னும் நட்சத்திரம் புளியூசும் என்னும் நட்சத்திரத்திற்கு வடமேற்கே நாலுபாகை தூரத்தினிற்கும். திருவாநிரை, புளியூசும் என்பவைகளுக்குத் தென்கிழக்கே இருபதுபாகை தூரத்தில் வெண்மையான தோற்றத்தால் இணக்கப்பட்டு ஒன்றுக்கொன்று முன்றுபாகை தூரமாக இரண்டு சிறிய நட்சத்திரங்கள் கிற்கும். இவைகள் கிரியைவையினும் கற்கடகராகியிலே அதிக ந தெளிவானவைகளாயிருக்கும். இவைகளைத் தேசாந்தரங்களைக் குமேற்காகப் பதினாறுபாகை தூரத்திற் காணலாம். கற்கடகராகியில் கிற்கும் இரண்டு நட்சத்திரங்களுள் உறத்திற்கே நிற்கிற நட்சத்திரம் கிரகத்திமண்டலத்திலே நிற்கும். அது ஆடிமீ உள் தேதி சூரியனுடனே கூடகிற்கும். கற்கடகராகிக்குக் கிழக்கே இருபத்தியாறுபாகை தூரத்தில் முதற்நாமான பருமந்தையுடைய

(Regulus) மகநட்சத்திரம் நிற்கும். இது கிங்கராகியிற் பிரதான நட்சத்திரமாகக் கிரகத்திமண்டலத்தில் இருக்கும். அன்றியும் இது ஆடிமீ. உள் தேதி சூரியனுடனே கூடிநிற்கும். மகநட்சத்திரத்திற்கு வடக்கே ஐந்துபாகை தொடங்கிப் பதினாறுபாகை தூரத்திலே கிங்கராகிக்குள்ளாக உள் கம் தாமான பருமந்தையுடைய ஐந்துநட்சத்திரங்கள் அரைவட்ட ரூபமாய்த் தோற்றம். மகநட்சத்திரத்திற்குக் கிழக்கே சற்றுத் தேற்கடைய ஐம்பதுபாகை தூரத்தில் முதற்நாமான பருமந்தையுடைய (Spica) கித்திரை என்னும் ஒரு நட்சத்திரம் கிற்கும். இதுகே கன்னிராகியிற் பிரதான நட்சத்திரம். இதைக் கிழக்கடியானத்துக்கு மேலாக கல் பாகை தூரத்திலே காணலாம். இத்தரட்சத்திரம் மேடராகியில் முதலிடத்துக்குக் கிட்டத்தட்ட எதிராயிருப்பதினாலே இத்தமண்டலத்திலே நன்றாய்ந்து கொள்வனப்பட்டதாயிருக்கும். உள் தேதி இ மணியளவில்தென்மேற்கடியானத்தொடக்கக் கிழக்குத்திக்கு வரைக்கும் வானம் மிகுந்த அலங்கார முகடையதாய்த் தோற்றம். அப்பொழுது துவாம், வருச்சிகம், தனூ, மகரம், ரும்பம், மீனம், என்னும் திவ்வான இராகிகளும் காணப்படும. வருச்சிகம், தனூ, மகரம், என்னும் இராகிகளுக்குக் கிழக்கே ஒருமித்துக் காண்பதற்கிதாய்செவ்வாய், சனி, வியாழமும் மீனத்தல் மேற்காலிலும் வெள்ளியும் உச்சத்திலிருந்து வடகிழக்காகச் சாய்ந்து ஒரே நிரையினிற்கும்.

எம். அநிகாரம்.

புதல்வரைப் பெறுதல்—On obtaining children.

சூசூ. குழலினிசியாழினி தென்பர் தம்மக்கண்

மழலைச்சொந்தேளாதவர்.

பு. குழலின் ஒலி இனிது வீணையின் ஒலி இனிது எல்லு சொல்லுவார், தம் புதல் வருடைய மதலைச்சொந்தேளக்கேளாதவர்.

The pipe is sweet, the lute is sweet, say those who have not heard the prattle of their own children. Dreu.

Sweet is the pipe and sweet the lute they say 'They who have never heard their children's tongues In infant prattle lisp. Ellis.

சித்திரை மாதம்.

சாதிமீ. சித்திரைமீ உள் தேதி முதல் வைகாசிமீ. உள் தேதி வரை.

Fi. Date.	புதல்வரைப் பெறுதல்	வாரம்	நட்சத்திரம்.	திதி.	யோகம்	கரணம்.				
28	வள	வெ	ரே	யசா	சு	கூக	வி	உ	வி	ச
29	வடி	ச	அ	உய	*	சவ	இ	க	வி	அ
30	வக	ரூ	பா	உசு	ப	சச	ஆ	ச	வி	வஉ
May.										
1	உல	தி	கா	கய	து	சக	இ	சு	பா	வடு
2	உக	செ	ரோ	கூ	தி	சஅ	சோ	க	தை	வஉ
3	உஉ	பு	யி	கூ	ச	சஅ	அ	க	வ	யஅ
4	உக	வி	தி	கூ	ப	சச	தி	கூ	ப	வஉ
5	உச	வெ	பு	கூ	ஷ	சச	கு	சக	கய	வடு
6	உரு	ச	பூ	கூ	ல	சக	ச	சு	கர	வஉ
7	உக	ரூ	ஆ	கூ	அ	கூ	வி	கய	வி	அ
8	உஎ	தி	ம	உய	க	கூ	து	கூ	பா	ச
9	உஅ	செ	பு	உரு	த	உக	வி	உச	கர	உக
10	உக	பு	உ	உய	ஏ	உல	அ	வ	வி	உல
11	கூ	வி	அ	வள	து	வச	வ	க	பா	யச
12	கூ	வெ	கி	யக	தி	அ	கி	உல	தை	அ

வெள்ளிக்கிழமைச் சும், நந்தி சக, வினாடி சக ல், இடபரலி

SUPPLEMENT TO THE உதயதாரகை.—MORNING STAR.

புத். சந்திரை அ.] துடிசாஉ. (1901) சித்திரை. உள. நெய்தி வியாழக்கிழமை, Thursday, April, 27. 1843. [Vol. III. No. 8.

காகத்தப்பிரத்தியுத்தம்.

(Answers to Correspondents.)

உற்தைப்பதி, "இவ்வலரோதன் கந்தராதன்" எழுதியதுப் பரிசுக்குவகாரியத்தைப் பிரகாசஞ்செய்வதினால் பாடுதொருபயனுமில்லை.

காபெட்டணம், "கோலித்தப்பயுடு" அவர்கள் கேட்டுக்காரியம் மெத்த உபயோகமுள்ளதாயிருந்தாலும் உதயதாரகைவழியால் அத்தைப் பிரவீகம்பண்ணுமுன்னிதாக ஊரடங்குமறிய வேதவாயிருப்பதினால் அவர்கள் கேட்ட கேள்விப்படி செய்வது தகுதியின்றி.

செல்வாது, (யாழ்ப்பாணம்) "அற்புத விஷயங்களில் சரித்திரப்பிரியம்" சுவேசியருடைய சடம் ஒருக்காலமுதற்குப்போகாதென்றத்தாமிக்கொட்டிமுள்ள அத்தற்குமுள்ளொருபொழுதென்கெனம் அதுகாரியமுள்ளெயென எங்கள் கம்பலெமோட்டோம். ஆகையால் அவர்களுக்கதைப் பிரகாசிக்கப்படுவது விடுகோம்.

கொழும்பில், 'சீசவசனர்' என்க்கையொப்பம்வைத்த கதைத்ததைப் பதிவாது விடுகோம். ஏனென்றால், கீழ்க்கொட்டிய நிதியாயத்தவமே அதுகாலமுள்ள பார்த்திரதற்கென்று வைக்கப்பட்டது. இதுகாரியத்தைப்பற்றி காடுமென்னசொன்னாலும் ஒன்றும்பெறாத.

"என்டவிலன்டி" என்பவர்களுக்கும் உத்தரேசரித்த. தாரகை உட்புத்தமே கூசு பக்கத்தில், உத்தரிக்குத்தலைத்ததைப்பற்றி காமித்த காரியக்கலைப்பெரி இனிமேல் இதைப்பற்றியொன்றும் பெசொட்டோமென்றெழுத்துக் காட்டினபடியால் இப்பொழுதும் அக்கதைத்ததை அச்சித்தப்பிரியமால் விட்டுவிடுகோம்.

வட்டுக்கோட்டை சாலதிரப்பக்கிக்கட்டத்தில் (G. W. Coe) என்டவரணுப்பிய கதைத்தலைக்கட்டியகாரியக் திறமாயிருந்தாலும் அவரதுகாரியத்தைத் தெவிடாமெடுத்துப் பேசாதுவிட்டதால் அச்சித்தப்பிரியமால் விடுகோம்.

புதினச் சங்கதிகள்.

யாழ்ப்பாணம்.

சீவில் உத்தியோகநியமம்.

வல்காமம்முலதிரிக்கோட்டுக்குப் பிறக்கொடியாயும், என்னெயுத்தமயகத்துவக் தக்கிய இராக்கெனியவர்க்குபெருக்கு சியாயதரத்தாரணம் அமுத்தயோகத்தைப் பார்த்திரவருக்குக் கீழ்த்தியோகமுமாயிருந்த கப்பிரமணியர் அம்பலவாணத்தாரையவர்கள் ஊர்காவத்தறைமுலதிரிக்கோட்டுக்கு நீதவாளுக சியமிக்கப்பட்டாரென்பதினால் இவ்வூர்ப் பிறத்த கறுத்தவர்களுக்கென்ற சந்தோஷமும் பூரணத்தக்கொரு எல்லையிலும். இவர் அதிகம் உயர்ந்த மேலருவத்துப்பிறத்த வளர்க்கு தமது காலஞ்சென்றுபோன பிதாவினால் வரப்பட்ட கண்கெல்லாத ஆலதிக்கெவரே ஒரு முழுச் சந்திரவாசியாவதினால் யாழ்ப்பாணத்தல் வசம்பண்ணும் மற்செனிய பிரபுக்கெனும் இவரே ஒருவகைய கனத்திறுத் தனத்தினும் அதிகமெயென்பெருக்கி வளர்க்குவரும், உலகோர்மணவிரும் போட்டவும், உரித கண்கெவரண்க்கை மாளுக்கெருக்குக் காட்டவும், உண்மையான மறத்தை இவலித்ததேயத்தல் காட்டவும், உலகைக் கெட்டுப்போகாதுகாரணையவாட்டமென்றே லதாயிக்கப்பட்ட வட்டுவாசனி சாலதிரப்பக்கிக்கட்டத்தில் துடிசைமம் ஆண்டவலிற் சேர்க்கு தால வரும் பக்கிக்கட்டத்தற்குத்த படித்தது இவ்வகைக் கெவிலிவிதகதாரர் தேறிப் பிறகு பக்கிக்கட்டத்தை விட்டுமறித் தருமசாலதிரக்கண்க் கற்றுமடி என்னி கன்முயற்செய்க்கப்பண்ணித் தருமசாலதிரத்தையும் கற்றுப் பிரகாசிய உத்தியோகத்தைப்பெற்று காதுவருடக்காலமால் அத்தியோகைய யிரு உண்மையுடனும் வெறு தின்மையுடனும் பார்த்துத் தன க்கண்கையையும் காத்துத் திரும்பவும் உத்தியோகத்தினுயர்க்க

து வல்காமம் முலதிரிக்கோட்டுக்கு இராணியவர்க்கெனம் தியாயதரத்தாரணம். இவ்வியதமால் இவா மெத்த உத்தமயத்தயுக்கு சந்திரண்கத்தயுயிருத்து உலகோர் மெய்க்கக் கீர்த்தியுக்கு கீர்த்தியும் பெற்றிருந்தபடியினாலேதானே கோவரணமேந்தாருக்கு சொல்வப்பட்ட நீதவாளுத்தியோகம் இவருக்கே உரித்தானதென்றெண்ணிக்கொடுத்திருக்கிறாக்கெனணாம்எண்ணவேண்டியது. இப்படியே இவர் உத்தியோகத்தில் அதிகரித்ததினால் இத்தேசவாசிகளுக்கு அதிக பரிபூரணபூர்த்தியைக் கொடுத்தாலும் இன்னுள் சிலர் இவ்வுத்தியோகம் தங்களுக்கு வருமென்று காத்திருக்கிற பரமம் போய்விட்டதினால் இவர்கள் சந்திர இதுகாரியத்திற் சியமணியப்பட்டவர்களால் எரிச்சலுக்கொண்டவுக்கடியதாயிருக்கின்றது. இன்னும், இவர் முன்னே கீழ்த்தலமாயிய கோட்டிலே வரப்பட்ட வழக்குக்காரியக்கண்கை கட்டத்தில்தலைத்தத்தில் இவர் யிருகேர்மையுமே வெறு காணயவாணுமாயிருந்தாரென்பதைச் சனக்கன் முன்னுமறித்திருக்கின்றமையால் நீதவானென்ற இப்பெரிய உத்தியோகத்தையும் அவ்விறமாவே உண்மையும்க்கெவிரேமையாகவுக்கு செயுத்திய வருவாரென்று சனக்கன் அத்த சந்திரத்தையுடன் காத்திருக்கின்றதமல்லாமல், இவ்விய உத்தியோகத்துக்கு வரவேண்டுமென்றெண்ணிப் படிக்கிற பின்னகளுத் அத்தைப் பெறுகிறதற்குப் பார்த்திரமுன்னவர்களுக்கே கோவரணமேந்தாராகக் கொடுப்பாக்கென்ற உண்மையையும் அறிந்திருக்கன். ஆகையால் அம்பலவாணப்பின்ன என்னும் நீதவானவர்கள் தமது புது உத்தியோகத்தை அதிக முயற்செய்யுடனும், சாமார் தீயித்துடனும், கெர்மையுடனும் பராபரித்து நீதிசெயுத்தவதினாலேதானே இனிமேலும் இப்படியுட்பட்ட உத்தியோகத்தைக் கோவரணமேந்தாரும் இவ்வூர்ப்பிறத்தவர்களுக்குக் கொடுப்பார்கள். கீணயாப்பிரகாரமாக இவர் உத்தியோகத்தல் யிறத்தகொண்டதினால் இவரினும் அதிகம் வயதில் முதிர்ந்தவர்களும் அதிகம் பரிசெய்யுன்னவர்களும் காணி வெட்கமடையவேதவாயிருக்கின்றது. உத்தமயசத்தியக்கெவிரேமையெல்லாமல் மற்றென்றும், இவருடைய புது உத்தியோகத்தால் வரப்பட்டசொதனைக்கெதிர்ந்து தின்றெல்லெண்ணெயுமெற்கொள்ளாதவாக்கிக்கொள்ளத் தகுதியினையுடையதல்லாததாயிருக்கின்றது. இவர் ஒரு காரியத்திறவறினால் அத்தவறு இவருக்குமார்த்திரமல்ல. இவ்வுத்தியோகத்தைப் பெறுகிறதற்காகித்து கன்முயற்செய்கொண்டபடிக்கற பின்னகெல்லாரக்குமுண்டென்று கண்டுகொள்க.

குருத்துவநியமம்.

கொழும்பில், சம்: பாவுலகோவிலுக்கேசரித்த புத்தித்தக்ககாரருக்குக் குருவாயிருந்த கை. சே. டி. ஆறன்ட் என்பவர் யாழ்ப்பாணத்துக்கு இராசாநகரே போதகளுக சியமிக்கப்பட்டார்.

சீறுபிள்ளைப்புத்தி.

இற்கைக்குச் சிறிதுகாண்குமுன் மாணியப்பாங்க் கோலிப்பற்றுக்கருவில் இன்னுருஞ் செம்மையாய் முட்டமுடியக் கட்டிமுடியாத ஒரு தயிழ்க்க்காவில் இக்குமங்கும் வலிய அகசைத்துகொண்டு கிற்குதென்பெரு பெரிய புதினம் வட்டுக்கோட்டை அடக்கலும் உட்டினபடியால், பற்பல கண்கெவிரண்க்குக்கும் சாத்திர குத்திரவ்க்குக்கும் ஆதாரமாக இருக்கப்பட்ட வட்டுக்கோட்டைபிற் சாத்திரப்பக்கிக்கட்டத்துவித்தியார் தீதினும், துண்ணறிவினராய் தாலபல கற்ற தன்னறிவுண் ஆசிரியரென்பிருத்தவர்க்கெனம் சிலரும், சத்திய மதமாயிய கிறதை மார்க்கத்திற் சேர்க்க கிறலதவர்க்கெனம் பலரும் இதுகாரியம் முற்றும் புரையென்று கம்பி அத்தக் கோவில் என்ன காரணத்தினால் இவ்ருமங்கும் அகசெறதாகத் தோற்ற மகிறதென்ற ஆதிசெககம் இன்னதென்பதைப் பகுத்தறியாமல் அத்திரு மாருக இது காரியத்தை எடுத்தார்ப்போல் கெனில் கம்பவத்தது மகா பெரிய ஆச்சரியம்.

இன்னும் ஊரடக்கலும் பரம்பின இத்தச் சமாசாரத்தை வட்டுக்கோட்டைபிற் சாலதிரப்பக்கிக்கட்டத்தில் சேர்க்க ஒரு பெரியவருக்கே கெவிலிப்பட்டு, இத்தஊர்த்த சனக்கன் இப்படியெடுத்தர்ப்போலே கம்பவத்த காரணம் எடுத்தென்பதை அறிந்து அதுகளுக்கு கைப அவர்களுக்கெடுத்து விடரிக்குப்பொருட்டு அத்தக் கோலி

வண்ட சேர்த்த இன்கார்த்துக்குத்தானும் அரைபக்கமாய்
வையான ஒரு பத்தல் கோபுரத்திற்கு மேலாகக் கட்டப்பட்ட
ருத்ததைக் கண்டு போய் மந்தவர்களுக்குக் கொண்டு.

இத்தப் புதினம் எங்கும் எட்டினதற்குத்தோற்றம் என்வெ
வற்றால், அத்தக் கோலித்துக்குமண்டபத்தில் ஒருவன் போய் நி
தனலுக்கு மண்டபத்தில்விட்டுக்கொடுப்பதற்கு ஒரு தவாரத்த
க்குள்ளாகச் செங்கல்லினுக்குக் கண்ணாடிமொ, அவ்வத க
வந்துக் கண்ணாடிமொ (என்னவோ தெரியாது) கட்டப்பட
டிருந்த கோபுரத்தைப் பார்த்தபொழுது காற்றைக்கு அரைமத
வையாய் அத்தக்கோபுரமும் இங்கும்கும் அரைமததாக அவ
ன் கண்ணாக்குத் தெரிந்தமையால் அவன் ஒருப்போய் இதுகா
ரியத்தை யெங்குஞ்சொல்ல, எல்லாரும் கேட்டோடிவந்து அவ
ன் சொன்ன மாதிரியிருக்கக்கண்டு இதுபுதினத்தை எங்குத் தெளி
து விதைத்ததினால், கேட்டு மறைந்து சமாதியிற்றிருந்த தன்மை
க்கணையாய் தின்ற தங்கன் தமிழ்மகிமைப் பிரபலியும் இத்தச் சி
துக்கோலிவிலைதானே முன்னிருந்தபோனபிரகாரமாகத் தன் மு
த்தின வல்லமையோடும் ஆடம்பரத்தோடும் திரும்ப வந்துவிட்ட
தென்றெல்லாரும் எண்ணினார்கள்.

இனி எல்லாரும் அத்தக்கோலிவர் கண்ட புதினமென்னவென்றால்,
மண்டபத்திற்கு கட்டியிருந்த தவாரத்துக்குள்ளாகப் பத்தல்
அண்ணாத்து பார்த்துப்பொழுது, அப்பத்தல் இக்கும்கும் காற்றை
க்கரைமதபொழுது மண்டபமூலகரைமததாகத் தெரித்தது. காரிய
மும் இதுதான் புதினமூலிதான். காரணமாதிரி விதிவெ ன்றும்
க கற்றணர்ந்தவன் இப்படி விம்பாய்ப் பேசின புதினம் தி
ட்டமாய் வெளித்துப்போய்.

கோபுரவிலக்கம்.

கொத்திமண்டலத்திலே குரியோட்டத்தைக்குறித்தெ கட்டத்தி
ரக்கன், இராசிகக் குறியியலற்றித் தன்மையைப்பற்றி அறிவி
தும், குரியான்கற்றியிருந் கிரகங்களின் காட்டுகளைப் பார்த்த
தவறிதும் சோசியத்தின் மிகவல்லவர்களைவிட வித்தியார
கர் எமக்கெப்போதானும் கற்றுக்கொடுத்த பாடங்களைப்பா
க்கிதும் அதிமேலான பாடங்களைப் படித்தறித்து கொள்வோ
மென்பற்கையமியல். பிறகுவிருத்திவிடும்வந்த குருமாரீசு
ம் மந்தம் உபாத்தியாயர்களும்கு உண்மையைப்பரிபாலிக்கும் பொ
ருட்டே தங்களுக்குக் கீழாகவந்தும் கைத்தவர்களைவிட நி
தேசவாங்கன் கரகாரத்திற்கு உதப்பட்ட விதிவென்படி கட்டப்
பதற்கு வெகு பிரயாசப்படுகிறார்கள்.

நீர் கோழம்பு.—நன்னயுற்றி.

நீர்கொழும்பிலே அரசாட்சிபாரால் கைநடக்கப்பட்ட ஒரு ப
ன்னிக்கட்டமும் அதற்கு இரண்டு உபாத்தியாயரும் ஒரு வகுப்பிற்கா
டத்தைக் கேட்டிறதற்கு ஏரோப்பையால் வந்த வேடுகு உபா
த்தியுமுண்டு. பின்னகன் இவ்வீசொத்திரம் படிக்கிறார்கள். ஓ
ரொட்டுக்குப் படிக்கிற பின்னகன் துறை (கய) மாநமொன்
துக்கவர்க்கள் மூன்று பெண்களைக் கொடுத்தவருகிறார்கள். இன்ன
ம் இவ்விடத்தில் இவ்வூர்ப் பிறந்த ஒருவரின் கீழாக வேறார் தமி
ழ்ப்பன்னிக்கட்டமுமுண்டு. அதுதான் பின்னகன் மாநமொன் துக்கு
மூன்று பெண்கள் முதல் ஆறுபெண்களைக்கு விதமாகச் சம்பளம்
கொடுத்தும் படிக்கிறார்கள். இத்தி படிக்கிற பின்னகன் கய.

கோழம்பு.—மாணசங்கதி.

கோலையா கரைத்திவரைபிக்கப்பட்டிருந்த ஆராதியிவி
பு நேரியோருடைய தியானசம்பிறதாயத்தின் சன்னியாசியும், இ
வக்கைத்திவில் மிடுபோலியுமாயிவகாரமொபொருத்திபு செய்
வலதிராமபெற்றா M. A. என்ற அஷா அர்த்தக்கொண்ட
சாஸ்திரவித்தவானொன்ப் பேர்ப்பட்டனொன்றார் புழைப்பட்டவ
ருமாயிருந்த பூச்சியமான இக்குறியின் மரிப்புக்காகச் சவகிறில
தவர்களும்கிருதுக்கேப்பிறலாபத்தைபடைத்தானும், நீர்கொழும்
புப்பெரியதெருவும், மரிய அற்புதகாயிவிச் திருப்பன்னிக்கூசர்
ந்த இப்போதகரின் அறிசொமூலக்கர் இம்மாணசத்தைப்பற்றி
ப்புலம்பித்தெருக்கடொதுக் கூடுகடத்துகைத்த சய்குக்குச்சி
யாய் ஆதரவற்றவர்களைபிரகாரிக்கிறார்கள். ஆனால் காமெத்திபொர்
த்தானும் அறித்தபோதெ செவ்வத்திலும் மனிதனுக்கு காணுவிதமி
யேசமுண்டு. அதாவதிட்டு நீருவாய் அவனுக்குக்கேம், ஆனால்
இப்பெற்ற செவ்வாய்வேதோ, அதே அரியசெவ்வாய். இப்பி
ராகவாரிபொ, அறிசொக்கொடுத்த பிரமாதாவால், தானக
யும் ஆ. புட்டரி மீ. அ. தீ. கோலையகரத்திற்கு கைக்குரு.

என்ற பிரமாதத்திற்கு, தானக ஆ. தீவ் இவ்வகைக்குவந்த
சவ வருடக்காலமாகப் பிறகுடைய ஆற்றமலாபத்தக்காகக் க
திரியாசப்பட்டும், தானக ஆ. கார்த்திகை மீ. விதி.
கொழும்புப்பட்டனத்த அறிபெரிஷாபொவிருவத்திம், க
வகத்திப் பகலாகப் பெறப்பெறக்கடத்தந்தக்காக காகக்க சவரும்,
செகட்டிய அதுதானும் இத்தோத்தித்திப்போற்றியான்கு
வேமாக. இப்படிக்கு இப்போதகரிசொத்திரமாலுக்கீ
லொருவதும் இத்தாரகையின் விருப்புகளவோர் சொபுக்கிற
வதுமான
M. A. De Zylva.

களவு.

மித்திராதிபர்களைவிட உதயதாரகையின் பத்திராதிபர்
களுக்குச் சிந்திப்புகண்டவதாக.

ஐயாவே,
பாடுமூலம் கைத்ததைத் தபவுபன்னி இதனெடுத்தவருக்கு
க்குகையிடுகீ மூலப்பிற் கைதெப் பிரத்தியுத்தரமாய்க் கைத்த
டாமற் பபிரக்கஞ்செய்யுப்படிக்குக் கேட்டிறேன்.
இக்காட்டினி கொழும்பிற் சாய்ப்புக்கடைவைத்திருக்கும்பொ
திய மனிதரிடத்தில் வடுவயவன் அங்குப்பொடியுமொ அ
மாரகாரன் என்றவயக் கொஞ்சுசாமான்கைக் கெடுக வ
டு நீர்கொழும்புக்குக் கொள்வெத்து வியாபாரம்பன்னித்த
படியே கிவகாராக வியாபாரம்பன்னிக்கொண்டிருக்கும்பொ
அவதுடைய கேட்ட பாடுவயாதுக் திட்ட கட்டத்தையாதுக் த
னது முதலாளிமாருடைய பணத்தில். எடுவ இறையாக் மட்டுக்கு
விருப்பிக்கெடுத்தது, எ. மாதமாய்த் தனது வியாபாரிக்கு
முதலாளிமாருக்குக்கடனூறும்கும்வரும் வேவயிற் இப்பொகொஞ்ச
காங்கு முன்னிதாகத்தனது சாய்ப்பிக்குத் புதுடையைக்கல் இற
சால் உபொதுமுகிட்டுக்கும்கெடுத்ததுசாய்ப்பியோ கையமாய்க
மெக்கெப்போவைத்தும்பொட்டுத் தனது சாய்பிற் முற்பக்கைத்
கைவைத்திந்தித் துறையோபயிற்மொகைக் கொல்வச்சவையாபி
ட்டத் துணிக்தான். இப்படியே இனிமேல் வரும் காலக்களுக்கு
இப்பேர்ப்பட்ட கேட்ட கட்டத்தையுள்ளவர்களுக்குப் பெறமிய
ன் சாமான்கைக் கொடுத்த கட்டமபொகாமல் கற்குத்தக
டக்கும்படி கெற்றறித்த கொழும்பில் வியாபாரிகளுக்கு கல்பு
திசொல்ல மிகவுத் தாமையுடனே கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இ
தப் பொடியுக்கு வந்த கட்டத்துக்காகத் தனது மாமருபி
க்குறுசாயுடைய பிரயாசத்தால் தவ்விடத்திற்குத் த வியாபார
ம்பன்னிமொ போதிய மனிதர்களைக் கொடுக்கப்பெற்றமொ
நிக்காகத் திரிகிறார். சவரும் அத்தை விருப்பி அத்தத் தரும்த
குப் பிரியப்பட்டிருந்தபடியாவே தவ்விடத்த வியாபாரிகளை
நியதித்தவர்களைக்குத் தனியாராட்டுகிறேன்.

தானக ஆ. மானி. உத்தி. இப்படிக்கு
நீர்கொழும்பு உக்கன் தாரகையின் விருப்புக
ச சோபகிணைபுணவயாக்கு கிடு
ததுமாயிவ அரசவெவ்வக காயி
வகை மக்கையர்.

கீந்து—யுத்தசங்கதி.

இதிராபாத்தக்குக்கிட்ட இவ்வீசொகாரருக்கும், ஆயின்கு
க்கு திரும்பவும் போர்க்கேடுது, ஆயின்காரகளைக் சேர்க்க
க்கினித் தகை, உயது. இவ்வீசொகாரப்பக்கைத்த சார்த்த
யின் தகை, கு. இருதிறத்தாரும் மூன்றுமனித்தியாலமார
போர்செய்தவிடத்தில் ஆயின்கை அகிமே கட்டப்பட்டவ
காய்த் தோற்றுகுவிட்டார்கள். இவ்வீசொகாரிற் கொல்
பட்டவர்க்கு, உ. பாடாய்க்காயப்பட்டவர்க்கு, உ. உ.

பெய்தாய்க்குக்கு மருந்து.

ஏரோப்பையின்கு பகிரகாரிட்டுக்கு முதலாளியிருத்த
வைத்தியன் பெய்காபென்று சொல்லப்படுவதாகவ விசர்சாய
கையுண்ட ஒருவதுடைய துன்பத்தை கீக்குத்தகைத் த மரு
தைக்கொடுக்கிறொன்ற சிந்தித்துக் கைமொசாய் அவனுக்கு
ய்க்குரியென்றுக் கையிற் கொஞ்சுக் கொடுத்திருவதுகொ
துக்குச் சவக்கையிற். இன்னும் அப்படியே விசர்சாயர்
புண்டவர்களுக்குவின்குக்கையுக் கொடுத்திருவது அவர்க
க்கும் அப்படியே கைக்கார அய்மருத்துக் கைக்கொடதாச்சு.

To the Editor of the "Morning Star."

SIR,

"A question on English Grammar, proposed by Mr. Dewastudinaden's student" appeared in No. 7th Vol. 3, inquiring whether the word *it* in the following sentences is a pronoun or not. "It appears John is laboring under insanity." "It seems I was mistaken in my conjecture."

In answer to this, I have to observe that the word *it* is a pronoun and in the above sentences, *it* refers to each clause or distinct member of the sentences. *It* appears John is laboring under insanity. If you were to ask the question, What appears? The answer will show John is laboring under insanity. *It* (that) appears. Here *it* represents the clause of the sentence—John is laboring under insanity. If the order of the sentence is inverted, the use of *it* is superseded. John is laboring under insanity; that appears.

It like *that*, is often a substitute for a sentence or clause of a sentence.

For the general good of my friends, I add some thing more of the use of the word *it*.

1. A substitute or pronoun of the neuter gender sometimes called demonstrative, and standing for any thing except males and females, as Get wisdom, get understanding; Forget if not.

2. *It* is much used as the nominative case or word to verbs called *impersonal*; as *it* rains; *it* snows;—In this case, there is no determinate thing to which it can be referred.

In other cases *it* may be referred to *matters, affairs*, or some other word. Is *it* come to this?

3. *It* often begins a sentence, when a personal pronoun or the name of a person or a masculine noun follows. It is I, be not afraid. *It* was Judas who betrayed Christ.

When a question is asked, *it* follows the verb,—as Who was *it* that betrayed Christ?

4. *It* is used also for the state of a person, or affair. "How is *it* with our general?"

5. *It* is used after intransitive verbs very indefinitely and sometimes ludicrously, but rarely in an elevated style—as "If Abraham brought all things with him, *it* is not probable he meant to walk *it* back for his pleasure." "The Lacedaemonians at the straits of Thermopolee, when their arms failed there, fought *it* out with their nails and teeth." Whether the charmer sinner *it* or *saint it*."

Here the general rule for pronoun is not without exceptions. As the Grammar follows the language and not the language the Grammar, anomalies in language every where encounter us. I am, Dear Sir Yours truly,

19th of April 1843.

Batticotta Seminary. }

JOHN WHITE.

Editorial Remarks.—We perceive that the above communication is chiefly made up of extracts from "Lennie," Murray" and "Webster," without any acknowledgement of the sources from whence they are derived. Perhaps all of our correspondents are not aware that in honourable and Christian Society *literary pilfering* is considered nearly as great a dereliction from virtue, as to steal money from one's purse.

Acknowledgements to Correspondents.—£ 2 Received from P. Canjamaadan. His letter will receive early attention.

Letter from C. Perera, received; will meet with early attention.

Communications received as follows:

From "Soondranandan," *Combaconum*. We do not think the subject he proposes to write on, would interest or profit our readers.

From "Covindappanadoo," *Negapatam*. The want of room and the fact that before we could publish them the *Madras Civil Appointments* would be generally known, render it inexpedient to comply with his request.

From "U. B. A." Lennie's definition of a noun is not sufficiently comprehensive. Murray says; "A noun is the name of any thing that exists or of which we have any notion: as London, man, virtue."

From "a Lover of History." When it is established by good evidence that *Zavier's* body is incorruptible, then the fact may be admitted in evidence of the truth of the Catholic faith, before it is proved, we should not believe it.

From "a Student" *Madura*. He should defer writing in English till he is better acquainted with the language.

From "the Truth-tellers" *Colombo*. The subject is unsuitable to the columns of our paper. The civil courts have jurisdiction over such cases; any thing that we could say on the subject would be unavailing.

From "செய்துரைகள்." In Vol. II. p. 94. of the *Star* we gave a summary view of the arguments in favor of, and of the objections urged against, the doctrine of Purgatory, and announced to our readers that we should publish nothing farther on the subject.

From "A Subscriber of the *Star*" *Point Pedro*. The subject does not appear to us of sufficient importance to have so much room in our columns as is required for the publication of the Documents communicated. The case referred to is this—The judge of one of the District Courts directed the *drafter* of a pleading to return the fee he had received and to pay for the *Stamp*; as the pleading was void, by the imperfect manner in which it was executed.

From "George W. Coe" *Batticotta*. The sentiments of his communication are good—but the article as a whole is imperfect, and therefore inadmissible.

SUMMARY OF NEWS.

JAFFNA.

Return of a Missionary.—REV. MR. ECKARD of the American Ceylon Mission, with his family, took passage for America via England on the "Symetry" Capt. Mackwood, which left Colombo, on the 15th inst. The ill health of Mrs. ECKARD is the cause of his return.

Errata.—There being a few errors in the notice of the death of the late Mrs. Bartholomeuz of Jaffna, published in No. 5, of our paper, by request of a relative of the deceased a corrected notice is here given.

Died.—At Jaffna, on Saturday the 18th March 1843 after a short illness of 9 days, Mrs. Cornelia Elizabeth, widow of the late Mr. Daniel Bartholomeusz, aged 73 years, 10 months, and 5 days, highly respected by all who knew her. She has left behind several children and other relatives to lament her loss.

Ecclesiastical Appointment.—The Rev. J. C. ARNDT, late Portuguese Chaplain of St. Paul's Church, Colombo, has been appointed Colonial Chaplain at Jaffna. Date 1st May 1843.

Civil Appointment.—SOOPIRAMANIA AMBALAWANAN, Esq. late Proctor, and Deputy to the Queen's Advocate of the District Court of Walligammo, has been appointed acting District Judge of the District Court of the Islands. Date 1st April 1843.

The appointment of SOOPIRAMANIA AMBALAWANAN, Esq. to the District Judgeship of the islands is an event of no ordinary interest to the native community.—Descended from the most respectable parentage—possessed of more wealth perhaps than any other native in the District, being sole inheritor of the large family estate of his late father—with good native talents, improved by an English Education, having been from 1830 to 1834 a member of Batticotta Seminary—then engaging in the study of Law, and for the last 4 years having been a licensed proctor, and for about 18 months Deputy to the Queen's Advocate in the District Court of Walligammo;—these circumstances, added to his good reputation for virtue and integrity, are well regarded, as entitling him to the patronage and favor of the Government. His promotion to this responsible office is hailed by the native community with unmingled satisfaction, unless it be on the part of a few disappointed expectants of public favor, who may look with envy and dislike at the success of their competitor. The mass of the natives have known him to be upright and honest in his management of cases in Court, and they have the confidence that he will act on similar principles in the more important and responsible capacity of judge. Young men of education and talent, who are seeking to qualify themselves for places of honour and responsibility, regard it as a substantial testimony of the disposition of Government to confer such offices upon those who shall render themselves worthy to receive them. We hope, in his new capacity, Mr. S. AMBALAWANAN will meet the best wishes of his friends, and prove by his diligence, ability and uprightness, that the interests of justice may be wisely administered in, and therefore safely entrusted to native hands. Such a sudden accession of power and responsibility as he has met with, is enough to upset men of more age and experience than himself, and nothing but *tried* principles of *integrity* will enable him to cope successfully with the trials attendant on his new situation. His failure will be the failure, not of himself alone, but of the whole class of educated and enterprising natives who are seeking to follow him in the path of honour and promotion;—his success, will encourage their zeal, and assure the Government of the propriety and safety of increasing the objects of its patronage from their ranks.

Hindu Miracle—Natives credulity.—Not many days ago, the story was widely circulated in Batticotta, and its vicinity that a most wonderful miracle was to be observed at an unfinished heathen temple in this neighborhood. It was stated that a person who stopped to look at the building, on going into the inner sacred apartment, and looking up through an opening left in the cupola, distinctly saw the top, which is built of brick or stone and chumm, move, as if shaken by the wind. People who heard the story, visited the temple, and saw the same wonderful phenomena, and spread the fame of it abroad. Many believed the departing glory of Hinduism was about to return, and be invested with its original splendor and power in this new shrine. Batticotta Seminary boys, even some of the church members and teachers, who, we should think ought to have had sense and reason enough to have discredited the pretended miracle, and to have traced the effect to its natural cause, were ready to believe it some divine manifestation. One of the gentlemen connected with the Seminary, on hearing of the extensive excitement produced amongst the people by the circulation of this story, visited the temple, for the purpose of unravelling the cause of what appeared to the too credulous natives to be a most marvellous affair. He found a punthall built over the cupola, which was movable by the force of a light wind. To one looking from the inside, through the opening in the cupola, to this punthall—whenever the punthall was shaken by the wind, the cupola appeared to move. This explanation was satisfactory, and the boasted miracle was resolved into a simple illustration of the effect of a law of vision.

VIEW OF THE HEAVENS.—We commend to the attention of our readers, the article under this head, on page 96 of this paper. By carefully follow

ing the directions there given and which will be given hereafter in subsequent Numbers of the Star, they may make themselves familiar with the constellations that mark the sun's progress in the ecliptic, and the phenomena connected with the revolution of the planets round the sun, and learn more useful lessons concerning the laws that govern the heavenly bodies, and their supposed influence on human affairs, than can be obtained from the professed *Astrologers* of this country.

The writer of these articles would esteem it a favour if missionaries and teachers of native youth, would kindly interest themselves to direct the attention of those under their influence, to the article, and aid them in their observations of the heavenly bodies.

Overland Mail.—The Overland mail was received in Jaffna yesterday morning. We are disappointed at the non-receipt of either letters or papers by this mail, and consequently have no intelligence of European affairs to present to our readers.

NEGOMBO.

Interesting fact—preference of the Natives for education in the vernacular language.—At Negombo, there is a Government school, with two attentive and intelligent masters, and the lessons of one class are almost daily heard by an European. The boys are taught exclusively in English; the average attendance is about 60, and they pay a fee of 3d each per month. In the same place there is a private school conducted by a native, on his own account, in which Tamil alone is taught, and the children pay a fee of from 3d to 6d each per month. The average attendance is about 130. This is a striking proof of the preference paid by the people to education in their own language.—*Friend of March.*

SCINDE.

Another Battle near Hyderabad.—The Government of Bombay has given official information of another battle between the British forces in Scinde and the Beloochees. The latter 20,000 in number, commanded by Armeer Shera Mahommed, the chief of Meerpoor;—the British force consisting of about 5,000 men, commanded by Sir Charles Napier. The battle lasted more than three hours when the Beloochees were defeated with great loss. The English troops also suffered severely, having 39 killed, and 228 wounded.

Fire at Surat—A most destructive fire lately broke out in this ancient city destroying about 400 houses and property to the amount of 300,000 Rupees.

Colonel Stoddart and Captain Conolly.—The rumor that these two gentlemen had been publicly executed by the king of Bokhara is now contradicted by the statement of a travelling Jew at Loodianah, who declares that they are still alive.

Christian Martyrs in Madagascar.—Within a few years past many native Christians on the island of Madagascar have suffered martyrdom for the cause of Christ. Intelligence has been received that two more were put to death in June last, by command of the Queen.

Singular Coincidences.—In the Colombo *Friend* for April, it is stated, that the engravings of ancient edifices in Central America have a striking Budhistical appearance; so much so that they were at first supposed to have been representations of architectural remains at Anaradhapura. They have characteristics in common with those presented in the monument of Sarmath near Benares, as well as in those of Ceylon and Afghanistan.

Cure for Hydrophobia.—A physician in an European hospital having administered by mistake a draught of vinegar to a patient attacked with hydrophobia, found to his great surprise, that it occasioned almost immediate relief. It was afterwards administered in other cases of the same nature, with the same salutary effect.—*Eng. Paper.*

ADVERTISEMENT.

Mr. WILLIAM DE ROOY most respectfully begs to inform the Ladies and Gentlemen of this place and the public that he has this day commenced business as a Merchant and Shop-keeper, and that he will expose for sale on *Monday* the 3d. April next, between 11 and 12 o'clock in the morning, at his house situated in the 1st Division Cross Street, Pettah the following goods from the latest arrival, Viz.

Palmoreen dresses, Flowered Muslin, Cambric, Muslin Scalloping, Flowered Net, Cambric handkerchiefs, Prints and Gingham, Muslin de Lane Dresses, Ladies' silk Stockings and Gloves, Silk handkerchiefs, Coloured Satin Ribbon (narrow,) Black shoe Ribbon and Galloon, Bonnet Ribbon, Black silk Velvet, do waist Bands, Broad and narrow Lace, Quilling, Coloured Braiding and Bobbin, Willow Squares, Spring Garters, Bonnet wire, Lapets, Muslin Shawls, Cuffs, Collars, Tippets, Gauze veils, do Scarfis, do Shawls, Baby's Lace Caps, Fancy and straw Bonnets, Cloth and Horse Hair Caps, Cap Picks, Men's and Boy's Straw hats, Youth and Men's beaver hats.

Superfine Black and Blue cloth, Waist Coatings, White Moul Skin, Blue, Black, Fuse, and Crape Lasting, Brown and Black Holland, Black Cotton Velvet, Black Cambric, White Satin Jean, Long cloths, Welch Flannels, Military Stocks, Silk Purses, Couch Chintz, Whale bone Busks, Ready made coloured Shirts, Shooting Coats, Silk and Cotton Umbrellas.

Patey's and Cos, Best Lavander water, Spirit De Rose, Essence De Rose, Pomatum, Rowland's Kallador, Essence of Tyr, Alamoce Extracts, Essence of Ginger, do Peppermint, Cream of Tartar, Essence of Marcella, Smelling Salts, Boxes of Odontoo dentifrice, Brown Windsor Soap, Hair Powder and Powder Puffs, Best Eau de Cologne, Tooth, Nail, Coat, Shaving and hat Brushes, Ivory tooth Combs.

Gilted Buckles, Bracelets, Bangles, Earrings, Bracelet Snaps, Broaches, Gilt and Diamond Studs, Chains, Gilt Buttons, Snaps, Gilt Beads, Hair Pins, Silver Thimbles and Needles.

Albums Bibles, Johnson's Dictionary, Euclids, Teacher's Questions, Poetical Chronology, Natural History with plates, Port folio, Drawing paper, Wafers, Pen holders, Steel Pens, Drawing Pencils, Indian Rubber, Sealing wax, Glazed Crayons, Spectacles, Eye glasses, Complete colour Boxes, Maps.

Scissors, Penknives, Pocket and Shoe knives, Ivory handle Balancing Knives and Forks in sets, Spurs, Brass Padlocks, do Cocks, Cork Screws, Dog chains, Files, Snuff Boxes, Powder Flasks, and Shot Belts, Gun Caps, Glass Gun powder, Shot, Brass Cannons.

Tumblers, Decanters, Custard, Jelly, Wine and Liquor glasses. Dressed and undressed Dolls, some with moving eyes, and Toys, &c. Indian Rubber, oil blacking in cakes, do in stone Jars, do in Tin boxes.

German silver, Table Dessert and Tea spoons, and Forks, do ladle, do Watch Guards, Metal Inkstands, do Table, Dessert and Tea spoons, Cret Stands, Table shades, Coffee, Tea, and Mustard pots and Milk Jugs.

Currents, Jams, and Jellies, Mustard, Sallad oil, White wine vinegar, Chocolate, Loaf cheese, Crushed loaf sugar, White soft do, Black and green Tea.

Superior Sherry, Sherry Ratafia, Brandy, Port wine, do in Pints, Country Bottled Beer and Porter, Madeira and Cider, Holland Gin and a variety of other Articles.

N. B. Mr. WILLIAM DE ROOY in thus announcing of his having established himself in business begs at the same time to solicit the support and patronage of the public in this his new undertaking, and it would be necessary perhaps for him to assure them that he will always be ready and willing to attend to all the orders and requisitions of any of his customers at out-stations who may require any goods, &c. *Jaffna, 29th March 1843.*

NOTICE.

NOTICE is hereby given that the 6 Delft horses not sold on the 15th instant in consequence of their not having been brought over here, will be sold by auction at the Jaffna Esplanade on Friday the 28th instant at 8 o'clock, A. M.

E. H. SMEDLEY.

Jaffna Cutchery, April 24, 1843.

அட்டவணை.—CONTENTS.

வெதியொழுக்கம்	89	pages.
யகம்மதுசயப அல்	90	Berchi's Instruction 69
ரக்னெறி	92	Al—Koran 90
வில்லியம் லென்லிஸ்க்ர டு		Abbott's Lessons or Morals 91
கா துக்கிலிசிற் செய்த து		Principles of English grammar 93
உக்கணச்சாரம்	93	Communications 93
கடிதங்கள்	94	Rules for the conduct of a Christian Life 95
திருத்தொழும்	95	Scriptural Proofs of the Doctrines and Duties of Christianity ib.
பராபரன் கையெழுத்திய	ib	View of the Heavens No. 2 99
த்தொப்புடைபவர்	ib	Caral—Panchangam 10
கிரகசாரவிக்ரகம்	96	Answers to Correspondents 97
குறள்—பஞ்சாங்கம்	ib	Summary of News ib.
காதெப்பிரத்தியுத்தாரம்	97	
புதினச்சங்கிதிகள்	ib.	

செய்யவுள் சத்திய வேதத்தின் மேல்மை கண்டு கைக்கொள்வாய் புண்ணியத்தைப் படித்துவிரும்புவாய் உன் னிடத்திற் காரணங் காண்பார்களோ? அண்டவரங்கும் அவர் வேதத்துக்குத் தூஷணமாகப் பாவமாத் திரை காண்பார்களோ? சீ செய்யுஞ் சரசம் நீ படுமபாட்டு நீ தேடும் பொருள் நீ பேசும் புறணி நீ காட்டுங் கோபம் நீ செய்யும் ஆங்காரம் இத்தொஷகப்பாவ கடக்கைப் போதகஞ் சத்தியவேதத்தின் உபதேசிக் குத்தருமோ? டெர்து காட்டின மாத் திரைபாவ வந்தைப் படிப்பித்தபின்பு சொல்லி க்காட்டின சிடரயங்களை புண்ணியத்தைப் படிப்பித்தாலுமாவ தெனனி ஆகிலும் அவனவன் செய்த தன் வினைக்கவகாப்பலனைக்கொள்வானென்றதிலுள் காள் செயததைப் பாராமல் காய் சொல்லிக்காட்டுந் தருவதெயிலெவரும் கடக்கப்படிப்பித்துக்கொண் டெவருடெனென்று யாராரும் சொன்னதாக அந்வேமும் ஆகையால் நாடகசாலை உபதேசியாவத உணர்குப்போதுமவலவோ? ஹராசா வேஷத்தைப் போர்த்து நாடகமாடினவன் காட்டும் பறக்கோலுஞ் சொல்லுபுன்னெவ்வாத வசமுமெண்ணியவன்க ளுயினும் வறயோலுயினும் பாரார்களென்றதுபோல கீயும் பாவியினும் டறத்துக்காட்டும் உபதேசிக் வேஷமும் டறத்துக்கொ ளும் டவந உணர்ச்சிக் குமாந்திரம் பார்த்துச் சொல்லுவாய். ஆகிலும் நாடகசாலை ஹராசாக்க் கற்பித்ததை எண்ணிக் கேட்பாறில் ஹென் ததபோல உட்கூடொவ்வாமல் பீயுட் சொல்லும் உணர்ச்சிகளை அதுசரிப்பாருண்டாமோ? ஒரிருவாளுசரித்தாலும் உணர்கொடுபு னுருண்டோ? டதிராய்ப் பித்தை கத்தரைத்தேடி குவிராசாக்கள் ஒருசெயல்பித்தற் சென்றபோது பெத்தமெமெ ன்னும் ஊசிறிற் கத்தர் பிறப்பார். அங்கே போக்கெனென்று டவசா ல்லநிகர் அவர்களை அனுப்பினதொழியத் தாங்கள் கூட ஆண்ட வரைக் கண்டு வணக்கப்போனார்களோ? இஹை. அப்படிப்ப பல உபதேசிகன் எவர்க்குஞ் செய்தவமொரு சத்திரான் மற்றப் புண்ணிடக்கைப்படிப்பித்த ஆண்டவர் பாதத்திற் செரும் வழியைக் காட்டிடவர்களை அனுப்பினதொழியத் தாங்களே வேற்ற வழி போய் மொட்சத்தலே சேர ஆசையல்ல தவர்களைப்போலத்திரிக் றாக்கள். துத்தற்கு அந்செயல்பித்தலென்பார் றொமாபியாருக் கு எழுதின திருபத்தினடாம் அதிகாரத்திருபதாய் வன்நர் தவ டிசிக் சொலவதை எவருக்குக் கேட்கக்கூடலாகா. அந்நவது கல வரதவர்களைப் படிப்பிக்கறவருள்ள சிற்போரை கடத்துகறவரு னே வேதத்தினுண்மையையும் ஞானப் பாதையையும் கைக்கொ ண்டவலுள்ளெயென்று மனதிலெண்ணிக்கொள்வாயவலோ? ஆகிலும் மற்றவர்களைப் படிப்பிக்கறவருகி லுண்ணிற் படிப்பியாதிருப் பதென? திருடாதெயுக்கெண்ணெறியிப்பு கீயெ திருவானென். பு தக்காயாகாதென்ற மன்பு கீயெ அதிலே விருவானென். பொய்யான தேவர்களை வேறத்த பின்பு கீயெ அத்தத் தேவர்களுக்கேற் றவிதம் ய் டெப்பானென்? சத்திய வேதத்தைக் கைக்கொண்டா யென்று உண்ணிப் புகழ்ந்துகொண்டபின்பு கீயெ வேத கற்பனை யையிற் ஆண்டவருக்கு இக்கழ்ச்சிக் வினவிப்பானென்? உன்ருவல் லோ அருஞ் னிக்க ஆண்டவர் திருநாமத்தைத் தூஷணக்கொடுக்க னென்றா. அவனவன் இத்த வசனம் அந்செயல்பித்தலென்பாரு டெருதினதாவெண்ணிச் சத்திய வேதத்தின் மென் மையக்கா ட்ட உபதேசியாபத்தானே ஆண்டவரால் விரைபின்பெட்டிருக்க த்தைருவ இத்தச் சுகித்த வேதத்துக்கிசுத்தி தூஷணம் வந்தா ற்நனக்கு வரும் ஆக்கிங்கெடுவவனவென்று தன்ருவாருமாருந்நக் கிப்பாக்கக்கூடவன்.

பெகந் தர் யத்தேயு சுவீசேஷிம் டும். அந்காரம் யகம் வசன த்திற்றருவனபற்றன்படியெ தெவகண்டவ யிருடல கலவொருக் கத்தெய்தானே நடந்து மற்றவர்களையும் அப்படி கடக்கப்படி பித்திரவன்மொட்சாக்கத்திற் பெரியோனென் னப்படுவான். அவனவன் நடந்துகாட்டின தருமாத் திரை மற்றவரிடத்திலுமே னிதாய்த் தருமம் வினதற்குத் தம்முறைமையாருமொன்றிற் சொ லனதைக்கொண்டு காண்பாட்டும். ஆகிலும் டெருகு நியாயத் தைப்பற்றியுந் தன்னல்லொருக்கம் புறத்தியாரைக் கையிலேற் றநகலவழியென்று சொல்லக்கூடவோம். அதேதென்றிதலமுறை யிதனுல்ல சொன்னபடி இத்தத் தலதொழிற்றெமும் பலன் மொ ட்சகையிலேற்றலாமென்றகைவில ஆண்டவராலொழிய மனிதர் பெலத்தாலகடாத்தரும பலனவல. ஆகில ஆண்டவர் தாடுமு டிக்கத்தக்க கருமிதென் குறும் தததவவிலாத தயையிலுல் அ னைத் தரமாக கருமாமல் அதற்குப்பெய்த் தனக்கையிப்போல உ ங்கனைத் தெரிந்தகொள்ளத் தருவனமாருர். ஆகிலுந் தொழில்க

ருக்கெல்லாமெத்தனமுதவாதல்லோ? ஒவ்வொரு தொழில் த் யித்த சருமத்தக்குரியதாயில் அதற்கதுவே புதவுமொழிய மற் றப்படியல்ல. அப்படிமண்ணாவெட்டிப்பயிடுவதவு மெத்தனப் பகைவரைச் செய்க்கொள்ளவுமொமென்ன சிலத்திற் பயனத் தக்குதவுள் குதிரை கடலைக் கடக்கவாருமொவென்ன, திலத்தைச் சீறியழுங்கொழு ஒலிசீறி டெழுதாமெவென்ன, துதிப்படியாக உபதேசித்தொழில் சிவயித்த சருமம் புண்ணியமொக்றேயாக் கொள்ள அதற்குதவுமெத்தனக்காணும் புண்ணிய சம்பத்தாக வேண்டெல்லோ? தெளித்த தண்ணீரொழிப்ச் சேற்றநீர் அயு குவாக்கத் தகாமையாற் பலவகைப் பாவத்தானும் பனையெரு ட்குப்பெட்டிருக்க மற்றவர்களைக் கருவிச் சத்திராக்குவானோ? டெருகுப்பு உணர்குள்ள குட்டையாத் தவல்லதல்லாமையாற் பல த் யவாகையாலுண்டனமே கட்டு வெத்திருக்க மற்றவர்களைபாற் த் குளிப்பிச்சத்தருவாயே? ஆண்டவர் புதுகைசெய்யச் சித்தா றுர். கடவெநிதம்பெறவும் கருச்சே உயிர்தவவும் கைராபித்த ரிடவுஞ் செய்வல்லவர்தானே. ஆகிலுந் தாமே கைராபித்த மு னைமை தப்பாயல் எல்லாத்தையும் கடத்திக்கொண்டிரும ய் யாதையைப்பார்க்கில் கீயெபாவிபாருந் புதுகையிச்சி லுண்ணி டெண்ணியவாக்கொள்க்கவும் மாட்டார். கீயெ கைத்தக் குரியகூ கடைத்தால் உண்ணிக்கொண்டு புறத்தியாரைமொட்சத்தி ற்சோக்கவும் மாட்டார். உன்பாவமே உணர்குக் கேட்பவதற் றிரமற்றவர்க்குக் கேடாம் உன் புண்ணியமே உணர்குப்பவனத்த் ருவதத்தவிரப் பிறர்க்கும் பலருடும். அப்படியல்லவோ கொடியத ன் நீட்டி வளர்ந்தமாமே தகழ்த்துத்தருந் குளித்தியுலுத்தீயே ற்ற விழித்த பட்டகேடு ம்லவிரண்டும் தனக்கவாடுத தனமேற் பட்டந்த் கொடிசுக்கும் உண்டாம். ஆகையாற் புறத்தியாரை க்ககையிலேற்ற உண்ணல்வெருக்கமே உத்தமவற் பெய்பத்தற் சத்தேகமில்லை. பின்புமும் மற்றவர்களைக் கையிலேற்றவியிதே லமாட்டியுள்ள சருமமென்று முன்னே காட்டுகேடும் இப்படிப் பட்டபெருமை மாட்டினையுடைய ஆண்டவர் தைக்குக்கத்தர்க்கு க்கல்லவோ விசேஷமாய் உதவிசெய்வார். நீ அவருக்காகாதெ ய் நடத்தல் உபதேசிக் பெயரகடத்தானும் உபதேசிக்கொழித் துக் கேற்ற விரகையுமப்பெருகையும் திங்கே முதவாயுடையமாட்டாய் அவனவன் தன்னை பெய்க்கெவண்டாம். எவ்வவதிகம் புண் டயத்தில் ஆண்டவரைபண்பு அவர் திருபாதம் அடுத்திருப்பீர னோ அவவவதிகம் உங்கள் தொழிலுந் புறத்தியாரையும் அவர் பாதத்தற்சோக்க வுரியராவீர்கென்பது சத்தியத்தானே. து து,வ தெனியமனதில எண்ணித் தேறி உங்கள் ஆத்துமத்திற் மெ ளும் மொ ஆத்துமத்திற்மேலும் ஹர்க்கி கீக்கள் மொட்சகையெ ற்புண்குடி கலவொருக்கமே அவர்களுக்கும் கையில லத்த வற் பெய்மற்றித்து புறத்தியாருக்கும் உங்க்குக்கும் திடீரொமாவற் தொழியாத கெடு வருவிபாதபடிக்கு உபதேசித்தொழிபுக்கெவ் வாத வொருக்கத்தை விட்டு மற்றவாக்கினும் விசேஷமாய் உந் தமமுறையாவ நாளுக்குகாள் அதிகமே புண்ணிடக்கைவில வளர்த்து டக்கப்ப யியாய் சுப்படக் கடவீர்கள்.

எம் அதிகாரம் முற்றப்பெற்றது.

ABRIDGEMENT OF GOOD'S BOOK OF NATURE. CHAP. VIII.] *Voice and Language; Vocal im-itation and Ventriloquism.* [PART II.

The mocking bird has the most extraordinary musical talent of any of the bird kind. Its own natural song is charming, and besides this, it can imitate the note of every other kind of bird, and even the domestic fowls. He is a lively creature and seems to enjoy the sport of quizzing the other birds. He will call the little birds around him by imitating their notes, and them frighten then half to death by screaming like a hawk or eagle.

9. The mocking bird has its scientific name, *polyglottis* from its very peculiar power of moving the larynx, and thus imitating any note or sound it chooses. There have been instances of this wonderful power among men. A few persons have, by long practice, been able to imitate

the notes of birds, and the different voices of people with whom they were acquainted.

10. The imitation of the human voice in a particular manner is called *ventriloquism*; an art that has caused much astonishment in the world. The ventriloquist has the power of modifying his voice in such a manner as to imitate the tones of different persons conversing at a considerable distance from each other. What seems stranger still, the expert ventriloquist does not open his mouth, nor use his tongue when speaking; the tones are formed in the larynx, and emitted through the nose; the performer looking all the while as mute as a fish. (To be continued.)

[Translation of the foregoing.]

கூட்டுன்பவர் செய்த பிரபஞ்ச நூல்.

அ. அநிகாரம் உ. பருதி சத்தம், பேச்சு, முதலான குறிவைப்பறி.

(கூடும் பக்கத்தினின்றும்.)

அ. சரசப்பட்டிபானது மந்தம்பட்டிசாலம் அனந்திலும் மிகவும் அபூர்வமாய் இன்னிசைபாடத்தக்க சாமாந்தியங்கொண்டிருக்கின்றது. அதற்கு இயல்பாயின் இராகம் மனைதக்கவர்த்து இழுக்கத்தக்க இனிமையையுடையதாயிருக்கின்றதமன்றி, மந்தம் ஏனையபட்டிசைபாடத்தக்கும் மந்தம் மணியினிடமிருந்து சஞ்சரிக்கும்பட்டிசைபாடத்தக்கும் இராகம் மாநிதி இத்தச் சரசப்பட்டி ஒருமாதிரியாகப் பாடக்கூடும். அது மிகவும் ஒரு உற்சாகமான பட்டியாயிருக்கிறதினும் மந்தம் பட்டிசை அலைக்கின்ற படுபடுபண்ணுந் தன்மையினையுடையதாயிருக்கின்றது. அப்படியெனில், அது தன்னைச் சூழ்ந்திருக்குஞ் சிறப்புகளின் சத்தத்தைப்போலக் கூவேன்ற கூவியழைத்துப் பிறகு ஒரு பருத்தைப்போல அவைது கழுதைப்போலப் பெலமும் ச்ச்சிட்டு அத்தப்பட்டிசைப் பயப்படுத்தவதினும் அநிலகாவாசி சாவதற்கும் ஏதுவாயிருக்கின்றது.

க. இத்தச் சரசப்பட்டி தனது தொண்டைக்குழியை அங்கும் இங்கும் அசைத்துத் தனக்கிதமாயிருக்கிற வேறிபாதாமொரு இராகம் அல்லது ஒலிசாயலாகப் பாடுவதினாலே, இது பலவகைக் குரல்வழையுடையபட்டிசைபாடத்து கலைப்பாணியையறிந்த மேன்க்கன் சொல்லியிருக்கின்றான். மனிதருள்ளும் இவ்வகைப்பட்டி அநிசையான இயல்பு உண்டென்ற சொல்லியிருக்கின்றது. சில பெயர் ஓசிக்காலப்பரிட்சையினூற் பட்டிகளின் இராகம் மாநிதி பார்த்துப் பாடுவதமல்லாமல் தாங்கள் அறிமுகமாய் இருக்கும் சனக்களுடைய வித்தியாசமான குரல் மாநிதியாகவும் பாடக்கூடியதாயிருக்கின்றனர்.

ய. மிகவும் கவனிக்குப்பட்டத்தக்கவிதமாய் மனிதருடைய குரல் மாநிதி பார்த்துப்பாடுதல், மிடற்றுகைசெய்யின்றதைப்படுகின்றது. இத்த மிடற்றுகைசெய்யின்ற உபாயத்தத்தத்தினும் உலகத்தார் மிகவும் இகைப்புக்கொண்டவர்களாயிருந்தார்கள். மிடற்றுகைசெய்யோன் தன்னுடைய சத்தத்தைத் தன்னியிருந்து மிகவும் தூரத்திலே பேசிக்கொண்டிருக்கிற பலவகைப்பட்டிசைபாட்டுடைய குரல் மாநிதிபார்த்து மிடற்றல் பேசும் தன்மையினையுடையதானவர்களாயிருக்கினார். இதைப்பார்த்தும் அந்நகம் அநிசையத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய தென்னவாலும், கெட்டியாய் மிடற்றல் பேசும் சாமாந்தியத்தையுடையவன், பேசும்பொழுது தன்னுடைய வாயை அங்காப்பதமில்லை அல்லது தன்னுடைய நாயை வழங்குவதமில்லை. அப்படியிருக்கும் அவனிடே சத்தங்கள் அவனுடைய தொண்டைக்குழியில் சிம்மெழும்பி கசிவதாயாகச் செல்வின்றது. அப்படிச்செல்லும்பொழுது, மிடற்றல்பேசுவோன் ஒருமட்டிசைபாட்டுடைய உடையவையே யாதொன்றும் பேசாததப்பாலிருப்பான். (இன்னும்வரும்.)

MR. POOR'S LETTER TO HIS LATE PUPILS No. VI. • MY YOUNG FRIENDS,

In giving a sketch of the origin of the "American Board of Commissioners for Foreign Missions," I cannot do justice to the subject without appending a few notices of the late Samuel J. Mills, to whose extraordinary

exertions, more than to those of any other individual, the Board owes its existence. Wherever the Missions of the Board are established, in all the earth, there is it meet to be told what this man hath done, as a memorial of him.

Samuel J. Mills, the son of a country clergyman, in the state of Connecticut, was born the 21st of April 1733. At the age of eighteen, he left his father's house for a neighboring town, to take charge of a farm that had been bequeathed to him by his maternal grandmother. The year following, after a severe and long protracted mental struggle on the subject of personal religion, he became, in the judgment of charity, the subject of that radical change of moral character which the word of God declares to be essential to salvation. From this memorable period in his history, his mind was touched with deep compassion for the spiritual miseries of those who had never heard the glad tidings of salvation, and who were necessarily excluded from those substantial joys of faith and hope which he himself had begun to know by his own experience. The following observation, which may be regarded as an index to his subsequent life, contains the first disclosure of his thoughts and feelings on the subject of Missions. In conversation with his father, "I cannot," said he, "conceive of a course of life in which to pass the rest of my days, that would prove so pleasant, as to go and communicate the Gospel salvation to the poor heathen." In accordance with the sentiment here expressed, he came gradually to the determination to transfer his secular concerns to other hands, and to make arrangements for acquiring a collegiate education, with a view to the Gospel ministry. In the autumn of 1806 he became a member of William's College, being then in the 24th year of his age. His standing, as a scholar, while at college, was respectable; but the point in which he far excelled his fellows was, in rendering his scientific course of study subordinate to the higher claims of personal piety, and active usefulness in the sphere in which he moved. "While he was a member of College," says his biographer, "there was a revival of religion in that institution, of which he was the chief instrument. There are not a few of his fellow students, now in the ministry, who owe their hopes of heaven and their usefulness on earth, to his instrumentality." But whatever of present duty engaged his attention, he never for a moment lost sight of the favorite object, for which he had left his farm and entered upon a collegiate course of study. His manner of wooing the attention of his fellow students to the subject of Missions, and of awakening in their minds an interest of personal responsibility, was altogether peculiar, and peculiarly successful. The flame that had been kindled in his own breast, he fed and guarded with a trembling solicitude, lest by any premature exposure of it, he might in any wise thwart his own matured purposes of devoting his life to mission labors in a foreign land. It was therefore an important object with him to find some individuals of a kindred spirit, to whom he might safely confide the secrets of his heart, and who might ere long become his companions in mission labors. Believing that he had succeeded in finding two or three individuals of this character, he proposed that they unite with him in the observance of a day of fasting and prayer, in reference to their future course in life, and that God would qualify them for the work to which he, by his spirit and providence, might call them. At the close of this day, and in a hallowed retreat at a distance from the college, he made to them a disclosure of his whole heart on the subject of Missions; and more especially the consecration he had made of himself to spend his days among the heathen, if God would grant him the privilege. What must have been his surprise and joy, on finding that the persons to whom he had made this disclosure were cherishing purposes of a similar nature, which they had never made known even to their dearest friends. From that hour a secret league was formed by this little company, for the purposes of mutual support, and for devising ways and means for carrying forward the object on which they had resolved by mutual pledges before the Lord. This league, the existence of which was for many years unknown to all, but to those immediately concerned, was to a great extent the main spring of a train of energetic, though very quiet measures that ensued." In the latter part of 1809, Mr. Mills entered the Theological Seminary at Andover. "Here he found several of his former companions who had dedicated themselves to the cause of Missions, while together at William's College; and the fraternity in all its concealed energies renewed its operations here." The principal motive for continued concealment, was an apprehension that the kindling flame for foreign missions might be entirely quenched by the rude blasts of opposition that were anticipated on the first discussion of the subject in public, and subsequent events showed that these anticipations were not without foundation. At Andover Mr. Mills became acquainted and associated with Mr. Judson and with several other individuals of a kindred spirit from different parts of the country, whose hearts the Lord had previously stirred up to investigate the subject of Foreign Missions with reference to a personal enlistment. "Almost with his earliest acts of faith in the Lord Jesus," in 1808 "Mr. Judson was inspired with the desire to communicate the knowledge of salvation through his blood to those who sit in darkness and the shadow of death."

கணக்குவினாவுற்றுவீடை.

Answer to an Arithmetical Query proposed in No I. Vol. III.

மிஷய்களும்பொருத்திய முகாமெத்துரைகளே, உங்களுபதாரகை மூன்றம்புத்தம் முதலாஞ்செஞ்செய்ய (ய) புறத்திற் கண்டிருக்கும் அநாமப்பலம் தியாராயல் எம்பலர் வினா விட முத்தகணக்கு வினாவுற்றுவீடை.

முத்தமாமையிற் கொத்திருத்தமுத்த (யது) அதில் முதலாம் முத்த ஒருவராக இரண்டாம்முத்த இரண்டுவராக இவ்வீதமா கவியெறிக்க கடைசியானமுத்திவ்வி வராக (யது) இவற்றைப் பிண்கள் (ய) பெருக்க திவ்வி (ய) முத்தாகவும் விவியுஞ் சகலருக்குஞ் சரியாயிருக்கப்பித்திவ்விவெண்வெண்மென்பதற்கான.

அதெவ்வீதமெனில், அத்தமுத்தமாமையிவ் முதலில் (யெ) முத்தம் கடைசியில் (யெ) முத்தமாக ஒருவருருவாக உருவிய எடுக்கச் சகலருக்கும் முத்தம் விவியுஞ் சரியாயிருக்குமென்றித்தகொள் ளவும். இத்தமுத்தமென்பவெனில், முதலாம் முத்தத்தொடு த்து (யெ) முத்தவரைக்குமுத்தவெண்வெண் (யெ) கடை சிமுத்திவ்விருத்து (கதகாரகம்) முத்தவரைக்குமுத்த (யெ) மு த்துக்கும்விவிய வராக (சாககயதுவாரகெ) ஆக (ய) முத்தக்கும் விவிய (கொதுடு)வராக. இவ்வெ ஒருபிண்குருகைய பகுதி. மேற்படி (கெ) முத்தத்தொடுத்த (யம்) முத்தவரைக்குமுத்த (யெ) முத்திக்கும்விவிய வராக (கதகாரகம்) முத்திவ் விருத்து (கதகாரகம்) முத்தவரைக்குமுத்த (யெ) முத்திக்கும்விவிய வராக (சாககயதுவாரகெ) ஆக (ய) முத்திக்கும்விவிய வராக (கொதுடு) இது மற்றப்பிண்குருகைய பகுதி. இவ்வீதமா ய்க் கணக்குக்கட்டிவெண் மற்றவர்களுக்குஞ் சரியாயிருக்குமென்றி த்பவும்.

கொரும்பு கண்ணுத்தெருவிய இப்படிக்கு F. SILVA தயாரகை, மாசி மீ. உகதி. PADRUPULLAY.

To the Editors of the Morning Star. Batticaloe, 24th December 1842.

A few months ago about 30 Roman Catholics, besides children here at Batticaloe renounced Popery and embraced the faith of Protestantism. The Roman Catholic Priests at Colombo hearing of this sent here one of their Priests about two months ago. Now from the domineering of this Priest we the new converts and other Protestants of this place suffer much persecution, which persecution arises from his strictly enjoining upon his people not to speak to those that have already abandoned Popery and embraced true Christianity, nor to have any connection with them either by giving or receiving of them; by buying or selling, by attending their funerals or weddings; or by inviting them to theirs and threatening severe punishments in case they disobey his orders. Besides, when the Catholics see us on the public roads and streets they abuse us in a most disgraceful manner, and degrade us by using many opprobrious epithets, and at nights they disturb us by throwing stones at our houses, and shooting at them. These are the benefits that result to us from the Priest's coming to the place.

Will you therefore, Mr. Editor, through the medium of your valuable Periodical inform us how this evil can be remedied. Your's A number of persecuted Protestants who have renounced Popery.

Remarks.—If the parties complained of offer personal violence to the complainants they are amenable to the civil courts, and on conviction thereof, would no doubt be suitably punished. If the grievances are of a nature that the Court cannot recognize, we know no better remedy for the evil than patience and meekness. This is in accordance with the precepts of our divine master, Matth. v. 10, 11, 12, in which he promises a blessing to those who suffer for righteousness' sake. See also 1st. Peter ii. 20, 21; iv. 12-16, 19.

பத்திரகாரிகளே உங்களுக்கேயம். மட்டுக்கண்பு கசரிவெ இற்றைக்குச் சில மாதத்திற்குமுன் பிண்கள் தவிர ஏறக்குறைப பல சனமட்டுக்குப் பாப்பு மத்ததை விட்டுப் புருடெல்டான்மென் மெல் மாகக்கத்தைப் பற்றியிருக்கையில், கொரும்பிவ்விருக்கும் முறையெத்திருக்கென்றார் அத்தகையவீட்டு இவ்விருக்குத் தக்கவெனவொருவரை இரண்டுமாதத்திற்குமுன் அனுப்பினார். அவர் இவ்விரு வந்து சென்றதற்கு தரைத்தந்திவற்ற குணப்பட்டவர்களைய காணும் மற்றம் புருடெல்டான்மென் கிறிஸ்தவர்களும் வெகு உபத்திரவப்பட்டுக்கும். அடுத்தபடியென்றால், பாப்பு மத்ததை விட்டுக் குணப்பட்டவர்களுடனே தமது சபையார் பேசவாருதல் மாதொரு கொள்வனவு

விற்பனவு கொடுக்கவாக்கல் சாவுவாழ்வு மந்திர்த்தக் கருமங்களுக்கென்று உடவுக்கட்டிக்கொள்ளப்பட்டுதென்றம்,

இக்கட்டண மறுத்தால் பல தண்டனைக்கேதுவாயின்கொன்றம் கிருபிக்கப்பட்டதமன்றிப் பாப்பு மத்த கிறிஸ்தவர்கள் நம்மைத் தெருக்கள் வீதிக்கிலே கண்டாற்பலவிரமாக நித்தித்து அவரைப்படுத்திவிடுங்கள். இராத்திரிகாலக்காலிலே வீடுகளைக் கலைவாழ்த்தும் வெகுண்டிம் நம்மைக் கலக்கப்பண்ணுகிறீர்கள். இவையெல்லாம் முறையாக குரு இவ்விருக்கு வந்திருக்கலே நாம் அகடவிற கன்மைகளாயிருக்கின்றன. ஆதலால் நமது சேபத்திரவாரகளே, இவ்வயதிலினின்றும் நீங்கள் ஓர் கற்புத்தி அடுத்து உரும உங்கள் உத்தம சஞ்சிகையிற் கற்பிக்க விண்ணப்பகு செய்க்குரும. இப்படிக்கு, பாப்புமத்ததை விட்டுக் குணப்பட்டதற்கு காக இடைஞ்சற்படுவீடு கிறிஸ்தவர்கள்.

பத்திரகாரிகளே குறிப்பு.

இதற்கு அட்டப்பட்ட சனங்கள் மற்றத்தவர்களுக்கு ஏதாரும மோசனசெய்ய திண்தாரகளையொருவர அவர்கள் கோட்டாரார் நகுத்த ஆக்கணப்படுவார்கள். இது கோட்டாராரீக்கக் உடய காரிய மல்லாதாப்பாடும், மத்தேயு. இ. அதி. யலக. யெல். வசனக்களிறு உறிய பொறுமையுந் தாமையுமெல்வாமல் வேறமருத்திலிவ அவலி—த்திற் கிறிஸ்தவாதர் சொல்லுதென்பவெனில். தீயினிமித்தக் துண்ப்படுவதவாரகாரிவாதத்தையடைத்தகொள்ளுவார்கள். க. பேதுரு உ. அதி. உய—உக வசனக்களையும், மேற்படி. ச. அதி. உல. யக. யகம். வசனக்களையும் பாருக்கர்.

MESSRS. EDITORS, If Mr. DEWASTUDINADEN's student will carefully search in Pinnock's Murray he will find the following, which, if I mistake not, will answer all his queries, viz. The neuter pronoun it is sometimes employed to express the subject of any discourse or inquiry: as, "It happened on a summer's day;" "Who is it that calls on me?" See under Rule V. Respectfully yours, முத்துச்சாமி. Madura, 22d April 1843.

To the Editor of the Morning Star. Sir, When I left Jaffna many of my friends requested me to communicate to them the state of the climate, &c. of Manaar, and as it is advisable that I send the letters directly to you for publication in your valuable and extensively circulated Periodical it will thereby reach their hands and I would fain hope that it will also be interesting to the other subscribers of the Star. The climate of Manaar is very unhealthy, especially at this season, and acts injuriously on the constitutions of both Europeans and Natives. The soil is sandy and sterile. Good drinkable water can be procured with difficulty as it is brought to the town for sale from a distant place and yet the water is not so good as in Jaffna. Provisions are dear and scarce; as may be imagined, fish can be got in abundance; fowls rarely. The people entirely depend upon Jaffna and other countries for cloth, rice, loaves, plantains, oranges, beetle, arekanut, and other supplies. The common disease prevalent in this place is fever. During the late epidemic the disease was found in every house; and in some cases the members of a family were seized with it one after another till the whole were swept away. The mortality from the 1st of January to 31st of March 1843 in the eastern Division only, was 350, as I have collected from authentic sources. The people speak as much of the mortality in the western Division. Manaar is divided into eastern and western divisions. The inhabitants are mostly Roman Catholics and Mahomedans. Few Protestants and heathens are situated here and there. A Catechist, a native youth of this place, is stationed here who holds service on Sundays in the Court House, where I had once the pleasure of attending. The service consisted in reading a portion from the Common Prayer and 2 Chapters out of the Bible. The congregation were composed of 5 members including myself and the Catechist. On inquiry among the European descendants and natives they have manifested a wish to have a missionary among them; and when I consider that this place is not so insignificant as is thought by many and that several families who profess Protestantism reside here, I am astonished that this station is not thought important enough for the residence of a missionary. The people are happy to receive tracts and portions of the Scriptures. The Government school was opened at this place on the first of April. A few of the boys who had expected to attend the school died of fever within the last three months. The average attendance of the boys is 25, of whom five or six can read a little and the rest are mere beginners. The school at present meets in a room at the Cutchery but soon will be removed to a more spacious Bungalow which is now undergoing active repairs for the purpose, when a larger attendance is expected. By giving a timely insertion of this letter in your popular Journal, you will greatly oblige Your most obedient and humble servant. W. LADD. Manaar, 20th April, 1843.

பஞ்ச தந்திரக் கதை.

முன்றலுது.

சத்தில்கிரகம், அல்லது அடுத்தகெடுத்தல்.

PANCHA-TANTRA-KATEI.

The art of conquering an enemy by means of an affected friendship.

[Continued from page 72.]

வீஷணுவர்மனை னுமொரு மன்னனுக்கு வயிற்றில் ஒரு கோயுண்டாய் காண்கு காள் உடம்பு மெலிந்தபோதெறிமூல் அவன் தேசாந்தரங்கட்குப்போய் ஒரு கோயிலிலிருக்கையில் அல்லுரிவருத்தரகெடுத்துகொண்டிருக்கிற பவியென்பவனுடைய குமாடிகளிருவரும் பவியினிடத்திற்கு வந்தபோது அவர்களிலொருத்தி அரசனினோர்த்த இராசனே வெற்றியடைவாபென்றான். மற்றொருத்தி கல்ல போசனம்பண்ணுவாபென-இதைக்கேட்டவுடனே அரசனுக்குக் கண்கள் சிவந்து-அமைச்சர்களைப்பார்த்த-இந்தக் கேட்டபேச்சுக்காரியை நோயாளிக்குக் கொடுத்தால் இவன் கல்ல போசனங்களை அதுபவிப்பானென-அமைச்சர்கள் இராசன் கட்டளை யிட்டபடியே, கோயிலிலிருந்து இராசகுமாரனுடைய பிணியாளிகளுக்கவங்கொடுத்தார்கள். பின்பவன்-கணவனை இசுவரணப்போலெண்ணிப் பணிவிடைகளைச் செய்து அவனையிட்டிக்கொண்டு மற்றொருநேயத்துக்குப் போம்போது வழியிலொரிடத்திலிருக்கி வேலைக்காரனைக் கூடவழைத்துக்கொண்டு சமையலுக்கான கடைச்சரக்குகளை வாங்கிப்போனபோது வியாதிலைத்தருகிய ராசகுமாரனிடத்திரைடொலான். அவ்வேளையில் அங்கொரு புற்றிலிருந்தபாம்புராசன் கிட்டவந்துபோச அவவொலியைக்கேட்டு அவன் வயிற்றிலிருந்தபாம்புக்கு சத்தித்த-அப்பொழுதிரண்டுக்கும் வாக்குவாதமுண்டாக-இதற்குள்ளே அவன் பெண்டாட்டிகள்த-மரத்தின்மறைவின்மீது அவற்றின்பேச்சுக்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். புற்றுப்பாம்பு வயிற்றுப்பாம்பைப்பார்த்த-அடா-தராந்துமாலை-இந்த அழகுள்ள இராசபுத்திரனை யென்வருந்துகொடுமென-வயிற்றரசவு-ஆகாரநிறைந்த குடத்திலிருக்கிறவெண்ண நீயென் நித்திக்கொடுமென-புற்றரசு-துஷ்டா-கொடுத்திருக்கிறவியிறப்பாய், அவன் சுகமடைவான். ஆளுவிது ஒருவர்க்குத் தெரியாதென, பின்பு வயிற்றரசு-மெளரிசா னுக்கும் உயம்பருமென-இப்படி அவ்விரண்டுகளையங்கையுக் கேட்டு அவர் அவ்வண்ணமே செய்து அப்பாம்பைக் கொன்றான். அந்நிலை மன்னவழித்தீர்த்து தன்னகரத்திற்கு மனைவியொருகூட வரும்போது அங்கெறியில் அவன் தந்தையுக்குத் தந்தமுமபார்த்து இருக்கொரு சந்தகாரம்பண்ணி அவர்களை வழியனுப்பப்பின்பிருவருக்களைச் சேர்த்துக்குப்போய் அரசாண்டுகொண்டிருந்தார்கள். ஆகையால் பாலபுமரசுகளையங்களைக் காப்பாற்றுவதின் இப்படி கஷ்டம் சேரிடுமென இதைக்கேட்டிறைவன் குருகாசனப்பார்த்து உகனிஷ்டமேதென-அது இம்மூலாசொன்னது முத்தமாயிருக்கவில்லை. ஏனென்றால், சாம, தான, பேதமென்னுமுபாயங்கள் வலியில்லாதவர்களைக் குறித்திருக்கின்றன-வலியுள்ளவர்கள் சத்துருக்களிடத்திற் பண்டமே செய்யவேண்டும். அதைத்திறந்து சாமமுதலாகிய தந்திரத்தையொசித்திறைவனப்பகையா பயந்தவனென்புறண்ணி அவன்மேல வருவார்கள். ஆகையால் வேதன் தண்டத்தினாலேயே பாக்கியஞ்சேசுரிக்கவேண்டும். பராக்கிரமமில்லாவிடல் எது தெய்வத்தினோரிடுகிறதோ அதை துக்கவேண்டும். மேலும் உலகத்தலைவலாரும் இவன்சமியை விருமடிக்குர்கள். அப்படியிருப்பினும் மனங்குக்கத்தொடு தண்டத்தா வெற்றிகளை அமரானம் பண்ணுவதற்குக்கே லட்சியி வசமாக்குள். சேரடியுதலானவர்கள் அருகையான பொருளுக்குறித்து இலக்குமியைப் பிராத்திக்கிறார்கள். ஆளுவபராக்கிரமமுள்ளவன் தன் சேவடியுத்திலுல இலக்குமியைப் பலவிதமாக அதுபவிக்கொன். ஆதலாற்பலவான் பகையனைக் கொல்லவேண்டுமென-இதைக்கேட்டரசன் பிரகாரகாணினோக்கி உகமனதிலெனவிருக்கிறதென-அவன் மகா ராசாவே-இவன் தக்கனை அடைக்கலமாக அடைந்தபடியினாலே இவனைத் தலைவனுக்கி முற்றாலத்திறவிராசுத்திரன் விபுஷணனைத் தலைவனுக்கி இராசவனுதலை எப்படியுத்திரானே அப்படியே சத்துருக்களைத் தாமதக்கவேண்டும். மேலுஞ்சரணமடைந்தவனைக் கொல்லுதலவன் ரொளவாரகத்தை யடைவானென்று சிபிச்சகிரவர்த்தி தன் மாமலத்தை வேடனுக்குக் கொடுத்தபுறவைவலிவித்தானென்று பாசரத்திற் சொல்லியிருக்கிறது. அப்படியே ஒருவனிடத்திலு அவன் பகையவன்வந்து

குமம்போது அவனுக்காத்தியுச்செய்வதைக்குறித்து அவன் சொகுப்பிற் குதித்தானென- இதைக்கேட்டு அரிமர்த்தனன் அநெப்படிச்சொல்லெனச் சொல்லுகின்றது. (இன்னும்வரும்.)

எம். அக்காரம்.

புதல்வரைப் பெறுதல்—On obtaining Children.

௯௪. தந்தைமகந்தகாற்று நன்றியைவயத்து முந்தியிருப்பச்செயல்.

பு. பிதாவானவன் புத்திரனுக்குச்செய்யும்நன்மை பாலது, உற்றவருடைய சகவயிலே, முதன்மைபெற்றிருக்கும்படி செய்வதாம்.

The benefit which a father should confer on his son is to give him precedence in the assembly of the learned.

Drew.

௯௫. தம்மிற்றம்மக்களறிவுடைமை மாறிலத்து மன்னுயர்க்கெல்லாமினிது.

பு. தம்மக்கள் அறிவுடைமையாயிருப்பது, பெருமைதங்கிய உலகத்தலே, நிலபெற்ற உயர்களுக்கெல்லாம் தம்மைக்காட்டில் இனிதாம்.

It is pleasant to all the powerful creatures of the great earth that their children should possess more knowledge than themselves.

Drew.

௯௬. இன்றபொழுதின்பெரிதுவக்குந்தன்மகனைச் சான்றெனெனக்கேட்டதாய்.

பு. தன்புத்திரன், கல்விகேள்விகளாலே, நிறைந்தானென்று அறிவுடைமையார் சொல்ல-கேட்டதாய்கேள்விப்பட்டதாயானவள் அவனைப்பெற்றபொழுதின்கிழிச்சியினும் அதிகமாக மகிழ்வாள்.

The mother who hears her son called "a wise man" will rejoice more than she did at his birth.

Drew.

வைகாசி மாதம்.

சாதி ம. வைகாசி ம. வக தீ. முதல் ஆனி ம. வதீ. வரை.

Day	திரு	வாரம்	கட்சத்திரம்.	திதி.	யோகம்.	கரணம்.
13	ச	ச	கூ	ச உ	வ ச	வ உ
14	உ	ரா	வி	பி டு	ப ச	ப ர
15	க	செ	அ	தி ச	தி க	தை உ
16	ச	செ	கே	தி ச	தி உ	வ வ
17	டு	பு	மு	ப ச	சா உ	ப வ
18	சு	வ	க	ப ச	ச உ	கய வ
19	எ	வெ	உ	ஷ ச	ச வ	எ வ
20	அ	ச	டு	ல ச	ப ய	வி வ
21	க	ரா	அ	அ ச	மா வ	பா வ
22	வ	தி	ச	ச டு	லை வ	தை உ
23	வ	செ	சு	த டு	வி வ	வ உ
24	வ	பு	உ	ந க	க வ	ப உ
25	வ	வ	க	எ உ	ஆ உ	பா உ
26	வ	வெ	அ	த எ	சய உ	தை எ
27	வ	ச	பா	தி வ	சோ உ	வ வ
28	வ	ரா	கா	ச வ	அ உ	ச வ

பிரபுக்கள் சங்கம்.

இத்திரை ம் உஅ தீ- வெக்கிக்குமை இராத்திரி வண்ணகக்
 ிலும் மந்தமிடக்களிலும் வாழும் மகாகனம்பொருத்திய பிரபுக்
 கள், அம்பலவாணத்தையவர்களை ஊர்காவற்றறைக்கு நீதவா
 னுநீருயித்தலின்பெராணுண்டான சந்தோஷ சம்பூரணத்தைப்
 பற்றி எங்கனதுய்த்தமத்தவ மகத்தவத்தந்திய கவர்னர் அவர்
 சூத்தொரு புகழ்ச்சிக்கடாவி எழுதும்படி வந்துகடினவே
 யில், தமிழ்வேத தேசிராய், சந்திரசாத பூசகராய், வேதாந்த
 வித்யாசாய், பெய்ஞான சந்திரசாய், திவ்விய தேசிகரெ
 ண்செயலும் சுப்பிரமணியக்குருக்கல் அருணாசலக்குருக்கலவர்
 கள் அச்சங்கத்திடதியாயும், மலலாகம் பொத்தாரிக அம்பல
 வானார் சரவணமுத்தப்பிரபு அவர்கள் சம்பிடுத்தாராயுமிருந்து ச
 ங்கத்தை நடத்தினார்கள். அவவிடத்திலவந்து கடினவிரபுக்கள்
 ஏறக்குறைய இய பெருக்குண்டு.

சுவசமயப்பள்ளிக்கூடம்.

உ. புத்தகம் உடம். சஞ்சிகையில் "ஆதிசாராயணசெட்டியா
 ற் சிவப்பிரகாசம்" என்கையொப்பமிட்டுச் சைவசமயம் விளங்
 குமபொருட்டு வைக்கப்பட்டிருந்த பக்கிக்கூடத்திற்கும், இன்னு
 மவர்களை உடம் சஞ்சிகையிற்சொன்ன அச்சக்கூடத்துக்கு
 மென்ன சம்பலித்தென்றெருவார் வினாவினார். இதனாரியத்தை
 த் தலாம்பரமாயிந்தவர்கள் அதற்கு மாறுத்தரவு கொடுக்க
 டும்.

**SUMMARY OF NEWS.
 JAFFNA.**

Public Meeting.—We are informed that a meeting of respectable natives
 was convened at the rest house in Wannarponne on Friday P. M. the 28th
 ult. for the purpose of expressing their obligations and gratitude to the Gov-
 ernment for its late appointment of Mr. Ambalavana to the office of Dis-
 trict Judge of the Islands, as mentioned in our last No. About 50 persons
 were present. Mr. Supramaniam Aroozaslana, a priest of the Sivan temple,
 was elected president, and Mr. Ambalavan Saravanamootoo, Notary,
 was requested to act as Secretary. The Secretary read an address which
 had been prepared, expressive of their feelings, which was unanimously a-
 dopted by the meeting. It was then resolved, that after being circulated
 among the people for signatures, a copy should be transmitted to His Ex-
 cellency the Governor, and also to Her Majesty the Queen.

Siva School at Wannarponne.—A Correspondent inquires, what has
 become of the school "for the defence and propagation of the Siva religion,"
 mentioned by a correspondent in No. 20, Vol. II. of the Star, and also
 what are the prospects of the Printing Press promised by the same Cor-
 respondent in No. 22, Vol. II?—Perhaps some one acquainted with the
 facts can answer.

Warning to the licentious—A rich and respectable native was late-
 ly sentenced to 2 months' imprisonment with hard labour, and bonds for
 good behaviour for 10 months afterwards, for having insulted one of the
 girls of the Varany Female Boarding School.

OVERLAND INTELLIGENCE.

Parliament—Sir Robert Peel has announced that no further change in
 the existing Corn Law is contemplated at present.—The thanks of both
 houses of parliament were unanimously voted to the Naval and Military
 forces engaged in the recent operations in China.—Thanks were also voted
 to the Governor General of India, and to the military forces engaged in the
 late operations in Afghanistan.—Sir Robert Peel in reply to some remarks
 made by a member on the North western boundary of the United States,
 said, the disposition of the American Government should not be inferred
 from the speech or bill of a member of the Senate. Friendly communi-
 cations were now passing between the two governments on the subject.

The late gales.—In our paper of the 28d March, it was mentioned that
 the British islands were visited on the 13th January by a dreadful hurricane,
 involving a great sacrifice of life and property.—From papers received by
 the last mail, we learn, that the number of vessels lost during the hurricane
 was about 180; the number of persons who perished with them 453. The
 value of the vessels and cargoes have been roughly estimated at £385,000.
 About 60 wrecks occurred on the three days following the 13th, involving
 losses to the amount of £ 240,000 making a total loss of £825,000.

Trial of M' Naghtan.—M' Naghtan, the assassinator of Mr. Drum-
 mond as mentioned in our paper of March 23d, has been tried for Murder
 and acquitted on the ground of insanity.

Passengers to India by Steamers—104 passengers have left South-

ampton by Steam for India this year, while during the same period of last
 year the number did not exceed 127.

Education and Religion.—At the recent opening of the Collegiate In-
 stitute in Liverpool, the right Hon. W. E. Gladstone, vice President of the
 board of Trade, delivered the inaugural address. In the course of his
 remarks he uttered the following valuable sentiments; which we take li-
 berty to commend to the attention of the friends of education in this
 country.

"He firmly believed that religion should be included in the matter of
 education, and not only that religion should be one item among many, one
 head in the long catalogue of accomplishments, but that it should be the
 ruling and pervading principle, the principle to which all others were to be
 subordinate, and with respect to which, all the foundations of an institution
 were to be regulated, and all its ends directed and arranged. It was a
 great truth, that education to be valuable and to deserve the name, must
 be religious education, and to be religious must be founded on the definite
 revelation of God. He believed that if they could erect a system which
 should present to mankind all branches of knowledge, save the one that
 was essential, they would only be building up a tower of Babel, which, when
 they had completed would be the more signal in its fall, and which would
 bury those who raised it in its ruins. He believed that if they could take a
 human being in his youth, and make him an accomplished man in natural
 Philosophy, in Mathematics, or in the knowledge necessary for the profes-
 sion of a merchant, a lawyer, or physician,—that if with any or all these
 endowments they could store his mind,—if they could endow him with the
 science and power of a Newton, and if they had concealed from him, or
 rather if they had not given him a knowledge and love of the Christian
 faith, he would go forth into the world, destitute of every thing, that con-
 stituted the true and sovereign purpose of our existence."

Effect of Temperance in Ireland.—It is stated that three-fourths of the
 spirit retailers in Ireland have been ruined by the progress of temperance
 habits among the people.

Roman Catholics burning the Scriptures.—From American papers
 we learn, that at a recent meeting of the Roman Catholics in Champlain,
 New York, efforts were made to collect all the Bibles that had been distrib-
 uted among the Catholics in that region. Some persons refused to give
 them up, but about 200 were collected, thrown into a fire, and burned to
 ashes.

Greece.—The long expected bankruptcy of the Greek Government has
 been officially announced. The estimated deficiency for 1843 is 2,906,
 687 drachms.

Turkey.—The differences between Austria and the Porte are in progress
 of adjustment by the mediation of the British ambassador.

Egypt.—The mortality amongst oxen throughout Egypt, still prevails.

To the Editor of the "Star."

Sir,
 What Tamil Classics are suitable to be read in Christian Schools and
 Seminaries?
 Yours obediently, JOHN WHITE.

Answer.—We have never heard of a Tamil Classic that was free from false
 and impure sentiments. We are not enough acquainted with their com-
 parative merits to be able to say which are least dangerous to students.

FOR SALE AT
MR. WILLIAM DE ROOY'S
SUPERIOR MANILLA CIGARS
 IN BOXES.

Jaffna 23th April 1843.

அட்டவணை.—CONTENTS.

வெதியொழுக்கம்	புறம். 101	Practical obedience, &c.	101
கட்டுடல்பவர் செய்த பிரப	101	Abridgement of Good's Book of Nature	102
ஞ்சு நூல்	103	Mr. Poor's Letter	103
கேதங்கள்	104-105	Communications	104-105
தந்திரசாத்தன	106	Rules for the Conduct of a Christian Life	106
நீதி-நியாயம்	ib.	Scriptural Proofs of the Doctrines and Duties of Christianity	ib.
பஞ்சுநத்திரக் கதை	107	Pancha Tantra Katei	107
பஞ்சுநக்கம்—குறள்	ib.	Cural-Panchangam	ib.
புதினச்சங்கத்திகள்	108	Summary of News	109

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

உ.புத். சந்திரகையி. து.பு.ச.க. (வா.) வைகாசி, உரு. தேயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, May 25, 1843. [Vol. III. No. 10.]

வேதியரோழக்கம்.

அ. அதிகாரம்.

பிறரைபீடேற்ற ஆண்டவரைமட்டுவெதிரண்டாம் வழி.

The importance of Prayer in promoting human salvation.

நிறைந்த குணத்துத் தண்ணீர்பாய்க்கு தெய்வவியலு அநிலம் வயல்தாழ்க்கு ஒப்பரவாகவேண்டுமென்பது போலப் போன அதிகாரத்திற் சொன்னபடி காணும் கரையேறிப் பிறரையும் கரையிலேற்றாமே உதவும்படிக்குத்தமிழ்சி முத்தபல புண்ணியங்களால் ஒப்பரவாக்கு நல்லொழுக்கம் வேண்டுமல்லவோ? ஆகிலுஞ் சொன்ன தன்மைப்பட்டவயலிலே தண்ணீர்பாய்க்கு குணத்தங்கரை பிணர்மடைகளை தீற்றிக்கவும்வேண்டுமென்பதுபோலத்தானும் பிறரும் கரையேறவேண்டிய தேவவரப்பிரசாதங்கையடைபத்திறக்கத்தருமடையெதெனில், ஆண்டவரைமட்டுமே வேண்டெந்தானே. இதுவே கடனுமொகவாத தேவதையையுமிய தடாகத்தினின்று சமக்கு விசேஷசகாயக்கள் பாய்த்துவரும் வழியாமே. வேண்டியவர்களை வேண்டுகிற்பிறாவை மன்றாகக் கேளுக்கொன்றும் அப்படிக்கேட்டவன் கேட்டதை யடைவானென்றும் யெகநாதராமே பலமுறை திருவுரையுபற்றினார். இதனைப்பற்றி அந் செய்கிறதே தமசெய்யும் அருளினும் பரிவீழும் மிற்சொல்தோராம் சிறிசெய்யும் நிறுவர்களைபோல அந் செய்கிறதே தோராமா சொட்டவர் இந்த விஷயத்திலெழுதினதாவது—சம்மைக் கரையேற்ற உலகத் தவக்குருக்களே ஆண்டவர் சமக்குத் தரக்குறித்த வரவ்களை வேண்டுதவழியாகச் சமயத்துக்குத் தரச் சித்தமானார். ஆகையால் தெய்வமுதற்பலவும் விவையுமுது விரைக்கவும் கல்விசாத்திரமறியக் கேட்டுப்படிக்கவும் உடலியைமுத்திருக்க உண்டுதரவும் ஆண்டவரிப்படி லதாபித்ததினும் வேண்டியதென்பது போல காணு முயிர்பிழைத்தாசுத்த மோட்சத்தையடைய ஆண்டவர் லதாபித்தமுறை யொன்றாகக்கொள்ள அவரைவேண்டிக்கொள்ளவேண்டுகின்ற திச்சயத்தானே. ஆகையால் புதுமைப்பித்தி யுள்ளுறியிழைப்பாரியலெயன்றதுபோலப் போதப்படுமுறை யைப்பார்க்கல் வேண்டிக்கொண்டான்டவருதவியை அடிக்கடி கேளாமல் மோட்ச கரையேறவாருமில்லையென்பது லதாபித்த முதிவைத்தார். இதுபடிபடிக்கொள்ளத் தம்மோடே பலரை யும் மோட்சத்திற்சேர்க்கப் பிரயாசப்படுவதே உபதேசிக்கின்றேர யுமென்றமையால் அதிர் கேக்கேரையும் ஆண்டவரை மன்றுவது உத்தமவழியாமல்லவோ? ஆகையால் ரீயொரு பாவியைத் தருப்பவும் ஓர் அஞ்ஞானியைச் சந்தியவேதத்திற் கொண்டுவிடும் பல சிபாய்க்களை அறித்தமாத் திரகு சொல்லுவது நல்லதாயினும் அதி வேகுத் தப்பாமதுதவுருபாயமாக அவர்களுக்கிடமி அருதுமிகவும் ஆண்டவரை மன்றுக்கடவாய் இதற்கு மோசேயினிண்டாமாமத்தின் பதினேழாமதிகாரத்தில் எழுதப்பட்ட வர்த்தமானமுத்தமத்தானே. அதாவது கட்டுவோடொப்பத்திரண்டு மொய்த்த அமலேக்கொன்ற பகையை ஆதர்மேற்கொடுப்போர்செய்ய வருகையில் போகவா மற்ருருபடையோடெதிர்த்து புத்தத்துசெய்யுப்போது மோசே அதேத்தொருமையேறிக் கையெடுத்து ஆண்டவரைச் செயமாக மன்றுகூன். அப்படி இவன் கையெடுக்க போகவா படைக்குச்செயமாக. அவனும் இவன்பிழைகையைத் தளர்த்துவிலே ஆதர்களுக்கே தோற்றமுறிவார்கள். அதைக் கண்டிரண்டுபோர்கள் வரது மோசேகையைத் தாக்கிக்கொண்டு அன்று அலையிப்பதனவும் அவருண்டவரை வேண்டிக்கொண்டிருக்க ஆதாபடையும் பகைவரைவேட்டி முழுசுஞ் செய்க்கொண்டதானே. அதிப்பின்பு ஆண்டவர் மோசேயைக்கொக்கித் கறித்த தரவது—இனி வருங்காலத்தெவரும் அறிய இத்தவர்த்தமானத்தை யெழுதென்றார். இதே பகைத்தமனிதரைவேட்டிச் செய்க்கொள்வதற்கு முதலாய் எதிர்ப்படைவீரர் எய்த அம்பும் ஏகென இட்டிடும் எறித்த வேணும் வீசினவாரும் சுழற்றினமமுடிம உதவி கரைப்பார்க்க மோசேயின் வேண்டதல் உதவினதென்று வேதசத்தியமாகக்கொண்டோம். இதிப்பின்பறிய ஞானப்போரிற் ப

கைத்தபசாசைவென்று தேவசெய்க்கொண்டாத்தமம் மோட்ச ராச்சிபத்தை யடைய காம்பு சொல்லுநியாயங்களினும் நினைக்கு முபாய்க்கினும் வேண்டுதலே அதிகமாயுதவுமென்றும் இதற்குச் சந்தேகப்பட்டுக் கண்டிருக்கிறோ? ஆண்டவர் தாமே தயைக்குச் சாப்த்த வரச்செய்வவராகக்கொள்ளத்தம்மை மறுத்தாலொழிய த்தம்மை ஆசைபோடண்டுகு மன்றுகவார்களை மறுக்கவும்மாட்டார். இடைவிடாதாசையுத் தாழ்ச்சியு மிக ஞாலதொருவன் செய்த வேண்டுதலைச் சருவத்துக்கும் வல்லவராகிய கவயி மறுக்க வல்லவரல்லவென்றும்போலப் பலவேதவர்த்தமானங்களிற் கண்டிருக்கிறோம். அப்படியேமே சேயினிண்டாமாமத்தின் முப்பத்திரண்டாமதிகாரத்திலே சித்ததேசத்தினின்று காணவழியிலே ஆதர்கள் வருகையில் ஆண்டவரைக் கைவிட்டுப் போய்யான தேவானே வண்டகத்தவர்களை ஆண்டவர் கண்டு மிகவும் நீதியோடெழும்பின சினத்தால் அவர்களைல்லாரையுக் கெடுக்கவேண்டென்றிருக்கையில், மோசே அவர்களுக்காக விடாமல் வேண்டிக்கொண்டமையால் ஆண்டவரீயானே கோக்கித் திருவுரையுபற்றினதாவது. இவர்களுமேலே பொற்களை எங்கேபத்தைச் செயலுத்தத்தடைசெய்யாதே—இவர்களை நாமே முழுதும் கெடுக்கட்டுமென்றார் மோசேயோவென்றிற் தயைக்குச்சாயத்த கத்தாவியளித்த குணத்தை அறித்து பொறுக்கச்சொல்லி வேண்டிக்கொள்ளவிராமையால் ஆண்டவர் கோபமுறாநி நியமித்த ஆக்கினியிடாமல் அந்தக்குற்றத்தைப் பொறுத்தார். இதை ஆண்டவர் நீதிக்கோபத்துக்குமேசேயின் வேண்டுதல் தடையைச்செய்தபொல கினைத்த ஆக்கினியிடாதபடிக்கதை ஆற்றினதென்று கண்டோம். அப்படியே யொழு ஆகமத்தின் காற்பத்திரண்டாம் அதிகாரம் எட்டாம வரணத்திலே யொப்பவனுடைய சிசேமெற்கசெய்த குற்றத்தினால் ஆண்டவர் அவர்களைக் கோபித்திரின்பு யொப்பவன் உக்குக்காக சம்மை வேண்டிக்கொண்டால் அவன் முத்தத்தைப்பாற்ற தீவ்கள் மதிக்கோகச் செய்தகுற்றத்தைப் பாராமற் பொறுப்பெனன்றார். அப்படியேமே சேயின் முதலாகமத்திருபதாரம் அதிகாரம் எழாம் வரணத்திற்சேரே சாட்டிரசூதிய அடிமலேக்கொள்பவன் ஆயிரகம் பெண்சாதினும் பறித்ததற்கவனைக் கோபித்து லதரியைத் தன் புருஷனுக்குடனே விடச்சொன்னின்பு ஆயிரகம் உணக்காக வேண்டிக்கொள்வான், காணும் அவனைப்பற்றி உன் பாவத்தைப்பொறுத்து ரீயிழைப்பாரையுத்திரும். இத்தொகைப்பட்டவர்த் தமனைக்கன் மட்டினும் வேதத்தினால் முதிபிருக்க இடைவிடாதாசையுத் தாழ்ச்சியும் உருவானேண்டுதல் ஆண்டவர் சந்திதியிற் சருவத்துக்கும் வல்லதென்று கண்டிருக்கிறோம். இதுவேயும் விசேஷமாய் மனிதரீடேற்றத்துக்கு வேண்டுகாம மன்றுகிறேபோது தன்னுண்டுபொகாமற் கேட்டதைத் தப்பாததெனும். அந்த ஆத்தமங்களைக் கரையிலேற்ற சமக்குண்டாகிய ஆசையின்மேலும் அனவொன்றின்று ஆண்டவர்க்காசையுண்டல்லவோ? இதுவும் சிபாய்க்கானே, அவரை அந்த ஆத்தமங்களைப் படைத்தவர். அவரை தமதிரத்தத்தினாலிரட்டித்தவா. வேண்டுதவழியாக அவர்களை மோட்சகரையேற்றச் சித்தமானாரும் மையால் காடெப்போதவர்களுக்காக மன்றுவோமோவன் குசையோடே காத்துக்கொண்டிருக்கிறார். அதினால்லவோ தீர்க்கதரிசியாகிய ஏசேக்கியவிடத்திலே ஆண்டவர் முறைப்பட்டித் திருவுரையுபற்றினதாவது—காம் இக்காட்டைக்கெடாதபடிக்குத் தடைசெய்து தெமக்கெதிராகமன்றுகிறிற் ஒருவனுபாதினும் காமே தேடினும் தேடினவிடத்தும் கிடைக்கவல்லபெய்க்கார். ஆகையாற் புறத்தியாரையுணர்ந்தி மோட்சவழியிற் கட்டிக்கொண்டு போகக்கடன் கொண்டிருக்கிறே உபதேசிகள் அதைக் குறையின்றித் தீர்க்கவேண்டுதலில் மோண்டவமிலும். அப்படியே சலை தருமமுறைக்கும் மாத்திரைகாட்டவர்த் பேசாததருப்பதெசுஞ்சால் விடக்கொண்டு திரியும்போது தாமப்பமுறை நிராவெல்லாம் பிரதவை மன்றுகக்கொண்டு செலவழித்திரிப்புகவிலே சருவரையும் உணர்ந்திக்கொண்டு திரியார். யெகநாதா காட்டினபடியே பல அறிமெய்சிஷ்டர்சூம் செய்துகொண்டமையால் மட்டிலவாத சனங்களைக் கரையேற்றத்தென்றவர்கள் சரித்திரவ்கலை வாகிக்கப்

படுமே. இராவிலே ஆண்டவரோடு தியமித்த கருமம் முடிந்தபி
 ஷ்புகவிலேமனிசரோடே முடிப்பதரிதோ? கியோவெளிற் சோ
 ம்பதுமிச் தீத்திரிந்து குறையுமின்றி தியாயவகைச்சொல்வி எல்
 லாராயுக் கரையிலேற்றவருக்குவாயாக்கும். கலவது தானேயா
 கிலும் கியே பொருத்தப்பேசவும் மற்றவர் பொருத்திக்கேட்கவும்
 கேட்டபடியேபடத்த பலன் கைக்கொள்ளவும் எட்போதாதினும்
 ஆண்டவரை வேண்டிக்கொள்ள நினைத்தாயோ? ஆத்தமங்கைக்
 கரையிலேற்ற உன் வல்லமையாலாகும் கருமமென் மெண்ணிகு
 யோ? ஆண்டவரால் வரத்தகுஞ் சரையாகவியல் கீ அதற்கவ
 ரை வேண்டாமல் என்ன உத்தமமுறையோடு உபதேசிக்கணத்
 தீர்க்க ஆசையுள்ளவன் யாதொரு கிராமத்துக்குப் போகையில்
 யாதொருவனுக்கு உறவினைச் சொல்லவேண்டியிருக்கையிற் ம
 ன் றெந்திரேற்ற மற்றயானையும் முடிக்கச் சரையமல்தரவில்
 முன்னே தான் முழங்காவிலானும் அது கூடாமையில மனதலா
 யினும் ஆண்டவரை மிகுந்த தாழ்ச்சியோடே வேண்டிக்கொண்
 டகடவான். பெயரொன்றின்று எண்ணத்தெரிந்த தயாபரகையி
 தேவரீரேனை தன்மையானுமது மனிதனாக மற்றவரையும் கரை
 சிவேற்றப் பிரயாசப்பட்டுப்போகிறேன். காணே காதுகொட்பப்
 பேசுவேடுழியக் காதிப்பட்ட சிபாயவ்ரணுண்ணுழைந்திறக்கிப்
 பலன்றமுமடிக்கு மனதிற்பேசத்தகுந்தவர் தேவரீரல்லவோ நான்
 பிரயாசப்பட்டுச் சொல்லுதியாய்க்கன் வினாப்போனானும் பார
 மலல். தேவரீர் இத்த ஆத்தமங்கை இரட்டிக்கச் சித்தின திவ்விய
 தந்தத்தின்பலனேவினாப்பாகாதபடிக்குத் தலையிடுத்து உதவி
 செய்தற்பொருத்தித் திருவுளமிரங்க மன்றிடுகிறேன். மலையுமாட
 க் கல்லுமுருக கெருப்புக் குளிர்செய்வ துமக்கெளிதல்வோ? மோ
 சேயினைப்பிற் மந்த ஒரு பிரயணிக்கொண்டு எய்திராச்சிபத்
 தை கடுக்கிப்பெருக்கடலையுடைய காணப்பினந்து கீக்கித் கடவினு
 ம் பெரிதோர்ப்படைகளைச் சங்கித்தொருங்குடனாகுட்கு மட்டி
 ல்லாதவரிய அற்புதங்கைக் காட்டினவர் தெவரீராகத்தொள்ள
 காணே பாலியாயினும் காணே முறையொன்றியேனாயினும் இக்
 த கீச சந்தைத்தைக்கொண்டு பலரை மோட்சத்திற்சொக்க வல்
 லமை உமக்குண்டென் முழுதம் கம்பிவிருக்கிறேன். அப்படி
 யே அதற்கடியென் பாத்திரமியலேனாயினும் இத்தச் சங்கைகூ
 கிரக்கி காண் சொல்லப்போகிற வார்த்தைக்குயிரும் வல்லமையும்
 தரவேனாமென் இரவும் குடுகிறீர்ன் கையியெனையாநாடொறுமியை
 யும் பலவையும் இரவும் பகையுமாகத்தன்னைமையும் ஆண். வர்
 தடையும் அறித்தவனாய்த் தாழ்ச்சியும் கம்பிக்கையுமிக்கையிவா
 மல் வேண்டிக்கொண்டகடவான். இதுவுத்தவிரக்குறை தாழ்வி
 ன்றித் தன் றெழிநில முடிக்கவாசையுள்ள உபதேசியானவன் இப்ப
 டித்தான்கையிடாமல் ஆண்டவரை வேண்டிக்கொண்டவன போ
 தாதென்று மத்திற் சங்கைகூக்குமத்திரும் குடச்சொல்லி வே
 ண்டிக்கொண்டகடவான். அற்பெய்க்குட சின்னப்பாதாமெகொ
 ண்சியிருக்கெழுதின காலாமத்தகாரம் மூன்றும் வசனத்திற் சொ
 ண்னதாவது செய்தைவியடாமற் கிறிஸ்துயன் பரமரகையித்துப்
 தேசவாயில நமக்கு ஆண்டவர் திறக்கும்படிக்கு சமக்காவும் அ
 வரை வேண்டிக்கொண்டகடவான். அப்படியே தேசவோனி
 க்கியிருக்கு இரண்டாம் கிரபத்தின் மூன்றாமதகாரம் முறல்வசனத்
 திரெழுதினதாவது தேவ உபதேசம் வழங்கும்படிக்கு நமக்காக
 வேண்டிக்கொண்டகடவான். திருச்சகைக்கெவலாமொரு து
 ளுக்கிற் அப்போலையராய சின்னப்பா புறத்தியார் துறைய
 த் தம்மா லுபதேசவாயிலத் திறக்கவும் தம்மெய்க்கும் சத்தியவு
 பதேசம் வழங்கச்செய்யவும் சமபாமல் அதற்குத் தமக்காக மற்
 மத்திருச்சகை வேண்டிக்கொண்ட அவர் தாடுமுதி மன்றமுடியி
 க்பு நாமம் அதைப்படிபு செய்கக் உகவதென்ன? தன்முடே
 புவரைக் கையிலேற்ற ஆசையுள்ளவனெனினதெல்லாம் பராமல்திற்
 குத் தானுவும் பிறரைக்கொண்டவிடாமல் ஆண்டவரை மன்றுட
 வென்றஞ் சலிக்கமாட்டான். ஒருநாள் அப்போலையர் வந்து
 ஒருவனைப் பிடித்த பசாசை எப்பாதும்போல்வ தாங்கேசாட்
 டியாட்டாநருத்ததென்ன என்றேகா தரைக் கேட்டதற்கு அவர்
 திருவுளம்பற்றினதாவது ஒரு சத்தியத்துக்கு செயவேண்டியிரு
 மொழிய தீவ்வகைப்பசாசொட்டப்படுதென்ற ஆனும் ஒரு
 குவன் மனடேபொருத்திச் செய்தாவமும் திருவே ளுக்கொண்
 ட வகுளு. அந்நம் அவ்வகைப்பசாசினுமோட்டவே யரிதாம். ஒ
 ட்டத்துண்க் தவன் தவல்லொருக்கமின்றி இடைவிடாமல் ஆண்
 டவரை வேண்டிக்கொண்டாலொழிய மற்றவர்கள் அஞ்ஞானத்தை
 யும் பாவத்தையும் விட்டுச் சத்திய வேதபெரியில் வழுவாதொழு
 மொட்சசரையிலேறச் செய்யடிமாட்டான். முற்றப்பெற்றது.

மகம்மது சமய நூல்.—AL-KORAN.—No. 6.
 (Destruction of Sodom, as related by Moses and Mohammed.)
 சோதோமின்தவக்குறித்தச் சொல்லப்பது.

மோசே. எழுத்தின க. ஆக.
 யகூ. அதி.

கோறன். யடு. அதி. கடைசிப்
 பங்து.

க. அவ்வாண்டு தூதானுந்
 சாயக்காலத்திலே சோதோமி
 டத்திற் சேர்க்தார்க்கு லோத்
 தென்பவன் சோதோமின் வாச
 விலே உழுக்கார்த்திருத்தான். அவ
 ர்களைக் கண்டவுடனே லோத்
 து எழுத்தெதிரிகொண்டு தரை
 பளவுக்குவித்த

ஆபிரகாஸ் தேவனுந்
 கீளப்பார்த்துத் தூதர்க
 ளே, உங்கன் சமரசாரமெ
 ன்னசொல்லுக்கொள்ள, அ
 வர்கள் சத்தியமாகவே நாம
 துர்ச்சனைரை அழிக்கும்
 பொருட்டு அனுப்பப்ப
 டோம். ஆனாலும் லோத்
 துவையும் அவன் பிள்ள
 களையும் இரட்சித்துக்கொ
 ண்டி அவன் மனைவியை நி
 ர்மூலம்பண்ணுவோம். அ
 வ்சுவாகிகளுடன் அழிந்து
 போகும்படி பின்னிட்டு
 தின்றுவர்களில் அவனும் ஒரு
 த்தியாயிருக்கும்படி நாம
 அவனைத் தீர்த்தோம்.
 தூதர்கள் லோத்துவிச் ச
 மசாரத்தண்டை வந்து அ
 வர்களுக்குச் சொன்னதெ
 ன்னவெனிக், சத்தியமாக
 வே நீங்கள் நம்மை அறி
 யாத சனம். அப்போதவ
 ர்கள் மாறுத்தாமாக, உன்
 கூட்டாளிகள் வாராடுன்
 து எண்ணின தீர்ப்பைமு
 டிக்கிறதற்கு நாம் உன்
 டத்திற்கு அனுப்பப்ப
 டோம். நாம் உனக்கொ
 ரு உண்மைசொல்லுக்கிரே
 ம். நாம் சத்தியத்தின் தூ
 தர்கள். ஆனபடியால் மூ
 ராவழியில் உன் சமசாரத்
 தைக் கூட்டிக்கொண்டி
 வர்களுக்குப்பின்னேபோ
 பி, உங்களில் ஒருவரும் பி
 ன்னிட்டுப் பாராதபடி உ
 ன்களைப் போக்க்சொல்லி
 சொன்ன இடதனுக்குப்
 போங்கள். ஏனென்றால்,
 காலமே அச்சனங்களிடமி
 குதியானபேர் அறுப்புள்
 டுபோவார்கள். அத்தப்

உ. ஆண்டவரீரே, இ
 ப்பொழுது அடியேனையும் வீ
 ட்டுவே நீக்கமும் பிரவேசித்து
 இராத்கிக்குத் தங்கிடெவ்க்கா
 லகைச் சுத்தப்பண்ணிக் கையி
 ப் எழுத்திருந்து பிரயாணமாய்
 ப்பீராவாகையென்றும். அத
 ந்கவர்க் அப்படிச்செய்யக்கூ
 டாது இரத்திரிகு வீதிப்பலே
 தற்குலோமென்றான்.

ஆ. அவன் அவர்களையிசவும்
 வேண்டிக்கொண்டான். அப்
 பொழுது அவனிடத்திற்குத் தி
 ரும்பி அவன் வீட்டுகுப்போனார்
 கள். அவன் புறியாத அப்பக
 கைச் சுட்டு அவர்களுக்கு விருத்
 தபண்ணினான். அவர்கள் பு
 த்தாரீகள்.

ச. பிச்சு அவர்க்கு படுத்தித்
 கொள்ளுகிறதற்குமூன் னேசோ
 தோமொனும் பட்டினத்தவா
 லீர் முறம்பழவீரகவுள்ள ச
 ன்க்கன் அனைவரும் கடைக்கொ
 டுகனிதுமிருந்து வந்து வீட்டை
 ச் குழ்ச்சுதொண்டி,

ஆ. அவர்களைக் கூட்டிட்டு
 இத்த இரத்திரியிலே உன்
 டத்திலே வந்திருக்கிற மனதர்
 என்? காக்கன் அவர்களை அறி
 யுமாடிக்கு வெளியே கொண்டு
 வாவென்றான்.

ஆ. அப்பொழுது லோத்துப்
 புறப்பட்டு வ: சந்தபுயிணை
 தலைப் பூட்டிக்கொண்டு அவ
 ரீகைத்தாக்குப்போய்,
 ஏ. என் சகோதரரே, பொ
 ல்லாக்கு செய்பாதிருங்கள்.

ஆ. கருக்கன், புருஷரை அ
 றியாத குவார்த்திகள் இரண்டு
 போ என்குண்டி. அவர்களை உ
 வ்கைத்திற்ற வெளிப்பிற் கொ
 ண்டுவருவோம். அவர்களை உ
 வ்கன் லுஷ்டப்படி செய்யு
 கள். இத்தப் புருஷர் (தக்குவற்
 தற்காக) என்னுடைய இறப்பி
 லே உத்தபடியால் அவர்களை ம
 "த்தியம் ஒன்று செய்யாதிருப்
 பிரகாராவென்றும்.

ஆ. அதற்கவர்கள் அப்படி
 போவென்று சொன்னதமல்லா
 மல் திவன் தங்குப்படிக்கு வந்த

ஆ. அதற்கவர்கள் அப்படி
 போவென்று சொன்னதமல்லா
 மல் திவன் தங்குப்படிக்கு வந்த

மோசே எழுதின க. ஆக. யக. அதி.

கோறன் யடு. அதி. கடை சிப்பங்கு.

மோசே எழுதின க. ஆக. யக. அதி.

கோறன் யடு. அதி. கடை சிப்பங்கு.

ம் எப்பொழுதும் நியாயஞ்சொல்லுமறவன் இப்பொழுது அவர்களிடம் உணக்கிக பொல்லாக்கைச் செய்வோமென்று சொல்லி லோத்தென்பவனை யிவரும் செருக்கித் தவைய உடைக்கக் கிட்டினார்கள்.

வ. அப்பொழுது, அந்தப் புறநீர் தங்கள் கைகளை வெளியே கீட்டி லோத்தைத் தங்களுக்கு விட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டு தவையப் பூட்டித் திருவாசலிலிருந்து சிறியோர் பெரியோருமாயின சனங்களைக் குருடாகச் செய்தார்கள்.

உக. அப்பொழுது அவர்கள் வாசற்படிமையிற் செழித்தேடி உட்படைத்தபொருள்கள். பிப்பு அந்தப் புறநீர் அந்த லோத்தினால் செருக்கினது, இவ்விடத்திலே உணக்கினமாரிடுக்கினார்கள்.

வஉ. உன் மருமகன் உன் குமாரர் குமாரத்தின் பட்டினத்திலே உன்னைச் சேர்த்தவர்கள். இவர்கள் யாவரையும் இவ்விடத்தை விட்டு வெளியே அழைத்துச் செல்லுகிறார்களா?

வக. என்னத்தினாலென்றால் பராபரனுக்கு முன்பாக இவர்களைக் குறித்துக் உக்குரல் பெரிதாயிருக்கிறபடியால் நங்கள் இத்தந்த தலத்தை அழித்துப்போடுவோம். இதை அழிக்கும்படிக்குப் பராபரன் எங்களை அனுப்பினாரென்றார்கள்.

யசு. அப்பொழுது லோத்திப்படிப்பட்டுத் தன் குமாரத்தினால் வராமலான தன் மருமகன் மார்டுளே பெளடொண்டு இத்தப்பட்டினத்தைப் பராபரன் அழிப்பார், ஆகையால் நீங்கள் எழுந்திருந்து இத்தந்த தலத்தை விட்டுப் புறப்படுங்கொள்ளுங்கள். அவனுடைய மருமகன் மார்டுக்கு அது தங்களைப் பரியாசம்பண்ணுமறதாகத் தோன்றிற்று.

யடு. பிப்பு கிழக்குவெளிக்குப் பொழுது அந்தந்தநர்கள் லோத்தை கோக்கி பட்டினத்தின் அக்கரமத்திலும் அழியாதபடிக்கு எழுந்து உன் மனைவியையும் இக்கே கிருக்கிற உய இரண்டு குமாரத்தினையும் அழைத்துக்கொண்டு போவென்று சொல்லி அவனைத் தரித்தபடுத்தினார்கள்.

யக. அவன் தாமதித்திருக்கிறதைக்கண்டுகொண்டிருக்கிறபொழுது பராபரன் அவன் மேல்வைத்த இரக்கத்தினாலே அந்த மனிதர் அவன் கையையும் அவன் பணவியுடைய கையையும் அவனின்

பட்டினத்திற் சனங்கள் லோத்தின்கட வந்து அண்ணியரிற் சிலர் வந்ததற்காகச் சந்தோஷமடைந்தார்கள். அவர்களுக்கவன் சொன்னது, மெய்யாகவே இவர்கள் நமது விருந்தினர் ஆகையால் அவர்களை ஏசு என்னைச் சங்கையினப்படுத்தாமற் பராபரனுக்கஞ்சுங்கள். என்னை இலட்சைப்படுத்தாதேயுங்கள். அவர்கள் மறுமொழியாகப் பராபரனுடைய மனையும் ஆதரிக்கவேண்டாமென்று நாம் உமக்குக் கட்டினபண்ணில்லையா? லோத்தும் பிரத்தியுத்தாரமாக, இவர்கள் எனது பெண்பிள்ளைகள் ஆகையால் நீங்கள் செய்ய நினைத்ததை அவர்களுக்குச் செய்யுங்கள். அவர்கள் தங்கள் மகிழ்வினத்தில் உலிந்து திரிகிறபடியால் ஒரு கட்டிப்புயல்வானத்திலிருந்து வந்து சூரியோதய ஆரம்பத்தில் அவர்களைத் தொடர்ந்துதாக்கிறது. நாம் பட்டினத்தைப் புரட்டிக்கண்மழைபெய்தோம். மெய்யாகவே புத்தியுற்றேருக்கிறதொரு அடைபாளம்.

மனிதர் நடக்கவேண்டிய நற்பாறை இன்னதெனக் காட்டும்பொருட்டு அப்பட்டினத்தார் அனைவரும் ஆக்கினைக்குள்ளாயிருந்தார்கள். மெய்யாகவே சத்தியவசவாசிகளாகுபடுதொரு அடைபாளம்.

லோத்துத் தமது சனங்களைப்பார்த்துப் பெல்லாப்பின் உக்கிரத்தை நீங்கள் அறிந்தாலும் அந்தப் பொல்லாப்பை நீங்கள் செ

குமாரத்தின்குடைய கைகளையும் பிடித்துக்கொண்டு அவர்களைப்பட்டினத்துக்கு வெளியே கொண்டுபோய் விட்டார்கள். 10. அவர்களை வெளியே கொண்டுபோய் பிப்பு அவர் சொன்னது உன் உயிர் தப்பும்படியாய் ஒடிப்போய் பின்னிட்டுப்பாராமலும் இத்தச் சமனான பூமியிலெங்கும் நிலமாமுமிருப்பாயாக. 11. அழியாதபடிக்குப் பருவத்தாக்கொடிப்போவென்றார். லோத்துச் சோவாருக்குட் பிரிவித்தபொழுது, பூமியின் மேற்சூரிய உதையமாயிற்று.

உச. அப்பொழுது சோதோயின் மேலும் கோமோராவின் மேலும் பராபரனுலே வானத்திலிருந்து கத்தகத்தையும் அக்கினியையும் பராபரன் வருஷிக்கப்பண்ணினார்.

உடு. அந்தப் பட்டினங்களையும் அந்தச் சமனான நிலங்களையும்தையும் அந்தப் பட்டினங்களின் குடிசைகளையும் பூமியிற் பரிசையுக் கவிழ்த்துப்போட்டார்.

உக. லோத்தினுடைய மனைவியின் பின்னிட்டுப்பார்த்ததினாலே உப்புத்துறாளுள்.

உச. காவியலே ஆயிரகாமளமுக்குத்த தான் பராபரனுக்கு முன்பாக தின்ற இடத்துக்குப் போய்.

உசு. சோதோக் கோமோராவென்றும் பட்டினங்களின் திசையையும் சமனான பூமியின் திசை முழுவதையும் கொக்கிப்பார்த்தபொழுது அந்தப் பூமியிலே கண்ணின் புக்கையைப் போலே புக்கை எழும்பிற்று.

உக. தேவன் அந்தச் சமனான பூமியின் பட்டினங்களை அழிக்குமபொழுது, அவர் ஆயிரகாமம்தினந்து லோத்துக் குடிவிருத்த பட்டினங்களைத் தாம் கவிழ்த்துப்போடுகையில் லோத்தை அந்தக் கவிழ்த்தவிண்ணுத் தப்பவிட்டதுப்பினார்.

ய்கிறீர்களே வென்றும் லெதிரிகளைவிட்டு ஆண்டுகளோடே மோகவிகாரமாய்ப் போகிறீர்களே என்றும் சனங்களிடத்திற் செட்டான். மெய்யாகவே நீங்கள் புத்தியினர். அதற்கு அவர்கள் கொடுத்தமறுமொழியென்னவெனில், லோத்துவின் மனைவியை உங்கள் பட்டினத்தை விட்டுத் தள்ளி எறிந்துபோடுங்கள். ஏனென்றால், நீங்கள் இப்பொழுது குற்றவாளிகளாயிருக்கிற பொல்லாப்பிவிருந்து அவர்கள் தங்களை விலக்கிக்கொள்ளுகிற மனிதராயிருக்கிறார்கள். ஆகையால் நாம் லோத்துவையும் அவன் பிள்ளைகளையும் விட்டு அவனுடைய மனைவியை அழிந்துபோகிறவர்களிலொருத்தியாகத் தீர்த்தோம். நாம் அவர்கள் மேற்கண்மழை சோனாமாரியாகப் பெய்ழிந்தோம். அவர்கள் மேற் பெய்ழிந்த மழை மிகுதியும் பயங்கரப்படத்தக்கது. அவர்களுக்குச் சொன்ன புத்திஎல்லாம் வீணாய்ப்போயிற்று.

ABBOTT'S LESSONS ON MORALS. (Adapted to Hindu Readers.) Lesson III.—HONESTY.

It is not right for us to attempt to gain the property of others, without their consent, or to obtain for ourselves any advantage from them, whatever, by means of deception or concealment, or any false contrivance of any kind. He who does not do this, nor attempt to do it, nor even desire to do it, is honest. He who does it, or attempts to do it, or even desires to do it, is dishonest, and is guilty of great wrong.

The Feminine denotes the female sex; as, A woman, a girl.
The Neuter denotes whatever is without animal life; as, Milk.

There are three ways of distinguishing the sex.

1. By different words; as,

Male	Female	Male	Female	Male	Female
Bachelor	Maid, spinster	Drake	Duck	Militer	Spawner
Beau	Belle	Earl	Countess	Nephew	Niece
Boar	Sow	Father	Mother	Ram	Ewe
Boy	Girl	Friar	Nun	Singer	Songstress or singer
Brother	Sister	Gander	Goose	Sloven	Slat
Buck	Dee	Hart	Roe	Son	Daughter
Ball	Cow	Horse	Mare	Stag	Hind
Ballook, ox or steer	Heifer	King	Queen	Uncle	Aunt
Cock	Hen	Lad	Lass	Wizard	Witch
Colt	Filly	Lord	Lady	Sir	Madam
Dog	Bitch	Man	Woman		
		Master	Mistress		

OBSERVATIONS.

Some nouns are either masculine or feminine; such as, parent, child, cousin, infant, servant, neighbour, &c.
Some nouns, naturally neuter, are converted into the masculine, or feminine gender; as, when we say of the sun, He is setting; and of the moon, She is eclipsed.

குங்கிலிப்பாஷையாக் கற்கப்படுத மாணுககருந்த உப
யோகமாதுப்போருட்டு வழக்கத்தமிழ் நலையாக் மொழி
பெயர்க்கப்பட்ட வில்லியம் லெனில என்ற
துரைகுங்கிலிசிறசெய்த இலக்கணச்சாரம்.
சொல்லத்தாரம்.

பால்.

பாடுவப்பது ஆள், பென் என்றுஞ் சாதி விகற்பமாய்:
ஆள்பால், பென்பால், அவையலபால் என ஸூப்பால்சூண்டு
ஆள்பாலாவது ஆள்சாதிவைக் காட்டும் புருஷன், சிறுவன்,
எ-வ்.
பென்பாலாவது பென்சாதிவைக்காட்டும், ஸிறி, சிறமி, எ-வ
அவையலபாலாவது அசரமானபொருளைக் காட்டும்.—(பால்) சீ
ரம் எ-வ.

பாஸ்ப்பகுத்தறிவதற்கு மூன்று வகைகளுண்டு.
கவத, வெவ்வெது பதங்களாற் பகுக்கும் வகை.

பிரமசாரி	ஓரப்பட்டக்காரன்	ஆண்மீன்
கோப்புக்காரன்	தந்தை	உடன்பிறந்தாரிமகன்
ஆள்பன்றி	விரத்தன்	செம்மறிக்கடா
சிறுவன்	ஆண்தாரா	பாடகன்
சகோதரன்	ஓர்வகை ஆண்மால்	அகத்தன்
ஆண்மான்	ஆண்குதிரை	புத்திரன்
எருது	கணவன்	ஓர்வகை ஆண்மான்
சேவகன் து	அரசன்	மாமன், சிறியபிரா
சேவல்	பாவியன்	குடியக்காரன்
ஆண்குதிரைக்குட்டி	இறைவன்	ஐயர்
கடுவக்காய்	உண்தன்	
ஆள்வாத்து	நிலவன்	

இவைகளின் பென்பாஸ்ப்புக் கூட்டி முடித்துக்கொள்க.

புறனைட.

சில பெயர்க்கொள்கள் ஆள்பால், பென்பால் என்றுயிரண்டி
ந்தும் பொதுவாயிருக்கின்றன. அவையாவன, ஞாபர், மகவு, ஞா
பரின் சகோதரர் பிள்ள, சிசு, வேலையான். அபவனர், முதலியவை
யே.

இவ்வாறு அவையலபாலாகவிரல்கின்ற சில பெயர்க்கொள்க
கள் ஆள்பாலாகவும் பென்பாலாகவும்பாவிக்கப்படுகின்றன.காய்
குரியன் குந்திதப் பேசும்பொருது குரியன் அந்தமிக்குற
னதும், சந்திரனைக்குறித்துப் பேசும்பொருது சந்திரன் கிரகனை
நினைப்படுகிறுறென்று சொல்வது போல.

COMMUNICATIONS.—கடிதங்கள்.

உதயதாரகையின் முகாமெத்துரைகளே,

நீங்கள் த சகம் வருடத்துக்குப் பிரசுரஞ் செய்தவருஞ் சார
சாரத்துக்கிடையல் எங்கள் கோருணியுத் தமிழ்மொழிப்பெயர்ந்து
ப் பதியச்செய்தால் முனல்க்கணைதப்பற்றி கொடுத்த உங்கள்
பத்திரிகைக்கு அதனமாய்க் கையொப்பக்காரராவார்சென்ற
கோக்கத்தக்காய்ப் பிரபலச்செய்துவரத் துணித்திருக்கிறதாய
றியலானேன், ஆனால், அப்படிச்செய்கறதினால் இவ்வாமான்கை
யொப்பக்காரர் தங்கள் கையொப்பங்கூழ்ப் பின்பாக்கிவிடவே
ண்டுமெயின்மீ, உங்கள் எண்ணம்போலதனப்படுத்த ஒருவத்தி
னும் தியாபயிராதென்.றெண்ணையடி.தயிரிப்பக்கொள்ளுவண்டிய
தாய்க்குஞ்சு, ஏனென்றால் சைவம், ரோமான், கத்தோலிக்கு, பு
ருடெடைகள் என்னும் மதாகமங்களைப் பதியக்கருதாமல், அ
வைகளின் மறசில உடதேசங்களையும் உட்புப்பெற்றையும் பதிப்
பதபொல, எங்கள் மதாதுசரிப்பிதின் மறுஉபதேசங்களைப்பதிப்
பராமல்அறிந்துப்பதிவாய் எங்கள் வேதா.கமடக்கியிருக்கும் கோ
ருணிய்பதய நினைத்தே உங்கள் வாரபட்சத்தைபுக் கெட்டகரு
த்தையும் வெளிப்படுத்திக்காட்டுகது, இத்தக்கோருணியின்மீ இத்
தவருக்குள்ளதபொலமுல்க்கண்கூட்டிவிடலில் பலவொருக்கொ
ற்தியோதக்கத்தக்கபுத்தகக்கவிவையென்பு இப்புக. தியாய்க்கே
டாய் ஒருமதாசரிக்கும் வேதாமெத்தை உங்கள் கருத்துக்கிசை
ந்ததபொலப்பதிப்பத்திரிகையிற் பிரசுரம்பண்ண என்னுமின்
றாகம், இத்ததிற், கோருணியின் உற்பயண்கள். பிறப்பயண்களை
த்தையுமொறகையொலத் தியுமித்திருப்பதில் அனாவத்தனைபண்
கதுக் தவறச்செய்யும் முலிமாணும் மறுமொழிப்பெயர்க்குக்
கோருணிய்தா ஆம்சம்ப வொருவத்தத்தினும் தியாயயல்லாதிருப்ப
தபொல, சேவ என்னும் கறொணியால் இக்கவிலில் மொழிப்பெயர்
த்திருக்கும் கோருணியும் சேவையே கோருணியொழிய முல்க்
கவதுசரிக்கும் கோருணியென்றத்தை நிகழ்த்திவிடபுருக்க
த்தக்கதாக நீங்களிப்போது இத்த நூல்க்காபுரியில்லே கோருணியின்
பொருளறித முலிம் ஒருத்தரெனாமில்வையென்றும், உங்கள் ப
த்திரிகையிலத்தைத்தமிழ்பாஷையிலத்திருப்பிப்பதியச்செய்தா
வத்தை முல்க்கண்கூட்டிக்கொண்டு கேள்விப்பார்ப்பென்றும், உள்
கக் கவதயது— னு— கோருணியின் ஒரு பெரைதாத்திருக்குடிக
க்கொண்டு மெ முடியாப்பதை உதயதாரகையின் எட்டிற்றர்ச
டகறகையகோருணியைத்ததைத் தன்னிலவொர்செயின்மீ, எத்த
ப்பித்தர் அத்தைப் பற்றிக்கொள்ளப்பொகிறுக்கக்?மெய்யாகவே
நீங்கள் சேவையென்பு கோருணியென்புத்தபொல்க்கன்னு
றர்.தனை உப தியாயவகாணுதிருக்ககூட்டாது. அப்புகடல்வெ
ணில், நீங்களித்த நாட்செனவொரு சில ஏழைச்சைவரை உங்கள்ம
ய்கைப்பாட்டான வார்த்தைகளினால் மருட்டியவருவதுபோல, எங்
கையும், அபுக்குகூட்டாதுக்குருகைய மயில, அத்தமும் ஆடங்க
டெட்டலாம்—கொழி பற்றிக்கத்தணித்த கோருணியொறுது, மறுமொழி
பெற்ற வத்தினைத்தக்காலவாசுபெருதவீ தறிமலமுக்கத்தணி
த்த தெனயொபொலும், மருட்டலாமென வினைகிரணியாய்க் குருவு
கு—தேசக்கூறக் குசமசெனகைபண்ணுறவேலி மற்றும்புகுபால்
வெவ்வபற்றிக்குப் பசுக்கிலி, ஐயர், நீங்களித்த நாட்செனவொல்
உங்கள் சேவத்துக்காய்ப் பிரசுரயாசுதததுபோலப் பிரசுரயாசுபா
டல் உப்புக வதுதாவாய்ப் பிரதித்தனமண்ணுவது பலகண்கி
யானங்கண்கன்றி உக்கண்க்குண்டுத் வட்சனாமலவே, நீங்கள்கரு
தியுதபொல, முல்க்கண்கூட்டி உங்கள்பத்திரிகையை கேளிக்கவும், ம
யுடையதைச் சரியெனப்போளிக்கவும் வேண்டுகில், மறுமொழி
ச. ரிக்கின் வேதாமெக்கையும் உங்கள் தாரகையிற் பதித்து காணு
தோத்த முல்க்கண்கால் மனசெமயியப்பட்ட அத்தாட்க்கப்பட்ட
எங்கள்கோருணியுத் தமிழ்மொழித்தருப்பிப்பதிப்பதேநீதி, அவல்
தகையப் பதயாமல்தமடடால் தத்தி—பொருவதே முறம், அபு
புகையலவென்ற உங்கள் சொத்தப்பத்திரிகையின் உலப்பைப்
பொண்டு ஞாயலரோ தமாய்ப், பொருகையுள்ள லெருணிகினுந்
பிழையாய்ப் பாஷைதருப்பியிருக்கும் கோருணியின் தியுததானும்
நீக்கண்கூட்டி முழுமாம் மாய்த்தமிழ்துப்படுத்தப்பதப்பதாமெ
னப் புகழ்த்தனமண்ணக் கருதினால் எங்கள்செவலென்னசெய்யப்
பு. அபு சருவத்தைபுமுத்திரகை ஒரு காணுண்டென நினைத்த
பெயர். அபு அபுச்செய்யயெவமாய்க்காரர்கள், இக்கொழித்த

உங்களுக்கு பத்திரிகையிலுள்ள கோணத்திற் பதிசூ (படி தபை புரியக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம், உங்களை உங்களுக்கோட்டையில் உங்களுக்கோட்டையில் மாசி மீ வந்த அசைவிலும் உங்களுக்கோட்டையில் உங்களுக்கோட்டையில் மாசி மீ வந்த அசைவிலும்

பத்திராதிபர்துறிப்பு.

மேலே பிரகாசஞ்செய்யப்பட்டிருக்கும் கடிதத்தைப்பற்றி காங்கன் கிவலாசியங்களை எடுத்துப்பேசாமனதாயிருக்கிறோம். தாரகையியாப்பப் பிரகாசஞ்செய்யப்பட்டிருக்கும் கோணை முகிலீமர் கள் வாகியாதுபோனாலும், தாரகையை வாசிக்கும் மற்றியமீர் அத்தையாசித்துப் பணமையக்கட்டுமே. முகிலீமர் கள் இந்தையா சிக்கப் பிரியப்படமாட்டார்கள் எனப் பக்கீர்மாதுமியார் சொன் னாலும் அநேகமுகிலீமர் கள் அத்தை வாகிப்பார்க்கொன்று காங் கன் கம்புகிறோம்.

பக்கீர்மாதுமியார் கோணின் உண்மையான மொழிப்பெயர்ப் பின்னதென எங்கேவிடத்திறந்துகூப்பி காங்கன் உதயதாரகையிற் பிரகாசஞ்செய்தவருக்கு கோணுடன் ஒத்துப்பார்த்து இரண்டுக்கு முன்ன வித்தியாசத்தைபும ஏற்றத்தாழ்ச்சியையும் எடுத்துக்காட்டி டுணவன் பிமற்றமபடி தாரகையிற் பிரகாசஞ்செய்தவருக்கு கோணு ன் தப்பெனமொழியக்கூடாது. காங்கன் பொய்யான கோணென்ற காரணப்படும் எந்தெந்தமத்திதுமுள்ள தப்பறைகையெடுத்து அறிவிக்கிறது எங்கள் அபிப்பிராயமல்லாதபடியாற் பக்கீர்மாது மியார் தானே தாரகையிற் கோணும் பிழைகளைத் தயவுபண்ணி எடுத்துக்காட்டி உண்மையும் மெய்ச்சாதுமனமொன கோணினிதானா எனத் தாரகையை வாசிப்போருக்குக் கொடுப்பாரென்று காங்கன் கம்பியிருக்கிறது. இதனைவர்கள் வழங்குவருவதும் போதனை யின்றையுமான வேதாகமத்தைத் தமிழ்ப்பாணியிலேற்றுவே பிரகாசஞ்செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியாலும் அத்தை ஒவ்வொரு கு ருமாரிடத்திலும் புகுந்து பெற்றாக்கொள்ளக்கூடியதாயிருக்கிறப டியினும் முற்றுப் அறந்தகாரியத்தை உதயதாரகை மூலமாகப் பிரகாசஞ்செய்தது அவசரமில்லை. கத்தோலவ்கா வேதாகமத் தினுள்ள வசனங்கள் நிகழ்தமில்லையென்கொல்லியும், உண்மை யானவசனமில்லாதெனச் சண்டைக்குக்கொடுக்கைய. தொகு பி யாயத்தெனமுண்டாதபோகிறார்கள். அவசமயாதிக்கரும் தங்களு டைய தவவியாகமகங்கைப் பிரகாசஞ்செய்ததில்லை, மகமதமத லைதரும் தங்கன் சமயதாதுப் பரிசுக்குச்செய்திருக்கிறதில்லை. கத் தோலிக்காரகுதல், சைவராகுதல், முகிலீமர் களாகுதல், ஆராகிது ன் தங்கன் போதனைகளைப் பெற்றாக்கொள்ளக்கூடியவர்களை வெளிப் ப்பரப்பப் பிரியமில்லாது போகிறார்கள். இதுகாரியத்திற் புக்கு டெண்டாண்டு மதத்தவர்களுடைய கடைக்கும் மேற்கூறப்பட்ட சமயாதிக்கருடைய கடைக்குமொருபெரிய வித்தியாசமுண்டு. எ ப்பிதானினி, வேதாகமம் பரபரானிடத்திலிருந்து வந்ததினும் அத்தினுள் சந்தைய அறிவு மனிதனுடைய இரட்சிப்புக்குத் தகுத் ததினும் புக்குடெண்டாண்டைமத்தார் வேதாகமத்தை எங்குஞ் செல்லவழிகுறார்கள். அத்தற்கென்னசம்பலித்தானுமனிதருடைய கடைகித்தியப்பானது வேதாகமத் தேவ வரப்பிரகாசத்தினுள் கு ள்பட்டதென்பதைத் திரைக்கமாய்வீனாகும். வேதாகமத்தைப் ப் பவபாணிகளினும் அச்சமுத்தச் சனங்களுக்குக் கொடுக்கும் பொருட்டே புக்குடெண்டாண்டுக்காரர் அநேக மாவிரம் பணங்க ளைச் செலவிட்டுவருகிறார்கள். இவ்வதமாய் அறிவைக்கற்கவுமவே தவசனத்தின் தன்மையையும் அறிந்துண்மையையும் உய்த்துணரும் படி சமயங்களுக்குவேண்டியசமயம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படியே புக்குடெண்டாண்டுக்காரருக்கும், மற்றுக்கத்தோலிக்க ா, சைவர், மகமதமதலைதருக்கும் இப்பெரிய வித்தியாசமுண்டுபட் டதென்காரணமென்று வாசியவர்களை சொல்லுவீர்கள். உலகத் தினுள் எமதக்கொவ்வொன்றும் அத்ததுதானே உண்மையுள்ளதெ னது சாந்தென்றாலும் அவைகளிலிரண்டத்தொருமார் க்கும் உண் மையுள்ளதாயிருக்கவேண்டுமென்பது திருட்டாந்தாமாய்த் தெரிய டுவனையதா னும், மற்றமதங்கள் மற்றுமபுரணியென்றே கொள்ள வேண்டியது. ஆனதன்மையினால் மெய்மதயின்னதென்பதை அறி கற்றதே ஒவ்வொருவனுக்கும் வேண்டிய முழுநோக்கமாயிருக்கின்ற து. ஏனென்றால், வாய்ப்பும் நீரும் மனிதருக்கு இத்திற் சந்தேகாதத் தைக் கொடுக்கிறதுபோல இவ்வறிவும் பரந்தில் மனிதனுக்கு வே ணடிய மனப்பாக்கயத்தைக் கொடுக்குமென்பதற்குச் சற்றென் னினுஞ்சந்தேகமில்லை. பற்பலமார் க்கென்கூட்டக்கூடிய ஆகமத்தைமறு

பெருக்குப் பரம்பப்பணமும்விட்டால் இத்தவநிலை காங்கன் பெற்றுக்கொள்ளவேகூடாது. இப்படிப் பரப்பாமல் விட்டுப்பூதி புள்வரீகளும், அறிவரீகளும் அவையனை விளக்கிக்கொள்வீர்கள் எனப்பறு போதயசியாமல்லை. கன்மையைப் பரிபாலித்துத்திற் மையைத் தன்னிலும்படி ஆண்டவன் மனிதருக்குஅறிவைக்கொடுக்கவில்லையோ? கத்தோலிக்கர், சைவர், முகிலீமர், தங்களுடைய ஆகமங்களைச் செலுக்குகமாருடைய கைக்குள்ளே அடக்கியை த்திருக்கிற தென்ன காரணத்தைத்தொட்டு ஊர்ச்சனக்கள் மத போதனைகளை அடைத்துக்கொள்ள விடாமல்புத்தென்ற தென்னகாரி த்தைத்தொட்டு அவர்களுடைய குருக்கள் சொல்லவெய்வலாக் தே வறத் சாட்டுபெற்றதென்ற அவர்கள் படிப்பிக்கப்பட்டிருப்ப தென்னகாரணத்தைத்தொட்டு சத்தியமதத்தைப்பரிபாலிக்கிறத ர்கு இப்படிப்பட்டவீன்காட்டுகக் வேண்டியதோ? உண்மையா னதாயிருத்தார் பரிசோதனைக்கு ஒளித்துத்திற்பானேன்? இப்படிப் பட்ட ஆபதமில்லாமல் அது திற்கமாட்டாததோ? இட்டமாய் ம னிதருக்குக் கொடுக்கிறதற்கு அது மெத்த சல்லதானபடியாவே? பற்பல மதங்களைப்பற்றி இப்பொழுது கேட்டகேள்விகளைத் தா ர்ப்பரியத்தை வாசிப்பவர்களை தேருக்கள். தன்மையக்கொண்டரு முமாரில்த் தொங்கியிருக்கிற ஒருமதத்தைப் பரிபாலனம் பண்ட கற்றதற்குப்படிப்பட்ட ஒருமதச்சுட்ட வேண்டியதானேன்? தெரியவருகின்றதே மனிதமெல்லருடையவும் சயத்துக்காகப்ப ராபராலுண்டாக்கப்பட்ட மதத்துக்கு இவ்விறவொருக்குக் வேண்டியதில்லையே.

முன்னே தாரகையில் காங்கன் பண்ணிய கவிப்புகள் வீணை ப்புகுக்கொன்று "பக்கீர்மாதுமியார்" சொல்லுமிறது அவர் சங்கை க்குப்போதாது. புத்தியாக்களுடைய பேச்சை ஏனெனவென் னுவது அறிவிக்கக் கையாளமென்பதை அவர் அறிபவிலி யோ? அவருடைய கடிதத்திலடங்கிய காரியத்திற் மெண்மையை ப்பற்றியும் எங்கள் கவிப்பைப்பற்றியும் தாரகையை வாசிப்ப வர்க்கத்தானே திரைக்கட்டுமென்று சொல்லுமபடிவட அவருக்குப் பிரியமில்லையோ? காங்கன் முக்கொள்ள காரியத் தவறென்று வ ரபட்சமின்றி அவர் சொல்லக்கூடாமலும் அவர் அப்படிச்சொல் வது எங்களுக்குப் பிரியம். இதுகாரியத்தைப்பற்றி அவர் தமது எண்ணத்தைமாத் திரைக் கொவலகிலவே தாரகையை வாசிப்பவர்களுடைய மனதைப் பூரணப்படுத்தக்கொள்ளவாமென்று மாத்திர ம எண்ணவேண்டாம்.

(Translation of the foregoing.)

To the Editors of the "Morning Star."

It seems that the reason you publish our Koran through the pages of the Star is, that "it will awaken an interest among your Mohammedan friends and lead them to give circulation to the paper among their own community;" but there is no reason whatever to suppose that the publication of the Koran will lead many of our community to become subscribers to your paper. In spite of your opinion, they will withdraw their support. You do not publish in your paper, the complete doctrines of Sivaism, Catholicism, and Protestantism; but you give some occasional articles respecting the nature and character of these religions, and by publishing our religion through the channel of your paper, you show your ignorance and partiality. Why do you publish our Koran? Is it because the Moslems have no other moral writings than the Koran? Why do you wish to publish a religion professed by a certain class of persons through your Star? Besides, as we do not believe the Koran, translated by our Moslems, how can we believe the Koran translated by George Sale, Esq? That is not our Koran, but that of Mr Sale. You say that the Moslems in Ceylon are not able to understand the Koran, and if you publish it in the Star, the Moslems will like to read it. It is not so: though the Koran published in the Star is a Koran descended from heaven to the Editors of the Star, the Moslems will reject it. Truly, there is no reason whatever to believe that the Koran translated by Mr. Sale is the true one. As you entice the poor Sivas through your crafty and deceitful words, so you try to entice us also, through your blind doctrines and ways. This is as if a man should presume to blunt the diamond with a worthless piece of glass. You labour for your livelihood. Learned men are not given to chattering as you are. If you publish the religious of others through your Star, then it is proper for you to publish ours also; or else you should stop publishing our religion. And if you persist contrary, to our views and our laws to publish our religion (as the Star is issued under your auspices) then what shall we do? Please publish this in a corner of your next No. Your Obedt. Servt. Galle Fort, 17th Feb. 1843. W. M. PACKERA MALIMIA.

On the foregoing communication, we wish to offer a few remarks for the consideration of our readers.

If the Moslems do not read the extracts from the Koran which are given in our paper, other readers of the Star will be interested and instructed by reading them, and notwithstanding what our correspondent says to the contrary, we hope that many Moslems also will read them.

The proper way for our correspondent to prove that Mr. Sale's translation is not correct, is, by giving the true translation himself, and pointing out the discrepancies between Mr. Sale's translation and the true one. As our object is not to propagate error, even in relation to those systems of religion which we consider to be false, we hope our correspondent will kindly point out the errors of the translation given in the Star, and furnish our readers with a true and well authenticated version.

The Bible, which is the standard of doctrine and practice amongst Christians, is already published in Tamil, and may be obtained of almost any missionary, there is therefore no necessity for publishing in the Star, what is already so extensively made known. The Catholics pretend that the common version of the Bible is not correct, but they do not make any efforts to give the people what they esteem the true version. The Sivas do not publish their sacred books—the Mohammedans do not publish the Koran—and neither the Catholics—Sivas—nor Moslems—wish to have made known extensively the books from which they derive their doctrines.

The conduct of Protestants, in this particular, is totally different from that of Catholics, Sivas, and Moslems. The Protestant freely distributes the Bible, because he believes it is from God, and the knowledge of its truths is essential for man's salvation; and whatever treatment it may meet with, the final destiny of all men will clearly display its divine origin and authority. Thousands and thousands of pounds are expended by Protestants every year, for printing and distributing the Bible in different languages amongst men. Thus the opportunity of learning and duly considering the character and claims of the Holy Scriptures, from which Christianity is derived, are afforded to all men.

We ask our readers to account for this difference between Protestants, and the Catholics, Sivas, and Mohammedans. Since there are many religions in the world, all claiming to be true; and since, if either one is true, the others must be essentially false, it is an object of the highest importance to every man, to learn which is the true religion; for this knowledge is as essential to man's happiness in the next world, as air and water are to his happiness in this. We cannot obtain this knowledge, if the books from which the different religions are derived, are forbidden to be generally circulated. It is not a satisfactory reason for such a prohibition to urge that only the wise and learned can understand them. Has not God endowed all men with understandings that they may consider, and choose what is good, and reject what is evil? Why then is this desire on the part of Catholics, Sivas, and Moslems, to keep their sacred books in the hands of a few priests or religious teachers? Why are the common people forbidden to receive religious instruction except from them? And why are they taught to regard the interpretations of their religious teachers as of divine authority? Are such precautions necessary for the protection of the true religion? Is that which is true too obscure to bear examination? Is it too weak to stand without such defences? Is it too good, to be given freely to men? Let our readers duly consider the bearing of these questions on the claims of these several religions. It appears to us that a religion resting on the self-interest of the priesthood would require such regulations for its support; but one designed for the good of all men, and having God for its author would not.

It is not decorous for our correspondent to say that the former remarks in the Star are idle and vain. Does he not know that it is characteristic of the foolish to esteem the words of the wise vain? Is he unwilling to have the readers of the Star decide on the value of his communications, and our remarks?—If he can fairly show a want of truth or propriety in what we have formerly said, we shall be glad to have him do so. He should not think, however, to satisfy our readers with his mere opinion on the subject.

சிறிஸ்துமதம்.—CHRISTIAN.

RULES FOR THE CONDUCT OF A CHRISTIAN LIFE.

Abridged from "the practice of True Devotion" by Robert Nelson, Esq.

Evening Prayer.—Be sure never to lie down at night till you have reconciled yourself to God by hearty repentance, and expressed your sorrow if you have offended him; till you have implored the continuance of his grace, and have recommended yourself to his divine protection. This is your best security against the perils and dangers of the night, and wh

can tell, whether you shall awake again in this world! The same reasons that prevail upon you to call your family together to worship God in the morning are equally as strong for performing it in the evening; nay, the conveniency of doing it seems to be greater; for then the family is not so much dispersed, and they cannot pretend at that time any business for their not attending.

சாயுங்காலப் பிராந்தனை.

உத்தமமனைதாபத்தினுற் பராபரனுடனே ஒப்புரவாகுங்கள். அவரை நீங்கள் இடறப்படுத்தினால் அதற்காகத் துக்கப்பட்டு அவருடைய தீயவிய தற்காக்குதலுக்கென்ற உங்களை ஒப்புக்கொடுத்தாலொழியப் படுக்கைக்குப் போகாமென்று நிச்சயப்படுத்திக்கொள்ளுங்கள். இரவில் வரும் மோசங்களுக்கு மருத்தங்களுக்குத் தப்பிக்கொள்வதற்கு இதோர் கல்வழி ஏனென்றால் மறநாளிலே உலகத்தவர்களாய் விழிப்பீர்களுடையதை ஆர் சொல்லக்கூடுமீ காலமே உங்கள் சமசாரத்தை என்ன நியாயத்தைத்தொட்டுப் பராபரனை வணங்கும்படி ஒருமிக்க வழைக்கிறீர்களோ அந்நியாயத்தைத்தொட்ட சாயுங்காலத்திலேயும் அவர்களைக் கூறவரவழையுங்கள். அதுமாத்நிரமல் அதைச் செய்வதற்குக்கும் வசதி பெரிதாய்க் காணப்படுகின்றது. ஏனென்றால் சமசாரத்தவர்கள் அக்கொத்திற் பிரிந்து மறுஇடங்களுக்குப் போகாதவர்களாயிருப்பதால் கூட்டத்துக்கு வராததற்காக வேலையிலிருந்து விட்டோடென்று சாட்டுச்சொல்லமாட்டார்கள்.

Scriptural Proofs of the Doctrines and Duties of Christianity.

God's Truth.

- "A God of truth and without iniquity, just and right is he." Deut. xxxii. 4.
"All the paths of the Lord are mercy and truth, to such as keep his covenant and his testimonies." Ps. xvi. 10.
"The Lord is good; his mercy is everlasting, and his truth endureth to all generations." Ps. c. 5.
"Ye keepeth truth for ever." Ps. cxlvi. 6.
"The word of the Lord is right; and all his works are done in truth." Ps. xxxiii. 4.
"All his works are truth, and his ways judgment." Dan. iv. 37.
"Thy righteousness is an everlasting righteousness and thy law is the truth." Ps. cxix. 142.
"Thy counsels of old are faithfulness and truth." Isa. xxv. 1.
"Just and true are thy ways, thou King of saints." Rev. xv. 3.
"God is not a man that he should lie." Numb. xxiii. 19.
"The strength of Israel will not lie." 1 Sam. xv. 29.
"God cannot lie." Tit. 1. 2.

பராபரன் உண்மையுள்ளவார்.

அவர் நியாயக்கேடில்லாத உண்மையுள்ள பராபரன். அவர் கீதியுற் செம்மையுமானவர், இ. மோசே. கஉ. ச. அவருடைய பாணைகளைவாய் கிருபையுமுண்டையுமானவைகள். சங். உரு. வ. கத்தீர் கல்வார, அவருடைய கிருபை என்மென்றைக்கும் அவருடைய உண்மை தலைமுறை தலைமுறையாகவுமுள்ளது. ச. ஈ. இ அவரென்றென்றைக்குமுண்டையைக் காட்டினார். ஈசக. சங். கூ. கத்திருடைய வார்த்தை செய்கையும் அவருடைய செய்கைகளைவாய் சத்தியமுமாயிருக்கின்றது. சங். கக. ச. அவருடைய கீரிகைகளைவாய் சத்தியமும் அவருடைய வழிகளைவாய் நியாயமுமானவைகள். தானி. ச. கஉ. உம்முடைய கீரீதி நித்திய நிதி உம்முடைய வேதஞ் சத்தியம். ஈய்கு. சங். ஈசஉ. உம்முடைய தாரத்த யோசனைச் சத்தியமுமுததியுமானவைகள். சா. உரு. ச. [யி. க. தேவர்களுடைய வழிகள் கீதியுற் சத்தியமுமானவைகள். அறிவி. பராபரன் பொய் சொல்லுகிறவரல்ல. ச. மோ. உக. யக. துரைவேலின் செயல்களுவாய் பொய் சொல்லுகிறதில்லை. க. சாருவேல். இ. கஉ. பராபரன் பொய்யுரைபாதவர். நி. க. உ.

VIEW OF THE HEAVENS—No. 3.

On the 1st day of June 7 o'clock, P. M. beginning near the northwestern horizon and proceeding eastward, may be seen the six Constellations, Gemini, Cancer, Leo, Virgo, Libra, and Scorpio. In the eastern point of Gemini, about 18 degrees S. West of Castor and Pollux, may be seen the planet Mercury. This planet will be at its greatest elongation, or greatest distance from the Sun, on the 24th of May; and be stationary on the 6th of June. It will then gradually retrograde, i. e. apparently move westward, till it is lost in the Sun's rays. This planet is the more worthy of notice, as it was, till within a few years, the opinion of the best informed Hindu Astronomers in this part of the country, that Mercury is invisible in the present Yuga, or age, and that when it becomes visible the world will be destroyed! We intend therefore to take special notice of the movement and periodical appearance of this planet through the year.

At 5 o'clock on the morning of the 2d of June, beginning at the western horizon, may be seen the five southern Constellations Scorpio, Sagittarius, Capricornus, Aquarius, Pisces, and Aries.

At this time Mars may be seen in Scorpio, about 13 degrees east by north of Antares,—which it resembles in its fiery appearance. Mars is in his retrograde course, and as he is nearly in opposition to the Sun, he appears in his greatest magnitude and brilliancy.

Saturn is in the eastern point of Sagittarius in his retrograde course. Jupiter is in his retrograde course in Aquarius about 13 degrees south of the principal star in that Constellation. It will be stationary on the 17th of June.

Venus is in her direct course in Aries, near the eastern horizon, about 10 degrees south-east of Arietes, the principal star in that Constellation.

On the 27th of June at midnight there will be an annular Eclipse of the Sun. This Eclipse will be visible at midday to our Antoci and at our Antipodes. In proof of this, the reader may be referred to the published notice of Eclipses, found in any American Almanac for the current year. This must be a profitable theme for reflection to those intelligent Hindus who believe that the earth is flat and that the Sun hides behind Mount Meru, when he leaves our horizon. Some farther remarks on this subject may be seen in the Hindu Calendar, now on sale.

We hope it is not ominous of evil that so many of the planets are either retrograde, or stationary or in opposition—that Saturn is in Sagittarius—that Mars is putting forth his prettiest, while hastening to be in conjunction with the heart of the Scorpion, and that the Sun, is shrouding his glories at midday, over the world of republics!

கீரகசாரவிளக்கம்.—Keraka-Sarra-Velakkam.

த.அ.சும. ஆ. June ஆனி மீ. முதற் திசையிலவ்வ சாயுங்கா லம ஏழுமணி யளவு அடிவானத்தக்குக் கிட்ட உடமேற்கே நின்று கிழக்கேபோகப்பார்த்தால், மிதுனம், கற்கடகம், சிங்கம், கன்னி, தலாமி, விரூட்சிம் என்னும் இவ்வாறு இராசிகளும் காணப்படும். திரவாரிசை, புரீசும் என்னும் நட்சத்திரங்களுக்குத் தென் மேற்கே ஏறக்குறைய பதினெட்டிப் பாகை தூரத்திலிருக்கிற மிதுனராசியின் கிழக்கே தந்திற் புதனென்னும் கிரகநோற்றும். இ.கிரகம் May கைகாசியி லுடைய தயதயிலவ்வே சூரியனுக்குமிக்கத்தூரத்தின்கூற June ஆனி மீ. கூ. ந. தெதி நிமிர்ந்து சூரியனுடைய மீ. ஊர்த்தால் மறைபுத்தனாயு வக்கரித்துப்போய்விடும். இத்தக் கிரகம் இத்தேசத்தாரில் இத்து கணிதத்தை கச்சுணர்ந்தவர்களுண் ணுறபடி கவியுமகாய இத்த உத்தந்திற் காணப்படாதென்றும் அப்படி அல்லவென்று காணச்சம்பலித்தால் த உகமாளது நிலைபடுதொழிந்தபொமென்று சொல்லுகிறபடியால் அத்தந்திற் பார்த்தவது மியோசனமயிருக்கும்.

எவர்க்கும் இதை உணர்த்தும்படிக்கு இத்திரகத்தினுடைய சரியான தோற்றம் உண்டெடுவகையைக் கிரமங்கிரமமாகக் குறித்துக்காட்டுவோம்.

June, ஆனி மீ. உ. தெதி காலமே பொழுது உதயத்துக்கு முன் 0. மணிநேரத்தில் மெழுகே அடிவானத்தில் விருட்சிகம், தனு, மகரம், ரும்பம், மீனம் என்னும் இவ்வகைத்து இராசிகளும் மெடமும் காணப்படும். இவ்வகையிற் செவ்வாய் என்னுக்கிரகமே Antares கேட்டை என்னுமகட்சத்திரத்திற் வக்கிருக்கா விருட்சிகராயின் கிழக்கேவகபாகை தூரத்தினிற்ரும். இத்தக்கேட்டை என்னும் நட்சத்திரம்தோற்றத்திற். வ்வாயென இவ்வகைத்தினுடைய தன்மையாயிருக்கின்றது. செவ்வாய் தனது வக்கிரோட்டத்திற் சூரியனுக்கெதிராய் நின்று நமையால் மிப்பருமத்தை உடையதாயும் மிது தவக்கமுன்னதாயுக் காணப்படுகின்றது.

சனியென இவ்வகைத் தனது வக்கிரோட்டத்திற் ரும்பராசியிற் பிரதான நட்சத்திரத்திற் குத் தெற்கே வகபாகை தூரத்தினின்று

பிப்புச June, ஆனி மீ. வ. என் தெதி கிமிர்ந்து கிற்ரும். வெச்சிபென்னும் கிரகத் தனது கோட்டத்தில் மெடாசியிற் ருக்கிற பரணி பென்மெ நட்சத்திரத்தினிற்ரும்.

June, ஆனி மீ. உ. என் தெதி கிச்சாமத்திற் பாதானத்திலே ஒரு வயசுசூரிய கிரகனுக்கு சம்பலிக்கும். இத்தப் பாதான கிரகனும் அமெரிக்காவில் சமதுஎதிரடியாருக்கு மத்தியானத்திலேதோன்றும். இதை வக்கிப்பவர்கள் இதுணன்மையை அறிப்பென்னும் கிரகனத்தைப் பற்றிப் பிரசித்தமாய் அறிவிக்கப்பட்ட அமரிக்கருடைய இவ்வகையிற் பஞ்சாங்கத்திற் பார்த்தால் அப்படி தெளிந்தகொள்ளலாம். பின்னும் பூமியானது தட்டையகவென்றும் சூரியன் (மந்தகவானத்தில் அலதமிழ்கும்) பொழுது மகாமேருமையின் புறத்திலே மறைகுதென்றும் என்னுறே விவேகனாகிய இத்தக்கக் குறிகுறப்பட்டவைகையோடுப்பது கல்வத. இதைக் குறித்துப் பின்னும் சில கவனிப்புக்கே இவ்வகையிற் பஞ்சாங்கத்திற் காண்க.

எ அக்காரம்.

புதல்வரைப்பெறுதல்.—On obtaining Children.

எய். மகன்றந்தைக்காற்றமுதலியவன்றிதை

பெய்ந்தோற்றுக்கொல்வெனுஞ்சொல்.

பு. (அவையத்து முந்தியிருக்கும்படியாகத் தன்னைக் கல்வியுடையவருக்கே செய்த) பிரதவுக்கு மகன் செய்யப்படும் (கைமறு) உதவியாவது (தன்னறிவை யும் நெறிதவகுத நடைபாகியவொழுக்கத்தையுக் கண்டவர் ஆச்சரியப்பட்டு) இவன் பிரதவானவன் (இவனைப் பெறுவதற்கு) என்ன தவத்தைச் செய்தானோ என்று சொல்லப்பட்ட சொல்லி (நடத்துதலாம்).

(So to act) that it may be said "by what great penance did his father obtain him," is the benefit which a son should render to his father.

Drew.

When men shall say "By what inflictions hard In penance borne, gained he his child?" The word Requitheth all a father's pains. Ellis.

வைகாசி மாதம்.

சாதி மீ. வைகாசி மீ. வக தீ. முதல் ஆனி மீ. வக தீ. வரை.

Date	திருக்கி	வாரம்	நட்சத்திரம்.	தி.	யோகம்.	கரணம்.
29	வ	த	போ 021	ச	வ 01	எ வ 01
30	அ	செ	மி 00	ப	வ 02	ப வ 02
31	வ	பு	தி 00	அ	வ 03	சு வ 03
June,						
1	உ	வி	பு 00	தி	வ 01	க வ 01
2	க	வெ	பு 00	ச	வ 02	வி வ 02
3	உ	ரீ	ஆ 00	ப	வ 03	து எ வ 03
4	உ	ரூ	ம 00	ஷ	எ	வி ச தை எ
5	உ	தி	பு 00	ஸ	உ	வ ச 01
6	உ	செ	உ 00	ச	வ 01	செ ச 01
7	உ	பு	அ 00	த	ச 01	வி க 01
8	உ	வி	சி 00	ர	க 01	வ உ 01
9	உ	வெ	ச 00	அ	க 01	ப வ 01
10	உ	ச	வி 00	தி	உ 01	சி வி தை உ 01
11	க	ரூ	அ 00	ச	உ 01	சி க 01
12	க	தி	கே 00	0	வ 01	ச 01

செவ்வாய்க் கிழமைச் சம்பாரி 0. வினாடி 00 கல் மிதுனரே.

யாமலிருப்பிடித்த இவ்வூர்ச் சனங்களைப்பற்றி அவர்களுடைய மனநிலை பிடிக்கத்தக்கவெண்மையைப் புத்திலிவதாரமுள்ள இவ்வூர்ச் சனங்களைக் காட்டுகிற கோக்கமேயல்லாமல் மந்திரமபடியல்ல, இந்தவெண்மை அவர்களைப்போல எல்லாருக்கும் இசைந்தரப்பிடுக்கும், அவர்கள் புத்தியாக்களான விதத்தைப் பார்த்தாரானால், இப்படிப்பட்ட இருணைக்கும் அடிமைத்தனத்திலிருந்து தங்களுவர்களுடைய மனதைவிடவிட அவர்களை வெளிச்சுருள்வாரானால் அப்பண்ணை கண்ணைக்கா அவர்கள் தக்கக் கல்லுபாரிகளுக்கு மிகுந்த கண்டயாற்றலைச் செலுத்தவாரர்கள்.

இன்மேல் நாங்கள் பின்வருஞ் சஞ்சிகைகனிலொன்றில் இவ்வூர்வர்களுடைய பொய்தத்துக்கும், அவர்களுடைய மனநிலைக்கும் குண்டான சிலபல சம்பந்தங்களைப்பற்றிப் பலசிலகாரியங்களை எடுத்துப்பேச மனநிலையிருக்கிறோம், இவ்வகைச் சம்பந்தத்தானே இந்தச்சனங்களுடைய அறிவுக்கும், கன்மார்த்த வளர்ச்சிக்கு மொருபெரிய தடையாபிடுக்கின்றது, அவர்கள் அலபத்திக்கும் வினெண்ணத்தக்கும் அடிமைகளைப்பிராளுகமக்களிற் சொல்லப்பட்டவைத்தியக்களைக்கிணங்கித் தன்மையக்கொண்டிருக்கின்றமருடைய ஆளுகைக்குத் தங்களுடைய ஆற்றமத்தைபுஞ்சார்த்தையுஞ் சாப்த்தவிட்டு அந்தசாரப்போலத்தவி இக்குமங்கும் அவ்வத்திரிந்து உண்மையை அங்கிசிக்கவொருதல், அவ்வது அனைப்பற்றியயவாகுதல் விருப்பயில்லாதே போகிறார்கள். இதுகாரியம் பொய்யென்றொருவனுஞ் சொல்லவொமாட்டான். மென்மையும் போக்கியமுட்கொண்ட விருப்பத்தினால் அவர்கள் தங்களைக் கட்டுப்படுத்தக்கொள்ளுகிறதற்குப்பின்பலாத் தங்களுடைய போரைக்குக் குணங்களுக்கும் ஏற்றபடி கடக்கப்பெரியப்பட்டு, ஒன்றறியாதவர்களைப்போலத் தங்களுடைய முற்பிதாக்களின் விண்பழக்கத்தைப் பிடித்து கடக்கிறார்கள், இதுகாரியத்தினுண்மையைத் தெளிவுறவறிந்துகுந்தவர்கள் தங்களை நேர்ந்துக்கும் தங்களுவர்கள் பிற்றித்துக்கும் உபயோகமாயிருக்கப்பட்டு சில பரமத்தினங்களைப் பண்ணெண்ணும், இன்னும் யாழ்ப்பாணத்தைச்சார்ந்த இவ்வூர்ப்பிறத்துப்படித்த பிண்கள் தங்களை நேர்ச்சிக்காக ஒருகட்டக்கூட இருக்கிறார்களென்று கேள்வியாலும், இப்படிப்பட்டவர்கள் கூடுக்கூடத்தைச் செய்வையாய் உபயிப்பதுண்டானால் காலும் எவ்வளவு உடியவையு ஒத்தாரைசெய்யக் காத்திருக்கிறோம்.

Native Credulity.—Under this head, we published in No. 8, page 99 of the Star an account of a supposed miraculous shaking of a beathen temple in this neighbourhood, which was found on examination to be the effect of the wind on a puntall built over the cupola of the temple.

It has been asserted since that no person would believe such a report and therefore it should not have been published as an instance of *Native Credulity*. Those who make this assertion evidently feel somewhat ashamed that the weakness and ignorance of the native mind should have been so palpably exposed. It is true that those who visited the temple after the supposed miracle had been satisfactorily accounted for, look great credit to themselves for not having been so foolish as others who had been there before and had reported their belief of its truth; and they were ready to assert that it was too foolish a thing for any body to believe. We still maintain however that this case is a fair specimen of native credulity, affording lamentable evidence of the facility with which the Hindus will swallow the grossest absurdities, especially when they are connected with the support of their religious views. In this connection nothing is too astounding for their belief—the more marvellous and ridiculous the thing asserted is, the more suitable

* "ஒரு முயற்சிக்கையுட்பெற்றும்" என்பதிலும் கீக்களைய வகுமறியவேண்டியபதென்னவென்றால், சிலவேளைகளில் இரண்டு வித்தியாசம் எனக் குத்தையடக்கிய இரண்டுசொற்கள் ஒரேமாதிரியாக உச்சரிக்கப்பட்டுமொழுது சிலரொன்றின் குத்தை ஒன்றுக்கே அறியாமையிற்ற பாலித்துவருகிறார்கள், அதுபோலத்தானே (Hare) என்பது முசல் (Heir) என்பது ஆஸ்திரிக்குச் சுத்தரவாளி, உவவிரண்டு இவ்வகைச்சொற்களும் கிட்டத்தட்ட ஒரேமாதிரியாய் உச்சரிக்கப்பட்டுகின்றபடியால் அவளானிக்குச் சுத்தரவாளியாகிய குத்தையைப்பெற்றுகொண்ட சொல்லுத்தற்குப்பரிவாகக் குத்தையைப்பெற்றுகொண்ட சொல்லுத்தற்கு மொழிபெயர்த்தவர்கள் மாறப்போட்டார்கள், அதற்குதாரணமாக சில ஊரானிலே கிரேட்டப்பிண்டியாடிய ஆன்யிண்பிண்டியானே ஆஸ்திரிக்குச் சுத்தரவாளியென்ற சொல்லுவாரர்கள், இத்ததை இவ்வகையில் வெளிப்படுத்திய (She was delivered of a son who was an heir (not hare) to the family estate) இதைப்பற்றித் தமிழ்மொழிப்படுத்தியது கூடாமையால் அதிகம் பின்பிலம்.

it is to their ideas of propriety. This is not surprising when it is considered that the fabulous stories related in their sacred books, have been taught them as a part of the truths of their religion and have been implicitly believed. And it may truly be said—that a person who can believe those stories will believe any thing. In confirmation of the truth of these remarks, we give two instances that have occurred under our observation. At the time the story of *Gurus Noodle* was being published in Vol. 1, of the "Morning Star," an intelligent and respectable native inquired—why such stories were published in the Star, for he did not think that the people could believe them? "Indeed! what is there in these stories that the people cannot believe?" "Why! who can believe that horses lay eggs? Such a thing was never seen or heard of." "Perhaps not; but do not the people believe stories as incredible as this! And if a man were to come to-day from the sacred city Benares, and report to the people that he saw there sacred elephants which laid eggs, that produced horses, and buffaloes, and peacocks, would not the people believe this report?" "If it were stated to have taken place at Benares and the man should persist in saying it was so, I think many would believe it." "Then it is only necessary to suppose that the horses that lay eggs are at Benares, and the people may believe that also." "Perhaps they may."

About one year ago, a paragraph appeared in the Indian papers, purporting to have been taken from an English paper—stating that on such a day of such a month, the wife of Mr. —, was delivered of a son and *hare!* The Editor of the "Friend of the People" took this up as a true statement and gave it to his readers in Tamil, and shortly after it was communicated by a Correspondent for insertion in the Star, as being one of the most curious things he had ever heard of.

It is not our object in bringing out these instances of credulity before the public to raise a laugh at the expense of the Tamil people. It is to hold up before our enlightened readers an affecting truth concerning their ignorant and benighted countrymen—a truth which, a little while ago, if not now, would have applied to them equally with others, the recollection of which ought to excite their warmest gratitude to those benefactors by whose kindness they have been enlightened and their most benevolent efforts for liberating the minds of their countrymen from such degrading thralldom.

We may in a future Number offer some remarks on the connection that exists between such a state of mind and the false religion of this country. This with other traits of Hindu character which we may hereafter notice, offer almost insuperable obstacles to the intellectual and moral improvement of the people. So long as they are the slaves of superstition and prejudice—so long as they yield their assent to the absurd stories of the Puranas, and bow themselves soul and body to the dominion of a self-constituted priesthood, so long will they grope like blind men, and refuse to learn or receive the truth. That such is the case with the great majority of the Hindus, no one will deny. Passion and superstition have usurped the place of reason. Instead of being governed by a desire for what is excellent and useful, they seek the gratification of their appetites and passions, and walk supernely in the vain customs of their fore-fathers. Those who have been so far enlightened as to be sensible of the truth of these statements ought to unite and form plans, for their further personal improvement, and for the improvement of their countrymen. We have been informed that it is in contemplation by some of the educated native youth in Jaffnapatam to form such a union. We shall be glad to hear that it has been organized, and, if properly conducted, every encouragement and assistance in our power shall be rendered to the undertaking.

சீந்தாமணிச் சொல்லினு.

(Explanation of a certain word requested.)

காய்மாண்டதெக்கிள் பழம் வீழக் கழுவினெற்றிப் பூமாண்டதீதெக்கெடுகைநெய்க்கிட்டு எருக்கெப்பொழித்து தேமாக்கனிசிதறி வாழைப்பழங்கள் கித்தம் ஏமாக்கதமென்றிசையாற்றிசைபோயதுண்டே.

இச்செய்யுளில் "ஏமாக்கதம்" என்ற சொல்லுக்குப் படபென்ன? பெரிடவர்களே கிருபை செய்யுங்கள், வந்தனம்.

இப்படிக்குச் சுப்பிரமணியக் கவிசாயர்.

To Correspondents.

Communications are received and under consideration from "R. P. Nilore;" "M. A. De Zylva;" "J. White;" "J. H. Fairchild;" "a number of islanders;" "V. Chockalingam."

Letters are received from Messrs. M. S. POOVERAYERSINGAM, MUD and Don J. M. PATCHUKO, Adigar, which will meet with early attention.

காகிதப்பிரத்தியுத்தாரம்.

"சத்திரசேகரி சுவரிமுத்தம்" "பரமநாதமுதலியார் குமாரச்சுருகாதமுதலியார்" "ஒர் உரோமைக் கெறிவைவம்" "குர. தேவஸ்துதாராதம்." எனக்கையொப்பம் வைத்துவந்த கடிதங்கள் கண்ணுட்டமிட்டுத் தகுதியுள்ளவைகளை ஆறி பின்வருஞ் சூகிகைகளிற் பிரகாசஞ் செய்வோம்.

புதினச் சங்கதிகள்.

யாழ்ப்பாணம்.

இவ்விடத்தில் வைகாசி மாதம் ௨௭ தி. புதன்மீழமை காலமே தொடுத்து ஐந்து நாளை விடாமலேயே பெய்ததனால், சிறதானியங்களும் மற்றும் புகையிலைச் சாக்குகளுமெல்லாம் பாசமாய்ப்போனதினால் அதையிட்டடைந்த கட்டத்துக்கொள்வியில்லை. உலகத்தெய்தி அளவிலவரவேண்டிய சிமெந்தபாலுயிலினமும் வரவில்லை.

நூரித்தருக்கோர் வாசித்தை.

வரணியிற் பெண்பிண்பிண்களாகக் கலையித்த தருமப் பள்ளிக்கூடத்திற் படிக்கிற ஒருபொடிச்சிபை அவதாரபண்ண எண்ணெ ஒருபெரியவருக்கு உமாத மறியலுக் கரே ஊழியமும், ௨ மாதத்துக்குப் பிண்புகுக்கொடுக்கும்படி கோட்டாரார் தீர்வை விடப்பட்டது.

நாகபட்டினம்.

சோபன சங்கதி.—மேல் பட்டினத்திலிருக்கும் இலேட்டுக் கம்மிஷனராகிய ம. எ. எ. முத்தையயின் அவர்கள் இதற்கு முன் சிலிவிஞ்சினிர் டிப்பார்ட்டுமெண்டில் ராபிட்டாராயிருந்தார். அவர் கத்தர் பெரிநிப்பிதும், விசுவாசமும், அன்டம் வைத்திருந்தார். கத்தர் அவர் பெரிநி இருபை வைத்த டிப்போத பரணயங்கோட்டையில் மராமத்து குப்பிரச்சனெண்டாப் நியமிக்கப்பட்டார். அன்றியும் காசபட்டினத்திலிருக்கும் கேட்டல்ஷாப்புக்கீப்பர் ம. எ. எ. வினாயகனார் தியாயிண்பவர்களுடைய குமாரத்தியை இவர் மனமுடிப்பதற்கு, எனது சோபனகுத வரும், வைகாசி மாதம், ௨ தேயதியில் விவாக நூரித்தமென்று கிச்சய தாய்ப்புலகு சொப்தராயிற்று. இச்சோபன செய்தியை மற்றத் தேசங்களிலிருக்கிற இவருடைய பத்து செளக்களுக்கு கிடுகெதர்களுக்குத் தெரியப்படுத்தும்படி தங்கள் அருமைத் தாரகையிற் பிரசித்தப்படுத்தும்படிக்குக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். டிப்பாடிக்கு மதுரை, துஆசகண்டு, சித்திரை, வடுதி.

GREAT BELL.—பிரமதேசம்.

பிரமதேசத்தில் இராசாவிலுத்தரப்படி கொஞ்சநாளக்குமுன் ஒரு பெரிய மணிவாக்கப்பட்டது. பிறகிட்ட பங்குவிட வகதி ரூபிற் தக்கமையிலுந்து அது சனங்கள்த வேலையைத் தொடங்கி அத்தமணிவாக்கித்தமுடிக்க சாரும் இ இரவுக்கு சொந்தது. அத்தமணியினினை ஏறக்குறைய அநா தச்சனக்கொடுத்ததிலும் இராசாக்கொடுத்தது ஆக கூவள இருத்தல் வெள்ளியும், எஃகு இருத்தல் பொண்டூதாள். இன்னும் சல காந்தமும் அத்தமணியைக் கருவலிட்டெடுக்கவிண்டாடென்றும், யாதாமொரு பிரவதிச்சத்தமொருதல், தவக்குச்சத்தமொருதல் உலகக்கச்சத்தமொருதல். இறங்குணிலே கேட்கப்பட்டாதென்றும் கட்டண்புண்டாயிற்று. அப்படிபெடுத்தால் வாபுப்பரமாமணவின் அதைப்பு மணியை உடைத்துப்போடுமென்று பயத்ததினற்றும்.

கற்குத்தா.—பிரபுக்கர்சங்கம்.

இத்துக்கள் கவரணமொடில் உயர்ந்த உத்தியோகங்களைப் பெற்றிருந்த பொடியியாயிருக்கும் அப்படி அவர்கள் பெரும் துணைகின்ற தடைகளையும் விக்னங்களுக்கும் கறத்த நீக்கும் பொருட்டுக் கொஞ்சநாளக்குமுன்னே சென்னப்பட்டினம் சிலிவித்தியோகத்திடம்பராயித்த மெல்தர் சல்விரன் (Mr. John Sullivan) என்னும் தருமக்கருத்தையுடைய தரைமகன் டிப்போமுது இக்கிலாகது தேசத்திற்குப் போனதினால் அவருக்குச் செய்கின்றி செப்பும்பொருட்டுக் கற்குத்தாவிற் பிறந்த கெம்மக்களிற் கிட்டத்தட்ட (ஊ) பேர் சங்கத்திலவந்து கூடினார்கள். மேற்சொல்லிய இத்தத்துரை ஆண்டவர் சனங்களுக்குப்போகியிருக்கும் காரியத்தினிதிலும் முன்னின்று அவர்களுக்கு கன்மைவிருத்தி செய்தலிலே பிரியக்கொண்டுகூப்பட்டவரானார். தாம் செய்த உத்தியோகத்தால் வரும் சன்மைகளுக்காகச் சனங்கள் சந்திப்படுகிறார்களென்பதை இத்தத்துரை காண்பது அவருக்கு மெத்த உற்சாகமாயிருக்கும்.

இத்துக்கள் உயர்ந்த உத்தியோகத்தில் வரும்படி அவர்கள் தங்களுடைய வீண் எண்ணங்களையும், தற்பிரியத்தையும், சோம்பலையும் விவகித்த தங்கவந்தோர்செபண்ணிக்கொள்ளத் தகுதியற்ற காரியங்களிற் பிரயத்தனப்பட்டிருக்கவேண்டியது. இத்துக்கள் சமையர்க்காரப் வரும்பொழுது கோவரணமேத்தாரும் இவர்களுக்கு உயர்ந்த தகுதியான உத்தியோகங்களைக் கொடுக்கப் பிண்ணிடப்பட்டார்கள்.

சிந்து—செயம்.

சிறி. சாஸ்க் காயிடொன்பவர் சிந்துதேயத்திலுள்ள பேர்போர் தபட்டினங்க்க் இரண்டையும் யாதொருவருத்தமின்றி மிகவே குவாய்த் தங்கவைப்படுத்திக்கொண்டு இராசவயிசத்திலுள்ள ஆயிச்சல்கைச் சிறைச்சாலைவடைத்துப்போட்டார். ஆயிச்சல்கைப் பெண்களில் (உ) பேர் சிறைமீட்க்கப்பட்டாலும் அவர்களில் (க) மீ பேரைத்தவி மற்றவர்களுடைய இட்டமாக்கலிடுதலையாக்கிவிட்டார். பிறகு அவர்களுமித்து வைத்திருந்த பொற்பணதிகளில் (க) இவ. ரூபாய் அரிப்புக்குக்கிட்ட இருத்து வெட்டியெடுத்தகமாத்திரமல்ல, வேறும் (சூ) ரூபாய்ப்பெற்ற ஒருசொடுகெக்கையுக் கண்டொரு பெட்டியிலிருத்தெடுத்தார்கள்.

ஜமீனிக்கா.

நீயுயோர்க்குப் பட்டணத்தில் இச்செவடி ரெமான் காரர்க்கு உட்கட்டத்திணடான தீர்மானமென்னவெனில், ரெமான் காரருக்குப் பரம்பப்பண்ணியிருத்த வேதாகமங்களுக்கத்தையும் ஒன்றாகச்சேர்த்தவேலையிற் சிலர் கொடுக்கமாட்டோமென்று சொன்னாலும், கிட்டத்தட்ட உடையுமெக்கள் அசவுக்குச்சேர்த்த ஒருருவியலாகப்பட்டெடுகெருப்பைக்கொழுத்தி வைத்தெரித்துப்போட்டார்கள்.

SUMMARY OF NEWS.

JAFFNA.

Heavy Rain.—It commenced raining heavily here on Wednesday morning the 17th, and continued with short intervals, for 5 days. The paddy fields in this neighborhood are covered with water, which will, we suppose do considerable injury to the various crops, raised at this season. We hear that in consequence of the heavy rains the mails are much delayed. The Overland was due, we suppose, by the 20th, but is not yet received.

CALCUTTA.

The wife of a Koolin brahmin has petitioned a Court of law to constrain her husband to make provision for her support. The matter had been referred to native authority who had reported in favor of the demand.—We believe it is the practice of the Koolin brahmins to marry as many wives as they please and desert them at their pleasure. A decision of the Court requiring them to provide for the maintenance of their wives would be an important check to this species of polygamy.

Death from Lightning.—As Mr. George Aubert was riding on horseback from Nagdah Factory to the Ghaut opposite Chinsurah, a storm arose, in the course of which, he was struck with lightning and both himself and his horse killed.

Meeting of Natives.—A meeting was lately held in Calcutta at which more than 500 natives were assembled—to express their thanks to Mr. John Sullivan, late of the Madras Civil service, for his earnest endeavours to improve the condition of the Hindus by removing the obstacles to their eligibility to high offices under Government. Mr. SULLIVAN is well known at Madras as a zealous supporter of every measure that in his opinion is calculated to improve the moral and mental condition of the people, and he has distinguished himself by similar exertions for their benefit since his return to England. It will be a pleasure to him to find his labors are appreciated by at least a part of the native community. All that is wanting to raise up many such friends to native improvement and promotion, is, for the natives themselves to lay aside their prejudices, their self-sufficiency, and their apathy, and engage in the work of self-improvement. When they shall have formed for themselves truly able and trust worthy characters the Government will not be backward to appoint them to any places of honor and responsibility which they may be competent to fill.

SCINDE.

Omecote and Meerpoore have both been taken possession of by Sir Charles Napier, without any resistance from the enemy. The imprisoned Amerees were brought to Bombay by the Steamer Nimrod and landed on the 20th April. They will reside at Maladar Hill for the present. It is said that of the 200 women composing the senana or female establishment of the Amerees only 30 have chosen to share the captivity of their lords:—the rest, having their option, preferred to remain at liberty. Sir Charles Napier was at Hyderabad, busy in regulating the affairs of his Government. The search for valuable articles continued and with great success. In one fire place in the women's apartments, gold and coins to the value of 300,000 Rupees were dug out, and also a box of jewels, in which was found one pair of ear-rings, estimated to be worth 6,000 Rupees.

CHINA.

Intelligence has been received from China to the 9th of March. The imperial Commissioner Elepoou died rather suddenly at the house of one of the Hong merchants, at a very advanced age. In consequence of his demise, commercial negotiations will be suspended until another Commissioner with equal powers has been appointed from Peking. It is expected that Keying, a near relative of the emperor, will be selected for that office.

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

புத். சந்திகை யக்.] துஷாசஉ (வரு). ஜூன், அ. நெய்தி வியாழக்கிழமை, Thursday, June 8, 1843. [Vol. III. No. 11.

வேத்யரோழக்கம்.
க. அதிகாரம்.

பிறீடேற்றத்தக்காரை அதற்குமுன் கும்பி.

Desire for the salvation of others important in its promotion.

மன்தானவரும் பரமசெயிற் சென்றனலிற் றியாழ காமே யுதவு
ம் வதிகளாக இற்றையிலவகாக்குஞ் சொன்னதெல்லாம் கல்லதா
யினும் அதிலுமுற் றவதிகையே இக்கோட்டலிருக்கிறோம். இது
வே பிறீடேற்றத்தக்காரைதானே இடொன் றுமாந்திர நுள்ளதா
கில் மறியுபாயமெல்லாந் தாமே வியைக்காண்போம். இடொன்
றேயில்லா தாகில் மறியலாக்கு செய்யத்தணிக் தானும் கட்டாய
யாருமொழிய உயிருள்ள எத்தனக்காராகப் பவனத் த. வுமமாட்
டாதே. இத்தத் தேவ கற்குத்தாசையிலாத உபதேசி குருக்
கன் தெண்டிப்புள்ளிசுச் சற்றித்திரித்தானும் தன்னத்தானே கா
த்துக்கொண்டு பிரகாசமுணர்த்தினுலுக்குத்திரிக்கையிற்றிலாட்
டப்பட்ட பொருமையைப்பே. வ குவாடுறிய உயிர்பெற்றான்
டவனாழியுச்செய்யவல்லவகாலும் புறக்குத்திரத்தாலாட்டின
பொம்மை பற்றவர்பொருதுக்கிச் சிசிக்கவுதமொழிய ஒரு
பலன் தராடுதன்பதபோலவருக்குக்கொட்டப்பட்டபொம்மையு
தேசியுக்கு செய்யுக்கு உடல்லாம் காட்டபதற்கவும் பலப்படி
தவவும் மாட்டாதே. ஆகையாற் சொன்ன ஆசையே உபதேசி
த்தொழிற் று உயிராக நிற்றமென்றமையால் இதிலே விசேஷமா
ய் காம்பிரயாசப்பட்டபொருத்தப்பேசவும் கீவன் இறைத்தகே
ட்டத்த உயிர் பெற்றதவும் பலன் கைக்கொள்ளவும் இத்தத் தே
வ கருத்தினுரை இ-புவுலகிற் பற்றியவிக் க மனிதனுப்பிறந்த
டேசகாரா உதவியெய்ய மிகவும் மட்டுக்கொடுக்கும். அவையும் மி
டவுடயேண்டிய ரு-உயித்தானகயில் இத்தவே சொல்லத்தரும் நி
யாய்க்கு இரண்டுபடிவ வகுத்துத் தெளிவுபடவும் விசித்துக்கா
ட்டலவேண்டுக ளுத்தப புறத்திய னையுட கரைபெற்ற இத்த ஆ
கையே உதவுபடியேயும் அவனவனித்த ஆசையுடையவகு
தில்லையே வெவ் பற்றிற் று அடைபாண்டுகளையும் இத்த நுதல் அதி
கரைத்திரக்காட்டினியின் அந்தித்த னுரைவாசைக் கருத்திலவாதவர்க்
கதை வனவில்க்கவும் உக்கவர்க்கரை அதிகாரம் வளர்ப்பிக்கவும்
கில தியாய்க்கவ வகுமதிகாரத்திற் சொல்லுவாம். ஆகையால்
மன்தரீடேற்றத்தி-மேல்வைக்க த்தக்க னு னக்கருத்தினுரை வே
தகசனக்காரை பவே கத்தின்க்க வந்த தேவதெய்வகைப்படு
காம். அப்படி கமமை இயக்கிக்க அவதரித்திக்கே பிறந்தயே
காராதர் பாடுபட்டுவிரிற் றதேவருக் கையேற வத்யும் பலனுக் த
த்தவராகி கண்டையிலலாமல் கங்கு மோட்சத்தைத் தரம் ட்டா
மல் அடனவன் கையேற ஆசையைத்தப் பிரயாசப்பட்டவேறு
மென்று கித்தயானா. ஆகவும் இத்தஇடேற்றத்தினுரை ஒருவ
ருக்குமல்லாமல் அந்தத் தாம் இ-செவியைக்கவந்த. மென்
பதற்கு உவகையாகத் தருவுகம்பற்றினதாவது-காமே இத்தப்
புவுகிற்றியவர்ப் பற்றியவகைத்தோம். இத்தத் தேவதி எங்கும்
பற்றியெரியக் காண்பதாசையொழிய கட்டு வேறுகாரியிலையெ
யுறார். இடேற மனிதரீடே-ற்றத்தைப்பற்றி வந்த சத்தவரும்
இதின்கமலாகையைத்தப் பிரய சப்பட்டதே தாமே பொண்ணவ
த்த தேவத்யேக்கும் பற்றியெரிதென்றார். அப்படியே பசாதி
காமம கீக்கி கெடையடேசகாராரிடக்கும் பாவனா மு-னேகாட்
ட எய்தாரிடத்தில் அடிமையால் வருத்திற்ற யூதா கண்க்கை
மீட்டாடக்கக் ஆண்டவர் மோட்சையெய்வையொத்தாரும் நிப்ப
ற்றி அவியாடுதிரியுஞ் சா கையித்திவ் தோன்றார். அப்படியே
அடேரலையரை உபதேசுஞ்செ. லவதற்குரியராக அவர்கள் யே
விறக்கினை பரிசுத்தாவியாகிய பராடச- அடிகிளக்ககுருவாக அவ
ர்க்க தனமேல் கின்று அதிவோமல்வே, இத்தபடியாகக்கட்கா
கத்ததானும் பற்றுக கையேறப் பாவகன் யானையுஞ் கட்ட
த்தித்திரித்திற் கத்தத் தேவத்யே மற்ற கெருப்புக்குள் குணவ்
குடையதென்று காண்போம், கெருப்புக்குணவ்களேதெனில்

கிணியின் மை, இணப்பின் மை, தோர்வையின் மை, இம்முள்ளும் ப
ற்றின கெருப்புக்குணவ்களாகிய உயிரீடேற்றத்தின்பேல்வைத்த வா
சைகெடுத்திலும் அதுகளைக் காட்டக்கடவோம். ஆகையால் பற்றி
ன கெருப்பு ஒரு கணமேயாகிலும் நிலைகொள்ளாமல் ஆகுக்கொ
ண்டு தனக்கிடதை எரிப்பவையிடாதே தானே எழுமித்த தே
வும் அதனை மூடி அடக்கவருத்தினும் விசையோடுவல்லாவற்றை
யும் ின்றது புறப்பட்டேறவு முணக்கினை எரிப்பவும் இராமுள்ள
தை உலர்ந்தித் தன்வசம கவுஞ் செய்வது கெருப்புமுதற் குண
கிணியின்மையென்றே. இன்னபடியே சொன்ன தேவதி யாதொ
ருவனிடத்திற் பற்றியெரிந்தாலொரு கணநில்லாமற் பாவமென்
ப்பட்டதெல்லாவற்றையுஞ்சுட்டெரித்தறிப்பவருக்குத்திரியான். அ
தற்குத்த னே மனிதர் செய்யும் பாவவ்களை தினந்து மனதிடுஞ்
தருவான் ஆண்டவர் பாத்திலில்லுந்து லிம்பியென்னவோன். பா
விகளை வருத்தியுணர்ந்தவான். கென்று வருத்தவோன், தாய
ட்டோல அணுகிப்பேணுவான். அடிமையோலத்தொடர்ந்து பி
செல்லுவான். கண்டசமயத்தைவிடான். காணாததைத் தேவோ
ன். இத்தன்மையெதொய்யுமின்றி நிலையுமின்றித் தன் னுடையொகிற்
பாவவ்கள் ய வையுமுமுதேரித்தொழித்துப் பூவுகிடத்திற் பா
வமென்றில்லாததற் கசைப்பவோன். தன் குவித்தகாமையி
ற் பலர் செய்த பாவகளைக் கண்டறிந்து திரிப்போட்டிட்டு ஒரு
பாவையொலுள்ளிருக்கி கொத்தருதெவ்கி டெவியாதிற்பான் அப்
படியே திரிக்கத்திரியாகிய ஏரேமியாசெண்டவர் வேதத்தெழுதி
னதாவது, உலகம் கடுக்கித் கூசுபட்டாசெய்த அக்கிரம பாவவ்க
ளைக் கேட்டெனவினென் னெஞ்சி-த்திற் றியப்பற்றி என்னெனப்பெ
ல்லாம் புருத்தேரித்தமுத்திய வருத்தத்தைப் பொறுக்கவாற்றுகுரு
கிப்பய்க்கெட்டெனென்றார். அப்படியே திரிக்கத்திரியின்கிய எ
வியாவுந் தாலீதும் தேவகற்பனைநீர் ஆண்டவையப்பகைத்த பா
விகளைக்கண்ணி தாங்கவேவருத்தின த-உயிலவாற்றாமலும் இவ்வெ
த்தித்து விழுக்கோபுரத்தைப்பே. வ உன்னுடக்க உயிரீடேவி
ய வருத்தினதென்றார். அப்படியே அடக்கின கெருப்புக்கட்
டெல்லாமுத்தெழுமியினுட் டோல அறிசெய்திஷ- கின்னப்பர்மு
தற்பலகேதொட்கிகள் கிலைப்பட்டபொதல்கே தங்கனாசை சி
றைபட்டாமற்பலர்க்குச் சத்திப்பேதத்தையுணர்ந்தித்தவ்களோடு
மோட்சையைவேற்றினதென்றே. பஞ்சபூதக்கனிற் சொம்ப
விலலாயற் கையகறுப்புள்ளது கெருப்புத்தானே. மனிதரிடத்தி
லும் ஆசையிடுதிய கில மிகவுஞ் கையுக்காட்டி எக்காலத்துஞ்
சோமையோடருக்கவறியாதே, ஆகையிற் கித்திரக்கோலாற் க
னையெய்க்கப்பட்டதின்கமலெழுதப்பட்ட கெருப்பையொழிய்
வனாட்செரியாமல் கிற்றுகுட மெய்யான கெருப்பில்லலை அப்படி
யே கித்திரச்செ ல்ல வ மனிதையெய்க்க உன்னுக்கித்தமேல் அ
வர்கீடேற்றத்தினுரை கீயே தன்னக்காட்டினுதும் அந்செசு
ஷ்ட கற்கோரிய செ. ன்னபடி பாவத்தை விலக்கப் புண்ணியப்
தை யினவில்க்க எல்லையுய்க் கரைபெற்ற ஓயாமல் வருத்தித் திரி
த் தொழிய அதற்குப் பிரயாசப்பட்டாமல் நிற்றுகாசை மெய்யா
ன ஆசையல்ல. இறப்படியாகக்கெ. ன்னப் பலரும் பலமாதமு
ம் ஒன்றுக்குமெய்யான ளுணியித்திடர் வன்முதலாய்த் தானே த
னக்குப் பொய்செல்லித் தானுமித்த ஆசையுடையவனென்ற நி
ணப்ப டேடுதெவன்? இதுவுத்தயிற் கெருப்புக்கிண்பட்டாக்குணம் இ
ணப்பி-மைடவலோ? உலகே ளுணக்களை ளுண்கிண்காட்டிற் பற்றி
ன தியைப்பார்த்தெரியவெரிய வளர்த்தொழிய வேதத்திரிய
பொருணக்கானுமையும் தான். உலகியாமற் பன்னத்தவறக்கவுக்
கவல் துகட்படவும் உச்சயேறவும் காண்பே. பாவவ்களை
யொழித்து மனிதரைக் கையிலெற்ற ஆசையுள்ளவனும் எத்தனை
பிரய சம் அதற்குப்பட்டாலும் அவனுக்கிலே வருத்தமில்லை. பு
றக்கட்டாயத்தினுற் செய்தவையெய் வருத்தற் தருவதொழிய ம
னம்வைத்தாசையொருத்தி ஒருவன் குண யெடுத்ததொழியிலே ப
டும் பிரயாசமெல்லாம் எளிதாய்ச்செய்ய்பான். இத்தவல்லோப
கமெல்லாத்திரித்து வெய்யினும் மழையும் பராமம மண்ணுமெடு
த்துக் கல்லுமுருட்டிச் சந்தோஷமாய் வினயாடின கிவதற்கே

ஐந்தாவது, ஆத்தமக்களை மாந்திரச் சேடுகிறது ஆற்றி சன
 ட்கள் அவசரத்தைப் பற்றி வேண்டியவிடத்தில் அதிகமாய்த் திரி
 யாமலும் நாமதஞ்செய்யாமலும் உண்காரவுடையிருமிடத்தில்
 ஆத்தினம் அடிக்கடி போகவும் காட்டபயிருக்கவும் தியாயமொ
 ள்ன? இதுவுமிக விரியுமென்றஞ்சி பலவற்றையும் விட்டுச் சொ
 ள்னதுபோதமென்றிருக்கோம். கீல்களும் தூந்த முறையொடு
 க்கள் இருபத்தைச் சொதித்துய்க்கை ஏய்க்கமாட்டீர்களாகிற்
 சனக்கை இரட்டைச் சேக்கஞ்சுரு மெய்யான ஆசை உண்டோ
 இவையெய்வென்ற கண்டுபிடிப்பதரியதல்ல.

க. அதிகாரம். முற்றப்பெற்றது.

ABRIDGEMENT OF GOODS' BOOK OF NATURE.

CHAP. IX.] On Natural and Artificial Language. [PART II.

1. IN the last chapter we examined into the seat and properties of the natural voice; we will now notice the mode in which voice is applied, to form, first, natural language, and next, speech or artificial language.

2. Natural language is the instinctive uttering of certain tones of the natural voice, to indicate certain feelings of the brain. The hen has a particular tone to call her chickens when she has found food for them; and she has another tone when she warns them that the hawk is coming. She never mistakes, never uses one language when she means another.

3. Every animal, belonging to the three classes of mammals, birds and amphibians, is possessed of lungs, and with a few exceptions, named in a preceding chapter, these animals all possess the power of uttering tones, and have a natural language. The mother and her young ones always understand each other. Among a flock of a hundred sheep, each mother will distinguish the voice of her own little lamb.

4. This language of nature must be termed instinctive, because the same tones are always uttered by animals of the same species. Let a wren be hatched in a robin's nest, and brought up by the robin, yet the wren would not sing the robin's song. Every species of bird has its native tongue, and by this it may always be distinguished.

5. Animals not only have a language which distinguishes each kind, from all the rest, but every individual has a different tone of voice to express the passion or feeling of the moment; especially when under the influence of grief, fear, or joy. Some, also, have a distinct tone for anger. The cat, when enraged at the sight of a dog, squalls in a most frightful manner, and we can almost recognise the Xantippe exclamation,—"Be gone, you villain!"

6. Among quadrupeds, the elephant, horse, and dog appear to possess the greatest portion of a natural tongue. They are all gregarious, that is, herding together, in their natural state. In Asia and Africa, the wild elephants seem to be regulated by the elders of each tribe. As they travel from place to place, the troops are led on by these old patriarchs, the young and feeble are placed in the middle, and the adult and vigorous bring up the rear. It is by a difference of voice, combined with gesture, that the leaders give their orders.

7. The wild horses pursue a similar plan of arrangement with the elephant except that their leaders appear to be appointed or chosen to their station. This captain-general holds his office about four or five years, when a kind of new election takes place. Every horse appears to have a right to propose himself for office, and the ex-president is not excepted; if no new candidate offer, the latter is re-elected for the same term of time; if he be opposed, a combat succeeds, and the victor is appointed commander-in-chief. His speech on the occasion is probably short, but to the purpose.

[Translation of the foregoing.]

கூட்டுன்பவர் செய்த பிரபஞ்சு நூல்.

க. அதிகாரம் உ. பகுதி

இயற்கை செயற்கைப் பேச்சுக்களைப்பற்றி.

க. மெய்ச்சொற்கையிலும், இயற்கையான சப்தத்தைப்பற்றிய நிலையையும் தன்னைக்கையுக்குறித்து ஆராய்ச்சிபண்ணிப்படியால் இவ்வதிகாரத்திலே, அந்தச் சப்தத்தினால் முந்தமுந்த இயற்கைப் பேச்சையும், அடுத்தாற்போலே பேச்சு அவ்வதுசெயற்கைப்பாஷைசேரும் விதத்தையும் எடுத்துப்பார்ப்போமாக.

உ. இயற்கைப் பேச்சாவது அமுதத்திலிருந்தெழும்பும், எண்ணத்தைக்காட்டும்பொருட்டு இயற்கைத்தொனியினுண்டாகும் சில சப்தத்தை இயல்பாய் விடுகின்றதாயிருக்கின்றது. உதாரணமாக, ஒரு கோழிப்பேடு எக்கெயென்கிலும் தன்ருக்கைகளுக்கிரையெக்காண்ரும்பொழுது அவைகளைத் தன்னிடம்வரக் கூப்பிடுகிற

தற்கதனிடத்திலொருவிதச் சப்தத்தமுண்டு ஆனாலும், பிராக்தவ ருமெதைக்கண்டால் அவை உணர் தன்னிடம் கூப்பிட்டுக்கொள்ளுகிறதற்கும் வேறவிதமானசப்தத்தமுண்டு. அத்தப்பேடு நாடுமெதைக் நினைத்துக்கூப்பிடுகிற சப்தத்தை வேறொன்றுக்கென எண்ணலிடாமல் யாதொரு தவறாமலின்றி அந்தத் விதத்துக்கத்தந்தச் சப்தத்தையே பால்கும்.

உ. அம்மம் உன்ன பட்சிகளைச்சார்த்த மூட்டினந்தையும், மறு விதமான பட்சிகளையும், கரையிலும் நீரிலும்வாரும் பிராணியைக்கையுஞ்சார்த்த ஒவ்வொரு மிருகக்களுக்கும் மூச்சுக்குடருண்டு. மெய் உதிகாரத்திற் சொல்லப்பட்ட சிலவல மிக்கோணயின்றி, இவ்வித மிருகங்களனைத்துக்கும் சப்தத்தமிடுஞ்சத்தியும், இயற்கைப்பேச்சுமுண்டு. தாயுக்குடருகேயும் (அல்லது குஞ்சுகளும்) எப்போதுமஅனைத்தாயையுக்குடருகேயும்இன்னதென்றறித்து கொள்ளும். அகேகமாயின் ஆடுகளுக்குள்ளே ஒவ்வொரு ஆடும் அதனைத் குட்டியின் சப்தத்தைப்பிடித்து இது தன்னுடைய குட்டியென்றறிந்துகொள்ளும்.

ச இவ்விதப்பேச்சு இயற்கையறிவால் வந்தபேச்சென்று சொல்லப்படும். ஏனென்றால், அந்தந்தவருணத்தைச்சார்த்த அந்தந்த மிருகக்களின்சப்தத்தம்என்றைக்குமொன்றுமேயிருக்கின்றது. உதாரணமாக, குட்டியின் என்றபட்சியின் கூட்டிலே, மெய் என்ற பட்சி குஞ்சுபொரிந்துகுட்டியின் என்றபட்சியினால் வளர்க்கப்பட்டாலும், மெய் என்ற பட்சியானது குட்டியின் என்ற பட்சியானது இராகத்தைப்பாடவேமாட்டாது. ஒவ்வொருவகைப்பட்சிக்கும் அதனைத் சொய்யெச்சுண்டு இப்படிக்கொத்த பேச்சைப்பிடித்து அது இன்ன இன்ன வகையினையைச் சார்த்ததென்று சொல்லுகிறது.

டு. மிருகக்களானது மற்றனைத்திலுமிருந்து வித்தியாசப்படுகிறதற்க்கலைகளுக்குப் பேச்சுமாதிரியல்ல, ஒவ்வொரு மிருகமும் அந்தந்தவேணக்குத்தக்கதாய் அதனைத் குணத்தையும் எண்ணத்தையும்வேனிப்படுத்திகிறதற்கு அதற்கத்தற்கு வித்தியாசமானதொனியுண்டு பிரதானமாய், தக்கம், பயம், சந்தோஷமுண்டாகும் பெருமது இவ்விதமான தொனியுண்டு, சிலமிருகங்களுக்குக்கோவ்வயரும்பொழுது வித்திய சமான் தொனியைக்காட்டுகின்றது. பூனைகாயைப்பார்த்துக் கோலிக்கும்பொழுது, மிகவும் பயக்கரப்பட்டத்தக்கவாபுரத்தமும் கண்ணப்பயலே போலா என்று சொல்லுகிறமாதிரியாயிருக்கும்.

சு. யானை, குதிரை, நாய் முதலிய நாய்காண்மிருகக்களுக்கு இயற்கையானபேச்சல்ல மிருகமான பங்குள்ளதாகக் காணப்படுகின்றது. அவை ளுடைய சொய நிலையைப்பார்த்தால் அவைகள் கூட்டம் கூட்டமாய்த்திரிகின்றன. ஆசிரிய ஆபிரிக்கா என்னுள் தேசப்பகுதிகளில், காட்டில நடமாடும் மதம்பொருந்தியயானைகளெல்லாமதனைத் கூட்டத்துக்கு முதலாளியாயிருந்து நடத்தி வருகிறதாகத் தெரியவருகின்றது. அவைகளிடத்துக்கிடம் நடமாடிப்பதிக்கிறபடியால், அவைகள் முதலாளியினால் நடத்தப்படுமபொழுது, குட்டிகளும் தன்னந்தயானைகளும் கடுவேசெல்ல இளம் வயதானையுடைய யானைகளும் உரபிடியும் யானைகளும் முன்னும்பின்னும்யப்போகின்றன. அவைகள் ஆட்டியலுத்துச் சத்தமிடுவதினாலே முதலாளியானைகள் மற்றுத் தங்களுக்குக்கீழமைதயானைகளுக்குக் கட்டணப்படுகின்றன.

எ. காணக்குரைக்கத்தக்க முதலாளிகள் தங்களுக்குத்தியாகத்துக்குத் தெரியதெடுத்து நியமித்தாலன்றி மற்றுமபடி யானையைப்போலத் தக்களுடைய இராணுவத்தை அங்குப் படுத்திக்கொள்ளுகின்றன. இந்த இராணுவத்தலைவன் கிட்டத்தட்ட நாலுந்துவருடத்துக்கு மாதிரியம தன் ஆணையாச்சுரைத்தைச் சொலுத்தப்பிறகு வேறொரு குதிரையினைத்தடுத்துக்குத் தெரிந்துகொள்ளப்படுகின்றது. ஒவ்வொரு குதிரையும் தான்தான் அந்த உத்தியோகத்துக்குறித்தானியென்று சொல்லும்பொழுது, முன் உத்தியோகம் பார்த்த குதிரையும் அப்படியே தானுத்தியோகத்துக்குறித்தானியென்று சொல்லும். ஒருவருமத்த உத்தியோகத்தை ஐந்து வருடத்தின்பின் கௌமல்வியம்பொழுது, முன்னுத்தியோகத்திலிருந்தகுதிரைதானே பிறகுமநாலுத்து வருடத்துக்கும்சியமிக்கப்படுகின்றது. இந்தக் குதிரைக்கு ஆராகுதல் விரோதமாய் தின்கால் உடனே புத்தமநடக்கும். புத்தத்தைவெற்றிக்கொண்டகுதிரையைத்தானே பெரிய சேகுதிப்பியாக்குவார்கள். அது அந்த நேரம்பேசுப்பேச்சுச் சருக்கமாயிருந்தாலும் காரியத்துக்குத்தத்தாயிருக்கும். இன்னும்வரும்.

MR. POOR'S LETTER TO HIS LATE PUPILS—No. VII.

MY YOUNG FRIENDS,

"Them that honor me, I will honor" saith the Lord. "Be it unto thee according to thy faith." But "by works was faith made perfect"

The truth of these declarations is illustrated, in an instructive manner, in God's providential dealings with the late Rev. Samuel J. Mills,—whom I have already introduced to your notice in preceding letters, and with whom I wish you to become more intimately acquainted.

After Mr. Mills had succeeded, in connection with a few kindred spirits, in concerting measures for securing the perpetuity and increase of the Missionary Spirit in William's College, he left that institution, and resided for a few months, as a resident graduate and theological student, at Yale College, New Haven (Conn.) His object in this removal was to ascertain by personal observation and inquiry, whether there were individuals in that Institution, who might be enlisted in the service of Foreign Missions. It does not appear that he met with any success whatever, in this particular object. But the Lord, who "seeth not as a man seeth" led him in a way that he knew not; and prospered him, in regard to the general object of Foreign Missions, in a manner, and to an extent far surpassing all his thoughts and expectations. Soon after his arrival at New Haven, he was made acquainted with the forlorn condition of Obookiah, a friendless and houseless heathen youth of 17 years of age, from Owyhee, one of the Sandwich Islands. In his native country, in a time of civil war, Obookiah had witnessed the murder of his father and mother and a younger brother, while he himself, in a surprising manner escaped the fury of the murderers. After passing through a series of adventures, he found his way on board of an American vessel, which happened to be at that time at the Islands, and in which he proceeded to the United States. On becoming acquainted with this youth and learning his history from his own lips, Mr. Mills conceived a strong affection for him, and the attachment soon became mutual. He regarded Obookiah as a representative of the whole heathen world, for which he had long been in the habit of making prayers, supplications and intercessions. It was a new and an inspiring idea, that it ever would be practicable for him to do any thing directly for the conversion of a heathen, while he himself remained in his native country. From a letter written at that time to one of his confidential friends, it appears that Mr. Mills at once originated a plan for Obookiah's education, and for his being sent back to his native island accompanied by missionaries from the United States, if the Lord should smile upon the means he had devised for his instruction and conversion. On this latter point Mr. Mills' faith was strong, and his labors abundant. Agreeably to arrangements, Obookiah spent the ensuing winter at Torrington, in the family of Mr. Mills' father, who, as before observed, was the Pastor of that parish. In this family he received the attention due to a son, and by his good conduct and progress in study he gained the good will of all who knew him. Subsequently, he pursued his studies with encouraging success in several places. In 1811, at Andover, while spending a part of his time in laboring on a farm, he gave pleasing evidence that he had become the subject of renewing grace. This event gave a fresh impulse to the hopes and expectations Mr. Mills had already formed, regarding a mission to Owyhee. From this time and onward Obookiah, in connexion with Mr. Mills, became a living, connecting link between the heathen world and the American Churches. Wherever he went, an interest was excited, not only in him, but in his heathen countrymen and in the state of heathen nations generally.

In the course of a few years, two results appeared, which were evidently the consequences of what had been done by Mr. Mills for Obookiah, (1) The establishment of the "Foreign Mission School" for the education of heathen youths cast upon the shores of the United States, and (2.) The establishment of a Mission to the Sandwich Islands.

The "Foreign Mission School" was established in 1816 at Cornwall, Conn. In 1824, it contained thirty pupils from fourteen countries, more than one-half of whom gave pleasing evidence of saving conversion to the Christian faith. Obookiah was a member of this school from its commencement. Here he entered upon a systematic course of instruction, in reference to the Christian ministry in his native land; and was successfully pursuing his studies, giving great promise of usefulness, till Feb. 1818, when he was removed by the hand of death!—a youth sincerely beloved and lamented by all who knew him. His removal was a severe stroke, not only to Mr. Mills, but to all who had begun to take any special interest in the infant cause of Foreign Missions. Obookiah may be regarded by the American Churches as the first-fruits of an abundant harvest of souls in Foreign lands; and we can conceive of nothing of the kind more appropriate, than that Mr. Mills should have been thus honored of God in being made the happy instrument of gathering in the first ripe fruit.

A memoir of Obookiah was published in a small Volume 18 mo. and is, on many accounts, worthy of an attentive perusal.

In October 1819, the year following Obookiah's decease, the first company of missionaries were sent out to the Sandwich Islands. This company

consisted of seven missionaries and assistant missionaries with their wives viz. two ordained missionaries, one physician, one printer, one catechist, one mechanic and school master, one farmer and school master, together with three natives of the Sandwich Islands, who had been educated at the Foreign Mission School. Of this mission I need say nothing more than that its commencement, its progress and its results, are in full accordance with the extraordinary part which Mr. Mills was permitted to act in originating it. It is doubtful whether any mission in any part of the world, since the days of the apostles, has been so signally favored of God as the mission to the Sandwich Islands.

Altho' my sheet is full, I have not fully presented the intended outline of Mr. Mill's character, as illustrating the nature and fruits of the spirit of Foreign Missions. (To be continued.)

Tillipally, May 26th 1848. Yours very truly, D. Poor.

நாய்கீர் நாலடி விருத்தம்.

Morning Prayer to the Holy Trinity.

நெருஞ்சாவு செஞ்சே திபொற்றுகை
மருஞ்சாலிய மாநீ தர்செஞ்சேற்றயே
பொருஞ்சாலிய தாரகைப்புரோசெதக்
சருவிதந்தும் காரணத்தீர்ந்தனெ
எண்ணிற்றத்தபன் னூவினியற்பொரு
ஞன் னூணர்ந்த புலவர்முன் னூக்கிய
வின் னுணர்ந்த பகாப்பொருள் டய்ச்சர
ணன் னுணர்ந்த தெய்வவிதுதிநாதன் யான்.

என்கீர் நாலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

சீருலவு திரிபுரத்தல்வனா சலிசேடதென்கிய சபைச்செரு
பெறக் தேசிக்செருவெறக் கிறிஸ்தையன் கோலோப்புச்செரு
மேல் விசாரணைக்கீட்டுருவவு திருப்பணிக்ருரியவனு மாமன்றிபெ
ப்பொது மற்றவர்க்குணிகுருதுப தாரகையின்கிருரிய ரோடெரு
வனுமாம் பரமபுருடனடிடைக்கருலவு டலியிலவா ழுகரி,வுபுகள்
தடக் கமலமதிலெபரவிபே சருதிய விடுபெற்றய்யவு டக்கிய
என் சசத்துமியவழியவுர்-தாருலவு சவரத்தினமாயெயென்றொரு
பெயர் தழைக்கப்பகர்ந்தனமவை தருதயதாரகையின்த் பறித்
தெய்க னூர் தான் வினக்கச்செய்தமை.

நவரத்தினவிரட்டைமாலே வெண்பா.

காலப்பிராத்தனம்.

தந்நசுதலுவி தாரணிவின்யாருதியை
விச்சையாய்த் தாக்குமெயியாபி. க்தனிசு
லத்துபகலாசரி மதிவின்சீடு
மெலலாவுபிரு மியங்கும்

இயக்குமெமைச்சென்ற விரவிப்பேய்திக்கு
மடவ்+கெடச்செய்த மகிபாதயக்கியின்றி
காத்தேவரீரைக்கனித்துபணித்துநிதம்
பொத்திப்புகழென் னகம்

அகத்திருநீக்கிவிடு மல்செய்குப்போல
வகத்தர்செனித்த சாபமாற்றஞ் செகத்தீரா
வண்டியுமடை சோக்குமெருதரித்துச் சோபொருத்தி
மண்டலத்திலவாபுரெட்டெசெய்

செய்கியாயத்திப்பிந்திநெற்றுகிந்கவிப்போ
செய்தனெயெண்குடை நிதமுடுத்திமெயமா
பெய் ரெட்டிப்பைத்தெட விவையுமம்பரா
வுய் றுன்விடுத்தேவுக்கது

உகத்துவெதக்காட்டு முண்மையாற்றிலெயோட
முகத்தந்தொவ்வோரெனடி மூட்டியகத்தி
லெண்ததாக்கியிச் சூருமென் சூருக்கத்தார்
வினையுரைப்போர்தமமை விடுந்து

விடுத்ததெகமாலிடுக்கை விற்பமையாவை
வடுவுளவுச் செய்கைக்கண் வைத்தேயடுத்த
வெண்ச்சுவயி விண்யாபெய்தியமுதாட்டிந்
தினையிலாதன்ப் பிறப்பி

இறந்ததெவனாதரெண்சீ சிறுபெய்க்கண்ணிக்கு
பறத்தருழித்தகாத்துப் பரத்திலவரதம்
வாழ்விற்கொண்டக வசனிக்காமாண்பாந்
தாழ்மையாய்ச் சாற்றெய்செயம்

கிறிஸ்துமதம்.—CHRISTIAN.

RULES FOR THE CONDUCT OF A CHRISTIAN LIFE.

Abridged from "the practice of True Devotion" by Robert Nelson, Esq.

The Sabbath.—This day is set apart from a common for a sacred use, and is to be observed as a day of rest and devotion. We should on this day commemorate the resurrection of our Saviour, and the creation of the world, and should aim to keep the day holy, by abstaining from our ordinary labor, by attendance on the public worship of God and by engaging in the acts of public devotion with reverence and sincerity.

In private, upon this day you should enlarge your ordinary devotions and should make the subject of them chiefly to consist in thanksgivings for the works of creation and redemption; withal recollecting the particular mercies you have received from the bounty of God, thro' the whole course of your life. You should improve your knowledge, by reading and meditating upon divine subjects; you should instruct your children and servants in the great duties of Christianity; you should visit the sick and needy and administer to them comfort and relief; if you converse with your friends and neighbours, season your discourse with prudent and profitable hints for the advancement of piety.

ஓய்வாள்.

இந்தநாள் ஓய்வாள் எனக் குறிப்பெயர் காணாமல் அறவாசிக்கு ம்பொருட்டாகத்தானே மற்றம் நாட்களிலிருந்து பிரித்தெடுக்கப்பட்டது. இதிலைவாள் இந்தநாள் இரட்சகர் உயிர்த்தொழுகைகளைக் கொண்டாடுகிறார்களே ஆகையால், நாங்கள் என்வீர்த்த திருநெய்தலும் வேலையலிட்டோய்ந்து அந்தநாளைப் பரிசுத்த நாளைகப்பாக்க எண்ணிப் பராபரனைப்பத்திநெய்யுடனே வணங்கவேண்டியது.

இந்தநாளில் கீவகனிகையாக உட்களுடைய வாழ்க்கையான விண்ணப்பவாசைப் பெரிதாக்கி உங்கள் சேவகாலமுற்றும் நீக்கப்பெற்றுகொண்ட நன்மைகளை நினைத்துப்புகடத்தல், மீட்டல் என்னும் தொழிலகரங்காக நன்றியறிதல செலுத்துதலிலே அடங்கியதாய அவ்விண்ணப்பங்களைச் செய்யுங்கள். பரிசுத்தகாரியங்களைப்பற்றி வாசிக்குறவிலும் தியானிக்குறவிலும் அறிவிந்தோர்க்கியடைந்தவர்களைப் புகட்கள். இறந்துபார்க்கத்துக்கட்டுத்தாயிருக்குவ காரியங்களைப்பற்றி வாசிக்குறவிலும், தியானிக்குறவிலும் அறிவுத்தோர்க்கியடைந்தவர்களைப்புகட்கள். இதிலே துயரர்க்கத்துக்கட்டுத்தாயிருக்குவ கடைமைகளில் உட்களுடைய வேலையாட்களையும் பிள்ளைகளையும் உட்பியுங்கள், துன்பக்காரரையும் உதவவேண்டியவர்களைபுகட்கள், ஆறுதலையுடைய தாளை யையுஞ்செய்யுங்கள். உங்கள் கிணைத்தருடல் அல்லது, அயலகத்தாருடல், நீக்கக் கேட்கவதுண்டானால், பயபத்தியில் மேற்கொள்ளவேண்டியபதற்காக உங்கள் சம்பாஷணையைப் புத்தியானதும் பிரயோகனமானதுமான காரியங்களால் உருகொட்டிவாருங்கள்.

Scriptural Proofs of the Doctrines and Duties of Christianity. God's Holiness.

- "Who is like unto thee, O Lord, glorious in holiness, fearful in praises doing wonders." Exod. xv. ii.
"Ye shall be holy, for I the Lord your God am holy." Lev. xix. 2.
"There is none holy as the Lord." 1 Sam. ii. 2.
"Thou art holy, O thou that inhabitest the praises of Israel." Ps. xxii. 3.
"The Lord is holy in all his works." Ps. cxlv. 17.
"Holy, holy, holy, is the Lord of hosts, the whole earth is full of his glory." Isa. vi. 3.
"Who shall not fear thee O Lord, and glorify thy name, for thou only art holy; for all nations shall come and worship before thee." Rev. xv. 4.

பராபரன் பரிசுத்தர்.

கத்தாவே, தேவர்களே ஹைக்கொப்பானவனார். பரிசுத்தத்தில் மகத்துவமுள்ளவருள் துதிகளில் பயப்படுத்தக்கவரும் அற்புதங்களைச் செய்கிறவருமாயிருக்கிறீர். உ. மோசே யடு. ௨.
நீங்கள் பரிசுத்தவாக்களாயிருக்கக்கடவீர்கள். ஏனெனில் உங்கள் பராபரனான கத்தாராகிய நாம் பரிசுத்தர். க. மோசே யடு. ௨.
கத்தரைப்போலே பரிசுத்தவானில்லை, க சாமு ௨. ௨.
இலாவேலின் துதிகளுக்களே வாசமாதிய தேவரோவென்ற பரிசுத்தர். சங். ௨. ௧.

கத்தர் தமது கிரியைகளில்லாமல் பரிசுத்தர் சட்டமது. ப. சேனகளில் கத்தர் பரிசுத்தப் பரான், சசா. இ. ௨௧.
கத்தாவே ஹைக்கொப்பானவனும் உமது நாமத்தைத் துதியாய்விருக்கலாம். என்னத்திலுவெனில் நீர் ஒருவரே பரிசுத்தமுள்ளவர். உலகத்தாரொல்லாரும் உந்து உமக்குமுன்பாக மலகாரம்பண்ணுவார்கள். அறிவி. ௨. ௨.

பஞ்ச தந்திரக் கதை.

புள் ற வது.

சந்திவிடிரகம், அவ்வது அறித்துக்கொடுத்தல்.

PANCHA-TANTRA-KATEI.

The art of conquering an enemy by means of an affected friendship.

ஒரு வளத்தில் ஒரு வேட்கை கையிற் குவிக்கெடுக்க கண்ணிபுத்த மமுதவான வேட்கைக் கருவியாகக் கருத்துக்கொண்டு திரியாதி நகையில் அசுழிபிற்பெருமணைவந்திருக்கக்கொண்டு பி. எய்காவ ம்போலக் காற்றும் எழும்ப அப்போதவ்வளசரக் கடுக்கமெடுத்த மரத்தினில் சார்பினின்று பகவானே இந்த வேலையில் உண்ணிவிட வேறொருவரு காப்பாற்றவாரில்லவென, அவ்வேலையில் அம்மரத்தின் வேலிருக்கும் புறத்தன் பட்டை வரவிலவெயென்ற விசமையால் இன்றைக்கு என்ருபகி வரவிலவ அல்ல ஆராயினும் பிடித்தாரகனோ என்மோ அவன் இவ்வாடவிடக்கொக்கும் பரமாத் தோற்றமெது மனவானிலவாத வீடு கடுகாட்டைப்போலிருக்கிறது. கற்புக்கணவனிப்புறம் வகைசெயலுமுள்ள இவ்வாறு யுடையானவளே அலவையாக்கியவானென்றிப்படி அவக் புலம புறதைக்கேட்டவ்வடன் கைக்கட்டிலகப்பட்டிருக்கிறபென் புறத்திக்குத்தச் சொல்லுகிறது, முன்பிறப்பிற்றீவினை செய்தவர்களுக்குப் பவவகைப்பட்டதெது சிறையும் கோயும் வறமையும் சம்பலிக்கிறது. அரிருக்கட்டும் எச்சமயத்தில் எதரேடுமோ அறப்போதம் பிசுருக்கதிலவெடென்ற சொல்லிப் பிறகுதன் பதிபைக் குறித்துச் சொல்லுகிறது, ஒ, எப்பிரானை தாமத விட்டுக்குவர்த்த இவ்வடனுக்குக்குள் குறிந் குறவாகிய துன்பத்தை நீக்கி உறவெய்யெண்ணெடுமெனெனில் வந்த விருந்தை ஒட்டிவிட்டால் அவன்றை பாகத்தை வாய்வாய்வுக்குக்கொடுத்த இவ்வாய்வன் புண்ணியத்தைக் கொண்டுப்பாடுகிறதவ்விலவன்றுடைய பெண்டரைப் பிடித்தானும் ஹைக்கத்தை மனதில் வைப்பாடும் இவ்ஹைக்கயன்ற மரத்தினும் பூக்கக்கெண்ணெய் உட்ப்படிப் பெண்புறவில் வாக்கியத்தைக் கேட்டு வேடா உள் வாயு நல்லவரவாகி கீமனநிற் கிறிதுமையிலவாயு விலாககரினைத்துவெண்டுவதைக் கேட்கெனவிலவகப்போதமே என ருணிகரப்போக்கடிமென கப்போதம்காட்டில்ருந்தெ குகாவனியெடுக்கக்கொண்டெரு சருகு களின் வேலவைத்து மூட்டி வேடவைப்பார்ந்து கெடுப்ப மூண்டெரிக்கிறதிலோ குணிகாயமுன் நீவினையானுண பறவையாயிருக்கின்றமையால் எண்ணடை உள் பச்சேன்ற பதார்த்தமில்லை. ஆனால் இப்போது அசுரக துன்பக்கட்டி மாயும் பரோபகாரமாதலும் குந்தம் பூச்சரிசுத்தவைத்துக்கொண்டிருந்த பலனென்ன? இத்தகுபுய் ஆந்தம. வைச் சத்தவிரெய்யெய்நிப்படிச் சொல்லுகொண்டே பிறகுதவ்வியெ பொருட்டெரிதே அழுவியானை தத்தேடுவிய அப்போது வேடக ஆ, ஆ என பொருட்டிடுகிறதெது தந்தம. மெனுகாரநிபெய் முக்குக்கவன் வேறென்ற மனையினுள் வேணும் ஹைக்கமே. பரோபகாரமுஞ் கிறிதாயினுக் தமையுக் கருவிலுமற்றே குறவால் ஹைக்கமாதலுப் பெருக்கின பால கோர கரகத்திற்குப் போவே ஹைக்க எனக்குத் திருஷ்ட்டார்த்தமாய் இந்தப் புறக் கண்ணித்தாராலித உறவாகப் பரிசுத்தவானுள் வெயில் பெ. அத்தவவற்றதுடல்பை உலர்ந்தி நான பாபமில்வாதவளுக்கட்டெனென்று சொல்லிப் பச்சாத்தாபத்துடைய தன் கூடு தடி கண்ணி குறவான ஆபு தங்களை முறித்தெறித்து விட்டதப் பெண்புறவை விட்டவேட அது உயிரினுஞ் கிறத்தன்ருபகைநருமத்தன் பொருட்டெனக் கொடுத்தெனெரு மண்ணியதையும் அந்த கெருப்பிற்குத்திறந்துடனே அதுபெரு நிலவிய கதரியாய்க் கணவளேடு கூடச் சொர்க்கத்திற்கு போய்ந்த. வேடனுமிரக்கத்தினுற் பரிசுத்தமுப் கெருப்பிற்கே கத்தைப் போட்டு விட்டு நற்கதையை யடைந்தாரூ

ல் அபடமென்றடைந்தவர்களைக்கவ்வெண்டுமேன துதைத்
சேட்டரிமீத்தனன் எனக்குமிட்டடியே அபிப்பிராயமிருக்கின்ற
தென்றல் இவன் சந்தியவானும் புத்திமாணவியிருக்கிறுக்கபடி
வலிவற்றை அறிபாடல் மெக்கர்ணனிவன மாண்புக்குச் செய்தா
ன்வன்கொள்ளுண வகல சகாதலவேன் பிரமத்தக்கவண்ண
டல் கனவாடல் இவற்றிற்குப் பிராயச்சித்தமுண்டு. விசுவாசகா
தத்தக்கவலியைப்பெறு ஆகையால் இவனுக்குச் சமமானம்ப
ண்ணி கமது துர்க்கத்திற்கிட்டுக்கொண்டு போகவேண்டுமென்று
துதெய்திராசன் கிரஞ்சிவியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறது. நீ
யென்கொட்டையில் வந்து கமாயிரு. உன்னைப் பாதுகாப்பே
னென துதைக்கேட்டு கிரஞ்சிவியைப்பற்றாமகாராசாவே நான் வி
தைரித்தச் சொல்லுவதைன்ன என குடிப்பிறப்புப் பிரவுக்குச்சக
வாசத்தால் அவர் வரத்தெரிபுமென அப்போது குரூரன் என் இ
ப்போது கோட்டான் குலமெல்லமிராசன் குற்றத்தாற் பாழா
குமெனெறிப் பீரர் குற்றங்களை அரசனுக்கறிவிக்கவேண்டும். அ
ராணித்தத்தைத் தீகாலிடின அதற்கென்ன உபாயமிருக்கின்றதெ
ன விவகரஞ் சொல்லவர சனத்தைக்கொன்ற கிரஞ்சிவியை தன்
னரணிப்பொருட்பாய் வைக்கப்பினார் கிரஞ்சிவி நம்மைக் கொ
ல்லவேண்டுமென்றவனெல்லாரினும் கெட்டிக்காரன்மேலும் எச
மானனுக்கு நம்மையெய்ய்பவன் மற்றவர்கள் எசமானிப்போல
மூடர்களாகையால் அவன் ஒருவனில்லாவிடில் இவர்களை வெல்வத
ருமையன்றென்றிப்படி மனதக்குட் குதுகுதுப்புகளே ஆலோசி
த்துக்கொண்டிருக்கையில அரிமத்தனன் காரியகாரர்களைப் பார்
த்தச்சிரஞ்சிவிக்குத் துர்க்கமெல்லாய் காட்டுங்கொன அப்படி இ
ராச கட்டையிப்படி யெல்லாம் பார்த்து காமிதற்குள்ளிருந்தால்
கடதென்னம் முடியாது பின்னும் நம்முடைய வஞ்சனைகளைக்
கொடுத்தகொண்டுவார்களாதலால் கோட்டைத் தலைவாசவிருந்
து மனோபிஷேகத்தை முடிக்கவேண்டுமென்று தனக்குள்ளே தீர்மா
னித்துப்பிறகு அரசனை நோக்கிச் சொல்லுகிறது மகராசனே,
நான் வாயசமாதலானுள்ளேயிருக்கத்தக்கவனல்லனு மதகடைவா
சவித் காத்திருந்து கபடமில்லாமற் செய்துக்க காலத்தினாலே
யின் அபுன்வனுமனதமுக்கிலாதவனுமாயி சேவகொடுக்கி
ருத்தாலும் சந்தையிலவென்றிவ்வண்ணுஞ் சொல்லித் தாகமம்
ம்கயிருத்தது. அப்போதுகுரூரன் சன் இராச அமைச்சர் முந
யநிலிரெலீ நுடாக்கர்களாயிருக்கிறார்களென்றெண்ணுகிறேன்.
முற்காலத்தினடந்தலே நு கதைபயிடுகனமிருக்கிறது நான்வனமெ
னின் முற்காலமென உரண்டாவது வேடன் மூக்குது அரசன்
நாலாவது அமைச்சன் என்று சொல்லி விட்டொரு பறவை பற
ந்து போய்நிறை அப்போதவர்கள் அடுத்தபடியெனக்குரூரகா
சன் சொல்லுகிறார்.

(இன்னும்வரும்)

ஆனி மாதம்.

சாதி மீ. ஆனி மீ. யகதி. முநல் ஆடி மீ. யச தி. வரை.

Day	திருவிடம்	நட்சத்திரம்.	தி.	யோகம்	கரணம்.
13	ச செ	மூ உல	பி யடு	ச சச	கவு யடு
14	உ ப	மு உல	து யக	பி சச	கர யக
15	க வ	உ உ	தி யஉ	மா சக	வி யஉ
16	ச வெ	தி உஉ	ச யக	வை சய	பா யக
17	டு ச	ஆ உஅ	ப யடு	வி கச	தை யடு
18	ச ரூ	ச கக	ஷ யஅ	பி கச	வ யஅ
19	எ தி	மு கஅ	ஸ உஉ	ஆ சய	ப உஉ
20	ஆ செ	உ சச	அ உஉ	சவு சஉ	கவு உஉ
21	ச ப	உ சக	ந கக	சோ சக	சர கக
22	வ வி	அ இஸ	த கக	அ சடு	வ ச
23	யக வெ	பா கவ	ர சய	ச சக	ப அ
24	வஉ ச	கி து	ச ச	தி சக	கவு யஉ
25	யக ரூ	கா அ	தி சக	கு சக	கர யடு
26	யச தி	ரோ யக	ச சச	ச சடு	வி ய
27	யடு செ	மி யச	ச சஅ	வி சஉ	சது யஅ
28	யக புத	தி யக	பி சக	து கக	கி யக

புதினச் சங்கதிகள்.

மரணசங்கதி.

கிரிடாதிபதிக்கத்தையுடைய வட்காயலியாச்சியங்களை எடுத்து
க்காட்டுகின்றமேன்பாடுடையவரின் சமூகத்திற் பாவையின்பொ
ருவின்னக்குமுத்தியோக விருத்திவளக்குமுதலியாரவர்கள் நீக்கொ
றியொற்குடக்கத்தாச்சியாரவர்களின் இயண்டாம்முதல்வன் சீமோ
ன்யொற்கன் உகத்தாச்சி தனது விழுவின் காலமாயி இருபத்
தமும் பராயத்திலுடாமெனவில் சித்திரைமாதம் இருபத்தா
ரு திகதித்திய புத்தியாரத்தன்று கொழுப்பென்னும் பதிபீற்
பிரானவியாகமாரூர்.

மரணத்திற் சிவிப்பவர் சகுணனுவாரென்ற விசுவாசத்துக்குரிய
வாவிப்பனுத் தருந்த நற்செய்கைகளை அனுசரிப்பவருடாயிருந்தார்
இவரின் தகமைபினும் கன்னெறியினும் அன்புராட்டப்பட்டிரு
ந்தபெத்துக்கள் நேசவான்கள் இவரின் மரணசீவியத்தினால் ஒப்பி
டக்கடாத சஞ்சலத்தையனுசரிக்கிறார்கள.

கங்குத்தா.

கங்குத்தா கசியில் வாழும் பிரபுக்களையினாலும் மிகவும் பெயர்
பெற்றொடுக்கி வளர்த்த வாகேகோது தாகோர் என்ற பிரபு தன
து சனத்தினுடைய தேற்கிக்காகச் செய்துகொண்ட அநேகவித
நன்மைக்காக இத்தியாக்கம்பணியார் இவருக்கு மிகவும் விவ
யேறப்பெற்ற பொற்பத்தக்கமொன்றை உபகாரமாகப் போன
மாதம் ௨ திகதியிலன்று அநேகமாயிரத் தரைமக்களுள் தரைச்
சானிகளும் உடியிருத்தவென்பிற் கொடுத்தார்கள். ஆகையா
ல் அந்த வேலில் கோவரணர் அதிபதி பேசின பேச்சைப் ப
ற்றிச் சில காரியங்களை இவ்விடம் பெயர்த்தெழுதுகிறோம். அந்
தை நன்மை செய்யப் பிரியமுற்றவர்கள் இத்தையிரு கவனத்துட
ன் வசிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம். என்னவானால், நான் இ
ந்தப் பதக்கத்தை இவருக்குக் கொடுக்கமுன்னே உங்களுக்குச் சில
நேரமாகச் சில காரியங்களைச் சொல்லவேண்டியிருக்குது. யோ
க்கியமுடிமம் மையுத் தங்கிய இடங்களிலுள்ளவர்களுக்கெல்லாருந்
தங்கள் பெறுபெற்றுக்காவேண்டிய உபகாரங்களைப் பெறு
வார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இப்படிப்பட்ட உபகா
ரங்களை நாம் எடுத்தாப்போலே அடையக்கூடியதல்ல. நாய்க
ள் வெகு வருடக்காலமாகப் பிரயாசப்பட்டிருந்து நன் முயற்சி
யிலொவ்வொரு நிமிஷமும் பிரயெத்தனமாயிருந்தால் அப்படியா
ருமையன்றி மற்றும்படி கூடாது. இப்பொழுது எங்கள் எல்லா
ருக்கும் முன்பாக இருக்கிற தாகோர் என்ற பிரபு என்னவிதமாய்
ப் பிரயாசப்பட்டு அவ்வராலும் பகைக்கப்பட்ட இவற்றுதின்
என்பட்டு இந்தப் பேரைச் சூட்டிக்கொண்ட டிராது இவருக்கே
யல்லாமல் மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது. இப்பொழுது இவர் நி
ற்கும் கிழபரத்தில் வருகிறதற்குநகநானாய் நன்முயற்சிப்பட்டா
லெயன்றி மற்றும்படி இந்தப் பேரைச் சூட்டிக்கொள்ள ஒருவ
ராலும் ஏவாது. ஆகையால் உயர்த்த உத்தியோகங்களைப் பெ
றுகிறதற்கு விருப்பமுற்றவர்கள் அதிக முயற்சிப்பட்டுப் பிரயாச
த்துடன லலை சாமாத்தியத்தவத்தைக் காட்டிச்சனக்களுக்குந
ன்மைபாக்கவும் பலனாகவும் நடைநுகொள்ளவேண்டியது. அப்ப
டிநடைநுகொண்டதினாலேயே இவருக்குமிப்பொழுது உங்க
ள் முன்பாக இந்தப் பதக்கமுபகாரமாகக் கொடுக்கப்பட்டது.

கற்பித்தி, புத்தனம், சலரபம் முதலான இடங்களில், என்னுடைய
முகாமைவழியாக, உதயதாரகையை வாக்கிவருந் சங்கைபோற்
தகினைகிதற்குப்பட்சத்தடனே அறிவிக்கிறதென்னவானால், நான்
ன் உவ்ஜூர்விட்டிவ்ஜூர் வந்திருப்பதினால் உங்களை அடிக்கடி காணவு
ம்பணங்களை அறவிடவும் பிரயாசமானபடியால், எனக்குப் பதிலாக
க, சங்கைபோன்ற மஸ்திநிக் கோட்டுத் தரணியாயிருக்கும்,
நா.ந. கீநீஸ்தொவுலீநீத்துபவுலீக்குப்பினன், (Mr C. Britoe Paul
lick Palle) அவர்களிடம் இவ்வருஷம் தை மூ துவக்கமாக, நீ
ங்கள் கொடுக்கவேண்டிய பணத்தை ஒப்புக்கொடுக்கவும், அப்
படியே தாரகையை வாங்க விருப்பமுள்ளவர்களுக்கு, அவர்வழியாக
வேபெற்றுக்கொள்ளும்படியாகவும் தாழ்மையுடனறிவிக்கிறேன்.
கீரகொழுப்பினும் உதயதாரகையை வாக்கிவரும் கினைகிதரும்
தாய்கள் கொடுக்கவேண்டிய தாரகைவிப்பணத்தை, நா.ந. கீநீ
ஸ்தியான்பிரேரா அப்புஜுமி அவர்களிடம் கொடுக்கும்படியாகக்
கொடுக்கவேண்டுகிறேன்.

Varany, Jaffna
May 20th, 1843,
உங்கன்பட்சமுள்ள கினைகிதனான
JOHN WOODHULL.

SUMMARY OF NEWS.

JAFFNA.

Died—in Jaffna the 24th of May 1843, the 4th son of Mr. A. AROONASALEM CHETTIAR, one of the wealthiest natives in Jaffna, leaving a large circle of acquaintance and relations to bemoan his loss. His parents have lost a kind and affectionate son and the public a faithful citizen. The age of the deceased was about 22. Life is short and death is certain.

Died.—At Colombo on Wednesday the 26th May; at the early age of 25, Mr. J. S. Ondaatje, second son of N. S. Ondaatje Esq. Interpreter Moolchiar of the honorable the Queen's Advocate. The deceased was a promising youth and was possessed of very good talents; by his death, his relatives and friends to whom he had endeared himself by his amiable and excellent disposition have sustained irreparable loss.

CALCUTTA.

Mr. Mitford's Legacy.—A case was decided lately by the Lord Chancellor of some interest to Indian readers. Mr. Mitford who had been long a Bengal civilian left by his will the whole residue of his personal estate to the Governor of Bengal to apply it to charitable, beneficial and public works in Dacca, for the exclusive benefit of the native inhabitants as they and the Government might think most conducive to that end.—The property being large, his relations disputed the validity of this bequest and their counsel stoutly contended that it was void, in arguments which lasted many days. As might be expected, every imaginable objection that ingenuity could suggest was urged against the unfortunate gift. It was strongly urged that this bequest might be applied to idolatrous purposes, to the erection of a monument for the worshipping of idols and other objectionable appropriations of the fund. Lord Lyndhurst's answer was striking, and deserves peculiar attention.

"The gift is for the benefit of the native inhabitants. This court would not consider such an application of the funds as being for their benefit; nor would any other court administered upon equitable principles consider that an application of the fund for the purpose of encouraging idolatry could be for their advantage. Therefore the Supreme Court of Calcutta exercising an equitable jurisdiction would control, regulate, and restrain any such application."

Dwarkanauth Tagore.—The Court of Directors of the East India company have presented this gentleman with a massive gold medal, as a testimonial of their esteem and approbation of his various beneficent acts for the good of the Indian public. The ceremony was performed on the 10th ult, at the Hall of the Government House Calcutta, in the presence of a large company of ladies and gentlemen, by Mr. Bird, the deputy governor. We take the following extract from his address on the occasion, which we commend to the thoughtful perusal of such of our readers as are ambitious of honorable public preferment.

"Before I present to you this testimonial, I wish to dwell for a few moments on the lesson to be learnt from it. It shows that there is every disposition in the highest quarters to reward merit in the natives of India and that there is nothing in an Indian sun to prevent the growth of those qualifications and the exercise of those virtues which lead to such rewards. But these distinctions are only obtainable after a long course of industry and perseverance. No one knows better than the distinguished individual now before me, how long he had to labour in obscurity and neglect, what prejudices he had to overcome, what difficulties to encounter, before he attained to that high place in public opinion, which has brought him to the proud position in which he at present stands. Let me therefore exhort my native friends who are looking for high situations to profit by his example, to display in the first instance the same zeal, ability, energy and perseverance in the discharge of their public duties, to satisfy the public mind that they possess the same high qualifications as this testimonial is intended to recognize, and then they may rest assured that they will not fail in obtaining such advancement and such rewards as may be justly due to their merits and services."

Public commendation.—The Governor General has been pleased to take special notice of the zemindars and others who have of late years been public benefactors by the erection of rest houses for travellers, the sinking of wells, or the planting of trees, and has caused them to be addressed separately in terms of commendation.

SCINDE.

Bombay papers of the 2d May state that the search for hid treasure continued to be successful. In the apartments of the women were found "bags of rupees, gold and silver legged bedsteads, bars of gold, valuable armories, gold saddles with silver stirrups, and bridles to match, inlaid with pearls and precious stones."

WEST INDIES.

Dreadful earthquake in the West Indies.—A dreadful earthquake took place on the 8th of February, at the West India islands.

The following account of the effects of the earthquake at Antigua is given by a gentleman who was present and an eye witness of the scene.

About 23 minutes before 11 o'clock, I went on the quarter deck of Her Majesty's Steamer *Dec*, which was lying along side the wharf in English harbour taking in coals; the men, women, and children were on shore in the

dockyard enjoying themselves, cooking, playing; altogether, forming a sort of fair. Suddenly I saw the cliff behind the coal-yard vibrate to and fro, and the smooth surface of the dockyard undulate like a carpet under which the wind has crept. The huge vessel quivered and shook with such rapidity and force, that it was with great difficulty I could keep my legs. On turning my eyes up the harbour, I saw a hill called *Monk's hill*, as it appeared to me, toppling from its summit, enveloped in a cloud of dust. The water in the harbour foamed and bubbled, and in many places a white substance rose, as if thrown up from the bottom. How shall I describe the terror and consternation that in a moment seized upon those that were on the wharf. Some rushed on board in all directions, and scrambled up the sides of the ship,—others in their distraction threw themselves into the sea; even some of the sailors jumped overboard; but providentially no accident of a serious nature took place. When the shock was over, to my dying day I shall never forget the horror that was depicted on the countenances of all.

Coming suddenly on the town, the spectacle was perfectly awful. In part of a long building formerly a barrack, the walls had given way in the centre and the roof had fallen in and broke its back; a new brick wall surrounded by a railing was thrown down; the barracks, where a detachment of the Forty seventh are stationed, a confused mass of rubbish.

It is impossible to detail every thing; but of all the mills in the island only three are fit to work. The crop is nearly ready, and one of the finest known for years; and it is feared that a sufficient number of mills even of a temporary nature, cannot be got ready to make the sugar before the canes rot. An enormous quantity of wine and other liquors have been destroyed. The sea in the harbour rose about two feet; and in several places, a stinking, black, bituminous matter rose through the cracks and fissures in the earth. The loss of life has not been proportionate to the damage done; seven persons are known to have perished, but many accidents of a serious nature have taken place. Had it happened in the night, thousands would have been killed.

At Guadaloupe, the effects were still more severe. Point de Petre, one of the principal towns is entirely destroyed. A fire broke out after the earthquake, which added greatly to the distress of the unfortunate survivors. It is estimated that several thousand persons were killed and about the same number wounded. It is said that of 200 persons assembled in one place to witness the drawing of a lottery none escaped. The damage to property is immense amounting probably to several hundred thousand pounds.

How appropriate are the words of the Psalmist: "Come and see the works of God: he is terrible in his doing towards the children of men." Ps. lxxvi 5.

ENGLISH BIBLES AND TESTAMENTS

just received

From the Depository of the British and Foreign Bible Society;
and for sale at the Society's reduced Prices. s. d.

BIBLES.— <i>Pearl</i>	medium	24 mo. plain calf	price 2
" "	"	F. cap. 8vo. with references	"
" "	"	col'd calf	5 6
" <i>Ruby</i>	Royal 24 mo.	plain calf	3 0
" <i>Minion</i>	Medium 24 mo.	plain calf	2 11
" <i>Nonpareil</i>	Demy 12 mo.	Sheep	2 3
" "	"	12 mo. with references	5 0
" <i>Brevier</i>	"	8 vo. plain calf	5 3
" "	Medium 8 vo.	with references	6 9
" <i>Small Pica</i>	Royal 8 vo.	with references	8 6
" <i>Pica</i>	Imperial 8 vo.	plain calf	9 3
TESTAMENTS.— <i>Pearl</i>	Medium 24 mo.	"	0 6
" <i>Minion</i>	Royal 24 mo.	"	0 11
" <i>Brevier</i>	Demy 12 mo.	"	1 0
" <i>Long Primer</i>	Demy 8 vo.	"	1 10
" <i>Pica</i>	"	"	2 5

Depository of Jaffna Bible Society. E. S. MINOR, Depository.

அட்டவணை.—CONTENTS.

Beschi's Instructions	121	புத்தகம்	121
Abridgement of Goud's Book of Nature	123	கேள்வியோடும்	121
Mr. Poor's Letter	124	கூட்டுதல்—வ: செய்து	123
Morning prayer	ib	பஞ்சுதலம்	124
Communications	125	காலச் செய்தம்	125
Rules for the conduct of a Christian Life	126	செய்தல்	126
Scriptural Proofs, &c.	ib.	கேள்வியோடும்	127
Pancha Tantra Katei	ib.	பஞ்சுதலம்—கதை	127
Panchangum	127	பஞ்சுதலம்	127
News	128	புத்தகச் செய்திகள்	128

ஞானநாதர் பலபாவங்கள் உலகெல்லாம் பகைசெய்த மருதம் அதைப்பொழிப்ப இயன்றமாதிரியும் பிரயாசப்படாத ஆசையிட்டு வாத உபதேசி பேசுகாதும் குகைத்தொண்டிப்பவோ? அவர்மேற் பத்தியுள்ளவனென்பவோ? ஆண்டவர் தாமே இக்கேவக்து கிந்தையும் பாடும்பாசாமல் அந்தணை எருத்தாவலோடே தமக்குத் தனிப்பகையாடும் பாவத்தைச் சங்கரிகைப் பெரும்பகையாடும் திருச்சபை உட்கொண்டதில் உக்கலுக்கொரு சேர்வை தந்தார். அந்நிச்சய உக்கல் திவ்வியபாசா பகைவெனவே பழனித் திரித்தாற் போலப் பாவக்கண்டவிடத்திலே வாயிடுவே வெட்கப்பொழிப்ப பிரயாசப்படாமலிருந்தார் கத்ததரோடுகே கிங்கலலோ? யிணையும் பேசுகாதர் தன் திருச்சபைபொரு மந்தையாகவும் திருச்சபையிடுதல்பட்ட பாவமும் ஆடுகளாகவும் அவர்வாழ்ந்து படிப்பித்து கடத்துபடிக்கு வைக்கப்பட்ட அந்நெய்யிடுதல்பாப் பமுதற் பலமேத்திராணியாரும் குருக்களும் இடைபராகவும் விதாயித்தாவலோ? ஆனமும் இநிலை மிகவும் அறிபத்தக்க விசேஷமுண்டாம். மற்றபாவங்குமாத்திரையாக முதற் பொருத்தலைவரென்றும்முதலியபொருள் அம் இராயப்பகை விதாயிக்கும்பொது இப்பேசுகாதர் மும்முறை அவரைகோக்கி மற்றவர்களுக்குள்ளே அதிகமாய் என்மேற் பட்சமாயிருக்கிறபொருள். இதோ மற்றவர்களுக்கும் கரைபெற்றித் திருச்சபை விசாரிக்கத்தக்கவன் பேசுகாதரை விசேஷப்படுத்தினோடு நெனப்புவகைக்கடவாண். யிணையும் பேசுகாதர் கேட்டதற்கு இராயப்பார் ஆகும். அத்தற்கு அவர் மீளவும் திருவுண்பற்றினதாவது என்முனை மேய்ப்பாயாகவேண்டும். இதோ பேசுகாதர் மேல்வைத்த விசேஷப்படுத்தக்கடவாண் அவர் மந்தையாடுகளை மேய்ப்பதும் சண்டைப் படிப்பித்துக் கையர்வினெற்ற வருத்தவதத்தானே. பெருத்தியோகமும் வின்பெருமையும் மாத்திரம் அவர் தாச் சித்தமாலும் என்சபைக்கு இராயசையும் தனியாக என் மந்தைக்கு இடைபடும் மும்புறமாக இருப்பாயாகவேண்டும். அப்படிபுலப் பிரயாசப்படவும் எல்லாசையும் பாவத்தில் விழாமற் காக்கவும் புண்ணியவழியில் கடத்தவும் மோட்சத்திற் உட்குக்கொண்டு போகவும் இராயப்பகை முதற்கொண்டு மற்றபாவவாயுத் திருச்சபை விசாரிக்க வைத்தாரென்றமையால் உத்தியோகப் பேசுகாதர் சொல்லாமற் பிரயாச முயற்சியிற் பேசுகாதர்சொல்லி என்முனை மேய்ப்பாயாகவேண்டும். இத்தப்பகை பேசுகாதர் உக்கல் உபதேசினரை விதாயித்தபோது ஒவ்வொருவனுக்கும் திருவுண்பற்றினதாவது என்மேற் பட்சமாலும் என்முனை மேய்ப்பாயாகவேண்டும். உக்கலுக்கே பெருமையும் ஆதாயமும் இத்தத்தொழியில் தந்தவால். ஆனமும் மேய்ப்பதும் சண்டைப் படிப்பிக்கப்படு ஒழியாமை பாவம் விலகப் புண்ணியத்தில் வளர்க்கத்தெல்லாரும் கரைபெறவதற்கு உதவ உக்கல் உபதேசினரை வைத்தார். அவர் மேல் விசேஷப்படுத்த உக்கலுக்குண்டாடில் அப்படி கடத்து பிரயாசப்படவும் ஆசையுண்டாம். இதன் செய்பாமதும் இந்நிமேலாகையிலாமதும் திரிநிலைவன் பேசுகாதர்மேற் பட்சமில்லாதவரும் அவர் மந்தையாடுகளை மேய்க்கும் இடைபடும் எல்லா ஆடுகளை விருக்கவைத் துள்ளுதானே. அவனே பேசுகாதருக்கு உபதேசிக்கத் துரோகிதானே. சொன்னது போதாதாடில் தின்னம் மும்புற நியாயமாக ஆத்தமத்தின் மாட்டினைய அறித்தின்மேல் எவ்வளவாடும் பட்சமுண்டாலும் அதற்குச் சகல நினைவிலும் நினைவாடிய பாவமும் கரகமும் விலக அதற்குச் சகல சன்மைகளும் சன்மைபாடிய புண்ணியமும் மோட்சமும் விவரிக்க ஆசையுண்டாடாமாதும் ஆண்டவர் சாயலாக உண்டாக்கப்பட்ட ஆத்தமத்தின் மாட்டினைய அறிவுவும் அந்நிச்சயம் வைக்கவும் பேசுகாதர் செய்ததைப் பார்த்திற்பாதுமல்லவோ பசாக்க்குமைப்பட்டிருந்த ஆத்தமத்தை மீட்க அவரே மனிதருய்ப்பிறக்க மருதநவல்லாப் பலவாண்தாடிய தாம் பட்ட கிந்தையும் பாடுமல்லாம் அதற்கு விவாயகத்தந்தார். மயக்கமின்றி இருமுகித்தித் தெளித்த காட்டி ஞானமுடைபராகி இத்தப்பகை ஆத்தமத்தை ஆண்டவர் மத்தியின்பு காம் அதின் மாட்டினையக்காட்ட வேடுகு நியாயக்காட்ட வேடுகு நியாயத்தேட வேண்டுமோவாடும் அளவில்லாத பலவாண்பாடுகளை ஓராத்தமத்துக்கு விவாயக ஆண்டவர் வியக்கொடுத்திருக்க காம் அதை என்

னாவதெம்மாத்திரம். ஓராத்தமத்தை இரட்டிக்க காம் ஒருகை கெசித்திரைவிடவும் சிறிதகேயும் பிணைப்பொருக்கையும் அற்ப பிரயாசப்படவும் சந்த வழிக்கையும் ஒரு வார்த்தை சொல்லுக்கையும் பலமுறை தனிமமாட்டாமலென்னை பசாபுறமும் மனிதனும் ஒன்றுபட வேகாதர் திவ்விய சத்தமே விவரமேற்பெற்ற ஆத்தமம் எம்மாலொருமாமாதிரியும்மிக்கப்படிமிக்விடுவே. இதேபோலும் வைத்திருக்கவும் அதன் மேய்க்கவும் பேசுகாதர் காட்டுகொளும் என்மும் வருத்தித்தேடவும் சலியாமற் திரிவாப். உக்கலில் ஆண்டவர் ஒப்புக்கொடுத்த ஆத்தமத்தைப்பேசுவெளிற் படிப்பிக்கவும் காப்பவும் பசாக்க்கு அடிமைப்படாமதும் அதை மீட்பதற்குத் தேடவும் ஆசையுடையவிலாமற் திரிவதென்னை ஆத்தமத்தின்மாட்டி உச்சபக அறிவாமலோ பேசுகாதர் அதைக் கைக்கொள்வத் தம்முடிகைத் தந்தார். ஆனமும் பேசுகாதர் செய்ததைப் பாராமதும்பசாகமுதலாவோராத்தமத்தைத்தன் வசமாகக்கப் பகையிரவுமாகச் சலிப்பித்தியோயித்திப்பவவகைத் தந்திரவாண விசித்தித் தன் பிரயாசத்தைப்பாராமற் சோதிரைவிடவும் தன்முக்கார்த்தைப்பாராமல் மனிதர்க்கு உழியுக்குப்பவும் தன் வெட்கத்தைப்பாராமல் தன்முக்கார்த்தியோயித்திருக்கவும் திரிவதைப்பார்த்தில் ஆத்தமத்தின் மாட்டி எவ்வளவாடும் காண்பாடுமே. பசாக ஆத்தமத்தை என்னினபடியாடிதும் உபதேசி அதனை என்னுந் தேவையிலும்போ? ஆத்தமத்தைக் கெடுக்கப் பசாக சலியாமற் படுப்பாடு அம்மாதிரியும் அதுகைக் கரைவினெற்ற சி பிரயாசப்படமாட்டாயாடில் சி ஆத்தமத்தை இரட்டிக்க பேசுகாதரை அனுப்பப்பட்ட உபதேசி என்சபைபடுவது நியாயமோ? மீளவும் ஆத்தமக்கெட்டு மோட்சம்க்கிப்பதையிழந்து போய் அயியாடுதிரிபுக் தி கைத்தில் விழுந்தால் அக்கேபடத்தரும் வருத்த வேறானவை எவ்வளவாடிதும் திரித்தார் புலிப்பாதுண்ட கொடிய ரெஞ்சாவிதும் உருகி இரங்க திருப்பாருண்டோ? சகல சன்மை சொகுபிவான ஆண்டவரை ஒருசுமகாகத் தரிசித்த ஒப்புமையும் ஒருபுயித்திச் சகல பேசிக் பறக்க மோட்சத்திலாண்டு வாழ்வாண்டாக்கப்பட்ட ஆத்தமமானது பசாக்க்கு அடிமைப்பட்டு என்மும் அயியாடுதிரிபுத்தியில் வேறாமல் வெக்து கோவாமலறப் பின்பு ஒரு காட்டிரை மூம் பதறி ஒயாமதும் குறையாமதும் மாருதமும் சகல தன் பரிப்பாக்கிப்பவ்களை என்மும்மைக்கும் அனுபவிக்கப்போகிறதைக்கண்டும் சந்தம் இரங்காமல் அத்தத் தியில் ஆத்தமம் விழாததற்குத் தன்முனைவைச் செய்யாமதும் இருத்தவன் மனிதனென்பவோ? ஓர் எய் வருத்தக்கண்ட லாக்கம் வருமே. ஆண்டவர் சாயலாக உண்டாக்கப்பட்ட ஆத்தமம் ஆண்டவர் திரு இரத்தத்திலும் இரட்டிக்கப்பட்ட ஆத்தமம் அத்தன பாடுவேதை அந்த இரக்கம்வராதோ? இத்த விஷயத்திலே அந்நெய்யிடுவ அருமைக்கப்பவர் எழுதினது வது, சலிக்கப்பட்டவர்களே அயிபாடுதிரிபும் நித்தய த் கைத்தக்குப் போய்க்கொண்ட ஆண்டவர் பொது எத்திரிவையிற் சொல்லத்தரும் வார்த்தையை திரித்து காமே உருகி அருது இரங்காதபடிக்கு கமக்கசையாத கன்னெஞ்சோ? உருகாதவச்சிரம் அன்போ? என்மு. சில பேரோ வெளில் அதுதெனமெனண்ப்பாத ஆத்தமத்தை அத்த நித்திய நிலை அழித்தித்தக் கெடுவதை அறித்த தக்களாலாதக்கையக்கு அநேகமாத் தமக்களை இரட்டிக்க ஆசையிலாமதும் தக்களாலாத தகமைக்கிரயக் அருது வருத்தாமதும் திரிவதைக்கண்டு காமே இராயக்க் கண்ணாவிட்டழாமல் அடக்கக்கட்டுமோ? இத்தையிலவாக்கும் சொன்னபடி ஆண்டவர்மேற் பத்தியும் பேசுகாதர் காட்டின மாத்திரமையும் ஆத்தமத்தைக்குத் திரிக்கும் உக்கலிட்டுத்தில் மனிதர்க்கெற்றத்தின் ஆசை உத்தமவிவாதேப்போகும்.

காலம் நியாயமாக அவனைத் தன்மேல் வைக்கத்தரும் பட்சமே இதற்குப் பொதுமென்ற ஒப்புவிக்கக்கடவோம். ஆண்டவர் கமக்குச் செய்த சன்மையும் அந்நெய்யுக் காம் செய்த குறையும் இவ்வாண்டு கமக்குண்டாடிய வுருவகைக்கடக்கானே. சாநிறைவத்திலே அவரே கமமை இதற்குக் கணக்குக்கேட்டுத் தான் செய்திருத்த சன்மைக்குக் கைம்மாருக காம் செய்த புண்ணியமேதென்ற காமே செய்திருத்த பாவக்கடவாண் திரிக்கப் பின்பு செய்த சன்மேதென்றும் கேட்டுத் திரிவையிலாவல்லோ? அத்தக் கண்கொடுப்புவிவாமல் ஆக்கிணக்குப்பாதபடிக்குத் தன்மேல் மெய்யான பட்சமுக்காவல் சொன்ன வுருவகைக்கடக்களை இப்போது திக்க ஆசையைக்கக்கடவாண். ஆனமும் இவ்விருவகைக்கடக்களை

* மிதில்தவானவர் தன் திருச்சபையிலே பரப்பு என்பவரைப் போல ஓர் அதிகாரியை சிபியித்திருக்கிறொன்பதற்கான திட்டாத்தம் வேதத்தானதோ அல்லவோ?

கோறன் உள. அதி. நடுப்பதி
 ள்ளவர்களுக்குப் பலனளி
 ப்போம். சத்தியமாகவே
 இதொருநல்லசொந்தனை. நா
 மொரு மேலான புலியை
 க்கொண்டு ஆபிரகாமைமீ
 ட்டோம். ஆபிரகாமுக்கு
 ச் சமாதானமுண்டாகக்க
 டவதென்று நாங்கள் அவ
 னை வாழ்த்தினோம். அவ்
 விதமாய் நாம் தீதுபுள்னவ
 ர்களுக்குப் பலனளிக்கி
 னோம். ஏனென்றால், அ
 வன் விசுவாசிகளிலொருவ
 றையிருந்தான். தீதுபுள்ள
 தீர்க்கதரிசியாகிய இசாக்க
 கென்னும் புத்திரனை ஆபி
 ரகாமுக்கீந்து அவனை ச்ச
 ற்தோஷிப்படுத்தி அவனை
 யும் இசாக்கையும் ஆசீர்வ
 தித்தோம். அவர்களுடைய
 பிள்ளைகளிற் சிலர் நீதி
 செய்கிறவர்களைப் இரும்
 தும் வேறு சிலரோ தங்க
 ள் ஆத்தமத்தைக் கெடுத்த
 னுட்டோட்டார்கள்.

ஓர் புறநடை.

பராபரன் ஆபிரகாமிட
 த்தில் இசாக்கையல்ல, இ
 ஸ்மவேலைப்பவிசெலுத்த
 ம்படி கட்டளைபண்ணின
 ரென்று சிலமகம்மதுமத
 ஸ்தர்சொல்லுகிறார்கள். ஆ
 னாலுங் கோறணிலே அப்
 படிச் சொல்லியிருக்கவில்
 லை. மேலும் அப்படிச் சொ
 ல்வது மூசாநாயியெழுதின
 வேதத்திற்கும் பூதசாகியா
 ருடையமுழுச்சரித்திரத்
 தற்கு மவர்கள் பாரம்பரை
 சியாயத்திற்கும் இஞ்சில்
 வேதத்திற்கும் எதிரிடை
 யாயிருக்கின்றது. ஆனதன்
 மையினால் பராபரன் ஆபி
 ரகாமிடத்தில் இஸ்மவேலை
 யல்ல இசாக்கையெபுலிசெயி

க. மோசே. உஉம். அதிகாரம்
 அ. அதற்கு ஆபிரகாம் என் ம
 கனே. தேவனுடைய தாமே தம
 க்குத் தனப்பலிக்கான ஆட்டு
 க்குட்டியைப் பார்த்துக்கொள்
 வாரென்றும். அப்படித் திருவ
 ருக் கூடிப்போய்,
 க. தேவனவனுக்குச் சொல்லி
 ருத்தவிடத்திற்கேந்தார்கள். அ
 க்கே ஆபிரகாம் ஒரு பீடத்தை
 க் கட்டிக் கட்டினான் அடுக்கி
 த்தன் குமாரனுடைய ஈசாக்கைக்
 கட்டி அவனை அந்தப் பீடத்திற்
 கட்டைகளைக்கேற்றி கிடத்தினான்.
 வ. பின்பு ஆபிரகாம் தன் கு
 மாரனுடைய கழுத்தை கட்டி
 ம்படியாய்த் தன் கையைக்கட்டிக்
 கத்தியைஎடுத்துக்கொண்டான்.
 வக. அப்பொழுது பராபரனு
 டைய தூதனுடைய வானத்திலிரு
 த்த ஆபிரகாமே, ஆபிரகாமே,
 என்ம கூப்பிட்டார். அவன் இ
 தோ அடியெனென்றும்
 உஉ. அவர் சொன்னது இந்த
 பின்பு பின்பு உன் கையை
 ப்போடவேண்டாம். இவனை
 ன்றுஞ் செய்யாதீர். நீ தேவ
 னுக்குப் பயப்படுகிறதை இப்
 பொழுது அறிந்திருக்கிறேன். எ
 ன்னிமித்தம் உனக்கு ஒரேபேரு
 ன குமாரனென்றும் பார்த்தவில
 லையெய்தார்.
 வக. பின்பு ஆபிரகாம் தன் க
 ன்களை உயர்த்திப் பார்த்திற்பொ
 ழுது பின்பு ஒரு ஓராண்டுக்கடா
 செடிகளுக்குள்ளே தன் கொம்பு
 க்க் கிடக்கொண்டிருக்கக் கண்
 டி பாய்க்கடாவைப்பிடித்ததை
 த்தன் குமாரனுக்குப் பதிலாக
 த்தகைப்பலிவிட்டான்.
 வச. ஆபிரகாம் அந்தத் தல
 க்குக்கு ஏகோவாயிரே என்று
 பேரிட்டான். அதிலுடைய பருவந
 த்தைப் பராபரன் பார்த்துரெ
 ன்று இக்கால்வரைக்குச் சொல்
 வப்பட்டிருக்கின்றது.
 வடு. அன்றியும் பராபரனு
 டைய தூதனுடைய இரண்டாந்
 தரம் வானத்திலிருந்து ஆபிரகா
 மைக் கூப்பிட்டுச் சொன்னது,
 வக. நீ என்னுடைய சொல்
 லுக் கேட்டு என்னிமித்தம் உன்
 கு ஒரேபேரு குமாரனென்றும்
 பராபரன் இத்தக் காரியத்தை
 க் செய்தபடியிலே,
 வள. நான் உன்னை மீ.வும் ஆசீ
 ர்வதித்தான் சத்தியவாயாத்
 து நடத்திவருகிறபொலுவல்
 கட்டற்கரை மணலுப்போலவும்
 மீ.வும் பெருகப்பண்ணுவேன்.
 உன்சத்தியார் தங்கள் சத்தரு
 க்களினுடைய வரல்களைக் கூத
 ர்த்தரித்துக்கொள்வார்கள்.
 வஅ. உன் சத்தியிலே பூமி
 யின் சனக்கூட்டிக்கொண்டவரம்

லுத்தும்படி கட்டளைப
 ண்ணினாரென்று நினைக்க
 வேண்டியது. இனிமேல்
 இஸ்மவேலுடைய சரித்திர
 ரமும் இசாக்கின் சரித்திர
 முஞ் சொல்லப்படும்பொ
 முது இந்தக் காரியமும் அ
 திக தெளிவாக விளங்கும்.

க. மோசே உஉம். அதிகாரம்
 ஆசீர்வதிக்கப்படுமென் னுள்ள
 லானபிட்டுக்கொண்டென்க
 பராபரன் சொல்லுகிறாரென்றும்.
 வக. பின்பு ஆபிரகாம் தன்
 க்காரியத்திற்குத் திருமயிலும்.
 அப்பொழுது அவர்கள் எழுந்த
 புறப்பட்டு ஒருமிக்கப் போ
 யாவக்குப் போனார்கள். அத்த
 பேர்நேபாவிலே ஆபிரகாம்வா
 சம்பண்ணினார்.

ABBOTT'S LESSONS ON MORALS.
 (Adapted to Hindu Readers.)
 Lesson III.—HONESTY.

An honest man will never take any property which belongs to other persons, without their full consent, either expressed or implied. There are a great many ways in which property is exposed in this world, and must be exposed, so that those who are dishonest can take it if they please. A great deal of property is exposed in families, which children may take. Parents are not generally suspicious of children, and do not always watch them very closely, to prevent their taking what they like, without leave. And sometimes children persuade themselves that to take money, or fruit, or any thing else, from their parents, is not so wicked as it would be to take it from other persons. But it certainly is as wicked; in fact, in one respect it is more so, for to the guilt of theft there is added the guilt of ingratitude and treachery. Is it any less wicked to steal from a benefactor or friend than to steal from a stranger? Our deceitful hearts always lead us to gloss over our own particular sins; but consciences cannot be entirely silenced in respect to this. It warns and remonstrates very loudly when the guilty child is going secretly to the forbidden drawer or closet. It destroys his peace, it makes him afraid to meet the eye of his father and mother, and it punishes him with its painful stings long after the gratification which his dishonesty secured for him is over.

An honest child will never consent to gain any advantage or pleasure at the expense of another person, by stealth or deception. A boy once asked a gentleman to let him ride his horse a little way; and the gentleman told him that he might ride him to the brook, which was about half a mile distant, and let him drink. The boy rode to the brook, and there he found another larger boy upon another horse who asked him to ride a little farther down a pleasant road, which followed along the margin of the brook, saying that the owner of the horse never would know it. The small boy would not go. He had an instinctive feeling that it would be wrong. And it would have been wrong. It would have been dishonest. He would have taken something by stealth and deception without the owner's consent. What is it that he would have taken? Why, the use of the horse for a longer period than he had obtained leave to use him. The pleasure of a ride as far as the brook he could have honestly; but if he had attempted to extend the pleasure any farther, it would have been pleasure dishonestly gained.

QUESTIONS ON LESSON III.

- Is it possible to avoid having property exposed, so that persons may take it dishonestly, if they will?
- Is property exposed before children generally? How?
- Do children generally think it as wicked to take things from their parents as it would be to steal from other people?
- Is there any reason why it should be considered more wicked?
- Is it wrong to gain any advantage or pleasure at the expense of other people without their consent, as well as to take their property?
- Describe the case of the boy going to ride the horse to water.

நன்னெறி.—முன்றாவது.

ஒரு காண்பயான் ஒருக்காலும் மறுபேருடைய அநாமதீயில்லாமல் அவர்கள் பொருள் அபகரிக்கமாட்டான். அகே விறமாய் இவ்வகத்தில் அகேம் பொருள்களைக் களக்கள் வெளியில் வைத்தவீடுகொடுக்க. அப்படியே காண்பயர்நவர்கள் தங்கட்குப் பரியமான வேலியல் பொருள்களைக் களவாகிடுதற்கு அப்பொருள்களை வெளியிலே வைக்கவண்டியது. பிதாமாதாமாரும் அகே பொருள்களைப் பிள்ளைகள் எடுக்கக்கூடிய இடங்களில் வை

அப்புமிரு முகாமத்தாராகே,
யார்க் கேட்டுமிக்கேவியைத் தடைபின்பிற் பிரகாசு செய்பு
ம்படி கெடுக்கிறேன்.

தக்கனீச் தாரகை கம். புத். உ. சூ. சூ. வ. க. ம. பக்கத்தில்
வீரமாமுனிவர்செய்த அங்கனென்ப பிரகாசுசெய்திருக்கும் இம்.
பிரிவு கடைசியில் "பாப்பு மதர் தேவனருளிய வேதத்திற்கு ஹி
க்ருமென்ற காட்டுவதரிது" என்றும் அச்சுக்கெயிற் றம்.
பக்கத்தில் அம்முனிவரின் தேவியோகத்தில் "பிரகாசு பரலோ
சத்திற் சேர்க்க வரூக்திய சீவகாரூண்யியராமிய வீரமாமுனிவர்
கூறாச உம் ஆ. ந. பரலோசியாப்பிபாரூ." என்றும் இருப்ப
தால் அதிச் வித்தியாசம் அப்படித் தோர்மதெனத் தாக்கீசின்
புத்தியிருத்தித்தத்தூணர்க்கிது சரிதாரூவென்றதிரும்படிபடி யா
ன் வினாவுமெதேதோவெனில், வீரமாமுனிவர் பாப்புமதத்தவரல்ல
வோ? ஆம், ஆம்பரலோசெய்யாரூரென்பத நிச்சயமல்லவோ?
ஆம், ஆம் ஆனூர் பாப்புமதர் தேவனருளியவேதத்திற்கு ஹி
க்ருமென்ற காட்டுவதரிதென்றும், பின்னூர் பாப்புமதத்தவர்க்கு
பரலோசியாரூரென்பதும் அப்படி உணர்ச்சவாம். மேலு
ம் எந்தெந்த வேதத்திலேயும் மோட்சகார சேரலாமென்ற வி
கவகிச்சிந்திக்கோ? நிச்சயமாயோசே வேதத்திலே யல்லாமல்
மற்றவேதத்திலேயல்ல. அப்படியே கவிசேஷசுபுவாவி லம் அதி.
வக. கவோ பத்திரிசொல்லிய பிரகாசரித்தத்திடையின்கவகை
ல்லாமல் வேருடுகருமென்கருகும். அவகையையும் காட் கொண்டு
வரவேண்டும். அவகைகளைச் சத்தத்திற்குச் செலிக்காம்கும். அ
ப்பொழுது ஓரே ஆட்டுக்கட்டடும் ஓரே மேய்ப்பதும் உண்டு எ
ன மொழித்தார்.

இந்த ஓர் திப்பு முரு வோகத்திலே பரம்பி ஓரிடையருகிய சி
ரோஷு குருவாலோரோரூக்கோடு எடப்பிக்கப்படுகிற குமாராதி
ருச்சுவைக்காரோயிக்கவேண்டிய தல்லாதேபழிதருடைய சுவை
செய்குச் சாட்டக்கடியதல்ல அப்படியே எங்கள் காயக யேக
த்திற்கு தமது திருச் சபையை புண்டாக்கின மேலாயோசே
ன்றொரு மகந்தையும் அந்தக்கோரிடையனுமாக உண்டாக்கினார்.
அத்தன்மைபோல கவிசேஷம் மத்தேயு. வக. அதி. வ. அ. வ. க.
கவோ சொல்லியிருக்கும் மேலாகைய ஹில் வீரிவாயுக்கை செ
புதாயிருப்பதார் தாக்கக் கொடுத் தகமையுடன் மேற்குறித்த
வ. அ. அதி. வ. க. கவோபத்தையும் எக்குப் வாதித்தூணர்க்கிதி
மேலிப்படிக்கொத்த வித்தியாசத்தைக் காட்டி உண்மையான சி
றித்தவர்க்கு மிரட்டத்தானியாமல் யாவருக்கும் சிபாயமாயிருக்
கும் காரியங்களைப் பிரகாசுசெய்யும்படி அடிபணிக் தகேட்கிறே
ன். திதன் விருப்பமுள்ள ஓர் சொல்லிமொழி
Negombo, 5th May, 1845. M. A. De Zylva.

பத்திராதிபர் குறிப்பு.

பாவத்தைவிட்டு மகத்திருமயிச் சிறிதவிலை விசுவாசம் வைத்
தாலேயன்றி மற்றப்படி இரட்சிப்பும் நித்திய ஓவணும் கிடையா
தென்ற வேதம்போதிக்கின்றபடியாற் பாவத்தைவிட்டு உண்மை
யாப் புகுண்ப்பட்டுச் சிறிதவிலை யாவரே ஏக இரட்சகரென்ற மன
தார விசுவாசிக்கிறவன் புருட்டெட்டெட்டான் மத்தாரூபிருத்தார
காமென். கத்தோவிக்கையிருத்தாரகாமென் அவன் மோட்சத்
தக்குப்போவானென்ற காங்கச் சம்புகிரேகும். புருட்டெட்டெ
ட்டருக்கும் கத்தோவிக்கையிருக்கான வித்தியாசமென்னவா
னும் புருட்டெட்டெட்டான் வேதாமத்திற் சொல்லியபோதான
கைய அதுசரிக்கிறதமன்றி ஒவ்வொரு மனிதனும் வேதபோதனை
கூறத்தன் புத்திரோண்டு ஆராய்க்கிறதிறத்திரவேண்டிய இடம்
கொடுக்க, கத்தோவிக்கையோ பாரம்பரியமும் பிராக்ருடைய எ
ண்ணக்களும் வேதத்துடன் சரிபான அல்லது கிட்டத்தட்டச் சரி
பான அநகாரத்தைக் கொண்டிருக்கின்றவவென்ற சாதிக்கின்ற
தமன்றி, வேதவசனங்கள் விசுக்குத்தரிதாரபடியால் அவைக
க்ச்சனக்களுக்கு வாசிக்கும்படி கொடுத்த அவைகளைகூண்மை
கைய அறிமொத்திரு விடாமல் தக்களுடைய கவாமிமார்தானே அ
வைகளை அருத்தத்தைபுக் தக்களுக்கும் சொல்லிக்கொடுக்கவே
னுமென்றது சாதிக்கிறார்கள். ஆகையால் குமார் சபையிற்சேர்
த்த ஓரவன் தனது கவாமி வேதவசனத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தி
ன கருத்துக்கு மாறுகொண்டிருத்தார் தான் கொள்ளாதானே கல
ல கருத்தென்ற வற்புமத்தனதுண்டான அவனுடையகுருமார்
அவன் உண்மையைத்தக்கீ விபர்த்தமாரணவகைத் தெரிந்து
கொண்டானென்ற அவனைத் தக்கீத் துன்பப்படுத்துகிறார்கள்.
ஹிவ்வகைத்திலேயுள்ள அகேச கத்தோவிக்கைகாட்டித்திய வகுத்

தமாமென்? அவர்க்கு பரபரான இடமற்றத்திறிதார் த
க்கீக் கவாமிவைக் கோப்பட்டுத்த அதிசம் பயப்படவில்லையோ
இயாழ்ப்பாணத்தின்கள் கத்தோவிக்கீர் தக்கீக் குமாரகூடக்
சிறித்தப்பெரிசும் அவர்க்கு சரித்தப்பெரிசொலொரென்ற பயப்பி
கிரக்கென்பதாமெக்குத்தெரியும். பரபரன் இட்டமரப்ப்படை
த்த மனிதருடைய மனக்காட்சியைக் குமார் கட்டுப்படுத்தவே
ண்டியதென்றதக்கீர் இன்னுக்குமாரகூடயவண்ணத்தக்கு
வீரோ தமாத ஒரு கத்தோவிக்கீன் பெரிசைத சாம் கேட்டதில்
அப்படிப்பட்டகாரியக்கு சம்பவித்தானும் குமாரக்கு விசே
மாய்ப்பெரிசைவன் பெருமைக்காரனென்ற சொல்வதை அவ்வா
ம் அறிவார்கள். ஆகையால் பரபரனுடைய வார்த்தையித
குமாரகூடய வண்ணமெடுப்பாரும் குமார் மத்தத்தக்க
கூடைய விசுவாசகோட்பாடுகளுக்கு அத்தியவராயிருக்கின்றன.
ஹிவ்வதமாய்ச் சனக்கீர் அருப்பப்பட்டுக் கெண்மியிராய்ப் பார்
த்தப் பிராத்தனை செய்வெண்டுமென்ற அவன் குமாரம
லாமல் மந்தமபடி சிறிததாரதரிடம் இரட்சிப்பும் கிடையாத
ன்றும் போதிக்கப்படுகிறார்கள். குமார்சபை தவறற்றதென்
தும், பரபரன் எல்லாநிதும் மலோணவொன்றது சொல்வது
கோட்பாடும், ஏழுராசுதுமான திரவியக்களும், பாவசங்கீத்த
னயும் குமார் வரத்தாரப் ஹிவ்வாழ்க்கைக் குட்படாமலிருக்கிற
தும் விக்கிரகக்கை வணங்குகிற தருவான இவைகேசையா
வேதத்திலும் அத்தாட்சிப்பட்டகாரியங்களை எல்லாருவன்மேற்சொ
ல்லப்பட்ட காரியங்களை அதுசரித்தக்கீர் கொண்டு இப்பேசாதர் தா
னே ஏகஇரட்சகரென்றும், இரட்சிப்பவாலேயல்லாமல் மந்தம்
படி கிடையாதென்றதுசொல்வதிறிதிலைதமாரக்கத்திண்கூண்மை
கைய ஒருவன் சம்பிடுகையாலும், அவன் இரட்சிக்கப்படுவான்.
கத்தோவிக்கீர் தாக்கீர் சேர்க்கிறுக்கிற சபையிலிருத்திரட்சிப்ப
வாரதென்ற சம்புதபோலப் புருட்டெட்டெட்டான் மத்தத்தவ்
ரையும் சம்புகிரேகில்லும். ஏனென்றால் பரபரனுடைய குமாரகை
விசுவாசிக்கின்றவன் தன் கிலே சாட்சியைக்கொண்டிருக்கிறான். ப
ரபரான விசுவாசியாதலே அகையரப்பாய்க்குகிறான். ஏன
ன்றால் பரபரன் தமது குமாரணப்பற்றிக் கொடுத்த சாட்சியை
அவன் சம்பாதேபோகிறான். குமாரணபுடையவன் சிவனாயுட
யவன், குமாரணபிலவாதவனுக்குச் சிவனில்லா. க. போவான்
வ-வக. அகேச கத்தோவிக்கீர் இப்படிப்பட்ட கெடும், கோச
முமான காரியங்களைப்பற்றிப் போகிறும் இன்னும் இயக்கி
த்தாரதரிட உத்தம விசுவாசத்தைக் கொண்டிருத்ததரிசாரத்
கவாமியான வீரமாமுனிவர் இரட்சிக்கப்பட்டதபோல அவர்க
ளும் இரட்சிக்கப்படுவார்க்கொன்ற சம்பியிருக்கிறோம். அப்படி
யிருத்தும் இன்னுமக்கீர் மதிமயக்கக்கொண்டவர்க்காய்ப் பர
வணக்கிப்பையும், இரட்சிப்பையும் கொடுக்கிற சிறிததாரதரை
விட்டுத் தக்கீக் குமாரகை சம்பி மோசம்ப்பாக ஏதவாயிருக்கிற
படியினால் அவர்களுக்கேசைப் பயப்படுகிறோம். உருமார்மத்த
தவர்கூடைய அசத்திய போதனைகளைப்பற்றி சாம் அகையவன்.
சரிபவ்களை எடுத்துப்பேசக்கூடும் ஆகிறும் பெரி எண்ணவன். ஏ
னென்றால் மாரக்காரியங்களைப்பற்றிய கேக்கிசைத் தக்கீர் பு
த்தியைக்கொண்டாராய்க்கத்தியப் புகழியிருக்கவில்லா. ஆகையால்
அவர்க்கூடைய மனத்திற் பிடிக்கத்தக்க காரியங்களை எடுத்துப்பே
ரியும் அவர்க்கு அரைச் சற்றொக்கிணுமுணருகிறதில்லா அவர்க்கு
தக்கீக் குமாரக்கு அவ்வளவு காலமவகாரக்கும் பயத்து எட்க்கி
ர்க்கோ அல்லவவு காலமவகாரக்கும் எல்லெண்ணம் அவர்க்கு மன
தின்கூட்டுமென்ற கத்திரிடுக்க ஹிடில்லா. போவான் வம். அதி
காரம் வகம் வசனத்திற் சொல்லப்பட்ட காரியம் கத்தோவி
கருக்கிசைத்தாரிருக்கு. மத்தேயு வகம். அதிகாரம் வ. அ.
வகம் வசனத்திலேயே பேசு கு மற்றல்லா அப்போலதரிதும்
மென்மையுள்சவரென்ற அத்தாட்சிப் படுத்தப்பட்ட கடியதா
யிருக்கவில்லா. இன்னும் பாரக்கோடி அல்லது பவுல், அல்லது
போவான் முதல்போருடைய வண்ணக்கீதும் பேசுருவி
கூடைய எண்ணம் அதிசம் பெலக்கொண்டதென்றும் காண்பட
வில்லா. கைத்திபர் உ. அதி. வ. க. பேசு கு அத்தியோசியானு
கு வத்தபொழுது அவன் தப்பித்தருப்பத்திருகை காண் முகரு
மாய் அலகுருத்தாரத்தெனசுத பவுல் அப்போலதவன் பேசு
ருவைய பெண்பவர்க்காகக் கடித்தகொண்டார். ஆகையால் கத்
தோவிக்கீர் வேதவசனத்தை ஹிடெவிடாமல் வாசித்த அதைவி
எங்கிக்கொன்றத்தக்கீர் அதிசையகொடுக்கும்படிக்குப்பரபரணா
பார்த்து மன்ருடவேண்டுமென்ற காங்கீர் புத்திரொல்துகிரேகும்.

VIEW OF THE HEAVENS.—NO. 4.

July 3d, 7 o'clock P. M. at the North-western horizon, and proceeding eastward, may be seen the constellations, Cancer, Leo, Virgo, Libra, Scorpio, and Sagittarius. At this time the Moon in her first quarter, is in the western part of Virgo. Mars is very near Antares in the heart of Scorpio in his retrograde course. Mars and Antares will be in conjunction July 7th A. M. the planet being less than one degree north of the Star. This planet will be stationary on the morning of the 13th and then proceed in his direct course.

Saturn in his retrograde course is in the Eastern part of Sagittarius, near the Eastern horizon.

July 4th, 5 o'clock A. M. beginning at the south-western horizon may be seen the constellations, Sagittarius, Capricornus, Aquarius, Pisces, Aries and Taurus. At this time Saturn is in Sagittarius, as before mentioned. Jupiter is in the western part of Aquarius in his retrograde course. Venus in her direct course is in the eastern part of Taurus about 10 degrees north-east of Aldebaran. Mercury in his direct course is in the eastern part of Taurus about 8 degrees south-east of Venus. Both Venus and Mercury will be visible at day break on the morning of the fourth of July. Mercury will be at its greatest elongation or distance from the Sun on the 12th of July and will be visible for about 10 days.

கிரகசார விளக்கம்.—Kerraka-Sara-Velakkam.

தாரகை அடி ஆடி மீ கல் திகழியல்கள சாய்ச்சரம் ஏழு மணி நேரத்தில் அடிவானத்திலே குடமேற்றிசெறிந்து குண்டிசை போகக் கற்கடகம், சிங்கம், கன்னி, துலாம், விருட்சிகம், தனு என்னுமிவ்வாறிராசிகளும் காணப்படும் அவ்வேளையிற் சந்திரன் முத்தகாலிலே கன்னிராசியின் குடகிசையாய் நிற்கும். செவ்வாய் தனது வக்கிரோட்டத்தில் விருட்சிகராசியிலுள்ள கேட்டைசட்ட சந்திரத்தினிற்கும், ஆடி மீ எத்தி—காலமே செவ்வாயும் (Antares) என்னும் வெள்ளியுட்குமிற்கும். செவ்வாய் அந்த (Antares) என அது நகட்சந்திரத்திற்கு ஒருபாசைகடாமளவுக்கு உத்தர திகையாய்கிற்கும். இக்கிரகம் ஆடி மீ வகத்தி—காலமே தின்றுதிமிர்ந்து அப்பாற் றனது நேரோட்டத்தக்குத் திருக்கும். சனி தனது வக்கிரோட்டத்தில் விவடிவானத்திற்க்பலாய்த் தனுராசியின் கீழ்த்திசைப்பறத்தினிற்கும். ஆடி மீ சந்தி—குரியோதயத்துக்குமுன் மேற்கடிவானத்தினின்ற தனு, மகரம், கும்பம், மீனம், மேடம், இடபம் என்னுமிவ்வாறிராசிகளும் காணப்படும். இவ்வேளையிற் சனி மேற்குறியபடி தனுராசியினிற்கும். விபாழன் தனது வக்கிரோட்டத்திற்கும் பராசியிற் கு—கிசையாய் கிற்கும். சக்சரன் தனது நேரோட்டத்தில் (Aldebaran) என்னும் நகட்சந்திரத்திற்கு வடகிழக்காக பந்தையப்பாசை தாரத்தில் இடபராசியின் கீழ்த்திசையினிற்கும். புதன் தனது நேரோட்டத்தில் சக்சிரனுக்குத் தென் கிழக்காக எட்டுப்பாசை தாரத்தில் இடபராசியின் கீழ்த்திசையினிற்கும். வெள்ளியும் ஆடி மீ வகத்தி—குரியனுக்கு வெகு தூரமாய் கின்று பத்து நாள்வரைக்குள் காணப்படும்.

அம். அக்காரம்.

அன்புடைமை.—On Love.

எக. அன்பிற்குமுண்டோவடைக்குந் தாளார்வலர் புண்கணீர் பூசறரும்.

பு. (தம்மாலே அன்புசெய்யப்பட்டவருடைய துன்பத்தைக்கண்டபோது) அன்புடைபவரின், (அகத்திலேதோன்றப்பட்ட) துன்பத்தினாலே (புறத்திலே தோன்றப்படுங்) கண்ணீரே (உள்ளிருந்த அன்பை யெல்லாரும் அறியும்படியாகத்) தூற்றும், (ஆதலால் பிறரறியாமல்) அடைத்துவைக்குந் தாளாடுகதவு, அன்பினுக்கும் உளதாமோ (இல்லை.)

Is there any fastening (that can shut in) love? The sorrowful tear of the affectionate will publish the love that is within. Drew.

What bolt can love restrain?

What veil conceal

One tear drop in the eye of those thou lovest

Will draw a flood from thine

Ellis.

எக. அன்பிலாரெல்லாந் தமக்குரிபரன்புடைய ஓன்புமுரிபர் பிறர்க்கு.

பு. அன்பில்லாதவர் (பிறருக்குப் பிரயோசனப்ப டாததினாலே) எல்லாப்பொருளினாலுந் தமக்கே உரிமைவைத்திருப்பார், அன்புடையவர், (அவைகளைத் தரிமை வைத்திருப்பதுமல்லாமல்) (தம்முடைய) எது ம்பையுடைத்தாயிருக்கிற தேசத்தினாலும் பிறருக்கே உரிமைவைத்திருப்பார்.

Those who are destitute of love appropriate all they have to themselves; but those who possess love, consider even their bones to belong to others. Drew.

எக. அன்போடியைந்த வழக்கென்பவாருயிர்க் கென்போடியைந்த தொடர்பு.

பு. (பெறுவதற்கு) அரிமைபாடிய (மனிதர்) உயிர்க்கு எலும்பையுடைய தேசத்தோடேபோருந்திய தொடர்ச்சியை, அன்போடுபொருந்த வந்த, வழியில் பிரயோசனமென்று சொல்லுவார், (அறிந்தவர்)

They say that the union of soul and body in man is the fruit of the union of love and virtue (in a former birth.)

Drew.

ஆனி மாதம்.

சாதி மீ. ஆனி மீ. வகத்தி. முதல் ஆடி மீ. வசத்தி. வரை.

Date.	சமீபத்தி திக்கி	வாரம்.	நகட்சந்திரம்.	தி.	போகம்.	கரணம்.	
29	வா	வி	பு	வடு	து சச	வி கடு	பா வடு
30	அ	வெ	சு	வச	தி சச	அ கெ	தை வடு
July.							
1	வக	ச	ஆ	வஉ	ச கக	வ உச	வ அ
2	உவ	ஞா	ம	வ	ப கஎ	சி வஎ	ப ச
							பா உஎ
3	உச	தி	சு	க	ஷ உச	வி வ	தை உச
4	உஉ	செ	உ	உ	ல உவ	ப க	வ உவ
5	உக	பு	சி	செ	அ வச	சி சஅ	ப வச
6	உச	வி	ச	செ	ச எ	சி சச	வு எ
7	உடு	செ	வி	சஎ	த உ	சா கஎ	சா உ
							வ உஎ
8	உச	ச	அ	சச	து செ	ச உச	ப உச
9	உஎ	ஞா	செ	சஉ	தி சஎ	ச உவ	வு வக
10	உஅ	தி	சு	சவ	ச சச	பி வடு	சா வக
11	உக	செ	சு	சவ	0 சஉ	மா வ	வி வக
12	க	பு	உ	சஎ	3 சஉ	வை வ	பா வஉ
13	கச	வி	தி	சக	து சஉ	வி க	தை வஎ
14	கஉ	வெ	அ	சச	ச சக	பி உ	வ கஎ

வெள்ளிக்கிழமைச் சம். நாடி சஉ, விஞாடி உக வ, சந்திரசாரி.

SUPPLEMENT TO THE உதயதாரகை.—MORNING STAR.

புத். சந்திரகையுடைய துணை (ஸ்ரீ. ஜூன், ௨௨. நேபதி வியாழக்கிழமை, Thursday, June 22, 1843. [Vol. III. No. 12.]

(இலக்கியக்களஞ்சியம்.)

(On Tamil Classics.)

தொகைப்பெயர்ச் சூத்திரம்.

அதி ததி மதியுறு முலெதிபதகட் கன்பொலெந்தனமின்பொடு
தந்தனம்.

பெயரடிவியைபடி யிடையடி புரியடி பண்படியொடுமடியைத்
தாரும். ச. [ரே.உ.

சுருமிமுழுட்செய்ப்பியாசியறுபவி, யாசுடகூடகாரிணவ
சுருமகாண்டியும் பத்திகாண்டியும், ஞானகாண்டியுமென்பிம்
மூவரே அதிசாரிகளென்றறவைரொருசாரார். க.

சத்தியமித்தையிதரேதரமிதா, மாகியகாண்டியேத்தியாலட்ச
ணம். ச.ச.

முன்னிண்மையும் பின்னிண்மையுமென்றுமிண்மையுமொன்றிலொ
ன்றிண்மையும்மென காண்டென்பவபாவலட்சணம். ஞ.

தேவாயிர்தமொடு பஞ்சாயிர்தமில், விரண்டேசிரேட்டவயிர்த
மெனப்பெயர். க.

சத்தாயிர்தமுபகத்தாயிர்தமு சித்தியாயிர்தமுநிசுத்தவருள
ரேபரல்கன்னமிர்தமுறையே பகருக. எ.

ஆணரசாட்சியும் பெண்ணரசாட்சியுமிவரசாட்சியொடரசா
ட்சி மூன்றே. அ.

மல்விகைமுல்லைபிறவாட்சி தும்பை, மந்தாரையிச்சி புண்ணியும
த்தை, கொன்றை வெள்ளெருக்குடன் கூறியபத்துமருச்சிக்கு மல
னவாகமமறையுமே. ச.

கொன்றைகுருந்தக் கூவின்கரந்தை, மன்றலிடுவாட்சிமருகொ
ச்சிதளப, மாத்திருத்திரசடையருச்சிக்கும்பத்திரம். ய.

இயற்கைகடையெடைபெயர்வையெனபெடை, பெழுத்தப்பெற
பெடைபிசைதாவையெடை, பெற்றுப்பெறையெடைபெடை, பெற்று
முத்தையெடை, குற்றெழுத்தையெடை மெட்டெழுத்தையெடை,
கூறியிவெட்டையெடைபெடைக்குறியே. வக.

சிக்கந்தருப்பைதிசுழ்புலிச்சுருமம், நவமணிப்பீடம் கண்மடம்
மயிலவாறுமாசனமருமென்ப. மஉ.

மதாசாரல் குலாசார, மிரண்டேயாசாரம். வக. [யச.

சுத்தாகார மகத்தாகார மிரண்டெனமொழிபவாகாரவகையே.
சப்பாணிதரலஞ்செங்கையுடனே, சிற்றிலகிதைத்தல் சிறுதே
ரோட்டல், சிறுபறைகொட்டல் செழுமப்புணலாடல், பந்துபயிலல்
பம்பரம்விடுதல் பொன் ஊசலாடல் பொராயிலல் வேட்டமென்றி
ப்பன் னிரண்டு மிறையவராலே. மரு.

விடயவாநந்தம் வித்தையாநந்தம், வாசனூத்தம் வாய்மையாநந்
தம். பிரமாநந்தமுக்கயவாநந்த, மான்மாநந்தமத்துவிதாநந்தமட்
டவகைகடேவாநந்ததொகையே. வக. [சே.உ.

தேவரவயமுல் கோவாலயமுமிரண்டென மொழிபவாலயந்தா
ஆகாரசித்திரைமைதளமுன்று, மிச்சைத்தொழிலென விசைத்
தனர் புலவர். மஅ.

முதலிகைகடைபென விடமூன்றும் வக.
உயர்ந்தோணிப்பு மிழிந்தோணிப்பு மொப்போணிப்பு மூன்
றையிப்பு வக.

சங்கரேகை சக்கரேகை, யன்னரேகை யரவந்தரேகை, விலக்
கரேகையுடனந்தே யிரேகை, பிவைபெகரக்காலிலக்கணமென்
ப. உக.

சாதிக்கைய்சாதிபத்திரி கிராமியு, குரோசனி கஞ்சாவைந்தே
யிலாகி. உஉ.

செங்கெல்வேந்தன் செயலிரக்கவீச்சுரன், நியாசெருமஞ்
செய்தவணவரு, மிறத்துமிறவாதவரேயென்ப. உக.

ஆந்தரயாயியணிவிராட்டிருடனிரணியகருப்பனிம் மூவரிச்சுரர்
கனே. உச.

உயிர்முதலியிடு மேய்முதன்மெய்யீறுயிர் முதன் மெய்யீறு
மெய்முதலியிடு, விதியியல்பீறுமூன்றிறே. உடு. [யே.உச.

ஆயிர்தவுண்டியு மலிஷ்டவுண்டியுமென, விரண்டு கூற்றமுண்டுவகை

உத்தேசம்பரீட்சையிலக்கணமுன்று, முபதேச முறையெனறு
ரைத்தல்வேண்டும். உஎ.

தந்திரவெட்சணி மந்திரவெட்சணி, பிரண்டென்றிசைட்டரெட்
சணிநானே. உஅ.

ஒலிவடிவெழுத்துவரிவடிவெழுத்துவகையிரண்டென்றே வழுத்
தனர் புலவர். உக.

பொதுவெல்லை சிறப்பெல்லை பிரண்டேயெல்லை. கய.
(இன்னும் வரும்)

இவ்வருத்தொன்பதாம் பத்திரிகையிலிருக்கும் பாடலை பெற்
றோக்குமுறணிமைந்த பெரியோர்க்கும் என்று திருத்தி வாசிக்க
வருமுகிள் றனம்.

உதயதாரகைப்பத்திரிகையினது முகாமைக்காரருக்கு வந்தனம்.
ஐயா,

இக்கடிதத்தினால் காள் வினாவிக்கேட்கப்பட்ட கேள்விக்குக்
கிறிஸ்து மததலைதர்கள் இவ்வே தருந்த விடையைப் பெற்றுத்தரும்
படி கேட்டுக்கொள்வதென்னெனின், கடவுளின் கிருபைபெற்றஆ
பிரகாமாகிறவர் தனது திருக்குமாரகுடிய இலமாயில் என்பவரை
க்கடவுளுடைய நாமத்தக்காப் பவியடையத்தப்பட்டபொ
து அதுகாரியத்தின்பேரால் இலமாயிலுக்கோவெனில் யாதொரு
அபாயம் நேரிடாதபடிக்குக் கடவுளானவர் காத்திரட்சித்தாக
எக்கள் கோருகையத்திலே மெத்த உறுதியாயும் ஒப்பளயோடு
சொல்லப்பட்டிருக்கையில்,

கிறிஸ்துமததலைதர்கள் அதுசரித்து வருகிற வேதத்திலோவென்
றால், ஆபிரகாமாகிறவர் தனது குமாரகுடிய இசாக்கென்பவரை
ப் பவியிடத் துணர் தாரென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதைப்பற்றி
ஆச்சரியப்படாமலிருக்கக் கூடுதில்லை. ஆகையால் இத்தை வாசி
க்கின்ற கிறிஸ்துமததலைதர்கள் தங்கம்மத்தத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கி
றபடி ஆபிரகாம் இசாக்கைத்தான் பவியிடத்துணர் தாரென்ப
தைத்தருந்த அத்தாட்சியோடே தெரிவிக்கட்டும். அப்பால் கா
ள் கூடியளவுக்கு உண்மையான வேதவாக்கியத்தைக்கொண்டு ஆ
பிரகாம் தன் குமாரகுடிய இலமாயில் என்பவரைத்தான் டெவி
தெலுத்தவுடன்பட்டாரென்பதைத் தருந்த அத்தாட்சியோடே
நினைந்துத்தலும், அதற்கு டெய்ச்சியானமுன்ன கணவான்கள்
பரிசீலனைசெய்து மேற்படி விஷயத்தின் மெய்யைத் தெரிந்து த்
ரிக்கட்டும். இப்படிக்கு

சலாபம் துணாசகம் ஐ. ஆனி. ௧௮. ௧௮௪௩.
குட்சாதிக்குட்சமுல்லீம்.

சலாபத்திற் “குட்சாதிக்குட்சமுல்லீம்” என்றவர் தயவுபண்ணி,
ஆபிரகாம் தனது குமாரகுடிய இலமாயிலென்பவனைப் பவியெழு
த்தக்கொண்டுபோனாரென்று கோருகிறவென்ற அதிகாரம் எந்தவ
சனத்திலுரைத்திருக்குதென்று எடுத்துக்காட்டி எங்குக்குத் தெ
ரிவிக்கவும். பின்வருஞ் சஞ்சிகைகளிலொன்றில் இக்கடிதத்துக்கு
த்தரவ்கூறப்படும. குட்சாதிக்குட்ச முல்லீமென்றவர் இச்சஞ்சி
கைகாக உபக்கத்தின்கண் கோருகிற சொல்லிய புறனடைபடி
வாசித்துப்பார்க்கட்டும்.

நன்மைதுதித்தல்.

அகத்திருக்கீழும்படி ஒளியைக்காணுகின்ற உதயதாரகையைப்
பிரசாரஞ்செய்யும் மகா கனம்பொருத்திய துரை அலுவர்களுக்குச் ச
ந்ததரும் நன்மை மக்கு.

எக்கடிதத்தைப் பிரசாரஞ்செய்யாதிருக்கும் இக்கடிதத்தைப்
பிரசாரஞ்செய்யும்படி கோருகிறேன்.

கனத்திலுந் தனத்திலுந் குணசம்பத்திலும் அதிகமகிமைபெற்
றெய்வெனர்க்குதவரும் நீர்கொழுத்துபுதிர்ஸ்திபாம்பிரேரா அப்புகா
மியாகிய நற்குணசாலியென்ற பெயர்ப்பெட்ட பிரசித்த நொத்
தாரில் அவர்கள் தங்களின் தற்சபாவ ஒளிபுள்ள தாரகைக்குக்
காரியகாரரொருவராக இவ்விடத்துக்கேற்பட்ட காந்த துவக்க
ம் அவரின் தாழ்மையான சம்பரஷிணயால் அவரின் முழு ரோச

காகிதப்பிரதிபுத்தரம்.

“P. R. NILOR, of Negombo.” எனக்கையொப்பம் வைத்தவரும், சலாபத்து ஈனத்திடுகில், “ஓர் உரோமான் கிறிஸ்தவன்” எனக்கையொப்பம் வைத்தவரும் அனுப்பின கடிதங்கையொத்த மாதிரியான கடிதமொன்றையும் அச்சிற்றித்தெரிவிப்பென்று முன்னறிச்சொல்லியிருக்கிறோம். ஆகிலும் ஒருமுழுச்சனத்தின்காரியத்தைப்பற்றிப்போகிற கருமத்தைப் பிரகாசஞ்செய்ததெயல் லாமல் ஒருவனுடைய கடைபைப்பற்றியாகுதல், அல்லது ஒரு அடிபடியான பிராதுகாரியத்திற் கிச்சிபிள்க்கிறவர்களிலொருநிறத்தாகுதல் விரும்பத்தக்கவாப்பற்றியாகுதல் பிரகாசஞ்செய்வதுண்டா அல்லது அதுபிரிவினையையும் பகையையுண்டாக்கும். மேற்சொல்லப்பட்ட திருபெரும் குடிவெறியைப்பற்றியும் அடிபடிசண்டையைப்பற்றியும் அல்லது குடிமாத்கத்தோல்க்கச் சுவாமிகாருடைய விம்பானகெட்டகடைகளைப்பற்றியும் எழுதியனுப்புவதுண்டா அப்படிப்பட்டவைகளைப்பிரகாசஞ்செய்வோம்.

கொழும்புக் கன் ஓரத்தெருவில், “அச்சுத்தியமதவிநாசன்” எனப்பவர் புறேட்டெடைமட்டு மார்க்கத்தவர்களுக்குமித்தகுறையென சொல்லமுன்னிதாகத் தன்மதத்தின்கற்புகைகளைப்பற்றி எடுத்துப்பார்ப்பதண்டா அலருடைய எண்ணமொருமட்டுக்குச் சரிப்பட்டுப்போம். உ. பத். உகல பக்கத்திற் கடாவியகடாவுக்கு அச்சுத்தியமதவிநாசன் விடைகருதொழித்தலை எகரணம் பற்றிச் சந்தமேனைய கத்தோல்க்காரப்பெரும் இவரும் உண்மையானகாரியத்தைத் தேடுவதெடுத்தகருமத்தை குறிக்கும்பொருட்டு இவ்வாதகாரியத்தைமெடுத்து ஒன்றாமறியாதவர்களைப்பிரமிக்கப்பண்ணுகிறார். அவருண்மையான காரியத்தைமெடுத்து ஒப்புவிக்கும்பொருது அப்போ அவருடைய கடிதத்தைக் கண்டுவிட்டமிட்டு வெளிவெய்வோம்.

அச்சுதோளிப்பினியவர்களைப்பிரமி கடிதமும். (Mr. M. A. De Zilva) அவர்கள் வரவிடுத்த கடிதமும் பின்வருஞ் சஞ்சிகைகளைவொன்றிற் பிரகாசஞ்செய்தனுப்புவோம்.

புதினச் சங்கதிகள்.

இவ்வகையேறல் என்றவர் இவ்வகையிலிருக்கப்பட்ட குேமாய்க் கத்தோல்க்கருக்கு விஸ்ப்புவாக நியமிக்கப்பட்டாரென்றும், இவருடனேஉட இவ்விடத்துக்கு இன்னும் பத்துக்குருக்கம்மார்க்குருகிறானென்றும் கேள்விப்பட்டோம்.

விசாகபட்டினம்.

விசாகபட்டினத்தினுள் தமிழ்க்கோல்களைச் சில வருடக்காலமாக பராபரிப்பவர்களில்லாது போனபடியால் அவைகளிழந்தழிந்துபோக ஏதுயாயிருக்கிறதைக் கண்டு தமிழ்ச் சமயத்திற் சந்திரே பத்தியுள்ளவர்கள் இந் தக் கோல்களைத் திரும்பவும் திரிப்பிட்டுத்திரிந்து போனபண்ணியப்பட்டினத்திற் கோவரணமேத்தாரின் கீழ் வேலையாயிருக்கிற மூன்று சங்ககையோர் திரிபுக்களைத் தெரித்தெடுத்துப் பணங்களைச் சேர்க்கிறதற்கு முனிதிப்புண்ணினார். எப்படியெனில், தானியங்களை விவகரிக்கெறிந்தகொண்டு பட்டினத்துக்குள்வருமொட்டுக்காரனிடத்திலும், மரமெறி கொண்டுவருமொட்டுக்காரனிடத்திலும் பெருக்கெட்டுத் துட்டு வாங்கவேண்டுமென்று திரித்துக்கொண்டு அப்படியே அவர்கள் இவ்விதமாய் ஆறாமாதத்துக்குள்ளாகச் சேர்த்த பணம் வந்து ஸ்பாவுக்கு தேவையென்று. கவரணமேத்தாரிதை அறியவந்தால் இத்ததைத் தடைபண்ணாமலேவிரிசெய்யும்பொருட்டாக அனுப்பது சந்தியம். போன வருடத்திற் ச. சகமிசெயோன் சங்கத்துக்கு வந்த பணம் மற்ற வருடங்களில் இம்முறை கதித்த பணம் பவுண்டாயுது.

கூடுதல்தா.

அநேக வருடக்காலமாக வங்காளத்திற் சிவிலுத்தியோகத்தையிருந்த மெலிற் மிப்போட்டு என்ற துரை மரணசாதனத்திற் குறித்த இடி முழுவதையும் ஊர்சென்மைவிரித்திக்காகச் செலவிடும்பொருட்டு வங்காளக் கவாணரிடமொப்பவைபண்ணின சமயத்திற் சொல்லப்பட்ட துரையுடைய பெருந்துச் சனங்கள் அனைவரும் ஒருமிக்கத்திரண்டு கொடாமல் மறிக்கும்பொருட்டுக்கொட்டிவிட்டுச் சென்று பிராதுபண்ணியுக் கூடாமையாற் கடைசியாகச் சொல்லப்பட்ட மரணசாதனத்திற் குறித்த இடினைக் கொண்டு விக்கிரகாராதனைப்பிரபலியப்படுத்துமாபொருட்டும், விக்கிரகங்களை வைத்து வணங்கும்படி கோல்களைக் கட்டும்பொருட்டும் பண்ணுவெண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டாலும் அவர்கள் கேட்ட கேள்விப்படி செய்வது மிகவும் பயித்தியத்தனமென்று கண்டு மேற்சொல்லப்பட்ட பிரகாரம் அப்பணங்களை உபயோகமான நகுமாதனைகளுக்கென்று செலவிடும்பொருட்டு வைக்கவேண்டுமென்று கோட்டாராற் கட்டவேண்டிவந்தது.

ஊறியப் பாராட்டு.

கொஞ்ச வருடத்துக்கு முன்னே, வழிச்செல்வோரைய பிரகாண்காரருக்கு உபயோகமாகும்பொருட்டுச் சத்திரங்களைக் கட்டிக்கொண்டுவை வெட்டித் தோப்புக்களை நாட்டி வெருவெருநன்மைகளைச் செய்த செமிந்தாரங்களும் (Zemindars) மற்றவர்களையும் கவரார் சென்னலை மெத்தப்பாராட்டிக்கொண்டாரென்று சமாரா பத்திரிகை வழியாய் அறித்துமெத்தச்சத்திராஷ்டப்பட்டோம்.

இங்கிலாந்து.

இராசபுத்திரிசனம்—பிறமிட்ட கித்திரை 18 உரு து—காலமே சமணர்க்கு சிவிலுசஞ்செல்வ எங்கள் இராக்கினியவர்கள் கல் அமுதான ஒருபுத்திரியைப் பெற்றுனென்ற செய்தியையொன்று பிரக்கிட்டுத் தெரியப்படுத்தினதுமன்றி இராணியவர்களையாதொருவருத்தமுமின்றிப் பின்புப்பெறப்பண்ணின ஆண்டவனுக்குத் ததியாகவும் மனிதருக்கெழுப்பவலாகவும் ஒருசெய்தையுண்டாக்கி அத்ததை இவ்வொத்து உவேல்க, முதவியவிடங்களைவெல்லாரும் அடுத்த கல் திசுதினாய் உத்தெரிமையிற் பிரயோகிக்கவேண்டுமென்று கட்டவேண்டினது.

உபகாரம்—சூதேயத்திரைசா நமது இராக்கினியவர்களுக்கு ஒருகட்டியையும், ஏர்ராப்பை தேயத்திரைசாவுக்கொருக்காலுக்கானுத பட்டுப்புடைவைகையும், து பவுண்டெற்ற இரண்டுகொத்துக்குண்களையும், சினருக்குத் தெரிந்த மிருகங்களைத்தையுஞ்சித்திரித்த ஒருசால்வையையும், ஒரு அணிகவன் செய்ப்பையும் உபகாரமாகக் கொடுத்தனுப்பியிருக்கார்.

நக் கொடை—சூதேயத்திரை ஒரு மிகியோனை இஸ்தாயிக்கு ம்பொருட்டுக் கூது பவுண நக் கொடையாக ஒருவாசாச்சுகிசெரன் சங்கத்துக்குக் கொடுத்தாரென்று கேள்விப்பட்டெச் சத்திராஷ்டமாய்மெனும்.

தபாற்பணக்குறைவு—பிறகுக்கேதேயத்துக்கும் பிறகுக்கேதேயவழியாகவும்போகிற கடிதங்களுக்கிந்தமாத் தொடுத்த தபாற்பணக்குசற்றிற் குறைத்துபோமென்று கேள்விப்பட்டோம்.

சமுத்திரத்திற் சம்பலித்தமொசம்—“சோல்வே” என்ற கப்பல் கரியுமெறிக்கொண்டு கரைக்கு நாலுமயில்தரத்தைக்கப்பாற்போகையில் கப்பல் யடு பாகத்தண்ணிரிற் கல்விற் பொறுத்ததினால் யடி ஆயிசருங் கப்பல்முதலாகினாலும், யடி வழிப்போக்கரும் அமிழ்ந்திப்போக மற்றவர்கள் தப்பிக்கொண்டார்கள்.

அமேரிக்கா—பூகம்பம்.

பிறமிட்ட மாசெமாதம் அது—பிலன்ம நேரிட்ட மிகவும் பயங்கரப்பட்டத்தக்க பூமியதித்தலைக் கண்ட ஒருவர் எழுதுவதென்னவெனில், உக மணிக்ரு உக நிமிஷத்துக்கு முன்னே நானிருக்க கப்பலின்மேல்தட்டிவெறிநின்ற பார்த்த, வலங்க ஆண்டண்பின்னகன் அனைவரும் கரைபிலிருந்து தங்கள் சமையல் வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். உடனே நான் தின்ற பெரிய தோணியைசேத்த அதிர்ச்சியினால் என் காலை அதின் மேல்வைத்துக்கொண்டு நித்தக்கடாமல் இருந்தது. தண்ணீர் துரையாகித் குமித்தொண்ட வேணபிற் கப்பலிலிருந்த சிலர் பயத்தினுற் கெழமண்டி அறிவுகெட்டவர்களாய்த் தண்ணீருக்குள்ளே குதித்தார்கள். சிலர் அந்தக் கப்பல் நாலுபக்கத்திலும் ஓடிப்போயிருந்தார்கள். சிலர் அவ்வயப்பினால் அந்தக் கப்பலுக்குக் கட்டி வறுகிப்பிடித்துக்கொண்டார்கள். இன்னுஞ் சில இலாககாரர்க் கப்பலுக்கு வெளியே குதித்தார்கள். இவ்விதமான பயங்கரப்பட்டத்தக்க காட்சியை நான் பிறந்து வளர்த்தின்னமும் காணவில்லை. மேலும் இந் தக் இராமத்திரிவரணவிரிசெய்யும்பொருட்டுக்கட்டியிருந்த விட்டின்மேலே சிலர் விழுந்து விட்டடைமாலாக நொருக்கிப்பொட்டதுமன்றிச் சாராய முறிய அநேக பதார்த்தங்களும் அதிர்ந்துபோயின. அவ்வணமத்துக்கெட்டுப்போன சாமான்களுக்கு ஒரு கணக்கிலலை. வெருவெரு மோசமான இடைபூறுகளும் விக்கினங்களுக்கு சம்பலித்தாரும் உயிரிழந்து நாசமாய்ப்போனவர்களேருபெருக்குண்டு. இந்த அசம்பவமான காரியமியறி சம்பலித்ததுண்டா அநேகமாயிரம்பெர் நாசமாய்ப்பு

போவார்களென்பதற்கையமில்லை. இவ்விடத்திலுள்ள தலைப்பட்ட ஊனங்களில் (Point de Petre) என்ற பட்டினம்முழுவதும் அழிந்த போயிற்று. பூதியதிரத்தலொழிந்தவுடனே பெருகெடுப்புப் பதினான்கு அகெகமாபிரம்பேர் அழிந்துபோனதமன்றி அவ்வளவு பெருக்குப்பாடான காயமுட்பட்டது. லொத்தர் போடுகிறதைப் பார்த்தவந்த (உா) பேரிலொருவருள் தப்பாமல் எல்லாருஞ் செத்துப்போனார்களென்று தெரியவந்தது. அழிந்த உடைமைகள் லட்சாதிசைத்துக்குண்டு.

பூகம்பம்—பூமியதிரத்தலுண்டாய் முடிந்தின்பு ஒருவிதக் காட்டுக்கரம் அவ்விடத்தில் மிகுதியும் பரம்பிணமாயால் பூமிபதித்த வினாழிந்தபோகாமல் இருந்தவர்களில் இரு பேர்கரத்தினால் செத்துப்போனார்கள். இவ்விடத்திலுழிந்ததோன ஆஸத்திகள் ஏறக் குறைய சிலை. யகது பவுணுக்குண்டு. பிறகிட்ட பஞ்சுனி மூலிகததிலவன்று இரண்டாருறையும் வேறொரு பூமியதிரத்தலுண்டேபட்டது.

அமேரீக்கா—ஐக்கியநேயத்திற் துறையுள்ள பட்டினத்தில் மலையிலுள்ள சிலத்தலொருபக்கிடிந்து விழுந்ததினாலயடு போ செத்துப்போனதமன்றி யள பேர்பாடான காயமுட்வாங்கிக்கொண்டார்கள்.

ஆகையால், சங்கீதகாரனைதைப் பற்றிக் கூறுவதைக் கேளுங்கள், 'வந்து பராபரனுடையசெய்கையைப் பாருங்கள் ஆவாமனுப்புத்திரரிடத்தில் கடப்பிக்குங்கிரியையிற் பயக்கரமானவர்.' சங்கீ. கூசு. இ. வச.

SUMMARY OF NEWS.

JAFFNA.

MARRIED—At Nellore on Monday the 19th inst. by the Rev. WILLIAM ADLEY, *Church Missionary*, Mr. HENRY MARTYN, *Government General store keeper*, to Miss Maria Pilla, daughter of Mr. NALATAMBIAR SANTIAGOOPILLAY, of Chundicolu.—*Communicated.*

MARRIED—at Jaffna, by the Rev. WILLIAM ADLEY, Mr. S. KRAUSE, *late Supervisor*, at Walvetterotte, to Miss ELIZABETH CLASSZ, youngest daughter of the late HENDRIKES CLASSZ, *Med Sub. Assistant.*

MARRIED—at Manaar, on the 23d May 1843, by J. CAULFIELD, Esq. District Judge, Mr. F. E. THEIDEMAN to Miss JANE M. BARTHOLOMEUSZ the eldest daughter of Mr. A. E. BARTHOLOMEUSZ (JUNIOR.)

COLOMBO.

Roman Catholic Bishop of Ceylon.—The Colombo Observer states on the authority of private letters that the late Dean of Maynooth College named RUSSELL, had been appointed Bishop of Ceylon; and that his Lordship was about to embark with 10 British priests for this island

New appointments to the Legislative Council.—The same paper states that the Governor has selected the following gentlemen as members of the Legislative Council, viz.

Mr. DARLEY, of the firm of Ackland, Boyd and Co; Mr. GIFFERNEY, Proctor of the Supreme Court and Notary public, and Mr. DIAS, also a Proctor, and of one of the first families for intelligence and respectability among the natives.

MADRAS.

Accident at the Powder mills.—One of the powder mills at Madras, blew up on the 12th inst. owing it is said to the carelessness of one of the attendants—four men in the mills were injured, two severely.

Governor General.—The Governor General left Agra on his return to Calcutta on Tuesday the 30th May.

VIZAGAPATAM.

Method of supporting Idolatry.—A correspondent of the Madras Record states, that the temples at Vizagapatam having fallen greatly out of repair within the last few years, and the majority of the people caring nothing about them, it became necessary, in the view of the orthodox Hindus that some plan should be devised for the support of those neglected shrines, and at last, under the direction of three principal natives in the employ of Government, it was agreed to exact of the owner of every bullock that entered the town with grain for sale, and of the owner of every bandy load of wood, eight pice, for the repair of the decayed temples. This system has been in operation about six months, and upwards of 10,000 Rupees have been collected. Having been brought to public notice, the Government will no doubt, prohibit any further proceedings of this kind.

BOMBAY.

Ship destroyed by fire.—The *Thomas Grenville* a large ship laden with cotton and opium on the point of sailing for China, was burnt to the water's edge on the 6th instant.

SCINDE.

Sir Charles Napier by the latest accounts was still at Scinde. The country was flooded by the rains, and much sickness prevailed among the troops—the Governor himself had had two attacks of the fever.

Améer Shere Mohammed was busy gathering troops, and it is said he had boasted that he would raise an army that would astonish the Feeringhees.

OVERLAND INTELLIGENCE.

The "*Hindustan*" from Suez and Aden 29th ult., arrived at Pointe Galle on the 8th instant bringing intelligence from England to the 6th May.

BIRTH OF A PRINCESS.

On the morning of the 25th April, at 5 minutes past 4 o' clock, the queen was happily delivered of a Princess. It is said to be a remarkably fine infant, not so delicately formed as the Princess Royal, and in features, more resembling the Prince of Wales. This important news was immediately made known to the town by the firing of the Park and Tower guns, and the Privy Council being assembled as soon as possible thereupon at the Council Chambers, Whitehall, it was ordered that a form of thanksgiving for the Queen's safe delivery of a Princess be prepared by his grace the Archbishop of Canterbury, to be used in all churches and chapels throughout England and Wales, and the town of Berwick-upon-Tweed, on Sunday, the 30th of April, or the Sunday after the respective ministers shall receive the same.

The Duke of Sussex, uncle of Queen Victoria, died April 26th.

A Post Office treaty with France has been concluded, which is to come into operation this month. The effect of it is to make a very important reduction on the postage on letters sent to and through France.

Sir Henry Pottinger is appointed Governor and Commander in Chief of the colony of Hong Kong.

The Solway West India Steamer having left Falmouth on the third of April and taken in coals at Coranna, as she was leaving the harbour under full speed struck on a sunken rock, and in 25 or 30 minutes after went down in 15 fathoms water 4 miles from the shore; 18 of the officers and crew and 17 passengers were drowned. The others were saved by means of the boats of the Steamer.

The presents which have been sent to Queen Victoria from the emperor of China consist of golden bedsteads and a quantity of silk of a sort which has never yet been seen in Europe. There were likewise two ear-drops worth £1,000 each; and a shawl worked in needle work, with every kind of beast on it known to the Chinese; besides 14 large cases each weighing 14 cwt. and a small box of jewellery.

Missionary.—A friend of the Church Missionary Society has just made a magnificent donation to that institution of £6,000 Consols, to enable it to commence a mission in China.

The Forty-third Annual meeting of the Church Missionary Society, was held May 2d, at Exeter Hall. The income during the past year had exceeded £115,000.

The Hon. George Turnour, late of the Ceylon Civil Service, died at Naples on the 10th of April. He was distinguished for his researches in Pali literature.

At Troy, in the United States, a portion of land slid from the side of a hill, and buried beneath it ten dwellings. Fifteen persons had been taken out dead, and seventeen seriously wounded.

West India Islands.—Since the late disastrous earthquake the yellow fever has appeared at Martinique, and raged with fatal effect among the survivors. 5,000 bodies had been dug from the ruins at Guadaloupe. The destruction of property by the earthquake is estimated at £ 4,011,000. A second earthquake was experienced at the north point of Guadaloupe on the 3d of March.

CONTENTS.—அட்டவணை.

Beschi's Instruction	-	129	வேதயொழுக்கம்	நாசு
Al-Koran No. 7	-	131	மகம்மதுசமயதால்	நாசு
Abbott's Lessons on morals	-	132	சன்னேறி	நாசு
English Grammar	-	133	வில்லியம் லெனினி என்ற	
Remarks on Beschie	-	134	தலை இட்கிவிழற் செய்	
Rules for the conduct of a Christian Life	-	135	த இலக்கணச்சாரம்	
Scriptural Proofs of the Doctrines and Duties of Christianity	ib.		சொல்லதிகாரம்	நாசு
On the attributes of Christ	ib.		கடிதம்—குறிப்பு	நாசு
View of the heavens	-	136	பிறிஸ்துமாராக்கம்	நாசு
Cural and Panchangum	-	ib.	பராபரம் நல்லவர்—விருத்தம்	ib.
On Tamil Classics	-	137	பிரகாசர விளக்கம்	நாசு
Communications, and Remarks by the Editor	ib.	139	குறள அம். அதிகாரம்	ib.
Summary of Tamil News	-	139	பஞ்சாக்கம்	ib.
Summary of English News	-	140	இலக்கியக்களஞ்சியம்	நாசு
			கடிதங்கள்	நாசு
			புதினச்செக்கதிகள்	நாசு—நாசு

வக. பட்டிகளினது பேச்சை விளக்கிக்கொள்விரும்பாதவனெவன்? இது கருமத்தைப் பற்றி வெகு அபுருவமான கதைகளுள்...

யசு. மாமது என்பவர் ஒரு காத்த தனது மூதன் மந்திரியோடே உடிக்கொண்டு இராச்சியத்தில் அழிந்துபோன திக்கைகோக்கிப் பிரயாணம்பண்ணி அழிந்துபோனகோட்டையின் மதிலுக்கு...

(Missionary Enterprises in the South Seas)

தென் சமுத்திரநீவில் நடந்த சங்கதி.

(Continued from page 51.)

அஞ்ஞானிகள் அநேகர் திலேயிருந்ததினாலே அவர்கள் இந்தக் கிறிஸ்தவர்களைக்கொண்டிருக்கவும், விசுவாசிக்கவும் தொடங்கினார்கள். ஒருமுறை ஒரு கிறிஸ்தவன் இந்த அஞ்ஞானிகளுடைய குறிக்கெட்டியிருக்கிற தெருவறியாய்ப்போகையில், அஞ்ஞானிகள் அவனை...

அப்படியே ஒருமுறை (இராயனுக்குத் துன்பம்வந்தபோது பரிசாரஞ்செய்தும் அவன் கமையாததைக்கண்டு சனங்கள் திலிவின்றுஞ் சில விக்கிரகங்களுக்குப்படாமலிருப்பதினாலேயே...

கோவலாகிய பராபரன் இவற்றிற் பிறியினமாயிருக்கிறொன்று தனைத்து அவர்கள் ஒருமித்து அந்த விக்கிரகத்தைப்போயுடைத்தார்கள். அஞ்ஞானிகள் அதைக்கேள்விப்பட்டு யுத்தம்பண்ண...

அஞ்ஞானிகள் கல்கம்பண்ணுவதற்குக்காரணமாயிருந்த (தகா) என்பவன் (தமதோ) என்னப்பட்ட கிறிஸ்தவர்களின் பிரதானிக்கு முன்பாகக்கொண்டுவரப்பட்டபொழுது நடுக்கிப் பயந்து வெட்டி "காணிச் செய்தவன் தானே." தீர் இயேசுக்கிறிஸ்துவிலுல இரட்சிக்கப்பட்டார், ஆதலால் நீர் பயப்பட்ட நேவையல்லவ் என்று. பின்பு, இந்தக் கிறிஸ்தவர்களும், அவர்கள் பிரதானியும், விக்கிரகாராதன்காரருக்கும் அவர்கள் பிரதானிக்கும், அன்றைக்கு விருந்துபண்ணிக் கிறிஸ்தமார்க்கத்தின் மென்மைகையெடுத்து அவர்களுக்குச் சொன்னார்கள். அவர்கள் தங்கள் விக்கிரகங்களை நம்பினதாலேவந்த கடுகையும் கிறிஸ்தவர்களிடந்த நன்மைகளை யுமெண்ணியாவருக்கிறிஸ்தவர்கள் ஆர்கள். (புள்ளும் வரும்.)

MR. POOR'S LETTER TO HIS LATE PUPILS—No. VIII. MY YOUNG FRIENDS,

Mr. Mills was no less distinguished for his zeal and effort in the cause of Domestic Missions, than in the cause of Foreign Missions. He was as fruitful and successful in good devices for promoting the spiritual welfare of his own countrymen, as for sending the Gospel to Foreign lands. In the years 1812 and 1813 he made an exploring tour, in company with Mr. F. Schermerhorn, a fellow student in Theology, through the more destitute parts of the Southern and Western States of the American Union. This tour was performed under the combined patronage of the Connecticut & Massachusetts Domestic Missionary Societies. The general objects of the tour were to preach the Gospel to the destitute,—to explore the country and to learn its moral and religious state—and to promote the establishment of Bible Societies and other religious and charitable institutions. In the accomplishment of these various objects, Mr. Mills and his companion had extensive private intercourse with the principal characters, both in church and state, in the extensive regions through which they passed. In very many places, an unexpected interest was awakened in the general objects of their Mission and in not a few populous towns and cities permanent arrangements were made for the formation of Bible Societies and other institutions for promoting the spiritual welfare of the people. The difficulties and dangers to which they were subjected in these travels were numerous. Many hundred miles of their journey lay through the wilderness, which was either uninhabited, or inhabited only by savages. But it was one object of their journey to ascertain through what channels, and at what hazard and expense, Christians in the Northern and Eastern States might render assistance to the comparatively destitute inhabitants, both whites and blacks, of the South and West.

The success attending the labors of the first tour, more especially the arrangements made in various places for future operations, of a benevolent nature, rendered it desirable and expedient, that a second tour be made through the same portions of country. Accordingly in the years 1814 and 1815 Mr. Mills, in company with the Rev. Mr. Smith, a recent graduate from the Andover Theological

Seminary, made a second tour to the Southern and Western States and Territories. For this tour they were bountifully furnished with Bibles and Tracts both in the English and French languages, and with credentials from several benevolent Institutions in the Northeastern States. In the capacity of almoners of the bounty of others, they were every where regarded as harbingers of mercy and "epistles of Christ." The journals kept throughout these tours, and the reports made to the several Societies by which they were sustained, can alone convey an adequate idea of what was effected. At the close of the report of the second tour, Mr. Mills observes, "On a journey of more than six thousand miles, and passing thro' a great variety of climates, in perils in the city, perils in the wilderness, perils on the rivers, and perils on the sea, the Lord has preserved us. Neither can we forbear to express our obligations to our dear Christian friends in the western country. We were strangers and they took us in. From many we received pecuniary aid, besides other important services; while the kind attentions and Christian fellowship of others alleviated our labors and comforted our hearts. In return for these favors, we have felt compelled to do what we could for them. Ever since we came back to this land of Christian privileges, we have been endeavouring to arouse the attention of the public and to direct it to the West." The lapse of years has shown that the good seed sown in the extensive regions through which these tours were made, sprang up and yielded a rich harvest of fruit, - some thirty, some sixty, and some a hundred fold. Large accessions, both in men and money were thereby made to the cause of Foreign Missions. Indeed it is doubtful whether

Mr. Mills could in any other way have so efficiently promoted this his favourite object as by means of these tours. And it is in consequence of their important bearing upon the subject of Foreign Missions and even upon the establishment of the Mission in Jaffna, that I am induced thus formally to bring them to your notice. We here have a practical illustration of the truth, that as soon as individuals or communities can be roused, on Gospel principles, to attend to the concerns of their own souls, they will become interested in the highest welfare of their fellow-men, and will be ready to lend assistance to such as are within their reach, though situated at the ends of the earth.

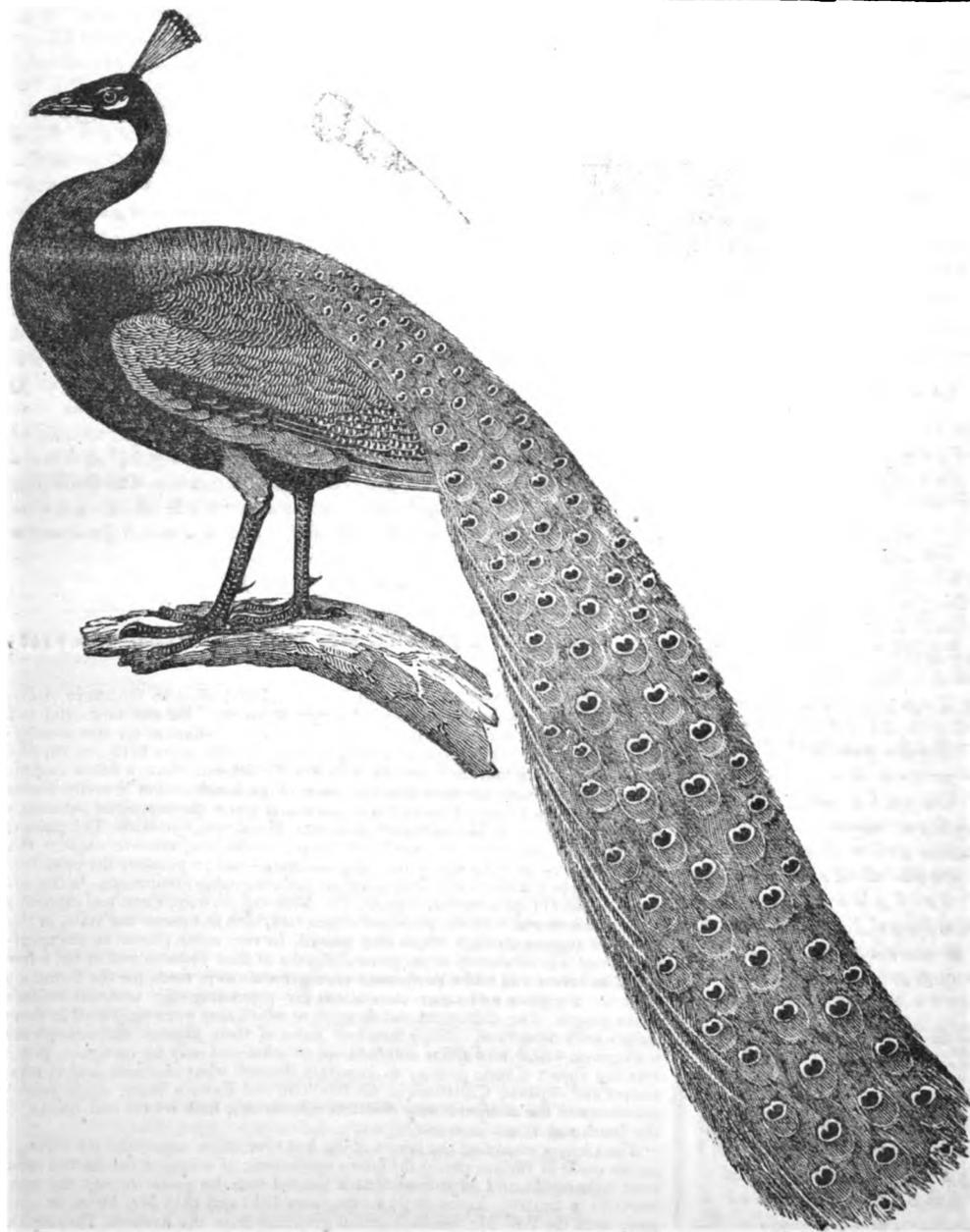
The formation of a *National Bible Society* was another object which Mr. Mills kept continually in view, in his tours though the states, and to which some of his best energies were for several years steadily directed; nor did he rest until he had witnessed the full accomplishment of his object. It was not known at the time, but has since been fully understood, that Mr. Mills had a far greater agency, than any other individual, in bringing about this important measure. His method of influencing the public mind on this subject was peculiar to himself. It consisted very much in inducing influential characters in different parts of the country, to write on the subject, and on various occasions to present its merits to the local Bible Societies and other organized bodies. After much had been done in the way of preparation, a convention of delegates, from different Bible Societies in the United States, were invited to assemble in the city of New York. This took place on the 8th of May 1816—a day long to be remembered in the annals

of the American people. It was then and there unanimously resolved by the delegates in session, "That it is expedient to establish without delay, a general Bible Institution for the circulation of the Holy Scriptures, without note or comment. And this was the origin of the American Bible Society, now second only to the British and Foreign Bible Society; and by the funds of which the inhabitants of Jaffna, and more especially the members of the Batticotta Seminary, have been in part supplied with copies of the Sacred Volume."

Little did Mr. Mills know what services awaited him, when he left his plough at South-Hampton in the 22d year of his age. It was then the height of his ambition to find his way to some obscure spot in a foreign land where he might spend his days in pointing the benighted heathen to "the Lamb of God that taketh away the sin of the world."

I have adverted to a few of the more important incidents in Mr. Mill's life. If you would become more fully acquainted with his character and with the important services which he rendered to his own country and to heathen nations in foreign lands, I beg leave to refer you to the "Memoirs of the Rev. Samuel J. Mills, Missionary to the South western section of the United States, and Agent of the Colonization Society, deputed to explore the coast of Africa." By Gardener Spring D. D. Pastor of the Brick Presbyterian Church in the city of New-York," having the following motto in Greek Viz. "Love seeketh not her own."

Tillipally, June } Yours very truly,
27th 1843. } D. POOR.



விலங்கியல்.

Brief descriptions of the most remarkable birds that inhabit the earth illustrated by cuts on a comparative scale.

மயில்.—THE PEACOCK.

தெவனதுகூடைய திரும்ப, பசு
கொண்டய சத்தமும் மயில் பட்டி
க்குண்டென்ற இத்தாலியதேபத்தி
துக்கெல்ல கொல்லுகிருக்க. இ
வ்வதிலட்சணக்கள் துப்பட்டுக்கி
ருக்கிறபடியினால் இத்தப் பட்டியி
ய் தன்மை இவ்வளவென்ற தெரிப
வருகின்றது. இதுதன் கூடைய தெ
கை விரிக்கும்பொழுதுமற்றம் உல
கத்திலே ஆண்டவன் படைத்தபற
வைகளுள் திறமும் திறமெந்தளி
குபமுள்ளதாய் இருக்கின்றது. அ
ப்படி இருந்தாலும் இத்தப் பட்

சி உலகத்தினரைக் கேட்கிறவுடனே இதைப் பார்த்ததில் அடைந்த சந்தோஷம் உடனே இல்லாமற்போய் பம்வந்தலும். இன்னும் இதைவிட, இந்தப் பட்டி மிருதியாகக் கலவெடுத்தித் தரும் பரிசிராதாபிருக்கிறபடியால் மனிதன் தன் வீட்டிலே நின்றுவதை வளர்க்கிறபட்டிகளில் சிலது அரிக்கண்டதைக் கொடுத்தபொலிதவும்மெத்தந்தொந்தரவையும், சேவியையும் உண்ட்பண்ணும். இது எப்பொழுதுத்தனது பண்பண்பான நோக்கையிலித்தமெத்தஅலக்கிருதியாய்க் கூந்தாடி அக்கதைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறவனுக்குத் தனது மிருதுவரனசெட்டையிலுள்ள பலவண்ணங்களையும் விரித்துக்காட்ட மெத்த அக்கலாய்ப்புள்ளதாய்க் காண்ப்புடுகின்றது. பேடைமயில் ஆணியுக்கு சிறிது. அலக்காரமுக்குமறவு. யாவக, இலக்கைத்தீவுகணினுள்ள காடுகளிற் கூட்டக்கூட்டமான உயிற் கிண்கணுண்டு. மயில் மெத்தவடிவும் திண்டிறதற்கு அதிகம் குசியாயிருக்கிறபடியிலேசனங்கள் இதைக் காட்டிவிருக்கவிடாமல்த் துரத்தபொய்ப் பிடித்துச் சாப்பிடுகிறார்கள். சாலோமோன் காட்களிலும், கிழக்குத்தேசத்திலிருந்தேறிவந்த சகலவிதச் சரக்குகளோடே குரக்கும் மயிலும் ஏற்றிக்கொண்டுவந்ததாகத் தெரியவருகின்றது. இவைகளைச் சில மிவெச்சதேசங்களிலிருந்து கிறேக்கதேயத்துக்கேற்றிக்கொண்டு வந்தாரகனென்றும், அவைகளிலொருசொடு ஆணும்பெண்ணும், உல. பவுண் காசக்கு விளைக்கிறதக்க அல்லவா லுமேலானதாபிருத்ததென்றும் ஏவியம் (Elian) என்பவர் விபரமாய்ச் சொல்லுகிறார். இன்னும் அலக்குசந்தரென்பவர் (Alexander the great) இந்த தேயத்திலிருந்தபொழுது, அபிரோதிக (Hyarotis) என்ற சதியின் கரைவழியே அநேகமாயிரம்மயிற் பட்டிகள்க் கிண்கிணயாகப்பறந்தபொனதிலுல் அவர் அழகில் மருண்டு இப்படிப்பட்டசிறப்பான பட்டிகளை ஆரென்றிதுவ்கொன்று அவ்வது தொந்தரவுசெய்வதுண்டா லுல் அவனுக்குக்கரே ஆக்கினை செய்வெனென்று சொல்லப்பட்ட அலக்குசந்தர் கட்டளை திருபித்தாரென்று தெரியவருகின்றது. இதைக் கேட்டாப்பொலி நாக்கள் மெத்த அதிகசயப்படுத்தவேயில்லை. ஏனென்றால், கிறேக்கர் இந்தப் பட்டியின் அழகைக் கண்டவுடனே மருண்டு இத்தப்பட்டியை ஆர் வந்தபார்க்கிறகுே அவன் பணவ்கொடுக்கவேண்டுமென்று ஒரு தீர்மானமுண்டுபட்டது. அநேகமாயிரஞ்சனங்கள் (Lacademon and Thessaly) லாசடிமான், தேலை ஏன்றணர்களிலிருந்து இந்தப்பட்டியைப் பார்க்கவேண்டுமென்று அந்நணமாக அத்தேனேயுக்கு (Athens) வந்தாரகனென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

வீட்டிலே கடமாடும்பட்டிகளில் அநேகத்தைப்போல இம்மயிற் பட்டியும் தானியத்தையே எப்பொழுதுத் தின்றுவந்தாலும் வார்த்தொடையிலே இது மெத்தப் பிரியம். மயிலானது மியையும் கத்தவமான பட்டியாபிருக்கிறபடியால் அது இச்சித்துப் பிண்டுடராத ஒரு பதார்த்தமுதியாயில்லைபென்று சொல்லப்பட்டுகின்றது. மயில் உல வருடத்துக்குமாத்திரம் இருந்து பிறகு செத்துப்போம்.

COMMUNICATIONS.—கடிதங்கள்.

சாயுக்காலப்பிராத்தின.—EVENING PRAYER.

செவின்சாதிபானச்சேரொண்ணுச் செங்கதிராபாவுலகல்நீக்கும் பங்கயா ஆவலுடனின் நிரலிற்றயலாயென்சுடராயென்கனிப்பாய்பொன்றிடாடென்னதிற்புக்கு. க. புக்குமிகவருளென்புண்ணெஞ்சிற் சோதிரான்மக்ஷமமாற்றுவந்தாலேயல்லால் மிக்கவுமேகான்பார்வையற்று கவருருளப்படியே உ. காண் என்று எல்கூர்ந்தோளும். ஆயித்தக்கவுருலாயமடையென்னுவிமாயின்னுமுன் டெனியால் மல்லதுற பூமின்னும் தின்றுப்பிடிக்குநிலாவல்லநிலைபிலென்னெஞ்சையின் நிரலில்லந்து க. ஏனென்றல் முன்னே பிருத்தவுள்ளபுக்குத் தானெக்கையகத்தித்தாழ்த்தியே மாணென்றபெண்ணினுறுப்புருத்தபெய்வினத்ததற்குண மண்ணில்மடிக்கும்விடம். ச.

விடம்கீக்குஞ்சிலவழிதம் வேதனே தீர்த்தாலடவ்நீக்கியெவ்வுயிரும் ஆறும் மட நீக்குத்தெய்வீகசோதிவந்தாற்றெத்தப்பட்டென்னுமமயவேகமற்றக்களுக்கும். டு. அக்கனிப்புண்டாருமொனியாம்போதுவென்னிலேயிக்ககற்புஞ்சுத்தமுமேலுண்டார் துக்கமிசுர்துற்றிச்சேசக்கும்பெனவி தூரமாகக் கவருலெலாக் கர்த்தரே தீர் நீக்கவும். ச. தீங்காலிருளுண்டேரீமையிலாச்சபைக்குமோங்காரமுற்றவலகைக்குமுக்கு பாக்காக ஆசெயத்தாரமவனிடயலாம் எடுவெனிச்சம் ரீசெய்ய காக்கண்டால் நேர் எ. நேர்வெற்றிவந்தியன்பாம் நீண்டமெம நீடியதே ஆர்மோட்சப்பட்டணத்தி லல்லிவாச்சீரமிருமென்றும் பிரகாசமாக்காலை யேசுவேயுற்றான்க்கெக் குளுமோசன். அ. ஓசன்னவென்றிரவீலோக்குபுகழ்சொல்லச் தாசனெனவென்னத் தலையூர்ந்துப்பேசரியநின்றுவடிவக்காட்டி நினைவையுன்மேமோட்டிச்சின்னமிலாத்தெந்தணக்கா சிவா. க. த. அ. ச. க. ம. ஆ. ஆ. ம. திருச்சிஊப்பள்ளி ரா. தெய்வலத்திராதன்.

நீதிசூடாமணி.

நிமலமானதாரகையே நினக்குவந்தனவ் கொடுத்தனம், நீதிசூடாமணியை விடுத்தனம் நீக்காதுன்பாவில்லை, நிச்சயமாகக்கிருபைசெய் நித்தியமுள்ளைத்துதிப்போம் நியாயமாகவே மதிப்போம் நீவாழ்வாயாக.

வேண்பா.

பொன்னிலொளிபோலும் பூவிண்மணம்போலும் தன்னுமருதிர்கவைபோலும், மன்னுரால் நீதிபரந்தெழுதுநீதிசூடாமணியைத்திதின்றிச்சொல்லவன்றென்றிது. க. பச்சோந்தியைக் கண்டு பன்னிறமென்பார்போலும் இச்சசகத்திற்பெய்வமெண்ணின்மென்போர், முச்சகமும் தந்ததெய்வமொன்றே சமயநீதோதும்பலவாவந்ததெய்வமுண்டோவமுத்தி. உ. தச்சனின் நிவீடுநானேசமைபுமோ அச்சனின் நியண்டமுண்டாருமோ, நிச்சயமாக்கண்டிருந்துமாதிகடவுளில்லைபென்றவர்கள் கொண்டகருத்தென்னுக்கூறு. க. சகலகலைகற்றென்ன தானதன்மட்டுசெய்தென்ன அலிலமுழுதோர்குடைக்கோண்டென்ன, பகலிபுபாடுட்டிச்செம்பொன்படைத்தென்னசேணுவகவீடுபெருஅவிடின். ச. கல்விக்கடிதாருக் காரிரும்புதானதிலும் வல்லவயிரமணிகடிதாம், சொல்லுமணி தன்னிக்கடிதாருத் தற்பரத்தையெப்பொழுதும் மன்னுவகெண்ணுமனம். டு. பாவின் நிமிக்கிணயபாலவ் வளருமோ தூவின் நி துண்ணறிவுகோக்குமோ, கோவின்நிக்கண்ணில்லான் செல்வானே கத்தரிக்கித்தமில்லாதான் விண்ணுவகக்கு செருவெனுவன். ச. கித்திக்காவுள்ளஞ்சேறடைந்தபாழ்க்கணறே வந்திக்காக்கைவின்ன்குமாருமே, அத்திசத்தி வாழ்த்தாதவாய்புற்றே வள்ளல்பதாம்புயத்தைத் தாழ்த்தாச்சிரம்பணக்காய்தான். எ. வாரிப்புளவளவும் வானவுளவளவும் மாரித்துணியளவும்மண்ணளவும், காரிகைபே கண்டவர்களுண்டோகடவுள் சாமர்த்தியத்தை விண்டவர் களுண்டோவினம்பு. அ. இரண்டோடர்தன்னிவிரண்டுகால்வைத்தற்றே திரண்டசமையக்களிற்சேறல், இருண்டபுலம்

அற்றவனேதேவையதனும்பொற்றிசெய்யப்
பெற்றவனெழுத்திபொறு. க.

பொன் னும்பொய்ப்பொகரும்பொய்ப்பூமியும்பொய் பூவையும்
பொய் (கல்)
மன் னும்பொய் மக்களும்பொய் வாய்ப்புபொய், தன்னு
சுற்றமும்பொய்தாலமுடபொய் துய்ப்பதம்பொய் கீழ்
தும்பொய்

அற்றமும்பொய், சாதியும்பொய்யாம். வ.

அந்தரத்திற்றம்பரத்தாருமோவத்தணர்கள்
யந்திரத்தின்மாரிவழங்குமோ, பந்தரத்திவ
பின்புண்டாருமோபேர்தலங்கனிற்றிரித்தும்
உள்ளவனேபொமோவுரை. வக.

எட்டிலிதைநெட்டுருச்சர்க்கரைபொட்டு
மட்டுத்தென்விட்டு வளர்த்தும், எட்டிநான்
உற்றகுணம்விட்டொழியாது பொன்முடர்
பெற்றகுணம்பொமோகீப்பக. வஉ.

வேற்றநாருவிபுமோமெதினியில்
நாரற்றமாத்தரகுணன் னுஉரோ, உரற்ற
வல்லவெழுத்தாணிவரையவுதவுமோ
வல்லவர்க்கெட்டாஅம்தவாமு. வக.

காகக்குயிலாமோ காரிரும்புபொய் மோ
மாகவுட்க்கண்மதிபாமோ, கீகமுணும்
கொக்கக் கண்மோவா. கோதியிலாமெ கிழ்
மக்க்கண்மணமக்க்கனோவாழ்த்து. வச.

ஆழிபுண்டாஅமருக்கனற்றமவிழ்த்தாலும்
பாழியெல்லாம்பஞ்சுசாப்பட்டாலும் கோழி
முலைதான் பெறினூஉல்கொம்புறனும்
நிலைவகுநர்நலவொற்றினே. (இன்னும்வரும்.) வடு.

* பாழி, மலை—இக்கான் முற்றமுலமை பற்றி நித்தும். ம
காணும்பொருத்திய முகரமைப் பிரபுகள் இவை நன்கவியாகிற்
கொள்ளுங்கள். புன் கவியாகிற்றன்ருங்கள். உக்கன் சித்தம் எய்
கள் பாக்கியம். தக்கன் திருவாக்குக்கு எதிர்வாக்கிலவச சலாம்.

We give insertion to the following article with the hope that it may be useful to the class of persons whose conduct it so severely reprobates. That there is ground for such severe remarks in the case of some we fear is too true. Our readers should however bear in mind, that the faults of a few may not be chargeable upon all, and it is not therefore reasonable to suppose that native Catechists as a class bring this degree of scandal upon their profession.

Again, it is lawful for native Catechists as well as other men to protect their just rights, and if in doing this they are called to appear in Court, and while there, conduct their proceedings in a righteous manner, no one has a right, for this, to accuse them of dishonoring their profession. It is cause of deep humiliation and sorrow to all who truly love the cause of Christ that of those natives who profess to be his disciples, so very few are found whose conduct testifies the sincerity of their profession, and who are willing to give up all for Christ's sake. Amidst this general defection, we hope there are some of the Lord's hidden ones, whom he will claim as his in the day when he maketh up his jewels. We trust our Correspondent is one of them; and that he is inwardly conscious of living a life of faith and holiness; if not, whatever may be the faults of others, it is out of character for him to stand up as an accuser of the brethren. See Matt. vii. 3-5; John viii. 3-9.

DEAR STAR,
It seems probable, at first sight, that an order of men who devote themselves entirely to the instruction of their fellow creatures, would be exempted from envy and from hatred; as their studies are all peaceable, and their labours directed to the diffusion of goodness, and consequently, of tranquility, both public and private, it is natural to suppose that the better part of the world would view them with favour, and that even the profligate would behave to them with distant respect. But it is a painful thought that Native Catechists and Teachers of this country, who are selected to constitute this order, come, by their improper behavior, short of this love and respect, not, indeed, considering that,

"Their own engagement binds them fast
Or, if it does not, brands them to the last."

The fault is indeed their own; improper levities, compliances, or negligences, diminish that dignity which their office, their labours, and their learning would otherwise maintain. To speak exclusively of the native deacons, catechists, &c. missionaries engage them, in the hope that they

will "walk worthy of the vocation wherewith they are called;" and with this view they are entrusted with the responsible duty of instructing their fellow benighted, superstitious country-men. The character and office, then, of a Catechist, when uniformly and completely maintained, are most useful and most honourable. "A worthy Catechist," in the words of an old writer, "is the father of his village, the guardian of the poor, the instructor of the ignorant, the proctor of the injured, the friend of all, even of those who are deaf to his instructions and despise his profession." If any human office can be justly called godlike, it should be the office of a Teacher of Christ's religion. Are then the Catechists of our country such; and can this be impartially said of them?—are they in the words of Cowper

"...devout, sincere,
From mean self-interest, and ostentation clear,
Their hope in heaven, servility their scorn,
Prompt to persuade, expostulate and warn,
Their wisdom pure, and given them from above,
Their usefulness ensured by zeal and love,
As meek as the man Moses, and with all,
As bold as in Agrippa's presence, Paul;
Should fly the world's contaminating touch,
Holy and unpolluted; are they such?"

But native Catechists are proud, avaricious, arrogant, and unjust, and consequently, they shew that,

"The sacred function in their hand is made
Sad sacrifice: no function, but a trade."

What gave rise, my Star, to these acrimonious reflections? Is it not their conduct daily observable in every place? We find them daily, and, consequently, always, more actively employed in their family, in their paddy fields, and in other secular concerns than in the awful duty entrusted to them. Does not this clearly shew the propriety of the statement of a pious minister, that *one-tenth of the heart of Catechists is on the Gospel, and the other nine-tenths upon their paddy-fields*. If those who should constitute one of the beauties of religion in itself, and the most necessary order of all (considering the state of things in this country) ecclesiastical arrangements, should be "decent and pacific," benevolent in their neighborhood, obedient to their superiors, hospitable to all, and virtuous in private life, the blasphemous heathen would not have dared remark, "கவின்ருவத்தவரோ குணப்பட்டவர் கூட்டத்துக்கே."

"Is this the path of sanctity? Is this to stand a way mark in the road to bliss?" Is this the way of letting their light shine over beathen darkness and Roman Catholic superstition, so that the people of both denominations may see their good works and glorify the God of the true Christians? Why should these sentiments be thus severely expressed? Is it not because the "word of God" is not "committed unto faithful men who shall be able to teach others also" both by their instructions and examples. Are the native Catechists of this place faithful men? Are they just? Are they diligently and exclusively employed in the work of the Gospel? If they be faithful, will they disgrace their profession in every way they possibly can? If they be just, how is it that they make unlawful encroachments upon the rights of their neighbours, and thereby become involved in difficulties with heathens and idolaters? If they be diligent in the work of the Gospel, what time do they find to carry on their law-suits in courts? When Catechists pass by the mission premises, they have a bundle of tracts under their arm.—When they have passed the said places, where do they go? They go either to their paddy fields to superintend the workmen there; or to attend to some other business relating to their family; or as is often the case, to courts, to give directions to their Proctors, or to receive further information, how they should proceed with the cases they have instituted in person. Is this the mode of discharging their duty? Shame! shame! How often do we see Catechists in Court for days together? Some of them are from Monday to Saturday in Court, and what time is then employed in teaching?

Now tell them, Dear Star, that they by such conduct, disgrace themselves, their profession, their country, and their nation. Their conduct shews they are no way better than *heathens and papists*. They should either hold fast mammon, and forsake God; or, if they love their own and others' salvation, do the contrary.—They cannot halt between two opinions—they should be content with their pay, since they are *handsomely* paid for the support of themselves and family, and consequently, should heartily, sincerely, and willingly be engaged in the work of the Gospel. If they do not, at least, for the future, tell them lastly that the number of Tracts they have taken to distribute, the journals whereby they have deceived their superiors, and every account they have delivered to the missionaries to confirm their proceedings, will stand against them in judgment when the King of glory shall come to distribute justice, "to every man according to the works done in the body."

Jaffna, 27th June, 1843.

Yours very truly,
A NATIVE PROTESTANT.

கிறிஸ்தவமார்்கம்.—CHRISTIAN.

RULES FOR THE CONDUCT OF A CHRISTIAN LIFE.

Abridged from "the practice of True Devotion" by Robert Nelson, Esq.

Christian Perfection.—Having in the former chapter given rules in relation to such actions as daily occur in the course of our lives, in order to persuade Christians to a careful performance of them, according to the measures there laid down, I will now endeavour to convince them, that true Christian perfection consists in an exact discharge of such duties, and consequently, their eternal happiness or eternal misery will be determined by them.

If Christian perfection was only to be attained by retirement and contemplation, by abstracting ourselves from the world and by giving up ourselves entirely to meditation and spiritual exercises, considering the necessities of life, in order to the support of it, and the capacities of the generality of men, how few, alas! how very few were qualified ever to arrive at so noble and worthy an end; men might excuse themselves from this duty by the necessity they are under of getting their living by the sweat of their brows, and by their inability to employ themselves in such spiritual exercises: the providence of God would seem thus to exclude them from being perfect, when his precepts had enjoined to enter in at the straight gate. Therefore we may be sure, that the infinite wisdom and goodness, would never make that method the only means of performing our duty, which was out of the reach of our capacities, his precept is addressed to men of all states and conditions, to be 'perfect' as 'their heavenly Father is perfect!' And his commandment is not hidden from thee, or afar off; it is not in heaven, that thou shouldst say, who shall go up for us to heaven and bring it unto us, that we may hear it, or do it? neither is it beyond the sea, that thou shouldst say, who shall go over the sea for us, and bring it unto us, that we may hear it and do it? but the word is very nigh unto thee, in thy mouth, and in thy heart, that thou mayest do it.

கிறிஸ்தவன் பூரணசந்தானாயிருக்கவேண்டுமென்பதைக் காட்டும் நியாயங்கள்.

எக்கட்டு காள்வரைவிற சம்பலிக்கும் கருமங்களை ஒரு கிறிஸ்தவன் யாதொரு வழியின்றி முடிக்கிறதவசியமென்பதற்கேற்ற தான சில நியாயங்களை எடுத்துப் பிறகிட்ட சந்திக்ககளின் வழியாயுரைத்தாலுமிப்பொழுது அப்படிப்பட்ட கடமைகளைக் கிறிஸ்தவர்கள் கோட்டமின்றித் தவறாமற் செய்தாலேயன்றி மற்று ம்படி பூரணசந்தானராகமாட்டார்சென்றும் அவர்களுடைய நித்திய இன்பதன்பும் அவற்றைக்கொண்டுநாளே வரையறுத்துக்கொள்ளுவண்டுமென்றும் போதிய நியாயங்களை இக்கணமேடு த்தக் கூறலாம்.

உலகை விட்டுத் தனிபிடம் புறந்து ஏகாந்த சிந்தை புற்றதத் தேவசிக்கைகொண்டு தெய்வபத்தியை மனதிலமுத்தி அந்தைத் தாக்குவதற்கேற்ற சேவனின் அவதிகளையும் சாதாரணமான சனைக்களின் நினைமையையும் ஊவதினிலே மாத்திரமொரு கிறிஸ்தவன் பூரணசந்தானாயிருப்பதண்டாலும், ஐயோ! எவ்வளவு கொஞ்சப்பேர் எவ்வளவு மிகுதியுக் கொஞ்சப்பேர் இப்படிப்பட்ட மெலானதும் யோக்கியமுள்ளதமான கோக்கத்தை யடைபத்திராணிபற்றவர்களாய்ப் போகிறார்கள். மனிதர் தங்களுடைய சொந்தியிற் காணப்படும் வேர்வை தோன்ற உழைத்துச் சீவனத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதவசியமென்றும், இப்படிப்பட்ட தேவபத்திக்கெடுத்த அப்பியாசத்தில்த் தங்களைக்கட்டுப்படுத்திக்கொள்த தங்களுக்குத் திராணியில்லாமல் அஞ்சொல்லி இக்கடமைவிலிருந்து விலகிக்கொள்ள ஏதுவாயிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட தன்மையினுபற்றவர்கள் பூரணசந்தானராயிராதபடிக்கு ஆண்டவன் தானே அவர்களை விலக்கிப்போடுகிறார். ஏனென்றால் இப்படிப்பட்டவர்களை இடுக்கவாசலவழியாகப் போகும்படி ஆண்டவன் தமது க

த்பனையைக்கொண்டு கட்டியுயிரெடுவர். ஆனதன்மையினாலே கத்தாயுடைய அளவற்ற குணமும் தன்மையும் அப்படிச்செய்வதே எக்களுக்குக்கொண்டதாயிருக்கிற கடமையைச் செய்து முடிக்கிறதற்கு வழியிருக்க மாட்டாதென்பது நிச்சயம். ஏனையாகிலும், சகலவீத கிருபாகத்தையுந் தன்மையையுமுடைய சகல குக்குமாண்டவன் காட்டுக் தற்பனையென்னவெனில், பரமண்டலங்களிலுள்ள உங்கள் பரமபிதா பூரண சந்தானராயிருக்கிறது போல நீங்களும் அப்படியே பூரணசந்தானராயிருக்கக்கடவீர்களென்றதான். அவருடைய கற்பன உன்னவிட்டு மறைக்கப்பட்டவேமாட்டாது. அந்தக் தற்பனையை காங்கக் கேட்கவும்கேட்டு அதிப்படி கடக்கவும் ஆரெங்களுக்காகப் பரமண்டலத்துக்குப்போய் அறைக்கொண்டு வருவானென்று நீ சொல்லும்படிக்கு அது பரமண்டலத்திலேயில்லை. அல்லது காங்கக் அதைக் கேட்கவும் கேட்டு அகன்படிசெய்யவும் ஆரெங்களுக்காகக் கடனுக்கப்பாலே போய் அதைக்கொண்டுவருவானென்று நீ சொல்லத்தக்கனையாக அது கடனுக்கப்பாலுமில்லை. ஆளும, அந்த வாதத்தைவிடப்படி செய்யுமொருட்டு அது உன்ன வாய்க்குக்கிட்டவும் உனதிருதயத்துக்கருகாகவுமிருக்கின்றது.

Scriptural Proofs of the Doctrines and Duties of Christianity.

Mercy of God in the Pardon of sin.

"Blessed is he whose transgression is forgiven, whose sin is covered. Blessed is the man to whom the Lord imputeth not iniquity." Ps. xxxii. 1, 2. "Thou hast forgiven the iniquity of thy people, thou hast covered all their sin." Ps. lxxxv. 3. (Ps. ciii. 3. "The Lord forgiveth all thine iniquities; he healeth all thy diseases." "Though your sins be as scarlet or crimson, they shall be as snow or as wool." Isa. i. 18. "Let the wicked forsake his way and the unrighteous man his thoughts; and let him return unto the Lord, and he will have mercy upon him; and to our God, for he will abundantly pardon." Isa. lv. 7. "Return, thou backsliding Israel, saith the Lord, and I will not cause mine anger to fall upon you; for I am merciful, saith the Lord, and I will not keep anger for ever." "Return ye backsliding children, and I will heal your backslidings." Jer. iii. 12, 22. "If the wicked restore the pledge, give again that he had robbed, walk in the statutes of life, none of his sins that he hath committed shall be mentioned unto him; he shall surely live." Ezek. xxxiii. 15, 16.

பராபரன் இரக்கமுள்ளவர்.

எவனுடையமீறதல் மன்னிக்கப்பட்டு எவனுடையபாவம் மூடப்பட்டதோ அவன்பாக்கியம். எவன்மேற்கத்தர் அவன் அக்கிரமத்தைச் சந்தாதநிருக்கிறாரோ அந்தமனிதன் பாக்கியவான். சங். கஉ. க. உ.

உம்முடைய சனைத்தின் அக்கிரமத்தைமன்னித்து அவர்கள்பாவத்தையெல்லாம் மூடினார். சங். அரு. க.

அவர் உன் அக்கிரமங்களெல்லாம் மன்னித்து உன்சேரக்காடெல்லால் ருணமாக்கிறார். சங். கா. க.

உங்கள்பாவங்கள் இவெரென்றிருந்தாலும், உறைத்தமழையைப்பொலியவண்ணமயாரும். அவைகவிர்ந்தாம்பரசர் சிலப்பாயிருந்தாலும் பஞ்சைப் பேரலாருமென்று கத்தர் சொல்லுகிறார். சங். க. 5. 1.

ஆகாதவன் தன்வழியையும் அக்கிரமக்காரன் தன்னினைவுகளையும்விட்டுக் கத்தரண்டைக்கு மனத்திரும்பக்கடவான். அப்போதவன்மேல் மனதுருளுவார். அவர்மன்னிக்கிறதற்குத் தபவுபெருத்திருக்கிறார். சசா. 40. 4.

மாறுபடான இலரவேலை, திரும்புள்ளது கத்தர் சொல்லுகிறார். அப்போது காம்பு உங்கள்மேல் கம்முடைய கோபத்தையிறக்கப்பண்ணுவதில்லை. ஏனெனில் நாம் கிருபையுள்ளவரென்று கத்தர் சொல்லுகிறார். என்மென்றைக்குக் கோபம்வையோம். மாறுபடான பிள்ளகளை, திரும்புங்கள் உங்கள் மாறுபாடுகளைக்குணமாக்குவோம். ஏரேமி. க. 10. 1, 2.

ஆகாதவனுயிருந்த அவன் அடைமானத்தைத் திரும்பக்கொடுத்தக்கொண்டிட்டதைச்செய்துநிதி அநியாயஞ்செய்யாதபடியாய்ச் சேவனின் கட்டணத்தில் நடத்தக்கொண்டால், அவன்சாவாமற் பிழைக்கவே பிழைப்பான். ஏசேசு. கக. 10.

ed in this book that Zavier's body was as a full blown lotus flower, though buried 3 months before. After three months, when it was absolutely necessary to carry his bones to Malacca, the coffin in which he was interred was opened and his body was found uncorrupted, and clothed with a new cloth, just sewed. When his body with the coffin was taken to Malacca, no sooner had it arrived there than the virulence of a pestilence, which was raging to a considerable extent in the neighbourhood of Malacca and which had swept away many lives, was abated. When his body was buried there; the grave dug for his interment being somewhat too narrow it was necessary to force the coffin hard into the grave, when his face and sides were so knocked against the grave that they were bruised, and blood issued from the wound. Afterwards another grave was prepared, in which he was buried. After four months the grave was opened and his body taken up to be carried again to Goa when it was found as before that the blood was issuing from the bruised parts. His body was put in a coffin mounted with gold, and on its passage to Goa, the ship in which it was embarked, being in imminent danger, and about to be wrecked, the men raised a supplication in the name of Zavier, when the rocks against which the ship ran were blasted as with the sound of a cannon. Afterwards without any difficulty they proceeded on their voyage, and arrived at Goa with great prosperity. The body was there put on a table, set with gold, silver and gems, and remaineth there till this day.

Secondly. From Prayers made by divines. The form of the prayer the people use at present, is, "O blessed Zavier, who performest a great many miracles! O blessed Zavier, who hast received supernatural gifts, so that thy body may not perish!"

Thirdly. From the book called "Confutation of errors in Religion." It is mentioned in this book that 66 years before the arrival of Beschi in India, St. F. Zavier came to India, with the desire to ameliorate the condition of the people by preaching and by setting a good example, and by turning them from their superstition and ignorance to the light of truth and knowledge. His body is now at Goa without turning either to corruption or putrefaction.

The literal meaning of the word "Zavier" is, *the dead body will never turn either to decay or corruption.*

There is not a shadow of doubt that Zavier came to India through the divine appointment. If he came according to his own will, his body will instantly perish; but Zavier is one of devoted piety, and a member of Christ's Church.

Fourthly. The priests who have come from Goa corroborate the statement above alluded to.

Fifthly. Some persons at Caytes who have been to Goa, corroborate the statement and say that they have seen the body in the state before mentioned. Thus Mr. Editor, I have furnished evidence which is clear and most obvious. I am also informed that there are 6 other bodies of pious men besides Zavier's that remain in an incorruptible state, viz:

- | | |
|--------------------------------------|---|
| Francisco, in Italy | } All Catholics and those who profess other religions unanimously aver that this is true. |
| John, in Portugal | |
| Thomas, in Sicily | |
| Edward, (King of England) in England | |
| A nun, in Italy | |
| Mary, in ditto | |

What I have said is, it seems to me, evidently true, because the Books from which I have extracted this evidence are just like a golden lamp set up in a golden mountain which gives light to all the world. You may go and ascertain whether what I have said is true or not. It is a country that lies very near to you. There can be no doubt, but that the persons just enumerated have come through the divine appointment. Our conscience affirms, that those who have come through the appointment of God will preach the *truth* but will never preach a *lie*. Therefore it is very good and profitable to learn of this true religion. It is very good to walk by this way. The learned men, though they know the truth of this, are like mute persons.

Therefore I ask you the Editor how can we make Francis Zavier's hair grow, the blood circulate through the arteries, if the case is false and ungrounded.

Yours &c,

S. ANTHONY PULLA,
A Lover of History.

Remarks by the Editor.

We have not time to say all we could wish on the above communication. Our readers should take particular notice of this specimen of Roman Catholic credulity, and of Romish priestly fraud and imposition. The books from which our correspondent derives the evidence of the incorruptible state of Zavier's body, and of the wonderful miracles performed by it, are such books as the Catholic priesthood would circulate instead of the Bible. These ridiculous stories of the bodies of saints, might have obtained credit

in former days; and may now, where the people are in ignorance; but in enlightened countries, as England and America, even the Roman Catholic priests themselves are ashamed of such books, and disown them as being inventions of designing men.

Our correspondent will doubtless be surprised when we tell him that even his holiness the Pope, and his lordship the Roman Catholic Bishop of Ceylon, would be ashamed to state publicly that such stories as he has related are to be believed. And the reason is because they know there is not a word of truth about them. We say again, such stories are only designed to impose upon the ignorant; and the wicked substitution of such falsehoods for the pure teachings of the word of God among the people, is one ground of our complaints against the Roman Catholic church.

The evidence adduced by our correspondent is—

1st. The testimony of three Religious books,

2d. From the Reports of Priests and others who have come from Goa who assert that they have seen the body.

Before we can believe what is stated in these books, we wish to know who wrote them; and when they were written, and whether the writers were personally acquainted with the facts they mention, and whether they were persons of scrupulous integrity. The testimony of an anonymous book concerning statements of this nature will not be regarded by a candid mind as any degree of evidence of their truth. How easy is it for any impostor to invent stories and publish them as truth, where the people are so ignorant and credulous as to believe things without reason and without inquiry.

In this way have the ignorant Roman Catholics been led to believe these foolish stories. The enlightened and pious Roman Catholics do not believe them, and are ashamed that any others should believe them.

With regard to the testimony of priests, and other persons from Goa, before we can believe their word we wish to know their names and their character. If they are persons who were never known to have spoken aught but the truth and whose characters are in all respects good, we may believe that they did not intend to deceive, by saying that they had seen Zavier's body in an incorruptible state, with fresh blood oozing from the bruise made so many years ago in Malacca. But before we can believe that what they say is true, we should wish to be certain that they were not deceived by the priests at Goa. How do they know that the body they saw at Goa was Zavier's? How do they know the blood was not put on the body by the priests for the purpose of deception? The Roman Catholic priests have very often done such tricks, and they may do them again; and persons who are desirous to believe such a fabrication may very easily be imposed upon, and report what they have seen as truth. We do not think our readers can place the least reliance on this story on the evidence adduced by our Correspondent. It is not evidence that would be received in court for the establishment of such a statement, and what a court would not receive we may safely reject.

Our Correspondent says, as the country is near, we may go and ascertain from personal observation whether it is true or not. We answer to this—we have no time nor money to spare for such an object. And if we were to go we should fear some harm; for with such an object in view, our presence would not be very acceptable to the Romish Priests at Goa. If our Correspondent has leisure and will undertake to go to Goa and obtain the body and bring it here for our inspection, we pledge ourselves on seeing it in an incorruptible state with fresh blood oozing from its bruises—to pay all his expenses, to turn Roman Catholic and devote our paper to the propagation of that faith. Not only we, but hundreds of others would be ready to turn Roman Catholics on such evidence of the truth of their faith. Till we can obtain a sight of the body and examine it for ourselves, we shall believe what is said of it to be entirely false, and instead of regarding it as evidence of the truth of the Roman Catholic faith, it should be regarded as a specimen of the craft and falsehood used by Romish priests to make ignorant people their dupes and slaves.

காண் மலரெழுதுங்க்தொலிபொலத்
தென்குமிதபச்செழுலர்யூப்ப
உதயதாரகைநையொலிபடலிக்கும்
விதிருமைவெதயப் றனக்கு.

தங்களுடைய தாரகை ந புத்தகம். அஃ பக்கத்திற் சவுக்கை யதாறிவிலவனம்பின்னடவர்க்கு குமாரசு கந்தராயிங்குபெயல்ப வர், ஒட்டிலே வறுத்தலித்து முறைத்தவாமம் என்ற ஓர் கதைத் து அருந்தம் வினுவியதற்கு என்சிறந்தறிவுக்கற்றித்தட்டெழுதத் துணிய்தம் அக்கதை உடற்குறைப்பற்றியதாயும், வவுக்கை இச் சைக்குச்சார்த்ததாயுமிருக்கிறபடியால் அத்தைச் சக்கைபொருத் திய தாரகையற் பிரகாரஞ்செய்கிறதற்குத் தருத்ததல்லவென்றயா ன் தீனைத்து எழுதாமலவிட்டுவிட்டேன். ஆளுவ சனம்பொருத்தய

Dr. Misso having been previously informed of their intention to wait upon him kindly received them when Mr. M Perera got up and after a short and neat speech on behalf of the Subscribers read the following address:

"Sir.—It gives us great pleasure to come forward on this occasion to eulogize distinguished merit, and to convey our kind acknowledgments for the many and unbounded services you have rendered to us and our families; we are sensible that in this town there is not an individual of your profession, nor has ever been, one who deserves to be complimented with a more general approbation than yourself. —Your calm and placid temper, the readiness and willingness you have at all times evinced in attending the sick and the infirm; your firmness and the resolute manner in the performance of your duties, and your enlarged hospitality to the poor and necessitous of all descriptions, have rendered you an amiable member of Society—As gratitude should always be acknowledged for favours conferred, we deemed it prudent to render you some tokens of regard, but may it not be understood, nor do we for a moment suppose that this would in any degree recompense your invaluable services—It is not in our province to enumerate your professional talents, but Sir, we presume to say that your abilities in your profession are well appreciated by those who had the happiness to have come under your medical care—In conclusion Sir, we affectionately and with pure motives now present you with this token of our esteem—Trifling as this may appear, it conveys our kind remembrance of your past invaluable services."

"As it is intimated to us, that you are soon to enter into another sphere of life we would be doing injustice to our own feelings, should we not on the occasion express our ardent wishes for all the conjugal happiness, length of days, prosperity in your undertakings, and a prolongation of your continuance amongst us, and above all we wish that you and yours may be abundantly blessed by the great Head of the Universe."

Dr. Misso then returned thanks to Mr Perera and the company assembled in nearly the following words—

"Gentlemen.—I feel much gratified at your flattering address and the kind tokens of your grateful remembrance you have just now presented to me in the name of the subscribers who have honored me with their presence on this occasion, and those that are absent—I beg that you will accept and convey my heartfelt thanks to yourself and others who have been prevented from attending—It shall be my utmost endeavour to serve you to the best of my powers so long as I shall be encircled by your society, and it shall be a pleasing remembrance to me when I recollect that I lived in the affections of the inhabitants of Negombo.—In conclusion, Gentlemen I thank you for your hearty wishes as respects the life I am about to enter, and in return I wish you and your families may realize similar blessings as wished for by you to myself."

The company then separated.

Negombo, 26th June 1843.

To the Editor of the "Morning Star."

Sir,

Colombo 3rd July 1843.

I shall feel thankful to you to give insertion in the next Number of your paper to the hereunto annexed inscription quoted from the gold medal presented to Mr. M. J. Ondaatjee from the Bank of Ceylon; and I further request you will be kindly pleased to translate the inscription into Tamil and to publish it in both languages viz. in English and Tamil.

I am Sir, Your most Obedient Servant

G. J. T.

A SUBSCRIBER.

- "From the Bank of Ceylon"
- "To Mr. W. J. Ondaatjee, shroff,"
- "For his fidelity, accuracy, and good"
- "Conduct in the service of the Bank"
- "Since its establishment."

J. REID MACKENZIE

June 30th 1843.

Manager.

This mark of approbation was presented to that young man for his faithful services to the Bank in the presence of several respectable Gentlemen, viz:

- H. RITCHIE, Esq. Local Director Bank of Ceylon
- J. STANTON, Esq. New Manager
- J. R. MACKENZIE, Esq. retiring Manager Bank of Ceylon

And several other English and Native Officers of the same department

ஓடு கதை.

முற்கால வழக்கப்படி ஒரு இராசாவுக்கொரு மடையனிருந்தார். அந்த மடையனிடத்தில் இராசா ஒரு பொலவக்கொடுத்த உண்டைப் பார்த்திலும் அதிக மடையன் கீ. காணும்பொழுது இந்தப் பொலவ அவனிடத்திற்கு கொடுத்துப் போடென்று சொல்லக் கெட்டபய ய்க் கட்டியபிட்டார். கொஞ்சக் காலத்தின் பிறகு இராசாவுக்குத் தன்பட வந்து சாகவேதவாயிருந்தபொழுது, இந்த மடையன் அவரைப் பார்த்தவந்த சமயத்தில் காள் சிவிரம் உண்டை விட்டுப்போகப்போகிறேன் என்று இராசாச் சொன்னதை இவன் கேட்டு "எங்கே போகப்போகிறீர் ஐயா?" என்று. அப்போதிராசா "மற உலக வாழ்வுக்குப் போகிறேன்" என்

நர். அதற்கு மடையன் "எப்போ திரும்பி இவ்வடம் வருவீர்? ஒரு மாதத்துக்குள்ளாவோ?" என்று. அப்போது இராசா. "ஒரு மாதத்துக்குள்ளே வரமாட்டேன்" என்று. திரும்பவும் மடையன் ஒருவருடத்துக்குள்ளாக வருவராவென்று கேட்டான். அதற்கும் இராசா இவ்வை என்று. திரும்பவும் மடையன் 'யிவ்வை எப்போது இவ்வடம் வருவீர்' என்று மறபடியும் கேட்டான் "ஒருக்காலும் இவ்வடம் இனிமேல் வரமாட்டேனென்று" இராசாச் சொன்னார். இன்னும் மடையன் "நீர் போகிறீரே அந்த இடத்தில் உமக்கு என்ன போசனம்?" என்று. அப்போது இராசா ஒன்றுமில்லை என்று. உடனே மடையன் சொன்னது ஒன்றுமில்லாவிடில் தூத்தப் பொலவ எடுத்துக்கொண்டுபோம். இப்படிப்பட்ட மடைத்தனத்துக்காக நாள் குற்றவாளியல்ல.

புதினச் சங்கதிகள்.

யாழ்ப்பாணம்.

தமிழ்ச் சமயம் பிரபலமான இடம்பரம்ப. கோலி, மும்புகோணம், மதரை, சென்னைபுறமுடைய மகா லைவக்கீர்த்தி கெட்டியிருக்கும் கோலிக்கையில் மறில்களும் செப்திருக்குக் தேர்களினும் ஒரு மனிதன் கண்ணிருக்கானவும், காதிருந் கேட்டவும், வாயிருந் பேசவும் உடாத மகாலக்ஷைகொண்ட பட்டக்களுக்குத் திரவளும் வராத் திருப்பதைச் சனக்கையில் அநகர் கண்டிருப்பார்தென்பதற்குச் சீரெழுத்துச் சந்தேகமில்லை. ஆகிலும் இவ்வகைக்கொத்த இலக்கணக்கொள நித்திரக்களும் பட்டக்களும் அச்சிபாணிகள் தங்கக் வித்திரக வணக்கத்துக்கொத்த நியமதிட்டைகளுக்குத் தருத்தவென வயத்திருக்கிறீர்களென்பது நிச்சயம். கன்னுறை கல்லொருக்கமென்றவகையிலுந் கட்டுப்படுத்தப்பட்டாரகோ அல்லது நியாயப்பிரமாணத்துக்குப் பயத்தாரகோ அல்லது இப்படிப்பட்ட மிருகத்தன்மையான செப்கைகளைச் செய்தகொடுக்கப் பழக்கெனவர்க்கில்லாததினால் அதற்கு முன்னும் இப்படிச் செய்யாமல்விட்டுவிட்டாரகோ அதுதெரியுமா. இன்னும், பண்டத்தெருப்புக் கோலித்துக்குச் சார்த்த சதுப்பு: ரக் குறிச்சியிற் கெட்டியிருக்கும் ஒரு தமிழ்ச் கோலிவந்துள்ள தேரில் மிருதியுக் கோலான பார்த்தால் கடுக்கத்தக்க கேட்டால் காணத்தக்க நித்திரக்கக் வெட்டியிருக்குதென்று கேள்விப்பட்டதேயொழிய இதற்கு முன் இத்தகையபல இவ்விரதமான பட்டக்கள் தெரிவிருக்குதென்று காங்கன் கேள்விப்பட்டவர்க்கல்ல. ஆகிலும் கொஞ்சமாதத்திற்குமுன்னே மாண்புபாயிற் கோலிவந்து சார்த்தகதமையென்னும் குறிச்சியிலுள்ள அம்மன் கோலிவந்து மு. தவானிகளாயிருக்கப்பட்டவர்க்கு தாங்கன் அருக்கானதும் வாய்ப்பேசவும் துறியாத வித்திரகக்கீர்த்தி பத்திகொண்டவர்க்கென்பதை மறபெருக்குக் காட்டுமபொருட்டு வடக்கே குற்றமென்னும் ஊரிலிருக்கும் ஆசாரியுக்க கொண்டுவிட்ட வடக்கே செய்திருக்கிற மாதிரியான தேர் ஒன்றைச் செய்திருக்கிறீர்கள். இத்தத் தேரையே வெகுபேர்பேர்ப்புக் கண்டறிந்தாரகா. கண்டவர்களில் அநகர் உத்தரப் புகழ்த்தகொண்டவர்கள். நியாயப்பிரமாணத்துக்கு விரோதமாக இப்படி வச்சைக்கொண்ட செப்கையைக் கண்ட தலைமைக்காரரும் இதைப் பற்றி அறிவிக்கக்கடையாயிருக்கும் ஒரு சொல்லென்னும் வெளியில்விட நினைக்கவில்லை. கன்னுலை பார்த்தக்கேட்டாத இவ்விர நித்திரக்களைச் செய்யாமற் பண்ணவும் செய்தும் வையாமற்பண்ணவும் ஒருவரும் ஏழும்பித் தடைபண்ண வண்ணவில்லை. இவ்விர சூப்புகைப் பண்ணிவைத்தாலென்றி மற்தம்படி அஞ்சுண்கொலில் அவக்கிருதியாயிருக்கமாட்டா. தென்று நினைக்கிறார்கள். அப்படிச் செய்தே உத்தமமென்று ஒத்துக்கொண்டிருக்கீர்கள். ஆகிலும் சுத்தமும் பரிசுத்தமும் ஒருவன் இவ்விர இவ்விர செப்கைக்கெட்டகைகளைப்பண்ணுதானால் அவன் அச்சியானிகள் டவிரெனத்து கிறெடுல்லாம் சத்திடதேவனுக்கல்லப் பசாக்கே செனத்துக்கிறுக்கென்று அவன் மனதில் எல்ல நியாயமாப்ப்படும். கிறிஸ்து மார்க்கத்தை அநகர்க்குக் கோலானமேதாரினிக்கு முறைக்கப்பட்டே காம்பிவித்திரகக்கை மெய்தி கன்னியத்தன்க்கவகாராயிருக்கிறோம். ஏனென்றால் அவர்கள் இப்படியே கேடும் இவச்சையுக் கெட்டவிதமாய் விதிவகாராதன செனத்துக்கிறதற்கு விடுகிறதேயில்லை. இப்படிப்பட்ட இவச்சைக்கெட்டைத் தடுக்கிறதற்கு நியாயப்பிரமாணக்களை உண்பெண்ணினை அபிப்பிரகளுக்கு காங்கன் கன்றி செனத்துக்கிறோம்.

இக் கண்கெட்டுவாக் கிராமங்களை அழித்ததினால் யது ஆடுமாடுகளும் க. திலட்சம் ரூபாய்க்கு விடுபெற்ற உடமைகளும் 8 சமாய்ப் போனதுமன்றித் கூய மனிதருமயிர் மடிந்தார்கள்.

வம்பாய்.—களவு.

ஐந்து கூட்டஞ் சிப்பாசிமார்க் கொஞ்சநாளைக்குமுன்னே எவது ரூபாய்க்கொண்டு வேறொரு கிராமத்தக்குப் போகையில் திடையிற் கள்ள்கூட்டம் தின்று மறித்து சிலது ரூபாயையும் பறித்து ஐந்தபேரையுங் காயப்படுத்தி வேறொருவரையுங் கொன்று போட்டோடிவிட்டார்கள்.

பிறகுட்ட பக்குளி மூ யக தீ— பிலன்று இரண்டு இந்துவா விபர் ஞானலகாணம்மென்று அடியெரிக்கக் சபையிற் சேர்ந்தார்கள். இவர்கள் இருவரினாலொருவன் கிறிஸ்துவின் மூலமாயுண்டான இரட்சிப்பின் வழியைப் பற்றி இரண்டுவருடக்காலமாய் படித்த டெக்சுண்டுகள்தான். மற்றவன் தெவிட்டுச் சாகியானும் சென்னைபட்டினத்தில் லதாயித்திருந்த இராணுவத்திலொருவனுமாய் இருந்தான். இவன் மலாக்கா தேசத்திலிருந்தபொருதே கிறிஸ்து மார்த்தைப்பற்றித் தேவவிப்பட்டிருந்தான். இவன் இப்படிச் சபையிலே சேர்ந்ததினால் இவனுக்கு வேறொருவருடைய வருத்தமும் இட்டேடும் வந்தும் ஒன்றுக்கும் பிக்கொடாமல் வேதவசனத்தைவாசித்து அதிநுண்மமையை எல்லாருக்குஞ் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறான். Dnyanodaya No. 4.

இன்னும், கொஞ்ச நாளைக்குமுன் நானூபேர் சத்திய திருச்சபைப் பிற் சேர்ந்தார்கள். இந்தப்பெண்பிண்களில் இரண்டுபேருந்தருமப் பள்ளிக்கூடத்திற் சேர்ந்தவர்கள். இவர்களிலொருவன் வெருகாலமாக அமெரிக்கக் குராமாருடன் சேர்ந்த தருமப்பள்ளிக்கூடத்தைப் படிப்பித்துக்கொண்டிருந்தான். மேற்பொலியிய கா லுடேரிலொருவன் முன்னே சிப்பாசித்தொழிலேற்பட்டிருந்தும் இப்பொழுது பள்ளிக்கூடம் படிப்பித்துக்கொண்டிருக்கிறான். இவன் குணப்பலவிரும்புரை இவன் படிப்பித்த பிண்கள் அறியவந்தபுளே பள்ளிக்கூடக்கமர்ட்டொடெய்தும் விட்டார்கள். அவன் கிறிஸ்தவகுசுவாயிருக்கிற சமயத்தில் சனங்கெல்லாரை இரண்டு அவனைத் தங்களுடைய பள்ளிக்கூடத்தைப் படிப்பிக்கவேண்டுமென்று கேட்டும் அவன் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. அவன் ஞானலகாணம்பெற்றதின் பிறகு சனங்கெல் வந்துகி கிறிஸ்து மார்த்தைப்பற்றி விட்டு உளது முற்பிதாக்களுடைய மதத்திற்கு மறுபடிபுத்திரும்பி வருவதன்மூலம், உன்னைச் சுத்திசரிக்கவேண்டியதற்குச் செல்லுஞ் செவ்வெல்லாம் காக்கன் தருவோமென்று அவர்கள் சொல்லியும் அவன் சம்மதிக்கவில்லை. இதைக்கொண்டு காக்கன் அறிமறதென்னவென்றால், இந்து மதத்தின் படி ஒரு மனிதன் கொஞ்சப் பணங்கொடுத்துப் பாவப்பிராய்ச்சித்தத்தை அடைவானென்று திட்டமாய் விளக்குகின்றது. இந்தப் பணத்தைப் பாவப்பிராய்ச்சித்தத்தைப்படைப்பவருக்கிறவன் கொடுக்கத்தேவையில்லை. கிறிஸ்துமார்த்தை விட்டுவிடச் சம்பவித்தாவிலுண்டாக இத்தகைய பணத்தை சேர்த்துக்கொடுப்பார்கள்.

கொஞ்ச நாளைக்குமுன் வம்பாயிற் கப்பிட்டுக்கட்டிக் ஒரு வழக்குத் தீர்மானமாயிற்று. எப்படியெனில், பாசிலு என்னுஞ் சாதியல்லரண்டுபேர் கிறிஸ்தவர்களானார்கள். இவர்களிலொருவன் சொல்லப்பட்ட கப்பிற் கோட்டையருத்து இவன் கிறிஸ்தவகுமுன்னே நவதுக்குப் பிறந்தமகனாக் கேட்டெக்குப்பிடித்தவரு ம்படிமறியற்கடத சி ஒன்று இவனுக்கு வந்தது. அப்பொழுது கப்பிற் கோட்டா இவனுடைய மகன் தனது பெரிய பிதாவுடனே லுருக்கவிடாமற் பிடித்து இவ்விடத்திலேதானே ஒப்புத்துப்போட்டார்கள். ஆகையால் கிறிஸ்தவர்கள் பெற்றுகின் டோக விரக்கவேண்டியது. அவர்கள் கல்லைதவர்களானாலும், அவனடையுக்கு வருமானத்திவிரகிமைப்பக்குகிடையாமற்போகுவமர்ட்டொடது. கப்பிற் கோட்டா இதகாரியத்தை மறுவிதமாய்தீர்த்துக்கொட்டார்களாலும், அவர்கள் அகிராயிருக்கவேண்டு. இப்படிதீர்த்திரைவையைப் பற்றிப் பாசிலுசாதியாருக்குக்கித் காட்டெறிப்பரிய குழப்படி கட்டித்தென் கேள்விப்படுகெடுமே.

ஒரு பிராமணப்பிணியானாண்டான் தமீழ் மதத்தைவிட்டு கிறிஸ்துமதத்தில் வந்த வரலாறு.

இந்தப் பிணியானாண்டான் கிறிஸ்தவகுமும்பொருட்டுச் சிவசம பத்தைவிட்டுக் கிறிஸ்தவர்களுடைய சேர்த்துகொண்டான். இவருடைய பிதா ப் பூடுவென்று ஒருக்குப்போன பிறகு இவருடைய

மூத்ததமையன் ஆமெதகசர்த்துக்கு வந்து கிறிஸ்துமதக்குருமார்க் தன் தம்பியை அனுப்பிச் சாதியை விடப்பண்ணித் தங்களிடஞ் சேர்த்துக் கொண்டார். எனக்கு அவ்விடத்திலுள்ள மலக்குத்துக்கு முறைப்பாட்டுக் கடதாசியொழுதிக்கொடுத்தபொழுது அந்தப் பிணியானாண்டானே இதற்கு மாறாகச் சொல்லப்பட்ட ஒரு மார்தன்னை அனுப்பித் தந்திரமாகப் பிடித்துக்கொள்ளவில்லையென்றும் தான தன் மனமாகவே குருமாரிடம் வந்தானென்றும் தான் இப்போ கிறிஸ்து மார்த்துக்கத்திற் சேரப்போகிறென அம தனது சகோதரன் கையிலே தன்னை ஒப்புக்கொடுக்கவேண்டாமென்றுபொழுது மலக்குத்துக்கறிவித்த பொழுது அவர்கள் இருதிுத்தவர்களுடைய பிராதையுங் கண்டு வருக்கைத் தன்னிஷ்டனே மூத்த சகோதரன் பூலுவுக்குப் போக இவனுடைய தமயி கிறிஸ்தவர்களுடனே சேர்ந்தருந்தான்.

காசி.

ஐந்து வீசாரைப் பிடித்துக் காசிப்பட்டினத்தில் ஆசுபத்திரி யொன்றிலடைத்துவைத்ததினால் அவர்களில ஒருவன் நடுச்சாமத்தில் எழும்பி இரண்டு பேரை அழுச்சி மூச்சடைக்கப்பண்ணிக்கொன்று போட்டான்.

சிந்து—இங்கேக்கனிற் சிந்துதேயத்திற் சோனாமாரிப்பய்தன்மன்றி இரணவீரர்களுக்குள்ளும் துன்பமதிக்கமாய்ப் பரம்பியிருக்குது. சிறி சாலக நாபியரென்பவரும் இரண்டுமுறைகரம பிங்கடந்தார். ஆமியர் சிறி மகம்மதுஸிதன் போருக்காயத்தமாய் இராணுவத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டுகிறதில் முயற்சியாயிருக்கிறது.

இங்கிலாந்து.—வேதாசம சங்கம்.

வேதாசமசங்கத்தின்போர்த் போன் வருடக் கண்ட பணவரவுபயன். கூலதுசாளசு சிலிக்கு உ. பென்ஸி அ. பொன வருடத்திற் பிரகாரஞ்செய்யப்பட்ட வேதாசமங்களின் தொகை, 6 இல. அபுதகூய இச்சங்கத் தொடங்கிக் கக வருடக்காலவரையில் அச்சிற் பதிக்கப்பட்ட ஆகமங்களின் தொகை 6 கோடி. இய இல. உதுகாசு இப்பொழுது பரிசுத்த வேதாசமத்தைப் பரம்பப்பணனுகிறதற்குப் புறேடுடைண்டொ மார்த்தைப்பா பண்ணும் பிரயெத்தனைதையு, அத்துடன் கத்தோலிக்கரும் மகம்மதுஸிதரும் அக்கியானிகளும் பண்ணுவரும் முயற்சியையும் ஒத்துப்பாத்த வித்தியாசமின்னதென அறியுடன் தோர்த்துபாருக்கன்.

SUMMARY OF NEWS.

JAFFNA.

Shameless obscenities of heathenism.—It is well known to many of our readers that at most of the heathen temples on the continent there are paintings and carvings on the walls and on the cars of the idols of a most grossly obscene character. That they are in keeping with the absurd and impure ceremonies of idolatrous worship, we fully believe; but, whether restrained by a sense of decency, or by the fear of the law, or by the want of men skilled in this brutalising art, we know not; we have never, till recently, heard of, or seen such appendages to the temples and idol cars in this province, except in regard to one car connected with a temple at Choolapuram, of which we have more than once heard that the figures carved on it are shockingly obscene. Recently, however, by the aid of workmen from the Continent, the patrons of the temple at Sathumale, in this neighbourhood, have displayed their zeal for the dumb and polluting idols they worship, by having a car constructed and ornamented after the most approved continental style. This has been done before the face, and with the knowledge of many men, who boast of their virtues, and claim to be zealous for the good of their fellow-men. It has been done with the knowledge of others, who are bound to report such things as an offence against the laws; but not a word is whispered about it by any of these men, not a hand is raised to prevent these disgusting sights—they all feel that in a heathen temple these carvings are the height of ornament and beauty, and quite appropriate.—To a pure and holy mind such exhibitions of the genius of idolatry are conclusive evidence that the things which the heathen sacrifice, they sacrifice to devils and not to God. Thanks to the Christian Government under which we live, this base spirit of idolatry is restrained by the laws; thanks also to the judges by whom these laws are administered, that they are disposed to let the law have force on such shameless doings, though in the heathen mind they are sanctified by their connection with an idol. We rejoice to learn that the acting judge of the Jaffna District Court, hearing the statements above alluded to has instituted inquiries concerning the facts of the case with a view to prevent such immoralities, and that consequent on this, the proprietors of the temple at Sathumale

have changed the character of the carvings on their car.

That the heathen may understand, the prohibitions of the Government Ordinance on this subject, and the penalty of its violation, we furnish them with the following extracts from the ordinance No. 3, 1840 Sec. 5. "Every person wilfully exposing to view on any street, road, high way or public place, any obscene print, picture, or other indecent exhibition," &c. "shall be liable upon the first conviction, to be imprisoned with or without hard labour for any term not exceeding one calendar month, or to a fine not exceeding five pounds; and upon the second conviction" shall "be liable to imprisonment with or without hard labour for any period not exceeding 3 months, or to a fine not exceeding 10 pounds," &c.

Parr's Life Pills.—A Notice has been sent for publication in the Star that a new supply of these pills is soon expected from Colombo, and when received, will be offered for sale, by Mr. Mattheusz. We consider the statements setting forth the wonderful efficacy of these pills in the little commendatory book that accompanies them, not only unfounded, but a gross imposition on those who are sufficiently credulous to believe them, and we should not feel justified in giving currency to recommendations of that character. If it were only claimed that these pills were used in some cases with benefit—we should offer no objection to any proper efforts to promote their sale, but as it is claimed that they are of universal efficacy to remove all complaints—and promote health and long life, we can only express our regret, that there are men who are willing and desirous, for personal gain, to practice such imposition on their fellow men.

Died, At Calpentyn, on the 5th inst. after a short illness, of inflammation of the lungs, the wife of S. Casie Chitty Esq, aged 29 years.

COLOMBO.

Inundation and Extensive destruction of Property.—For more than six weeks the inundation has continued its ravages with almost unabated violence. It is true there have been occasional remissions, and exacerbations of its rage, but for the whole of that period, it has covered the country around. We are totally unable to say what its ravages have been in other parts of the Island, but from Ruanwelle to Colombo—a distance of about fifty miles, for a wide extent on both sides of the Calany river, the roads, fields, and many villages have been a sheet of water. By it a very large number of poor families are reduced to the most miserable destitution. Many of them have been driven from their homes, the houses of not a few of them have been totally destroyed, or reduced to a mere wreck. Their pigs and fowls have been swept away; their yams, chillies, plantains, breadfruit, brinjals, beans, coconuts, beetle, natchery, grass, and many other articles have perished; while their prospect of relief from the two approaching harvests, by which their families were to be supplied with food during successive months, is in many cases taken away from them.—When it is considered that many of these persons are poor cultivators of their small fields and gardens, depending for succor for themselves and their households on this source; that all this time they have been unable to pursue their accustomed labours; that others are coolies employed by them for hire who have thus been equally unable to work for their daily food; that not a few are widows and destitute females, who have no means of procuring support but by collecting the above specified articles, and selling them at the bazar that they may obtain rice, fish and clothing, and that in so many cases these labours have been for six weeks suspended, some idea of the distress that has prevailed, and is likely to prevail may be conceived.—*Col. Obs.*

MADRAS.

The late gale at Madras is said to have been very destructive. Whole villages have been swept away; more than 10,000 head of cattle have been destroyed, more than 60 lives lost, and property to the amount of more than 100,000 Rupees destroyed.

BOMBAY.

Robbery.—As a party of five Sepoys were conveying in charge, a quantity of treasure amounting to Rps. 72,000 from Bombay to Mendoesour and had arrived at Chandore, they were attacked by a gang of robbers who wounded six persons, one of whom has since died, and carried off Rps. 40,000.

SCINDE.

From the Bombay Papers we learn that Shah Mahomed, brother of the Ameer Shere Mahomed, had been taken prisoner by Col Roberts, who made a sudden attack on the position he occupied, and captured him without the loss of a single man. Shere Mahomed had been surrounded at Lakkusend, and it was expected that he also would soon be taken by Col. Roberts, who was then only two marches north of him. Should this expectation be realised, there would probably be no more fighting in Scinde at present.

Ali Mohad, our ally in Scinde, recently obtained possession of the person of one of the refractory leaders by treachery, and brought him to Sir Charles Napier. The general, like a gallant soldier and a true Briton declared in open durbar that the English resorted to no such ignoble and dishonourable means, and set him at liberty.—*Friend of India.* June 22d.

BENARES.

Five insane persons being locked up in one room in the Benares Insane Hospital; one of them during the night strangled two of his fellow prisoners.

AFFGHANISTAN.

Dost Mahomed had reached Cabul and appears to be gradually recovering his former sway. He has promised, when he has better arranged his affairs, to reward the kindness of Shere Sing, who entertained and aided him on his journey through the Panjaub, by a suitable present.

THE PERSIAN GULF.

Intelligence from the Persian Gulf is, that the Persians are apprehensive of a war with Russia; from what cause is not stated.

CHINA.

Smuggling.—Sir Henry Pottinger has publicly assured the Chinese authorities at Canton of his wish to aid them in the suppression of smuggling which appears to have been extensively carried on by British merchants, and promises when he shall have fully ascertained the facts, to make known the names of the firms thus engaged.

ENGLAND.

British and Foreign Bible Society.—At the 30th Annual Meeting of this Society held May 3rd. it was stated that the total amount of receipts during the past year was, £92,476. 2s. 8d. The number of Bibles and Testaments issued during the year, was 982,060: the whole number issued from the commencement of the society in 1804, was 15,020,994. Let our readers contrast this noble liberality of Protestant Christians in aid of the distribution of the sacred Scriptures, with the course pursued by Catholics, Mahomedans, and Pagans, in regard to the books on which their faith is founded, and enquire into the cause of this difference.

NOTICE.

NOTICE is hereby given that the undersigned intends to make application to the Honorable the Supreme Court to be admitted a Proctor of the District Court of Walligamoe. *Tillipally July 4, 1843.*

PONNAMPALAM SINNACOOTY.

NOTICE.

Agents and Subscribers of the "Morning Star" are reminded that payment for the 2d Quarter of 1843 is now due and they are respectfully requested to remit to the Publisher the sums due from them, at their earliest convenience.

CONTENTS.—அட்டவணை.

	Page.	வேதிவொழுக்கம்	எழுத்து
Beschie's Instruction to Catechists	141	கட்டுவென்பவர்க்கெய்த பிர	எழுத்து
Abridgement of Good's Book of Nature	142	தெய்வத்தொழுகுறிப்பிட்டு	எழுத்து
Missionary Enterprizes in the South Seas	143	தெய்வத்தொழுகுறிப்பிட்டு	எழுத்து
Mr. Poor's Letter to his late pupils, No. 8.	144	தெய்வத்தொழுகுறிப்பிட்டு	எழுத்து
The Peacock	ib.	தெய்வத்தொழுகுறிப்பிட்டு	எழுத்து
Communications	145-146	தெய்வத்தொழுகுறிப்பிட்டு	எழுத்து
Rules for the conduct of a Christian Life	147	தெய்வத்தொழுகுறிப்பிட்டு	எழுத்து
Scriptural Proofs of the Doctrines and duties of Christianity	ib.	தெய்வத்தொழுகுறிப்பிட்டு	எழுத்து
Pancha-Tantra-Katei	148	தெய்வத்தொழுகுறிப்பிட்டு	எழுத்து
Cural and Panchangum	ib.	தெய்வத்தொழுகுறிப்பிட்டு	எழுத்து
Communications	149-155	தெய்வத்தொழுகுறிப்பிட்டு	எழுத்து
Summary of Tamil News	153	தெய்வத்தொழுகுறிப்பிட்டு	எழுத்து
Summary of English News	156	தெய்வத்தொழுகுறிப்பிட்டு	எழுத்து

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

புத். சகீசி. யச.] துராசுஉ (ஸ்ரீ). ஆடி, ம். உள நேயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, July 27, 1843. [Vol. III. No. 14.

வேத்யரோழக்கம்.

யெ. அதிகாரம்.

Impartial solicitude for the good of all conditions of men.

பிறருபிரொன்றல்லாதே புறக்கோலத்தைப் பாராதிருத்தல்.

ஆண்டவரைப் பற்றிச் சொன்னபடியே உபதேசிகள் தங்கள் திறத்தை மும்பாமல் கத்தரை முழுதும் மயி நடக்கவேண்டிய தொழிய மனிதரைப் பற்றித் தங்கள் தொழிலு கன்றும் முடிக்கும் பலமுறைகளின் முந்வேதென்னில் மனிதர் புறத்துக்காட்டுஞ் சா திவேற்றமையும் பாராமல் அவர்கள் ஆத்துமமொன்றைப் பார்த்து நடக்கக்கடவார்கள். ஒரு காரணத்தால் ஒரு வயிற்றி லொருப்பட மனிதர் சரிசுஞ் சனித்தாலுத் தலை, ரெஞ்சு, கால், கை, வயிறு மற்ற உறுப்பு வகை வேறுபட உண்டாவதுபோல ம னுக்குவந்திலும் ஒரு நாய்தகப்பன் வழியாகவெல்லாரும் பிறந்தா ராயினும் லெனக்கே உதவியைப் பற்றிப் பல குலவகுப்புமனிதர் பிரித்ததல்லாதே ஆண்டவர்தாமே செல்வகையில் வேறுபடப் பிறப்பாரென்று காண்போம். ஆயினும் இந்த வேற்றுமையெல் லாஞ் சரிசுந்தையும் லெனக்கேத்தையும் பற்றினதொழிய ஆத்தம த்துக்கும் ஞானத்துக்குடையதல்ல. ஆத்தமத்துக்குச் சாதியும் லலை வேற்றுமையுமில்லை. எல்லா ஆத்தமங்களையும் ஆண்டவர் ஒருவர் தாமாக உண்டாக்கிப் புண்ணிய வழியற்றம்மைச் சேர்த்து மோட்சத்தில் ஏன்றைக்கும் வாழ்வில்க்கச் சித்தமாரூர். ஆத்தம த்துக்குப் புண்ணியமெயொழிய வேறே செல்வமு ள்மையுமில்லை. பாவமெயொழிய வேறே தரித்திரமும் கேடுமில்லை. ஆகையால் இனிதாயுண்டு வெகுமாளாயுண்டுத் செல்வத்திருந்துகொடுக்கா லெத்தி ஆள்பவன்முதலாய்ப் புறக்கோலத்தைப் பற்றிச் செல்வ ளென்னப்பட்டாலுத் சொன்ன ஆத்தமவகையைப் பற்றி அவன் பாலியானூற் சிழ்ந்துவந்திற் பிறந்து தெருவில் இரந்து திரியும் பு ண்ணியமுடையவர்களுளே நீசனும் வழியனுமென்பது நியாயத் தானே. இந்த நியாயத்தைப் பற்றி காமெல்லானும் உபதேசிக ள்விசேஷமாய்ப்புறத்திய ருபிரொன்றல்லாதே புறக்கோலத்தை ப் பார்த்திருப்பது கல்லதென்றும். ஆத்தமங்களைத் தரையேற் றப் பிரயாசப்படுவது உபதேசிக்கொழிவானியலாத்தமத்தை தொழியப் புறக்கோலத்தைப் பற்றி நடப்பத்திரமம். ஏழைச் சனங்கள் ஆத்தமம் வேறல்ல அவைகளை உண்டாக்கினகையாமி வேறுமல்ல. இதில் வேற்றுமையுள்ளதால் அவருக்கு ஏழைச் ச னங்கள் ஆத்தமத்தின் பெரிவ அதிக பிரியமுண்டென்று சொல்ல த்தருமே. அப்படியே லானாக அருள்பரணுப்பின சிஷர்கள் யெகாரதரண்கடையில் வந்த நீரெல்லாரையுமிருக்கிவந்தவரையோ? அதற்கு வேறொருவி ளினரேத்தருவரோ என்று கேட்டதெல்லரே உலகத்தை இரட்சிக்கவந்த நாதர் தாமேயென்றெப்பயக்கக் குன் றதவடையானமாதத்தாமோ துவித்த வேதத்தைத் தரித்திரர் கே ட்பது காட்டினார். ஆதோவெளிதாய்த் தரித்திரர் சத்தியத்தை யசரித்த மோட்சவழியற் சேர்வதாண்டவர் தமக்கொரு விருதா க்க்கொண்டார் பூவுலகத்திற்குமுற்பட்ட செல்வர் தம்மைச்சீர் த்தாலும் சேராதேபோனும் பாராமல்வென்றற்றபோல இக்கே ள்சராகலிகழப்பட்ட ஏழைச் சனங்கள் அவருக்குப் பிரியசீஷர் தாமே. குன்றத சத்திய சொருபியான கத்தர் காட்டின வழியித ய் அவரால் அனுப்பப்பட்ட உபதேசிகள் ஏழைச் சனங்களை யு ண்ணியல் குலத்தல் உயர்ந்து செல்வத்தல் விண்ணமனிதரைத் த்றவது கல்லதென்பவா? அந்செய்கிஷ்ட யாகப்பரிதலெழு த்தவது வேறுபட மனிதருக்குள்ளே மனிதரைப் பிரிக்கும் வக வாகம் வேண்டாம். அபெப்படியென்றால் உல்களைக் கைக்குத் தாய சென்சலையுண்டுத் பொன்னிய முறத் பல வணிகலைப் புண்ட செல்வமும் அழுக்கடைகினை துணியைச் சற்றின தரித்திரம வத் தல் தவணை இவழ்ச்சி சொல்லித் துரத்தி அவனைச் சுகித்தனைத் தீர்சனாகல் அவர் களுக்குள்ளே வேறுபட இவனிதும் அவன் கல்லவ ளென்று தீர்வைபிட்டதற்குச் சரிதானல்லோ? ஆகிலும் புண்ணிய த்திமுற் செல்வரக்கி மோட்சராச்சியத்துக்குடையவராகத் தரித்

திரரை ஆண்டவர் தெரிந்துகொண்டாரல்லோ? நீங்களோவெனி ல் தரித்திரரை அனுமானமாய் வெறுத்தீர்களென்றார். இதெல் லாம் அந்செய்கிஷ்ட யாகப்பர் சொன்னபோதில் அவனவன் சா தியும் உத்தியோகமும் பாராமல் வேறுபட ஒவ்வொருவருக்குத் லெனக்கே முறையின்படியே சங்கீக்கவேண்டாமென்பவோ? அந் ல அவனவனைத் தன் தன் லைவத்துக்களவாகச் சங்கீப்பது வேத த்திற் கத்திரத்த முறைதானே. ஆகிலும் மனிதர் புறக்கோலத்தை ப் பற்றிக்காட்டும் வேற்றுமையல்லாமல் லெனக்கேத்திலுள்ளியதா கையில் மாத்திரம் அவர்களை வேறுபடவெண்ணி நடக்கவேண்டு மொழிய அந்செய்கிஷ்ட யாகப்பர் சொன்னபடியே விசுவாசமு தலாத்தமத்துக்கெடுத்த விஷயங்களிலே மனிதருக்குள்ளே வேற்று மை செய்யவாகாது. இப்படியாகையிற் சில உபதேசிகள் எளி யவர் அவலைக்குப்போனும் மேல் எழுந்தவாரியாய் நாலு வர் த்தை சொல்லி அவர்களுக்குமுதியாக ஒருபொழுது நில்லாந் போனையினர்ச் செல்வத்திலுயர்த்தோர்க்கு அந் ப வியாதி வர்த து கேட்டவுடனே ஒடிப்போய்ப்பல நான் வாங்காமற் காத்திரு ப்பதென்ன? தரித்திரரிருக்குமுறில் வருஷத்துக்கொருதரம் போவ தரிதேயாகிப் பொருளின் மேலோரகன்ற முறையிற் கிடத்தாலும் அடிக்கடி அவர்களை விசாரிக்கப் போவதென்ன? ஆத்தமங்களை த்தேழுமலோ இருவரத்தமங்கள் வேற்றுமையல்லாததினில் அ வர்களை வேறுபடாமற்றானும் விசாரிப்பான். இங்கே தனக்காதா யர் தேடித்திரியும் உபதேசியாக்கும் புறக்கோலத்தவாக வேற் றமை செயது தனக்குடற்பிரயோசனை பின்பிவிடத்தில் அடிக்கடி போய்த் காத்திருப்பான். ஆகிலும் இப்படி நடப்பவன் தீவ்வுல கத்துக்கழியுஞ்செய்வொழிய ஆத்தமங்களைத் தேடவந்தயெ காரதருக்கழியமுடப்பவனல்ல. ஆகையால் இக்கேதான் தேடின வழியுள்ள பொருளின் பிரயோசனைக் கைக்கொண்டால் யெகா தர் கல்ல உபதேசிகளுக்கு இனித் தந்தருளும் பலனை இயுந்து போவானென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

யெம். அதிகாரம் முற்றுப்பெற்றது.

மகம்மதுசமயநூல் ௮. — AL KORAN.—No. 9.

Concerning Ishmael.

இஸ்மவேலைக் குறித்துச் சொல்லியது.

கோறன் யிச. அத்தகாரமுடிவில். மோசே எழுதின, கம். ஆகமம் யிச. அத்தகாரம். க. ஆபிரகாமுடைய மனைவி யாகிய சாராயென்பவன் சந்தா னமில்லாதிருந்தான். அன்றியும் ஆகாரென்று பேர்கொண்ட எ டிப்துத் தேசத்தானாகிய ஒரு பெண் அவருக்கடிமையாயிருந் தான். உ. அப்பொழுது சாராய் ஆ பிரகாமை கோக்கி த்தோ நான் பின்புப்பெருதபடிக்குப் பராப ரன் என் வயிற்றை அடைத்திரு ிருந். என் அடிமைப்பெண் னுடனே சேரும். ஒருவேளை அவ னாலே என் குடும்பம் தாவ்கப்ப டெம்முள். சாராயிலுடைய சொல்லுக்கு ஆபிராம். விக்கா டத்தான். க. ஆதலால் ஆபிரகாம் கா

தினபொழுது செபதபத் தின்தானமாக ஆபிரகாமி ருக்குமிடத்தை வைத்துக் கொள்ளுகின்றென்று சொன்னதுமன்றிச் செபத்தியான நியமரிட்டைகளின் பொருட்டந்த வீட்டை வந்து சூழுகிறவர்களுக்காகவும் தாமத்குனிந்து பணிந்து அரிச்சனை செய்கிறவர்களுக்கு உபயோகமாகவும் அந்தவீட்டைச் சந்திசெய்யும்படிக்கு ஆபிரகாமுடனும் இஸ்மவேலுடனுமுடன்படிக்கைபண்ணிக் கொண்டோம். ஆபிரகாமாண்டவனுடனே இந்த வீட்டை அடைக்கலநாடாக்கி, பராபரனையும் கடைசிறானையும் நம்பத்தக்கவர்களாகிய சனங்களுக்குத் தயாளமாய்ப்பலனை அருளுமென்று சொன்ன காலையில் ஆண்டவன் பிரத்தியுத்தாரமாக, விசுவாசியாதவனுக்கு நாடொன்றாமருளாமல் விட்டுப் பிறகு அவனை அக்கினிப்பிளம்பிற்றள்ளிவிழுத்துவோம். அவர்கள் பிரயாணத்துக்கைபேசு! ஆபிரகாமும் இஸ்மவேலும் வீட்டுக்கத்திபாரம்போட்டுச் சொன்னதாவது, ஆண்டவனே இதை எம்மிடமிருந்து அங்கிகரித்துக்கொள்ளும். ஏனெனினில், கேட்டுணுகிறவரீரே. மேலும் ஆபிரகாந்தனது பிள்ளைகளுக்கு இந்தமாரீக்கத்தைவிட்டுக்கொடுத்தார். அப்படியே யாக்கோபுக்கு செய்து சொன்னதாவது, என் பிள்ளைகளே, சத்தியமாகவே பராபரன் இந்த மாரீக்கத்தை உங்களுக்காகத் தெரிந்தார். ஆகையால் நீங்கள் ஆண்டவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்தா

னத் தேசத்திற் பத்த வருஷக்குப் பிறகு ஆபிராமினுடைய மணவியாகிய சாராய் எதிகத்த தேசத்தானான தன் அடிமைப் பெண்ணாகிய ஆகாரை அழைத்து அவனத் தன் புருஷனாகிய ஆபிராமுக்கு மணவியாயிருக்கக் கொடுத்தான்.

ச. அவன் ஆகாருடனே சேர்த்தபொழுது அவன் கருப்பவதியானான். அப்பொழுது அவன் தான் கருப்பவதியானதை அறிந்து தன்னை உடைய நாய்ச்சியாரைத் தன் பார்வையிலே அற்பமாயெண்ணினான்.

௮. ஆனதார் சாராய் ஆபிராமை நோக்கி என் அனுபவிக்கிற திமை உன் மேலே தங்கும். என் அடிமைப் பெண் உன்னைச் சேரும்படி செய்தவைத்தேன். இப்பொழுது அவன் தான் கருப்பவதியானதை அறிந்து என்னை தன் பார்வையிலே அற்பமாயெண்ணினான். பராபரன் எனக்கும் உனக்கும் எடுதின்று தீர்ப்பாராகவென்றான்.

௯. அதற்கு ஆபிராம் சாராயை நோக்கி இதோ உன் அடிமைப் பெண் உன் கைவிலிருக்கிறான். உன் இஷ்டப்படிக்கு அவனை உட்பிக்கலாமெயன்றான். அந்தப்படி சாராய் அவனத் தன் அடிமைப்பொழுது அவன் அவனை விட்டோடிப்போனான்.

௧௦. வகுத்தாரத்திலே குருக்குப் போகிறவழிக்குச் சமீபமாயிருக்கிற நீருற்றடிய கிணற்றருகிலே பராபரனுடைய தூதர் அவனைக் கண்டு,

அ. சாராயினுடைய அடிமைப் பெண்ணாகிய ஆகாரே, எக்கே திருத்த வருகிறாய்! எக்கே போகிறாயென்றார். அதற்கவன், நான் என்னுடைய நாய்ச்சியாராகிய சாராயை விட்டோடிவந்தேனென்றான்.

௧௧. அப்பொழுது பராபரனுடைய தூதர் அவனை நோக்கி நீ உன்னுடைய நாய்ச்சியாரிடத்துக்

லையன்றிச் சாகாதையுங்க ள். யாக்கோபு சாகக்கிட் டியிருந்தபொழுது நீங்க ளு மவ்விடமிருந்தீர்களா? நான் மரித்ததின் பிறகு நீங்கள் ஆகார வணங்குவீர்களென்று யாக்கோபு தன் குமாரரிடத்தில் வினாவின பொழுது, அவர்கள் பிரத்தியுத்தாரமாக, நாங்கள் நீர் வணங்கின பராபரனையும், உமது பிதாக்களாகிய ஆபிரகாம் இஸ்மவேல் என்பவர்கள் வணங்கிவந்த பராபரனையும் வணங்குவதுமன்றி அவருக்கு மாத்திரமே நாங்கள் கீழ்ப்பட்டவர்களாயிருப்போம். அந்தச்சனங்களிப்பொழுது சென்றுவிட்டார்கள், அவர்கள் சம்பாதித்த பொருள்கள் அவர்களுக்குண்டு. நீங்கள் சம்பாதிக்கிறபொருளங்களுக்குண்டு. அவர்கள் செய்துகொண்டவைகளைப்பற்றியுங்களிடத்தில் ஒன்றுங்கேட்கப்படமாட்டாது. நீங்கள் வழிகாட்டப்படும்படிக்கு யூதராகுங்கள், அல்லது கிறிஸ்தவர்களாகுங்கள், அல்லவென்று நற்போதனையைப் பின்பற்றினவனும் விக்கிரகபத்திக்கிணங்காதவனுமான ஆபிராமுடைய மாரீக்கத்தைப் பின்பற்றுகிறோமென்று சொல்லுங்கள். பராபரனிலும், எங்களுக்குமும், ஆபிரகாமுக்கும், இஸ்மவேலுக்கும், இசாக்குக்கும், யாக்கோபுக்கும், கோத்திரப்பிதாக்களுக்கும், மோசேக்கும், இயேசுவுக்கும், தீர்க்கதரிசிகளுக்கும், பராபரனனுப்பிய விசேஷங்களிலும் நம்பிவருகிறோமென்று சொல்லுங்கள். இவைகளில் எக்காரியங்களைப்பற்றியும் நாம் ஒருவித்தியாசம் பண்ணாமற் பராபரனுக்கே கீழ்ப்படிவோம்.

ருத் திருப்பிப் போய் அவ்வயின் சிதட்கிப்பிருவென்றார்.

௧௨. பிள்ளும் பராபரனுடைய தூதர் அவனை நோக்கி உன் சத்தியை மிஷெய் பெருகப்பண்ணுவேன், அது பெருக்கத்திலே என்னத் தலையாதாயிருக்கும்.

௧௩. பிள்ளும் பராபரனுடைய தூதர் அவருடனே நோக்கி உத இதோ நீ கருப்பவதியாயிருக்கிறாய், ஒரு குமாரனுட்பெறவாய், பராபரன் உன் சஞ்சலத்தைக் கேட்டபடியிருவே அனுக்கு துஷமவேலென்ற பெயரிடவாயாக.

௧௪. அவன் துஷமவேலுபிருப்பான். அவனுடைய கை எல்லாருக்கு விரோதமாகவும், எல்லாருடைய கையும் அவருக்கு விரோதமாகவுமிருக்கும். தன் சகோதரரெல்லாருக்கும் எதிரே வாசம்பண்ணுவானென்றார்.

௧௫. அப்பொழுது அவன் என்ன அவர் பார்த்தபின் காதும் அவரை தவ்விடத்திலே எணவிலியாவென்று சொல்லித் தன்னுடனே பேசின பராபரனுக்கு அந்தா எல்லோரெயென்ப பெரிட்டான்.

௧௬. ஆகையால் அத்தக்கினது பெர்வகையரோயி என்னப்பட்டது. அதுகாசேதக்கும் பேரேத்துக்கும் எடுவே தின்னமிருக்கின்றது.

௧௭. பின்பு ஆகாரைப்பவ் ஆபிராமுக்கு ஒரு குமாரனுட்பெற்றான். ஆபிராம் ஆகார்பெற்ற தன் குமாரனுக்கு இஷையெலென்ற பெயரிட்டான்.

௧௮. ஆகார ஆபிராமுக்கு திஷமவேலெய் பெற்றபொழுது ஆபிராம் எண்பத்தாறு வயதெயவகுபிருத்தான்.

இன்னும் வரும்.

ABBOTT'S LESSONS ON MORALS.

(Adapted to Hindu Readers.)

Lesson III.—HONESTY.

If a man were to hire a horse to go a journey of fifty miles, and then at the end of that journey, should go on ten miles, intending to say nothing about it when he returned, he would not be honest. He would save a little money but he would lose his peace of mind. We must not only steal property itself, but we must not steal the use of property, nor take it in any way without the owner's consent, either expressed or implied; for the owner has as perfect a right to the use of his property, as he has to the property itself, and to deprive him of one by stealth or deception is as truly dishonest, as to deprive him of the other. There is a difference in the degree of guilt. It is more dishonest to take a thing altogether, than it is to take the use of it without the owner's consent; but both sins are substantially the same in kind.

It is not always necessary that we should obtain the owner's expressed consent. The consent may be implied; for example, if a gentleman were riding along a road in a new country, with wildpasture land upon each side, covered with raspberry bushes, it would be right for him to go and gather as many raspberries as he wished, without asking the consent of the owner of the land. The reason is, it is so universally understood, in such a case, that any person may gather raspberries that the owner's consent, though it has not been expressed in words, is implied. The gentleman has good reason to know that the owner would have no objection. In the same manner, if a lady were spending some days upon a visit at a friend's house, and her friend had gone out one morning and had left her alone in the parlour, and if she wished to write a letter home and were to take out a sheet of paper from a drawer, and write her letter, and send it away, it would not be dishonest. She would have taken the property of another person without any express consent, but still consent would be implied. The lady would know that her friend would be perfectly willing that she should have the paper, and if her friend were to return while she was writing the letter, she would not feel guilty and afraid, and attempt to hide the paper away, as if she had done something wrong.

In these examples, the value of the property is very small; but, upon the same principles, property of a greater value may be taken without any dishonesty, if the circumstances are such that we are sure perfectly sure that we have the owner's implied consent. A man once broke into a house and took some provisions when the owner was away, without doing any wrong. The case was this. He was travelling through the woods, and got lost. After wandering for nearly a whole day, he came at last to a farmhouse in a solitary place. The people had, however, all gone into the field, far away from the house and had fastened the doors. Now he knew perfectly well that if the farmer had been at home, he would be willing to have given him some food, as he was almost exhausted by fatigue, anxiety, and hunger. He accordingly forced open the door and ransacked the house until he found something to eat: and then when refreshed a little by food and rest, he went off into the field to find the farmer, and offered to pay him. But the farmer would not take any pay. In the same manner, if a man were wrecked at sea, and thrown, together with the ship he sailed in upon a desert island, he might take all the cargo of the ship and use it for his own benefit, even it amounted to a hundred thousand dollars.

Thus we see the dishonesty of an act does not consist merely in our taking property that does not belong to us; nor does it depend on the amount or value of the property. It depends upon the intention and state of mind. If we are not sure, perfectly sure, that the owner would have no objection to our taking it; if we should feel a little guilty to have him come unexpectedly, and find us taking it; and if we detect in ourselves a secret wish to conceal from him that we have taken it—then we are dishonest, no matter how small the value of the article may be. But if we have the consent of the owner, either expressed or clearly and unquestionably implied, we are not dishonest, no matter how great the value of the property may be.

QUESTIONS ON LESSON III.

- Describe the case of the man who is supposed to hire a horse to go fifty miles.
- What is the meaning of expressed consent?
- What is the meaning of implied consent?
- Can you mention any case where a person would have an implied consent?
- What was the story of the man's breaking into a house?
- Did he do wrong?

நன்னெறி.—ழன்றவது.

ஒருவன் ஒரு குதிரையை ஐம்பது மயில்மட்டும் ஏறிப்போகக் கேட்குக்கு வாங்கிக்கொண்டு பின்னும் பத்து மயில் தூரத்துக்கு

பு போய்த் திரும்பிவந்தும் அதைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லாது போவதுண்டானால் அவன் காணாயினாலும்கொண்டிருக்கிறது. அவன் கொஞ்சம் பணத்தை உழைத்தாலும் தனது சமாதானத்தை திரும்பிப் போகிறது. காடொரு பொருளைக் கண்டெடுப்பதுமா தீராமல்வ, அப்பொருளைப் பிரயோசனத்தையும் உடையவனுத்தரவின் தி எவ்வதத்திலும் எடுக்கவும்படாது. ஏனென்றால், உடையவன் தானே அப்பொருளுக்கேசமாலும்கொண்டிருக்கிறதேபோல அப்பொருளால்வரும் பலரபலன்களுக்கும் அவனே உரித்தானான். கன்னத்தத்தரம்பண்ணி ஒரு பொருளை ஒருவனவிட்டபசரித்தக்கொள்ளும்பொழுது தானே அப்பொருளாலுண்டானும் பிரயோசனத்தையும் அவனே விட்டெடுத்துப்போகிறது. அப்படியெடுத்துத் சமரேகுற்றத்திலிவந்தியாசமுண்டு. உடையவன் அதுமதியின்றி ஒரு பொருளைப் பிரயோசனத்தை எடுப்பதைப்பார்க்கிலும் அப்பொருளை அவனே விட்டெடுமுற்றும் எடுத்துப்போவதே பெரிய காணாயத்தப்பாபிருக்கின்றது. ஆளுமும் பார்த்தால் திருவிதமான பாவமுஞ்சரியாபிருக்கின்றது.

ஒரு பொருளை எடுக்க எப்போதும் ஒருவனிடத்தில் உத்தரவு பெறவேண்டியதவசரமில்லை. உத்தரவு கொடுப்பானென்றந்தக்கொண்டு அப்படிச் செய்துக்கொள்ளலாம். உதாரணமாக, ஒரு தரைமகன் ஒரு புதுத்தேச வழியாய்க் குதிரையேறிப்போகும்பொழுது, காட்டில் இரு பக்கமும் கல்ல பழங்கள் இருக்கக் கண்டு அவ்விடம்போய்த் தனக்குவேண்டிய பழக்களைப் பிடுக்கிக் கொள்ளலென்பதில், அத்தக்காணிக்குடையவனுத்தரவின் தி அவைகளை மனம்போலப் பிடுக்கிக்கொள்ளலாம். ஏனென்றால், காட்டிலுள்ள பழக்களைப் பிடுக்குவதற்கு உடையவனுத்தரவல்லாத திருக்கும் அவன் உத்தரவு கொடுப்பானென்றெண்ணிக்கொண்டு அப்பழக்களைப் பிடுக்குவது தீது. மேற் சொல்லப்பட்டு அத்தத்தரைமகனுமப்பழக்களுக்கு உடையவனுத்தரவு தருவானென்றெண்ணுகிறதற்கு கல்ல தியாயமுண்டுத்தறிவான். இவ்வதமாய், ஒரு தரைச்சாணியூர் தனது கிசேகிதியைக் காணப்போய்ச் சிலகாலம் அவன் வீட்டிலிருக்கக்கொண்டிருக்க, இவ்வுடைய கிசேகிதி இவன்த் தனது அறையிலேவிட்டுச் சற்றிடம்போகிறதுஎன்றவைத்துத்தெரிந்துகொண்டான். அப்பொழுது இவன்க் காணவந்த கிசேகிதியும் தனது வீட்டுக்கொரு சீட்டுமெழுகியுடையபடி தனது கிசேகிதியுடைய மேசையிலவாக்கியைத் திறந்து ஒரு தாட்டகதானியை எடுத்துச் சீட்டையுமெழுதி அனுப்புவதுண்டானால் அது காணாயினெயல். அவனிடப்படித் தனது கிசேகிதியுடைய கட்டாக்கியை எடுக்கிறதற்குத்தரவல்லாதிருக்கும் அவன் உத்தரவு கொடுப்பானென்றெண்ணி எடுத்தது தியாயம். இத்தற்குமாறாக, இவன் தீர்த்தக் கடதானியை எடுத்தெழுதும்வேண்டிய தனது கிசேகிதி வரக்கண்டு பயத்து குற்றமென்றெண்ணி அத்தை ஒலித்தப்போட்டு பார்த்தானாகில் அது குற்றம்.

மேற்சொல்லிய திருவகை உதாரணங்களிலும், அவரவரெடுத்த பொருளின் விவையோ மிக்கமுறையு. ஆளுமும் இது தியாயத்தைக் கொண்டு மெத்த விவையுள்ள பொருளாயிருத்தாலும் அதை எடுக்கிறதற்குத்தருடையவனுத்தரவு கொடுப்பானென்றெண்ணி ஒரு பொருளை எடுப்பதுண்டானால் அது காணாயத்தப்பாய் முடியாது. உதாரணமாக, ஒருவருக்கு காள் வேறொருவனுடைய வீட்டை இடித்துப் புருத்த அவனில்லாதவேளையில் யாதொரு மோசஞ்சு செய்தாய்மற் சில சாப்பாட்டை மாத்திரம் எடுத்துத் தீயும்வட்டான். எப்படியெனில், இவ்வொரு காள் காட்டுவழியாய் பயனம்பண்ணுகையில் வழிநெரியாமற்றதைத்து ஒரு காள் முழுதமுகின்ற தரித்ததிக் பின்னும் தனித்தபிடத்திலே கட்டியிருத்த ஒரு கமக்காரனுடைய வீட்டுக்கு வந்து வீட்டிற் சனமெல்லாம் அங்கில்லாயல் வயலுக்குப்போகும்படி கதவுகையும் பூட்டிக்கொண்டு தூரத்திற் போயிருக்கத் தானிப்படியே பசியினு வினத்திவந்தகி வாடினதைக் கண்டு வீட்டெழமான தனக்கே தானுத்த சாப்பாடு தருவானென்றெண்ணிக் தலைப் பெலமுய்த் தன்னித் திறந்து தீன்பண்டமகப்பட்டுமையுக்கும் அத்த வீட்டை எங்கும் ஆராய்ந்து அங்கிருத்த சாப்பாட்டை எடுத்துத்தின்ற பகிரீர்ந்து இவன்பாறிப் பிறகு அத்த வீட்டுக்கேசமாலும்கைய கமக்காரனைக் காணும்பொருட்டு வயலுக்குப் போய்த் தான் எடுத்துத்திறந்த சாப்பாட்டுக்காகப் பணக் தருகிறேனென்று அவனிடத்திற் சொல்லும். ஆளுமும் அக்கமக்காரன் இவனிடத்திலிருத்தொன்றும் வாக்கிக்கொள்ளவில்லை. இவ்வதமாய் ஒரு மனிதன் கப்பற் சேர்த்துக்கேதுவாக்கி கப்பலுமுடைய ஒருவனுத்தரமா

தீவில் வரச் சம்பவத்தால் அந்தக் கப்பலிலுள்ள சாமரங்கள் ஒரு இலட்சத்துக்கு விடப்பெற்றதாயிருந்தாலும் அவன் எல்லாவற்றையுமெடுத்துத் தன்னைப்புகாக்கப் பிரயோகிப்பான்.

எமக்குடைத்தல்லாத பொருளை நாமெடுத்துக்கொள்வதினாலே அது காணாய்தப்பாய் முடியாதென்பதை நாம் மேற் சொல்லிய உதாரணங்களைக்கொண்டறிந்தோம். ஒருவனுடைய பொருளை எடுக்கும்பொழுது அது எமது அபிப்பிராயத்திலும் மனதின் கிணையிலும் பற்றியிருக்குமென்று எடுத்த பொருளின் துகை அல்லது இவ்வாறானதினால் அதை எடுக்கப்படாதென்பதிலே பற்றியிருக்கவில்லை. ஒரு பொருளை நாமெடுக்கிறதற்கு ஒருவன் உத்தரவு கொடுப்பானென்று நாம் அறிந்துகொள்ளாவிட்டாலும் நான்கள் அப்படி அப்பொருளை எடுக்கும்பொழுது எசுமான் நினைபாத பிரகாரமாய் வந்து நாமெடுத்ததைக் கண்டால் நாம் சந்தேகமுற்றவா ளிசனாய்ப்போவோமென்று உணர்ந்தாலும் நாம் எடுத்ததை மறைக்கப் பார்த்தாலும் அப்போ நாம் காணயலீனார். நாம் எடுத்த உடைமையில் விடை சொற்பமாயிருந்தாலுஞ் சரி அதைப் பற்றிக் காரியமில்லை. ஆனாலும் ஒருவனுடைய உத்தரவையிட்டு ஒரு பொருளை எடுப்பதண்டாலும் எடுத்த பொருளின் விடை எவ்வளவு பெரிதாயிருந்தாலும் நாம் காணயலீனராய் எண்ணப்படுவோம்.

இரண்டாம் பாடத்திலுள்ள கேள்விகள்.

1. மலிவ் தூரத்துக்கு ஏறிப்போகும்படி குதிரையைக் கேள்வுக் குப்பிடித்தவனுடைய கதையைச் சொல்லு. வீட்டை இடித்துத் தீன்படாததை எடுத்துத் தீம்பவனுடைய கதை என்ன? அவன் செய்தது தப்பிதமா?

COMMUNICATIONS.—கடி-தங்கள்.

மேன்மையும் புகழும் குறைவின்றியே பெருகும் ஆண்டையுடைய உதயதாரகைதிர்க்குச் சந்தமம் வந்தனம் புகிசிறென்.

தாரகை, புகழ்பெறுமுமது துதியுறஞ் சஞ்சிகைத்தாரகை மொழிநூல் யாவற்றிடுளின்குறை சமசியமனைத்தையும் வெளியாய் வின்கித்தி கழ்பொருள் வின்குறவுளையான் கேள்வியுற்றிடுங்கனம் உங்கட் கெழுதி வரவிடுத்தேன். அத்தோடுவெனில், மிகுந்த தெளியும் உத்தம உதாரகைமுடையதான இவ்விவில பாஷையின் சாலை தரகைக்கியான விருத்திகளை அறிந்துணர்ந்தத்துடன் வேதாகம விதி நூலியாவற்றையுமொதுமிக்காலத்திலும் வான சோதிகளைக் குறித்துப் பற்பல சமயத்தோர் பயிற்றும் விதிமுறைகள் மனம லுபுறந்தக்கவிதமாபிரிப்பதோர் பெரிய கவனமாயிருக்கின்றது. அவைகளில், இரும் மத்தந்தவர் மயக்கமுற்றுச் சந்திரசூரியரைக்கு ற்த்துச் சொல்லும் வீண் பிதற்றல்களை விலக்குவதற்காக இவ்வி ருகேள்விகளுக்குச்சரியான மறுமொழிகளைச்சகவரும் உங்கள் தாரகை மூலமாய் அறிந்துகொள்ளவேண்டுக சந்தோஷமு டையவையிருக்கிறேன்.

க. சூரியனென்னுஞ் சோதியைப் படக்களிற் சித்திரிக்கும்போதும் அவ்வண்ணமாகவே சந்திரனையும் மனுமுகத்துக்கிணையானவு அப்புக்களோடு ஒரு சக்கரத்துடையெதற்குக் காரணமென்ன? என்ன இந்து மதவின்க்கத்தின்படியே அவனுடைய பிரவியையும் உறுப்பையும் குறித்தோ அவ்வளவு மறுவகையதாவோ?

உ. சந்திரவம்பத்திற்றென்றுமகிற மறுக்களுக்குக் காரணமென்ன? அவை எங்கள் சாலதிர நூல்விதிப்படியல்லாதாசில் நிக்கன்பு திதாய்க் கண்டாராய்ந்து வரும் இவ்விவில சாதிடத்தின்படி அத்த குருகாரமென்ன?

கொழும்பு தி. அ. ச. க. ஆ. ஆடி மாதம். 1877. இப்படிக்கு மெய் மொழிப்பிரியன். G. F.

பத்திராதிபருத்தாம்.

சந்திர சூரியர்களைப் படக்களிற் சித்திரிக்கும்பொழுது, மனித வடிவாக ஏன் சித்திரிக்கிறார்களென்ற நியாயம் எக்களுக்குத் தெரியாது சூரியன் முதலான மற்றவ் கிரகங்களுமுயிருள்ள பிராணிகளென்றும், அவைகள் மனிதருடைய ஊழ், விதி, கண்மக்களை இயற்றுகின்றனவென்றும் மோசமாய் எண்ணிவந்ததினாலேயாகும் கனிதசாலதிரிகளும் இடொரு பாரப்பிராணியென்றென்றால் பா

டொரு சிந்தனையுமின்றி இப்படி எழுதிவைத்தார்கள். ஆனாலும் தற்காலத்திற் பிரகாசஞ் செய்யப்பட்டு வரும் புத்தகவகைற் சந்திர சூரியர்களை மனிதவடிவாகச் சித்திரிக்க நாம் எப்போதும் காணாதீரெனவே.

சந்திரனுடைய அக்கத்திற்றென்றும் பிரகையுள்ள மறுக்கெ டலைகளென்றும் குன்றுகளென்றும் அவைகள் மெத்த உயரமுள்ளவைகளான தன்மையினுற் சூரியினிற்றட்டிக தலைக்கொண்டி னவென்றும் கனித சாலதிரத்தை கண்ணுக்கீத சாலதிரிகள்து ரதிருட்டிக் கண்ணாடி வழியாக யாடொரு மாறுபாடுமின்றி தக் சயித்திருக்கிறார்கள். அப்படியே சந்திரனுடைய விம்பத்திற் காணப்படும் இருண்டமறுக்களும் வெளிகளென்றும் பச்சத்தர்க்கு களென்றும், அவைகள் அடக்க நீற்கும் உயர்ந்த மலைகளிற் சூரிய னுடைய வெளிச்சத்தினின்று மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றபடியால் பிரகையிலவாததாக எங்கள் கண்ணுக்குத் தோற்றுகின்றவெ ன்றும் திச்சயிக்கப்பட்டன. சந்திரனுடைய விம்பத்திற் தோற் றுஞ் சில மலைகளிவிருந்து அக்கினி புறப்பட்டுமெதென்றஞ் சொ ல்லுகிறார்கள்.

எனதாசையான நேசபத்திராதிபர்களே,

தங்களின் விசுவாசமுள்ள புதியஏற்பாட்டின் உ. கொரித்தர் க. அதி. யெ. கலோகத்திற் சொல்லியிருக்குமோர் வாக்கியமாவது. 'பராபரனுடைய ஆலயத்தை ஒருவன் கெடுத்தால் அவனைப் பராபரன் கெடுப்பார்' என்றருளியிருப்பதால் இவ்வாக்கியத்தினு றையை யான் நிறை புரணமாறியிருப்பவரு ஆவனுடனணர்ந்தா லுமிதிக்கேரோர்யிப்பானகருத்தின்னதென அறிபக்கடாமையா லும் ஒவ்வொடொன்றுக் கொவ்வாவதாய்ச் சிவபல கருத்தெ ன்ளில் நித்தமுடவருவதாலும் இவ்வாக்கியத்தைத் தாங்கள் மகக் கொண்டிதின் நேர்உரை இன்னதெனத் தெளிவாயும், லிரமாயுத் தாரகைவழியாய் விரிந்தாரைத்துத் தங்களின் தெளிவானவிபரத் தை வாசித்தெனது முழுமனமுமொருமிப்பாரும்படிக்குதவிசெய் யுட்பொருட்டுத் தங்களைத் தாழ்ப்பியோடு பிராப்திக்கிறேன்.

இப்படிக்கு இதன்விருப்பமுள்ள ஓர்சபல்கிறைவளுள Negombo, 7th July. M. A. De Zylva.

பத்திராதிபருத்தாம்.

நாமென்னுமெபடி (Mr. M. A. De Zylva) அவர்கள் இக்கன ம் எடுத்துக்கூறும் வசனத்துக்குத்தரமென்னவெனில், கவது. நூனக் கருத்தின்படி, உண்மையான கிறிஸ்தவர்கள் பராபரனுடைய ஆலயமாயிருக்கிறார்களென்பதைத் திருடாகத்தப் படுத்தும் பொருட்டுப் பின்வரும் வசனங்களைக் காட்டுகிறேன். யோவான் 10 ச. உ. உ. கொ. 1. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. உவது. 'பராபரனுடைய ஆலயத்தை ஒருவன் கெடுத்தால் அவனைப் பராபரன் கெடுப்பார்.' அதாவது அச்சயிப்போதீயினு லும் தன்னடைக்கணக்கியமுன்மாதிரியினும் ஒருவன் சபையை அல்லது சபைக்குச்சேர்ந்தவர்களில் ஆரம்பென்கிலும் அவர்கெ டுப்பதண்டாலு அது அவனுக்கு மிகுதியும்மொசமாயிருக்கும். அ ப்படியே மாரிக்கத்தைப் போதிக்கிறவர்கள் இப்படிப்பட்ட பா ரமான குற்றத்துக்குரையிருக்கிறார்களென்ற தெரியவந்தால், ப ராபரனுடைய கரீர ஆக்களை அவர்கள் மேல் விழுமென்று அவர்க ளுஞ்சிப் பயப்படப்போதிப் சியாய்க்குண்டு. இந்த வசனமா னது ஒவ்வொரு விசுவாசியுக் தனது கெட்ட சிந்தனை அடக் கிப் பொல்லாப்பென்று தோற்றுகிற காரியங்களிலிருந்துதானும் தன்னைக் காத்து விலக்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்று எம் எல்லாரு ள்கு மிசையும் படபத்தியான எச்சரிப்பைப் படிப்பிக்கின்றது. ப ராபரனுடைய ஆலயை விதனப்படுத்தாதபடிக்கு எச்சரிக்கை யாயிருக்கன்.

உதயதாரகையென்றும் பத்திரிகையை நடாத்துத் தரை அவர்களுக்கு.

ஐயாளே, வடதேசத்திலிருந்து கிரீசும், தமிழ் முதலிய பாலுக்கையெ ல்லாம் கண்ணுக்கீதவரும், யாழ்ப்பாணத்திலும் மறிமேலையுக் கினிலுமிருக்கும் வித்துவான் கெனல்லாரினும் மகா திருணனும்பே லும் ஆகமுதலியவையைக் கறிவுவும் கற்றுக்கொடுக்கவும் தருதி யான அந்தணர் குலத்திற்றிற்றத்தவரும் தருக்க சாத்திரத்தை கற் றும் வாசித்தவரும் பரிட்சைசெய்தவருமாயின மகாணம்பொரு

ந்திய ஈ. ஈ. நாராயண சாத்திரியாரென்றும் ஓர் தமிழ்ப்பண் டிதர் பாழ்ப்பாணத்தைச் சார்ந்த வண்ணநகரிற்போன இழமை வந்து முன் பிரபுக்கள் தாங்கள் கொண்ட மடத்தார் உடிய மட உட்கட்டத்தைக் கூடிய மடத்தில் வந்திருக்கிறார். கல்லூர், வண் ணநகர் முதலியவிடங்கள் விருக்கும் படிப்பாளிகள் அவரிடம்பொ ய்த தங்கள் தங்கள் சங்கையைத் தீர்த்துக்கொள்ளுகிறார்கள். இ உரொரு ஆகம சாத்திரப் பள்ளிக்கூடத் திறக்கப்போகிறொரு ஊர்ப்புணர்ச்சலாயிருக்கின்றது. அப்பள்ளிக்கூடத்தானே உக்க ள் பத்திரிகையொன்றின் கண் சிவப்பிரகாசன் முன்னறிவித்த ப ள்ளிக்கூடமென்றும் இச்சாத்திரியார் மேற்படி பிரபுக்களில் அ ளைக்கப்பட்டாரென்றும் ஒரு பக்கியாதிபாயிருக்கின்றது. காரிய ம் எப்படியானாலுஞ் சமுதேயிணமை விளங்கும். ஏன்? "கெட்டுக் காரன் பொட்டு எட்டுநாணயிற் தெரியுமல்லவா?" இச்சாத்திரியா ர் சகலத்திலுட்கொட்டிக்காரனென்பது மெய்தான். ஆத்துமலாப த்துக்கெடுத்த காரியத்தையும் படிப்பிப்பாரோவென்பதை நாம் அ ற்டுவெண்டியது. சகல கலைக்கியானந்தையும் கற்ற அஞ்ஞானி கடவுள் அறிந்ததிலும் ஒன்றும் அறியாத கிறிஸ்தவன் அதிகமறி த்திருப்பான். இச்சாத்திரியார் தாரகை வழியாய் இரட்சிப்புக் கடுத்த ஓர் வழியைக் காட்டினால் அவருக்கு வேண்டிய வெகுமதி நாய்கள் பண்ணுவதுமன்றி இவ்விலககாரரிடமுந் வாங்கிக்கொடு த்போம். இப்படிக்கு ஓர் குட்டிச் சவிராயன்.

கணமுக்குணமும் பணமுமணமும் பொருந்திய நீ. நீ. மையினர் த்தவையர்களே, உக்களுதயதாரகைப் பத்திரமடபால் காங்க ணெஞ்சுக்கண்டதில்லை, தங்களைப்போல் உலகத்திலொருவரும் அப் பத்திரத்திற் பொருள்விண்டதில்லை. ஆனதால், உக்களுக்கே வக் தனம், உதயதாரகைப் பத்திரத்திற்கே தந்தனம், ஏனெனில் உ தயதாரகைப்பத்திரம் உலகமெங்கும்வந்துதே, உயர்க்கீதோர்க ளுன்னியபொருளைத் தந்ததே, காங்கனும் அத்தாரகைப்பத்திரத் தைக்கண்டோடும், கன்றுவாகித்தன் பொருளைக் கொண்டொ மே ஆதலால், உதயதாரகைப் பத்திரிகை உலகமெங்குமுடாடி வாழ்க, தாங்கனும் கடவுள் இருப்பையால் தீயிழாழ்க.

ஐயாவே, காங்கனெழுந்ததை உதயதாரகைப் பத்திரத்திற் யி ரகைஞ்செய்யும்படியும் அதற்கு யாதாமொருவர் அதன்பொருளை முதினால் அதையும் பிரகாஞ்செய்யும்படியும் மன்றிக்கிறோம்.

ஏகபாதம்.
சயத்தவராவன காவணியானவ சங்கரனே
சயத்தவராவன காவணியானவ சங்கரனே
சயத்தவராவன காவணியானவ சங்கரனே
சயத்தவராவன காவணியானவ சங்கரனே.
வாமனத்தாவடத் தாவனத்தாவல மானவன
வாமனத்தாவடத் தாவனத்தாவல மானவன
வாமனத்தாவடத் தாவனத்தாவல மானவன
வாமனத்தாவடத் தாவனத்தாவல மானவன.

இதற்குப் பதப்பொருள், எங்கள் கிறிற்றிவிற்கு வின்னாமரால் முற்றக் கற்ற பெரியோர்கள், இலக்கணப்பதமாய் இலக்கியச்ச தமாய் உதயதாரகைப் பத்திரத்திற்குத்தால் அப்பத்திரத்தை க்கண்டாடுவோம், தங்கள் பெயரையும் கொண்டாடுவோம்.

இப்படிக்குப் பாண்டிலனகாட்டைச் சார்ந்த திண்டுக்கல் கொழுக் தாயின் பெரன் பிச்சமுத்துப்பிள்ளை—கொத்தவால்ச் சின்னச் சாமிடையதாரகைத் தாராயணசுவாமிய நாயக்கர்.

VIEW OF THE HEAVENS—No. 5.

August 3d, 7 o'clock P. M. beginning at the North-western horizon, may be seen, the Constellations Leo, Virgo, Libra, Scorpio, Sagittarius, and Capricornus. At this time the moon may be seen in Libra, Mars in his direct course in Scorpio. Saturn, in his retrograde course in Sagittarius, and Jupiter in his retrograde course in the eastern part of Capricornus.

August 4th, 5 o'clock, A. M. may be seen the Constellations Capricornus, Aquarius, Pisces, Aries, Taurus, and Gemini. Venus will be in the eastern point of Gemini, near the horizon. Mercury will be in conjunction with the sun, August 7th.

On the 26th of August, 7 o'clock P. M., Mercury will be visible in the Western point of Virgo, two or three degrees north-east of the new-moon. It will appear as an evening star, about five weeks, which will be a favourable season for noticing its movements.

கிரகசார விளக்கம்.—Kerraka-Sarra-Velakkam.

ஆவணி மீ. ௩. தீ. பிள்ளேரம் ஏழு மணி பளவில் வடமேற்கு மு யானர் தொடக்கிச் சிங்கம், கன்னி, துலாம், விருச்சிகம், தனு, ம கரம், எக்கிற இவ்வாறிராசிகளும் காணப்படும். இத்தருணத்தி லே சந்திரன் துலாராகியிலும், செவ்வாய் தன்னேரோட்டத்தில் விருச்சிகராகியிலும் காணப்படுகிறார். சனி தனது வக்கீரோட்டத்தி லே தனுராகியிலும், வியாழன் தனது வக்கீரோட்டத்தில் மகரரா கியில் கிழக்கத்திலும் காணப்படும். ஆவணி மீ. ௪. தீ. ஆ தித்தோதயத்திற்குமுன் மகரம், ரும்பம், மீனம், மேடம், இடபம். மிதனமாகிய இவ்வாறிராசிகளும் தொற்றும். சந்திரன் அடிவான த்துக்குக் கிட்டமிதன ராகியில் கிழக்கத்திலும், புதன் ஆவ ணி மீ. ௪. தீ. ஆதித்தனோடு கூடியதிக்கு.

ஆவணி மீ. ௫. தீ. சாயத்தரம், புதன் ஏழு மணியளவில் சந்திரனுக்கு வடகிழக்காக இரண்டு மூன்று பாகை தூரத்திற் க ள்ளிராகியில் மேற்கத்தத்திற்குள்ளும். பிள்ளேரம் ஆறு மணி கி ழுமை வரைக்கும் மாலையில் தோன்றுவதிலே அவ்வேளையில் அதி ளுடைய ஓட்டத்தைப் பார்த்தறிவது எவர்க்கும் ஏர்த்தகாலபா யிருக்கும்.

அம். அக்காரம்.

அன்புடைமை—On Love.

என. அறத்திற்கேயன்பு சார்பென்பவழியார் மறத்திற்குமலிதேதுணை.

பு அறியாதவர் சிலர் (சிலர்) தருமத்துக்கே அன் புதுணையாவது என்று சொல்லுவார். பாவத்துக்கும் அந்த அன்புதானே சகாயப்படுவது.

The ignorant say that love is an ally to virtue only, but it is also a help to vice. Drew.

The ignorant say that love is virtue's friend But know that love the wicked ally more. Ellis.

என. அன்பிலதனை வெயிற்போலக்காயுமே யன்பிலதனையறம்.

பு. எலும்பில்லாத உடம்பெவெயில் (காய்த்துகொ ல்வது) போல அன்பில்லாத உயிரைத் தருமமானது கோபித்துக்கொல்லும்.

Virtue will burn up the soul which is without love, even as the sun burns up the creature which is without love. Drew.

எஅ. அன்பகத்திலல்லாவுயிர்வாழ்கை உன்பார்க்கண் வற்றன்மரத்தினிர் தத்திறு.

பு. மனசிலே அன்பில்லாத உயிரானது (இல்லறத் தோடுகூடி) வாழ்கிறது கடினமாகிய பூமியிலே நீர்வ திறினைதாசிய மரம் துளிர்விட்டதுபோலும்.

The domestic state of that man whose mind is without love is like the flourishing of a withered tree upon the hard desert. Drew.

As in a barren soil a sapless tree So flourish those in wedded bliss, whose souls Know not the sweets of love. Ellis.

கிறிஸ்துமார்க்கம்.—CHRISTIAN.

RULES FOR THE CONDUCT OF A CHRISTIAN LIFE.

Abridged from "the practice of True Devotion" by Robert Nelson, Esq.

Religion was never designed to serve us upon extraordinary occasions, to adorn the great solemnities of God's public worship; but was given us as the best rule for the conduct and government of our whole lives; and Christians are not obliged so much to distinguish themselves by their wisdom and sagacity, as by uprightness and holiness in all their conversation. It supposes us men engaged in society, obliged to carry on the affairs of this life; but in such a manner, that we may promote and advance the important business of our eternal salvation; so that as the practice of it is consistent with trade and conversation, with business and diversion, so it ought to mix with all these ordinary actions of life; nay, its proper sphere seems to be to govern them after such a manner, that while we pass through things temporal, we may not lose those which are eternal; for, what does the Lord thy God require of thee, but to do justice, to love mercy and to walk humbly with thy God?

When we call ourselves to an account of our actions, our design is to examine whether, in those that every day occur, we have followed the designs of God's providence in our several stations, and whether we have performed them in such a manner as his laws direct; and the guilt we contract in either engaging in such as are forbidden, or in performing those that are lawful and necessary in an undue manner.

The difference between the goodness of one man and another, does not so much depend upon the nature of that employment which he has made his profession, as upon the temper of mind with which he governs it. The priest at the altar may be rejected by God, through his ambition and covetousness; when the tradesman in his shop, may sanctify his business by justice and charity.

எமது முழுச் சீவியத்திற்குத் துணையாகவும் அந்தைக் கட்டுப் படுத்திக்கொள்ளும்பொருட்டும் உத்தமச்சட்டமாய் எம்க்கிருக்கும்படி பராபரன் மார்க்கத்தை விதித்தருளினதேயல்லாமல் பராபரனுக்குத்தே பிரசுரித்த நியமதிட்டைகளைச் சிறப்பிக்கவாருதல் எமக்குத் தேவையான சமயங்களில் அது எங்களுக்குத்தவவேண்டாமென்ற கோக்கத்தைக்கொண்டாகூதல் அந்தை எங்களுக்குப் பராபரன் கொடுக்கவில்லை. கிறிஸ்தவர்கள் தங்கடங்கள் பழக்கங்களத்திலும் பரிசுத்தமுழுத் தமநடுவு நிலையுமாயிருக்கிறார்களென்றறியப்படுவதேயல்லாமல் மற்றும்படி அவர்கள் ஞான குட்சமுள்ளவர்களுக்கும் புத்திவிஸ்தாரமுற்றவர்களுக்கும் அறியப்பட்டுத்தேவையில்லை. யாதாமொரு சங்கங்களிலேநிப்புகருக்குச் சனங்கள் இச்சீவியத்தின் கருமங்களை அவசரமாய் முடிக்கவேண்டுமென்ற தோற்றுகின்றது. அப்படியிருந்தாலும், எமது நித்திய இரட்சிப்பின் உத்தம தொழிலை அதிகரிக்கப்பண்ணும்படிக்கு முந்திக்கொள்ளும்படி முயன்றவர்களாயிருக்கவேண்டியது. அப்படி காங்கள் முயன்று செய்யும்பொழுது அம் முயற்சியானது காங்கள்பண்ணும் யாபாரத்துடனும், காங்கள் பேசுஞ் சம்பாஷிண்புடனும், காங்கள் செய்புத் தொழிலுடனும், வினயாட்டுடனும்பாத்தவருவது மாத்திரமல்ல, காங்கள் சீவகாலத்தில் எங்களுக்கு நேரிடுகிற எல்லாச் செய்கைகளுடனும் லைத்தையுமிருக்கவேண்டியது. அதுமாத்திரமல்ல, காங்கள் அழிந்துபோகுஞ்செய்கைகளைப் பின்பற்றவருகையில் அநியாச் செய்கைகள் எங்களுக்குப் புறம் கெடாமலிராதபடிக்குப் பார்த்து அவைகளை மெத்திதானமாகக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டியது. ஏனென்றால், நீதயை நடப்பிக்கவும் இரக்கத்தை விரும்பவும் தாழ்மையாய் நடக்கவும் பராபரன் எங்களிடக்கேட்கிருசேயல்லாமல் வேறியாரைத் தரும்படி பராபரன் எங்களிடத்திற்கேட்கவில்லை.

காம் செய்துகொண்ட செய்கைகளைப் பற்றிக் கணக்கொப்பு விசுரம்படி சாம் அழைக்கப்பட்டுவெளியில், காள் முழுவுதில் நட

க்குக் காரியங்களில் காள் செய்துகொண்டதனைத்திலும் பராபரனுடைய இராசியுக்குக்கத்துக்குச் சார்பாய் நடத்தோமொடுமும் பராபரன் விதித்த பிரமாணக் சொல்லியபடி சாம் அவைகளைச் சரியாய்ச் செய்தோமொடுமென்றும் சாம் ஆராய்வதேயமது முதலுக்கமாயிருக்கவேண்டியது. அப்படியே செய்யவேண்டாமென்றதைச்செய்து அல்லது நியாயமாய் அவசரமாய்ப்பு செய்ய வேண்டியவைகளைச் செய்யாப்பிரகாரஞ் செய்யும்பொழுது நம்மெல்வரும் ஞாநத்தையுமிக்கனதென்பார்க்கவேண்டியது. ஒருவன் செய்துகொண்ட கன்மைக்கும் மற்றவன் செய்துகொண்ட கன்மைக்குமுள்ள வித்தியாசமானது அவரவர் செய்துகொண்ட தொழிலின் தன்மைவிலே பற்றியிராமல், மனதைபாலும் ஞானத்திலேநானே பற்றியிருக்கின்றது. உதாரணமாக, தேவரானத்தின்கண் தின்றுபிசென்றுத்தாமாசரியானுக் தனது வீம்பியித்தமும் பொருளாகையினித்தமும் பராபரன் சந்திசையை விட்டுத் தரத்தப்படவேதவாயிருக்கிறது. அப்படியேயாபரியும் நீதிபுதுக் தருமத்திலுதுக் தன்னதுவலத்திடப்படுத்தியுக்கொள்வார்.

Scriptural Proofs of the Doctrines and Duties of Christianity. God's wrath against sinners.

- "His power and his wrath is against all that forsake him." Ezra viii. 22.
"God shall cast the fury of his wrath upon the wicked." Job. xx. 23.
"Riches profit not in the day of wrath." Prov. xi. 4.
"Through the wrath of the Lord of hosts, is the land darkened, and the people shall be as the fuel of the fire." Isa. ix. 19.
"At his wrath the earth shall tremble, and the nations shall not be able to abide his indignation." Jer. x. 10.
"The wrath of God is revealed from heaven, against all ungodliness and unrighteousness of men." Rom. i. 8.
"Indignation and wrath, tribulation and anguish, shall be upon every soul of man that doeth evil." Rom. ii. 8-9.
"The wrath of God cometh upon the children of disobedience." Eph. v. 6.
"The Lord Jesus shall be revealed from heaven, in flaming fire, taking vengeance on them that know not God, and obey not the Gospel of our Lord Jesus Christ." 2. Thea. i. 7-8.
"The wicked said to the mountains and rocks, fall on us, and hide us from the face of him that sitteth on the throne, and from the wrath of the Lamb; for the great day of his wrath is come; and who shall be able to stand?" Rev. vi. 16-17.

பாலிகள் மேற் பராபரன் கோபமாயிருக்கிறார்.

அவருடைய பெலனும் அவருடைய கோபமும் அவரை விட்டு விலகின எல்லாரின்மேலாயிருக்கின்றது. எனறு அ. உஉ. அவர் அவன் மேலே தமது கோபத்தின் உக்கிரத்தைவரவிடுவார். யோப்பி. உஉ. உஉ. கோபாக்கினையின் காளிலே ஆனதி உதவாது. சரலோ. லக. ச. சேனைகளுடைய கத்தரின் களத்தாலே தேசம் மத்தாரப்பட்டுச் சனம் அக்கினிக்குரையாய்ப்போம். ஏசாயா. க. லக. அவருடைய கடுமையிலே பூமி அத்தும். அவருடைய கிணத்திற் சாநிகள் சிக்கமாட்டார்கள். ஏரோமி. ல. ல. சத்தியத்தை அநியாயத்திலுலே அடக்கிக்கொள்ளுமற மனிதருடைய எல்லாவித அபபத்திக்கும் அநியாயத்திற்கும் வரோதமாய் பராபரனுடைய கோடும் வானத்திலிருந்து வெளிப்படுகின்றது. உரோ. க. அ. சத்தியத்திற்குக் கீழ்ப்படியாமல் அநியாயத்திற்குக் கீழ்ப்படிக்க தவர்களோ உக்கிரக்கோபாக்கினையை அடைவார்கள். உரோமர். உ. அ. க. கீழ்ப்படியாமையுள்ள பிண்கள் மேலே பராபரனுடைய கோபாக்கினைய வரும். ஏபேசி. இ. ச. பராபரன் அநியாதவர்களுக்கும் நம்முடைய சத்தாராபியபேசுக்கிறிஸ்துவின் சலிசேஷத்திற்குக் கீழ்ப்படியாதவர்களுக்கும் நீதியுள்ள ஆக்கினையைச் செலுத்துவார். உ. தெச. க. ஏ. அ. அவர்கள் பருவதங்களின் குகைகளிலும் கண்மலைகளுக்குள்ளும் ஒளித்துக்கொண்டு பருவதங்களையும் கண்மலைகளையும் கோக்க அவருடைய கோபாக்கினைய வந்திருக்கின்றதே, கிளைத்திற் திராணிபுள்வனயாவன்? ஆகையால் நீங்கள் எங்கள் மேல் விழுந்து ஆசனத்தின்மேல் உணக்கார்த்திருக்கிறவருடைய முகத்திற்கும் ஆட்டுக்குட்டியின் கோபத்திற்கும் எங்களை மறைத்து அடக்குக்கொள்வார்கள். வெளி. க. லக.—யௌ,

புதினச் சங்கதிகள்.
யாழ்ப்பாணம்.

கன்னாநகராவும் வாயாற்பேசுவும் காநாநகேட்கவுட்கடாந விதமாள அயல்க்கணுமாமா சித்திரங்களைச்செய்து சுதுடலை யுள்ள சக்கை அம்மகோலிவச் சேர்ந்த தேரின்மேல் வைத்திடுவ அப்படிச்செய்தவைக்க இடக்கொடுத்தருவாவியும் செய்தவைத்த ஆசாரிமாரையும், யாழ்ப்பாணம் டிஸ்திரிக்டோ டி நீதவாளமுடிபித்தவின்க்கிக் குற்றவாளிகளெனக்கண்டு பேருக்கு ஐத்த இறைசால் அபராநம்போட்டாரென்று கேள்விப்படுகிறோம்.

தெவ்விப்பழைக்கேவிற்பற்றுக்கருகாண்மையான மாலிட்டபுரத்திற் கத்தகவாய்கோலில் ஆசாசவாணம்பட்டெரித்தபோனதினுவழித்த உடைமைகளில்விடை ஒரு இலட்சமளவுக்குண்டென்று கேள்விப்பட்டோம்.

கோழம்பு—சோபனசேயிதி.

திருவேக கடவுளினது மெய்மறையொளி சிறந்திலங்குஞ் சந்தியருமான் கத்தோலிக்குத் திருச்சபைப் போதக சம்பிரதாயத்தினுத்தம வேதியாய் நீதிநெறி துவக்க ஆதியை உலகினுக்கறிவித்த வேதியர் யாவரு மோதுபோதே போதகத்தினுக்கோர் காநாநகேசோதியுமாயிகத்தினு மறத்து பரத்துக்குகத் திண்ணோர் சக்கத்தின்பழற்றிடுமி அந்நிபுக்கி அத்தோளி முனித்திரனுடைய திருகாமத்தினிற் சிறந்து கொழும்பு மாநகர் குடபால் வீழியில் விளங்கு சபைச் சக்கப் பரத்தாராயிருந்து இவ்வுலகை மந்தலக சிவபராமிய நீ. நீ. புலாபித்த பெருசெய்தியாருடைய பேறான செபமுடைய மடுத்திடுகூய்தி எப்பவர் இரக்கினியம் துஆசக. இ. ஆகமாதம் இத்ததிவிரக சம்பத்தசக்கிறமேத்தென்றுஞ் சோபன மங்கல சிறப்பினக் கைக்கொண்டதின்போரல் அவருடைய கிசெதெபட்டித்திற சிறந்த காம அணவரும் மனமழிவுற்ற அயருமலர் துணவியும் அன்பினிற் பிரியாது இத்தரைதனிலே சத்தியவத உத்தமன்மலரடி நித்தியத்தொழுதெற்றியவரகுத்திருபை பெற்றுச் சந்தம வவ்விஷ் தழைத்தோங்கிவாழ்கவென வந்தன சோபனம் வழுத்துகிறோம். இப்படிக்கு G. F. தீனாடிக்கல்.—சோபனசேயிதி.

ஐயா, பரண்டியவழாட்டைச்சார்ந்த தின்க்கல்லிக்கமான் வத்திருக்கின்ற வகம் பட்டானம் இரண்டாங்கும்பிரி நீ. நீ. சபையதார் ரெகுநாதசிக்ரு குமாரர் காராயணசிக்கென்பவருக்கு ஆடி மாதம் உசர் திகதியில் நீ. நீ. பிள்ளைவலதார்டேசிக்கென்பவர் தன் குமாந்தியை மணஞ்செய்துகொடுத்தார் அந்தைத் குறித்து இவ்வுரிவருக்கப்பட்டபேர்த்தும் ஆச்சரியமடைந்தார்கள் அப்படி எவ்வுரிதும் ஆச்சரியம் அடையும்படி பயிர்க்கஞ் செய்யும்படி கானகமலர்ந்தெழுதினென் அதைத் தாக்கல் குமலர் த்துஉதயதாரகைப் பத்திரிகையிற் பிரகாசஞ்செய்தால் உத்தமம். ஆபுக்கானிஸிறான்.

டோலைய மகமது காலு நகரம் முழுவதையும் வெற்றிகொண்டு தனநாணயாச்சக்கரத்தை எங்குஞ் செலுத்தி வருகிறொன்று கேள்விப்படுகிறோம்.

கறுத்தா.
இமயமலைக்கருகாண்மையான காட்டிற் பெருபொருப்பு உண்டாகி இரண்டு காளாய் மொதிச் சுவாலைகொண்டெரித்தது.

தெல்லிநகர்.
ஒல்லான் என்ற ஊரினிராசாவர்கள் தெவ்விநகரிராசாச் செய்த பிரகாரமாகத் தனது இராசமாநகரிவினுள்ளவர்களுக்கு உபயோகமாகும்பொருட்டு ஒரு புதினக் கடதாசியைப் பிரகாசஞ்செய்யும்படிக்கு அச்சக்கடமொன்றை இலதாயித்திருக்கிறார்.

குளியல், சீயாக என்ற இரண்டு சாதியாகும் தருக்கை, பரிசா என்ற ஊர்க்கிற் போர்பொரும்படி முயற்சிகொண்குப்பதைப் பற்றி இப்பொழுது அத்த ஊரிலே ஒரு பெரிய குழப்படி உண்டாயிற்று.

புத்திதேசத்தில இராசாவிந்ந்தாலம் என்ற ஊரிலுள்ளகோலிவத் தரிசனம்பண்ணப்போகையில், இத்துக்களுக்கும் மகம்மதுகாரக்குமுண்டான கலகத்தின் நிமித்தம் அப்படிப்போகாம த்நிரும்பித் தமது ஊருக்குச் சென்றுவிட்டார்.

குருக்கதேசம்.
கிமேலுக்குக்கிட்டமராமாய், பிறகிட்ட சித்திரை ஸ் உவதூ பெருபெருபுண்டானதிலும், உது சாப்புக்கடைகளும், அகேச

மாரிபர்த்தொகைபெற்ற ஆலையுமழ்ந்தபோயிற்றென்று கேள்வி யாகும்.

க்றேக்கதேசம்.
தேசாலியில பெருமையுடைய சாரித்த பெருவெள்ளவந்து ஊரைமுடிக்கெடுத்ததிலும், கிட்டத்தட்ட ஐஊ சனங்களுக்கழிந்து மாண்டுபோனார்களென்று சமாசாரப்பத்திரிகையினுற்றெரியவந்தது.

பிறுள்ளி.
பேரிசினுள்ள ஒரு பிறஞ்சுத் தரைமகன் ஒரு கல்லசுழக்காக்குழலைக்கொண்டு ஒரு புதியதானகேதுவைக் கண்டாரென்றும் அது பூயிக்குவாவரக் கட்டமொனாய் வருகுதென்றும் தெரியவந்தது.

இங்கிலாந்து.
இங்கிலாந்தில் இவ்வுருடத்திற்சென்ற செலவின் தொகை, டிகோடி. வக இல. சுயது. அவர்களுடைய முழுவரவு ஆக, சகோ அச இல. சுயது, இவ்வுருடத்துக்குச் செலும் பணத்தின் தொகை, டிகோடி. க. இலட்சம்.

கரைமாரீக்கமாய்வந்த தபால்வழியாக அறிந்தகொண்ட சமாசாரமென்னவெனில், இதுவரைக்கும் இங்கிலாந்துடன் சேர்ந்திருந்த அயலாண்டு தேயத்தைப் பிரிக்கவும், அந்நிரு வேறொரு பாஸிமேத்து சக்கத்தைத் தொடுத்திடுகிறதென்றும் வேண்டுமென்றெண்ணியிருப்பதினாலே அப்படிச் செய்யப் பிரியமுண்டானால் புத்தம் பண்ணிக்கொள்ளாமென்று தீர்மானித்தபடிபுதினாலே, இப்பொழுது அவ்விடத்திலுள்ள பட்டானங்கள் புத்தத்திற்கு ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள்.

ஸ்கோத்திலாந்து தேசத்திலுள்ள பிரெஸ்பித்தேரியனென்ற சபைக்குள்வெரு காளாயிருந்த பிரிவினை இப்பொழுது தீர்த்துபோரும்படி, காசுடு போதர்கள் ஒருமிக்கத்திணை (Free Presbyterian Church) அதாவது, இட்டமான பிரெஸ்பித்தேரியன் என்ற பேரிட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கொஞ்சகாலத்துள்ளாக இவர்கள் புதுக்கோலிக்கட்டவும் போதகர்களைத் தாபரிக்கவும் உடியபவுண் உ. இல கயது.

சீயமென்றபட்டினதந்விருத்து கிட்டத்தட்ட க. வ. வருடத்திக்குமுன் துணைக்காட்டும்பொருட்டு இரண்டொருவருவத்தளவுதசையினுண்கெப்பட்ட ஒரு இரட்டைப்பிள்ளை ஐக்கதேசத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. இவர்கள் வடக்குச், (Carolina) கரோலினாவிலிருந்த ஒரு கமக்காரனின் இரண்டுபெண்பிள்ளைக ளுமணஞ்செய்தார்கள். இதுவே மிகவும் கொடுங்கிய ஒன்றிப்பு.

காக்கிதமெழுதுபவர்களுக்கு.
மரணசங்கதி, மக்களசங்கதி முதலானவைகளைப்பற்றி மெத்தச் சுருக்கமாய் ஐத்துவரிக்குள்ளாக எழுதிவரவிடுத்தாலன்றி மற்றும் படி அவைகள் விரிவாயிருக்கக்கண்டால் அறிக்கைப் பத்திரத்துக்குப் பணக்கொடுப்பதற்கு உலகவருக்குக்கும் பணக்கொடுக்க வேண்டுமென்று சகவருக்குமறிவிக்கிறோம்.

ஆவணி மாதம்.

சாதி ஸ். ஆவணி ஸ். வடுதூ. முதல் புரட். ஸ். வசதூ வரை.

Date.	புதினக் கதிகள்.	வாரம்.	கட்சத்திரம்.	தி.	யோகம்	கரணம்.
15	க	செ	செ	உ	ப	தை உ
16	உ	பு	அ	க	ஷ	கா கி
17	க	வ	ப	க	ஷ	வி இ
18	ச	வெ	க	ச	ஷ	பா கி
19	இ	ச	ரோ	ச	ஷ	நத வ
20	க	ரு	மி	இ	த	வ வ
21	எ	தி	தி	இ	ச	ப வ
22	அ	செ	பு	இ	ச	கய வ
23	க	பு	கு	இ	த	கர வ
24	வ	வி	கு	இ	ச	வி வ
25	வக	வெ	ம	இ	*	சது எ
26	வஉ	ச	கு	ச	பி	கி மி
27	வக	ரு	உ	ச	த	ப உ
28	வச	தி	அ	க	தி	கய உ
29	வடு	செ	சி	க	ச	கர வ
30	வக	பு	ச	க	ப	வி வ

SUMMARY OF NEWS.

JAFFNA.

The Jaffna Packets for the next Overland Mail will close on the 10th and 14th inst. at 4 P. M.

The parties engaged in ornamenting the idol car at Suthomalie with obscene figures, as mentioned in our last, have been fined 5 dollars each. We hope this will have the effect to elevate their taste for ornament.

We understand that the heathen temple at Marvitterpuram, near Tillipally, took fire a few evenings since from a sky rocket shot during the festival, and that property was destroyed to the amount of several hundred dollars.

Died at Jaffna.—On Thursday the 13th day of July 1843, in the seventy-fifth year of his age. Mr. Jacobus Bartholomeusz Vanderwerff, Prolocutor, or Clerk to the Dutch Congregation of the Fort Church of Jaffna, where the deceased officiated for the last 20 or 30 years. He has left no wife or children. His remains were interred the next day in the esplanade burial ground, when the Rev. Mr. Arndt, the newly appointed Chaplain for Jaffna, read the funeral service. F. C. G.

Died at Jaffna.—On the evening of 12th July, instant, (in the absence of his father, on duty at Mannar) Fredrick Henry, only son of Mr. L. A. Henry Bartholomeusz, Clerk of the Custom's Department at Jaffna, aged 5 months and 28 days.

CALCUTTA.

The Hon. Mr. Maddock has been obliged to undergo the amputation of one of his thumbs in consequence of an injury received a short time since from a deer.

A letter from the Himalayas states that an enormous fire broke out in the pine forest of Kussowlie, which continued to rage the whole of the 18th and 19th June.

AFGHANISTAN.

It is stated in the Calcutta Star, that Dost Mohammed has completely obtained the ascendancy at Cabul, and is rapidly establishing his power and influence.

DELHI.

The Rajah of Ulmor, in imitation of the example of the king of Delhi, has established a lithographic press in his capital for the publication of a weekly news-paper.

Considerable excitement prevails among the Soonees and Sheahs in the city of Delhi, in reference to the collision between the two sects on the frontiers of Turkey and Persia.

The Rao Rajah of Boondee, a Rajpoot chief, who was on his way to Brindalium to worship at the shrine has been induced to return home without doing so, in consequence of a quarrel which had broken out between the Hindus and Mohammedans, fomented it is said by the sandal-wood gates.

OVERLAND INTELLIGENCE.

By the Overland mail which reached Jaffna on the 18th inst. intelligence is received from London to the 6th June. We give below the most important items.

Ireland is in a state of fearful agitation—the whole country being roused through the influence of Daniel O'Connell and others to demand the repeal of the union, and an independent Parliament for Ireland. On the part of the ministry it is declared that the union will be maintained, if necessary by military force, and measures have been taken to strengthen all the home regiments.

In Scotland, the long existing division in the Scottish Presbyterian Church, on the rights and powers of interference possessed by the state, has been followed by the secession from the state party of 395 ministers, who have formed a new organization under the title of the Assembly of the Free Presbyterian Church. About £250,000 have been raised in a few weeks for the erection of new churches and the support of the seceding clergy.

The Chancellor of the Exchequer had submitted to the House of Commons his report on the finances. The total expenditure for the year is £51,160,000; the total income is £48,740,000; showing a deficiency of £2,420,000.—All the calculations made at the beginning of the year have proved wrong—the income tax alone being in excess of what was anticipated.

The expenses of the current year are estimated at £50,100,000 and the expenditure at £49,337,000. The income from the Post Office is steadily increasing. The house spent 5 nights in debate on a motion to repeal the Corn-laws which was at last negatived by a majority of 256.

Custom House Frauds.—Two cases had been decided in the Court of Exchequer arising out of the alleged frauds in the Custom house. One that of an importer of French gloves, who was sentenced to pay £4,500 penalties—another of a silk importer, whose penalties amount to £6,000.

Mr Brunnel, the Engineer.—This gentleman whose name is immortalised by the celebrated tunnel under the Thames, of which he was the architect, has been in danger of losing his life by having accidentally lodged

a gold half sovereign in his throat while sporting with some children at the house of a friend. The coin was dislodged on the 13th May, having been in the wind-pipe 6 weeks.

Appendages of Royalty.—Establishment of the young Prince of Wales, (now about two years of age.)—The Queen has been pleased to direct letters patent to be passed under the privy seal of his Royal Highness the Prince of Wales, conferring the following appointments: Thomas Pemberton Leigh, Esq.—Chancellor and Keeper of the great Seal; Hon. John C. Talbot,—Attorney General; Geo. Edward Anson, Esq.—Treasurer of the household and Cofferer; James R. Gardiner, Esq.—Secretary and Clerk of the Council, Keeper of the Records of the Duchy of Cornwall, Secretary, Receiver General, and keeper of the signet for the Stewardry and principality of Scotland; and Edward White, Esq. to be Auditor of the Duchy of Cornwall.

Anti duelling Association.—An association has been just formed for the suppression of duelling. It consist of 326 members, including 21 noblemen, 13 sons of noblemen, 16 members of Parliament, 15 baronets, 30 Admirals and Generals, 44 Captains, R. N. 23 Colonels and Lieut. Colonels, 16 Majors, 26 Captains in the army, 20 Lieutenants, R. N. and 24 bachelors. They denounce duelling as sinful, irrational, and contrary to the laws of God and man. They also pledge themselves to discountenance the practice by their influence and example. Capt. Hope, R. N. and Mr. M. Dunmore have become hon. Secretaries to the association.

The Servian Government has at length made its unconditional submission to the Porte. This unexpected change has been produced by the certainty that they would receive no support from France, England, or Austria.—A fire broke out in the centre of the bazaar at Maynesia, near Smyrna, on the 20th April, which destroyed 2,000 shops and a vast amount of property.—A letter from Thessaly gives an account of an inundation by which between 4,000 and 5,000 persons perished.—An insurrectionary movement had taken place at Benevento, in Italy.—Baron Strieglitz, a rich banker, who died lately at St. Petersburg, Russia, left property estimated to be worth between £5,000,000 and £6,000,000.—A new Comet was discovered on the 2d May by M. Mauvais, of Paris by the aid of a powerful telescope which is said to be approaching towards the earth.

UNITED STATES.

Mr. WEBSTER, Secretary of State, had resigned, and it was reported that he was to proceed as ambassador to Europe, to negotiate commercial treaties with England and other countries of Europe.

Mr. CUSHING had been appointed envoy to China. It is stated that the Siamese twins, who were brought from Siam some 9 or 10 years ago as objects of curiosity, their waists being united by a fleshy protuberance one or two inches in length, have been married to two daughters of a farmer in North Carolina. This must prove rather a close union.

CANADA.

Sir Charles METCALF had been installed at Kingston as Governor of Canada. No indication had been given of the line of policy he intended to pursue—28 vessels had been shipwrecked and 5 seriously damaged by the drifting of ice in the gulf of St. Lawrence.

West Indies.—The whole of the West India Islands are reported to be unhealthy in consequence of the rains. Continued shocks of earthquakes were still felt. At Guadaloupe ten shocks were experienced on the 3d April and one on the 5th.

TO CORRESPONDENTS.

A Communication from S. TAMODERANPULLY is received and under consideration.

Hereafter Notices of deaths and marriages which exceed 5 lines in length, will be chargeable as advertisements.—We have not room for long notices of this kind and our readers except the particular friends of the parties feel no interest in them. We have taken the liberty to abridge several notices of this kind that appear in this paper.—

£ 2. received from P. Canjemanadna on the 17th inst.

CONTENTS.—உடலாணை.

Beschi's instructions to Catechists	157	வேதியொழுக்கம்	157
Al Koran No 8.	ib.	ஐம்மதுசம்பதர்	ib.
Abbott's Lessons on Morals	159	கந்தெறி—சூய் குலத	159
Communications	160-161	கமதக்கள்	160-161
Cural	ib.	குறம்	ib.
Rules for the conduct of Christian Life	162	கிறிஸ்தவநீதி	162
Scriptural Proofs of the doctrines and duties of Christianity	162	பிரபரக் பாலிகக் கோழி	162
Summary of News	163	கோபமாயிருக்கூர்	163
		புதிதச்செய்திகள்	163

வேதியரோழக்கம்.

யு. அதிகாரம்.

ஷன்புகாட்டுதல்.
On Compassion.

பிறரையும் மோட்சகரையிலேற்ற ஆசையுள்ளவன் அவர்களுக்கும் உதவினைச் சொல்லுமிடத்தில் அன்பினக்காட்டுவது அவசியமாய் மிகவும் வேண்டிய உத்தம முறையதாகும். கேட்டவர்களிடத்தில் அன்பில்லாதபிறர் சொன்ன உணர்ச்சிகளும் பலனில்லாதாம். இதிலே பெரியோர் முன் சொன்னதாவது அன்பில்லாத மனதிற்குரைத்த ஞானம் இரயில்லாத நிலத்தில் விதைத்ததாமென்றார். ஆகையால் இரயில்லாத நிலத்திலே விதை முடியாததுபோல அவன் இரயில்லாரிடத்தில் விரிவாப்ச் சொன்ன வேதவுணர்ச்சிகளும் வேரிட்டினிதாய் முழுத்துப் பலனாக மாட்டாதல்லோ? மனதிற்கொண்ட அருவருப்பு அரோகிகமடைந்த காதிவே விரிவாய் ஞானஞ்சொன்னது துழையமாட்டாது. இது இப்படிபாகைகயிற் சொன்னதைக் கேட்டவரிடத்தில் அன்புண்டாகச் சொன்னவர் தாமே அன்பினக்காட்டல் வேண்டும். அன்பு தானெரு வித்தாகி நீ பிறருக்குக் காட்டின அன்பின விவகாரகளைக் குப்பிறரன்பினக்கைக்கொள்வாயே. நீ அன்போடே சொன்னதை மற்றவரும் அன்போடே கேட்பார். நீயே வேறே சொக்கமின்றி அருளுத்தமப் பிரசாசனமொன்றினப் பற்றிப் பேசுகிறபெண்ற கண்டாற் கொடியவியலும் பொருத்திக் கேட்பான். நீயே உருகி அவன் செய்த பாவத்தின் கொடுமை காட்டினால் அவனுக்குக் கேட்டுக்குகி அருவான். நீயே அவனுக்குப் பாவத்தினால் உருக்குக் கேட்டுக்கஞ்சிறை போலப் பேசினால் அவனும் அதற்குப்பயந்து நடக்கத் தணிவான். அன்பினரயில்லாதவனெனினல் எந்தப் புத்திசொன்னும் பெய்யாமலிடிக்கும் மேகம்போல ஒரு பவனுமின்றி வீண்பிரயாசப்படுவான். எந்தச் சமயத்திலும் பிறர்மேல் அன்பினக்காட்டி அவர்களுக்கு உதவி நியாயங்களைச் சொல்வது கல்லதாயினும் விசேஷமாக அவர்களைக் கோபிக்கவேண்டியவிடத்திற் சினத்தோட்பு காட்டலுத்தமமுறையதாகும். சிலபேர் அழுக்குப்பட்டபடிக்கப் பாத்திரத்தை விளக்கக் கல்ல வேதேய்த்தடைப்பதுபோலப் பாவத்தால் அழுக்குப்பட்டவனைக் கொடிய முறையோடு கல்லவென்றாற் போல வெறுத்துப்பேசுகிறத்தையான வார்த்தை கொண்டு கவந்த தையையொன்றுங் காட்டாமல் மிகவுஞ் சினத்தினால் அவன் யனந்தரும்பாமல் முறித்து போய் ஆக்கரித்து முழுதுக் கெடுவது கண்டிருப்போம். ஆக்கினயாக ஒருவனுக்குக் கால் கை வாய்க்வேண்டியவிடத்தில் அதற்குக் காலமும் இடமும் முறையும் ஒன்றும் பாராமல் திட்டீரமாய் வரக்குவனல்லவோ? நீயும் இத்தப்படியே புறத்தியார் செய்த பாவங்களை அறக்கவேணுமோ? ஆறதபுன்னால் அத்தந்த கையை அறுத்து வியாதிகாரணப் பிழைக்க ஆசையுள்ள வைத்தியன் அறைஅறக்குமுன்னே மெதுவாய்த் தடவி இனிதாய்ப் பேசின அதற்க்கின காலமுமுறையும் தெரிந்து தனக்கு கொந்தார்போலக் கொடிய தொழிலு அன்போடே முடிப்பது காண்போம். வியாதிக் காரணம் மிகவுஞ் சொந்தானும் தன்னைப் பிழைப்பிக்கச்செய்வானென்றறிந்து தான் அவனைக் கோபியாமலும் வருத்தத்துக்குப்பின்வாக்காமலும் பொருத்தியதனால் நோவுக் குறைத்து தன் பாவியும் பிழைத்தின்னம் செல்க ளிருப்பான். இப்படி நாளும் பாவங்களைப் பகைத்ததற்க்க வேண்டிய முறையதாகும். இந்த முறையில் வருவாததற்கு காமே பாவிகளிடத்தில் அவர்களாத்தமத்தையும் அவர்கள் செய்த பாவத்தையும் வேறுகப் பிரித்து உவ்விரண்டையும் ஒருப்பட்டுப் பாராமற் பாலிகள் ஆத்துமத்தை ஒருகண்ணாகவும் அவர்கள் பாவத்தை ஒரு கண்ணாகவும் பார்த்துப் பாவங்களைப் பகைப்பதொழியப் பாலிகள் சினைக்கெப் பிரயாசப்படுக்கடவோம். அடுத்தப்படியென்றால் உயிர்ப்படத் தீட்டின சித்திரமாகத் தேவமாதர் சுருபத்தை எழுதினபின்னர் திருமுருகத்தில் அருக்குப்பட்டுமல் ஓட சித்தினதைக் கண்டால் த்தேவமாதர் வைக்கா

ட்டுஞ் சாயலைக் கண்டு நாமதை வணக்கமாகப் படமேற்சீர்சினமையை வெறுத்ததையொழிக்கப் பிரயாசப்படுவோமல்லவோ? அத்தன்மையால் மனிதரெல்லாரும் பாலிகளாயினும் ஆண்டவரைக்காட்டுஞ் சாயலாக உண்டாக்கப்பட்டவர்களைன்றாம் அவர்களைச் சினைத்து அந்தத் திவ்விய சாயலைக் கெடுக்கவந்த பாவத்தை மாத்திரம் பகைத்து அதை முழுதுத் தடைக்க வருந்தக்கடவோம். அப்படித்தானல்லவோ ஞானவரும் பாவத்துக்காக்கினயாக நரகத்தையுண்டாக்கின பின்பு பாலிகள் அதிலே விழாதபடிக்குத் தாம் மாடுபட்டுக் கொடிய மரணத்தையடையச் சித்தமாரார். அப்படி நாளும் பாவத்தின் கொடுமைகாட்டி அந்நினைக்கையாகப் பகைத்துத் தடைக்கப் பிரயாசப்படுகையில் அந்தப்பாவத்தைச் செய்தவன்மேலிரக்கங்காட்டி மிகுந்த அன்போடவனை ஈடுபற்ற ஆசைகாண்பிக்கக் கடவோம். சில பேரோவெனில் பாலிகளைக் கண்டால் அவர்களை உயிரோடே கடவுள் கூட்டோடே முழுங்கவும் வந்தாற்போல இருகண்கள் சிலப்ப கோக்கியால் உட்காட்டி இடிபோல வெடிப்பப் பெரியவர்களைக் கோபிக்கவும் அடிக்கவுஞ் செய்வார்கள். இது வழித்தப்பினவர்களை அப்பாலே துரத்து முறையையொழிய அவர்களை தெறிவழைத்துச் சேர்க்குத் தன்மையல்ல. தமைய மிக மனிதனாகி நீதியை மறைத்தாற்போலக் கிருவன்வன்குமியவேதத்தைத் தான் சித்தின இரத்தத்தினெழுதித்த யேசுகாதர் நினவுக்கொத்த முடிவிறோ? சமாளித்தார்க்கள் யேசுகாதருக்கிடக் கொடாமையினியாகப்பரும் அருள்பரும் மிகவுக் கோபித்து வானத்தினின்றி மனையையும் பெய்வித்திவர்களைக் கேட்டிர்போமோ? ஐயா, என்னு கந்தரைக் கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் எந்தக் குத்தோடே தெரிந்துகொண்டபட்டீர்களைன்றறிபீர்கள். மனமகனாகப் பிறந்த காமொருவரையுக் கெடுக்க வாராமல் எல்லாரையும் இரட்சிக்கவந்தோமெயன்றார். இதற்கினியாக யேசுகாதர் தாமே தன் தையகாட்டத் திருவுளம்பற்றினதொழி தப்பிக்காது ஆட்டை இடையனெ எங்குத் தேடி அதைக் கண்டவிடத்தில் அடியாமற்சென்றி கமந்து மந்தைபிற் சேர்ப்பது போல நாளும் பாலிகளைத் தேடி இரட்சிக்கவந்தோமென்றார். அப்படியே என் மந்தை ஆடுகளை மேய்ப்பாயாக வென்றல்லவோ இராயப்பரைத்தோட்டுக் குருக்கையும் உபதேசிகளையும் யேசுகாதர் தன்றிருச்சபையடைவிரிசரிக்கவனுப்பினார். ஆடுகளை மேய்ப்பதும் ஒருரோரிடத்தில் மயிரையறுப்பது மிடையன் குறியிலாமொழிய அதனை உரிப்பது இடையனுக்குரியதோ? என, குருடன வழி தப்பித் தவறக் கண்டால் அவனைக் கோபித்தப்பாருண்டோ? அவனையடியாமலும் கையைப்பிடித்து அறச்சொல்லி வழிபிற் சேர்ப்பாரென்றது போலப் புத்தி மயங்கி உயிர்குருடராகியபாலிகளுக்குக் புக்காட்டி மோட்சவழிபற்றயையோடவர்களைபுக் கூட்டிக்கொண்டுபோக வருந்துவதே நியாயம். இக்கே சொல்லப்பட்டதை ஒப்புவிக்க அந்செய்சிஷ்ட காற்பென்பவர் கண்ட காட்சி மிகவுத்தமமாகும். அஞ்ஞானத்தை விட்டுப் புதிதாய்ச் சத்தியவேதத்தைக் கேட்ட ஒருவன் மற்றொரு அஞ்ஞானி சொன்ன தார்ப்புத்தியால் மயங்கிச் சத்தியத்தை மறுத்துப் போயிருந்தான். அந்செய்சிஷ்ட காற்பென்பவர் இதைஅறித்து மிகுந்தகையிடிக்கொப்பொல்கொண்டன்பிறவருந்தாரின்றுார்.

அன்றிராத்திரி முறைபொடெழுத்து தியானத்திலிருக்கும்போது சொன்ன இரண்டுபர்களுக்கு ஆக்கின வயவெண்டுமென்ற கந்தரை மன்றாடி எந்நாள் மட்டும் பாலிகள் அஞ்சாமல் வாழ்ந்து திரிவார்கள். எவரும் அஞ்சவும் நீதியைக் காட்டலாகாதோ? அக்கினமையொழித்து இவர்களை எரிக்கலாகாதோவென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், அவரிருந்த வீடு நடுங்கி வெருவாகப் பூமி பிளந்து நரகக் குழியைத்திறந்ததாகக்கண்டார். புகைஎழும்பி இருளே உண்டித்திறந்தரைக்குழியாய் ஒருத்தில் மயங்கினவனும் மயங்குவீழ்ந்தவனும் சேர்த்திருக்கவும் குழியினின்றும் பெய்களை புறப்பட்டவர்களை இழுக்கவும் கண்டு காற்பென்பவர் இதோ விழுவார்களைன்றிருக்கையில், சந்தோஷப்படவே இன்னம் விழாமையினுள் வருந்தித் தாமே போய் அவர்களை நரகத்திற்கின்றவெண்டுமென்றப்போல சின்றுாராம். அந்தக் கோபத்தல் அண்ணாத்துபார்த்

து வாழ்வகருந் திறந்த தயயரகனை யேசுநாதர் அவ்விருவர் மேலிரங்கி எழுந்தருளிச் சம்மனகக்கள் திரவாய்ச் சூழ்ந்து வரத்தாமே போய் அவர்களைத் தூக்கிப் பயமில்லாதவிடத்திற் சம்மனகக்களே டேவைத்தார். வைத்திப்புக காற்பென்பவர் கிட்டவந்து இப்போது உன் கோபத்தையாற்றவேண்டுமாயிவ் என்னையடி. இன்னம் பாலிகளாகக் அடியும் மரணமும்பட ஆசையாயிருக்கிறேனென்றார். என்றவுடனே கண்ட காட்டியும் மறைந்ததும். இந்த வருத்தமானத்தைக் கேட்டுப் பாலிகளான நாம் எல்லாரும் கம்பினைனதிற்தேறி இந்த அதிசயமான தயை எம்மேல் வைத்திருக்கும் கருணைக்கடலொத்த சுவாமிக்கு இனி மனம் நோப்செய்யாதபடிக்கு வருந்துவது நியாயமாகே. இதுவுமன்றியே பாலிகளேயே கோபமும் கண்டிப்புமாகாதென்று கண்டுக்கொள்ளக்கடவோம். யேசுநாதர் தாமே பாலிகளுக்குவேண்டிப்பட்ட பாடுகள் பற்றாமல் இன்னம் அவர்களுக்காகப்பட்ட ஆசையாயிருப்பதும் கண்டு கொளும் பாலிகளை இரட்சிப்பதுவேண்டி நின்றதைக்கும் பிரயாசத்திற்கும் பின்வாங்காமற் றணியவது கியாயமல்லவா? அவர்களுக்கு அன்பு காட்டினதும் போதாமல் அவர்களால் நின்றதைப்பட்டாலும் பித்தமிஞ்சிமயங்கின மகன்கையிலடிப்பட்டதாயைப் போல மனதிற் குறை காணாமல் அதிகமாயிரங்கி அவர்கள் மயக்கத்தைத் தீர்க்கப் பிரயாசம் எல்லாம் பட்டவேகடவோம். இந்தப்படியும் செய்ப்பட்டிருக்கும் கிணத்தின் முறையால் முடிக்கமாட்டாதே, பாணைக்கூடாத பாணை பசுமரத்தின் வேருக்கூடாடிவிடும் எப்பரலவோ? இருப்பிப்பாரையாலசையாத கற்பாணையிற் பச்சை மரத்தின் வேரே துழைவதுபோல இடித்து வெகுண்ட கிணத்தோடாகையில அமுலாரோடமுதுகே நெத்தாரோட நெந்து காட்டான அன்பினுற் பிறர் மனமே கல்லாயினும் இனகிச் சொன்ன குண உணர்ச்சிகளுக்குடந்த் துருகித் திரும்பச் செய்வதெளிதாம். ஒரு மகாத்துமாவானவர் யாதொருவன் கணபாலத்தைச் செய்ததற்குநால் உடனே அவனைத் தேடிச் செய்ததென்னி இந்த ஆங்காரம் உனக்கு வந்ததே? சுவாமி ஆக்கினைக்கஞ்சத்தேவையிலையோ? என்று தான் அவனைக் கண்டித்துச் சினத்தைக் காட்டாமல் தான் அவனுக்கிரங்கி ஐயோ! எப்படி உனக்கித்தக்கேவேந்தது. சுவாமிக்குகந்தவராய் நடந்தந் அவருக்காகாதேபோலுமா? முடிவில்லாத பணிப்பமோட்சந்தை அடைப்தச் சத்தியவேதத்தெந்தக் கைக்கொண்ட நீ இந்த அப்ப முகாந்தரமாக அலியாகத் தீயெரிசுகத்தில் லீழ்த்துவலவலிருக்கிறயோ? புண்ணிப்பவானென்று திருச்சுபையிற் புகழப்பட்ட நீ இந்த நின்றதைப்பட்டக் காரணமேதென்னவென்று யிருந்த அன்போடினையும் பலவற்றையும் அழுதுசொல்வார். அதுகேட்ட பாலிகளுக்கூட அழுது தாமதமின்றிப் பாவத்தை விட்டுத் திரும்புவது காண்பார். அப்படியே நாரும் பாவத்தின் டேவ பகைகோபமும் பாலிகள்கேற்ற பட்சவிரக்கமும் காண்பித்தால் அவர்களைத் திருப்புவதெளிதாம். மோசே என்பவர் நார்ப்பது ஏனும் மலைமேல் உபவாயாமாயிருந்து கத்தர் கையில எழுதப்பட்டவேத கற்பவகையை சுவாமி இறக்கும்போது கீழிருகத சனங்கள் விக்கிரகத்தை உண்டாக்கிப் பொய்யான தேவனை வணங்குவதைக் கண்டு பட்ட கைதியைப் பொறுக்கமாட்டாமல் கையிலேத்திய யிரு கற்பவகையை உடைத்தார். இதே அவர்கள் செய்த அக்கீரமத்தின் பேரில் அவருக்கு வந்த கோபமும் பகையும் அத்தோடந்த பாலிகளைச் சபித்திழிவுபடக்கண்டித்துக் கோபித்தாரென்றிருக்கிறீர்களாக்கும்: ஆகிலும் இது நாம் நடக்குமுறையாடொழியுத்தேவ ஞானத்திற்தேளிந்த தீர்க்கந்திரியாகிய மோசே செய்ததன்மையல்ல. அவர்கள் பசாசாராதனயார் கட்டிக்கொண்ட பாவத்தின்மேற் பகையும் கோபமும்வலதே அந்தச் சனங்களுக்கிரங்கி உடனே அவர்களுக்கு ஆண்டவரை யிருந்த ஆசையோடே பிராத்தித்துச் சுவாமி என்னையும் கைவிட்டாலொழிய அவர்களைக் கைவிடவேண்டாமென்று அழுது மன்றாடிப் பராபரன் அவர்களுக்கந்தப் பாவத்தைப் பொறுக்கச்செய்தார். இதுவே மெய்யான ஞானம். இதுவே மனிதரைக் கரையிலேற்ற மெய்யான ஆசை. ஆகிலும் ஓர்ராபிடத்துச் சனங்களைக் கண்டிக்கும் தண்டிக்கவும் வேண்டியதுதானே. பழம்புண் சுட்டாலொழிய அருது. கலப்புள்ளபொன் உலவிலொழியக் கருமசம்விடாது. அப்படி கெடுகாட்ட பாவத்திற் பழகினவர்களையும் அன்பு காட்டினதினும் பாவக்கருமசங்களை விடாதவர்களையும் கிணத்து சுட்டாலும் அவர்களைப் பிழைப்பிக்க ஆசையாரற் செய்வாயென்று காட்டுவதொழிய அவர்கள் மேலே அரோசமும் பகையும் காட்டாதிருக்கக்க

டலோம். இரயிருதயாற் பயிர்கள் வெகுத்துக் கெடுவதுபோலப் பாலிகள்கேற்ற இரக்கமிஞ்சி அவர்கள் செய்த பாவம் பரம்பலவென்றது போல இராமல் எப்பொழுதும் பாவத்தின் மேற்பகையுத்தவேஷமும் தோன்றச்செய்யும். இதுவுமிஞ்சிப்போய்க் கொடுக்க கொடையிற் பயிர்கெட்டுக் காய்வதுபோலக் காய்த்தை ஒழியப் பாலிகளை வெறுத்ததாகக் காட்டவேண்டாம். இதில் எப்படியாகிலும் இரக்கம் யிஞ்சினும் கோபமிஞ்சலாகாதே. அந்செய்கிஷ்டகிண்பர் மேத்திராணியாயிருந்த தீமோசேதயருக்கு எழுதினதாவது, "உனக்கு வயதில் முத்தனைக் கண்டிக்கவேண்டாம். பிதாவைப்போல அவனை மன்றான தன்மையிற் புத்திசொல்வாயென்றார்." அவருக்கு மீளவும் கிண்பர் வேறேரிடத்திற் "சத்தியத்துக்குவிரோதசய்கிரவர்களுமுதலாய்த் தாழ்ச்சியடக்கத்தோடே கண்டிப்பாயென்றார்." இத்த வணக்கமும் இந்தப் பட்சமும் உபதேசிகளிடத்திற் சனங்களுக்குப் புத்திசொல்லும்போதிருந்தால் இவர்களுக் தத்தொழிக்குறையிந்தி திறைவேற்றவர்கள் மற்றவர்களுக்கு சொன்னதைப் பொருத்திக்கேட்டுக் கூடக் கரையேற்றவர்கள்.

யகம், அதிகாரம் முற்றுப்பெற்றது.

ABRIDGEMENT OF GOOD'S BOOK OF NATURE.
PART II.] Natural and Artificial Language. [CHAP. I.

1. Language, we are constrained to believe, was the gift or teaching of God to the first man. Adam "gave names" to all the creatures, as they appeared before him, and he was, without doubt, divinely inspired to understand their natures and the appropriate word by which each should be distinguished. This was the origin of language.
2. In the same holy Book we are informed that after the deluge, the "world was all of one speech," and further, we have a history of the manner in which this universal language was "confounded," that is, broken up, altered, and formed into various dialects. Let us see if what we know of the past and present state of language throughout the world corresponds with the account given in the Bible.
3. There is, in all the languages of the earth, a family character and likeness, which cannot possibly be the effect of accident. The common divisions and rules of one language are the common divisions and rules of the whole, and hence every national grammar is, in a certain sense, and to a certain extent, a universal grammar, and a man who has learned one foreign tongue has made some progress towards a knowledge of other tongues.
4. In all countries, and in all languages, there is only one and the same set of articulate sounds, varying in number from twenty to thirty in different languages. Every civilized nation and barbarous tribe uses the same articulations, the only difference is, they combine and apply these simple sounds in a different manner. This uniform system of grammar and uniform circle of articulations make it almost certain that all languages must have been derived from one and the same source.

Translation of the above.
கூட்டென்பவர் செய்த பிரபஞ்சகூல்.

ய. அதிகாரம். உ ம். பிரிவு.

இயற்கை, செயற்கைப் பேச்சுகளின் தொடர்ச்சி.
பேச்சானது அல்லது பாஷையானது முதல் மனிதனுக்கு (குதாருக்கு) பராபரன் கொடுத்த வரமல்லது போதனைபெண்க் கட்டாயமாய் கம்புகிறதற்கு ஏதன்னவர்களாயிருக்கிறோம். ஆதரொன்பவர் சனக்கு முன்வந்துநின்ற சேவிராணிகளைத் தூக்கும் காமங்களைக் கொடுத்தபடியினாலே சந்தேகமில்லாமல், அவர் அந்தத்தப் பிராணிகளினியல்பையும் இலட்சணத்தையும் அந்தந்தப் பிராணிகளுக்குக் குறிக்கும்படி அதற்கற்குச் சரியான சொல்லைத் தேவவரப்பிரசாதத்திலுடனே அந்தந்தத்தொண்டாரென்றுதொற்றுகின்றது. இதுவே பாஷைக்குண்டான ஆதித் தோற்றமென்பபடம்.

உ. பரிசுத்த புத்தகத்தின் துணையக்கொண்டு சலப்பிரயத்திற்குப் பின்பு உலகத்திலுள்ள சனமனைத்தும் ஒரே பாஷையைப் பேசுவதற்காகவெனநாம் அறிவதமன்றி, இந்தப் பாஷை குழம்பித்த தாறுமாருகிப் பற்பல பாஷையுட்ப் பிரித்துபாணையிதம் எப்படி என்பதையும் சரித்திரத்தைக்கொண்டு நாம் அறிகிறோம். உலகமுழுதும் பேசுவதே பாஷையின் முற்கால நிலமையையும் தற்காலத்தன்மையையும் பற்றி அறிந்ததெல்லாம் வேதாகமத்திற் கூறிய சங்கதிக்குப் பொருத்திலவருதோ என்பதை நாக்கன் பார்த்தவேண்டியது.

க. உலகத்திற் பரம்பியரும் பாஷைகளைத் தையும் காங்கள் பா ர்த்தால், அவைகள் ஒன்றாகொன்று ஏதன் மையாயும் ஒன்றுக் கொன்று போலியாயும் இருக்கின்றன. அப்படித் தொற்றினால் அவைகள் தற்செயலின் உறபாடுகள் மொல்லப்போகா து. ஒரு பாஷைக்குண்டான சாதாரணதொலகைகளும் அ தற்குக் கட்டின சூத்திரவழிசூத்திரானே, மற்றுமேனைய பாஷை சூத்திரக் கொடுக்கவகை சூத்திரவழிகளையிருக்கின்றன ஆகையா ற் கட்டமுட்பப் பார்த்தறிவதன்மூலம், ஒவ்வொரு சாதிடார் உண்டாக்கன இலக்கணவழிகள்தனே மற்றொல்லாப் பாஷைசூ த்ருமவழிசூதியிருக்கின்றன. ஏனென்றும், ஒரு பரபாஷையைப் படித்தறிந்தவன் தானே வேறு பாஷைகளிலும் கொஞ்சமறிந்து அதிற் சற்றே தெரிந்துகொள்வதுயிருக்கின்றன.

ச. எல்லா ஊர்களிலும், எல்லாப் பாஷைகளிலும் ஒரே போ ட்கான எழுத்தொசுக்கள் அல்லது ஒலிகள் வித்தியாசமான பா ஷைகளிலே உல்தொடங்கி மட்டுக்கு ஏற்ற வித்தியாசப்ப டுகின்றன. ஒவ்வொரு சீர்திருத்தனாகக் கீர்மான சாதியாரும் சீர்தி ருத்தாதிவேச்சாதியாரும் ஒருவரிடமான் உச்சரிப்பைப்பியா க்கிக்கொள்ளும். இத்தற்குள் வித்தியாசமெல்லெனில், இச்சாதியா ர் ஒருவர்க்கொருவர் பேத பேதமாய் இப்படிப்பட்ட சொற்ப டுவகை ஒருமிக்கக் கலந்திசைத்துப் புணர்ந்திப் பியோகிக்கொ ள்கள். இத்தொரே சாக்கன இலக்கணமுறையையும், இத்தொ ரே பாக்கான ஒவ்வாத்திரையான அசுவையும் பார்த்தால், உலக த்திலுள்ள சகலவத பாஷை மும் ஒரே ஊற்றிலிருந்து பிறந்ததெ ண்ற நிச்சயமாகுது. (இன்னும் வரும்)

MR. POOR'S LETTER TO HIS LATE PUPILS—No. IX.
MY YOUNG FRIENDS,

Before giving the promised narrative of events which led to the establishment of the American Mission in the Province of Jaffna, in 1816, I purpose giving you a brief sketch of the operations of the American Board of Commissioners previously to that period. After the formation of the Board in 1810, as mentioned in my fourth and fifth letters, it was a very serious question whether the requisite funds could be obtained for sending out the four young men who had offered their services, and who held themselves in readiness to go to any part of the heathen world, at the pleasure of the Board. That was a new period in the history of the American Churches, a period that gave occasion for the expression of a great variety of feeling and sentiment, from different classes of individuals. Some ridiculed the idea of sending missionaries to the heathen, alleging that the heathen might well take care of themselves,—that God who created them would provide for them,—and that to send missionaries abroad would be a useless expenditure of men and money. Others thought that the young men who had offered their services were unparagonably rash in their proceedings, and needed to be restrained. Some, who had a better state of feeling toward heathen nations and who had been taught to pray for them, believed that the time had not yet come, in the providence of God, for successful efforts for their conversion.

Others again, even men of principle and piety, thought the movements in favor of Foreign Missions ought to be discouraged as being hostile to the best interests of Christianity at home,—that these young men, who had just completed their education and who were ready to go to the ends of the earth in the service of Christ, were the very men whose services were urgently needed in their native country;—and while large portions of every community in America were in an unconverted state, and while there were numerous tribes of American savages in a state of heathenism among whom these zealous young men might expend their strength and their zeal, it was thought to be unwise to give up a certainty for an uncertainty—to leave those upon our own borders and to proceed to the ends of the earth in search of heathen nations they knew not where. The numerous objections to Foreign Missions which at that period were urged by different classes of men and from very different motives, would, if fully presented, fill a volume, and appear very formidable.

But great is the power of truth; and nothing more was then needed, as subsequent events showed, but a fair presentation of the truth in relation to the subject in question. A new impulse was given to the public mind. A spirit of inquiry on the subject of Missions was extensively awakened, and more enlarged and impressive views were entertained respecting the coming of the kingdom of God on earth, and respecting the agency, which it was the duty and privilege of the Churches of Christ to put forth in aid of the gracious designs of the Almighty for the redemption of the world.

Dr. Buchanan's Researches in the East, Melville Horne's letters on Missions, and Brief Narratives of the doings and successes of modern missionary societies of Great Britain, were extensively circulated throughout the country and attended with surprising results.

On advertising to events of that period, I cannot do justice to the subject in hand without pointedly turning your attention to the broad foundation on which the missionary enterprise is based. And this I may do, in part, in the way of offering a solution to a problem, which the more intelligent of your own countrymen have labored in vain to solve on any principles with which they are acquainted.

The problem to be solved is, *How does it happen that individuals and communities of another nation, another government, another language, and situated in another hemisphere, should be willing to give up their sons and daughters in the prime of life,—transport them to a benighted, "half civilized," and heathen coun-*

try, and there sustain them, year after year, for an indefinite period, and at vast expence?

The best solution that can be given to this problem, on the principles of Hinduism is, that the patrons of Missions are actuated by the hope of gain,—the reward of merit,—the same principle that induces a Hindu to endow an idol temple—to dig a tank or to build a rest house. But this does not reach the case. Every intelligent advocate of Missions is forward to acknowledge and to proclaim in the language of inspiration: "Though I bestow all my goods to feed the poor and though I give my body to be burnt and have not charity" (love) "it profiteth me nothing." We must therefore look for some other and some higher principle than the Hindu doctrine of merit or penance *நமும் உதவ*. This higher principle is indicated in the above cited passage; by the term *charity or love*; but it is *love* of a peculiar kind. It is the love of compassion toward the miserable, the helpless, and the ill-deserving. It is *love demanding a sacrifice on the part of him who would exercise it*. Wonderful indeed to say, this is true even of that love of God to man in which Christianity had its *origin*; for God so loved the world that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth in him should not perish but have everlasting life." "Herein is love, not that we loved God, but that he loved us and sent his Son to be the propitiation for our sins;" "and not for ours only but for the sins of the whole world." What shall we say of *love* that dictated such a sacrifice, and what must we think of "our sins" that required such a propitiation?

The peculiar kind of love of which we are speaking, was no less wonderfully manifested in the incarnation and death of the Son of God. "Greater love hath no man than this, that a man lay down his life for his friends." "I have power to lay down my life and have power to take it again; this commandment have I received of my father." "I came not to be ministered unto, but to minister and to give my life a ransom for many." Again I ask what shall we say of *love* that dictated such a sacrifice, and what must we think of the nature of that *bondage* which required such a ransom!

Seeing in what manner and at what sacrifice, the Father and the Son have manifested their love and compassion, for the redemption of our race, we may the better understand what is the nature of that Christian love which is shed abroad in the heart of man by the Holy Ghost and which must from its very nature, under the circumstance of the case, give rise to the Missionary enterprise. For if there be Christians on earth they have been "born of God"—"renewed in knowledge after the image of Him who created them," even the image of Him who spared not his own Son, but freely gave him up for us all. Again, if there be Christians on earth, they have been "created anew in Christ Jesus." They have "put on the Lord Jesus Christ." And the command is, "Let the same mind be in you that was in Christ Jesus; who, being in the form of God, thought it not robbery to be equal with God, but made himself of no reputation and took upon him the form of a servant and was made in the likeness of men and being found in fashion as a man, he humbled himself, and became obedient unto death, even the death of the cross." "Now if any man have not the spirit of Christ he is none of his." The inference then is irresistible that "If God so loved us, we ought also to love one another." "Because he laid down his life for us, we ought to lay down our lives for the brethren."

Whoever therefore has sense and reason enough to examine and to discern the broadest and the most glaring principle on which Christianity is founded, has the requisite data for solving the problem to which I have referred. He may fully understand, how it happens that individuals and communities on the other side of the globe are personally interested in the welfare of the idolaters of the Province of Jaffna? He may in some degree understand what must have been the nature of the struggle, and what the progress and triumph of the cardinal principle of Christianity in America, at the time of which I am now speaking—immediately after the formation of the Board of Missions. A consideration of the nature of this *love* will enable you also to understand how it happens, that the American Churches have patiently sustained the Jaffna Mission at great expence, for the space of twenty-seven years; and how it happens that a missionary who has the spirit of his Master is not easily to be turned aside from the object of his pursuit by adverse occurrences—either by deferred success—the unworthiness of those in whose behalf he labors, or by the defection and apostacy of those over whom he once rejoiced.

Let it then be deeply settled in our minds that the spirit of Missions is eminently the spirit of Him, "who, though he was rich, for our sakes became poor that we through his poverty might be made rich."

In the light of these remarks, it may be easy for you to ascertain how far you may have apprehended the fundamental principle on which the Mission, in which you have been nurtured, was established; and also, whether you have imbibed any portion of that spirit which will constrain you, in your place and in your measure to act the same part toward your own countrymen who are fully within reach, which has been acted toward you by those who dwell on the other side of the globe.

Tillipally, August 1st, 1843. Your's very truly, D. POOR.

தேவபத்தியுள்ள மனைவிசூக்குச் சொல்லுவது. சிறநாண்கு மும்பே நான் ஒரு விருத்தாப்பயனுடன் சம்பாஷிக்கையில், நீர் குணப்பட்டதற்குக் காரணமாதனை அவரிடம் வினவினேன். அவர் சற்றுத்தரித்துகின்று, கண்ணீராகுக்கப்பாய்த்தொட அழுது பெருமூச்செறித்துக்கர்ந்ததென்னவெனில், நான் குணப்பட்டகொஞ்சவருடத்துக்குமுன் என் பெண்சாதி குணப்பட்டார். அதிலுள் நான் அவனைத் துன்பப்படுத்திவைக்கிறவேண்டியென்றும் அவர் ஒன்றம்போதல் மெத்தப் பட்சமுள்ளவனாய் எனக்காகக் கவலுகொண்டு நான் அவசூக்குச்செய்த கேடனத்தினும் அவர் பொறுமையாயும் கற்குணமாயிருந்து காணேற்றவாடிகெயன்று எனக்கு சரத்தாலென்ருத்துமத்தை ஊடுருவக்குத்தினும்.

COMMUNICATIONS.—கடிதங்கள்.

On Tamil Classics.

இலக்கியக் களஞ்சியம்.

காளத்திப்புராணம் சிலந்திச்சூகம்.

என்புகள் நிறைவேலவெலுழைவலிப்பாந்தளேதி வனத்தினிலுயர்ந்தயான வனத்திடையாம்பாயிற்றுள் மனத்துயர்கொடுக்குங்காம மாற்றிடவல்லார்க்கன்றி புனற்றரும்பிறவித்துண்பமொழித்திற தெளிதகொல்லோ. உக.

* உணர்நல், சொல்லல்.

குன்றிலெய்ந்தடு கோதையுந்தோளள

வன்றிமேவவணிக் துகளியிசைத்

துன்றசுலக் மணியுந்தன்க்கிட

நன்றிபெற்ற சிகழ்ச்சலம்பெற.

* சிசீழி, மாலை

என்றுமாதவம் புரிந்திடும் விசையனுமிறைவனு மிகலெய்தி, ந ன்றுவீரமர்நிடுத்திடு ததவினைசாரியின் கொளுநீக்கிச், சென்மமோ தினாரிசுவருஞ் செருச்செயத் தனஞ்செயனதுகாணிக், குன்றவில விதன் முடியிசைத்தாக்கினன் குழகனாமதுகொண்டான் இள.

* கொளு, காரினுனிமுடிச்சு.

விடசுந்தமச் சருக்கம்

அரசவன்னங்கள் கமலதீந்றஞ்சிறைப்பெடையோ டுரியவெத்திற கராம்புரவாயவன் தெய்தப் புரிசையுள்ளினின்றொழுமுடத் தாழைமூப்புடைக்காய் கரைபொரும்புனறுமும்பலீழ் கம்பலைத்ததழ்.

* துளம்பல் சித்தல்

விரிகுடர்ச்செக்கவானிற்சமழ்ப்ப விளங்குநற்றெய்ந்த பூந்தா னை, சுரிவணத்தடக்கைத் திருமுதாமார்பன்றுகிவினைக் கடக்குமா லென்பார், பொருமதக்கைநின்றின் பிறைமருப்பீர்த்து புனைத்தசெ ந்துதிர்ந்திரச் சூழிழிற், நிருவடிநிலைதொட்டறை கழலார்ப்பச் செல்லுதன்மறக்கரிதென்பார்.

* சமழ்த்தல், உலமானவுருபு.

இசைத்தவன்முனைவன்மனை யில்வயிற் கொண்டுக்குப், பகம் பொன்னின் கரகநீர்ப்பாதபய்க்கயவின்னி, பொசுத்தநுண்ணிடை மடந்தை யுயர்தவிசெருத்திரஞ்சுல், கசிக் துசல்வமுது பொன்னல் கலத்தினுள்ளுருத்தினுளால்.

* முனைவன், சிவன்.

பிரபலிவ்கலை மனோலயகதி.

ஆசுநீர்த்த மனத்தினிடையன்றி புணர்வுதோன்றுது மாசுநீர்த்த வாடியிடையன்றி வதனந்தோன்றமோ பாசநீக்கு பரஞ்சுடரை தினக்குதினைவாற் பற்றுமனல் காசநீக்குகண்போல் தன்னக்காண விளங்குமால்.

* காசம், சாளகைரம், கண்ணிலிடுகை.

குணியசெங்காதனத்திடுக்குத்தி.

முரசொடு பல்லியமுழ்ச்செழுந்தன துரிசமடியவர் தொகுதிகைகுவித் தரகாவெனுமொவி யண்டகடமட் டொருகணமொடுக்குஞ் சேழுத்தென்பவே

* துரிசு, முக்குற்றம்.

ஆரோகணகதி.

புண்டரத்திருநெற்றியிற் பூசெய்யக் கண்டியென்னுல் கண்ணிவாரிசெர் பண்டை காண்மறை யின்பயகுவே கொண்டவஞ்செழுத்துங் குறிப்பாரிசெர்.

* புண்டரம், திருநீறு.

* கண்டி, உருத்திராட்சமாவை.

பருப்பொரு பொருப்பெனத் தாம்படைத்தனர் சிலரெடுத்து விரைப்புது செய்கவழித்து விடுத்தனர் சிலர்மணக்கும் பொரிக்கறி பனிதம்பாகு புணிக்கறிபலவுமெல்லா திரைத்தொரு சிலர்சொரித்து சின்னனர் முகில்கன்போல

* பனிதம், துவட்டந்தறி.

சிந்தாமணி கணகமாலையாரிலம்பகம். கண்பயிலின்க்கருகெருத்திற் காப்பீர் இக்

கொண்டின மந்திகொறியக்கோட்டிடைத் திண்கனி முகக்கலை சிதமந்தேன்பொழில் வண்டரை கடந்தவன் மகிழ்வோடேகெழுள்.

* எருத்து, பாணை, பாணமிலாறு.

மராமரமேழுமெய்தல வாக்குவிற்தடக்கை கெல்ல விராமனைவல்லனென் பதிசைமலாற்கண்டதில்லை யொராமனை மிவன்கணிச்சிறி யுய்க்கமர்செய்வென்று கராமலர்க்காவுந்கிசுக் கோயிலேகொண்டு புக்கான்.

* உகர் } சொரிதல், சித்தல், உகரர மலர்க்காவு. உகரல் }

இதை, உகல்மலர்க்காவென் றருத்தஞ்செய்தற்கும்பொருத்த ம். எவ்விறமெனின், உகலென்றதை உகரெனப்போலிபாக்கி உக ராவெனத்திரிந்ததென்றரைத்தல். உகல் என்றதற்குச் செய்புச். ஆரிச்சுந்திர புராணம்; உகலரும்புனத்திற் கிளியோச்சுவார், அக ல்வகம்பெற்றித்தவராமணி, இதுவொழிக், உகல் என்றதற்குச் சொரி தலம்.

பழையறுப்பம் தறவு.

பகருநர்க்கத்தலுல பலாதிகன் பாதவத்திற் உகரும்வன் சருகுதின்றே யுயர்தவம்புரிவுற்றோர அருசுந்தாலிவக மல்லுறழ் உக்தலாவற் றகருமச்செய்ய்மியுங்கடவறிமைவாருமென்றான்.

* இதுதும் உகர் என்றது சொரிதல்.

சிந்தாமணி.

கலைபுணர்மகனீர்கெடுகிற் காமத்திற்கினித்தலுடல் திவைபுணர்மைநீர்க்கிடுகெறிபுணர்ச்சுத்தெரெப்ப அலர்மியசைப் பெடைவினுடல்வெகொள் சேவன்க்கிடுக் குலவிய புணர்ச்சிநோக்கிக்குன்றான சித்தி கிக்குள்.

* கலை கரணம் இஃது கணகமாலையாரிலம்பகம் கககம் கலியு ரையிற்காண்க. மணிமேகலைபுணல் உறியிருக்கின்றதற்கிவ்யுரை யைசான்றதல்காண்க. இவ்வாறருப்பதற்க்கணகேமுன் இலக்கிய வுதாரணத்தொடுகெடுத்துக்காட்டுதம். இப்படிக்குத் தமியிப்புவவர் வேதகிரிமுதலியார்.

* இவ்வடையாளமுள்ளனவெல்லாமருமப்பத்கண்.

Dear Star,

I beg to tender my humble tribute of respect and obligation to you for the honor you did me by inserting the article, intended to correct the irregularities observable in the conduct of Native Catechists and Teachers. At the same time, permit me to tell plainly my brother correspondents, that the said article, although it embraced a wider extent than was strictly allowable, was intended for all—by way of caution to "the few" who are "the Lord's hidden ones," and of reproof to the many who have deservedly brought this scandal upon themselves. Christians in general, we know, ought to be like "cities set on hills," and candles placed upon candlesticks;" much more, therefore, then, Catechists and those who are in any way, employed in the teaching of Christ's religion ought to be so. Unless there be some resemblance of character between Christ and, more particularly, the teachers of his religion, we can expect to do no good to the heathen community by whom we are surrounded. The character of Christ is beautifully portrayed in the following words, by a late Bishop of London. "He was not only free from every failing, but he possessed and practised every imaginable virtue. Towards his heavenly Father he expressed the most ardent love, the most fervent yet rational devotion, and displayed, in his whole conduct, the most absolute resignation to his will, and obedience to his commands. His manners were gentle, mild, condescending and gracious; his heart overflowed with kindness, compassion, and tenderness to the whole human race. The great employment of his life was to do good to the bodies and souls of men. In this, all his thoughts and all his time were constantly and almost incessantly occupied." Let the said class of persons, then, think for a moment, whether their conduct is, after every allowance that is to be made for human frailty, similar, in any measure, to that of their Lord. Happy are those who can find it approaching to be such! The disciples of Christ should try their best endeavours to furnish a good and unimpeachable example to the heathens and others if they are in any measure disposed to instruct them in the "truths of the Gospel," bearing in mind always, that neither precept nor discipline is so forcible as personal example. You may have observed, my impartial Star, from your long continued acquaintance with the circumstances of our country, that those persons whose conduct my former article reproached "are," to borrow an expression from the respected and experienced missionary, Mr. Poor, "narrowly watched" by their heathen neighbours with the exclusive view of finding fault with them.—Those heathens, no

doubt, who have noticed the irregularities condemned in their proceedings, will attach no weight to their exertions, if there be any, and will pay no respect either to their persons or to their profession. And besides, when there are so many deficiencies to be observed among them, as Christian teachers, they cannot, when they go about to advise people of other denominations against the evil practices which are common among them, return without hearing remarks similar to, "Physician, heal thyself," and "thou hypocrite, cast out first the beam that is in thine own eye; and then shall thou see clearly to take away the mote that is in thy brother's eye." As I was truly grieved, my dear Star, to observe these and the like inordinate practices in the conduct of many of the said order of men, and as I know from experience that much of the good to be done to the ignorant people of this country, depends upon their personal conduct as well as exertion, I expostulated with them, through your columns. It was all from a pure and sincere desire to benefit my fellow country men, that I, altho' I incur the displeasure of my friends, attempted to expose these improprieties, in the hope that we shall henceforth see in their conduct, some conformity to the rules of the Gospel of our Lord and Saviour. I might lengthen out these remarks, but I am afraid I have transgressed too much upon your kindness. If you therefore would permit me I shall embrace another opportunity to address them through your medium; and then I shall speak of their mutual conduct towards each other, as an order of Christians in general, and as a Christian brotherhood in particular,—Till then, I remain, Dear Star, Your's very truly,
 Jaffna, 24th July, 1843.
 A NATIVE PROTESTANT.

மகாசனம்பொருத்திப் முகாமைப் பிரபுவே,

சென்னை நகரில் அச்சடிக்கப்பட்ட ரீதிமொழித்திரட்டுடன் நுட்பம் புத்தகத்தில் காலடியார் செல்வகிணியாமை, கம். பாட்டில் "மதுசிகை நீக்கியுண்டாரும்" என்றதற்குப் பொருள் இக்கிலிசி" ஒருமுறைதொட்டுண்ட பதார்த்தத்தை மறுமுறைதொட்டுண்டிடுகின்ற செல்வவாக்கினும்" எனவருகின்றது. அப்படியானால் இத்தரவிற்றுணை இளமைநினைபாமை, அம். பாட்டில் "இருகிணையுமுண்டரோ" என்றதற்குப் பொருள் எப்படிச் சரிவரும்? சிகையென்பது பொதுப்பட பதார்த்தமாம். மதுசிகையென்பது மதுக்கப்பட்ட பதார்த்தமாம். அஃதாவது, வச்சமையான பதார்த்தமாம். இருகிணையென்பது பச்சமையானபதார்த்தமுமென்பமையானபதார்த்தமுமே. இருகிணையுமுண்டரோவென்பது இளமைக்கும் முதமைக்குமிறந்தான மென்மையானவென்றவச்சிகையென்ப முதமைபுணுண்ட வினாவியது. இதற்குப் பல தூற் சாட்டுகளுண்டு. திருமங்கலம் சாலதிரப்பள்ளிக்கூடம் இப்படிக்கு சங்கரவிவகப்புலவர் புத்திரன் காரணபின்ன, இங்கிலீஷ் உலாத்தி உதயதாரகையின் முகாமைத்துரையவர்களுக்கு, பராபரன் ஆதிபிலே மனுஷனைப் பரிசுத்தனாகப் படைத்தார் அவன் அவருடைய கட்டணையை மீறப் பாவுஞ்செய்து அவசுத்தனான என் னு கிறிஸ்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். மனுஷனைப் பராபரன் பரிசுத்தனாகப் படைத்தால் அவன் அவருடைய கட்டணையை மீறவருமோ? பாவுஞ்செய்வனோ? உலகத்தனாகக்கூடுமோ? இது சற்றும் பொருந்தாத காரியம். சூரியனை இருள் தீண்டினோ? ரெருப்பிலே குளிரும்மோ? இத்தக காரியத்தைத் தெளிவாய் எனக்கு விளக்கும்படிபண்ணவேணும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மாதேவரீ, இப்படிக்கு இரகுநாதக் குருக்கள் பத்திராதிபநுந்தாரம்.

கம். மோசே கம். அதகாரம் உசும் உளம். உஅம். வசனங்கன். மேற்குறித்தவசனங்களைவிடவே யேகோவாவாகிய தேவன் தாம் இருட்டித்த சிருட்டிபேதங்கள் யாவற்றினுள்ளும் மனுஷனை விசேடாநிகாரியாயும் அவனை தன் கித்தப்படி தன்னையும் மற்றவையையும் ஆண்டு கடத்துவதற்குத் திராணியுள்வவகவுட வித்திராணவின்னக்குவீன்றன. மனுஷனைப்படியே அதிகாரமும் செய்யச் செயும் உடையவனாகச் சிருட்டிக்கப்படுகிற மனுஷனுக்கு திருமையினும் மேன்மையும் பிரயோசனமும் விசேடமும் விசேடமும் மன்மம் முதலிய சடபதார்த்தம்பொலவே இருமைப்பிரயோசனத்துக்குமேதவற்ற ஒரு சடம்மாத்திரமாகவேயிருப்பான். அது காரணத்தைக் கர்த்தா அறிந்து மற்றொருசிருட்டிக்களுக்கு விசேடமாக மனுஷனுக்கு ஆத்துமாவையுள் தன்னிட்டத்தையும் அருவித்தமச்சுமாத் திரம் செய்ப்பையாய்க் கீழ்ப்படியவேண்டுமென்று

பிதமும் பண்ணிவைத்தார். அதை அவன் கட்டுபாவினான் அப்பொழுதே சூரியன் அத்தமிக்க இருளுதயமாம் வண்மை அவனிடத்திலிருந்த பரிசுத்தமகல் அசுத்தந்த் தோற்றமாயிற்று. அது வல்லாயல் அவனிடத்திலிருந்த பரிசுத்தத்தின் அசுத்தத் தவந்த தல்ல சூரியன் இருள் தீண்டாதிருந்தும் சூரியப்போக இருள்வருவதும் ரெருப்பிலே சூரியல்லாதிருந்தும் சூரியர் ரெருப்பிலவதும் கிசம்.

பஞ்சநந்திரக்கதை.—நவது.
 சந்திவிக்கிரகம், அவ்வது அடுத்துக்கேடுத்தம்.
 PANCHATANTRA-KATEI.

The art of conquering an enemy by means of an affected friendship.
 Continued from page 148.

அப்பொழுது மெகவண்ணராசன் என்னசெய்தபெனச்-சிரஞ்சிவிநான் பகைவர் சூலவேரைப் பிடுக்கத்தக்க உபாயமுதெய்திருக்கிறேன் ஆனால் நீங்கள் ஒவ்வொருத்தரொவ்வொருகொண்டிவி முக்காடுகொண்டு வந்தென் சரகையிம்மேற்போட்டார் கோட்டான் கடுமையுமிறக்குமென—இதைக் கேட்டுக்காக ராசனென்ன உபாயமுதெய்தாய் சொல்லென, மந்திரி மகரராசாவே, இது சொல்லத்தக்க சமயமன்று, ஏனென்றால் நான் சொல்லுகிற செய்தியைப் பகைவரறிந்துவேருடத்திற் கோடிப்போனும்முடைய வித்தனைமுயற்சியும் வீணுப்போம். மேலும் கடிநிற் செய்யத்தக்க காரியத்திற் தாமதஞ்செய்யலாகாதெனக் கேட்டுக்காக ராசன் தன்பிவாரத்தோடுகூட எரிசொன்னினைக் கொண்டு வந்து ஊகவ்கனிக்குள் குகை வறிவிற்போட அந்தப் புகையிற் கோட்டான் கன்பயத்து கலக்கமுற்றிரைச்சலிட்டுக்கொண்டு வெளியேவருகையிற் போகவழியில்லாமையால் அப்பொழுது குருநாசன் சொன்னதை நினைத்துக்கொண்டு அவன் வார்த்தையைக் கேளாமெக்குப் பலனிதுதானிதுதானென் மறுகுரவேடு சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் ரெருப்புச்சுவாஸு அதிகரித்துக்கொட்டான் கனிந்தன. பின்பு மெகவண்ணராசன் முன்விட்ட தன்மரத்திற் குடிபோய்ச் சுகமாய் ராசியத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கையிற் சிரஞ்சிவியைப்பார்த்து கீ பகையாள்விட்டபிலிருந்தெவ்வாறு காரியத்தைமுடித்தாயென—சிரஞ்சிவி குருநாசன் மலிர் மற்றவர் கெண்டவாரும் மூடராகையால் அவர்கள் அவன் புத்திகையக்களாமல் அவனை அவமானப்பண்ணி என்னத் தங்கள் தூர்க்கத்திற் கிட்டுக்கொண்டுபோனார்கள். ஆனால் அவன் மன்சினகைபத்துக்களோடு கூட மறுதேயத்திற்குப் போனான். மற்றைக்கேட்டான் கன் மூடராகையால் எரித்திறந்தார்கள். இவ்வாறே முன்சூரீகாலத்திற் சந்திரநாசத்தின்பொருட்டொரு கிருஷ்ணசர்ப்பத் தவணகைத்தொனிற்சுமத்து கெடுத்ததென, அதைக் கேட்டுக்காக ராசன் நகைத்துப் பாம்பு தவணகைத் தோனிற்சுமத்து கொன்றவிதமென்ன சொல்லுவையாவெனச் சிரஞ்சிவி சொல்லவற்றது.

ஒருதேயத்தின் மந்தவ்ஷனென்னும் பாம்பு ஊரைகிடையாமல் மிகவும் பசித்தோரேரி. ரையண்கூடவரும்போது அதிலே தவணகன் கிரம்பிவிருப்பதைக்கண்டிக்கேயா தொருகபடம்பண்ணினால் லாமாமமக் கரையகப்படாதென நிச்சயித்துக் கண்ணலிழித்துக்கொண்டுக்காந்திருக்க அப்போதொருதவண பாம்பே, கீ ஊரை தேடுமுயற்சியை விட்டுச்சுமாமாவெழுட்காந்திருக்கிறபென அதைக் கேட்டுச் சர்ப்பம் அபாக்கியனாகிற வெணக்காகாமெக்கிருத்துக்கடக்கும் ஏனெனினிவ் ஹைக்குப்பிரதோஷகாலத்திலிருக்காக த்திரிந்துகொண்டிருக்கையில ஒரு தவணையார்த்து அதைப் பிடிக்கப்போகையில்அதுவக்கிருந்த மிகவுஞ்சுத்தபாந்தி. சூரிய ஒரு பிராமணனைக்கடையெழுப்போயிற்று. அதுதெரியாமல் நான் இங்குமங்கும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் அக்கே கீராடிக்கொண்டிருந்த ஒரு பிராமணப்பிள்ளையின் காவலு இதுதான் தவணயென்று நினைத்து அவன் காவல்கடித்தவுடனே அவன் அக்கணமே இறந்தான். அப்பிள்ளையின் பிதா மிகவுள் துக்கத்தாலென்னைப்பார்த்துத் துஷ்டபரம்பே, யாதொருமுற்றமுஞ் செய்பாத என் பிள்ளையைக் கடித்தபடியினுமண்கேவகளுக்கு வாசனமாகக்கடவாய். மற்றம் அவைகளுடைய சேர்க்கையார் சீவனமும் பண்ணக்கடவாயென்பிப்படிச்சித்ததினால் நானுக்கக்கடியின்புச்செய்ய வந்தேனென இவ்வணம்பாம்பின் பேச்சைக் கேட்டெல்லாத் தவணகக்குஞ் சொல்லத் தவணகெல்லாத் தங்கள் அரசனாடனே கூட வெளியேவந்து மிகவுள் கனிப்புடனே அந்த விஷ சர்ப்பத்தின் மேலுட்காத்தன. (இன்னும் வரும்.)

CHRISTIAN.—கிறிஸ்துமாரிக்கம்.

RULES FOR THE CONDUCT OF A CHRISTIAN LIFE.

Abridged from "the practice of True Devotion" by Robert Nelson, Esq.

The goodness and perfection of our ordinary actions depend upon two things; the first is, that in the general we aim at the glory of God, according to the apostles' rule, that whatsoever we do, we may do all to the glory of God; the second is, that we do our utmost endeavour to perform it well, "Whatsoever thy hand findeth to do, do it with thy might, for there is no work, nor device, nor knowledge, nor wisdom in the grave whither thou goest."

These rules should make us consider the nature of our employments, whether we can with assurance, and a good conscience, offer them up to God, and whether we have that regard to the manner of performing them as that they may be able to bear the test of a future judgment, for when once we are laid in the grave, no faults are to be rectified: as the tree falls so it lies: as death receives us, so judgment will find us. Let us therefore choose such calling as we shall approve of in a dying hour and prosecute them with such diligence and industry, with such justice and equity, that they may stand fair in the accounts of eternity. Let us pray and perform all the offices of devotion with fervour and constancy. Let us converse with others courteously and charitably, and by our discourse, edify to the utmost of our capacity. Let the refreshments of life be always attended with temperance, and our diversions with innocence and moderation; and let us remember in our vacant minutes to send up devout aspirations toward our heavenly country; which ought always to be kept in view, since our safe arrival there is the great concernment of life.

கிறிஸ்தவன் பூரணசுந்நணலுயிருக்கவேண்டுமென்பதைப்பற்றி.

நாங்கள் செய்துவருஞ் செய்கைகளினாலுண்டாய பயனும் பூரணமும் இரண்டு காரியங்களிலே மாந்திரம் பற்றியிருக்கின்றன. முதலாவது, நாம் ஏதைச் செய்கிறோமோ அவைகளைத்தையும் பரபரனுடைய மகிமைக்காகச் செய்யவேண்டுமென்று அப்போலதலர்விதித்த ஒழுங்கின்படி நாம் எப்பொழுதும் பரபரனுடைய மகிமை எங்களுக்கு வேணும்படிதாக நாடிச் செய்யவேண்டும். இரண்டாவது, "செய்ய உணக்கு நேரிடுமெதெல்லாவற்றையும் உன்பலத்தோடே செய, ஏனெனில், நீ போகப்போகிற பாதாளத்திலே செய்கையும், வித்தையும், அறிவும், ஞானமும் இவை எந்தென்படி நாம் செய்கிறதைத் திருத்தமாகச் செய்யப் பிரயாசப்படவேண்டியது.

நமக்குண்டான பணியிடைகளை நாம் பரபரனுக்கு உச்சாக மனச்சாட்சியுடனும் நன்னம்பிக்கையுடையது செய்தாலென்ற இனிமேல் வரும் ஆக்கினக்கு விவகிப்போகக்கூடுமான அதுவகைச் செய்யும் வித்ததைப் பற்றிச் சிந்தித்தாலென்ற அப்படிப்பட்ட வேலியின் தன்மை இன்னதென்பதைப் பற்றி மேற்காட்டிய இரண்டு விதிகளைக்கொண்டு நாம் திட்டமாய் அறிகிறோம். ஏனென்றால், நாய்கள் கல்லறையில் வைக்கப்படும்போது நாம் செய்துவந்த மோசங்களை விலக்கிக்கொள்ள அந்நேரமே துக்களில்ல: மற்பொய்யும். ஒரு நாம் எப்படி விழுந்தோ அப்படி படி அது (நிலத்திற்)கிடக்கின்றது. மரணம் எங்களைப் பிடித்துக்கொள்ளுகிறபோல ஆக்கினையும் எங்களைத் தொடர்ந்து பிடிக்கும். ஆகையால் நமது மரணவேளையில் நாம் மெச்சிக்கொண்டு சந்தேகப்படுகிற அழிப்பை அதாவது, பணியிடைகையைத் தெரிந்துகொண்டு முயற்சியாயுந் சமர்த்தப்பட்டனும் நீதியோடும்கிபாயத்தோடு செய்துமுடித்தோமென்றால் நித்தியத்தில் நாம் ஏற்ற கணக்குகளை ஒப்புவிக்கத் தகுதியுற்றவாகளாயிருப்போம். அனலோடும் விடாப்பூட்டாயும் ஆண்டவனைப் பார்த்துச் செம்பண்பண்ணித் தேவபத்தியின் உத்தியாகத்தை முடிப்போமாக. உபசரணையோடும் அன்போடும் நாம் ஒருவரோடொருவர் சம்பாஷணைபண்ணி அச்சம்பாஷணையினால் எங்களிடம் கூடியனவு எங்களைத் தோர்ச்சிபண்ணிக்கட்டி எழுப்பிக்கொள்ளுவோமாக. நாய்க்கள் மட்டாய்ச் செலவழித்துச் சாப்பிடவேண்டியது. எங்கள் கோலாகலங்களில் நாய்கள் மட்டுமரியாதையுள் குற்றம் பற்றவர்களாயும் இருக்கவேண்டியது. நாய்கள் ஆதலாய் வேலையொழித் திருக்கும் வேலியிற் பரம ராச்சியத்தைப் பார்த்தலாகச் செம்பண்பண்ணவேண்டியது. இத்தை நாய்கள் மறந்துபோகவேகூடாது. நாய்கள் அந்த இராச்சியத்திலே சேர்ந்தவுடனே நாம் பார்த்தவேண்டிய அநேகவகைகளைக் குண்டு.

Scriptural Proofs of the Doctrines and Duties of Christianity.—God, as a King, Ruler, and Governor.

"Thou art the God of all the kingdoms of the earth." 2 Kings xix. 15. "Thine is the power, and the glory, and the kingdom; and thou art exalted as head above all." 1. Chron. xxix. 11. "Art thou not God in heaven? and rulest not thou over all the kingdoms of the heathen? and in thy hand is there not power and might so that none is able to withstand thee." 2. Chron. xx. 6. "The Lord is King for ever and ever. Ps. x. 16. "The Kingdom is the Lord's, and he is the Governor among the nations." Ps. xxii. 29. "The Lord most high, is a great King over all the earth.—God reigneth over the heathen; God sitteth on the throne of his holiness." Ps. lxxvii. 2, 8. (lxxvi. 7. "He ruleth by his power for ever; his eyes behold the nations." Ps. "The Lord is a great God, and a great King above all gods." Ps. xc. 3. "The Lord hath prepared his throne in the heavens; and his kingdom ruleth over all." Ps. ciii. 19. "Thou art the God, even thou alone, of all the kingdoms of the earth." Isa. xxxvii. 16. "The Lord is the true God, he is the living God and an everlasting King: at his wrath the earth shall tremble, and the nations shall not be able to abide his indignation." Jer. x. 10. "His kingdom is an everlasting kingdom, and his dominion is from generation to generation." Dan. iv. 3. "He is the living God and steadfast for ever; and his kingdom is that which shall not be destroyed, and his dominion shall be even unto the end." Dan. vi. 26. "He is the blessed, and only Potentate, the King of kings and Lord of lords." 1. Tim. vi. 15.

பரபரனுடைய ஆளுகையைப்பற்றி.

தேவரீர் ஒருவரே பூமியினிராச்சியங்களுக்கெல்லாக் தேவனுளவர். உ. இரா. யக. யதி. கத்தராகிய உமக்கு மகிமையும் வல்லமையும் முக்கியமுஞ் செய்மும் மகத்தவமுண்டாவதாக. தேவரீர் எல்லாநின் மேலும் தலைமுயர்ந்திருக்கிறவர். க. நாளா. உக. யக. பரமண்டலங்களில் இருக்கிற தேவரீர்வல்லவோ பரபரன். தேவரீர் சாதிகளுடைய இராச்சியங்களை எல்லாம் ஆளுகிறவர். உமது கரத்திலே வல்லமையும் பராக்கிரமமும் உண்டாயிருக்கின்றது. உ. நாளா. உய. கூ. கத்தரென்றென்றைக்கும் உன்ன சதாகாலங்களுக்கும் இராசாவாயிருக்கிறார். சங். ய. யசு. [உஉ. உஅ. இராச்சியப் கத்தருடையது. அவர் சாதிகளை ஆளுகிறவர். சங். உய். எந்தமானவராகப்பகத்தர் பூமியின் மேலேதெரு பெரிப இராசாவாயிருக்கிறார். அவர் சாதிகளின்மேல் இராசரீக்கம்பண்ணுகிறார். சங். சகூ. உ. அ. அவர் தமது வல்லமைகளினால் என்றென்றைக்கும் ஆளுகிறவர். அவருடைய கண்கள் சாதிகளை மேல் நோக்கம் பிருக்கிறது. சங். கூ. எ. ஏனென்றி கத்தர் பெரிப தேவனும் எல்லாத் தேவர்களின் மேலும் பெரிப இராசாவாயிருக்கிறார். சங். கூ. தி. க. கத்தர் வனங்களில் நம்முடைய ஆசனத்தை உமதிப்படுத்தினார். அவருடைய இராசரீக்கஞ் சகலத்தையும் ஆளுகிறது. சங். ரக. யக. தேவரீர் ஒருவரே பூமியின் இராச்சியங்களுக்கெல்லாக் தேவமானவர். ஏசாயா. கூ. யக. கத்தராலெனில் மெய்யான தேவனும், அவர் சேவனுள்ள பரபரனும், சித்திய இராசாவுந்தானே. அவருடைய கடுகையினால் பூமி அழிகும். அவருடைய சினத்தைச் சாதிக்க சகிக்கமாட்டார்கள். ஏரேமி. ய. ய. அவருடைய ராச்சியமும் ஆளுகையுச் தலைமுறைதலைமுறையாக திற்கும். தானி. ச. க. அவர் சேவனுள்ளவருமென்றென்றைக்கும் நிலநிற்கெவருமான பரபரனுயிருக்கிறார். அவருடைய இராச்சியமழியாதது. அவருடைய கத்தத்தவமுடிவு பரியத்தமிழ்நப்பது தானி. ச. உக. பாக்கியமுள்ள ஒருவரேயான சுயாதிபதியாய், இராசரீக்களில் இராசனுமாய்ச் கத்தர்களின் கத்தாவுமாயிருக்கிறார். க. திமோ. கூ. யதி.

புதினச் சங்கதிகள்.

யாழ்ப்பாணம்—சுட்பிற்ங்கோடு.

யாழ்ப்பாணத்துக்குக் கிட்மொனமாயிருக்கிற வெட்டுக்காடு என்ற ஊரில் கதிர்சாமர் குஞ்சன் என்பவன் அல்லுரினுள்ள யோன் வடிசை என்ற பறக்கியை அடித்துக்கொன்றதினால் அவரையும், மட்டு விலக்கு மாதவர்க்குத் தனென்பவனும், வண்ணர்பண்ணை குடி கத்திரி குளென்ற பிரசாவத்தியையும் கூடிக்கொண்டு மட்டுவில் குடி வயிரவியானென்ற தட்டாத்திக்குயருக்குப்போட்டுச் சிசுவதைபண்ணி அவனுயுக்கொன்றபடியினால் அவர்களுயி, வருகிற புரட்டாசியூ. உ. உ. தீ. வெள்ளிக்கிழமை தாக்குமத்தித்த துக்கிச் சாவக் கொல்லும்படி தீர்வையிடப்பட்டது.

சங்கானியிலிருந்து திரண்டுகெள்வர் முகமாலைக்குப்போய் திரவிய் ஒரு வீட்டிற்குப் புருந்து திருடினபடியால், மூன்று வருடங்கொண்டு சிறைச்சாலைபிற் கடுறணியுஞ்செய்துகொண்டுமறியவிலிருக்கவும், வேதையொருப்பொழுது பேருக்கன்பதன்பதடி அடிக்கவுள் தீர்ப்பாயிற்று.

சங்கானியிற் கொல்லாக்குயிருப்பிலே வேறொன்று பேரை அடித்துக் காயப்படுத்தினபடியால் ஒரு வருடம் மறியவிலிருக்கும்படி தீர்மானம்பண்ணப்பட்டது.

கொழும்பு.

கொழும்பில் தட்டாடுவருவியே முதவியாருடைய வீட்டில் ரவீந்திரன் கூட்டிவருவது ஈ பவுண்ட் விடுபெற்ற சாமான்களைக் கொள்வாயாடிக்கொண்டு போய்விட்டார். அன் திராத்திரி இத்தவீட்டைக்கற்றிப் பதிலுக்குப்பிறகுமேர் நீத்திரைக்கொண்டிடுவதில் கள்வர்புத்து களவெடுத்தபெரிய ஆச்சரியம்.

கண்டியில்தாப்பித்திருக்கிற பயிர்க்கிசேய்கை மீசியோன் சங்கத்தின் இறப்பெடுத்தென்றும் வரலாறு:

இச்சங்கத்தைச்சார்ந்த மிகியோனிரிமார் அக்குள்ள தோட்டங்களுக்கு முதவாளியானவர்களுடைய துணையைக்கொண்டும் அவர்க்க்காட்டும் கன்முயற்சியான அணையைக்கொண்டு தோட்டங்குயித்தலெற்பட்டிருக்கக் கூலிக்காரருக்காத்தும் பயின்பற்றித் துணையெய்வெண்டுமென்மெண்ணித்திறு பிறவிட்ட ஆசாசஉ ஆண்டு வைகாசி மாதத்தில், (Baptist) பப்பிலதமியெயோன் சங்கத்தைச்சேர்ந்த குருமார்கள் அங்குமிங்குஞ்சித்தறி அக்கியான இரூமிக்கித்தவலும் கூலிக்காரர் கவிசேஷத்தைக்கேட்ட மனமுற்றவர்களுடையென்பதைப் பார்த்தறியும்பொருட்டுப் பயணம்பண்ண ஆரம்பித்து முதல் முதல் கண்டிக்கு ஐந்துமயில் தூரத்துக்கப்பாவிருக்கிற உடாலிலென்ற குறிச்சிக் குவத்தபொழுது தாடுவ் கூலிக்காரரொருமிக்கத் திரண்டுவந்து அவர்களுக்குச்சொன்ன புத்திமதினைக் காதுகொடுத்திற்றுக்கேட்டார்கள். அப்பொழுது இவர்களுடைய சமாள்களும் இவர்களுண்ணத்தையறித்து இரண்டுமுகைக்கொருமுறை அல்லது கிழமைக்கொருமுறை தங்கவிட்டத்தினுள்ள கூலிக்காரரனைவரும் குருமார்கூறும் கிறிஸ்துமார்க்கப்போதனைகளைக் கேட்கும்படிக்கே இடக்கொடுத்திருக்கிறார்கள். இக்குருமாரிவ்வதமாய்க் குறிச்சிகுறிச்சிபாகப்போய் பிரசங்கம்பண்ணின இடக்களேர்க்குறையப் பதிலுக்குக்கூடும். திரும்தவும் இக்குருமார் கிட்டலிருக்கும் குறிச்சிகளுக்குக் கிழமைக்கொருமுறைபுற் தூரலிருக்கும் குறிச்சிகளுக்குக் கிழமைக்கொருமுறையும்போய்க் கூலிக்காரருக்குப் பிரசங்கம்பண்ணிவருகிறார்கள். இவ்வதமாய்க் குருமார் பிரயாசப்பட்டவருவதினால் அவர்களுடைய பிரயாசம் வீண்போகவல்லையென்பதற்கத்தாட்சியாகக் கூலிக்காரரிடம் அதிகநன்மையுண்டாமென்பதைக்காத்திருக்கவேண்டிய நிபாயமிடிவண்டு. தலுவத்தையென்ற குறிச்சியிலுள்ள கூலிக்காரர் தங்கள் மனோதவதைகளுக்கித்தளவும் பண்ணிவந்த நியமந்திடைகளை நிறுத்திப்போட்டார்கள். வட்டிக்கொடுவந்த குறிச்சியிலுள்ள ஒருகூலிக்காரனைச் சர்ப்பந்திண்டுகிழை அவனைப்பரிசாரிபிட்டத்திற் கொண்டுபோக அவரிவனுடைய காயத்தைப்பற்றி வினாவன்பொழுது அவன்மாறுத்தரமாகப் பாம்புத்திண்டானதைப்பற்றி எனக்குக்கவ்வையில்தை. ஏனென்றால், நானிரட்சகவைப்பற்றிக்கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அவரே எனதிரட்சகர், அவரிடம்போக எனக்குப்பிரியமானபடியால் நான்சாரிதைப்பற்றியக்கறைபித்தல், சிலகூலிக்காரர் வேதவசனங்களை ஒலிச்சுட்டத்திலெழுதித்தரும்படி கேட்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் வேறொருவன் கூலிக்காரர் தங்கள் அக்கியானப்பழக்கத்தைவிட்டிற்றைக்கு முன்மரகமாயிற்றென்றும் தாங்களுண்மையான ஆண்டவனைப்

பார்த்து விண்ணப்பம்பண்ணிவருகிறார்களென்றால் சொல்லியிருக்கிறார்கள். வாசிக்கத்தக்கவர்களுள் தூற்றுக்கைத்துபெருண்டு.

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கமத்தவர்கள் வைத்திருக்குக் கவிசேஷக சங்கத்தாராகுதல் அல்லது வேறொருதலிமிசியோனுக்குப்பணஞ்சேர்ந்தெம்மிடமனுப்பினால், காமவைகளை மேற்சொல்லப்பட்ட குருமாருக்கனுப்பிவைக்கப் பிரியமாயிருப்போம்.

இலக்கோத்தலாந்து—ஒருதேவையின் சங்கதி.

பிறகிட்ட வைகாசிமாதம் சில கூலியாட்கள் வக்கோட்டிலார் துதேசத்திற் கல்லுகளைப் பிழந்துகொண்டிருக்கையில் ஒருதேரை கற்பாறைக்குள்ளே செத்துக்கிடந்ததம்மையாகக் காணப்பட்டது. கொஞ்சவேளையின்மீனில், உயிர்த்துத் தத்திப்பாய்க் தது.

மேற்கித்தயாதிவுகள்.

வேளிதலுள்ள காப்பிரிச்சாதிகள் வொக்தோமிகியோன் சங்கத்தாருக்குப்பயோகமாகப் பிறகிட்ட துதாசக ஆட்கொடுத்த பணத்தித்தொகை ஏறக்குறைய சுதுசாய்குபவுண். இப்படிப்பட்ட உதாரத்துவமான கொடையை இகிறஎண்ணம்எப்பொழுது இந்தியவிலுள்ள கிறிஸ்தவர்களுக்குள்வரும்?

இப்பொழுது இந்தியாவிலிருக்கிற ஒரு கிறிஸ்தவ துரைச்சாணி வெண்டலிசியோன் சங்கத்தாருக்குகூகாகுபவுண் விடுபெற்ற ஒரு ஆபரணச்சிகிழை உபகாரமாகக் கொடுத்திருக்கிறுளென்று கேள்வியானும். கிறிஸ்த உதாரத்துவம்.—பற்றி.

அஞ்ஞானமதமாகிய இந்துமதத்தைபுற் சத்தியமார்க்கமாகிய கிறிஸ்துமார்க்கத்தையும் உணவைத்துச் சோதித்தபற்றி என்னுழரினுள்ள ஒரு துரைமகக்கொள்ள ஒருகதைகைய இவ்வளமெடுத்துக் கூறுகிறோம். அனைக்கவனமாய்வாசிப்பதுண்டானால் மேற்கூறிய இருவகை மார்க்கத்திலுமுள்ள பயனின்னதெனத்தெரியவரும். அதாவது கிட்டத்தட்ட ஏழுவருடத்துக்குமுள் பசியினால் வதங்கிச்சாகவேதவாயிருந்த ஒரு குருட்டுப்பெண்ணியினியிருந்தான். அவளுடைய இரக்கமற்ற பிதாவானவன் இவளைத்தாபரிக்கப் பஞ்சிப்பட்டுச் செத்துப்போகட்டுக்கொன்று விட்டுவிட்டான். அவன் பசியினிட்டம் பேசத்தானுமியல்பற்றவளாயிருந்தான். அந்தத்தாரை இவையெடுத்து வளர்த்தும் அவளுக்குச் சுகவகளை வெகுசாட்டித்தது. அவன்மெத்தக் கவனமாய்த்தனக்குப்படிப்பித்த படிப்பினையை உற்றக்கேட்டு ஞானப்பாட்டுகையும் வேதவசனங்களின் பகுதிகளையும் வாய்ப்பாடமாக்கிக் கொண்டு கடைசியாக ஒரு உண்மையான கிறிஸ்தவனாகி வேறொருபேருடனே கூடத்தானும் கொஞ்சநாள்க்குமுள்ளே கத்தருடைய திருவிருத்திச் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டான்.

கிறிஸ்தமார்க்கத்தினுற் பயனும் இந்துமதத்தினுற்பயமுமுண்டு.

ஆவணி மாதம்.

சாதி மீ. ஆவணி மடுதீ. முதல் புரட்டாதி மீ. வசதி வரை.

நாள்	திருவிழவு	வரம்ப	நட்சத்திரம்.	திதி.	யோகம்.	கரணம்.	
15	க	செ	ரே	உள	ப உயி	கு உசு	தை உயி
16	உ	பு	அ	கக	ஷ கக	க உள	கா க
17	க	வ	பர	கக	ல கஅ	வி உயி	வி இ
18	ச	வெ	கா	சக	அ சச	து உக	பா கூ
19	கு	ச	ரோ	சக	ர சச	வி உக	தை வஉ
20	சு	ஞா	மி	இஉ	த சசு	அ உயி	வ மடு
21	எ	தி	தி	இச	ஏ சக	வ உக	ப மக
22	அ	செ	பு	இச	து சக	கி உக	கவு மடு
23	க	பு	பு	இச	தி சக	வி மக	கா வஉ
24	வ	வி	ஆ	இஉ	ச சவ	வ மச	வி வஉ
25	ம	வெ	ம	இம	* கக	ப க	சது எ
26	வஉ	ச	பு	சஎ	பி கக	கி உ	கி க
27	மக	ஞா	உ	சக	து உக	சா சஅ	கவு உக
28	வச	தி	அ	கக	தி மக	ச சக	கர மக
29	மடு	செ	கி	கக	ச மக	ச கக	வி மக
30	வசு	பு	சு	கக	ப எ	பி உச	பா எ
31	மஎ	வி	வி	உள	ஷ கக	மா உயி	தை க

SUMMARY OF NEWS.

JAFFNA.

Supreme Court.—The Criminal Session of the Supreme Court closed on the 8th inst. On the principal cases the following sentences were pronounced.

An old man named Mador Candan, and a woman named Catharine, (a mid-wife) from the District Court of Tenmiratchy and Patchilapoly, for poisoning a woman, to produce abortion; and a prisoner from Veddoccardu, near Jaffna, for the murder of one John Vous, were sentenced to be hung on Friday the 22d day of September next.

Eight persons at Sangany, for assault, to be imprisoned at hard labour for a period not exceeding one year.

Two persons from the District Court of Walligamoe, for robbery and assault, to be imprisoned at hard labour for a period not exceeding three years, and on their being discharged from the Gaol, to be whipped each by 50 lashes.

COLOMBO.

Robbery.—On the 6th ult. the house of the Chilar Modliar, in silver smith street, was entered in the night and robbed of property to the value of about £100. There were upwards of a dozen servants sleeping about the house at the time.

KANDY.

Report of the Plantation Mission, Kandy, from June 1842 to June 1843.—We have been favored with a copy of this Report and are happy by a brief abstract, to commend it to the notice of our readers.

The Mission "originated in an anxious concern for the salvation of this class of our fellow-creatures, (the coolies) excited in the bosom of a benevolent gentleman, seconded by the laudable anxiety of several proprietors of estates to have Christian instruction imparted to their degraded and idolatrous laborers."

"In the month of May, 1842, the Missionaries (of the Baptist Missionary Society) encouraged by assurances of sanction and co-operation from several proprietors of estates, commenced a series of exploratory visits, to make known to the coolies their benevolent intentions, and ascertain their willingness to listen to the preaching of the Gospel. The first estate visited, was at Oodaville, about 5 miles from Kandy, where 150 coolies assembled and listened with great attention to the exhortations given." The proprietors of estates who were disposed to favor the object, agreed to allow their coolies "once a week or fortnight, an hour expressly for the purpose of receiving Christian instruction, in addition to the hours allowed for food and rest."

We should infer from the foregoing sentence, that no regard was paid to the sabbath as a day of rest, by the proprietors of estates, and that the coolies were employed on that day as on other days of the week. We should be glad to know if such is the fact.

"The following are the names of the estates on which stated services have been conducted: Oodaville, Alpitty Kanda, Parana Patne, Condaselle, Talwatta, Galmadua, Haragama, Balliwindle, Doombora, Pallikelle, Gal Oja, Wattigodde, Hindagalle, Yahalateme and Deegalle. Some of these estates have been visited once a week, others, from the distance, only once a fortnight."

The labors of the Missionaries appear to have been well received by the coolies and in some instances permanent good has apparently been effected. — On the estate of Talwatta, the coolies have been induced to abstain from propitiatory sacrifices which they had been accustomed to offer to their imaginary deities. A cooly on the Gal-Oja and Wattigodde estates having been bitten by a serpent, was carried into Kandy for medical treatment. When inquiries were made of his wound he replied: "It is of little consequence; I have heard of Jesus Christ. He is my Saviour, and I am willing to die that I may go to him." Some coolies have requested that passages of Scripture should be written on Ola leaves for them, and they have been observed to take especial care of them. Three coolies on the Galmadura estate, acknowledged in the presence of their heathen companions that for three months, they had abandoned every heathen custom, and had been practicing daily prayer to the true God through Jesus Christ. It is estimated that only about 5 in 100 of the coolies can read.

Want of funds and native agents restrain the labors of the Mission to eighteen estates. The expenses have hitherto been born partly by the Baptist Missionary Society, London, and partly by subscribers in Ceylon. The character of the Missionaries who sustain the operations of the Mission is a sufficient guarantee that the money contributed for so worthy an object, will be judiciously expended; nevertheless we should have been gratified to have seen a notice made, however small the amounts may have been, of the receipts and expenditures of the Mission.

We would recommend the object to the notice of the Native Evangelical Society of Jaffna, and shall be happy to receive and forward subscriptions in aid of the Mission, from the Committee of that Society or from any other quarter.

PATNA.

Heathenism and Christianity in contrast.—Mr. Beddy of Patna, relates the following interesting facts, which we commend to the notice of our

readers, as an exemplification of the legitimate fruits of Hinduism and Christianity.—About seven years ago, a little native blind girl, was found almost starved on a heap of bricks near the chapel. Her unfeeling father to save himself the trouble of her support, had left her there to perish. She was when first found, so exhausted and emaciated that she could not speak. The missionary took her under his care, and after a long time her health was restored. She listened readily to instruction, committed hymns and portions of Scripture to memory, and at length became a sincere Christian and was lately baptised with seven other candidates and received into the Church.—Thus it is that Christianity is instrumental of saving the bodies as well as the souls of those whom Hinduism would leave to perish.

MISCELLANEOUS.

How old is this Toad?—In May last, as some workmen were breaking stones in a quarry in Scotland, they found a toad imbedded in the solid rock. When discovered it was in a torpid state, but after several minutes, it gave signs of life and hopped about in a lively manner.

Baptism of the Princess.—The ceremony of baptising the infant Princess, was performed on the 2d of June at the royal chapel, by the archbishop of Canterbury.—The Princess was named

ALICE MAUD MARY.

Liberality of Negroes in Berbice, one of the West India Islands.—It appears from the last Annual Report of the London Missionary Society, that the negro laborers of Berbice contributed during the year 1841, towards the support of the chapels, Schools, and ministers of the London Missionary Society, no less than \$30,797, about £6,416.—When will the like spirit of Christian liberality be seen in the native Churches of India.

Christian Liberality.—A Christian lady, now resident in India, lately contributed a casket of jewels, the proceeds of which amounted to £663, to the funds of the London Missionary Society.

TO CORRESPONDENTS.

Letters are acknowledged from O. M. Waprajah, Galle; C. Perera, Negombo, enclosing Receipt for £1 10s.; A "Roman Catholic" Negapatam may obtain the "Morning Star" from Rev. P. BACHELOR, Wesleyan Missionary, who is one of the Agents of the Star. Sundry communications are received and under consideration.

WHAT MUST I DO TO BE SAVED?—We have on hand three communications, inquiring—what religion is the true religion,—and how a man may obtain the salvation of his soul. We shall answer these inquiries in due time, but we would first call upon any one of our numerous Roman Catholic correspondents to inform the readers of the Morning Star *What a man must do to be saved?* according to the teaching of their Priests, and sacred books. Let the answer be explicit, brief, and supported by good authority,—that it may be easily understood by all our readers.

இரட்சிக்கப்படுவதற்கு நானென்ன செய்யவேன்?

இப்பொழுது உலகத்திற் பரம்பலரும் மார்க்கங்களில் எந்த மார்க்கம் உண்மையுள்ளதென்று, ஒருவர் தனது ஆத்தம இரட்சிக்கப்படுவதற்கு அடையும் விதம் எப்படி பெறும் விஷயம் மூன்று கடிதங்கள் எட்டிடத்தில் இப்பொழுது வந்து சேர்ந்தன. காம் உலகமூன்றே சேர்ந்த காலத்தில் மாற்றதரவு விடுப்போம். ஆனால், எங்கள் தாரகைக்குக் கையொப்பம் வைத்து வாங்கி வருகிறோமாகத்தேவிலக்கத் திருச்சுவையில யாதொருவர் தன்னுடைய சுவாமி பொதிந்த பொதனியின்படியும் தனது வேதம் உட்கொடுப்படியும் ஒருவர் இரட்சிக்கப்படுமபடிக்கொண்ட செய்யவேண்டுமென்று சுருக்கமாகவுத் சகலர்க்கும் விளக்கமாகவும் சார்த்திரட்சிக்கப்படுமபடி ஒருவர் தாரகை வழியாய் அறிவிக்கும்படி அவரை உன்றாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

CONTENTS.—அட்டவணை.

	pages.	கேள்வியோடுக்கம்	பக்கம்
Beschi's instructions to Catechists	165	கூட்டுடல்வரீ செய்திர	பக்கம்
Abridgement of Good's Book of Nature	166	பஞ்சுதல்	பக்கம்
Mr. Poor's Letter to his late Pupils—No. ix.	167	சேதங்கள்	பக்கம்—பக்கம்
Communications	168—169	இறைவன் பூரணசந்திரனது	பிரக்கவேண்டுமென்பதை
Pancha Tantra Katei	ib	ப பற்றி	பக்கம்
Rules for the conduct of a Christian Life	170	பராபராதுடைய ஆளுகையை	ப பற்றி
Scriptural Proofs of the doctrines and duties of Christianity	ib.	தம்முட் புதினங்கள்	பக்கம்
Summary of Tamil News	171	பஞ்சுதல்	பக்கம்
English News	172	இங்கிலீசு புதினங்கள்	பக்கம்

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

உ.புத். சந்தி. யசு. [தஞ்சை. (ஸ்ரீ). ஜூனரி, 1943. உசு தேயதி விவாழ்க்குமை, Thursday, August 24, 1943. [Vol. III. No. 16.

வேதயரோழக்கம்.

யசு. அதிகாரம்.

பிற்பொருளாசை காட்டாதிருத்தல்.

(On Disinterestedness.)

உபதேசிகள் செய்யுந் தேவ தொழில்பலனைத் தரும்படிக்கு ஈ வ்வளவாகச் சொன்ன தன்மையினாலும் காட்டினவன்பு அவ்வள வாக விக்கினமாகும் காட்டினபொருளாசை தன்மை வெறுத்துச் சொன்னதைக்கொள்தவர்கள் தங்கைப்பொருள்பற்றிக்கச் சொ ன்னைதக்கேட்பார்களோ? அவர்கள் கரையேற்றத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறபொருள் காட்டவல்லோ அவர்களுக்கு அன்பு காட்டவே ன்றியதென்றும். ஆகிலும் அவர்கள் கைப்பொருளாசை காட் டினபொருள் என்னசொன்னும் என்னபட்சத்தைக்காட்டினாலும் உன் பிறைப்பொன்றைத் தேடுகிறபொருள் நிறுக்குமொழியத் தங்க ளுப்பற்றிப் பிரயாசப்படுகிறபொருள் நிறுப்பார்களோ? ஆகையாற் பொருளாசைகாட்டினவன் மெய்யான அன்புகாட்டவும்மா ட்டான். இதிலுமன்றியே தீ பிற்பொருளாசைகாட்டினமாத் திர த்தில் உன்னைநுலமுடையவன் காட்டான். வயிற்பிழைக்கவல்லோ திரிகிறபொருள். இவன் ஞானமெல்லாம் வயிறுதானென்பார். உன்னைக்கண்டவுடனே ஏதாவதுக் கேட்கவந்தானென்று முகமும் காத்திரு செவ்வெகொடுக்கமாட்டார்கள். கொடும்புலியெலுத்தை ப்பொர்த்துப் புலியெய்க்கை கழுதைபோல நீயும் காண்குரு வாய்ப்பரமஞானங்களைச் சொல்லிக்காட்டின காரியத்தைமுடிக்க ளுசைகாட்டினபொருளில் உன்னைப்பெண்ணவும் உன் வார்த்தைகே ட்கவுமாட்டாமல் உனக்கு நினைவிலாவது கிச்சயம். அந்நெய்சி லுட சுவேரியார் உபதேசஞ்சொல்லிக்கொண்டு திரியும்போதில் ஒரு ராச்சியத்திற்கென்று இராசாஸூனப்பாகச் சத்தியவேதத்தை ஒ ட்புலிக்கப் பல நியாயங்களைத் தெளிவாய்ச் சொன்னபின் அந் திராசா தன் காரியக்குருக்கைப்பொலியச் சுவேரியாரையுடையெண்ணி த் தனக்கு ஏதாவது வேண்டுகிறபொருள் இடவல்லாம் இங்கே சொல்லவந்தாரென்று திரளாய் அவருக்குத் திரவியங்களைக் கொ டுத்தனுப்பினார். அதற்குச் சுவேரியார் காண உங்களுக்கு அழி யாத பாக்கியங்களை விவிலித்து ஆத்தமங்களைக் கரைப்பெற்றவ ன்தேடுகிறபொருள் அழியுமுகைச் செல்லவந்தே தேடவந்தேடுவென் னு வந்ததெல்லாத்தையும் மறந்தார். அதைக்கண்டு இராசாமி கையும் அதிசயித்து இதவே மெய்யானவேதமென்று தெரிந்தெளி ன்தான். இதோ நெடும் பிரசங்கமடையாத பலனைப் பொருள் வெறுப்படைத்து கண்டோம். இப்படிப்பட்டவனை அனைவரும் எண்ணிக்கேட்பார்கள். இதுவுந்தவிரலெனக்கே பிரயோசன த்தின்மேலானபுண்டாகையல் நீதான் வேண்டிய முறையோடு வர்க்குமானபுத்திகளைச் சொல்லவும்மாட்டாயே, ஏழைச்சனங்களை மறந்து பிரயோசனக்கிடைக்குமிடத்தினமாத் திரம் அழைக்கபே ராய். இவர்களுமுதலாய் முகத்துக்கேற்றகப் பேசுகிறதொழிய உன்றொழிவித் கடனாகச் செலுத்தமாட்டாய். இவனுள்ளுதவினா னென்று நினைக்கவும் அவனினி உதவானென்று நம்பவும் அவர்க ள் மனமே முறியாததற்குக் கண்ட குற்றத்தை மறைத்துக் கண்டி யாமல் முகசைப்பாய்ப்பேசிக் கூட நரகத்தில் இவர்களை இழுத் துக்கொண்டு போய்யொப்பது எனக்கச்சந்தானே. அரசர் முத லாகமத்தின் பன்னிரண்டாம் அதிகாரத்தில் இலையெறிசனங்களை த் தவிலகுகைநடத்திக்கொண்டு வந்த திரிக்கத்திரியாகிய சாஸுவே லென்பவர் எல்லாச்சனங்களுக்கும் கூட்டிக்கொண்டு கிறப்பத்தி லே தவக்கி இந்நாள்வரைக்கும் உங்களை நடத்திக்கொண்டுவந்த னானல்லோ இதிலும் அந்நபாகிலும் ஒருவன் கைப்பொருளாசை ப்பட்டதேடுவென்றார். இல்லையென்று எல்லோரும் சொன்னதி ன்மேல் இதற்கு ஆண்டவர் சாட்சியாவென்றார். சாட்சிதானே ன்றொருக்குடன் அனைவரும் கூப்பிட்டார்கள். இது இப்படியா ளும் ஆண்டவர்வார்த்தையாக நான் சொன்னதைக் கேளுக்கொ னை பராபரன் அவர்களுக்குச் செய்தருளின சகாயங்களையும் அ தற்கு அவர்கள் செய்தருற்றங்களையும் கண்டித்தமாய்க்காட்டி அ

தரும் அனைவரும் சி மனம்நொந்தருது தங்கள் குற்றத்தை ஆண் டவர் பொறுக்கும்படிக்கு வேண்டிக்கொள்ளச்சொல்லி மன்றபு ளர்கள். இதுவுந்தவிர அவர்கள் ஆண்டவருக்கும் சாஸுவேலெ ன்பவருக்கும் அஞ்சாதின்ருக்கென்றெழுதினதாமே. இதோ பிற ன்பொருளாசைப்படாதவன்றும் கூடாமற்பேசுவான். மற்றவ ரும் அவன் சொன்னதைப் பலகூடக்கொள்வதாமன்றியே அவனு ன்கு அஞ்சி வணங்குவார்களென்று கண்டோம். அந்நப்படியே தீ பொருளாசை காட்டாதேபோலும் மற்றவரும் உன்வசரத் தைக்கண்டு உன்ரு அதிகமாய் உதவ இரக்கித் துணியார்கள். மோட்சத்தின் மேலான திரவியங்களைத் தேடச்சொல்லி அவைக ளை அடைய வழியைக்காட்டிக்கொண்டு திரிகிறவன் இப்புவலகின் னீசப் பொருள்களை யாவலோடு தனக்குத் தேடுவதென்றென்று மற்றவர் அப்படிப்பட்டவனை மறந்து அவன் காட்டின விக்கை ம்கிரத்தகாட்டார்கள். உன்வசரத்தைபெண்ணும் அவர்களா த்தும் கரையேற்றக் கருத்துமாத் திரம் காட்டினபொருளில் கொடி யராயினும் இப்படிப்பட்ட புண்ணியத்தைமெண்ணும் தக்க ளுக்குவேண்டித் தன் பிறைப்பெண்ணுதலனுக்கு இரக்காமலும் இ ருக்கமாட்டார்கள். ஆகிலும் மனிதரெல்லாம் பராநதேபோலு ளும் ஆண்டவர் தாமே இரக்கமாய்ப்பார்த்துத் தமதுழிவத்தை னன்றும் நினைவேற்ற உலகநன்மைகளைத் தேடாதவனுக்கு நினை யா வழியாற் செல்வங்களை வினயச்செய்வார். பாலேகராச்சியத் தைமாத் திரம் தேடுகின். அதின்பின் மற்றதெல்லாத்தானே வ ருமென்று யேகநாதர் திருவுண்பற்றினவாச்சியத் தப்புகுமா? சா ளுமொடுக்கவல்லுக்கு ஒருநாள் ஆண்டவர் காண்பித்து உனக்கு வேண்டுவதைக் கேளென்றார். அதற்கு அவனுமுடைய பிரசைக ளைநடத்த ஞானமே வேண்டுமென்றுகேட்டான். அப்பொழுது ஆ ண்டவர் மிகவுஞ் சந்தோஷப்பட்டு ரீயே உலக செல்வங்களைக்கே னாமல் ஞானமே கேட்டதினால் உயர்ந்த ஞானத்தைத்தந்து திக ள்வலாத பொருட்செல்வங்கையும் தருவேனென்றார். இப்படி காமுற் தேவதொழிவு நினைக்கப்படக் கீழ்தொழிந்தி நீசப்பொரு ளுசைப்படாமல் ஆண்டவர் தோத்திரமும் மனிதரீநேற்றமும் ஒ ன்றைத்தேடித் திரிந்தோமாகில் இதையடைந்து நமக்கு மோட்ச த்திற்கு பெரும்பலனைக் கைக்கொள்வதற்குத் தவிர இவ்வலகைநன்மை யி ள்குக் குறையல்லாதபடிக்குப் பராபரன் தையருப்பவார். உபதே சிகள் செய்யுந் தொழிலே தேவதொழிலாகையல், அதின்பின் கொண் டு தேவபலனைத்தேடவேண்டுமொழிய மற்றதெல்லாம் அதற்கொ ள்வாததென்று வெறுத்து எண்ணுதிருக்கக்கடவோம். சொன்ன தன்மையால் உபதேசிகள் பிற்பொருளாசை காட்டாதிருப்பது மிகவும் வேண்டியமுறையாம். ஆயினும் மற்றவர்கள் தங்களுக்குப் புத்திசொல்ல உபதேசிகள் வந்தவுடந்திற குறையல்லாமல் இயன்றமாத் திரம் வணக்கத்தோடேயும் ஆசையோடேயும் பரா மரிக்கக்கடவார்கள். உங்கள் வீட்டுமொடுகளுக்கு மருத்தகொடுக் கவந்தவனும் உறவின்புறையார் ஓய்கொண்டிவந்தபறையனும் இ ள்வகைப்பவரும் உங்களைத்தீயிவந்து பட்டினிபொகப் பார்ப்பார் களோ! உங்களுக்கு மோட்சவழியைக்காட்டவும் உங்கள் பாவ நோய்க்கு மருத்தலவும் உங்களாத்துமங்களைக் கரையேற்றவும் வ ன்த உபதேசியமாத் திரம் விசாரியாமலென்ன உபதேசியவதில் உங்களுக்கியவலென்றும் குலத்தில் உங்களுக்கற்பென்றும் செல்வத்தில் உங்களுக்கேழிப்பவென்றும் பார்த்தவேண்டாம். உபதேசியவற்றருமுள்ளே அவனிருந்த தன்மை நினையாமல் யே கநாதர் அவனைத்தேறித்திட்ட உத்தியோகத்தினால் அவர் மனித ளுக்கும் உங்களாத்துமங்களைக் கரையேற்ற அனுப்பப்பட்டமே மற்றணியாகவும் உங்களுக்கொருபிதா ஒரு குருவராகவும் உபதேசி கைய எண்ணிச் செய்துமுறையோடு வணக்கி அதற்குக் கீழ்ப்படிய ளைக்கருவிவந்தால் ஒருவலுமுடிந்தவீட்குடிவழைத்து யேகநாத ரனுப்பின மனிதனைன்றியன்றமாத் திரம் பூச்சியத்தோடேயும் ஆ சையோடேயும் பராமரிக்கக்கடவீர்கள். இதிலே நமக்கென்ன வென்றசட்டையாய் வந்த உபதேசியை எண்ணுதலனைக் கண்டே ளுகில் நானும் அவன் விசுவாசத்தைபெண்ணுதிருப்பது நியாயமா மெ. யேகநாதர் அப்பொல்தலரை அனுப்பியிடத்தில் திருவுண

ணி வேகவைத்தார்கள். அதிலும் அவன் சடலம் வேகவில்லைபென்ற வேறொருக்கிணைக்குக்கொண்டுபோய் அங்கங்கெல்லாம் வேகாமற் கடைசியாகத் (தூது) என்னப்பட்டருந்திப்பிலே கொண்டுபோய் ஒரு அடுப்பிலே வைத்தபொழுது அந்த அடுப்பிலேதானே அவன் சரிசம் பொரித்தது. இந்தக்கதைவிடப்படிப்பட்டவீணை அனைகம் பிரிவு பிரிவானகதைகளைநூதலும். அவைகள் கவ்வைக்குக்கூடா தவைகளைப்படியினாலே அவ்வகை எழுதாமல் விட்டுவிடுகிறேன். ஆகிலும் திவ்விடத்திற்சொல்லப்பட்ட (தத்தியா) (தூதாபு) என்னுமிருவரும் பெரிய பிரயாணக்காரராயிருந்தார்கள். அவர்கள் சரித்திரத்தையும் இத்திவாரையல்லாமற் சரித்திரதாரத்திலிருக்கிற சேசாயுத்தி தகத்திபன் முதலிய திவாரும் பரமடரையாய்ச் சொல்லிவருகிறார்கள். மேலும் திவர்கள் இருவரும் இருந்துபோகத்தக்க அவர்கள் சொல்லுகறபடி ஒத்தவருகிறதினாலும், இந்தத் திவகளைநூல்களுடைய பாஷைகளைக் கொஞ்சக்குறைய ஒருவிதமாயிருப்பதினாலும், இன்னுஞ் சிலபல சிபாயங்களைத்தொட்டும் அவர்கள் முற்காலத்தில ஒருபடியிலும் எவர்கொண்ட நினைக்கலாம். [இன்னும்வரும்.]

Principles of English Grammar.
By WILLIAM LENNIE.
Of the Cases of Nouns.

Case is the relation one noun bears to another, or to a verb, or preposition.

Nouns have three cases; the *Nominative*, *Possessive*, and *Objective*. * The *Nominative* and *Objective* are alike.

The *Possessive* is formed by adding an *apostrophe* and *s* to the *Nominative*; as *Job's*.

When the plural ends in *s*, the *Possessive* is formed by adding only an *apostrophe*: thus,

<i>Singular.</i>		<i>Plural.</i>		<i>Singular.</i>		<i>Plural.</i>
<i>Nom.</i>	Lady	Ladies		<i>Nom.</i>	John	—†
<i>Pos.</i>	Lady's	Ladies'		<i>Pos.</i>	John's	—
<i>Obj.</i>	Lady	Ladies		<i>Obj.</i>	John	—

EXERCISES

On Gender, Number, and Case.

‡ Father, brothers, mother's, boys, book, loaf, arms, wife, hats, sisters', bride's bottles, brush, goose, eagles' wings, echo, ox's horn; mouse, kings, queens, bread, child's, glass, tooth, tongs, candle, chair, Jane's boots, Robert's shoe, horse.

* The *Nominative* merely denotes the name of a thing.

The *Possessive* denotes possession; as, *Ann's book*.—*Possession* is often expressed by *of* as well as by *an*'s.

The *Objective* denotes the *object* upon which an active verb or a preposition terminates.

† Proper names generally want the plural. See page 7th last note.

‡ One method of using the above exercises, is as follows:—

Father, a noun, *singular* (number,) *masculine* (gender,) the *nominative* (case,) plural, *fathers*. *Brothers*, a noun, *plural*, *masculine*, the *nominative*. *Mother's*, a noun, *singular*, *feminine*, the *possessive*.—Spell it.

By parsing in this manner, the pupil gives a correct answer to the questions, *What part of speech is father? What number? What gender? What case?* without obliging the teacher to lose time to no purpose in asking them. The pupil, however, should be made to understand that he is giving *answers* to questions which are always *supposed* to be asked.

As the *nominative* and *objective* are alike, no inaccuracy can result from the pupil's being allowed to call it always the *nominative*, till he come to the verb.—*Case* may be altogether *omitted* till that time, the cases of pronouns excepted. See notes page 30.

இங்கிலிசுப்பாஷையைக் கற்கப்புகு மாணக்கருக்கு உபயோகமாதும்பொருட்டு வழக்கத்தமிழ் நடையாக மொழி பெயர்க்கப்பட்ட வில்லியம் லெனினி என்ற துரை இங்கிலிசுச் செய்த இலக்கணக்கிராமம்.

சொல்லக்கிராமம்.

வேற்றுமை.

வேற்றுமையென்பது ஒரு பெயர்ச்சொல் வேறொருபெயர்ச்சொல்லோடாயினும் வினையோடாயினும் முன்னிடச்சொல்லோடாயினும் கொண்டிருக்கும் சம்பந்தமாக.

பெயர்ச்சொற்களுக்கு, பெயர்வேற்றுமை, உடைமையேற்றுமை.

செயப்படுபொருள் வேற்றுமையென மூன்றவேற்றுமைகளுண்டு. பெயர்வேற்றுமையுஞ் செயப்படுபொருள்வேற்றுமையும் ஒரே தன்மையவாம்.

பெயர்வேற்றுமைக்கு திடைக்குறை அகடயாளத்தையும், எழுத்தையும் கூட்ட உடைமையேற்றுமை உண்டாகின்றது. பெயர்ச்சொல்பெயரென, எ-ல.

பன்மைப்பெயர்கள் 3 விருதியால் முடியும்போது திடைக்குறைபடையாளத்தையுடைய உடைமையேற்றுமை உண்டாகும். உதாரணம்

பெயர்.	ஒருமை	பன்மை	ஒருமை	பன்மை
உடை.	ஸ்திரி	ஸ்திரிகள்	பெயர்	— †
செய்ய.	ஸ்திரியை	ஸ்திரிகளை	பெயரனுடைய	—
			யோவானை	—

என்பால்வேற்றுமைக்திய அப்பியாசங்கள்.

† பிதா, சகோதரர், மாதாவினுடைய, சிறவர், புத்தகம், அப்பம், ஆயுதங்கள், மனைவி, தொப்புள், சகோதரிகளினுடைய, மனைவியினுடைய, பொத்தல்கள், மயிர்த்துடைப்பம், வாத்து, கழுதகள்ளி, அழகாதம், மாட்டுக்கொம்பு, கண்டெய், திராசாக்கள், ஹாக்கினிகள், அப்பம், பிச்சுபிச்சுக்கண்டி, பல், திரைகள், மெழுகுவத்தி, காந்தாவி, சேன் என்பவளின், கெட்டுப்பாதரகைகள். ஒருவாறு என்பவனுடைய பாதாரச்சை, ருதிரர்.

* பெயர்ச்சொல்வேற்றுமை ஒருபொருளின் பெயரையொட்டும், உடைமையேற்றுமை (ஒருபொருளின்) உடைமையைக்காட்டும், ஆள் என்பலுடைமையுத்தம், எ-ல.

உடைமையெடுப்பான்மையும் திடைக்குறை அகடயாளத்தாலும், 3 எழுத்தாலும் of என்ற சொல்லுருபினுடைய காட்டப்படும்.

செயப்படுபொருள்வேற்றுமை ஒரு செயலினையல்லாத முன்னிடச்சொல்பொய்முடிசிற பொருள்க்காட்டும்.

† சிறப்புப் பெயர்களுக்குப் பெரும்பாலும் பன்மையிக்கும். எழாம் பக்கத்துக் கடைசிபடியுறையைப்பார்க்க.

‡ மேற்கூறிய அப்பியாசங்களைப் பிரயோகிக்குவகை.

Father என்பது ஆண்பால் ஒருமைப்பெயர்வேற்றுமையாகிய பெயர்ச்சொல்லாம்: இதன் பன்மை Fathers, Brothers, என்பது ஆண்பால் பன்மைப்பெயர் வேற்றுமையாகிய பெயராம், Mother's என்பது பெண்பால்ஒருமை உடைமையேற்றுமையாகிய பெயராம். இதனொழுத்தைச்சொல்லுக.

திவ்வதமாக திவக்கணவிரிவைக் கூறவதனால் கற்பிப்போம்: Father என்பது எவ்வகைச்சொல்? என்னன்? என்னபால்? என்னவேற்றுமை? எனவினாவி விண்காலம்போகவேட்டாமற் கற்போக கவ்வின்க்களுக்கு ஏற்றஉத்தரஞ்சொல்லுவாம். ஆகிலும் கற்போக வின்க்கள்விலுவப்படுகின்றனவேன்ற எப்போதும் உத்தேசித்துக்கொண்டு அவைகளுக்கு உத்தரங்கொடுக்கிறொன்றை அவனுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும்.

பெயர்வேற்றுமையுஞ் செயப்படுபொருள் வேற்றுமையும் ஒரே விதமாயிருக்கின்றமையால் கற்போக வினையிடப்படிக்குறையும் அவைகையெடுப்பொழுதும் பெயர்வேற்றுமையென்று சொல்லவதெனலாம் யாதொருவழியும்வராது. ஆகிலும், அவ்வகைக்கும் பிறந்தச்சொல்வேற்றுமையன்றி திவ்வேற்றுமையை முழுதம்மடியாமல்வலவாம். நயம் பக்கத்துப் புறனடையைப்பார்க்க.

(On the Nature of Sin.)

யாக்கோபு பிரேனாத்த தேய்வொர்என்ற ஒரு வலிப்பக்கிவிதவன் தாய் சின்னத்தனுக்கு எழுதியனுப்பின காதெத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டதாவது.—

‘ஆ! கொடியபே! கீபெ என்னுத்தமத்தக்குச் சத்துருவாயிருக்கிறும்! திதினுவேதானே என வுருதயம் கொத்துத்துப்படுகின்றது. இதுவே இத்தலோகத்திலேவெத்தும் வருவதுமாகவருத்தங்களுக்குக் காரணமாயிருக்கின்றது—இது எவ்வகை சரிசர்களுக்குப் பிரேதக்குளிகளெட்டுகின்றதமல்லாமல் தன்னைகொடுக்கிறவர்களுடைய ஆத்தமாக்களுக்கு காகஅக்கணிக்கவாய்களையும் எரித்துவடுகின்றது—கான் உணமையாய்ப் பாவத்தைப்பகைத்துப்பரிசுத்தத்தை கொடுக்கிறேன், அப்படியிருக்கும் என்சொக்கணீர் பாவக்கொடுமை திறைத்திருக்கிறபடியினாலே அவைகளிலொன்றினாலேயும் நான் மனத்திருந்தபடியுஞ் சக்தோஷித்தையும் உடையவில்லையென்று சொல்லவேண்டும்—ஒருவரவல்லாத திறையுள்ளபரிசுத்தமாத்நிரேம ஆத்தமத்தக்குமன்புரண்க்கொடுக்கக்கூடும்

COMMUNICATIONS.—கடிதங்கள்.

காலிகரில் வாழும் வா. ம. பக்கீரமாவியியார் ஆடி ௩-உதய வரலிப்த கடிதத்துக்குத்தரம் வருமாறு.

(Why publish Selections from the Koran?)

பக்கீரமாவியியார் ஏழுதிவரலிப்த இரண்டாங்குதகடிதத்தைக்கண்டபொழுதில் நாங்கள் அதிக்கு சந்தோஷம் கொண்டதுமன்றித் தாரகைவழியாய்ப் பிரகாரஞ்செய்துவரும் மகம்மது சமயநூலை அவர்மிருந்தோரதுடன் வாசித்துப்பார்த்ததற்காக அவருக்கு எண்ணிறந்த நன்றியறிதலென்னும் பதிவுபகார்த்தையும் பண்ணுகிறோம்.

எங்கள்பரிசுத்த குறான்தாரகைமூலமாய் வரைந்தலிடுக்கிறதற்குக் காரணக்கிடைக்கையாதென வினுவியவினுவாக்குத்தரமென்பெனில்,

கவது. கடவுட்டன்மை முற்றமுடைய திவ்விய குரூரத்திகரரானகடவுளேகருபிருப்பதால், அவருளினவேதமுட்கதேசமில்லாமல் ஏகமாயிருக்குமென்று மகம்பெண்டியது. பின்ன அந்த ஏகவேதமானது உலகத்திலே யாழாஞ்சகல சனங்களுக்குப் பரகடவுடியோகத்துக்கேற்றதன்மைபொருத்தியதாகியிருக்கவேண்டியது. கிறிஸ்தவர்களுக்கும், மகம்மது மதாதுசாரிகளுக்கும், இந்துக்களுக்குள்ளவெதவர்கள் ஒன்றுக்கொன்று அதுதனை அப்பிராயத்தல்முற்றும்பகைமுற்றினதாயிருக்கின்றன. பின்ன, ஏகமென்பப்பட்ட தயாசீலரான கடவுள் இம்மூன்றுவேதங்களையும் விதித்தாரோ? அப்படியிதிக்கெல்லியென்பெனில், இம்மூன்றில் அவர் கொடுத்ததெது? இவ்வனமியம்பிய இவ்விருவினுவங்களும் பற்றிச் சலவியதமத்தவர்களுக்கு நினைப்பூட்டவும், அவைகளுக்கு முறைமைபான விடைகளைப்படுத்தி அறியும்படிக்கு அவர்களுக்குக்கொத்தாசுபரிடவும் வேண்டுகென்ற காரணத்தைத்தொட்டுத் தாரகைவழியாய்க் கோருண்ப் பிரகாரஞ்செய்தவருகிறோம்.

உவது. இதுவரைக்கும் கோண்டு தமிழிற் பரிசுத்தஞ்செய்யப்பட்டதிலும், மகம்மதுதலர்களில் வெகுபேர் மற்றும்பாடைகளைத் தமிழ்ப்பாடையை அதிகமாயறித்தவர்களானதிலும், அவர்களுடைய ஏகவேதத்தையறித்து கிரகித்துக்கொள்ளும் பொருட்டே மகம்மதுசமயநூலைத் தாரகைவழியாய் விடுத்துவருகிறோம். தன் சுயபாடையில் தன் சுயவேதத்தை வாசிக்க அறியாதவன் சென்மத்திற் பாலி என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

கவது. இவ்வூர்ப்பிறந்த கிறிஸ்தவர்க்கும் இந்துக்களும் கோணில் வரைந்திருக்கும் பொருணயறியச் சமயம்வாய்க்காததினால் அவர்கள் நிமித்தமாகத்தானே மகம்மது சமயநூலைத் தாரகைமூலமாய்க்கிறோம். அனைத்தையுமாராய்ந்து பார்த்து நன்மையானதைப் பிடித்துக்கொள்ளும்படிக்கொண்டே திறலிதுமாரக்கத்திலடக்கிய கற்பனைகளிவொன்றுவருக்கின்றன.

சவது. கோருணிலுரைத்த பிரதானகாரியங்கள் தானே மெத்தத் துலாம்பரமாய் மூசாசியி தாலிதாசியி, சலிசேஷிகர் முதலவாசியிகளெழுதவைத்த கடபடிக்கொப்பிதமாய் இசைத்துப்போகின்றவென்பதை மகம்மது தலர்களுக்குத்தெரிந்த விரித்தாரைத்துக்காட்டும் பொருட்டு மகம்மதுசமயநூலையும் அதற்கிணையுஞ்சரிசமனூமான கிறிஸ்தவேதவாக்கியங்களையும் கலந்து ஒருமிக்கப்பிரகாரஞ்செய்தவருகிறோம்.

கவது. அரபிபாடையை வாசிக்க அறிந்தவர்கள் கோருணிக்கிவிசுமொழிபெயாப்பைத் திட்டமாயாராய்ந்துசரிப்பா பிழையோ என்பதை எமக்கறிவிக்குமபடி அவர்களுக்கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம். ஆகையால் நாங்கள் அச்சடித்துவந்த கோருணிற் காரணப்பட்ட தப்பறைகளைப் பக்கீரமாவியியார் எடுத்தனுப்பியபடி இவ்வனம் பிரகாரஞ்செய்கிறோம். அதைச் சகலரும் கவனமாகவுய் காதுலாகவும் வாசித்துப்பார்க்கும்படி வேண்டுகிறோம். அவையாவன, பேதசமயகிய கருக்கிணைக்கெனில் நினைவும் காய்த்தகனிமன், எனபதிருமாறு—கருக்குண்சேற்றிலுலாய காய்த்தமன் என்பெழுதியது தப்பு.

மனிதனைப் படைக்கிறவருபிருக்குமென்று சொன்னசேர்த்திலே என்றத்திருமாறக மனிதனைப் படைக்க எண்ணியிருக்கின்றன் என்றது தப்பு.

எமதாவியில் கிண்டுவெணிலுதிவிடும்போது என்பதிரு மாறக எமதாவியை அவனிதுத்தலிடும்போது, என்றது தப்பு.

என்றபோதே என்றமுதாதது தப்பு.

ஆதமைப்பணித்த வணங்குகுபேர்களுடனே கீயுமாயிருப்ப

தைஉன்னை எதுவிலக்கிச்சுது, என்பதிருமாறக—நீ மற்வுபர்களுடனே கூட ஒருமித்தேக்கித்தையாய் ஆதமைப்பணித்துவணங்காமற்போனது என்னகாரணத்திற்காக என்றது தப்பு.

கமல்கரிப்பது தகுதியில்—என்பதிருமாறக கமல்கரிக்கத் தகுதியுடைத்தா? என்றது பின்.

அதில் கிண்டுகென்றுவிடு. கீயாகிறவன் எறியப்பட்டவன் என்பதிருப்பதிலாக—கீ இப்போதானே இவ்விடம்விட்டகன்தகலவெறியுண்டவர்களுடனே போயிருன்றது தப்பித்தம்.

இவைகளை பக்கீரமாவியியார் அவர்கள் எடுத்துக்காட்டின தப்பறைகள். இப்படிக்காட்டின தப்பறைகளினால் மூன்றுகாரியத்தெரியவருகின்றன. அவையாவன பக்கீரமாவியியாரிடத்திற் கோருணினுண்டென்றும், அவர் அத்தனை வாசிக்கக்கூடியவரென்றும் காக்கவிப்பொழுதுபார்த்து மொழிபெயர்த்துவரும் இவ்விலகிலெழுதியிருக்கும் கோருணும் பக்கீர் மாவியியார் வைத்திருக்கும் கோருண்பிரதியும் பிரதான காரியங்களில் ஒன்றுபோலிருக்கின்றனவென்றும் விளங்குகின்றது இவர்தான் எழுதிய தப்பறைகளை இன்னுமிககாக்கக்கூடிய அளவு பெருப்பித்துக் காட்டத் தெண்டித்தாலும், சிலசொல்லித்தயாசமேயன்றிக் காத்திரக்கொண்ட தப்பறை ஒன்றும்காணும். இவ்வீதமாய் அவர் இன்னுமொவ்வொருதாரகையையுமாராய்ந்துபார்த்து அதிலுள்ள தப்பறைகளை எழுதலாக்காட்டினால் அவைகள் காரியத்துக்குக் கூடியதாயிருந்தால் தாரகையிற் பிரகாரஞ்செய்வோம்.

பக்கீரமாவியியார் அந்தது கொள்ளவேண்டியதென்னவெனில், எக்கமிடத்திலே இரண்டுவிதமான கோருண்மொழி பெயர்ப்புண்டு. அவைகளிலொன்று (Geo. Sale Esq.) சேல் என்பவர் அரபிப்பாடையிலிருந்து இவ்விலகிப்பாடையாக்கினது; மற்றது (M. De Ryer) ருயரெண்டவர் அரபிப்பாடையிலிருந்து பிராஞ்சுப்பாடையாக்கிப் பிராஞ்சுப்பாடையிலிருந்து திரும்ப இவ்விலகிப்பாடையாக்கினது. இவ்விரண்டு விதமொழிபெயர்ப்புஞ் சிலசொல்லவளவில் வித்தியாசப்படுகின்றனவேயன்றி மற்றும்படி இரண்டுமொரோமாதிரியாயிருக்கின்றன.

குருணின்துவக்கத்திலிருந்தே வரிசையாகப் பிழையறப் பதியச்செய்வீர்களேயாகில் அத்தனை வாசிக்கிறவர்கள் சத்தியவசனமின்னதெனத் தேர்ந்தறியவுக்கூடும் எனப்பக்கீரமாவியியார் சொல்லுகிறார். அத்தற்காக மெத்தச் சந்தோஷம்; எங்கள் மகம்மது கிளைதீர்கள் தங்கள் முழுக்குருணியார் தமிழில் மொழிபெயர்ப்புண்டாலும், அத்தனை அச்சடிக்கும்பொருட்டுக் கையொப்பக்காரைச்சேர்ந்துத் தந்து உதவிசெய்ய மெத்தச் சந்தோஷமாயிருப்போம். ஆகையால் அவர்கள் இது கருமத்தைப்பற்றி யோசனைபண்ணித் தங்கள் தீர்மானமின்னதென அறியப்படுத்துவார்களென்று காத்திருக்கிறோம்.

காலிக்கு என்பொலாகுதல் வருவோமென நாங்கள் காத்திருக்கவில்லை. ஆனாலும் பக்கீரமாவியியாரவர்களாகுதல் அவர்களுடைய கிளைதீர்களிலாராகுதல் யாழ்ப்பாணம்வந்து இதுகாரியங்களைப்பற்றி எங்களுடன் சம்பாஷனைபண்ணினால் எங்களுக்குச் சந்தோஷமிருக்கும். பக்கீரமாவியியார் கிணக்கும்பிரகாரம் நாங்கள் தற்படிக்கும்படியை காடுகிறவர்களல்ல. மகம்மது லைதரவகுக்கிகளெழுமென்ற எண்ணம் எம்மிடத்திலில்லை. நாங்கள் இந்துக்களை நெகித்திரதபோலத் தானே மகம்மதுலைதரையும் கிளைக்கிறோம். இசாசியி விட்டகட்டிப்பிரகாரஞ் சகலருடைய ஆத்துமரட்சிப்பையும் விரும்பி அதற்காக எங்கள் சிவனையும் பணத்தை யுஞ் செலவழித்துவருகிறோம்.

பக்கீரமாவியியார் உறுபடியும் எங்களுக்குகொதும்போது, இகழ்ச்சிக்கிடமானவைகளை எழுதாதபடிக்குக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம். அவருடைய கையொப்பமுமுட்பட அவரெழுதின கடிதத்தின் முதல் வசனத்தைப் பிரகாரஞ்செய்வதுண்டாலும், அவருக்கு வெட்கமுண்டாகாதேவென்று அவர் தன் மனதனுய்த்துணர்ந்துபார்க்கட்டும்.

(On the Trinity of God.)

உதயதாரகையின் முகாமைத்தரை அவர்களுக்கு.

பராபரன்—பிராஞ்சுமாரன் பரிசுத்தரூபியென்னும் மூவரும் ஒருவராயிருக்கும் கடவுளென்று கிறிஸ்தவர்கள்கொல்லுகிறார்கள். பராபரன்—ஆபிரகாம இசாக்கு இயாக்கோபுமோசே முதலானவர்களுடனே முகமூகமாய்ப்பேசினபோது தான் பிராஞ்சுமாரன் பரிசுத்தரூபியென்னும் மூவரும் ஒருவராயிருக்கும்கடவுளென்று சொ

ன்னதில்லை. ஆபிரகாம் இசாக்கு யாக்கோபு மோசே யோகவா எவியா எவியா தானியேல் தாவீது சாலோமோன் நூதலானவர்களும் யெசுநாதாரும் பராபரன் திரியேகசுத்தரென்று சொன்னதாயிற்று. சொல்லவண்ணினதாயிற்று. அப்படியெல்லாவியல் யா தொரிடத்தினால் காணாயிற்று. இப்படியிருக்கக் கிறிஸ்தவர்கள், பராபரன் திரியேகரென்று சொல்வதற்குண்டான ரூயமென்னி மூலருமொருவராயிருக்கின்றது. அவ்வடல்பிடிக்கை பெரும்பான்மையும் கடவுள் திற்ப்த்தவரென்று கூறுகின்றது. அதிவழித்திற்பிறி கிறிஸ்தவர்களையே சாம் கர்த்தர் திரியேகரெனக் கூறுகின்றும். அதற்கு வேதசாட்சியருமாக, க. யோவா. இ. அதி. எ. பரமண்ட வத்திலே பிதா வாரீத்தை பரிசுத்தாவியென்றும் மூலருக்கு சாட்சியிடுகிறார்கள். இம்மூலருமொன்றுபிறகிறார்கள். உல வசனம். சாம மெய்யானவரை அறிந்துகொள்வதற்குப் பராபரனுடைய குமாரன்வந்து சமக்குப் புத்தியைக்கொடுத்தார், அத்தப்படி சாம் அவருடைய குமாரரூப இயேசுக்கிறிஸ்துவின் மெய்யானவரைப் பற்றியிருக்கிறோம். அவரே மெய்யான தேவனுமாய் பித்தியசெவனுமாயிருக்கிறார். யோவா. ம. அதி. கல். சா. நாம் பித்தியும் ஒன்றுபடுகிறோம். யோவா. க. அதி. க. ஆதிபிலே வாரீத்தையிருத்தது, அவ்வாரீத்தையாராபரிடத்திலிருத்தது, அவ்வாரீத்தையே பராபரன், உ. வசனம். அது ஆதிபிலே பராபரிடத்திலிருத்தது. க. சகலமும் அதிலேயேயுண்டாயிற்று. அதுவல்லாமல் ஒருகிறிஸ்துமேயுண்டாகவில்லை. அதிலே செவனுண்டாயிருத்தது. அத்தச்சிவன் மனிதருடைய ஒளியாயிருத்தது, வச. வசனம். அத்தவாரீத்தைய மனிதருடைய கிருபையினாலும் சத்தியத்தினாலும் திறைத்தவராய் சமக்குள்ளே வாசம் பண்ணினார். அவருடைய மகிமை கைக்கண்டோம். அது பிதாவுக்கொரேபெருவருடைய மகிமையாகவேயிருத்தது. யோவா. உ. அதி. ச. இ. என்னக்காண்டிறவன் என்னையனுப்பினவரைக்காண்டினான். மத். உ. அதி. வக. கீங்கன் பிதாக்குமாரன் பரிசுத்தாவியின் சாமத்தினாலே அவர்களுக்கு ஞானவசனங்கொடுக்கன். உ. கொறி. வக. வச. கர்த்தராயிற்று இயேசுக்கிறிஸ்துவனுடைய கிருபையும் பராபரனுடைய அன்பும் பரிசுத்தாவியோடு ஐக்கியமும் உவ்வண்ணையுடையிருக்கக்கூடவது என்று சொல்லப்படுகின்றது. இந்த வசனக்கீட்டுலே பிதாக்குமாரன் பரிசுத்தாவியென்னும் யேகோவா திரியேகசுத்தவராயிருக்கிறானெனக் காணாயிருக்கும். இதுவன்றிக் கடிதகாரக ரெடுத்திக்காட்டிய மோசே முனித்திரனெழுதிய க. ஆகமம், க. அதி. உச. வசனம். சம்முடைய சாயலாக சம்முடைய ரூபத்திப்படியே மனிதரைபுண்டாக்குவோமாக. க. மோ. க. உ. உ. மனிதன் சம்மிலொருவரண்ப்போலானான். க. மோ. வக. எ. சாம் இறங்கி ஒருவரானாயிற்று மற்ருவராயிராபடிக்கு அங்கே அவர்கள் பாஷையிற் தாமதமாகுக்குவோமாக. உ. மோ. உ. உ. உ. உன் பராபரனுடைய கர்த்தர் சாமே. க. சமக்குறும்பாக உனக்கு வேறு தேவர்களுண்டாயிருக்கவேண்டாம். இ. சாம் எரிச்சலுள்ள தேவரூபிருந்து சம்மைப்பகைக்கிறவர்களுக்குக் காவென்றிற் பிதாக்குடைய அவருடையதைப் பிச்சுக்கிடத்திவ் மூன்றும் காக்கார் தன்முறை மட்டும் விசாரிக்கிறவராயிருக்கிறோம். க. சம்மைச் சின்னத்திற் சம்முடைய கர்த்தரான, இப்படி அநேக வசனக்கீற்ற பன்மைப்பாவின்வக்கக்கூறுகிறார். மற்றசெவத்தில் காணென்றொருமைப்பாவாகப்பேசுகிறார். இதுவும், ஏசா. க. க. சமக்கொரு பாவகன் பிறத்தார் சமக்கொரு குமாரன் கொடுக்கப்பட்டார் கர்த்தத்ததுவும் அவர்தோன்றிமெயிருக்கும். அவர் சாமம் அதிசயமானவர். ஆவோசனக்காரர்; வல்லமையுள்ளபராபரன்; தித்தியிதா; சமா தானப் பிரபு என்னப்படும. ஏசா. க. உ. வக. கத்தருடைய புத்தகத்திற் தேவரூபியுக்கள், இவைகனிலொன்றுவ் குறைபாயிருப்பதல்ல. இதுவும் அதுவுவ்வொன்றுபுப்பதல்ல, ஏனெனில் அவர் தமது வாயினாலே அனைக்கற்பித்தார். அவருடைய ஆவியே அதுகளைச்சேர்க்கும்.

இப்படிக்கு மாணாண்டர் இரகாநாத்தருக்கன்.

புத்திராதிபர் பிரதிபுத்தரம்.

கடிதகாரகன் வினாவியவழித்திற்பிறித்த தேவபத்தர்களுக்கு மோசே நூதலியவேதகாரகரானும் யேகோவாவாயிடுவதெனவும் புதிய உடல்பிடிக்கை சாட்சியென்றதாயும் அவர்களால் நூதகற்பப்பட்டதாயும் அற்புதக்கனிதலும் மற்ரை அத்தாட்சினிதலுள் திரிப்பட்டதாயிருக்கின்றது. அவ்வடல்பிடிக்கை பெரும்பான்மையும் கடவுள் திற்ப்த்தவரென்று கூறுகின்றது. அதிவழித்திற்பிறி கிறிஸ்தவர்களையே சாம் கர்த்தர் திரியேகரெனக் கூறுகின்றும். அதற்கு வேதசாட்சியருமாக, க. யோவா. இ. அதி. எ. பரமண்ட வத்திலே பிதா வாரீத்தை பரிசுத்தாவியென்றும் மூலருக்கு சாட்சியிடுகிறார்கள். இம்மூலருமொன்றுபிறகிறார்கள். உல வசனம். சாம மெய்யானவரை அறிந்துகொள்வதற்குப் பராபரனுடைய குமாரன்வந்து சமக்குப் புத்தியைக்கொடுத்தார், அத்தப்படி சாம் அவருடைய குமாரரூப இயேசுக்கிறிஸ்துவின் மெய்யானவரைப் பற்றியிருக்கிறோம். அவரே மெய்யான தேவனுமாய் பித்தியசெவனுமாயிருக்கிறார். யோவா. ம. அதி. கல். சா. நாம் பித்தியும் ஒன்றுபடுகிறோம். யோவா. க. அதி. க. ஆதிபிலே வாரீத்தையிருத்தது, அவ்வாரீத்தையாராபரிடத்திலிருத்தது, அவ்வாரீத்தையே பராபரன், உ. வசனம். அது ஆதிபிலே பராபரிடத்திலிருத்தது. க. சகலமும் அதிலேயேயுண்டாயிற்று. அதுவல்லாமல் ஒருகிறிஸ்துமேயுண்டாகவில்லை. அதிலே செவனுண்டாயிருத்தது. அத்தச்சிவன் மனிதருடைய ஒளியாயிருத்தது, வச. வசனம். அத்தவாரீத்தைய மனிதருடைய கிருபையினாலும் சத்தியத்தினாலும் திறைத்தவராய் சமக்குள்ளே வாசம் பண்ணினார். அவருடைய மகிமை கைக்கண்டோம். அது பிதாவுக்கொரேபெருவருடைய மகிமையாகவேயிருத்தது. யோவா. உ. அதி. ச. இ. என்னக்காண்டிறவன் என்னையனுப்பினவரைக்காண்டினான். மத். உ. அதி. வக. கீங்கன் பிதாக்குமாரன் பரிசுத்தாவியின் சாமத்தினாலே அவர்களுக்கு ஞானவசனங்கொடுக்கன். உ. கொறி. வக. வச. கர்த்தராயிற்று இயேசுக்கிறிஸ்துவனுடைய கிருபையும் பராபரனுடைய அன்பும் பரிசுத்தாவியோடு ஐக்கியமும் உவ்வண்ணையுடையிருக்கக்கூடவது என்று சொல்லப்படுகின்றது. இந்த வசனக்கீட்டுலே பிதாக்குமாரன் பரிசுத்தாவியென்னும் யேகோவா திரியேகசுத்தவராயிருக்கிறானெனக் காணாயிருக்கும். இதுவன்றிக் கடிதகாரக ரெடுத்திக்காட்டிய மோசே முனித்திரனெழுதிய க. ஆகமம், க. அதி. உச. வசனம். சம்முடைய சாயலாக சம்முடைய ரூபத்திப்படியே மனிதரைபுண்டாக்குவோமாக. க. மோ. க. உ. உ. மனிதன் சம்மிலொருவரண்ப்போலானான். க. மோ. வக. எ. சாம் இறங்கி ஒருவரானாயிற்று மற்ருவராயிராபடிக்கு அங்கே அவர்கள் பாஷையிற் தாமதமாகுக்குவோமாக. உ. மோ. உ. உ. உ. உன் பராபரனுடைய கர்த்தர் சாமே. க. சமக்குறும்பாக உனக்கு வேறு தேவர்களுண்டாயிருக்கவேண்டாம். இ. சாம் எரிச்சலுள்ள தேவரூபிருந்து சம்மைப்பகைக்கிறவர்களுக்குக் காவென்றிற் பிதாக்குடைய அவருடையதைப் பிச்சுக்கிடத்திவ் மூன்றும் காக்கார் தன்முறை மட்டும் விசாரிக்கிறவராயிருக்கிறோம். க. சம்மைச் சின்னத்திற் சம்முடைய கர்த்தரான, இப்படி அநேக வசனக்கீற்ற பன்மைப்பாவின்வக்கக்கூறுகிறார். மற்றசெவத்தில் காணென்றொருமைப்பாவாகப்பேசுகிறார். இதுவும், ஏசா. க. க. சமக்கொரு பாவகன் பிறத்தார் சமக்கொரு குமாரன் கொடுக்கப்பட்டார் கர்த்தத்ததுவும் அவர்தோன்றிமெயிருக்கும். அவர் சாமம் அதிசயமானவர். ஆவோசனக்காரர்; வல்லமையுள்ளபராபரன்; தித்தியிதா; சமா தானப் பிரபு என்னப்படும. ஏசா. க. உ. வக. கத்தருடைய புத்தகத்திற் தேவரூபியுக்கள், இவைகனிலொன்றுவ் குறைபாயிருப்பதல்ல. இதுவும் அதுவுவ்வொன்றுபுப்பதல்ல, ஏனெனில் அவர் தமது வாயினாலே அனைக்கற்பித்தார். அவருடைய ஆவியே அதுகளைச்சேர்க்கும்.

கும். ஏசா. ச. அ. வக. கத்தராகிய ஆண்டவரும் அவருடைய ஆவியும் சம்மையனுப்புகிறார், இத்தவசனக்கீற்றுமும் யேகோவா மூலருவராயிருக்கிறாரென விளக்குகின்றது. இப்படியென்றும் அநேகவசனக்கீற்று; அவைகையியல்புபெற்றுக்காட்டில் அடக்காது, ஆதலால் ஒவ்வொருவனும் வேதாமத்தைவாசித்துக்கண்டு மனத்தெய்யக்கூடவன். இதுதிற்ப்பராபரன் மூலருமொருவராயிருக்கின்றமை என்னவெனவினாவியவழித்திற்பிடை-சாம் சடபதார்த்த சம்பந்தங்களையும் அதிவயாத்தி விபரபகவணையும் குறித்தறியக்கூடாதிருக்கச் சிந்திப்பதார்த்த சப்தவியாத்தியியாபகவண எப்படியறிவோம்; அதிர்ந்தும் எப்படிக்கூறுவோம். அவைகைக்கூற அறிபொருமைமால் அவைதில்லைம உரைக்கலாமா? காந்தக்கல்வல் அத்தினியுற்பத்தியுண்டெனக்கண்டும் அதன்வியாத்தியியாபகம் எவ்வுகியென அறிவோம். பிருதுவி பூதத்திவ் சதார்ப்புதொற்பத்தி விடையப்பட்டும் அதிவியாத்தி வியாபகம் தெனியோம், சமதார்த்தமாய்க்குமெனினாரெற்பத்தி தெனியும் அவையெய்வகையென அறிவோம், அத்தினியிற் சோகையும் காந்தியுக்கண்டும் அதிவியாரம் யாடுதெனக் குறியோம். இப்படியிருக்கப் புலாதிதருகூறிதமாய் தேவலட்சணவகை சமதமனெனக்கிற்றே எட்டுமெனக்கூறுவத ரூபியிப்பிரகாசத்தை அதிருஷிக்க தேடினார்போதும் ஊமன் சந்தேசமித்திய கு சொல்லத்தானித்தார்ப்போதுமிருக்குமீ. இவர் தேவதிறித்தவ சாய்ச்சியம் எவ்வகையெனவினாவியும், கைவமத்திற் சொல்லியபடி பசுபிசாய்ச்சியம் எவ்வகையெனக்கூறுவாரா? அத்தவாரீச்சவரம்யாதென உரைப்பாரா? பஞ்சப்பிரமேயியம் எவ்வகையெனக்கூறலாரா? பிரமாதிறிதிற்புத்தி ஐக்கியமெய்வகையென வறையாரா? கிறிஸ்தவர்கள் ஞானசெயல் இயல்பில் அவிகாரருடைய யேகோவா பிதாச்சுதன் ஆவியனுள் திறிபதார்த்தமும் யேகோபித்து இருக்கிறதென விசுவாசிக்கிறார்கள். கைவரோ ஒன்றற்கொன்றுமருகூறாவிடும்மூர் திறியும் ஒருவராய் யேகோபித்திருக்கிறாரெனக்கொள்வார்கள்; சிவன் பாதி பெண்ணும் பாதிபாணுமென சம்புலார் ஆன்பெண்ணவியாய் சிக்குளென இசையார் சிவன் ரூப ரூபெனக்கூறியும் ஒப்புமையென்பார் அவன் ஏகவரன் துவ்வரன் திறிவரன் சதார்ப்பரன் பஞ்சவரன் என்புதியும் என்பார் இவ்வியற்றின் சம்பந்தம் எப்படியிருக்கவாரா என்றும் அவையொருந்தக்கூடியவகையெய்வகைவ் கருதார் இவர்க்க்தான் கொணவெடித்துக்கருகையெழுத்துக்கிவ் இவ்வகையாராய்வு சமதார்த்தமலாபத்திற்கெற்றதல்ல யாக்கை திறியாதெனவோர்ந்து பாலப்பிராயச்சித்தமடைத்து கதிபொலகைதேவெய்த ஆத்தமலாயம். அதுதெய்வியேகை.

VIEW OF THE HEAVENS.—No. 6.

September 1st, 7 o'clock P. M., beginning at the western horizon, and proceeding east by south may be seen the constellations Virgo, Libra, Scorpio, Sagittarius, Capricornus, Aquarius. At this time Venus is in Leo, invisible. Mercury is invisible in his direct course in the western point of Virgo, a few degrees above the western horizon. The whole month will be a favourable season for observing the movements of this planet. On the 20th, it will be at its greatest elongation, 26 degrees east of the sun. On the 26th A. M., it will be in conjunction with the moon about one degree north. Mars is in his direct course in Scorpio, a few degrees south-east of the moon. Saturn in Sagittarius, and Jupiter in Capricornus, both in their retrograde course. September 2, 5 o'clock, A. M. may be seen beginning at the south-western horizon, Aquarius, Pisces, Aries, Taurus, Gemini, Cancer.

கிங்கார விளக்கம்.—Kerraka-Sarra-Velakkam.

புரட்டாசி மீ. க தீ, பிள்ளைம ஏழு மணிவளவில், மேற்குவானத்தினின்ற தெற்கையக் கிழக்கே போகப் பார்த்தால் கன்னி, தலாம், சிஞ்சிக்கம், தனு மகரம், ரும்பம் என்னுயிவிரசிக்க காணப்படும். இக்கோத்திலே சக்கிரன் சிக்கிரசியில் அதரிசனமாய் திற்கும். புதன் தன்னேரோட்டத்தில் மேற்குவானத்திற்குச் சற்றேயுயரக் கன்னிராசியில் மேற்கத்தத்திற்குன்றி திற்கும். இக்கிரகத்தினோட்ட வகையைக் குறித்துற்றியும்படிக்கு அத்தமருகுமலும் வசதியான சாலமாயிருக்கும். அத்தமாதம், உலர் திசுதி அது ஆதித்தனுக்குக் கிழக்கே உக பாகை தராமலினிற்கும். உக திசுதி முன்னேரத்தில் அது சந்திரனோடு உக அத்தக்கொரு பாலை வடக்காக திற்கும். செவ்வாய் தனது ரே

ரோட்டத்திற் சந்திரனுக்குத் தென்மீழ்க்காகச் சந்தம் தன்னை விருக்கிராசியினிற்றும். சனியும், வியாழனுந் தங்கன் வக்கிரோட்டத்திற் தனராசியினும், மகராசியினும் தீற்றும். புரட்டாதி. மீ. உதிசுதி மூன்றாம் மணி நேரத்தில் தென்மேற்கடிவானத்தினின்றும் கும்பம், மீனம், மேடம், இடபம், மிதுனம், கற்கடகம் என்விராசிகள் காணப்படும்.

புதிதான சங்கதிகள்.

சீந்து.

தீவிர, மீதி என்ற ஊரில் இங்கிலீசுகாரர் விழுந்து செருக்கி கோட்டைகொத்தனங்கணபுர்த் தங்கனாட்சிக்குட்டுத்திக்கொண்டார்கள். மீதியென்ற கோட்டைக்குள்ளேயுள்ள பெரிய துப்பாக்கிகளைக் கண்டெடுத்தார்கள். அதன் பிறகு வங்கா, நாவாக்கொதயென்ற ஊர்களுக்கும் பிடித்துக்கொண்டார்கள். நாவாக்கொதி நகரம் அடி நாதசுரர்படவீசாலமுதற்குள் இரண்டு மீனமும், சேவகிரிக்குமிடங்கள் நல்ல கட்டுப்பாடுள்ளதாயிருந்தன. இப்படி வெற்றிகொண்டதில் ஐயிராபாந்து, கற்க என்ற ஊர்களுக்கிடையில்த் தபாற்சாவடி வைத்துத் தபாற்போக்கு வர்த்துப்பண்ணுகிறார்கள்.

கேர்த்து முதவிய இடங்களுக்கு விவையிருந்த பேர் வெருவருத்துக்குமுன் செய்துப்போனார். அவருடைய பெண்சாதி இப்பொழுது ரோமான் கத்தோலிக்க மதத்தைச் சார்ந்த ஒரு பிறகுத்தெரமகளை விவாகம்பண்ணியிருக்கிறார்களென்று புதிதானத்திரிகை வழியாய் அறியவந்தது.

“கக்கூ” என்ற புதிதானதார் வழியாக ஒரு துமைகன் சொல்லுவதென்னவெனில், ஒரு முத்திரைத்தடிக்காரன் தனக்கு வேறொருவன் கடனையாயிருந்து அவன் கடனிறக்க முன்னே மரணமடைந்ததினால், அவன் பட்ட கடனாக்காக அவன் பிணத்தை அடக்கம்மண்ணவிடாமல் மறித்ததினால் கம்மிசனாராகிய பிற்பிடுக்கு என்பவர் இதை விளக்கிச் சொல்லப்பட்ட முத்திரைத்தடிக்காரன் குற்றவாளியான அவனுக்குக் கடுமையான செய்யவேண்டுமென நினையம்பண்ணியிருக்கிறார்.

வம்பாய்.

கன்னர் அகப்பட்டது. போலீஸ் மஸ்திரைத்தார், இத்தஊரில் வெருவாராய்க் கூட்டக்கடிக்க வெருத்துத்திரிந்த கன்னர்கூட்டத்தைப்பிடித்து மறியப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இவர்கள் ஏரோப்பையர் துவக்கம் எழியகூலிக்காரரீறாக எல்லாரிடத்திலும் காவலெடுத்தவந்தார்கள். இவ்வூரில் வெருவெருகப்பல்கள் செருப்பினார் சேதம்போனதுக்களுக்கு தீண்டப்பாயிருக்கும்போலே. அக்கப்பல்களுக்குக்கவசம் செருப்புவைத்தழித்தது இவர்கள் தானென்றும் ஒரு அககையாயிருக்குது.

இங்கிலாந்து.

எங்கள் அழிபுத்தமமகத்தவம் பொருத்திய இராக்கினியவர்கள் மச்சானுக்கும். சமணியநேசுக்கிலொன்றைய மெக்கினென்வெறியின் டிபுக்குக்கும் பிறிட்ட ஆனி. மீ. உதி. விவாக சம்மந்தம் முடிந்தது. இந் மணவாட்டி சாகுமளவும் வருடத்துக்கு வருடம் எழுபவண்பகாடுக்குப்படி பானிமேடத் சங்கத்துத்தியோகவைதர்க்காந் கட்டண திருத்திவண்டாயிற்று.

வெவற்றினூறு கமரல் போசத்து என்பவர் தனது மச்சானுடன் தனிப்பொர் பண்ணி இறந்துபோனதாகத் தெரியவந்தது.

அயலாந்து.

அயலாந்து நேசத்திவப்பொழுது குழப்படி குறைத்துபோகாமலவரவர மிகுதபாணதிலும், எங்கள் இராசாத்தி எப்போதும்போலே இத்தேயத்துக்கு இடமுறைபயனம் போகாதிருக்க ஏதுவாயிற்று. இப்பொழுதிவ்விடத்திலான ஊர்கள் வரவர மிகுக்கிறார்கள்.

இங்கோத்திலாந்து.

இங்கோத்திலாந்து நேசத்திவப்பொழுது லைபிக்கப்பட்டிருக்கிற (Free Presbyterian Church) அதாவது, இஷ்டமான பிரஸிபித்தேரியன் சபை வரவர விரைப்படுகின்றது. இஹ, காரு குமாரும் ஒரு இவச்சத்துக்கு அடிக்கமான சனங்களும் இத்தச் சபையிற் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். லாட்டுபடின் (Lord Aberdeen) என்ற தரை இப்பொழுது பரம்பி வருடம் இத்தக் குழப்படியையும் வந்தியசைத்தையும் மாற்றும்பொருட்டுப்பானிமேடத்தென்ற சங்கத்துத்தியோகவைதர்க்கிடமறிவத்தக்கொடுத்துப்பேசியும் அப்பேச்சு இருத்தித்தவர்களுக்கும் ஏராமற்போயிற்று.

இங்கிலாந்து சபையிவப்பொழுது (Puseyism) பிபிசு இலம் என்னும் மார்க்க நூதனம் கிழம்பிப் பாப்ப மதத்தவர்களுப்போல மெருகு திரிசை அவக்காரமாகக் கொழுத்தி விவியலிற் சொல்லப்பட்ட ஒருக்குக்குத் தவறும்ப் பிரசங்கம்பண்ணிவருகிறபடியால், சபையாடுவ்வாருத் தரண் இத்த நூதனத்தைப் பாப்பவிடா தபடிக்குப் பிரயெத்தனம்மண்ணிவருகிறார்கள்.

இஸ்பேன்.

இஸ்பேன்விப்பொழுது மதமடியும் பெரிய குழப்படி நடக்குது. அவ்வுருக்கிராசா இத்தக் குழப்பக்காரரை முறிடிடித்துத்து ரத்தம்மடி புத்தம்பண்ணப் படையெடுத்துப் போயுத் தானும் மடித்துபோக ஏதுவாயிருந்தார்.

அமெரிக்கா.

வட்டுக்கோட்டைச் சாஸ்திரப்பள்ளிக்கூடத்துக்குத் தலைவராயிருந்து சரிசுதத்துக்காக அம்மரிக்காவுக்குப் போயிருந்த சங்கைபோந்த என்றி திட்சாட் கோய்க்கிறம் அய்யாவாகன் சுகமேயிருக்கிறாரன்றும், தனது தன்பம் இப்பொழுது மாறிப்போயிற்றென்ற குத்துக்கிவ்விடத் திரும்பி வருவாரென்றும் ஆனி மீசு. பிலன்ம எழுதி அனுப்பின காகிதத்தினால் அறித்துகொண்டுமகா சந்தோஷப்படுகிறோம்.

காகிதப்பிரத்தியுத்தரம்.

“இத்தமான்னக்கள்” என்ற மகையொப்பம்வைத்துக் கவர்ணமேந்தைப்பற்றிய கடிதத்தைப் பிரகாசெய்வது திறமென்று நாம் கிணக்கவல்லம். இம்மான்னச்சுறுக்குப் பிரிபமானால் நங்கள் அவருடைய கடிதத்தை இங்கிலாந்துப்பாஷைப்படுத்திக் கொழும்பு புதினப்பத்திரிகைக்கனுப்பும்படி செய்யப்பிரிபமுன்னவர்களாயிருப்போம். இதைவிட இன்னும் அநேக கடிதங்கள் வந்திருக்கின்றன.

SUMMARY OF NEWS.

JAFFNA.

Small Pox.—Eight cases of small pox have recently occurred in the Province of Jaffna,—one at Wannarponny, 5 at Soodoomaly, one at Sarasaly in the parish of Chavagachery, and one at Pt. Pedro. All these patients are now under medical treatment at the small pox island Serootivoie, and most of them are in a convalescent state.—*Com.*

Missionary.—Letters have been received from the Rev. H. R. Hoisington, Principal of the Batticotta Seminary, now in America on account of ill health, dated June 6, stating that great improvement had taken place in his health, and that he hoped to embark for India next spring.

COLOMBO.

Legislative Council.—On the 14th an address of Congratulation to the Queen on the recent birth of a Princess was read, also an address in reply to the Governor's speech. The Colonial Secretary proposed some alterations in the Rules regarding the moving of amendments, which, after some discussion, on the motion being put, were rejected by a majority of 5.

CALCUTTA.

Mr. George Thompson.—This gentleman who came to India under the patronage of Dwarkanauth Tagore, to employ his talents, in exploring the grievances of the natives and in elevating their condition, after electrifying the good people of Calcutta, and making considerable stir among a certain class of the natives by his zeal and eloquence, has left Calcutta and engaged himself to the king of Delhi, to represent and enforce his claims on the Government, receiving a salary of 1000 Rupees per mensem. The king has given Mr. Thompson a document in Persian, handsomely engrossed and framed, in which he is styled, “the wise, the high in rank, the well-wisher of either side, the deputed of the Shah of Hindustan.”

Lord Ellenborough has presented Capt. Scott, commodore of the fleet which brought his lordship to Calcutta, with a silver tankard, as a token of his lordship's approbation.

Disgraceful.—A gentleman in the *Hurkaru*, asserts that the dead body of a Mr. Higginson was detained by a bailiff for a debt of 25 Rupees. The Commissioner, Mr. Brietzcke, has determined to investigate the subject and to visit the bailiff with the severest punishment, if found guilty.

BOMBAY.

Discovery of a Gang of Robbers.—The Police Magistrate of Bombay has lately discovered the existence of an extensive system of plunder and fraud, carried on by certain influential leaders, and embracing it is said in its ramifications, persons of all classes and stations from the European down to the harbour coolie. The subject is under investigation and some persons implicated as principals, are under arrest.—It is supposed that the late numer-

ous fires in the shipping at that place have been effected by this plundering fraternity.

SCINDE.

The Forts of Deepla and Meetoee have been taken by the troops under Col. Stalker. The latter contained eighteen large guns—nine of them brass. Subsequently, Wanga and Newakote were taken. The latter is 330 feet square and contains two wells and good barracks. In consequence of these successes, the mail communication between Hydrabad and Cutch, had been completely re-established.

OVERLAND INTELLIGENCE.

The Overland mail arrived at Jaffna, on Monday the 21st instant. The intelligence received is of a nature little to interest the majority of our readers.

The princess Augusta of Cambridge (cousin of Queen Victoria) was united in marriage to the Hereditary grand duke of Meckenburg Strelitz (one of the German states) on the 28th June. The Parliament have granted the Princess an annuity of £7000 during her life.

Lieut Col. Fawcett, of H. M. 55th Regiment, recently from China, was lately killed in a duel by the hand of his own brother-in-law, Lieut Munro, of the Royal Horse Guards.

The agitation in Ireland has rather increased than abated. A Bill had been introduced into Parliament restricting and regulating the use of Firearms in Ireland, which had passed to a second reading, and the military force in that quarter had been greatly augmented.

The Queen in consequence of the disturbed state of Ireland has postponed her intended visit this season to that part of her kingdom.

In Scotland the *Free Presbyterian Church* appears to be gaining ground. No less than between 500 and 600 ministers and over 1,000,000 of persons have joined the ranks of the Seceders. Lord Aberdeen had introduced a bill into Parliament, with a view to effect a settlement of existing differences but it was thought it would please neither party.

In the established church, Puseyism is developing itself in the form of a solema attention to wax lights and candlesticks and surplices—and congregations are beginning to protest against these novelties. Unless head is made against the Puseyite movements, a secession in the establishment seems inevitable.

The widow of the late lamented Bishop Heber has again married. Her husband is a French Roman Catholic gentleman.

A rebellion has again broken out in Spain. The Regent of the kingdom had marched against the insurgents. His position was thought to be most critical.

NOTICE.

The sale of Dry grain rents of the 4th quarter consisting of the months of September, October, and November is fixed as follows;

- Walligamoe North } On Wednesday, 30th August at Mallagam.
 - “ East—Saturday 2. Sept. at Puttoor.
 - “ West } Monday 4th Sept. at San-gany.
 - & Caradevo }
 - Tenmoratchy } Wednesday 6. Sept. at No-namil.
 - Patchilapoly }
 - Caratchy }
 - Valany & } on Thursday 7th Sept. at 3 Islands } Cutchery.
 - Jaffna & } on Friday 8th Sept. at Cut-chery.
 - Poonareen }
 - Wadamaratchy } on Monday 11th Sept. at Puttoor.
- Jaffna Cutchery, 22d August 1843.*

அறிவித்தல்.

இவ் ஆண்டின் ச. க. கந்தாயம் அதாவது, புரட்டா

தி அற்பகி கார்த்திகை இந்த மூன்று மாதங்களும் உள்ப்பட பிஞ்சு குத்தகைகளை இதன் பின்னாற் சொல்லப்படுகிற திகதிகளிலும் இடங்களிலும் விற்கப்படுமென்றித்தால் அறிவிக்கப்படுகுது.—அதாவது,

வலிகாமம் வடக்கு இந்த மாதம் நடு திகதி புதன் கிழமை, மல்லாகத்தில். [கீழமை, புத்தூரில்.

வலிகாமம் கிழக்கு புரட்டாதி மாதம் உதிகதி சனி வலிகாமம் மேற்கு } புரட்டாதி மாதம் ச திகதி திங்கை கார்த்திய } கீழமை, சங்காணவில்.

தென்மிருட்சி } புரட்டாதி மாதம் கூ திகதி புதன் பச்சிலைப்பள்ளி } கிழமை, நானூவில் கரச்சி

வேலணை மூன்று } புரட்டாதி மாதம் எ திகதி வியா திவுகள் } முக்கிழமை, கச்சேரில்

யாழ்ப்பாணம் } புரட்டாதி மாதம் அ திகதி வெள் ளூரகரி } லிக்கிழமை, கச்சேரில்

வடமிருட்சி புரட்டாதி மாதம் யெ திகதி திங்கை கிழமை, புத்தூரில்.

யாழ்ப்பாணம் கச்சேரி தாராசக ஆ. ஆவணி ம. ௨௨௭. ஏசும்ப.

ஆவணி மாதம்.

சாதி ம. ஆவணி ம. ௨௨௭. முதல் புரட்டாதி ம. ௨௨௭ வரை.

ச. திகதி	வாரம்	நட்சத்திரம்.	திதி.	யோகம்	காரணம்.
----------	-------	--------------	-------	-------	---------

SEPT.	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.	11.	12.	13.	14.
வெ	அ	உசு	அ	கூ	கூ	கூ	கூ	கூ						
வெ	அ	உசு	அ	கூ	கூ	கூ	கூ	கூ						
வெ	அ	உசு	அ	கூ	கூ	கூ	கூ	கூ						
வெ	அ	உசு	அ	கூ	கூ	கூ	கூ	கூ						
வெ	அ	உசு	அ	கூ	கூ	கூ	கூ	கூ						
வெ	அ	உசு	அ	கூ	கூ	கூ	கூ	கூ						
வெ	அ	உசு	அ	கூ	கூ	கூ	கூ	கூ						
வெ	அ	உசு	அ	கூ	கூ	கூ	கூ	கூ						
வெ	அ	உசு	அ	கூ	கூ	கூ	கூ	கூ						
வெ	அ	உசு	அ	கூ	கூ	கூ	கூ	கூ						
வெ	அ	உசு	அ	கூ	கூ	கூ	கூ	கூ						
வெ	அ	உசு	அ	கூ	கூ	கூ	கூ	கூ						

வெள்ளிக்கிழமைச் சங். நாடி, ௨௨. வினாடி ௩௩ ல். கண்ணீர்.

CONTENTS.—அட்டவணை.

	pages.	வேதியரொழுக்கம்	நாசக
Beschi's Instructions, &c.	173	கிரகனோற்பவலிவாக்கம்	நாசக
Phenomena of Eclipses	174	தென்சமுத்திரத்தில் கட	
Missionary Enterprizes	175	ந்த சங்கதி	நாசக
Principles of English Grammar	176	வி. வெள்ளிலி என்பவர்	நாசக
On the nature of sin	176	ய்த இலக்கணச்சாரம்	நாசக
Why publish selections from the Koran	177	கடிதங்கள்	நாசக—நாசக
On the Trinity of God	ib.	கிரகசாரலிவாக்கம்	நாசக
View of the Heavens	178	புதினங்கள்	நாசக
Summary of News	179		

வேத்யரோழக்கம்.

இரு. அதிகாரம்.

இடமும் காலமும் தெரிதல்.

(On the choice of a proper place and convenient season.)

இப்போது இதற்கொல்லப்போகிற முறைபற்றப்பினால் இந்
 றைவரைக்குஞ் சொன்னதெல்லாம் நினைந்த படிக்குதவமாட்டா
 து. எத்தந்தொழிவிச்செய்தாலும் அதற்கத்தரிப இடமும் கால
 மும் தெரிந்துகொள்வெண்டியதாமே. கையெறி முறையும் கடு
 க்குணத்திற் சண்பகமும் கட்டால் இரண்டு வளர்த்து மலர்காணப்
 படுமோ? அப்படியே காலத்தப்பிட்டபயிர் கண்டு விளையாடல்
 லோ? ஆகையால் உபதேசித்தொழில் அரிய தேவதொழிலாகக்
 கொள்ள அதைப் பலிக்கமுடிக்கும்படிக்கு கண்டுபிடிமும் காலமு
 த்தெரிந்துகொண்டவேண்டிய சிறிது முறைகளை இவிலே வெளிப்ப
 ித்துவோம். ஆகையால் முந்த முந்த எல்லாவிடமுமொன்றும்
 ப்பாராமல் சிலர்க்கு கையாண்டு சிலர்க்குப் பயமுங் காட்டவேண்டிய
 தென்றறியக் கட்டவீர்கள். குரியன் கதிர் பட்டிணைக்கத் தாமரை
 மலரவே இடிமழைமுத்து முல்லையுமாம். ஆகையால் அவ
 னவன் குணத்தையறிந்து பேசவேண்டியதாமே. இரும்பு காய்ச்
 த பருவத்ததைக்கொல்லவடிக்கக் காய்த்தவென்பியாறவிட்டதை
 யடிப்பான் தட்டானல்லவோ? முன்சொன்னபடி எல்லாறையும் க
 ரையேற்ற மெய்யான ஆசை சமக்குண்டாகில் அவனவன் குணத்
 தை யாராய்த்ததற்கத்தரிப முறையார் சாய்த்துபோய் ஒருவ
 னைத்துதித்த மற்ருருவனைக்கண்டுகவே இவனைத்தாழ்த்தி அ
 வையுயர்த்தவே எல்லாறையும் கரையேற்ற வருந்தவோம். இக்
 தமுறையைப்பாராமல் எல்லாறையும் ஒருகண்டசீராய் கட்டதிடு
 மாகில் இவனை இரட்சித்தவழியால் அவனை முழுதும் கெடுத்துப்
 பாவத்தில் அதிகமாய் அழித்திடுகச் செய்யோம். பாலினைக் கண்
 டிக்கிறது உக்களுக்குக் கட்டுவெல்லப் பாலினைத் திருப்பவருக்
 துவதே கட்டு. கோபத்தைக்காட்டினவிலத்தில் அவன் முழுதும்
 ன்ந்து கெடுவானென்றுகண்டார் பட்சத்தைக்காட்டித் திரும்பு
 திவழியைக் காட்டக்கட்டவீர்கள். பச்சைமரத்தின் பட்டை கிறிப்
 பாதுரசமென்றுத் தயிலமொழுமுமாகிலும்மரத்தார் செய்த கத்
 தியைக்கொண்டு கெடுவெண்டியதாம். இரும்புக்கத்தியார் கீறி
 ன்றயிலமொழுவுமில்லை மாரும் உடனெப்பட்டுப்போமென்பார்க்க
 கை. இதையறிந்தும் ஒருவன் இரும்புக்கத்தியால்மரத்தைக்கீறி
 னதுகண்டோமாகில் அவன் தன் தொழிலு கண்டுய்ச் செய்தா
 னென்றும் தன் கட்டு தீர்த்தானென்று சொல்லுவோமோ வெ
 ன்னி பின்னையும் பேசுகாதார்தாமே ஒருவன் செய்த குற்றத்தினால்
 அவனுக்குத்தொல்லத் தேடவேண்டிய விடமேதென்ற குறித்
 தார். அதெப்படியெனில் தீயும் அவனுமாகத் தனிப்படுத்தவனுக்
 குப் புத்திசொல்லா யாகவெசுரார். இந்தக் கற்பனைக்கெதிராய்ச்
 சுவரே உபதேசிகள் முதலாய் ஒருவனுக்கு உறுதி சொல்ல முன்
 னே அவன் குற்றத்தை ஊரெங்குத் தூற்றிக்கொண்டுதிவாரர்கள்.
 சிலரோவென்று காண்பேர் உடையிருக்கையில அவனுக்கு தீக்கை
 யும் வெட்டிமுடாமென்று பாராமல் அவனைக் கண்டப்பார்க்கர்.
 அப்படிப்பிறர் பாவத்தைத் தீர்க்கத் தாங்களே பாவங்களைக் க
 ட்டிக்கொள்வதொழிப்ப புறத்தியார் பாவங்களைக்க வழியிதோ
 வென்ன புறத்தியாருக்குப் புத்தி சொல்லக் கட்டுண்டானால்
 அவர்களுக்கு அவர்கீர்த்தியும் தீர்க்கையும் வினைவிக்க ஆளுக்காய்
 முத்தாரமுண்டோ? எல்லாரும் அறிந்த குற்றமாயினும் மு
 த்தி இயேசுநாதர் கற்பித்தபடியே தனிப்படுத்தவனுக்குப் புத்தி
 சொல்லியவர்க்கும் சபைபிலவத்தவாலாதியே பரிசுரிக்கச் செய்
 வது முறையே. அதற்கிவெண்ணக்காதேபோனாலோ இரண்டுபே
 ர் முன்பாகக் கண்டிக்கவும் இதுவுமுதலாத காலத்தவன் குற்றத்
 தைச் சபைபில வைத்துத் தெண்டிப்பது கல்லதென்று இயேசு
 நாதர் படிப்பித்தார். இவிலே யிகையும் எச்சரிக்கையாயிருக்கக்
 டவோம். இல்லாவிட்டால் புறத்தியாருக்குதவாமல் நாமே பல

பாவங்களைக் கட்டிக்கொள்வோமென்பது கிச்சயத்தானே. இட
 ததைத் தெரிந்துகொள்வது போல அதற்குரிய காலமும் கெடு
 ன்றறிந்து காரியத்தை நடத்தக்கடவோம். சிலபேர் செய்வொ
 தைப்பார்க்கில் பற்றின பாவநெருப்பை அவில்கப்போகாமல் அ
 தை வளர்க்கத் தருந்தியாலுதினூற்போல உரக்குமே. இவர்க்கா
 ய்காரம் வாக்குக் கோபம் பொக்கிபெரியும்போது தீ போய்க் க
 ண்டுத்தாந் கோபத்தாலும் ஆங்காரத்தாலும் மயக்கிட்டுக்கொ
 வன் நீ சொல்லு கியாயங்களைக் காண்பாடு இவ்வையே. அக்
 கோத்திலே உன் கண்டிப்புப் பொறுக்கமாட்டாமல் அதிகமாய்க்
 குறித்து முழுதும் கெடுவாடுழியத் தன் குற்றத்தைக்கண்டு திரு
 த்பமாட்டான். அந்தச் சமயத்தில் அவனுக்கேற்றதைப் தெரி
 ப்பொக்கின ஆங்காரமும் கோபமும் தணிந்தின்பு அவன் செய்
 த குற்றத்தைக்காட்டினால் அவனும் அதைக்கண்டு நாணிச் சொ
 ன்படியெல்லால் கேட்பானல்லவோ? இப்படிவகத்தில்வந்த முத
 ற்பாவத்தைக்கண்டித்த ஆண்டல்தாமே அதிலே நாமும் இத்
 தொகைப்பட்ட சமயங்களில் கட்டவேண்டிய முறையைக் காட்
 டினார். அதெப்படியென்றால் ஆதிதகப்பன் பாவத்தைச் செய்
 தபோது உடறின்ற ஆண்டவருடனே காண்பியாமலும் கண்ட
 யாமலும் அவன் தான் செய்த பாவத்தைக்காணவும் திருமாணத்
 தோடுக்குகிறதைக்கண்டு நாணவும் பொறுத்துப் பின்பு தாடு
 காண்பித்தவனைக் கண்டித்துத் தெண்டித்தார். இவோ புறத்தி
 யாருக்கு கண்மையாக கட்டக்கவேண்டுமானால் நாமும் அவர்களுக்கு
 ப்புத்தொல்லத் தெரிந்துகொள்வெண்டிய காலம்தவோ. யீ
 னவும் எந்த விஷயத்தியாயினும் சமயத்திற்கெய்த உதவி பெரிய
 தென்பாரல்லவோ? கோவுவந்தமுக்கத்தினால் ஓர் அற்பமருத்தினூ
 ர்கத்தருவதானாலும் அந்தச் சமயத்தப்பி கோவுமுற்றி விஷய
 தோண்டதாக்கல் எவரானும் தீர்ப்பதற்கிதாம். வந்தவென்றும் அ
 னையையறக்கத் தவக்கும்போது சற்ற மண்போட்டதைத் தாய்
 குவதெரிதாம். அந்தச் சமயத்தப்பி ஒருசாண்வழியார் புருக்
 த தன்னீரணையை முழுதும் கரைத்திடித்தின்பு அதைப் படை
 உபடிபோலவது எவரானுமரிதல்லவோ? அப்படி ஒருவன் விசுவா
 சத்திற் நளர்ந்த நினைவுக்கொண்டதை அறிந்தவுடனே அவனைக்
 கரையேற்ற ஆசையுள்ள உபதேசிய மற்ருதெல்லாத் தையும் விட்டு
 அவனண்டைக்குப் போய் காணுவார்த்தை உறுதியாகத் தெற்றிச்
 சொன்னால் அவனுமென்தாய் திற்பான் அந்தச் சமயத்தில் இ
 த்த உதவியிலாதாகில் ஆண்டவரைக் கைவிட்டுச் சத்தியவேதத்
 தையமத்தி முழுதும் கெடுவான். அறின்பிப்பு உலவந்த திருப்பு
 வென்தோர் அப்படி ஒருத்தி தன் கற்புமாய்குபற கிறையிலவா
 த கிணைக்கதைப் பிடிக்குமபோது உபதேசியுடனேபோய்த் தன்
 னூற்போலவான நியாயங்களைச்சொன்னால் அவனும் வருவாயல் தி
 ற்பதரிதல்ல ஆகிலும் தன் கற்புக்காலமும் கின்ற நாணத்தைப்
 போக்கி முழுதும் காமத்திலிருக்கிப் பின்னரென்ன சொன்னாலும்
 அந்தப்பழக்கத்தைவிடுவதரிதாம். எல்லாறையும் மோட்சகரை
 யேற்ற மெய்யான ஆசையுண்டானால் இப்படிப்பட்ட சமையங்
 களை காடித் தாமதமின்றி எவர்க்குமுதவப் பிரயாசப்படுவோமல்
 லோ? இத்தற்கு நாம் தனிமும்படிக்குப் பழயவேதத்தில் ஆண்டவ
 ர் கற்பித்ததைச் சொல்லிக்காட்டுவோம். அதேதெனில் உயர்
 த கோபுரத்தின்கேடல் முறைமுறையாய் ஒருவன் ஓயாமல் கற்
 பார்த்துக் காத்திருக்க இவன் சத்திருக்கென் மொய்த்துவருவதைக்
 கண்டார் குறித்தோரடையானத்தைச் செய்ய அதைக்கண்டக்
 க்கே பிசிந்து காட்டில் வேலைசெய்திருந்த யாவருமுடனே கோட்
 டையில் துழைத்து தப்பியா அவனடையானத்தைச் செய்தாலுந்
 தன் வேலை விடமாட்டாத சிலர் அகப்பட்டுப் பகையாரி பட்ட
 றத்தால் அவர்கள் குற்றத்தானேயானும் காவலாய் தின்றவன் அ
 டையானைச் செய்யாமையால் யாதொருவன் வெட்டுண்டுபோனால்
 அந்தக் காவலாளன் தானே இவன் செய்தபழிகொடுப்பானென்று
 கத்தர் கட்டிவிட்டார். இப்படித் தன் திருச்சபையிலும் இயேசு
 நாதர் உபதேசிக்கத் தாங்காவலாக நிற்கையென்றார். ஆத்தி
 மக்களைக் கெடுக்கத்திரியும் பசாக்கள் சொதானகொண்டு வருவ

தை ஆராய்ந்து பார்த்தானே அடையாளம் தந்தார் போலச் சனங்களுக்கான உறுதிகளைச் சொல்லக்கடவார்கள். சொன்னதைக்கேட்கமாட்டாதவன் தானே கெடுவான். உபதேசிகள்தான் மெய்யானசமயத்தின் புத்திசொல்லாததினால் யாதோராத் தம்முள் மோசனம்போனால் உபதேசிகளிடத்திலல்லவோ ஆண்டவர் பழியை வாக்குவார். அப்போது புறத்தியார் செய்யுப்பாவங்களுக்கு உபதேசிகளுக்கடக்கணக்குச்சொல்ல இடுகின்றார்கள். அப்படி ஆத்தமங்களை விசாரிக்கக் கட்டுவனயாவாக்கும் ஏசேக்கியெல என்ற தீர்க்கதரிசி வாயிலில் ஆண்டவர் திருவுணம்பற்றினதாவது. என் திருச்சபையில் உண்ணக் காவலரை வைத்தேன். எவர்க்கும் என் வசனங்களை அறிவிக்கக்கடவாய். பாலி செய்துக் கெடுவானென்று நான் சொல்லவே அவன் பாவத்தைவிட்டுத் தப்பும்படிக்கு நீ அவனுக்கு அந்த அறிவியாததினால் அவன் திரும்பாமற்செத்தால் அவனுத்தமப்பழியை உண்ணிடத்தின் வாக்குவேனென்றார். இத்தெய்வாபிப்படியானில் தன் கையிலொப்புக்கொடுத்த சனங்க ள் பசாசு தந்திரத்தார் கெடுவதைக்கண்டு எனக்கென்னவென்றிருக்கும் உபதேசிக் தொழிற்கடனே அறியாதவரையினும் ஆண்டவா ஆக்கினாக்குச் சற்றும் அஞ்சாதவரையினுமாகவேண்டுமல்லவோ! யதும் அதிகாரம் முற்றப்பெற்றது.

கிரககணோற்பவவிளக்கம்.
On the Phenomena of Eclipses.
(Concluded from page 177.)

சூரியகிரகணம்—பூமிக்குமாதித்தனுக்குமிடையே சந்திரன் வருங்காலத்திற் சூரியகிரகணமுண்டாகும். இவ்வேணயிற் சந்திரசாயை பூமிக்குநேரேவிரும். முன்சொன்னபடி சந்திரகக்ஷமும் சிராந்திவலயமுமொற்றைப்பட்டிராநபடியால் அமாவாசைநாடாயிற்று சூரியகிரகணமுண்டாகிறது. சந்திரதமசாயை விழுந்த ஸ்தலத்திலுள்ளவர்களுக்குச் சூரியன்முழுதும் மறைந்துவிடுமாதலில் அவர்க்குமுழுமுண்டிரகணமாயும், அதற்குச் சமீபித்திருக்குமிடக்கட்டு அவதமசாயை விழுமாதலால் அவ்விடங்களுக்குக் காலரைமுக்காலவேனும் விகற்பமாயுத்தோற்றம். சந்திரதமசாயையின் மத்தியதாரஞ் சந்திரனுக்கும் பூமிக்குமுள்ளதாரத்துக்குச் சமமாயிருக்கும், சந்திரவம்பஞ்சூரியவம்பத்திற் சிறுத்தால் அதன் தமசாயை பூமியில் விழுமாட்டாது. ஆகையினால் குண்டவிரகணமுண்டாகின்றது. சந்திரன் தமசாயை பூமியில் ஈடையிலுக்கும் அகின் அவதமசாயை சதாஅமயிலுக்கும் மேற்படவிசாவித்திருக்கமாட்டாது. ஆகையினால் சூரிய கிரகணம் பூமியின் மிகச் சிறுபங்குக்கு மாத்திரமே தெரிவிக்கிறது. மேலும் ஒரு முகில் வந்து ஆதித்தனு மறைத்தார் சிலருக்கு வெளிச்சமும் சிலருக்கு இருளும் சிலருக்கு விகற்பமாயுத் தோற்றவது போலச் சூரிய கிரகணத்திலுமுண்டாகின்றது. ஆனால் சந்திரன் தற்பிரவையற்றதானபடியால் அது பெற்றிருந்த ஒளி எடுபட யாதொரு விதப்பறமியின் மிகச் சகலருக்கும் ஒரு விதமாய்த் தோற்றுகின்றது. இராருகேது மறைக்கிறதமெய்யானால் சூரியகிரகணத்தைப் போலிதவும் விகரித்தித்த தோற்றவேண்டுமே. ஆனால் அப்படி விகரித்தித்ததோற்றமொரு பொழுதும் கண்டதில்லைய.

இவ்விதமாய்க் கிரககணோற்பவகாரணம் தெளிவாய் விளக்குகின்றது. எமதார்க் கணிதர் சொல் வெளியாய்த் துணங்குகின்றது. கணிதர் சொல்வது மெய், புராணமும் அறிவீனருஞ் சொல்வது பொய். பொய் மெய் பகுத்தறியும் சூல்டா விவேகனாகிய உங்களுக்குப் புராணத்தின் பேதாபேதமான மற்றவ் கட்டுக்களை இதற்குச் சாட்சியாய் கொடுத்துக் காட்டுவேண்டியதில்லை. ஆகிலும் புராணத்திலுஞ் சில சத்தியமும் உண்டு. திணையப் பணியணயவென்றும் போலு மலமையினுள்ளவற்றைப் பொதித்திருக்கிறதாய்க்கொள்ளவேண்டியது. இவற்றைத் திறக்க வேண்டிய திறவுகோல்காலகீட்சியினால் கறப்பிடித்துப் போனபடியால்வற்றை அறிவதும் அரிமையாயிற்று. என்னுறுயிவற்றுமொன்றைய கிரகணத்தோற்றவரலாற்றைக் கணித சாத்திரத்தில் மகா வல்லவராகிய பென்றிவிற்றற்காட்டியிருக்கிறார். அதன் பொழிப்பு வருமாறு. காரும் அகரரும் கூடியமீர்தல் கடைத்தபொழுது சூரியன், சந்திரன், சந்திரபாதமாயிடுவாரு இம்முன்றுவ் கூடியின்றதாகக் காணப்படுகின்றது. ஆகையினால் ஒரு சூரியகிரகணமுண்டாகுமென்றது குறித்தச் சொன்னதாய்த் துணியவேண்டியது. காரொன்ற சப்தம் பிரகாசித்தவென்றுமர் தந்ததைக் கொடுக்கிற காரன்றதாது விருந்து பிறந்தது. ஆகையினால் காரக்கும் அகரக்கும்பு

தந்தை வெளிச்சத்துக்கும் இருளுக்குமுள்ளபுத்தமென அர்த்தப்பண்ணலாம். தேவர் கரையைப்பெடுத்துக்கொண்டபடியால் அவர்க்குச் சாரொன்ற கரமம் வந்ததெனச் சில புராணஞ் சொல்வதுமுண்டு. விஷ்ணு தமது சக்கரத்தினால் அகரன் தலையை வெட்டிமுரென்று சொல்லியிருக்கின்றது. சக்கரமென்பது வட்டமரையைற் சிராந்திவலயஞ் சந்திரகக்ஷித்ததை வெட்டியதினால் சூரியராகி தூரத்திலிருக்குஞ் சந்திரபாதத்திற்குவலையாயிருக்கின்றது. மேலும் இவ்விடத்திற் கான்றிற பிரமா, விஷ்ணு, சிவன், அனந்தன், காரதேவீ, உச்சிலாவா, பரிசாதமம், கரபி, இலக்குமி, முதலிய சகல கரமங்களுவ் காலத்தக்குவமை. உதாரணமாகப் பாகவததேத்தில் அரிச்சுனன் கிரித்திணைகோக்கிமது மூலமிக்ளதேன்றறிய அபேட்சித்திருக்கிறென், உமது பிரசன்னமிக்ளகுநிப்புக் காட்டுகிறதென அறியென் என்று சொல்லக் கிரித்திணைச் சொல்லுகிறார்.

“கான் சகலரையும் அழித்திற காலம் கான் முநிர்த்து கமக்குமுன்னிப்பொழுது நின்றிற சகலரையும் பிடித்துக் கொண்டுபோவதற்கு வந்தேன்.” மற்றவைக்கேடுமிப்படியே காண்க.

இனி இலக்குமியென்றது சமவத் சாலருடத்துக்குவமை. ஆனால் சமவத் சாலருடஞ் சாத்திரமானவையைப் ஐப்பசி மீ கல்து—தொடக்கின்றது. மேலும் இலக்குமிபிறத்தது விபாழ்க்கிழமை யில்—ஆகையினால் அதற்கு இலக்குமிவாரமென்று பெயராயிற்று. ஆகையினால் இவ்வளவையுக்கொண்டு மேற்குறித்த சூரியகிரகணத்திலுள்ளகாண்டக்குமுன்னே காசனும் ஆண்டு கார்த்திகைமாதம் உடுந்து— உண்டாயிற்று, இவ்வணக்கு

ஆதித்தபுடம் சு இராசி உஉ பாகை கள கலை
சந்திரபுடம் சு இராசி உஉ பாகை கள கலை
சூரியனுக்கும்பாதத்துக்
குமுள்ளஅத்தரம் உஉ பாகை
புதன் சுத்தபுடம் சு இராசி வக பாகை
சுக்கிரன் ,, எ இராசி வக பாகை
செவ்வாய் ,, சு “ வக “
வியாழன் ,, அ “ உள “
சனி உடு பாகை

இவ்வேணயிற் பூமியின்சாயைக்குட்சனிபிருத்தபடியால் அத்திருச் சாயாகதனென்று பெயராயிற்று அதற்கொப்பச்சனிப்புடம் உடு பாகையாகவும், சாயைப்புடம் உஉ பாகை கள கலைபாகையிருக்கிறதைக் காண்கிறோம்.

மேலும் இவ்வேணயிற்சனி உரோகணிச்சந்திரத்திலிருத்தது. ஆகையால் இதன் புடம் மேற்காட்டிய சனிப்புடத்தோடொத்தவகுறிகிறதா எனப் பார்ப்போமாக. துஆசலம் ஆண்டுக்கு சித்திரை நட்சத்திரத்துயோகதாரைப்புடம். சு இராசி உஉ பாகை கள கலை உஉ வகலை. ஆலுவிது அயணசலனத்தினால் வருடார்த்தம் இவ் வகலை. இ தற்புரை சு விதற்பரை விலகுக்கின்றது. ஆகையினால் தாவாண்டாடிய உதூளாசலம் இதைப் பெருக்கவருவது சு இராசி அ பாகை கள கலை இவ் வகலை, இதை யோகதாரைப்புடத்திலெடுத்துச் சித்திரை நட்சத்திரமாதியான அதன் புடம் சு பாகை சல கலை ஆகையால் இதைபுக் கீக்கவருவது சித்திரைப்புடமாம். இதிற்பத்த நட்சத்திரத் தன்வருவது உரோகணிப்புடமாம். இவ்விதமாய்க் கண்ட உரோகணிப்புடம் உஉ பாகை இஉ கலை கஉ வகலை ஆகையால் சனி உரோகணியில் உபாகை கள கலை உஅ வகலை தூரத்திலிருத்தது.

இன்னும் இராமர் இக்காலத்திலிருந்தாரென்றும் வாலி மகிதசம வியுறுபுதேயப்பாம்பை மிழுத்துக் கட்டுக்கடைத்தாரென்றும் காண்புபடியாவிலர்சனானும்முன்னைணிக்கடை ஆண்டுகொடுத்திருக்கவேண்டியது. அதற்கெய்யவே வானீராமாயனத்திற் சொல்லியிருக்கிற இராமாசனான காலத்தக்கிரகதிணையைக்கொண்டு அவருந்பத்தியாகாவல் கிரிவதவுக்கு முன்னுள காகு ஆண்டு சித்திரை மீ. சு திகதி யென்றறிகிறோம். அவ்வேணக்கண்கணிக்கண்ட கிரகப்புடக்களாவன

ஆதித்தன் 0 இராசி சு பாகை சு கலை உக வகலை
சந்திரன் க வஉ வக இச
செவ்வாய் வ உ சள
வியாழன் ச சு உச வக
சுக்கிரன் வக க உச
சனி சு அ உள

இவ்விதமான சகல அத்தாட்சிகளினுதஞ் காரும் அகரரும்உக அமிர்த்தக்கடைத்தார்களென்றும் பின்னவர்களுக்குப் புத்தமும்

டரபிறமென்று சொல்லியிருப்பது மெற்குறித்த ஆண்டிற் சம்
டவித்த ஒரு குரிய கிரகணத்தை உவமித்துக் கூறியதெனத் துணி
தல் வருவது.

மேலும் முன்னுள்ளோரினும் இக்காலத்தினடப்பதுபோலெ
ப்பொழுதுக்கு சித்திரை மாதத்திற் றெடவ்காமல் ஆசுவீனம், கார்
த்திகை, ஆகீரகாயமம் முதலிய பல மாதங்களிலுக் துவக்கிற்
றென்று மகா பூரணமாய் அறிந்திருக்கிறோம். இவற்றுட் கார்த்
திகை மாதத்தினுடன்தெடவ்கிய வருடம் மிகவும் விசேஷித்தது.
இவ்வருடத்திற்குமுன் குறித்த கிரகணமுள் சம்பவித்தது. இ
வ்வருடாரம்பத்துக்கு விசுவலயம் விசாக நட்சத்திரத்தினுள் சா
யரைவிட்டும் கூ இராசிசத்திரப்பட்டும் அ இராசி ய உபாகையா
கவும் இருந்தது.

ஆகையினால் இவ்வருடம் கார்த்திகை மாதத்திலும் விசாக ந
ட்சத்திரத்தினுள் சஷ்டித்தியிலுக் தொடக்கிறது. இக்காலத்து
க் கனிதரிதை நினைப்பூட்டும்பொருட்டு அதை ஒரு கடவுளென
உவமித்து அதற்கு கபருவமுள்ளபடியார் சண்டுகளென்றும் ய உ
மாதமுள்ளநானதால் துவாதசேவாசனன் என்றும் கார்த்திகை
பிற்தெடவ்கிண்படியார் கார்த்திகேயென்றும் விசாக நட்சத்தி
ரத்திற் பிறந்தபடியால் விசாகளென்றும் பெயரிட்டார்கள். சஷ
டித்தியிற் றெடவ்கிண்படியால் இக்காலத்துக் கந்தசட்டி விரதம
அட்டித்து வருகிறார்கள். இத்திரவ்வானாமகையாலும் வானத்
திற் சிதறியிருக்கிற நட்சத்திரத்திற்கு மயிற் கிரகே புலமையாத
லாலும் இத்திரவ் மயிலாகிக் கந்தசுவாமியின் வாகனமாகுளென
ச் சொல்லுகிறார்கள். இவ்வீதமாய்ப் புராணத்திற் சொல்லிய கி
ரகணைப்பவ வரலாற்றெருவமையாதவினுவமேயத்தை உணர்ந்தலே
கன்று. உவமையை உணராமப்பொருளாய்க் கொள்ளலே தீது. ச
த்தியிதுவெனக் கண்டும் சத்தியத் தருவமேயெனினுத்திது.

Batticcotta Seminary. D. L. CARROLL.

ABBOTT'S LESSONS ON MORALS.
(Adapted to Hindu Readers.)
Lesson III.—HONESTY.

When it is thus distinctly explained to children that it is
sometimes right to consider the consent of the owner implied,
there is great danger that they will often presume that the
consent is implied, where they have no right to presume it.
It will not do to say, "O, I think he will let us have it," and
so take things where we are not perfectly sure that the owner
would have no objection. Nor is it enough that you know he
would let you have the thing, if you should ask him for it.
You must know that he would be willing to let you have it
without asking for it. A man who had a large orchard, would
doubtless be willing to give boys apples, if they asked him;
but it does not follow from that, that he would be willing to
have boys take apples without leave. Now we must never
take what belongs to another person, unless we are sure that
he would be perfectly willing to have us take them without
permission; as for instance, raspberries from his pasture or
wild flowers from his meadow, or a drink of water from his
pump. These things are all his property. But we may take
them without leave, if it is absolutely certain, not only that
he would be willing to give them to us, but also that he would
not even wish us to ask leave. But when, for any reason
whatever, we have any cause to doubt about the owner's
consent, then the property must be sacred, whether its value
is great or small; as for an example, if, instead of raspberries
from a farmer's pasture, it is strawberries from his mowing,
which boys wish to gather, tho' the value of the fruit is nearly
the same, it may be very right to take the one and yet very
wrong to take the other.

An honest child will be honest in fulfilling his agreements.
To fail of fulfilling an agreement, openly and avowedly, is
unjust; to contrive some secret or artful way of evading what
we agreed to do, is dishonest. There are a great many tempta
tions to dishonesty in fulfilling agreements for work; for the
man who engages the workmen to do it, very seldom knows

exactly how it ought to be done. He agrees, perhaps, with
a carpenter to build him a house, and he does not know him
self what kind of materials ought to be used for all the vari
ous parts, nor how the work ought to be executed. It is so
with the painter, the mason, the blacksmith, and all the other
trades. Those who work at them can, in fulfilling their a
greements with their employers, take advantage of their em
ployer's imperfect acquaintance with the details of their arts.
But it is dishonest to do so. They ought to be as faithful as
if all the world understood every particular of their work and
could judge of its thoroughness as well as they themselves.
An honest mechanic will do so. He may at first not get so
great a profit, but he enjoys a high satisfaction, his mind is
at peace, while the dishonest workman, for the sake of a little
greater gain, wounds his own spirit and arouses conscience
to complaints, and murmurings, and bitter reproaches.

An honest boy is honest in regard to property, which some
other person has lost, and which he has found, and he endeav
ours to restore it to the true owner. A dishonest man does
not wish to restore it to the true owner. He wishes to secure
it to himself. On some dangerous coasts, where vessels are
liable to be wrecked, men sometimes go and live in huts, to
be ready to plunder the cargoes, and the trunks of the pass
engers, as they are driven ashore by the waves. They have
no compassion for the unhappy men who have barely es
caped a terrible death, and have lost nearly all they possessed.
They only wish to get what is left, for themselves. So they
leave the sufferers to perish upon the sand, while they break
open the trunks and carry away whatever of the cargo which
they can find most valuable. The honest man and the honest
boy have very different feelings. They think of the losers
when they find what is lost, and do all they can to restore
the property to the owner.

QUESTIONS ON LESSON III.
What great danger are children exposed to in regard to this subject?
In what way are mechanics sometimes dishonest in respect to their
work?
What does honesty require of us when we find things that have been
lost?

நீதி நன்னெறி.—மூன்றாவது.
உடையவனுத்தரவிலொனெனவெண்ணி ஒரு பொருளை எடுக்க
தினைப்பது சரியென்று பின்ன்களுக்குச் சொல்லும்பொழுது ஒரு
மொசமுண்டாருது என்னவெனில், அவர்கள் எடுக்கதியாயம்ல்லா
த பொருள்களைத்தானுமுடையவனுத்தரவு கொடுப்பானெல்
ண்ணி எப்பொழுதுமெடுக்க ஏதவாயிருக்கிறார்கள். அவர் என்னை
எடுத்துக்கொள்ளும்படி உத்தரவு கொடுப்பாரெல் மெண்ணிக்
கொண்டுபொருள்களை எடுப்பது புத்தியினம் அந்தப் பொருளை எ
டுக்கும்படி காண் கேட்பதண்டாஅல் அவரிடல் கொடுப்பாரெ
மெண்ணுவது சரியல்ல. உத்தரவில்லாமற் பொருளை எடுக்க
இடக்கொடுப்பாரோவென்பதை நீக்கற் முதல் அறியவேண்டிய
து. ஒரு பெரிய தோட்டத்தை உடையவனிடத்திற் பின்ன்கள்
பழக்கொடுக்கச்சொல்லிக் கேட்பதுண்டாஅல், அவர் கொடா
வருக்கமாட்டான். அப்படிக்கொடுப்பதினாலும், உத்தரவின்
றிப் பழக்களைப் பொடியங்கள் எடுக்க அவனிடக்கொடுப்பானென்
ற கருத்தாய் முடியவில்லை. உத்தரவு கேளாவிடனும் அவன் அ
தை எடுக்கவிலவென்று கேட்டாயாய் நிச்சயித்தறிந்தாலேயன்
றப் பற்றாமபடி ஒருவனுடைய பொருளை எடுக்கக்கூடாது. ஆளு
ளும் நாம் உத்தரவின் றிப்பொருளை எடுக்கலாம். எப்பொழுதெ
யகல் அவன் அதை எமக்குக் கொடுக்கமனமாயிருப்பானென்று
ம, காக்கக் அவனிடத்தில் உத்தரவுதானுல் கேட்கவேண்டாத அ
வானவு அவன் விருப்பமாயிருப்பானென்றும் அறிந்தாலேயன்றி
பற்றும்படி எடுக்கக்கூடாது. பின்னியாதொரு காரணத்தைப்
பற்றி அந்தப் பொருளுக்கருடையவன் சம்மதிப்பானென அவலது ச
ம. திக்கமாட்டானென உணராதப்பற்றி காக்கச் சமுதியக்கொள்
துடோதில், அந்த உடைமையின்விலு எவ்வளவாயிருந்தாலுஞ் ச
ரி. அதைத் தொடவும்படாது.

ஒருநாளையமுள்ள பிண்ணானது தான் பண்ணின உடம்படிக்கையை நிறைவேற்ற மெத்த நாளையவாருயிருப்பான். பிரசித்தமாயும் வெளியரக்கமாயும் தான் பண்ணின உடம்படிக்கையை அவன் நிறைவேற்றாதபொருட்சேயாகில் அவன் அந்தீதயுயிருக்கிறான். நாம் பண்ணின பொருத்தனையைக் கவலமாக மாற்றிப்போடுமபடிக்கு இரகசியமாய் உபாயத்தைப் பண்ணுகிறது நாளையத்தப்பயிருக்கின்றது. நாம் ஒரு வேலையைச் செய்வோமென்ற உடம்படிக்கையைப்பற்றி நாளையவீனத்துக் கெதுவாயிருக்கத்தக்க அனேக சோதனைகூண்டு. எப்படியெனில், ஒரு வேலையைச் செய்யும்படி ஒரு வேலைக்காரனிடத்தில் ஒப்பந்தப்பண்ணுகிறவனுக்குத்தானே அந்த வேலையினோடும் மெத்த வெளிபாது. தனக்கு ஒரு வீடு கட்டும்படிக்கு ஒரு தச்சனுடனே அவன் ஒப்பந்தம் பண்ணியும் அந்த வேலையெல்லாஞ் செய்துமுடிக்கிறதற்கு எவ்விதமான சாமான் கள் வேண்டுமென்பதாக அவனுக்குக் கெட்டியாய்த் தெரியவராது. அல்லது அந்த வேலை எப்படிச் செய்யப்படுகின்றதென்று அவனுக்குத் தெரியாது. (வண்ணக்காரன், கற்சிப்பன், கொலவன் முதலிய தொழிலாளிகளோடு மிப்படியே) ஒப்பந்தம் பண்ணிக்கொண்டு வேலைசெய்கிறவர்கள் தங்களை வேலைக்கொண்ட எசமான்களோடுபண்ணின ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்றுகிறதைப்பற்றி ஒப்பந்தம் பண்ணினவர்கள் ஒப்பந்தம் பண்ணிக்கொடுத்தவர்களுக்கு அந்த வேலையினோடும் கெட்டியாய்த் தெரியாததினால் அவர்களை மோசம்பண்ணிப்போடுகிறார்கள். அப்படிச் செய்வது நாளையவீனமாயிருக்கின்றது. ஏனையாகில், உலகத்தாராவையும் அடக்களுடைய வேலையின் கூறாட்டைக் கெட்டியாய் அறிந்து தங்களைப்போல அவர்களும் அவ்வேலையின் கெட்டித்தன்மைப்பற்றித் தீர்க்கச் சாமாந்திய முன்னவர்களாயிருக்கிறார்களென்று நினைத்துத் தங்களை வேலையிலே மெத்த உண்மையுள்ளவர்களாயிருக்கவேண்டியது. ஒரு நாளையமுள்ள கைவிலைகூன் அப்படியே உண்மையாயிருப்பான். முதன்முறையில் அவனுக்குக் கணபலன் கிடைக்கமாட்டாது. ஆளுதும், அவனுக்கிருக்கிற மனத்திருத்தியி கவுட்கனமாயிருக்கும். அவனுடைய மனமும் மாறுதலாயிருக்கும். பிண்ண ஒரு தப்பிவித்தனமுள்ள தொழிலாளியோடுவன்றார் சற்றே கன சயத்தைடைந்துகொள்ளுகிறதற்காகத் தனது மனத்தைக் காயப்படுத்திப் பிராதுபண்ணி மனச்சாட்சியை எழுப்பிவிட்டு முறமுறுத்து தீர்க்கக்கெதுவாக்கிக்கொள்கிறான்.

ஒரு நாளையமுள்ள பொடியன் மறுபேரிழந்தபொருள்களைக் கண்டெடுத்துப் போட்டவர்களிடத்திற் திரும்பவும் கொடுத்துப் போடப் பிரயத்தனப்படுகிறான். ஆளுதும் ஒரு தப்பிவிப்போடுவன்றும், தான் கண்டெடுத்த உடைமையைப் போட்டவனிடத்திற் கொடுத்துப்போடப் பிரியமில்லாதுபோய் அப்பொருளைத் தன்னனுப்போகத்துக்கென்று வைத்துக்கொள்ளுகிறான். சில சனங்கள் கப்பல் மோசம்பட்டுடையுள் தீவிலே போய்க் குடிவையைத்துக்குடிநீந்துகொண்டு கப்பலுடைந்து கப்பற் சாமான்சூடும் அதிலிருந்தபெட்டிகளும் கடலில்விழுந்து, திரையிலுலே மோதுண்டு கரையில்வந்தெறித்து மிதக்கிறதைக் காண்கும்பொழுது, அந்தக் கப்பலச் சேதந்தகாடுத்த நிப்பாக்கியபாடுபற்றி சற்றென்கிறும் இரக்கமவையாமல் அவர்கள் சேவையிழந்துபோகாததொன்றல்லாது மற்றம்படி அவர்கள் பட்டபிரயாசத்தையும் பாராமல் அவர்கள் தீழ்ந்த பொருள்களை எடுத்தபகரித்து அதுபவிக்கப் பிரியப்பட்டுப் பொருளையிழந்து பாடனுபவித்தவர்கள் மனவில்விழுந்து சாரும்பொருள்பாட்டுப்போட்டுத் தாய்க்கொடுத்த பெட்டிகளையுடைத்து விடையறப்பெற்ற சாமான் களைத் திருடி எடுத்துக்கொண்டொடியயபுறப்பட்டுவிடுகிறார்கள். ஒரு நாளையமுள்ள மனிதனுக்கும், ஒரு நாளையமுள்ள பொடியனுக்கும் உன்ன உணர்வுகளைத் வித்தியாசப்படுகின்றது. போட்டுக்கிடந்த உடைமையை எடுக்கும்பொழுதெல்லாம் அந்தத்தைப் போட்டவனையே நினைத்து அதை உடைவனிடத்திற் திரும்பவும் கொடுத்துப்போடவேண்டிமென்று வேண்டிய பிரயத்தனமெல்லாம் பண்ணுகிறார்கள்.

கேள்விகள்

இத்காரியத்தைப்பற்றிப் பிண்ணிகள் செய்ய ஏதுவாயிருக்கும் மோசத்தைச் சொல்லு.
 தொழிலாளிகள் தங்கடவர்கள் வேலைகளைப்பற்றி என்ன விதமான தப்பிவினையிருக்கிறார்கள்?
 மற்றம் போட்போட்ட உடைமைகளைக் காண்கும்பொது நான்கள் என்ன செய்யவேண்டியது?

MR. POOR'S LETTER TO HIS LATE PUPILS, No. X.

MY YOUNG FRIENDS,

It has been suggested that my last letter contains an *unlovely* view of Christian love. The objectionable and repulsive point is, that love should be represented as demanding sacrifices and painful self denials; whereas the oracles of truth declare that "wisdom's ways are ways of pleasantness;" and that it is the privilege of those who love the Lord to "rejoice always." To this I reply; both statements are correct. Herein we have illustration and proof of the Christian paradox taught by the heavenly teacher, "whosoever will save his life shall lose it; and whosoever will lose his life for my sake, shall save it." As this principle is fundamental in the Christian system and must be reduced to practice in every rightly conducted Missionary enterprise, it may be expedient to give some further illustration of the subject. In doing this, I shall carry out the train of thought which was introduced in my last letter; and then inquire whether there be not sufficient offsets and safeguards to the exercise of Christian love even in its largest extent, to secure us against all that may appear to be repulsive or detrimental. "Be ye followers of God as dear children." In the light of this truly surprising injunction, let us again look at Christianity in its *origin*,—as originating in the infinite love of God the Father, "who so loved the world that he gave his only begotten son," &c.; it pleased the Lord to bruise him and to put him to grief, and to lay on him the iniquity of us all! The love here spoken of, and the nature and extent of the sacrifice by which it is to be estimated, are alike unmeasurable and unsearchable; and from the contemplation of which our minds would recoil, were we not favored with farther discoveries. But when we turn our attention to the result of this peculiar exhibition of God's love to men, we not only become reconciled to it, but are made to feel, that "the Lord God of Hosts is wonderful in counsel, and excellent in working." For in this mystery of love and sacrifice, we discover the central point from which the perfection of the Godhead will be so exhibited as in the highest possible degree to secure God's last end in creation, to wit, such an exhibition of himself to his creatures, as will bring to the virtuous intelligences of his vast dominion everlasting joy and blessedness, and secure from them in return never ending, but endlessly increasing ascriptions of thanksgiving and praise. It was most appropriate, therefore, when God the Father sent forth his only begotten Son into the world, that there should appear "a multitude of the heavenly hosts praising God and saying Glory to God in the highest; peace on earth and good will to men." Surely in all this we can find nothing that is either "objectionable" or "repulsive."—And as little shall we find that is objectionable if we turn our attention to another, and to an equally mysterious exhibition of love and sacrifice. viz. *The incarnation and death of the Son of God.* For it was secured to him by promise and by oath, that he should "see of the travail of his soul and be satisfied." It was "for the joy that was set before him, he endured the cross, despising the shame, and is set down at the right hand of the throne of God." "He humbled himself unto death, even the death of the cross, wherefore God hath highly exalted him and given him a name that is above every name, that at the name of Jesus every knee should bow—and that every tongue should confess that Jesus Christ is Lord to the glory of God the Father." In accordance with this will be the everlasting song; "Unto him that loved us and washed us from our sins in his own blood, and hath made us kings and priests unto God and his Father; to him be glory and dominion,"—for, "Worthy is the lamb that was slain to receive power and riches and wisdom and strength and honor and glory and blessing." This is the Lord and Master whom we are commanded to follow, and whom it is our duty and privilege to imitate, "for if we suffer with him we shall also reign with him." He who is invested with all power both in heaven and in earth, hath declared; "To him that overcometh will I grant to sit with me in my throne; even as I overcame and am set down with my Father in his throne."

We are again brought to the same practical conclusion as before: "If God so loved us we ought also to love one another." "Let the same mind" be in you that was in Christ Jesus. So far as this "mind" prevails among men, so far, from the very nature of the case, must Christianity tend to propagate itself, and to render Missionary enterprises co-extensive with the habitable earth.

But if it was "for the joy that was set before him," that the Son of God "endured the cross, despising the shame," and if it was because Moses had but a due respect to the recompense of reward, that he chose rather "to suffer affliction with the people of God, than to enjoy the pleasures of sin for a season," may it not with some show of reason be asked whether this boasted principle of Christian benevolence, be any thing more after all, than a refined principle of supreme selfishness? This gives me occasion to say, and I entreat that the saying may sink down deeply into your minds, that the difference between the selfish and the benevolent,—the man who loves and pleases himself and the man who loves and pleases his Maker, is not that the former gains and the latter loses; just the reverse of this is true.

The whole matter of final loss or gain,—of a man's acceptance or non-acceptance in the sight of God, is suspended upon the nature of the ultimate object of his pursuit and the motive by which he is influenced in pursuing that object. Whoever finds his chief pleasure in honoring his Maker and in promoting the highest welfare of his fellow men, under the influence of love to God and man, secures for himself all that his nature can receive or enjoy both for time and for eternity; and this is true altho' in the pursuit of this object he may be called to sacrifice his ease, his property or his life; while every successful effort of a selfish man does but carry him further and further from the fountain of blessedness and increase his danger of final ruin.

While the earth in her orbit is prompt to move in obedience to the law which the Creator has ordained, she accomplishes her high destiny, and shares to the full in the order and harmony and glory of the system of which she is a part. But if in violation of law, she insists upon becoming herself the centre of attraction to other and far nobler bodies than herself, then every successful effort she might seem to make, would but ensure and hasten her own ruin and tend to introduce confusion throughout the dominions of God. But the law of gravitation cannot be of greater importance than the law of love.

Who then that is wise, will deliberately propose *himself* as the centre of attraction and *live unto himself*? and who but the selfish and the foolish can object to self-denials and sacrifices even unto death, when his own eternal destiny and the destiny of his fellow men and the honor of his God are at stake.

Tillipally, Aug. 27, 1843.

Yours very truly,

D. POOR.

The following abstract of a statement of schools under the care of the American Madura Mission for the year 1842, will be read with interest by our readers. A few years ago, a printed book in Tamil was scarcely to be found in the district of Madura, and of course, there were very few who could read the printed character. The introduction of printed books, was at first regarded by the people as a dangerous innovation and it was not till they had obtained printed copies of some of their standard works and saw how vastly superior in point of convenience and intelligibility, they were to the old leaves with which they had been familiar, that this prejudice was removed. By the summary appended to this Report, it appears that there were in the Seminary at the time the Report was published 34 Pupils; in the boys' boarding school 134; Girls' do. 34; English Day Schools 120; Tamil Free Schools, Girls 200, Boys 3,453; number of Readers 2,000; number engaged in studying the Scriptures 1,499. The amount expended on these various institutions in 1842, was £1200 5s. 8d.

Since the publication of this Report some changes have taken place in the Mission—Mr. Ward has been removed from Madura to Madras, and Mr. Crane from Dindigul to Madura.

We beg our native readers to ponder the question—what ought we reasonably to conclude concerning a system of religion—which not only authorises but impels its adherents to this kind of effort for the good of others with whom they have no natural connection—to whose language they are strangers—to whose customs and feelings their own are entirely repugnant. Does not common sense every where pronounce—that if the fruit be good the tree must be good also? Why then this opposition—this prejudice against the Christian faith and doctrine? if its effects are good—itsself is good, and we are bound to receive it as from God, and acknowledge his goodness in the gift.

Statement of Schools under the care of the American Madura Mission, 1842.
MADURA.

REV. R. O. DWIGHT and F. D. W. WARD,—*Missionaries.*

1. *English School.*—This school has been in operation since 1835 and contains at present rather more than 100 pupils. Mr. WARD has usually spent several hours each day in the instruction of the first class; the other classes have pursued both their English and Tamil studies more immediately under the care of Native teachers, but daily examined by Mr. W. The scholars are principally from the highest classes of the people.

The Bible has been in hands of the pupils, and its doctrines and precepts have been inculcated not only on the sabbath, but from day to day.

2. *Central School,* having for its object to secure to the more advanced boys of the *Free Schools*, a better education than they can elsewhere obtain, has been commenced the past year by Mr. DWIGHT. The boys remain connected with the *Free Schools*, but spend a part of each day on the Mission compound, under the instruction of able teachers.

The principal studies are, Arithmetic, according to the English system; Geography, and Astronomy, with some higher branches of Tamil study. On the Sabbath, the scholars are formed into a Sunday School, and attend entirely to studies of a religious nature, after which they remain in attendance upon public worship.

3. *Tamil Free Schools.*—The whole number of *Free Schools* is 30; of which four are exclusively for girls.

The whole number of boys attending these schools has been 1744, the average monthly attendance 1200. Of whole number about 1100 have continued in the schools from the beginning to the close of the year. A very large majority of the scholars, including all except one or two of the lowest classes, read and commit to memory daily portions of Scripture.

The books used have been Genesis and Exodus, Samuel, and the Gospel by St. Luke. A compend of Scripture History, Geography, portions of the poetical works of some of the most unexceptionable Tamil authors, and several catechisms, containing compends of the facts and doctrines of the sacred Scriptures.

4. *Charity Boarding School for Girls.*—This School has been under the care of Mrs. WARD and contains 17 Scholars. Mrs. WARD has spent several hours daily in the instruction of the children. Arithmetic, Reading and Writing in English and Tamil; the compend of Scripture History, History of Birds and Geography, and the Scriptures, both in English and Tamil have formed their daily studies. The girls have also been instructed in needle-work and spinning, and also in such domestic duties as will fit them for usefulness when they shall hereafter become heads of families.

A commodious building has been erected the past year for the use of the School, at an expense of Rps. 1000. At times a number of the girls have been the subjects of deep religious impressions.

DINDIGUL.

REV. N. M. CRANE and REV. J. J. LAWRENCE.—*Missionaries.*

1. *Charity Boarding School for Boys.*—This School has 45 boys. Near the close of the year, a class of 10 boys was removed from it to form part of the Mission Seminary, at that time established, but the number has been wholly, or in part, filled up by others who have since been admitted.

The School was commenced in 1837. Several of the pupils have made a profession of their faith in the Lord Jesus Christ, of whom two are now in the service of the Mission as Catechists.

Both Tamil and English studies are pursued in the School.

2. *Charity Boarding School for Girls,* under the care of Mrs. LAWRENCE, numbers 17 pupils, who have been instructed both in Tamil and English, and also in needle-work and domestic duties.

A *Select School for Pariah Children,* of both sexes has been conducted under the superintendence of Mr. LAWRENCE. The present No. of Scholars is 23. They are taught the rudiments of English, together with a better course of Tamil instruction than they could obtain in the Free Schools.

Free Schools.—Of these there are 20, containing 554 scholars, of whom between 40 and 50 are girls. Average attendance 400, of whom about one half are able to read. The studies are the same as in the Free Schools at Madura.

TIRUPOOVANUM.

REV. C. F. MUZZY.—*Missionary.*

1. *The Boys' Charity Boarding School,* has contained 47 boys, some of whom have been removed by parents or dismissed on other accounts. The studies have been reading, writing, and translating both in English and Tamil; English Grammar, Geography, and Arithmetic, and daily reading and committing to memory the Scriptures, both in their native language and in English. One of the larger boys has recently made a public acknowledgement of his faith in Christ, by uniting with the Church.

2. *A Day School for Girls,* taught by a Christian teacher on the Mission compound, and under the care of Mrs. MUZZY, contains between 30 and 40 scholars. The children take their food and sleep with their parents, but spend nearly the whole day under the superintendence of their teacher. Mrs. MUZZY also spends one or two hours with them daily, hearing their recitations and instructing them in religious truth.

3. *Tamil Free Schools,* of which there are 13 in operation. These contains 498 scholars, of whom 30 are girls. Average attendance 308, and the whole number, who have remained in the Schools from the beginning to the close of the year is 156. About 300 scholars are able to read, of whom between 100 and 200 read and commit portions of Scripture to memory. Two of the teachers, formerly heathen, are now members of the Church.

SIVAGUNGA.

REV. HENRY CHERRY.—*Missionary*

1. *Boys' Charity School.*—This School contains 35 boys, whose studies are similar to those of the other Boarding Schools. Several of the boys connected with the School, having given satisfactory evidence of conversion have been admitted to the Church.

2. *A Girls' Day School,* containing 20 scholars, is taught daily on the Mission premises, and superintended by Mrs. CHERRY. They remain

with their teacher the whole day, with the exception of an hour at noon.

3. *Nine Tamil Free Schools for Boys*, containing 290 scholars, of whom 250 on an average are daily in the Schools. A part of the scholars from each school are brought to the Mission House daily for examination and instruction. Sometime since, one of the teachers, a young man of much promise, became a Christian, was baptized and admitted to the ordinances of the Church; in consequence of this, his school was broken up, and he was not allowed even to enter the school house. He remained firm, however, amidst all the persecution he was called to endure. After a short time, the storm blew over, his scholars returned, and he has now one of the most flourishing schools at the station.

TIRUMANGALUM.

REV. WILLIAM TRACY,—Missionary.

1. *Twelve Tamil Schools*, of which 10 have been continued through the whole year. The number of scholars taught has been 371, of whom a few have been girls. Average attendance 300; of the whole number, 236 have continued in the schools from the commencement to the close of the year; 140 can read with ease, and between 100 and 200 read and commit to memory portions of Scriptures, as part of their regular lessons; and the remainder, together with other studies, commit to memory Catechisms, containing the principal facts and doctrines of the Bible.

2. *Boys' Charity Boarding School*,—41 boys have been connected with this school the past year, of whom 17 were removed at the commencement of the Seminary, leaving 24 the present number. In several instances applicants for admission have been refused on account of their age, as it has not been thought expedient to admit any except those who are quite young. Since the commencement of the school, 7 of its pupils have made a public profession of their faith in Christ, and tho' some of them have been severely tried, they have hitherto witnessed a good confession, and walked worthy of that holy name whereby they have been called.

Seminary.—During the past year, it was found that the most forward boys in several schools had made such progress in their studies as to render it expedient to commence a Seminary, in which they may pursue studies of higher order, under the care of one or more of the Missionaries, whose time will be principally devoted to their instruction.

34 boys have been brought together from the Boarding Schools at Dindigul, Tirupovanam, and Tirumangalam, and placed under the care of Mr. TRACY, at the last mentioned place. The permanent location of the institution will be at Madura. The time of the scholars is at present occupied with reading, writing, and composition in Tamil and English, translating from English into Tamil, and from Tamil to English; Grammar and Geography, History, Elements of Astronomy, Algebra, and Euclid, with one or two practical works in Tamil.

கனிக்குப்பலாமுட்கவசம்பெரினும்
 இனியகண்புள்ளிருக்கும். ரணிதாய்ச்
 செயிருணமேலே செறினுமனிதர்க்
 குயர்குணமுள்ளுள்ளேயுண்டு. உஉ.

அக்கைபுட்காற்றை படக்கிவைத்தவல்லவரைக்
 கக்கைமுழம்புலிவிற் கண்டதின்றே, சக்கைபெறும்
 யோகத்தில்வல்லார்புகமட்டுமாத் துமத்தைத்
 தேசத்தில் வைத்ததுண்டோ செப்பு. உஉ.

பெருவ்காற்றறுதிசைவிற் பெர்ந்தமேகம்போகும்
 பொருள்போம் வழித்துக்கம்போகும், சொரிமழையிற்
 பன்னத்தில் வெள்ளம்படிந் துறும்பாவஞ்செய்
 உன்னத்திற்கலித்யும். உஉ.

எட்டிமரமேனுமிருக்கநிழலுந் தவும்
 துட்டருடவ்வாறு துணையாவார், பட்டமரம்
 பாறுதலினுறும்பரமலுத்தர் தாமோருக்
 காறுமுதவாரென்றேகாண். உஐ.

காய்ந்தவிரும்புகடுங்குமபிக்குமவதபோல்
 வாய்த்தகுணமுள்ளோர் வசமவார், தேய்த்திலகு
 செக்குறமுடம்போந்திதைக்கவுலுத்தர் சொந்து
 கைக்குப்பொருள்கொடுப்பார்காண். உஉ.

காவலர்க்குத் தூர்க்கால்காணவருங்காவலர்க்கீழ்ச்
 செவகர்க்குதற்காலஞ்சேவரும், பூவுலகிவ்
 வண்டியோடந்தனிலெவந்தேறுமவவோடம்
 பண்டியினிலெறுவதுண்டோர். உஉ.

இரும்பின்க்கண்டக்கே யிழுக்குக்காத்தம்போல்
 விரும்பியிழுக்கும் வேகசவீட்டில், திரும்பெய்
 துற்சனர்க்குச் சங்கத்தான் குழ்புவிக்காடுன்றகந்திச்
 சற்சனர்க்குச்சங்கத்தே தங்கு. உஅ.

எள்ளின் மூக்கன்னதில்வலகைக்கூட்டெரிக்கும்
 உள்ளினுப்பகையீடுதொக்குமே, உன்னமென்ன
 நோய்மிய்சுவிட்டானுலுமுடற்கழிவாரம்
 வாய்மிய்சுவிட்டாவவாறு. உஉ.

குணவியுழவைக்கொண்டுஉட்டுன்னடைத்தே
 அளவுடனே தன்னுருப்போலாக்கும், வளமைபுற
 சான்றவருமுடர்க்கைத்தவண்போற்கவலியுமல்
 ஏன்றமட்டுசெய்வருண்மைமை. உஓ.

தேறமொழிந்துதலிசெய்வமென்றகைவிடுதல்
 ஏறவிட்டேணிடெடுத்தற்றே, மாறுபடுந்
 வஞ்சருறவுவிடவாரவைபொக்கும் வன்
 னெஞ்சருறவம்புக்குகோர். உஉ.

பூவினுறதேனைப்பொறவண்டு கொள்ளுதல்போல்
 பாலினுறதென் கொள்வார்பாவலர்க்கு, காலினுறு
 நன்மலர் போற்கொள்வார்க்குண் மொழியைவன் மொழியைப்
 புன்மலர் போற்கொள்வார்க்கு போற்று. உஉ.

செய்யற்றத்பகிலைக்குமோ னினிவத்தில்
 மெய்பயற்றமானிடர்க்கு வீறுவரோ, கையற்றோன்
 கோட்டினுறுதேனேறிக்கொள்ளன் கொடுமபாவி
 விட்டினெற்கொள்ளான்வினம்பு. உஉ.

(இன்னும் வரும்.)

COMMUNICATIONS.—கடி தங்கள்.

நீதிசூடாமணி.
(On Ethics.)

தூண்டிலிசைகாட்டித் துள்ளியிட்டுகொள்வார்போல்
 வேண்டுகயத்தந்தபொருள்வெக்குவரைக், காண்டோறும்
 கன்னரென்றே தின்றன் கருத்தில் வைத்தவன்படி
 மென்னிலக்கிலே. யஉ.

தாருவிழும்போது தன்னித்படர்க்கதகொடி
 வேருடனே சாய்த்து விழும்றே, பாருலகில்
 வல்லோர்க்குத்துன்பம் வருங்காலவாச்சாரந்த
 பல்லோர்க்குத்துன்பம்உடும். யஎ.

காய்த்தமரக்காய்கனத்தாற்றலைவணங்கும்
 வாய்த்தகாய்ப்பில்லாமரம்வணக்கா, தாற்ற
 நிறைகல்லிமால் வணங்கி திற்பாணப்போதுங்
 குறைகல்லிமால் வணங்காக்கூறு. யஊ.

மட்பாடைதீமென் மாகில்லாப்பொசுப்புக்கப்
 பெட்டாக்கப்புகிவைத்தபெற்றியதாம் திட்டமுள்ள
 செவ்வக்கொருக்காற் செழிப்பாகமேன்மினுக்கும்
 கல்விப்பலவாதாக்கடம். யஈ.

விண்ணிலெறிந்தகல் வீழாமனித்காறு
 மண்ணில் வந்திடுகாமுதையாறுவரே. புண்ணியத்ததைத்
 தேடுங்கணிக்கறிபிற் செருக்கடேவனயே
 காட்டுக்களிற்றே நலம். உய.

வீறுடனேகூட்டெரிக்கும் வெய்யதணன்மேலே
 நீறுபுத்துள்ளடக்கி திற்பதுப்பால், கூறிய
 வல்லோருந் தர்க்கு வறுவைப்புட்கொண்டபலம்
 பூவல்லோரைப்போலிருப்பாரெண். உஉ.

Arithmetical Query.

கற்றுணர்ந்த வல்லோர்களே நீங்கள் முற்றுணர்ந்த வல்லோர்க
 ளை தக்கனக்கு வந்தனமின்னகரத்தாரகைகருக்குத் தந்தனம்.
 துரையே,
 மன்னன்சொழன் வளகாட்டில் வாரி பெருகி புழுவெண்டி பெ
 ண்ணினுள்ளு கல்விரையை புலவரைத்திடுகியரன்போத்தென் க
 ண்ணாற் காணப்பெற்றிலென் கடியகுருவி தின்றவிட மண்ணுக்
 கட்டிகொண்டெந்தென் மடித்த குருவி தன் வயிற்றிலெண்ணி
 மூன்று நெற்றிக்கண்டேனிதையறியவியப்பிரே, என் உல்ககக்கே
 ட்டுக்கொள்ளுகிறதென்வாலால் இத்தக் கவிஞ்சுரைபுயக் கட்டி
 இத்தற்கு உதாரணமாக ஒரு கணக்கையுஞ் செய்து உல்ககுதைப
 தாரகை வழியாகக் காட்டும்படி பிராத்திக்கிறேன். சொற்றியை
 ரமுத்துப்பிரையிருக்குமேபாகிவத்திருத்திக்கொள்ளவேண்டியது
 எனினில், சிறியோர் செய்த சிறியுழைபெல்லாம் பெரியோராகித்
 பொறுப்பதுகடன். இவ்வணம் சிவசங்குப்பிள்ளை.

பஞ்சதந்திரக்கதை.—ஊவது.

சத்திவீகிரகம் அல்லது அடுத்துக்கெடுத்தல்,

PANCHA-TANTRA-KATEI.

The art of conquering an enemy by means of an affected friendship.

Concluded from page 169.

அதுவவற்றிற்குப் பலவித கதிகளைக் காண்பிக்கும்போது தவண்கள் யான குதிரை தேர்களிலுயிர்வாசனை நன்றாய் இருக்கிறதென்று மெச்சிச் சந்தோஷிக்கப் பின்பற்றிப் பாம்பிரண்டு மூன்று நாள் வரைக்கும் அப்படியே நடந்து பிறகு மந்தகதியாய்ப்போகத் தொடக்கிற்று. அப்போது தவண்கள் இன்றைக்குமெல்லவென்ற நடக்கிறுமென அப்போது புசுக்கம் நான் பசித்திருக்கிறதினாடக்க்கூடலில்லைமெனமனக்கேராசன் நீ சிறுத்தவணையாய்ப்பார்த்துத் தின்றுகொண்டிருவென, இதைக் கேட்டுச் சர்ப்பம் எனக்கிவண்ணமே அந்தணன் சாபமிருக்கிறது. அப்படியே தாமுய் கட்டையிடீரென்று சொல்லி எதோமூர் தவண்களைத் தின்றுகொண்டிருக்கும்போதற்கே வேரோரவு வந்தினைத்தையைப் பார்த்து நம்முடைய படிணங்களை நீ ஏன் சுமக்கிறாய்? இது மிகவும் வருத்தம் உண்டிது யோக்கியமன்றென அந்தக்குமந்தவிட என் நான் தெல்லாம் அறிவேன். ஆனால் சில நாள் என் கருத்து நிறைவேறுங்காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேனென்றிவ்வாறு சொல்லிப் புன்சிரிப்புடனே பழையபடி நடந்துகொண்டிருந்தது. இப்படி எல்லாம் மனக்கேடுகளைப் புன்சிறு கடைசியிலவற்றினாசனையுப் பட்டித்ததினாலெந்தச் சமயத்தினாலு செய்து கொண்டுமோ அப்படிச் செய்து சத்திருக்கவேரோகூட நாசம்பண்ணவேண்டும். நெருப்புத் தன் பராக்கிரமத்தினால் காடு முழுவதையும் தக்கிறது. ஆனால் மாவேர்கள் பூமியிலிருக்கின்றன. மிருகத்தன்மைபினால் தண்ணீருங் காற்றிற் செடிமரங்களை வேரோடு பிடுங்குகின்றனவென, இவ்வளவு அந்தன் வாக்கியங்களைக்கேட்டு மெகவருணன் கடையான வரிடைபூறுவருமென்று பயந்ததினாற் காரியங்களைத் தொடங்குகிறதில்லை. இடையானவர் காரியங்களைத் துவக்கி விட்கினம் வந்தால் விட்டுவிடுகிறார்கள். ஆயிரம் இடைபூறுகள் வந்தாலும் எடுத்த கருத்தை முடிக்கிறவர்கடையாயிராவராகலானையினேகவித கஷ்டப்பட்டுப் புத்தியினாலே வெகுவைக்கக் கொன்றாய். இது யோக்கியமாகவே இருக்கிறது. ஏனென்றால் சத்திரு, அக்கின, ரிணம், இவற்றின் சேஷம்வைத்தால் மீண்டும் வளருமென்றறிந்து நீகவரிடைக்களைத்தாய் ஆயுத்தத்தினாலொருவன் சாகிறான். அபுத்தியினாலேகைம்பெயரொரு மிக்கச் சாகிறாக்கென நிர்ாசன், மொழியைக்கேட்டுச் சிரஞ்சீவி, எல்லாம்உன் பிரதாபத்தாலாயிற்று. உண்ணப்போவிரக்கிற சத்திருக்களுக்கு வதியும் நல்ல புத்தியைக் கொடுக்கும், அசத்திருக்களுக்குத் தூப்புத்தியைக்கொடாநிற்கும் இதுவல்லாமல் தற்குயெடுத்திக்கொண்டிருக்கிறதில்லை. காந்ததை அதுசரித்துக்கொண்டிருக்கிற புத்தியினால் பயங்களை அடைகிறாக்கெனன்றிப்படிச் சொல்லி மெகவருணன் அம்யரத்தின் மேற் சமாயரகசெய்துகொண்டிருந்தது.

இவ்வளவு சோமசன்மா இராசகுமாரர்க்குக்காக கூகையின் கதையாகச் சத்திவீகிரகமென மூன்றாம் தந்திரஞ் சொல்லினான். மூன்றாவது சத்திவீகிரகம் அல்லது அடுத்துக்கெடுத்தல் முற்றிற்று.

Anecdote of Galileo.

வியாழனுக்குச் சந்திரர்க்கு உண்டென்று அறியப்பண்ணின சமுக்காக்குழலைக் கண்டுபிடித்த கலிலியோவென்பவர் தனக்குப் பகையானியாருந்த ஒருவனையழைத்து அந்தச் சமுக்காக்குழலைக் கூடாக வியாழனுடைய சந்திரர்களைப் பார்க்கச்சொன்னபோதில் அவன் தன்னைக்கொன்றும் பார்க்கமாட்டெனென்று சொன்னதென்னவனில் நான்தன் சந்திரர்களைக்கண்டேனோகில் உமது சாத்திர குத்திரவிதிகளுக்கு விரோதமாக நான் பண்ணுகறும் கோட்பாட்டை சிலநிறுத்திப்பேசுவதென்பது? இவ்வதமாயனேகர் உண்மையையறியத் தெண்டியாமல் வீண்பாரமான புரளிகளைக்கட்டிக்கொண்டு தாக்கொடுத்தகியாயம் மோசம்போகப்போகுதேயென்றுபயந்து பொய்யை நிலைநிறுத்திப் பேசத்துணிகிறாக்கள்..

அம் அக்காரம்.

அன்புடமை.—On Love.

எக. புறத்துறுப்பெல்லாமெவன்செய்யும்பாக்கை பகத்துறுப்பன்பிலவர்க்கு.

பு. தேகத்தள்ளேநின்ற (இவ்வறத்துக்கு) அக்கமாயி அன்பில்லாதவர்களுக்கு (மற்று) புறத்திலேநின்ற அக்கமாயினவைபெல்லாம் (அந்த அறஞ்செய்கிறதற்கு) என்ன (உதவியைச்) செய்யும்.

What will all the external members (of the body) avail those who are destitute of love, the internal member of the body. Drew.

What though the body each perfection own If in the breast, the beauty of the minds Sweet love exist not. Ellis.

அய. அன்பின்வழியதுயிர்நிலையிடுகிலார்க்கென்புதோல் போர்த்தவுடம்பு.

பு. அன்புமுதலாக அதன்பின்நின்ற உயிர்நின்ற உடம்பு, அந்த அன்பில்லாதவர்க்கு(உள்ள) உடம்புகள் எல்லம்பைத் தோலினாலே மூடிவைவ (ஆம்)(அது வேயல்லாமல் உயிர்நின்றவையல்ல.)

That body which is the dwelling of a soul came in the path of love; the body of those who are without love is merely bone covered with skin. Drew.

That breast alone contains a living soul Which love inspires; void of this genial warmth 'Tis bone o'erlaid with skin. Ellis.

புரட்டாதி மாதம்.

சாதி ௩. புரட்டாதி ௩. வடுதி. முதல் ஐப்பசி வடுதி. வரை.

பு.	சாதி	புரட்டாதி	வடுதி	முதல்	ஐப்பசி	வடுதி	வரை
15	க	வ	க	க	வ	வ	வ
16	உ	ச	ரோ	எ	ல	வ	ப
17	க	ரா	யி	வ	அ	வி	க
18	ச	தி	தி	வ	க	வ	ச
19	டு	செ	பு	வ	த	ப	வி
20	ச	பு	பு	வ	ச	க	பா
21	அ	வ	ஆ	வ	து	க	தை
22	அ	வெ	ம	வ	தி	சா	வ
23	க	ச	சு	ச	உ	க	சு
24	ய	ரா	உ	க	ய	க	கி
25	வ	தி	கி	டு	த	ச	பா
26	வ	செ	ச	டு	தி	வை	தை
27	வ	பு	வி	ச	ச	வி	வ
28	வ	வி	அ	ச	ப	பி	பா
29	வ	வெ	கே	ச	டி	ஆ	தை
30	வ	ச	மு	க	ல	ஆ	வ

SUPPLEMENT TO THE

உதயதாரைக.—MORNING STAR.

[பு. ச. ய. எ.] துராசு உடு. பரட்டாதி இட. யசு நெய்தி வியாபுக்கழுவை, Thursday, September 14, 1843. [Vol. III. No. 17.]

(Abridged from the Colombo Observer.)

Legislative Council.—Aug. 14th The Queen's Advocate moved the first reading of the following Ordinances.

"To amend in certain respects the constitution of the Supreme Court "

"An Ordinance to make certain alterations in the constitution of District Courts."

"An Ordinance for the establishment of Courts of inferior civil jurisdiction, to be called Courts of Requests "

"Ordinance for the establishment of Police Courts."

"An Ordinance for the creation of justices of the peace."

"An Ordinance for the creation of clerks of the peace "

"An Ordinance for providing in certain respects for the more efficient administration of justice in criminal cases."

"An Ordinance to provide for the better holding of Inquests "

The motion being seconded by the Colonial Secretary, was passed. They were then read in succession by the Clerk of the Council.

On the fifth clause of the first of the above mentioned Ordinances being read, Mr. Armitage presented a petition (understood to be from Mr Langslow and moved that it be read to the Council. The Governor decided that the proper time for reading the petition would be on the second reading of the Ordinances, which was fixed for the 17th inst

Tuesday Aug. 15th.—The proceedings of the last meeting having been read, the Queen's Advocate moved the first reading of the Ordinance, "for declaring what witnesses shall be entitled to the payment of their expenses by the Fiscal in respect to their attendance at criminal sessions of the Supreme Court."

In doing so, he spoke as follows:

The main object of this Ordinance is to regulate the payment of witnesses summoned before the Supreme Court at the instance of prisoners I believe the council is fully aware of the great abuse which exists in the summoning of unnecessary witnesses. I may say in plain terms that such is the present state of things in relation to this subject, that if any body wishes to make a trip to the place where the sessions of the Supreme Court are holden, either from curiosity or idleness, or because he has business to transact there, he has nothing to do but give some prisoner a hint or a shilling to put him on his list of witnesses, and he will have an opportunity of travelling there comfortably at the expense of the Government—This state of things cannot be allowed to go on.—It is accordingly the object of this Ordinance to provide that none but necessary witnesses shall receive any allowances from Government; and it lays down the fitting rules for ascertaining who are necessary witnesses.

The Colonial Secretary having seconded the motion for the first reading of the Bill, it was accordingly read

The Queen's Advocate then moved the first reading of the Ordinance ' for establishing an efficient Police in certain towns,' &c.

The Colonial Secretary having seconded the motion with a few remarks, it was read. The council then adjourned to Thursday the 17th Aug. After the proceedings of the last meeting had been read, Mr. Simon Casie Chitty presented a petition from certain Landholders, Traders, and others, praying to be allowed to state certain things to the Council

through the medium of a Deputy, which he moved might be read

The Governor enquired whether the petition had reference to any particular Ordinance now before the council.

Mr. S. Casie Chitty replied that it had reference to the Ordinances in general, and particularly to those affecting the judicial system.

The Governor stated that there would be no objection whatever to receive a Petition, provided it was in a proper shape.

Mr. S. Casie Chitty observed that he was merely requested to present the petition, but that he was not going to support it.

Mr. Dias having seconded the motion for the reading of the Petition it was accordingly read by the Clerk of the Council.

The Queen's Advocate moved the second reading of the Ordinance, "To amend in certain respects the constitution of the Supreme Court."

The council having resolved itself into a Committee, on the motion of the Government Agent, Colombo, the Clerk of the Council proceeded to read the different clauses.

The first four Clauses were read and passed without discussion.

After the fifth Clause had been read, Mr Armitage moved that before the Council proceeded to vote on the Clause, the Petition given by him three days ago be read, and that the prayer of it be adopted.

After some lengthened remarks from the Colonial Secretary in explanation of the case, and in opposition to the prayer of the Petitioner the motion that he be heard before the council was put and rejected by a majority of one.

It was then moved by Mr Armitage, and seconded by Mr. Giffening, that the 5th Clause be altogether left out.—

After some remarks by the Colonial Secretary on the duties of members in relation to petitions they are called to present, the petition was read by the Clerk.

The Petition was from R. Langslow Esq District Judge of the South Court of Colombo, praying that the section of the Bill under a second reading might be omitted, or that he might be heard in person before the council, on the ground that it effected the right guaranteed to him by the Secretary of State of succeeding, in case of a vacancy, to the judgeship of the Supreme Court. Remarks were made in opposition to the motion by the Colonial Secretary and by the Queen's Advocate, and in favour of it by Mr. Dias and Mr Darley, when the motion was put and rejected by a majority of three

The fifth Clause then passed.

The sixth and seventh Clauses were read and passed without discussion.

On the reading of the eighth Clause an amendment was proposed by Mr. Dias and seconded by Mr Armitage, which on being put to vote was rejected by a majority of five.

The ninth Clause was read and passed.

Mr. Giffening proposed the omission of the 10th Clause which on being put to the vote was rejected by a majority of nine. Eleventh to sixteenth Clauses read and passed without discussion.

Mr. Dias offered an amendment on the seventeenth Clause which was seconded by Mr Armitage. On being put to

vote the amendment was lost by a majority of five.

The 18th 19th and 20th clauses were read and passed without discussion.

The Government Agent, Colombo—proposed as the date when the Ordinance was to come into operation, could not now be filled up, that it should be referred to a Sub-Committee along with the other Ordinances.

The Colonial Secretary—thought that this course would be attended with some inconvenience, as the Council would have again to go thro' the whole Ordinances in case the Sub-Committee made any amendments. He thought the best thing to do would be to refer the Ordinance to the Judges of the Supreme Court before the third reading.

The Governor—moved that the Committee on this Ordinance do adjourn.

His Excellency—then moved the second reading of the "Ordinance to make certain alterations in the Constitution of the District Courts"

The Clerk of the Council—accordingly proceeded to read the different Clauses.

The first Clause was read and passed.

On the Second Clause

The Queen's Advocate—stated that he had an amendment to propose on this clause, which did not affect the principle of the Ordinance and he felt persuaded that it was extremely desirable to adopt it. There were two or three other amendments of a similar nature which he had to submit for the consideration of the Council.

These amendments were the results of suggestions from District Judges and other competent authorities.

The Colonial Secretary—in reading the amendment observed, that it did not affect the principle of the Ordinance, but only made the matter more clear; District Courts were relieved from all preliminary enquiries, which were to be done by Police Courts and Justices of the Peace.

Mr. Armitage—thought, as the amount of alteration involved in these amendments was so great, it would be better to hand over this and the other Ordinances to a Sub-Committee for consideration.

The Queen's Advocate—concurred in the expediency of referring the Ordinances to a Sub-Committee.

The Government Agent, Colombo—also thought it very desirable to adopt this course. The Ordinances could again be discussed in full Committee, and the amendments recommended either adopted or rejected, and if the alternative proposed be printed in the margin of the Ordinances, the Council would at once see the amendments.

The Colonial Secretary—observed that the Rules and Orders required that the Ordinances should be read in Council before they could be referred to a Sub-Committee.

To save time, it was therefore resolved that the marginal notes be read.

The Ordinances were then referred to a Sub-Committee and the following Gentlemen appointed members thereof

Mr. C. DIAS	Mr. DYKE
" GIFFENING	" A. BULLER
" DARLEY	" ANSTRUTHER
" GIBSON	

The Council adjourned to this day week.

Thursday Aug 24—For want of a Reporter no account is given of this day's proceedings.

Tuesday 5th Sept—Upon the motion of the Governor, the Council resolved itself into a Committee.—On reading the 3d Clause of the District Courts' Ordinance, Mr Giffening repeated his motion for the amendment he had proposed at

the last meeting, which was seconded by Mr. Dias. On being put, it was lost by a majority of one.

The 5th, 6th, 7th, and 8th clauses passed without discussion. Mr. Dias proposed an amendment on the 9th clause contending that to delegate to the Supreme court the framing of the Rules and Orders of the District Courts would divest the Council of its powers and privileges.

Mr. Giffening seconded the amendment; the motion was put, and negatived by a majority of 2.

The 10th, 11th, 12th and 13th clauses were read and passed without discussion. An amendment was offered by Mr. Giffening on the 14th clause, and seconded by Mr. Dias—which was carried with only one dissenting voice.

The remaining clauses were read and the Ordinances passed.

The Court of Request's Ordinance was then read a second time; the first 12 clauses were passed without discussion.

On the 13th clause, Mr. Giffening moved an amendment, which was seconded by Mr. Dias—"That any party may appear by counsel or otherwise, and the unsuccessful party shall pay costs."

It was contended by the favorers of the amendment that the clause as it stood gave too much power to the judge, which might be mischievously used, and that the presence of counsel would prevent the judge from abusing his power. On the other hand it was contended that the act was thus framed to protect the community from the impositions of Proctors, who were said to be, at the out-stations, unprincipled and vexatious in their proceedings—"without compunction, receiving bribes from both parties."—Mr. Moor-yart said he could prove if necessary—that "in the Central Province a client must first deposit a sum of money in the Proctor's hands without obtaining any receipt for it, and after prosecuting a suit for any period should the unfortunate client urge for a settlement and to be furnished with the account, he is ordered out of the Proctor's house."

On the motion being put the amendment was lost.

The remainder of the clauses were read and passed without discussion.

The Police Court's Ordinance was then introduced. The clauses to the 13th, were read and passed. Mr. Dias proposed an amendment on the 14th clause, seconded by Mr. S. Chitty, "to allow appeal in cases where corporal punishment was awarded." On being put the amendment was lost by a majority of 6. An amendment was offered on the 16th clause which was also lost.

The justices of the Peace Ordinance was then read and passed, and also the clerks of the Peace Ordinance.

The clauses in the Ordinance for the more efficient provision of justice in criminal courts, was read to the 31st, when a long and desultory conversation ensued on the liability of naval and military medical officers being compelled to attend upon the order of a justice of the Peace, after which the council adjourned till one o'clock on Wednesday.

Wednesday, 6th August.—The council met pursuant to adjournment. The proceedings of the last meeting were read by the clerk. The Ordinance for the holding of inquests was introduced. Mr. Armitage presented a petition from several medical practitioners and moved that it be read, before proceeding to the several clauses of the ordinance introduced. Mr. Darly seconded the motion.

Mr. Giffening presented another petition against the Ordinance signed by many respectable persons, and moved that it be read. Both petitions were then read.

The Colonial Secretary—If any individual can bring forward any specific grievance, or shew that his individual interest

will be injured by the operation of any ordinance a case may perhaps arise to call for a special remedy—but this asking to be heard by counsel on the part of individuals without stating any specific grievance would, if allowed, be attended by the worst results, and whether individuals had grievances or were urged by others to suppose they had, we should have the Council debating on each Ordinance, clause by clause.

The Queen's Advocate. By the Rules and Orders of the Council no one can be heard by Council unless a specific grievance can be proved as the result of the operation of any ordinance.

Mr. Dias—It is right to allow every man to be heard by himself or Council where his interests are likely to be affected, but as no specific grievance is mentioned I cannot vote for the petition.

Mr. Giffening. I do not support the prayer of the petition - I leave the merits of the Petition to be decided by the Council. The clauses from 1 to 13, passed without discussion.

On reading the 14th clause *Mr. Armitage* said—I cannot vote for the 14th clause in its present form. I propose that the distance should not be limited, but that the words should be omitted which limit the distance to which Medical men can be summoned, to 5 miles, and which relate to availing of the services of military and naval Medical men.

Mr. Dias—I agreed to this clause in the Sub-Committee but all I have since heard has induced me to change my opinion.

The Queen's Advocate—This clause is certainly imperfect but it is as perfect as the circumstances of this Colony will allow. If we were as well off for Medical men here as they are in England such a provision would be unnecessary. There, in every village is to be found a regularly educated and competent medical man ready to perform every examination a Coroner may require. But in this country a Coroner may have to require the attendance of a Medical man 20 or 30 miles from his place of residence—he must be absent 3 or 4 days from his patients—to their great risk and to the extreme detriment of the practitioner.

Mr. Darley—I regret I cannot concur with either of the honorable gentleman—the amendment involves two points; 1st the distance—2nd the enforced attendance of Medical military and naval men.

Mr. Armitage—Withdraw his amendment when the two amendments of *Mr. Darley* were moved to be substituted.

Mr. Gibson—I am sure there is every desire on the part of Government to secure competent Medical evidence wherever it is necessary—but it will be absurd to say we can carry the compulsory system out.—Suppose a coroner issue his warrant for a Medical man living in Jaffna to proceed to Hambantotte or Caltura, is it likely this course could be adopted? We must wait till the increase of Medical practitioners will enable us to meet all that is required.

The Governor—Suppose a Man of War arrives in this Port, the Surgeon comes on shore, the coroner requires his assistance in making a post mortem examination, but just at that instant the Captain finds it necessary to put to sea; is a Ship with 3 or 400 men to go to sea without the Surgeon because a coroner has ordered his attendance elsewhere.

The amendments were put and lost—On the 15th clause being read it was proposed by *Mr. Dias*, and seconded by *Mr. Darley* to insert the words “not exceeding” before £5.

The Queen's Advocate—This is a very serious offence and I beg Hon. Gentlemen to bear in mind that a refusal to attend an inquest or perform a permanent examination on the

part of a medical man would frequently be the means of screening a murderer from justice - very frequently the principal proof of a murder rests with a doctor.

Mr. Gibson—Instead of lessening the fine, which to a medical man would be insignificant, it ought to be made commensurate with the offence, which as described is of a very grave character.

Mr. Armitage—I am not for lessening the fine, but rather for increasing it; but how is the coroner to distinguish a valid excuse from a feigned one? By the present construction the most trifling cause may be alledged as an excuse and admitted—a pimple or scratch on the hand, the want of necessary instruments, a lucky headache, may free the medical man from attendance and preserve his pocket.

Mr. Darley—Supported the argument in favor of increasing the fine.

The Government Agent for the Central Province—I have heard one medical Gentleman declare that he would rather pay a fine of £5, than attend a post mortem examination under many circumstances—therefore to make this attendance compulsory I propose that the fine be increased to £10.

Mr. Dias—I merely want to have it defined to the Judge how much he may fine the delinquent.

Mr. Gibson—As the infliction of the fine will come before a competent Court, the court will have at the same time to decide on the validity of the excuses offered.

Mr. Norris—The attendance of a medical man in all such cases is of the highest importance, and his failing to do so of corresponding magnitude.

Mr. Darley—Read the amendment that after the word “thereof” the words “not exceeding £10” be inserted and be omitted, which was carried.

On the 16th clause being read - *Mr. Armitage* said I should wish to submit whether there is not some unfairness in giving the same fee to a native quack who administers decoctions, as to the regular Medical practitioner educated at one of the Royal Colleges—I think some distinction ought to be drawn.

Mr. Gibson—I have prepared an amendment which I think will meet this objection—I think it will be effected if the following words be added, “provided he be not the same practitioner who attended the deceased at his death or at any time after he received the injury of which he died.”

Mr. Armitage—Urged that the fee for a post mortem examination, with analysis of the stomach, should be increased to £5, the fee at present allowed to competent persons.

Mr. Darley—Seconded the motion, and observed that as the attendance was made compulsory the remuneration should be adequate, for it frequently happened that these examinations from the rapidity with which decomposition set in, were of the most sickening and revolting character.—On being put, the amendment was lost.

Mr. Darley. Having limited the provision for the attendance of Medical practitioners to a distance of 5 miles, we ought to provide for their attendance a greater distance than 5 miles—I would propose therefore that the following words be added to the 16th clause “Provided at the request of the Coroner in the event of a medical practitioner willingly attending at a greater distance than 5 miles, he shall be paid travelling expences for the additional distance at the rate of 2s per mile.”

Seconded by the Collector of Customs.

Mr. Gibson—I think this will be unfair towards the members of the Surveyor General's Department, and of the Commissioner of Roads who are only allowed 1s per mile for their travelling expenses.

Mr. Darley.—In explanation I beg to say that Government servants have fixed duties to perform, the gentlemen alluded to have most probably their personal conveyances, whereas a Medical man, liable to a sudden call at all hours, must frequently have to hire a conveyance at an exorbitant rate.

Mr. Norris.—I wish to observe that Government servants are paid for their time—Medical men lose their time while travelling. Amendment passed.

On reading the 18th clause it was moved by the Government Agent of the Central Province and seconded by the Government Agent of the Western Province to add to the clause the words "with or without hard labor"

Mr. Gibson.—The fact is, simple imprisonment is no punishment at all—it is only feeding a man at the expence of Government. Amendment carried.

On reading the 21st clause the Agent for the Central Province moved an amendment that the word "five" be altered to "Ten."

Mr. Gibson.—I may as well observe that it was fixed at £5 because it left it in the power of the Police Courts to decide the case in a summary manner—if raised to £10, it becomes a District Court affair and the summary jurisdiction is prevented. Amendment withdrawn.

Mr. Mooyart pointed out an omission in the 4th clause of the Ordinance which had escaped observation—that although it was binding on all persons to give information immediately a dead body was discovered, still no penalty was attached to enforce compliance, and moved an amendment to the 24th clause to remedy the omission.

Mr. Gibson supported the amendment and admitted its necessity. The Ordinance was then passed.

The Ordinance for the Payment of Witnesses by the Fiscal was then brought forward.

On the reading of one clause **Mr. Gibson** said I merely wish to add a few words to this clause to prevent any quack getting placed on the same footing as an educated practitioner, which will be effected by an amendment to the effect that unless the Judge is satisfied that the Medical attendant is a duly qualified person he is to be paid on the same footing as common witnesses.

The Governor asked whether the Native Practitioners took out any licence or warrant to practice.

The Treasurer—None; any one may practice who pleases and the result may well be imagined.

The amendment was agreed to and the Ordinance passed.

The Council then adjourned till 1 o'clock on Friday, then to meet for the purpose of receiving the Report of the Subcommittee on the Police Courts Ordinance.

To the Editor of the Morning Star.

DEAR SIR,

In compliance with your request I beg to send the following answer to the inquiry "what a man must do to be saved?" which, if it should meet with your approbation, I hope you will insert in your impartial paper. But before I touch upon the subject I should, to do justice to the church to which I belong, notice one impropriety in the statement that the answer should be "according to the teaching of our priests and sacred books." Our priests and books, your readers should remember, are not, as many of the Protestants have unfairly represented them, to the exclusion of the Bible, the rules of our life. In the conduct of our priests there are, we admit, many irregularities to be observed, inasmuch as they do not properly manage the trust committed to them and are not actively and diligently employed in the teaching of the purely Gospel doctrines of the catholic church, but they are not allowed "to establish their own doctrines," and, thereby, "to make the law of God of none effect." Nor are our sacred books designed to supersede the law of God, but on the contrary, as books of morality to

strengthen the believer, to increase his piety, and to make him devoutly sincere in the profession of the catholic faith.

Now to come to the point—We as Roman Catholic Christians, who are required to make the Bible the rule of our life, and as unworthy sinners who depend for salvation only and exclusively on the sufferings and merits of Jesus Christ, can give the inquirers no other answer than direct them to that plain and simple one which the apostle gave to the Philippian gaoler: "Believe on the Lord Jesus Christ and thou and thy house shall be saved" This belief or faith should be accompanied by an inward regeneration, an open profession of, and baptism in the name of the blessed Redeemer, and an internal and external conformity to the rules and doctrines of the Catholic Church as far as they are not repugnant to the rules of Holy writ. With this belief also the reader is required to meditate always and consequently every day on the sufferings and death of Christ, which procured redemption to lost and rebellious sinners. All other doctrines of the Catholic Church are not essential for salvation.

This is the main doctrine taught by her as essential for salvation. All others are subservient to this. That this is the main point of the Catholic Church and her doctrines, will be fully proved by a Catechism "on Faith," which is contained in a book entitled "தெய்வத்தின் உண்மைகள்." Some of the Protestants as they are not perfectly acquainted with the doctrines of the Catholic Church, and hence in a great measure prejudiced against it, will be surprised to see this doctrine as taught by the Catholic Church. To remove such prejudices from Protestant minds, I thought of subjoining to this a translation of the said Catechism, but I am afraid I shall not, by lengthening out these remarks, meet with due attention. I shall therefore reserve it for another paper, which, if the inquirers are heathens, will fully explain to them those points which are essentially requisite for salvation.

Hoping that you will give insertion to these imperfect lines.

I remain yours truly,

Jaffnapattam, Aug. 23, 1843.

A CATHOLIC BOY.

(Remarks by the Editor.)

We are much obliged to our Correspondent for the promptitude with which he has met the request made in our last number. If he is to be credited, the Roman Church, is far more scriptural than it is generally supposed to be; and between it and the Protestant Church there is no important difference. The Protestant view of the way of salvation is perfectly agreeable to the Scriptural requirement he has quoted, and to the statement that "this belief or faith should be accompanied by an inward regeneration, an open profession of, and baptism in the name of the blessed Redeemer and an internal and external conformity to the rules and doctrines of the Catholic Church as far as they are not repugnant to the rules of Holy writ." Reserving to himself the right of judging as to the repugnancy of the rules and doctrines of the Roman Church with Scripture, the Protestant will readily grant his assent to the truth of this statement of the way of salvation, and will unite with the Romanist in asserting that "all other doctrines" "are not essential to salvation." The only point where a difference can arise is in regard to the right of private judgement on the Scriptural character of the doctrines and rules of the Church. Protestants hold—that this right of private judgement is inviolable, and as lawfully exercised in the weighty matters of the soul as in the common affairs of life, every man being responsible to God only for its abuse.

The Romanists discard this doctrine, and falsely assuming that the Church (by which it is difficult to determine whether is meant the Pope—or the Council, or both conjointly, or the universal Church) cannot err in its decisions—receive Scripture in the precise sense in which it is interpreted in the books of the Church, reckoning it a sin of vital magnitude to interpret it otherwise.

From this point proceed most of the important differences between Romanists and Protestants. By this we may account for the activity and zeal of Protestants in giving circulation to the Holy Scriptures, that all men may read, understand, and follow the true way; and the hostility of the Romanists to all such efforts, knowing as they do, the great danger that many of their dogmas would be rejected, if the people were encouraged to read the Scriptures, and exercise their own understanding in determining their meaning.

Liberty of Conscience, is the peculiar glory of Protestantism. Authority to bind the Conscience is claimed by the Roman Church and is false.

damental to its existence. 'Gregory xvi. in an encyclic letter dated 15th Aug. 1932, addressed to all Patriarchs, archbishops and bishops censures the principle of allowing liberty of conscience to the people as "absurd, erroneous and delirious, derived from the corrupt sources of indifferentism."

It is strange that those whose religious faith is sustained by the same declarations of Holy writ, and who hold in substance the same doctrine as fundamental, should in their principles so far diverge as to be mortal antagonists. The Romanist holds—that out of the bosom of his Church there is no salvation; and though a protestant declare his belief in Jesus Christ, and the necessity of regeneration, and obedience of the truth, so long as he refuses to allow the Roman church to determine the meaning of Scripture for him, he is considered a heretic, guilty of mortal sin, and certainly to be lost if he does not turn to the Catholic belief before he dies.

The Protestant holds, that faith in Christ and repentance alone, are essential to salvation, and that if the Romanist sincerely exercises these, his errors of belief however numerous and important, will not countervail the saving benefits of his faith and repentance. It is therefore believed and hoped by Protestants, that many Catholics will be saved.

Our readers, will, we hope, lay hold on the points deemed by both parties essential to salvation, and judge as seems most consonant with reason and Scripture between these differences. For ourselves we should as soon think of asking the Pope to eat our dinners for us and save us the trouble of digestion, as to allow him to take from us the right of judgment in matters of conscience. One effect of the views of the Roman Church on this point is most manifest—Whatever be their theoretical belief, the fact is well known—that a most awful ignorance of the way of salvation prevails among the lower order of Roman Catholics.—Those who are conversant with the facts testify—that among them Christ is less honored than the virgin Mary—and the word of God is less regarded than that of the priest. If the Roman Church holds the views represented by our Correspondent, at whose door lies the sin of fostering this awful ignorance and error among the large mass of its community? From whom do they derive their current notions on religious subjects?—From whom else can they derive them but from their authorized teachers? And if such erroneous sentiments are perpetuated by either the instruction or neglect of instruction of the authorized teachers of the people, how will they answer to God for the souls that are lost through their instrumentality. Such notions as are entertained by the lower classes of Catholics on religious subjects, the study of the Scriptures, with the right of private interpretation, would effectually remove. No man by the study of the Bible alone was ever led into such errors—and though, through the imperfection of human understanding, erroneous views may sometimes be entertained, it cannot be doubted on a proper consideration of the matter, but that the evils of a free circulation of the word of God are not to be compared with those of restricting their use, and are infinitely outweighed by the good that is thus effected.

Translation of the above.

முகாமைத்துரையே,

தங்கள் விருப்பத்தின்படி ஒருவர் இரட்சிக்கப்படுவதற்கு என்ன செய்யவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு இந்த மறுமொழியை அனுப்பத் துணிவிடுகிறேன். அது சகலருக்குமொத்தமாகிற் கொள்ளுங்கள். அல்லலாதிற்றல்லுங்கள். ஆனால் அதற்கு முன் நான் ஒரு காரியம் மாத்திரம் உங்கள் தாரகையை வாசிட்பவர்களுக்குச் சொல்லவேண்டியது அவசரமாகக் காணப்படுகின்றது. அதென்னவெனில், எங்கள் குருமார் கியாயமாம்படி வேதபோதனைகளைச் சனங்களுக்குப் படிப்பிப்பாதிருப்பது மெய்யென்றோர்த்துக்கொள்ளவேண்டியது அவசரமாயிருந்தாலும் அவர்கள் தங்கள் பிரியத்துக்கடுத்த படிப்பினைகளினால் சமவேகபரணுடைய கற்பனைகையுள் திருச்சபை ஒருங்குகளையும் அழிக்கத்தக்க தீவிரவழியை வகையாகையிருக்கவில்லை. அல்லவென அங்கள் புத்தகங்களும் அப்படிப்பட்ட படிப்பினைகளைக் காட்டுகிறதாயிற்று. அப்புத்தகங்களை அதுசரித்து நான்கள் விவிலிய என்னும் வேத புத்தகத்தைத் தள்ளிப்போடுகிறதாயிற்று. விவிலிய என்னும் ஆசிரிய

க்கப்பட்ட புத்தகத்திலடக்கி இருக்கிற இரட்சிப்புக்கவசமான போதகங்களையே அப்புத்தகங்களிலே எழுதியிருப்பதினால் அவைகளைப் பயப்படுத்தித்தெய்த புத்தகங்களாகவும் விசுவாசிகளைத் தங்கள் விசுவாசத்திலுறுதியாக்கத்தக்க புத்தகங்களாகவும் அதுசரித்துவருகிறதல்லாமல் பற்றப்படியல்ல. இதுகாரியங்களைக் கவனமாகவும் நியாயமாப்படியும் யோசனைபண்ணிப் பாருங்கள். எங்கள் சுவாமியும் வேத புத்தகங்களும் போதிவிக்கிறபடி மறுமொழி எழுதச் சொன்னது என்னகோக்கத்தைக்கொண்டென்பதை அறிய வரும்புகிறேன்.

ரோமன் கத்தோலிக்க திருச்சபையைச் சார்ந்து விவிலிய என்னும் வேத புத்தகத்தையே தன் சீவிய நாட்களை ஒருங்குப்படுத்தும் புத்தகங்களைக்கொண்டு கிறிஸ்துநாதருடைய புண்ணிய பெறபெறுகளின் வழியாய் அல்லாமல் வேறொரு வழியாய் இரட்சிக்கப்படுவதென்ற முழு நம்பிக்கையுமுடைய ஒரு கிறிஸ்தவன் சொல்லவேண்டியபடி நான் "ஒருவர் இரட்சிக்கப்படுவதற்கென்ன செய்யவேண்டும்" என்ற கேள்விக்கு அப்போதையிருக்கிய பவுல் பிலிப்பிப்படிமுனிதின் மறியல் வீட்டுத் தலைவனுக்கு "கத்தராகிய யேசுக் கிறிஸ்துவை விசுவாசி அப்போது நீயும் உன் வீட்டாரும் இரட்சிக்கப்படுவீர்கள்" என்ற சொன்ன மறுமொழியையால் வேறொரு மறுமொழி சொல்லவேண்டியதில்லை. கத்தராகிய இடேசுக்கிறிஸ்துவிற்கொண்ட இந்த விசுவாசமும் இது அடையாளமாக அவருடைய உண்மையான திருச்சபையாகிய ரோமானு கத்தோலிக்க திருச்சபையிலே சேர்ந்து அவருடைய நாமத்தை அறிக்கையிட்டு அத்திருச்சபை விவிலிய என்னும் புத்தகத்தைக்கொண்டு திருவித்த ஒருங்குகளையுஞ்சுக்கரமேற்குணவும் அந்தரங்கத்திலும் வெளியரங்கத்திலுமாகக்கொண்டு அவைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டியதே இரட்சிப்புக்கவசமான காரியங்கள். இரட்சிக்கப்பட்டு நிறிந்து எங்கள் வேதம் போதிவிக்கிறபடிப்பினை இதைன்றதை நான் என் மனதினால் எடுத்ததென்றுச் சொல்லவில்லை. இப்படியே எங்கள் வேதம் போதுவிக்கிறதென்றதற்கத்தாட்டு "கிறிஸ்தியானி ஆலயம்" என்ற புத்தகத்திலிருக்கும் ஒரு கேள்வி மறுமொழிப் புத்தகம். அதின் பெயர் "விசுவாசப்பிரமாணம்" இதுதான் எங்கள் வேதபோதகம். இதை உறுதியாக அதுசரிக்கும்படி,

முன்னாடிச் சிரத்தை அடியிலூர் கொடிய முறிவுப்படி சரீரத்தை மூல்கிலங்கரத்தைப் பழந்துணிச்சால்லை மூடவே போர்த்தியிருக்கைக்,

கள்ளரிற் றலைவெண்க்கழுக்குருகின்கள கடைசுடந்ததோர் புயத்தைக் கன்னிகை தடைத்த திருமுக்கத்தின மாகடினமாமுனையிருப்பாணி,

உள்ளூற்பு பார்த்த கரங்களைப் பதத்தை யொள்ளிய வேலினூற் குத்தவுதரமுநீருமொழுதிய விவாலை யுயிர்விடுவனவுமென்னிதயமென் னவையராசத்யுபபகலு மிடைவீடாதிவையெல்லாம் மணத்தா வியானினத்திரங்க இரக்குவாயென்னையான் ஏகனே யேகநாயகனே.

என்பதே எங்கள் தினசெபமுத்தியானமுறிப்படி எங்கள் வேதம் போதிவிக்கின்றதென்பதைக் காணப் புரோட்டெஸ்டாண்டி மார்க்கத்தார் அதிசயப்படுவார்கள். எங்கள் வேதம் நல்ல போதகத்தையே படிப்பிக்கிறதென்பதை அவர்கள் உறுதியாகக்கொள்ளும்படிக்கும் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டவர்கள் அஞ்ஞானிகளாயிருப்பார்களாகில் அவர்கள் மனம் தெளிவாக இரட்சிப்புக்கவசமான காரியங்களைக்கொண்டெனவேண்டிதைத் திருத்தியாக அந்நியம்படியாயும் முகாமைத்துரையவர்கள் உத்தரவு தந்தால் முன் சொல்லப்பட்ட கேள்வி மறுமொழிப் புத்தகத்தைத் திறந்திலாத்துப்பண்ணி அல்லது மொழிபெயர்த்துப் பின்னொரு கடதாசிக்கொடுப்பேன்.

இப்படிக்கு உங்கள் தாழ்மையுள்ள பணிவிடைகாரணிய ரோமமார் கத்தையை அதுசரிக்கும் ஓர் பொடியன்.

பத்திராதிபநுத்தம்.

"ரோம மார்க்கத்தை அதுசரிக்கும் ஓர் பொடியன்" என்ன்கையொப்பம் 'லைத்தவர் இரட்சிக்கப்படுவதற்கென்ன செய்யவேண்டுமென்று நான்கள் மெலச்சுக்கிகையொன்றிற் கேட்கவேண்டிய அவர் கடிதில் எடுத்துப்பார்த்ததற்காக மெத்தச் சந்தோஷம். அவர் கணையவாயிருந்தால் ரோமான் சபையானது வேதவசனத்துக்கு மிகவும் ஒத்திசைந்து போகின்றது. அந்

தச் சபைக்குப் புறேடெலான் சபைக்குமுள்ள வித்தியாசமும் மெத்தவிலங்கு. இரட்சண்ணியத்தை அடைந்தகொள்ளும்வழியைப் பற்றிப் புறேட்டெலான் மார்க்கத்தார் எண்ணியும் எண்ணம் முழுதும் அவர் கட்டின வசனத்தக்கு இனக்கமாய்ப்போலதமயநிக் கத்தாராகிய யேசுக்கிறிஸ்தவிற்கொண்ட இத்த வசனமும் இதின் அடையாளமாக அவருடைய உண்மையான திருச்சபையாகிய ரோமான் கத்தோலிக்க திருச்சபையிலே சேர்ந்து அருடைய நாமத்தை அறிக்கையிட்டு அத்திருச்சபையிலியுடைய னும் புத்தகத்தைக்கொண்டு கிருபித்த ஏழுக்குகளை அந்தரங்கத்திலும் வெளியாக்கத்திலும் கைக்கொண்டு நடப்பதே இரட்சிப்பயிச்சபையின் காரியமென்று அவர் சொன்ன காரியத்தக்கும் எந்தநாயிருக்கின்றது. ரோமானு சபையார் அதுசரித்தவரும் வசனாப்பிரமாணத்தகும், அவர்கள் கைக்கொண்டவரும் போதனைகளும் வேதவசனத்தக்களைவிற்றிப்பகைக்கொண்டுபோருதோ வென்பதைப் பற்றித் தீர்க்கச் சொல்லிவிட்டு அதன்பின் லுல் புறேட்டெலான்மதத்தார் இரட்சிப்பைப் பற்றி அவர் சொல்லும் உண்மையைமேற்கொண்டு மேற் சொல்லிய போதனைகளைத் தவிர வேறென்றும் இரட்சிப்புக்கு அவசியமல்லவென்றே ரோமானு மதத்தார் சாதித்தவருமேது போல நாக்குக்குச் சந்தேகமல்லாமற் சாதித்து வருவோம். இனி இருநிறத்தலுமுள்ளவர்களுக்கு உண்டான வித்தியாசமென்னவெனில், திருச்சபையார் அதுசரித்தவரும் பிரமாணத்தினாலும் போதனையினாலும் உண்டாகும் வேதத்தின் தன்மையைப்பற்றி அவரவரே தன் மனம்போலத் தீர்த்து வரையறுத்துக்கொள்ளுதல் பற்றியிருக்குது. வேதவசனத்தினுண்மையைப்பற்றி அதன் உள்சூறையைப்பற்றி அவரவரே மனம்போலவும் இட்டபோலவும் வாசித்து விளக்கிக்கொள்ளலாமென்றும், அவனவன் செய்த பாவத்துக்கவனவனே பொறுப்பாளியென்றும், அவரவர மோசுடு செய்தால் அவரவரே உரித்தாளினன்றும் புறேட்டெலான்மதத்தார் சொல்லுகிறதற்குமாதிக் கத்தோலிக்கர் அப்படியல்ல ஒருவன் வேதவசனத்தை வாசித்து மோசமாய் விளக்கிக்கொண்டால் அதுதிருச்சபை முழுவிதிலும் உரவேண்டிய பழியென்று சாதிக்கிறார்கள்.

ரோமான் கத்தோலிக்கத் திருச்சபையாரென்றதனால் பாப்புவோ அல்லது சங்கத்தாரோ அல்லது இரண்டில்கூடியோ அவ்வது முழுத்திருச்சபையுமோ என்று தெளிவுற விளக்கிக்கொள்வது தெண்டப்பாயிருக்குது.

புறேட்டெலான்மதத்தாரைக்கத்தவர்களுக்கும் இது காரியத்தைப்பற்றி ஒரு பெரிய வித்தியாசமுண்டு அதாவது நாங்கள் பரிசுத்த வேதவசனத்தை எல்லாமறிந்தோம் வாசித்து விளக்கிச் சத்தியவழியைப் பின்பற்றும்படிக்கு அனைத்து எங்கும் இட்டமாய் அதிகம் முடந்தியுடனும் பத்தவரைக்கியத்தடனும் பரப்பி வருவதைக்கண்டு கத்தோலிக்கர் எங்கள் முயற்சிக்கு விரோதமாக எழுப்பி வேதவசனத்தை உலோகத்தாரணவரும் வாசித்து அதிச்சுருத்தி அதன்எளியத்தானே விளக்கிக்கொள்ளுதுண்டானால் தாங்கள் பின்பற்றுவரும் கோட்களுக்கு மோசம் வருமென்று பயப்படுகிறார்கள்.

மனிதருடைய சிவசாட்சியென்று சொல்லப்படும் மனச்சாட்சியைக் கட்டுப்படுத்தாமல் இட்டப்படுத்துவதே புறேட்டெலான்மதத்தார் மார்க்கத்தவர்களை உன்னமான மகிமையையிருக்கின்றது. இதற்குவிரோதமாக மனச்சாட்சியை ஒன்றுக்கு செய்யவிட்டாமல் அத்தைக் கட்டுப்படுத்த உத்தாரக்கொடுப்பது உத்தமமென்று பராமான் மதத்தார் சாதித்துவருகிறார்கள். இதற்குநாரணமாக பிறகிட்ட, துஆகடெம் ஆட ஆவணி மூ. யுகித் தி- பல் என்று பதினாறு கிறிஸ்தவர்களையெவர் சகல கொத்தரப்பிதாக்கள், வசப்படிமார்க்கணவர்களும் எழுதியனுப்பின பரிசுத்தப்பதினிகையிப்படி சனங்களுடைய மனச்சாட்சிக்கொண்டு நடக்க இடங்கொடுப்பது மிகவும் உத்யினமென்றும் பயித்தியமென்றும் தப்பித்தமென்றும் திருச்சபை ஏழுக்குக்கு உதப்பிலவாமற் போய்விடுமென்றும் எழுதினார்.

ரோமான் மதத்தார் தன்னுடைய சபையிலல்லாமல் வேறு வழியும் இரட்சிப்புக்கிடையாதெனச் சொல்லுகிறார். ஆயினும் காக்கனோ கிறிஸ்துநாதரில் வசவாசித்து மறுபடி பிறந்து உண்மைக்குக் கீழ்ப்படிந்து வேதவசனத்தன்னருத்தமீயித்தமென வரையறுத்து வருகிற காலம் வரைக்கும் கத்தோலிக்கர் எங்கள் மார்க்க விரோதிகளென்றும், பெரிய பாலிகளென்றும் நாங்கள் சாக்முன்னமே கத்தோலிக்கருடைய வசவாசித்துக்குக் கோட்பாட்டுக்கு

மும் இனக்கவராதபோலதன்டானுல் கச்சையாவே நகரத்தாக்கேதவாலோமென்று சொல்லுகிறார். ஆனாலும் காக்கனோ கிறிஸ்துவில் வசவாசம் வைத்த மனத்திரும்பினாலேயன்றும் மறுப்படி இரட்சிப்பையைக் கூடாதென்றும், இவ்விறமாய் ஒரு கத்தோலிக்க்கிறிஸ்தவன் மனப் பத்தியுடன் இதுகாரியத்தைச் செய்வதன்டானால் அவனுடைய வசவாசமோசமெய்வசவாசரணமாயிருந்தாலும் அது அவனுடைய வசவாசத்தின் பவகுடெல் அவன் குணப்பட்டதனால் அடைந்த பலனோடும் சரிக்கடடிப்போமென்றும் இவ்விறமாய்க் கத்தோலிக்கர் செய்தவருவதன்டானால் அவர்கள் கத்தேமென்றி இரட்சிக்கப்படுவார்களென்றும் நாங்கள் கம்பி வசவாசித்து வருகிறோம்.

இரட்சிப்படைததற்கு ஏதாவதுயோசனை இருநிறத்தவர்களுமெடுத்த கியாயக்களைத் தாரகையவாசிப்பவர்கள் கெட்டபடியுய்த்துணர்ந்து எங்குகிறுத்தவர்களுக்குமுள்ள பதேத்தை உன்னகியாயமாய்படி வேதவசனஞ்சொல்லுகிறதெனவாக லொயறுப்பார்களென்று கம்பியிருக்கிறோம். மனச்சாட்சிக்கிரித்தான காரியங்களைப்பாப்பென்பவர் எங்குக்காகத் தீர்க்கிறதற்கு உரித்தைக்கொண்டிருக்கிறதற்கு நாக்கிடக்கொடுத்தபோல நாக்கள் அசிரணுணத்துக்கு ஏதுவிலாதபடி எங்கள் சரப்பாட்டையும் அவர் தீர்ந்துவருமேதுபோலேயிருக்குது.

இதுகாரியத்தைப்பற்றி உரோமானு சபை எண்ணியிருக்கும் எண்ணத்தின் தொற்றம் மிகவும் வெளிப்படைபாயிருக்கின்றது. அவர்களுடைய உள்வசவாசம் எவ்விறமாயிருந்தாலும் அத்தலுண்டாகும் பவன் சமவருக்கும் வெளிவரக்கமாயிருக்கின்றது. அபென்னவென்றால், கீழ்த்தரமான உரோமானுக்கத்தோலிக்கர் தீர்த்திய இரட்சிப்பையையும் வழியைப்பற்றிச் சந்தேகமெனும் அநியாத்ருக்கிறார்கள். அவர்களுடன் சாவகாசம்பண்ணுதவர்கள் கிறித்தவாசனப்பார்க்கிலும் கன்னிமரியாளுக்குத்தானே அதிகக் கணத்தேசுத்துக்கிறுக்கொன்றும் பாப்பரனுடைய வர்த்தையிலும் அவர்-ன் குருமாருடைய வார்த்தை அதிக மேம்பட்டதாயிருக்குதென்றும் சொல்வார்கள். மேலே பிரகாசஞ்செய்திருக்கும் கடிதத்தை எழுதினவருடைய கோட்பாட்டுக்கு மற்றும் ரோமானுசபையார் ஒத்ததீர்மானங்களையிடல் அவ்வாறுடைய சபையானால் அகமென்பெருக்குள்ளே இருடைய ததவல் அநியாமையென்றும் பாவம் முழுத்தேசுத்துக்கு மார்க்கவெய்க்கைப்பற்றி அவர்கள் ஆகிடமாக இடப்படிப்பட்ட எண்ணக்கைப்பெற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள் என்று அறிவார்கள்.

அவர்களுக்கென்று கிடமித்த போதகர்வழியாவன்றி வெறெவ்வழியால் இவ்விற வலியக்களைக் கற்றுக்கொள்ளக்கூடும்? இடப்படிப்பட்ட தப்பித்தமான் கோட்பாடுகள் அவர்களுடைய போதகர்வழியாய் அவர்களுடைய மனத்திலுட்பட்டு கிண்ப்படுவதன்டானால் தங்கள் கிறித்தவாசுப் பாழ்ப்பட்டுப்போன ஆத்தமக்கலுக்காகப் பராபரனுக்கவர்கள் என்ன கணக்கொப்புவிக்கக்கூடும்? மதவெய்யத்தைப்பற்றிக் கீழவகையான கத்தோலிக்கர் எண்ணியும் எண்ணமெல்லாம் வேதவசனத்தைப் படித்து அதனருத்தத்தைத் தன்மட்டு விளக்கிக் கருத்தரைப்பண்ணுதுதிலு நீக்கப்பட்டுப்போமென்பதற்குச் சாதகமில்லது. வேதாகமத்தைக் கற்பனையுமாத்திரம் ஒருவன் உவயித தப்பித்தத்தக்கு ஒருக்களும் உட்படமாட்டாவ. மனிதா சற்றே அறியக் குறைச்சலுள்ளவருளதிலு, சிலவேளைகளில் வேதவசனத்தைப்பற்றி மோசமான எண்ணத்தைக் கொண்டிருந்தாலும், அதுகருத்தை உற்றுணர்ந்து பாப்பதுண்டானால் அது வேதவசனத்தைப் பரப்பினதிலு வந்த மோசமென்று எண்ணக்கூடாத. ஏனென்றால் அதிலு வரும் பலனுக்கொன்றும் எதிர்த்தவையொட்டாதது.

We are most happy to give insertion to the following communication, correcting the erroneous impression we gave publicity to in a late No. of the Star, in our notice of the Plantation Mission, Kandy, that coolies on estates were employed on the Sabbath. We have understood that there are many Europeans in India who reject the *divine obligation* of the Sabbath, and we have heard of one instance, at least, on the continent, where labourers were employed on that day. We are glad to know that such is not the practice in Ceylon, and we hope it may never be. It would be well, however, for Proprietors of estates to consider whether they are not in a sense accessory to the profanation of the Sabbath by not removing the necessity. (U

it is in their power to remove it and we think it must be) of their laborers flocking into Kandy "by thousands every Sunday to buy provisions for the week." Certainly every one who loves the sanctity and rest of the Sabbath must feel that nothing is more dissonant to the proprieties of the day than the scenes of a common native bazar.

To the Editor of the Morning Star.

DEAR SIR,—I hasten to correct an erroneous impression which you have received respecting the employment of coolies connected with the Coffee Estates around Kandy, on the Lord's day. Though it is no where said, in the Report of the Plantation Mission, that the Coolies were exempted from working on that day—it being thought unnecessary to specify a fact so generally known—I regret that any remark should have led you to infer a contrary idea. I am not aware that on any of the Estates in the central province, belonging to Europeans, or Natives professing Christianity—the coolies are required to work on the Lord's day. It is however much to be regretted that they have not another day or half a day allowed them by their Masters,—as they now flock into Kandy by thousands every Sunday, to buy provisions for the week.

Two or three of the Estates are visited on the Lord's day, but it is evident that to compass so many as eighteen estates,—located in some instances 20 miles from each other,—it is necessary to devote every day in the week to the work. It is therefore when estates are visited on working days that the Proprietors allow the coolies one hour's cessation from labour to hear the Gospel preached.

The expenses of the Mission are about £3 per month, and the subscriptions amount to not quite half that sum. Hereafter a yearly abstract of donations and expenditure will be published. It is contemplated to employ additional agency as soon as possible and as that will involve increased expense, it is with much pleasure I notice your willingness to receive donations towards the object, and I trust many friends of the Redeemer will be found willing to aid by their pecuniary contributions the spread of the Gospel among those who, notwithstanding their temporal debasement, have souls as valuable as their own. Believe me, yours truly,

Kandy, Aug. 22d, 1843.

C. C. DAWSON.

புதினச்சங்கதி.

இலங்கைத்தீவைச் சார்ந்த கனம்பொருத்திய நியாயலோசனைச் சங்கத்தாரின் நியாயவிசாரணைகளைக் குறித்த ஏற்பாடு.

இலங்கைத் தீவைச் சார்ந்த நியாயவிசாரணைகளைக் குறித்து ஆலோசனைச் சங்கத்தாரின் சம்மதமும் ஆலோசனையுமுட்படக் கவணர் அவர்கள் செய்திருக்கும் ஏற்பாட்டின் விபரம் முழுமையையும் இப்பொழுது எடுத்து விபரமாய்ச் சொல்லச் செய்ய மில்லாதபடியில் அவைகளைச் சுருக்கிப் பொழிப்பாகச் சில காரியங்களை எடுத்துப் பின்னற் காட்டுவோம்.

பிறகிட்ட ஆவணி மீ. யதி. திகதிலின்று கூடிய ஆலோசனைச் சங்கத்தின் வரலாறென்னவெனில், "கனம்பொருத்திய சுப்பிரீக் கோட்டில் இப்பொழுது நடத்தவரும் ஒழுக்குச் சட்டத்தைத் திருத்திப் புதுப்பிக்கவும், கீழ்க்கோடென்று சொல்லப்படும் டில் திரிகட்கோட்டிலும் அப்படியே இப்பொழுது பரம்பிவரும் கட்டண முறைகளை மாற்றித் திருத்திப் புதுப்பிக்கவும், பிறக்கிராசி அல்லது அசேசர் என்று சொல்லப்படும் நடுவிரிவாமல் தீர்ச்சு மபடிக்கு டில் திரிகட்கோட்டுக்குக் கீழான கோடுகளை வைக்கு ம்படிக்கும், போலீஸ் என்று சொல்லப்படும் கோடுகளை லதாயித்துப் பாரமற்றமுற்றங்களை விளக்கித்தீர்க்கவும், கிறிமினல்க் காரியக்களைப் பற்றிப் பெறமான நீதி செலுத்தவும், கிணற்றில், ஆற்றில் விழுந்து அல்லது பாம்பு கடித்து மரத்தால் விழுந்து மரத்தில் மூத்து சூதியாய் மணிர்த்துப்போன பிரேதத்தைப் பற்றிக் கெட்டியாய் நியாயத்துடன் விசாரணைபண்ணவும்." கட்டண ஒழுக்குகளுண்டாகவேண்டுமென்று எங்கள் அபிபுத்தமத்தவமகத்துவம் பொருந்திய இராக்கினியல்களின் நிபரயதூர்தரராகிய அத்தவக்காத்து நயிலூர் கேட்டுக்கொண்டார்.

மேலும், யுக் திகதிலின்று கூடிய ஆலோசனைச் சங்கத்தின் வரலாறுவது, "கிறிமினற் காரியக்கலை சுப்பிரீக் கோட்டுக்குச்சாட்சிசொல்லச் சித்திவிட்டெழைக்கப்படும் எப்பிரிப்பட்ட சாட்சிக்காரருக்குப் பக்கால் செலவுபடி கொடுக்கவேண்டுவதவசியமென்பதைப்பற்றி அத்தவக்காத்து நயிலூர் ஒழுக்குபண்ணவேண்டுமென்று சங்கத்தாரைக் கேட்டுக்கொண்டதற்குச் சொன்ன நிபரயமென்னவெனில்

சிலபேர் தங்களுடைய கிடுகிடுகைகளைக் காணவேண்டுமாயின், அல்லது சில காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமாயின் சுப்பிரீக்கோட்டுக்கு நுள்பாக விளங்க இருக்கும் மறிபற்காரரிடம் போய் அவர்களைத் தனதுபண்ணிக்கொண்டு தங்கையுஞ் சாட்சியாகச் சித்திரித்துப்போட்டார் பணந்தருவோமென்று சொல்ல மறியற்காரரும் அவர்களைச் சித்திரிக்கும்பொழுது அவர்கள் மெத்தச் சொசாக உலாத்திப்பயனம்பண்ணிக்கொண்டு கவரணையேற்றிச் செலவாகச் சாப்பிட்டுக்கொண்டார்கள் நினைத்த காரியத்தையுற் செய்து திரும்பவுந் தாங்களிருந்துவந்த இடத்துக்குக் கவரணமெடுத்துச் செலவாகப் போகிறார்கள். இதுகருமத்தை இனிமேல் விடக்கூடாது. இனிமேல் ஒவ்வொரு கிறிமினற் காரியத்துக்கும் மெத்த அலவியமான சாட்சிக்காரருக்கேயல்லாமல் மற்றவர்களுக்குக் கவரணமெத்தால் யாதொரு செலவாகுதல் படியாகுதல் கடைக்கமாட்டாது.

மதுரை.

வாந்திப்பிராந்தி—சகலவித நோய்களுக்குமிடமான தேகத்தைப்பொருத்திய மனிதன் படும் எந்த நோயினும் அதிகம் பிராந்திய உலகம் நடுங்குகொடுக்கத்தக்கதான கோதாரி வியாதிக்கொஞ்சநாள்க்குமுன் அதிகம் வேகத்துடன் சிலகங்கையிலுலாவல்தும் இப்பொழுது சற்றே இளக்கங்கண்டிருக்குது. திண்டிக்கல் வயதும் இந்த வியாதி கொஞ்சத்துக்குக்கொஞ்சம் பரம்பிவந்தாலும் பிறகிட்ட வருடத்தில் நடத்ததுபோல அங்கம் பேர் இவ்வருடத்தில் சாகவல்ல.

மதுரை.—ஆவணி மீ. யதி. அமெரிக்கன் மிசியோனார் சிலகங்கையிற் கட்டப்பட்ட தேவாலயம் முற்றும்முடித்துப்போயிற்று. அங்கே வேலைசெய்துகொண்டுநின்ற கூவிக் காரரில் ஒருவன் ஏரக்குறைய உய் முனத்துக்குரமரான சாரமரத்திலிருந்துகீழேவிழுந்து ஒரு என்பாருதல் முய்யாதது பெரிய ஆச்சரியம். அவனுக்குடனே இறந்தமெடுத்து இப்பொழுது மெத்தச் சுகமாயிருக்கிறார் திருப்புவனத்திற் தேவாலயம் கட்டமுட்டக் கட்டமுடிந்தாயிற்று. மதுரையிற் தேவாலயம் கட்டப்பட வருகிற சேவலாய்க்கிழமை அந்திபாரம்போடவிருக்கிறார்கள்.

சென்னபட்டினம்.

சென்னபட்டினத்தைச்சார்ந்த கோவறமேத்தாரால் இப்பொழுது கிருதிக்கப்பட்ட கட்டணமுறைகளை ஒன்றென்னவரனூல், சென்னபட்டினத்திற் பிறவூவர்க்கெவரென்கிணும் வந்து குடியிருக்கச் சம்பவீத்தால், அவர்கள் இப்போதானே அதிகச்சுமாத தாங்கெனவீட்டியிருந்து வந்தார்களென்றும், எப்போ வந்திறங்கினார்களென்றும், என்னதொழிலென்றும் தெரியப்படுத்தவேண்டுமென்றும், அப்படித் தெரியப்படுத்தாதேபோகில் அவர்களைப் பிடித்தமறியப்படுத்த வேண்டுமென்றும் கட்டண கிருதித்த லுண்டாயிற்று.

Belgaum—பாலகம்.

பரிசுத்தமான சடலத்தைப் பொருத்தினவரென்று காணப்பட்ட ஒரு பிராமணக்குருக்கன் கொஞ்சநாள்க்குமுன்னே கனவெடுக்கத் துணிந்ததினற் கெடெய்யாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு விளங்கினவேளையில் தான் கனவெடுக்கத்துணிந்தது நிச்சயத்தானென்று தன் வாயாலே சொல்லியிருக்கிறார். இத்தக் கின்பிராமணக்குருக்கன் போனவீட்டெல்லாம் பரிசுத்தமாய்விட்டதென்று சகல்கள் திறந்தரு முன் எண்ணியிருக்க எண்ணமெல்லாம் இலகமாததைக் கிந்துக்கொண்டிருந்த கிண்பிணங்குச் சாமானமாய்ப் போச்சுதே!

காகிதப்பிரத்தியுத்தரம்.

"குட்சாதிக்குட்சமுலீம்" என்று கையொப்பம் வைத்தவர்கோ எழுதின உற்பத்தியாகாண்டம் ஆக உடம் அதிகாரங்களைவாசித்துப் பார்த்தாரானால் அதில் உகாரும் இலகவேலும் ஆபிரகாம விட்டுப் பிரித்து பரபரன் ஆபிரகாமிடத்தில் அவனுடைய ஒரே பெருண புத்திரனைப் பலசெலுத்துமபடி கேட்ட நேரத்தில் அவர்கள் இருவரும் போய் பேரன் என்ற கார்டுந் சஞ்சரித்தார்களெனக் காண்பார். ஆபிரகாமுடையசொர்த்தப் பெண்சாதிபியும் அவனுக்கொரேபெருண புத்திரன் பிறந்தபடியானும் இலமேயே உரிமைச் சந்தரத்துக்குப் பங்காளியல்லாதுபோனது இலமேயும் இசாக்கு"ஒரேபெருண புத்திரன்" என்றழைக்கப்பட்டான், நசாக்கினூலே உணக்குவித்துண்டாகும், மோசே, உற்பத்தியாகாண்டம், உ.உ. ௨௨.

SUMMARY OF NEWS.

JAFFNA.

Jaffna Legislative Council.—We give in this number the proceedings of the Legislative Council, presuming that many of our readers will be interested and instructed by an account of its doings. The length of them has constrained us to publish an additional sheet as a Supplement, which has occasioned some delay in the publication of this No.

MY DEAR STAR,

Please whisper to the Judge of this District that the dancers from the continent have again come to Jaffna to devour the wealth and health of the people and ruin their eternal welfare. Yours most obediently,

POTHOS.

Small Pox.—Of the eight cases of small pox noticed in the last number of the Star, 1 is dead, and the other 7 are discharged on certificate. Five other cases of small pox are reported to have occurred at Pt. Pedro.

A Cheetah lately entered the village of Oodoopty and seriously wounded seven persons; the animal was subsequently shot.—*Communicated.*

MADURA.

18th Aug.—The Church (Am. Mission) at Sevagunga is nearly completed, and a bright ornament it is to the place. One of the workmen fell from the scaffolding last week to the ground, a distance of about 40 feet, and strange to say not a bone was broken, though he was badly bruised. He was immediately bled, and appears now to be doing well.—The steeple of the church at Tirupoovanam is also nearly completed. The foundation of the church at Madura is to be laid next Tuesday.

Aug. 26th. Cholera has been raging to an alarming extent at Sevagunga, but is now subsiding. A few cases have also occurred at Dindigal, but the disease is light compared with what it was last year. The improvements in and about the fort of Madura, are carried on with spirit.

Birth.—At Dindigal on the 31st of August 1843, the wife of Mr. G. D. Kittoo, Garrison Writer, of a son.

MADRAS.

By a recent Government Order all foreigners residing in the Presidency are required to report forthwith what country they are of—the period of their arrival, occupation, &c. under default of which they are to be placed under personal restraint.

BELGAUM.

A correspondent of the *Madras Record* states under date of August 29, —that a Brahman priest, whose person was considered so sacred, that when he approached a house, it was hallowed by his presence, had lately been detected in an attempt at robbery, and had confessed his guilt.

BOMBAY.

Attempt at Mutiny.—The Bombay papers state that Capt. Cormien of the ship *Benares*, which arrived from Bencoolen on the 6th August has charged certain Parsee passengers with inciting the crew to mutiny for the purpose of taking the vessel into a foreign port. The subject is under investigation. It is stated that the friends of the Parsees have offered Capt. Cormien 5,000 Rupees to withdraw the complaint.

A new discovery in the Belvidere case.—An old brahmin of the name of *Senje Annul*, was lately brought before the Police on a charge of conspiring to defraud the insurers of the cargo of the ship *Belvidere* (which was burnt some months ago) to the amount of 70,000 Rps. Information was given against this man by one of the gang of robbers lately detected.

Errata.—The annuity granted by parliament to the Princess Augusta, is stated in our last to be £ 7,000. It should have been £ 3,000.

TO CORRESPONDENTS.

“A Lover of good character” is declined; if a “Witty Moslem,” will read Chapters xxi. and xxii. of Genesis he will find that Hagar and Ishmael had been sent away from Abraham and were dwelling in the wilderness of Paran at the time God commanded Abraham to offer his *only* son Isaac. He was called his *only* son, as being the only one born to him by his proper wife, and as Ishmael was then entirely separated from the family interest. “In Isaac shall thy seed be called” Gen. xxi. 12.

“A Native Protestant” and “A Roman Catholic” will be inserted in a future No.; the request of “A Student” is under consideration; “A Student at Mulai,” had better ask his question of his teacher. “Chettampalam Canapathé” “J. W.” “No matter who,” “a student” Madura, when we can find room; “A Balance” is referred to p. 294, Vol. II. where he will find certain questions proposed for him to answer, with this remark appended “It is proper that we require, in behalf of our readers an answer to these questions before engaging in any further discussions on the subject of our former remarks.” The reason his former communication was passed in silence was because he did not take notice of these questions: we would commend them again to his notice.

அறிவித்தல்.

இத்தாற் சகலரும் அறியும்படி இலங்கை வடபகுதிக்குச் சேர்ந்த அல்கைப்பட்டிக்கு அடுக்கலிருக்கும் முத்துப்பாளில் இவ்வருஷம் அற்புத மாதத்திற்குப் பதினைந்துதோணிவிட்டு நாலு நாளைக்குக் குளிப்பித்தெடுத்திக்கொள்ளும் விலைக்குக் கொள்ளப்பிறிபமுள்ள பெயர்களிடம் அடுத்தவருகிறபுரட்டாதி மாதம் உடுதிகதி அளவும் யாழ்ப்பாணம் ஏசுமறுத் துரைடவர்கள் புறப்போசல் வாங்குவாரென்றறிவிக்கப்படுகிறது. புறப்போசல் தோணிகள் முழுதுக்கும் அல்லதொரு பகுதிக்கென்குதல் கொடுக்கலாம். கேட்கும் விலைபைக் கோவாணமேந்தாருக்கேற்படுத்தி அதிப்பண்ணப்படும் தீர்ப்பானத்தை உடற்கையுள்ளவர்களுக்குத் திவக்கப்படும்.

NOTICE.

Notice is hereby given that tenders will be received by the acting government Agent for the Northern Province until the 25th September next, from persons wishing to purchase the right of fishing the Pearl Banks of Allapitty, in the Jaffna district of the Northern Province for 4 days with the number of 15 Boats in the Month of October this year. The Tenders may be for the whole or for a part of the number of Boats, and the offers made will be submitted to government, and the decision will be made known to the parties concerned.

Jaffna Cutchery, } E. H. SMEDLEY.
31st August 1843. } Acting Government Agent.

TO SCHOOL MASTERS.

WANTED immediately, a SCHOOLMASTER who is capable of teaching English grammatically, Geography, with the use of the globes, Mathematics, and Natural Philosophy. A Native Christian, who has had some experience in teaching will be preferred.

Apply to the Rev. P. BATCHELOR, Negapatam.

CONTENTS. அடவணை.

Beschi's Instruction, &c.	181	புறக்கம்.
Phenomena of Eclipses	182	வேய்யொருக்கம் ரஅக்
Abbott's Lessons on Morals	193	செக்கனெற்பவலினக்கம் ரஅக்
Mr. Poor's Letter to his late Pupils No. x.	184	கன்னேறி மூன்றவது ரஅக்
Statement of schools under the care of Am. Madura Mission	185	கடிதங்கள் ரஅக்
Communications	186	கிறித்தவன் புரணசெற்குண
Rules for the conduct of a Christian Life	187	குறிக்கவேண்டுமென்ப
Scriptural Proofs, &c.	ib.	தைப் பற்றி ரஅக்
Pancha Tantra Katei	188	கிறித்தமார்க்கம் ib.
Anecdote of Galileo	ib.	பஞ்சதந்திரக்கதை ரஅக்
Cural—Panchangum	ib.	கவியியோவின் கதை ib.
Legislative council	189—192	குறும்—பஞ்சாங்கம் ib.
Answer to the inquiry—What shall I do to be saved?	192—194	கடிதம் ரஅக்
Summary of News	196	பத்திராபிபுத்தரம் ரகக—ரகசு
		பதினக் சங்கதியை ரககி

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

[புத். சத். டிஅ.] துஅசாஉவூ. புரட்டாத் மூ. உஅ தெயத் வியாழக்கிழமை, Thursday, September 23, 1843. [Vol. III. No. 18.]

வேத்யரொழக்கம்.

யிசு. அதிகாரம்.

வழிதப்பினவரோடே துழைந்து தம்மோடிழுத்தல்.

(On becoming all things to all men.)

இதிலே சொல்லப்போகிற உபாயம் ஆத்தமங்களை யீடற்ற மிசுத்த ஆசைதேடியெடுத்த தேவகுத்திடானே. இந்த உபாயம் வீச்சுஷ்டமாய் அஞ்ஞானிகளைப்பற்றி வேண்டியதாமே. அந்நொய்செய்திஷ்ட சின்னப்படுவருதினப்படியே சிலர்தீர்த்தகல்லாரையுங் கரைபெற்ற ஆசையுண்டாமாதினும் தியாயத்தப்பினவாசை ஆதலால் அது கல்லதல்லவென்றார். அப்படியே சிலர் அஞ்ஞானிகளைத் திருப்பவேண்டுமென்று அவர்களைக் கண்டவுடனே அவர்கள் வணங்குத் தேவர்களைத் தூஷிணித்து நடக்கும்வழியைப்பயிற்று உங்களுக்கு நரகமே கத்பென்று தீர்வைபிடுகிறப்போலே பேசுவார்கள். அதைக்கேட்டவர்கள் உடனே மனிதர்கொண்ட பகையால் இருகாதடைத்துச்சொன்ன தியாயங்களிலொன்றுங் கெளரீகள் ஆகையால் இப்படிப்பட்ட உபதேசிகளுக்குமனிதரீடேற்றத்தின்மேலாசையுண்டென்றும் தியாயத்தப்பினவாசையென்னப்படுமே முக்சொன்னபடி புறத்தியாய் காணையும் மனைசையுந் திறக்குக்கோல் அன்பு தாசைக்கொண்ட நம்மேல் அவர்கள் அன்புவைக்க அவர்களோடே துழைந்தவன்போல அவனைவன் றொழிக்களுக்கேற்ற வசனங்களைப் பேசத்தவங்கி மென் மென் தம்மோடிழுத்தாற்போலப் புண்ணியத்தின்மேலும் பாவத்தின்மேலும் பேச்சுச்சாயக்கொண்டு பூவுகின் வாழ்விலிவாமையும் சாவினிச்சயமும் காட்டிச் சாவோடயியாத ஆத்தமத்தைப் புண்ணியமும் பாவமுடொழிய மற்றொன்றும் பின்செல்லாமையாற் புண்ணியமொழியத் தேடத்தரும் மெய்யான கன்மை வெறிலைபெய்தும் பாவமொழிய அஞ்சத்தஞ் தீமைவெறிலையென்றும் பொருத்தச்சொல்லுந் கேட்டயாவாக்குஞ் சந்தோஷமாகும். நடவன் முதலாய் கையாடின உத்ததைக்கண்டாற் சந்தோஷப்படுவோடுவனின்? இத்தப்படியே புறத்தியாயம்மணியில் உபாயமாய் துழைத்தின்பு கட்டினியற்கை இன்னதென்று தானுக்காட்ட அவனுக்கேட்க வணிகம். மெய்யானசுவாமியை அந்தாராய்ச் தாராதனைசெய்வது எல்லாப் புண்ணியங்களிலும் புண்ணியமென்பாய். அதில்லாதால் மற்றப்புண்ணியங்கள் உயிரில்லாப்பினமாகி அவைகொற் பலவென்றல்லபென்பாய்.

இராசாவுக்குச் சொந்தவேண்டிய பகுதியைத் திருமென்றிரப்பொர்க்கெத்தால் இராசா விடுவானென்பாய். கம்மைப் படைத்திரட்சிந்த காநரிக்குள்ளேயுள்ளிருந்து அவருக்குச் சொந்தவேண்டிய வழிபாடுகளை திறமைவெற்றி மற்றத்தருமங்களைச் செய்தால் அவருக்குப் பிரியமும் கமக்கு லாபமுமாகுமென்பாய். இந்த தியாயங்கையறிப்பாவன் எனைபடித்திருத்தாலும் ஒன்றுமியாபென்பாய்.

“கற்றதனூராய பயனைக்கொல் வாலறிவனற்குடொழாஅரெனின்” இத்தப்படியே மெய்க்கடவுள்வாயிய ஆசைகின்றியின்பின்பு மெய்யான தேவலட்சணமெதென்று சொல்லி அதில்லாதார்தேவரவலவென்றுகாட்டி அவன் மனம் கோவாமலும் அவன் வணங்கவலதுக்களைத் தேவரவலவென்றும் வணங்கத்தரும் மெய்யான கட்டவுச் ஒருவரென்றும் எளிதாயொப்புவித்து அஞ்ஞான இருகை கீக்கிச் சத்தியவேதத்தன் திருவினக்கெதப்பச் செய்வாய். இதுவே வழிதப்பினவரோடே துழைந்து தம்மோடிழுத்தலொன்றும். மகாத்தமாக்கெல்லாரும் இத்தத் தேவகுத்தியால் மட்டிலல்லாத மந்தரைக் கரையெற்றினதறிவோம். அப்படியே அந்நொய்செய்திஷ்ட சின்னப்பர் அருவாரோடேருது மகிழ்வாரோடு மகிழ்த்து எல்லாரையுங் கரையெற்ற எல்லாருக்குமாரெனென்றார். அப்படியே அப்பாவைதவரோடொப்பாக உலகெல்லாம் பேசுகாதருக்கடிமைபாதத்தெரிந்துகொள்ளப்பட்டஅந்நொய்செய்திஷ்ட இஞ்ஞானியாரும் சத்தியாசம்பன்னுமுள்ளே முதலாய்ச் செய்வத்திற்பெரிபவெருவணக்கெரையெற்ற அவன் குதாடினவிடத்திற்பொய்த்

தானுஞ் குதாடச் சம்மதித்தார் * இதோ வழிதப்பினவரோடே துழைந்தவகை. இனித்தன்னொடிழுத்தபடிமையச் சொல்லவ. அத்தெப்படியென்னில் எனக்குப் பணங் காகில்லையானும் கானே தோற்றமெனில் ஒருமாதம உணக்கடிமைத்தொழிவிச்செய்வென், உமக்குத் தோர்வியாகுவோ கீபே ஒருமாதமாக நான் சொன்ன கருமத்தைமுடிக்கக்கடவீரென்று இஞ்ஞானியார் கேட்க அவனுந் சம்மதிக்கவியாடினவிடத்தில் இஞ்ஞானியாருக்கு வெற்றியாச்சுது. அப்போது ஒருமாதமாக நான் சொல்லிக்கொடுக்குந் தியானங்களைச் செய்வீராகவென்று சொல்ல அவனுந் சொன்னபடி கேட்க அத்தத்தியானம் முடியாமுள்ளே வேறே மனிதனுடைய பாவவழியைவிட்டு மற்றவர்க்கும் புண்ணியவன்க்காக மரணபரியத்தம்நின்றுகொன்று இஞ்ஞானியார் சரித்திரத்தில் எழுதினதறிவோம். ஆகிலும் சொன்னபடியே வழிதப்பினவர்களோடே துழைவதொழிய அவர்களோடேதானும் வழிதப்பினவரால் கல்லதல்ல. ஆகையால் அவர்கள் தன்னைப்பிறகே திருக்கவெட்டாமல் தானே துழைத்தின்பு அவர்களைத் தன்னொடிழுத்து கன்னெறியிலே கொண்டுவிடுவதே காறியம். விழுந்தவனைத் தூக்கத்தானும் விழுவோ அனைத் தூக்கத்தானே குனிந்து சாயவேண்டியதாகிலும் தான் குனிபும்போது கூடவிழாதபடிக்குக் காலை கன்றுமுன்றி அவனைத் தூக்குவானவனோ? அப்படியே கருமம் புறத்தியாசைக்கொண்டபொருளின்மேலாகிலும் பெருமைபின்மேலாகிலும் குனிந்தவனைப்போலப் பேசத்தவக்கிஞாலும் கமக்குமதினமேலாசையிக்குக் கூடவிழாதபடிக்கு இருகாலாக விசுவாசமும் கம்பிக்கையும் சத்தியவேதத்தில் கன்றுமுன்றிப் புண்ணியத்தால்வருந் செய்வத்தின்மேலும் மொட்சத்தால்வரும் பெருமையின்மேலும் பேச்சுக்கொண்டுவிட்டு லெனக்கவாசையில் விழுந்தவர்களைத் தூக்கித் தம்மோடி அறநெறியில் இழுத்துக்கொண்டுபோவதே கருமம் ஆகையாற் கூடச் சிறிற்சுப்பதைப் பாடுவானும் வீலைக்கதைகளைச் சொல்பவனும் சரசுஞ்செய்வனும் விழுந்தவனைத் தூக்கக் குனிந்தவனெடு பொப்புவோ? அல்ல, கூட அவனெடுகேட்குமுறியிலே விழுக்கறவனென்பது தியாயம். உலகெல்லாம் கரையெற்றவேண்டுமென்ற குறும் ஒர்ப்ப பொய்யாகிலுஞ் சொல்லத்தக்க பாவம்க்றிப்புறத்தியாருக்குச் சந்தோஷமாகி அவர்கள் பொருத்திச் சொல்லப்போகிற தியாயங்களைக்கேட்க திறமைத்தப்பிரம் அவர்களோ துழைத்தின்பு தம்மோடிவருகை அறநெறியிலிருக்க வர்த்துவதே மனிதரைக் கரையெற்ற மெய்யான ஆசையுன்னவர்க்குச் செய்புத் தேவகுத்திடானே.

யசும் அதிகாரம் முற்றுப்பெற்றது.

மகம்மதுசமயநூல் கூ. — AL KORAN.—No. 9.

The History of Ishmael and Isaac continued.

இலமவேல் இசாக்கென்பவர்களுடைய சரித்திரஞ் சொல்லியது. கோருளிலே இலமவேல் ஈசாக்கென்பவர்களுடைய சரித்திரஞ் கருக்கமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருப்பதினும், பூதர் கிறிஸ்தவர்க்கம்மகம்மது மாரிக்கத்தாரவர்களைச் சற்றேகிர்த்தமாய்க் கொன்றென்னுந்நபடியினும் இவ்வகை அவர்களுடைய முழுச் சரித்திரத்தையும் மூசாகயி எழுதின ஆகமத்தவருக்கேட்டுக்கூடும். கடைசியாக வந்த உதயதாரகையில் இலமவேலுடைய சனனத்தைக்குறித்தவருத்தமானத்தைச் சொன்னோம். ஆளுவ்ச்சுஞ்சிதை யில் இலமவேல் பிறந்த மூன்றாம் வருடத்திற் கத்தர் மதபடியும் ஆபிரகாருக்குத் தரிசனயாகி அவனுக்கு வினம்பினவைகளைச் சொல்லுகிறோம். அதாவது, மோசே ஷ. அதி. ஷ. ௨௧. அதி. ௧-௨௧.

பின்னூத் தேவன் ஆபிரகாருக்குச் சொன்னது, உன் மனைவியைச் சாராய் என்னும் பேரால் அழையாதிருப்பாயாக. சாராளே

* ஓவா செய்ததேவத்தக்கினக்குமோ? ஓவாவே, கன்மைவரும்படிக்குத் திறமைசெய்வதே தவறென்ற உரோமபிரியினுள்ள கிறிஸ்தவர்களுக்குப் பவுல் எழுதின நிறும் கம் அதிகாரம் அம். வணக்கவெளித்தால் யிசுக்கும்

ன்பது அவனுக்குப் பேர். என் அவனை ஆசிரவதித்து அவனாவே உண்டொரு குமாரனாய் தந்த அவனாற் சனக்கட்டவ்களுண் டாகவும். அவனாற் சனக்கட்டவ்களின் இராசாங்குண்டாகவும் அவனை ஆசிரவதிப்பெனென்றார். அப்பொழுது ஆசிரகாம் வ ணக்கமாய் விழுந்து சிரித்து நூறவயதானவனுக்குப் பிண்டி பிற க்குமா? தொன்னூறு வயதான சாராள் பெறவாளா? என்று த ன் இருநயத்திவெண்ணித், தேவனை கோக்கி ஒ! ஒ! இஸையேல் உமக்கு முன்பாகப் பிழைப்பானுசுவென்று வேண்டிக்கொண்டா ன். அப்பொழுது தேவன் அனுக்கிவித்ததவது, உன் மனைவி யாகிய சாராள் நிச்சயமாய் உனக்கொரு குமாரனைப் பெறவாள். அவனுக்கு இசாசென்று பெரினொயாக. என்னுடைய உடம்ப டிக்கைய அவனுக்குப் பின்பரும் அவனுடைய சத்தித்தென் றென்றைக்கும் திற்கிற உடம்படிக்கையாக அவனுக்கு ஏற்படுத் துவன். இலம்பவனுக்காகவும் உன் விண்ணப்பத்தைக் கேட் டேன். என் அவனை ஆசிரவதித்து அவனை மிகவும் மிகியாய்த் தடைக்கவும் பெருகவும்பண்ணுவேன். பன்னிரண்டு பிரயக்கைப் பெறவாள். அவனைப் பெரிதான சனக்கட்டத்திற்கு முநன் மையாக்குவேன். என்னுடைய உடம்படிக்கையைப் பின்பருகி ரெஷந்திலே தருதியான காலத்திற் சாராள் உனக்குப் பெறு ம் இசாக்குக்கு ஏற்படுத்துவேனென்றார். தேவன் அவனுடனே பேசு முடித்தபின் ஆசிரகாமைவிட்டேற்றார்.

அப்பொழுது ஆசிரகாம் தன்னுடைய வீட்டிலுள்ள மனிதரிற் சகல ஆண்பிண்டிகளாகிய தன் குமாரன் இஸையேலையும், தன் வீ ட்டிற் பிறந்த யாவையும், தான் பணத்தொற்றுகொண்ட அந்நவ ரையடிச் சேர்த்துத் தன்னுடனே தேவன் சொன்னபடி அவர்கள் துனித்தோலின் மாமிசத்தை அந்நவிலே விருத்தசேதனம்பண் ணினான். ஆசிரகாமுடைய துனித்தோலின் மாமிசம் விருத்தசே தனம் பண்ணப்பட்டபொழுது அவன் தொன்னூற்றொன்பது வயதுள்ள யிருந்தான். அவனுடைய குமாரன் இலம்பவனு டைய துனித்தோலின் மாமிசம் விருத்தசேதனம்பண்ணப்பட்ட பொழுது அவன் பதினாறு வயதுள்ளவகுயிருந்தான். அந்நா லிலே ஆசிரகாமும் அவனுடைய குமாரன் இலம்பவனும், விருத்த சேதனத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். வீட்டிற் பிறந்தவர்க்கும் அந்நிபுத்திற் பிறந்தினுட் கொள்ளப்பட்டவர்களுமாகிய அவன் வீட்டு மனிதரெல்லாரும் அவனுடனே கூட விருத்தசேதனத் தைப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். மோசே. யச, யசு, உச.

பின்பு யெகேவர தாம் அனுக்கிரமித்தபடியே சாராள் பார் த்தருகினார். பராராள் தாமரைத்தபடியே சாராளுக்குள் செ ய்தார். ஆதலால் சாராள் கருப்பவதியாக ஆசிரகாமுடைய மு துமையான வயதிலே தேவன் அவனுக்குச் சொல்லியிருந்த கால த்திட்டத்தின்படி அவனுக்கொரு குமாரனைப் பெற்றான். அப் பொழுது ஆசிரகாம் தனக்குச் சாராள் நிற்றந்த குமாரனுக்கு இசாசென்று பெரிட்டான். அந்தக் குமாரனாகிய இசாக்கு எட் டுகாட்சென்ற முனித்தையன் அப்பொழுது ஆசிரகாம் தனக்குத்தவ ன்கட்டைப்பிடிருந்தபடி அவனுக்குவிருத்தசேதனம்பண்ணினான். ஆசிரக முக்குக்கு மரகுடிய இசாக்குப் பிறந்தபொழுது அவன் நூறவயதுள்ளவனாய் இருந்தான். அப்பொழுது சாராள் சொ ன்னது ஆசிரகாமின் முதுமையான காலத்திலே என் அவனுட் கொரு குமாரனைப் பெற்றவாத் தேவன் எனக்கு கைகப்பி உண் டாக்கினார். இறைக்கேட்கும் யாவரும் என்னைக் குறித்து கைக ப்பார்கள். சாராள் பிண்டிக்கு முகுகொடுப்பானென்று முன் னே ஆசிரகாமுக்கு எவன் தான் சொல்லுவானென்றார். அந்தப் பிண்டி வளர்ப்பு முடிந்தது. இசாக்கு முடிந்ததக் காலிலே ஆசிரகாம் பெருவிருத்தபண்ணினான்.

பின்பு எளித்துத் தேசத்தாளாகிய ஆகார் ஆசிரகாமுக்குப்பெ ற்ற குமாரன் பரிசாகம் பண்ணுதலென்று சாராள் கண்டு ஆசிரகமை கோக்கி உடம்படிக்கட்டப்பண்ணுடைய மகன் என் கு மாரனாகிய இசாக்கு—எனே கத்திரகுயிருக்கக்கூடாது. ஆகையால் உடம்படிக்கட்டப்பண்ணும், இவனுடைய மகனையும் புறமே வி டுமென்றார். தன் குமாரனைக் குறித்து இப்படிச்சொன்னவர்த் தை ஆசிரகாமுக்கு மிகவும் வசனமாயிருந்தது. அப்பொழுது தேவன் ஆசிரகாமுடனே சொன்னது அந்தப் பிண்டியையும், உ ன் அடிமைப் பெண்ணையும் குறித்தச் சொல்லப்பட்ட உனக்கு வி—சாயிருக்கவேண்டியதல்ல. சத்தி உனக்கு இசாக்கிவிடத் திலே தோன்றும் ஆகையால் சாராள் உன்னுடனே சொன்ன எ ன்வாஸ்தவமாய் கேள். அடிமைப்பண்ணுடைய குமாரனும் உ

ன் சத்தியாயிருக்கிறபடியிலே அவனுக்கு சனக்கட்டத்திற் குநன்மையாக்குவேனென்றார். அந்தப்படி ஆசிரகாம் அதிகாலை யிலே எழுந்திருந்து அப்பத்தையும் ஒரு தருத்தி சன்னீசையும் எ டுத்து ஆகாமுடைய தேவனின்மேலே தாழிப் பிண்டியையும் கொ டுத்து அவனை அனுப்பிவிட்டான். அவன் புறப்பட்டபொய்பே யேர்ஷேபாவின் வகுத்தரத்திலே அங்கக்கே அலைத்துகிர்தான். தருத்தியிருந்த தண்ணீர் சமைத்தபின் அவன் பிண்டியை ஒரு செடியின் கீழே விட்டுப், பிண்டி சாமிநாத கான் பார்த்தமாட்டே டென்று எதிராக அம்புபாய்த் தரத்திலே போய் உளுக்காந்து சத்தமிட்டழுதான். தேவன் பிண்டியினுடைய சத்தத்தைக் கேட் டார். அப்பொழுது தேவனுடைய தாதனுவர் வானத்திலிருந் து ஆகாரைக் கூப்பிட்டு ஆகாரே, உனக்கென்னவேண்டும். நீ ப யப்பவென்னடாம். தேவன் அவ்வீட்டிலிருக்கிற பிண்டியினு டைய சத்தத்தைக் கேட்டார். அந்தப் பிண்டியைப் பெரிதான சனக்கட்டத்துக்கு முநன்மையாக்குவேன். ஆகையால் நீ எழுந் திருத்த அவனை எடுத்து உன் கையில்பத்திரமாய்க்கொண்டுபோ வென்றார். மேலுத் தேவனுவர் அவனுடைய கண்களைத் திரக் தார். அப்பொழுது அவனொரு கிணற்றைக் கண்டு போய்த் தரு த்தியைப் தண்ணீரிலே நிரப்பிப் பிண்டியைக் குடிக்கப்பண்ணி னான். பின்பு தேவன் பிண்டியிப் பக்கிவிருந்தார். அவன் வளர்த்த வகுத்தரத்திலே வாசம்பண்ணி வில்வித்தபடியே வல்லவகுடிப், பி ன்புபாரானென்னும் வகுத்தரத்திலே வாசம்பண்ணினான். அவனு டைய தாய் எளித்துத் தேசத்தாளாகிய ஒரு பெண்ணை அவனுக் கு விவாகம்பண்ணுவீத்தான். மோசே உச. க. உச.

ABRIDGEMENT OF GOOD'S BOOK OF NATURE. PART II.] *Natural and Artificial Language.* [CHAP. X. (Continued from page 166.)

5. Another circumstance seems to place the matter beyond doubt; there is the uniform use of the very same terms, in a great variety of languages, to express the same ideas. For example, the terms *father* or *papa*, to express the paternal character, are the same in all languages, or nearly all that have ever been used on the face of the earth. Both terms are as common to the Greek tongue as to our own.
6. The terms for the Deity are chiefly the three following, *Al* or *Allah*, *Theos* or *Deus*, and *God*. The first is Hebrew, the second Sanscrit, the third Persian. The savage and the civilized man, in every quarter of the globe, use one of these three terms, and yet these names are all derived from the languages of the East, and distinctly point to that spot as the original dwelling place of the human family.
7. *Sir*, in our language, is the common title of respect; and the same term is employed in the same sense throughout every quarter of the globe. The term *name*, also runs through all the leading languages of ancient and modern ages, Hebrew, Sanscrit, Arabic, Greek, Persian, Gothic, and Latin.
8. The radical idea of the word *man* is that of a *thinking* or *reasonable being*, distinguishing him from the irrational creatures by which he is surrounded. There is not a language to be met with, ancient or modern, civilized or savage, among blacks or whites, in which the same term (*MAN*) under some modification or other, is not to be traced, and in which it does not present the same general idea, of a *thinking* or *reasonable being*.
9. But the most extraordinary act of correspondence between all nations is to be found in the employment of a decimal gradation of arithmetic. Wherever any *trace of this art is found to exist*, the reckoning is always by a series of tens; as soon as one ten is reached, then a second is always commenced, with the first unit in the scale, one-ten, two-tens, and so on, till they have reached the end of the second series, when a third is commenced with the next unit in rotation, and the reckoning is thus continued by tens as far as they have had occasion to count.
10. Why have not some nations broken off at the number five, and others proceeded to fifteen before they have commenced a second series? Or why have they not had a new name and a new number for every ascending unit? Such a universal practice must have been inspired by the same cause—it could not originate from accident, at different times and in different places.
11. This decimal gradation in arithmetic, this reckoning by tens, must be the result of one grand, comprehensive and original system. But such a system could not have been of human invention. It must have been imparted to the first man, by the same divine communication which bestowed on him the gift of language. The articulate sounds, the system of grammar, and the decimal gradation in arithmetic are a three-fold cord, drawing back the human mind, through all the changes and dark labyrinths of six thousand years, to the acknowledgment that the Creator was the first teacher of man.

12. By some means or other, this primary and original language of man which was divinely and supernaturally communicated to him in the first age of the world, has been broken up, and confounded, and scattered in various fragments over every part of the globe.

13. If it were possible for us to meet with an ancient historical record, which professed to contain a plain and simple statement of such divine communications of speech, and then an account of the confusion of tongues, it would be a book, that if it had no other information, would be amply entitled to our attention.

14. Such a Book (the Bible) is in our hands. It must be the word of God, for it has the direct stamp and testimony of his works. It tells us that the world was once all "of one speech;"—and we find, in every language, an agreement which shows us that all dialects must have been derived from the same source. It tells us that this language was confounded, broken up, and rendered unintelligible; and so language remains to this day.

[Translation of the above.]

கூட்டுண்பவர்சேய்த பிரபஞ்சநூல்.

இயற்கை, செயற்கைப்பேச்சுக்களின் தொடர்ச்சி.

(கூகாம் பக்கத்தினின்றும்.)

இந்தன்மையான உடொருகாரியத்தைப்பார்த்தால். அதிற் சந்தென்னைஞ்சு சந்தெவையிற் தக்கொள்ளெண்டியயிருக்க வில்லை. அதாவது, ஒரேவிதத்தன்மையான சொற்க்கத்தானே பரிபலவியமானபாஷைகளிலும் ஒரேவித தன்மையான கருத்தை வெளிப்படுத்திமற்றதற்குப் பிரயோகிக்கப்படுகின்றன உதாரணமாக இவ்விலகப்பாடையில் வழக்கிலரும் (Father அல்லது Papa) என்ற சொற்க்கத்தானே மற்றெனையபாஷைகளிலும் அல்லது கிட்டத்தட்டப் பூமியில் வழக்கிலவந்தவாப்பாஷைகளிலும் ஒரேகருத்தாய்ப் பிரதாவென்ற இவ்வெண்ணத்தைக்காட்டுகிறது. இவ்விலகிலும் (Father or Papa) என்ற சொற்க்கத்தன்மையில்பிரதா அல்லது அப்பா என்று வழக்கிலவருகின்றது. இவ்விலகொற்களும் கிறேக்கப்பாஷையிலும் அல்லவிகருத்தாய்தானே வழக்கிலப்படுவருகின்றன.

கூ. அல்லாமலும் "தெய்வம்" என்றதைக்காட்டுதற்குப் பிரதானமாய் மூன்றம்பதக்கள் வழக்கிலவருகின்றன அவையாவன அல் (அல்லது) அல்லா-தே (அல்லது) தேவன், கடவுள், (அல்லது) பரம்-இவற்றில் "அல்லா" என்பது எபிரேயப்பாஷை, "தே" என்பது சமஸ்கிருதம் "கடவுள்" என்பது பார்ப்பை பாஷை-பூமிக்கெடுத்திவையிலும் வாய்ப்புண்டனாகின்ற மிருகமானித்தன்முன்னவர்க்கும் செவெளமுக்கமுள்ள கற்றோரும் இவ்மூன்றம்பதக்களிலொன்றை மாத்திரமே பிரயோகித்துவருகிறார்கள். ஆனாலும் இப்பேர்களை வலாம் மனிதசாதியார் அருகிக்குண்டுபட்ட இடமாதிய கீழ்த்திசையாரின் பாடையிலிருந்து பிரத்தாயிருக்கின்றன.

எ. Sir (அதாவது) அப்பா, என்ற சொல் இவ்விலகப்பாஷைப் பற்றி கணத்தை அல்லது போதரவைக்கார்ட்டும் கிட்டப்போயிருக்கின்றது. இந்த வார்த்தை நே பூமியடக்கிலும் ஒரே அருத்தமாகப் பிரயோகிக்கப்பட்டுவருகின்றன. Name என்ற வார்த்தை பூங்காலத்திலும் தந்திரத்திலும் வழங்கப்பட்டு வருவெவ்வகப்பாஷையிலும், எபிரேயப்பாஷையிலும், சமஸ்கிருதத்திலும், அரபியப்பாஷையிலும், கிறேக்கப்பாஷையிலும், பார்ப்பைப்பாஷையிலும் கோகிப்பாஷையிலும், வத்தியப்பாஷையிலும் ஒரேவிதமாய் வழக்கிலகின்றது (Name என்ற சொல்லில் தமிழில் "நாமம்" என்று கிணக்கவேண்டியது.

அ. Man (அதாவது) மனிதன் என்றபதத்தின் மூலஅருத்தத்தைப்பார்த்தால் அது அவனைச் சூழவுருக்கும் மிருக சஞ்சாரமான பிராணியிலிருந்து வித்தியாசமாய் கணமை தீமை அறியத்தக்க விவிராணிகளுக்கு வழக்கிலப்படுகின்றது. (Man என்ற சொல்லில் தமிழிலும் "மனு அல்லது மனிதன்" என்றுத்தெரிக்கவேண்டியது.) முற்காலத்திலாகுதல் தற்காலத்திலாகுதல், சீர்திருத்தின சாதிருக்காருதல், சீர்திருத்தா கட்டுத்தெழுந்த சந்திரன்சாருதல் கமத்தவர்களுக்கும், அல்லது வெள்ளக்காரருக்குள்ளாகுதல் (Man) மனிதனென்றசொல் சிலவிகாரத்தினால் அல்லது பிரெருமுக்கத்திரத்தினால்வலாமல் மற்றம்மடி உவவிய அருத்தவகொன்ற ஒரு பாஷை உலகத்தில் இல்லை. ஆனாலும் அப்பாஷை உலகத்திலும் உணரும் புத்தியுள்ள வலது என்ற பொதுக்கருத்தைக்கொடுக்கவில்லை.

கூ. சுவசாதியாரும் பேசுவரும் பாஷைகளின் ஒற்றமைப்பாட்டெடத்திக்கமாயநயவேண்டுகின்ற கணக்குச் சாத்திர சூத்திரங்களில் (புலக்கக்கள்த) தசமடக்காயெற்றி வழக்கிலவருகிறவெய்க

ண்டுக்கொள்ளலாம். (Decimal) என்பது தமிழில் "தசம்" அல்லது "தசம்" என்றெண்ணவேண்டியது. எக்கேபார்த்தாலும் கணக்குச்சாத்திரத்தைப் பத்துப் பத்தாக எப்பொழுதுமெண்ணிப்போகிறார்கள். பத்துக்குமேலே எண்ணில்லை.

ஆம், இரண்டு, மூன்று, நாலு இவ்விலகையெண்ணிப் பத்தென்றசொல்லி முடிந்தவுடனே ஒன்றும் பத்தும், இரண்டும் பத்தும், மூன்றும் பத்தும், நாலும் பத்தும், என்றவிலகைய மடித்தெண்ணி முடிந்தவுடனே பிறகு திருப்பி இப்படியே பத்துப்பத்தாகத்தாங்கள் எண்ணக்கூடியவையும் மடித்து மடித்து எண்ணிப்போகிறார்கள்.

ய. சிவசாதியார் ஐந்தளவுமெண்ணிப் பிறகு மடித்தெண்ணுகபோன தென்னகாரணத்தைவிட்டு அல்லது சிவசாதியார் பதினேந்தளவுமெண்ணித் திரும்பமடித்தெண்ணிக்கொண்டு இரண்டாம்நிலையைத்தொடங்காதது மென்னகியாயத்தைக்கொண்டு அல்லது ஒவ்வொரு ஏதாநிறைக்கும் ஒவ்வொரு புதுப்பெரும் ஒவ்வொரு புது எண்ணும்வையாது போனதற்கு நியாயமென்ன இவ்வழக்கமுலமெவ்வளும் உந்தது ஒரு கிமித்தகாரணத்தினால் (அதாவது கருத்தால்) அருளப்பட்டதென்பதற்கு கையிலலை. அது பலகாலங்களிலும் பல இடங்களிலும் தற்செயலாய் முடிந்ததென்ற சொல்லப்போகிறது.

க. கணக்குச்சாத்திரத்திற் பத்துப் பத்தாகஏற்றிப் பத்துப் பத்தாக மடித்தெண்ணி திருக்கும் விதத்தைப்பார்த்தால் அது ஒரு மெலான மூன்றைய ஆதிகாரணத்தைப்பற்றியுண்டான செயலாயிருக்கவேண்டியது. அவ்வீத ஒருக்குப்பற்றிய காரணத்தை மனிதன் தன்னிறுவைக்கொண்டுடாக்கிவைத்தகட்டுமென்றசொல்லடக்காகாது. அது சந்திரத்தில்லாமல் முன்ன மனிதனுக்கு (ஆதாமுக்கு) தேவான இவ்வுருளப்பட்டதாயிருக்கவேண்டியது. அந்த தேவான இவ்வானே அவனுக்கு இந்தப்பாஷைப்பேசும் வரத்தையுக் கொடுத்தது. எழுத்துள்ளவோசையும், இலக்கணமுறையும், கணக்குச் சாத்திரத்திற் பத்துப்பத்தாயென்றும் நிரையும், மும்மடக்கான இரைச்சாயிருக்கின்றது. அது மனிதனுடையமனதை, சூது, வருடக்காலமாக எல்லாமாறுதல்வழியாகவுடசுற்றிக்கற்றியிருக்கப்பட்டிருண்டவழிக்வையாகவும் இழுத்துச் சிருத்திகார்தானே மனிதனுக்கு உவாத்தியாயொன்று ஒத்துக்கொள்ளப்பண்ணுகிறது.

உ. சிவபலகாரணத்தைவிட்டு உலகத்தோற்றத்திலே தெய்வீகமாய் மனிதனுக்கெட்டாவதாய் மனிதனுக்குத் தெரியப்படுத்தின இந்த ஆத்பாஷையானது வேறுபட்டுக்குழம்பி உலகத்தில் ஒவ்வொரு இடங்களிலும் துண்டுதுண்டாய்ப்போய்விட்டது.

ஊ. மெத்தத் துலாம்பரமாய்ப்பெடுத்த வெளியரக்கமாயுத் தேவானமாய் அருளப்பட்ட பேச்சிருக்கும் தென்ற சொல்லுகிற பூருவாத்தெழுதிவைத்த சரித்திரத்தையும் பாஷை தாமதமான விபரத்தையும் காண்களறியக்கூடுமானாலும் இதுகருமத்தை வேறுவழியாய் அறியக்கூடாதுபோனாலும், அந்தப் புத்தகமே எங்கள் முகச்சித்தனையையும் நுகுக்கத்தக்கதாயிருக்கும்.

யச. அந்தப்புத்தகம் எங்கள் கையிலே இருக்கின்றது. அது பராபராணுடைய வார்த்தையாயிருக்கவேண்டியது. ஏனென்றால் அதில் அவருடைய கிரியைகளைப்பற்றிச் சமுத்திரையுக் சாட்சியுமுண்டு. உலகமடக்கிலும் அருங்கொரோபாஷையைப் பேசுவதார்கொன்று அந்தப் புத்தகக் கூறுகிறது. காங்கல் கண்ணிற ஒவ்வொருபாஷையும் ஒன்றாமல்பெற்று ஒன்றாமல்பட்டிருக்கிறபடியால், எல்லாப்பாஷைகளும் ஒரே ஊற்றிலிருந்து பிறக்கவேண்டியது. இந்தப்பாஷைதானே தாமதமாகிப் பிரிந்து திரிசானையும் விளக்காய்விருக்கும் அந்தப் புத்தகத்தானே விளம்புகிறது.

Principles of English Grammar. BY WILLIAM LENNIE. OF ADJECTIVES.

An adjective is a word which expresses the quality of a noun; as, A good boy. Adjectives have three degrees of comparison; the Positive, Comparative, and Superlative. The Comparative is formed by adding er, to the Positive; and the Superlative by adding est; as, Sweet, sweeter, sweetest.* Dissyllables in y change y into i before er and est; as in Happy, happier, happiest.†

ADJECTIVES COMPARED IRREGULARLY.

Positive.	Comparative.	Superlative.
Good (well an Adv.)	better	best
Bad, evil, or ill	worse	worst
Little	less	least
Much, or many	more	most
Late	later	latest or last
Near	nearest	nearest or next
Far	farther	farthest
Fore	former	foremost or first
Old	old, or elder	oldest, or eldest

OBSERVATIONS.

* The Positive expresses the simple quality; the Comparative a higher or lower degree of the quality; and the Superlative the highest or lowest degree.

Adjectives of one syllable are generally compared, by adding er and est; and those of more than one by prefixing more and most; as, More numerous, most numerous, or, by less and least; as, Less merry, least merry.

Dissyllables ending with e final, are often compared by er and est; as, Polite, politer, politest; Ample, ampler, amplest.

† If a vowel precede y, it is not changed into i, before er and est; as, Gay, gaye, gayest; Coy, coyee, coyest.

Some adjectives are compared by adding most to the end of the word; as, Upper, uppermost.—Some have no positive; as, Exterior, extreme.

Nouns are often used as Adjectives; as, A gold ring, a silver cup.—Adjectives often become nouns; as, Much good.

Some adjectives do not properly admit of comparison; such as, True, perfect, universal, chief, extreme, &c.

Much is applied to things weighed or measured; Many to those that are numbered.—Elder and eldest to persons; older and oldest to things.

When the positive ends in a single consonant, preceded by a single vowel, the consonant is doubled before er and est; as, Big, bigger, biggest.

இங்கிலிசுப்பாஷையைக் கற்கப்புகு மாணக்கருக்கு உபயோக மாகும்பொருட்டு வழக்கந்தமிழ் நடையாக மொழி பெயர்க்க ப்பட்ட வில்லியம் லெனின் என்ற துரை இங்கிலிசுச் செய்யத் இலக்கணச்சாரம்.

தொல்லதிகாரம்.

உரிச்சொல்லியல்.

உரிச்சொல்லென்பது பெயர்ச்சொல்வின்ருணத்தை விசுக்குஞ் சொல்லெய்யம். ஓர் எல்லெய்வன். எ—ல.

உரிச்சொல்லுக்கு இயல்பொப்பளவு, உயரொப்பளவு, வேறி லொப்பளவு என மூன்றுப்பளவுண்டு.

இயல்பொப்பளவுக்கு er விருத்தியைக்கூட்டுவதால் உயரொப்பளவு, est விருத்தியைக்கூட்டுவதால்வேறி லொப்பளவுண்டாகும்; மதரமான, அதிகமதரமான, மகாமதரமான, * எ—ல.

இரகசச்சொற்கள் y எழுத்தால் முடியும்போது அவ்வெழுத்து er, est, விருத்தியைக்குமுன் i ஆகத்திரியும்; பாக்கியமுள்ள, அதிக பாக்கியமுள்ள, மகாபாக்கியமுள்ள. எ—ல.

மேற்கூறிய விதிக்குமாறாக ஒப்புமைசெய்யப்படும்உரிச்சொற்களாவன.

இயல்பொப்பளவு	உயரொப்பளவு	வேறி லொப்பளவு.
நல்ல	அதிகநல்ல	மகாநல்ல
கெட்ட	அதிககெட்ட	மகாகெட்ட
அற்ப	அதிகஅற்ப	மகாஅற்ப
பல	அதிக	மகா
கேடுசென்ற	அதிககேடுசென்ற	மகாகேடுசென்ற
சமீபமான	அதிகசமீபமான	மகாசமீபமான
தூரமான	அதிகதூரமான	மகாதூரமான
முந்தின	அதிகமுந்தின	மகாமுந்தின
பழைய	அதிகபழைய	மகாபழைய

புறணடை.

* இயல்பொப்பளவு இயல்பானருணத்தையும், உயரொப்பளவு அதிகுயர்ந்த அல்லது தாழ்த்தருணத்தையும், வேறி லொப்பளவு எல்லாவற்றிலுயர்ந்த அல்லது எல்லாவற்றினும் தாழ்த்தருணத்தையும் காட்டுகின்றன.

இரகச உரிச்சொற்கள் சாதாரணமாக er, est விருத்தியைக்கூட்டு ஒப்புமைசெய்யப்படும். இரகசத்தினமான உரிசை தக்கருக்கு முன் more, most என்ற சொற்கையாபிதும் less, least என்ற சொற்கையாபிதும் வைத்தால் ஒப்புமைசெய்யப்படும். அதிக திரளான, மகாதிரளான; அதிகசுத்தோஷியில்லாத, மகாசுத்தோஷியில்லாத, எ—ல.

E எழுத்தைப்பிறகுவுடைய இரகசச்சொற்கள் (அவ் e கெட) யிருத்தியு er, est விருத்தியை ஒப்புமைசெய்யப்படும். உயர்சமுள்ள, அதிகஉயர்சமுள்ள, மகாஉயர்சமுள்ள; வந்தாரமுள்ள, அதிகவந்தாரமுள்ள, மகாவந்தாரமுள்ள, எ—ல.

Y க்குமுன் உயிர்வந்தால் அவ் y er, est க்குமுன் i ஆகத்திரியாது. வேடிக்கையுள்ள, அதிகவேடிக்கையுள்ள, மகாவேடிக்கையுள்ள; உச்சமுள்ள, அதிகஉச்சமுள்ள, மகாஉச்சமுள்ள, எ—ல.

சிலவுரிகள் இற்றிலே most என்ற சொல்லைக்கூட்டுவதினாலு ஒப்புமைசெய்யப்படும். அதிகமுயர்ந்த, மகாமுயர்ந்த, எ—ல.

சிலவுரிகளுக்கு இயல்பொப்பளவுள்ளும். அதிகபுறம்பான, மகாபுறம்பான அல்லது அத்திஅத்தமான, எ—ல.

பெயர்ச்சொற்கள் பெரும்பாலும் உரிச்சொற்களாகப் பிரயோகிக்கப்படும். பொன்மோதிரம், வெள்ளிப்பாத்திரம், எ—ல.

உரிச்சொற்கள் பெரும்பாலும் பெயர்ச்சொற்களாய்வரும். அதிகசைமை, எ—ல.

சிலபெயர்ச்சொற்கள் விதிக்குணைக்க ஒப்புமைசெய்யப்பெறலாம். உண்மையுள்ள, பூரணமான, சருவ பிரதான, அத்தியந்தமுத விபவையே.

Much என்னுஞ்சொல் சிறக்க அல்லது அளக்கப்படும்பொருக்கருக்கும், many என்பது எண்ணப்படுவனவற்றிற்கும், elder, eldest என்ற பவமணிதர்க்குக்கும், older, oldest என்பவமணிதொழும்மற்ற வனதுகருக்கும் பிரயோகிக்கப்படும்.

இயல்பொப்பளவு தனியுயிரமுதலாகவுடைய தனிஒற்றால் முடியும்போது அவ்வொற்ற er, est விருத்தியைக்குமுன் விசுக்கரும. பருத்த, அதிகம்பருத்த, மகாபருத்த, எ—ல.

COMMUNICATIONS.—கடிதங்கள்.

தொகைப்பெயர்ச் சூத்திரம்.

(On Tamil Classics.)

சக்கரக்குழுஞ் சக்கரத்திற் சக்கரம்போல விசங்குஞ் சக்கரத்தாரகாதிபர்க்குச் சகலசைமையும் பெருக.

கக்குவான் சிரங்கு காய்ச்சல் கண்வலி, வகுரியைபுறும் வல்வெரட்டுப்பினியே, கக.

எடுத்தல் படுத்தனவிதம் விலக்கலுள்ளும் எழுத்திடுகளை பெண்பெய்தும், கக.

உயிர்க்கணம் வண்ணமென்சணம் இடைக்கணநாற்பாலரும் எழுத்தின்சணமே, கக.

கரக்கம்புற் சிரக்கம்பம் இரண்டேகம்பம், கக.

தாற்கலை தோற்கலை துன்பட்டுக்கலை, தார்க்கலை மயிர்க்கலை இவ்வைந்தே கலை, கக.

அத்தியானபம்பவாதியரண்டு, கற்பிதமென்ற கட்டுரைத்தனரே, கக.

வாழைமாவருக்கை உழுத்துமுக்கினியே, கக.

அறமவாவின்மை அறியவராயின்மை, வையப்படாரமை அதுசமயத்தோர்க்கணம், மழித்தோரை சிறுத்தல் கொணுமறத்ததுடனே, மூடமறத்தன் மொழியுமென்காட்சியே, கக.

சலக்கீரிடை சிலக்கீரிடை இரண்டே சிரிடை, கக.

பொன்மணிமுத்தாற்புணமுக்குடையும் அருகதேவனுக் காமெனவுரைப்பர், சல.

ஆர்த்தமக்கந்தானஞ்சற்பாவகாக்குள் குருவின் வணக்கம்மே, சக.

பயத்தினும் நயத்தினும் விருப்பினும் வெறப்பினும் அழுக்கை தொழுகையினும் அருக்கொடைபாரே, சஉ.

மணக்கோலம் பிணக்கோலம் இரண்டே கோலம், சக.

முக்கோணநாற்பத்து முக்கோண நல்கோண, மட்டகோணம் அமகோணஞ் சத்தகோணத்திடனே, எழுமைகையென்ப சொத்திரவகையே, சச.

தலச்சங்கம் இடைச்சங்கக் கடைச்சங்கமெனவே முத்தமிழ்
 மருவிவ சங்கமெனவே, சடு.
 இலாடசங்கிவி திரிவட்டச்சங்கிவி, வீரச்சங்கிவிபொடு சங்கிவி
 மூன்றே, சடு.
 இராசசத்திரானமூக் தேவசத்திரானமும் இறுவகைச் சந்திரா
 எமென்றிசைப்பர், சடு.
 பரமார்த்திகம் பிராநிபாதிசம் விவகாரிகமூன்றஞ் சத்தவகை
 பெனமொழிப, சடு.
 சடைதெமை திதிக்கை யுபரநி சிரத்தை, சமாதியாறுஞ் சமாந
 சட்டமே, சடு.
 சந்திராவையுஞ் குரியகையுமீ இரண்டுஞ் சமநிபிலக்கணமென்
 டு, சடு.
 அருகசரணஞ் சித்தசரணஞ் சாதசரணத் தன்மசரணம் கா
 ல்கே சரணமென கவின்றனரே, சடு.
 நீத்தியாகித்திய வந்துவிவேக, மிகபரமுத்திராத்த பரபோகவி
 ராகஞ், சமாதிசட் சமமபத்தியுடனே, மூமுட்டசத்துவகைக்கே
 மொழித்தசாநனமே, சடு.
 உருக்கம் கண்ணிராழக்கத்திகைப்பும், கம்பம்புக்கம் களிப்பு
 ன் சிரிப்பு, வலியோடெட்டிஞ் சித்ததயன வழுத்தினர், சடு.
 இசன் சேவன் கூத்தன் பிரமமாயி நான்குஞ் சித்ததென் வறைந்
 தனர், சடு.
 சிரமச்சிருட்டி யுகபத்திருட்டி, இரண்டே சிருட்டிவகையென்
 றிசைத்தனா, சடு.
 சர்க்கரை வெல்லக் தேன் பால் பொற்கலன், தயிர் கெய் கண்
 ணைய் மாதர்வா பூரவாகிய ஒன்பதுஞ் சேஷமிலாப்பொருள், சடு.
 பாசனாடும் பசுநாடும் பதினான, மூவகையென்ப நானாறு
 ணர்க்கினர், சடு.
 கேட்டல் சித்தித்தறெவிதிண்டை, காங்குநானமென கவிநீரி
 னருளரே, சடு.
 ஆத்தமதரிசனம் பாசதரிசனஞ், சிவதரிசனம் மூன்றும் ஞான
 தரிசனமே, சடு.
 உத்தமம் மந்திமம் அநமம் மூன்றந் தரமென வகுத்துச்சாந்
 தினர் புலவர், சடு.
 கடவுட்டியானல் கல்வித்தியானம் மத்திரத்தியானமொடு மூன்
 றே தியானம், சடு.
 ஞானஞானஞெய மூன்றந், திரியுடியென்ற செப்பினர் கற்
 றார், சடு.
 பசு பதி பாசம் என்றிம்மூன்றையுந், திரிபதார்த்தமெனச் செ
 ப்பினருளரே, சடு.
 எழுத்தின் திரிபு சொல்லின் திரிபு பொருளின் திரிபொடு, திரிபு
 ன்றே, சடு.
 முநிவித்திப மிடைநிலத்திபன், கடைநிலத்திபமொடு திபமு
 ன்றே, சடு.
 தமுடிதொடருத் தமுடித்தொடரு, மிருவகையென்ப தொடரு
 மிலக்கணம், சடு.
 வாரம் பரமிரு கத்தியோமித்தமரட்டுசம், பராசம் வீதி வீர
 சன்னம் விவாயோகஞ், சல்லாபம் உத்திரட்டாக்கம் இப்பத்து
 ம், நாடகமென்ற நாட்டினர் புலவர், சடு.
 சாபமண்டலமிரதக்கூர்மர், தேரகைசேவல் கசம் கவம் விபா
 க்ஷிரம், இவைபோனடனமியற்றவகாட்டியம், சடு.
 குத்திரகாவி நீலகண்டகர்வி, வெறிவிஷகாவி பறங்கிநாவி, பிரம
 ந. வியோகைக்கே நாவி, சடு.
 பொருள் பயனதிகாரியிபைபென காங்கு, தால்கேட்கும் வகை
 மென தவன்றனர் புலவர், சடு.
 ஆகத்தரிபம் விடயமதிகாரி பிரயோசன, காங்குநாவின் சம்பத்
 தமாரும், சடு.
 சொன்னுக்கம் பொருளுக்கம் இரண்டே கோக்கம், சடு.
 வலம் இடம் முன் பின் ஞானகே பக்கம், சடு.
 விருத்தி பரிணாம மாசம்பம் விவர்த்தகமான விக்காங்கும் பட்ச
 மெனப்படும், சடு.
 பட்சஞ் சுபட்சம் விபட்சமும்மூன்றும், பட்சமென்றே பகருவ
 ருளரே, சடு.
 ஆடு பன்றி கோழி மூன்றையும், பவிக்கனத்ததந்தலே முப்ப
 வியென்பர், சடு.
 சாத்திர மசாத்திரமிரண்டும் பிரபஞ்ச மிவைபெதிவிரமத்தமெ
 னப்படும், சடு.

குலமுத்திரம் விருமுத்திரம், நத்தமுத்திரம் மூவர் பத்திரரே. எ. அ.
 காமதேனுவுள் கர்ப்பகத்தருவுள், சக்கத்தியும் பதுமத்தியும், எ. அ.
 தேவாமயிர் தமும் பொன்னுலகட்பொருளே, எ. அ.
 கணவியைத் தெய்வமாகக் கருதுதல், கற்பின் வழிநீற்றல் கணவ
 ன்வழிநீற்றல் கற்புடைப்பெண் களிவக்கணமும்றே, அ. ம.
 (இன்னும் வரும்.)

The Second Anniversary of the Jaffna Friend-in-Need Society was held at the Rest House on Wednesday evening the 20th inst. when a Report of the Committee was read and Officers chosen for the ensuing year. The following is the Committee for the year 1943.

- | | |
|------------|---------------------|
| President, | MAJOR COCHRANE |
| Treasurer, | E. H. SMEDLEY, Esq. |
| Secretary, | REV. P. PERCIVAL |
- COMMITTEE.**
- | | |
|-----------------------|---------------------------|
| J. GRANT Esq. M. D. | Mr. P. F. TOUSSAINT, Jun. |
| LT. KERSTERMAN, C. R. | " J. T. ANDERSON, Esq. |
| J. A. NAPIER, Esq. | " G. TOUSSAINT |
| REV. MR. ARNDT | " C. G. KOCH |
| MR. F. TOUSSAINT | " G. A. GAMBEZ |
| " F. C. GRENIER | " G. R. MUTUKISTNA |
| " J. DE NIESZE | " ASERVADEM MUDELIAR |
| " J. G. GRATIAEN | " SUSA PILLAY MUDELIAR |
| MUDR. SARAVANAMOOTTO | " MUTUVELOE CHITTY |

It was stated that the receipts of the year ending May 31st, were £98 1s. 9d, and the disbursements £80, 4s. 4½d, leaving a balance in the hands of the Treasurer of £17, 17s. 4½d.

There are the names of about 70 persons on the list of pensioners. In addition to those who receive regular pensions several have received occasional aid during the year. MAJOR COCHRANE, DR. GRANT, MR. SMEDLEY, LT. KERSTERMAN, and Mr. PERCIVAL addressed the meeting.

Several topics of some interest were dwelt on by the speakers. The defalcation of some of the subscribers was earnestly alluded to by the Treasurer, Mr. SMEDLEY, and it may be hoped that the well timed remarks made, especially as they were the evident offspring of the kindest feelings, will have their desired effect. The Report dwelt at some length on the hinderance the Society meets with from the practice of carrying about special petitions. It would appear from what was stated that from want of information some charitable persons are in the habit of trusting the word of these vagrants when they state that the Friend-in-Need Society will do nothing for them, and in many instances by so doing allow themselves to be imposed upon, even by those who are in fact pensioners of the Society. If the Gentleness, vice, and imposture are thus frequently fostered. If the men composing the Committee are worthy of credit it would appear that every case of real distress will be most promptly attended to, not merely in the course of business at the monthly meetings of the Committee, but in the intervals by the Secretary, Mr. PERCIVAL, who is authorized to administer aid. It is gratifying to find that so large a sum is at the disposal of a respectable Committee for the relief of the distressed, and we cherish the assurance that a benevolent public will support them in their laudable work.

To those Subscribers of the Jaffna Friend-in-Need Society whose Subscriptions are in arrear.

All persons whose subscriptions are in arrear, are earnestly requested to pay the same forthwith. The Society has a sufficient income to meet its expenditure provided those who have voluntarily become subscribers are not guilty of a breach of faith. This appeal has become necessary from the critical position in which the funds of the Society are placed, arising solely from the default of some of the Subscribers. It must be borne in mind that no subscription can be withdrawn without a written notice of such intention being given to the Treasurer, and all arrears must be settled up to the date, at which such communication may be made.

Rather than adopt the painful course of publishing the names of defaulters, this address is put forward, in the most friendly spirit, and it is confidently anticipated that it will have the desired effect.

EDWARD HUME SMEDLEY,
 Treasurer.

Subscriptions and donations will be most thankfully received by the Treasurer.

CHRISTIAN.—திறிஸ்துமார்ச்சுமம்.

RULES FOR THE CONDUCT OF A CHRISTIAN LIFE.

Abridged from "the practice of True Devotion" by Robert Nelson, Esq.

Some reflections upon the Christian Virtues in general.—

First consider the necessity of these virtues. All the means of religion are useful in their kind, and acceptable to God, when performed with a right intention, and after a due manner. Our prayers and our sacraments, our hearing sermons, and all other exercises of piety, more or less advance our Christian perfection, as they tend to recover the image of God in our souls, and to work in us all Christian virtues; this being the rate and measure of our Christian perfection; so that it is not he that says the most prayers and comes the most frequently to the altar, that is the most holy and sanctified person; but he that is most like to God, and abounds the most with the fruits of the Spirit. An evident proof of this is our own experience; how few persons do we meet with that are solidly and substantially good? And yet how many frequent the public solemnities of divine worship, and tie themselves to a rote and form of devotion in their own closets? The temper of our minds must be changed, our hearts renewed, our inward affections purified and sanctified, in order to make our inward actions pleasing in God's sight. Our prayers and devotions and all outward exercises of piety must be offered with ardent love, and profound humility, and with all those other noble virtues which give a value to our most inconsiderable actions, and are the likeliest means we can use to conduct us to Christian perfection. Let us therefore immediately set about this necessary work of improving in solid virtue, and endeavour every day to make some progress in it.

திறிஸ்தவனுடைய சந்திரன நிருபாகங்களைப்பற்றியதீயானங்கள் :
 திறிஸ்தவனுக்குச் சந்திரனநிருபாகங்களிருக்கவேண்டியதவசியமே. தெவப்பதிக் குரீத்தாயிருக்கும் வேலிதகாரணங்களையும் காங்குத்தம எண்ண தகடனும் நோ சிராகவுஞ் செய்யும்பொழுது அவைகள் உபயோகமுள்ளதாயிரு சிறதமன்றிப் பராபரனும் அங்கிராம்பண்ணுவார். காங்கள் செலுத்தும் விண்ணப்பங்களும், காங்கள் பரிமாறும் திருவிருந்தெனும் சற்கருணையும், காங்கள் கேட்கும் பிரசங்கங்களும், தேவப்பதிக் குப்பயோகமான மந்திரைத் தூண உணர்ச்சிகளும் எவ்களாத்துமாவ் பராபரனுடைய சாயலைத் தெனிகிற தற்குத் திறிஸ்தவனுடைய சந்திரன நிருபாகங்களை எம்மில் கடட்டிக்கவும் மேற்சொல்லப்பட்ட குணவுணர்ச்சிகளுக்குத் திடமுண்டா திறப்படியாத் கொஞ்சத்தக்குக் கொஞ்சம் திறிஸ்தவர்களாகிய எமது பரிபூரணத்தை அதிகரிக்கப்பண்ணுகின்றன. இதை சந்திரன நிருபாகத்தின் சட்டமுற் திட்டமுறாயிருக்கின்றது. அப்படியே அதிசமாப்ச் செய்ப்பண்ணித் தேவராதினைக்கு நெருக்கியையாய் நெருக்கியன் டரிசுத்தனைன்றர் தேவபத்தனைன்றமெண்ணுகிற தற்கிடமுண்டாயிருக்கவிலை. ஆனாலும் பராபரனுடைய குணங்களைப்பொருத்தி ஆவியின்களியிலே வளருகிறவன்மாதிரிப்பெய்ப்பு யிருப்பான். அதற்கத்தாட்சி எவ்களிலேதான் கண்டு கொள்வோம். இவ்விதகுணத்தையுள்ளவர்கள் எவ்வளவு கொஞ்சப்பேர். இன்னும் பிரஸ்தாபம் என திவ்விய ஆராதனைக்குப் போய்வந்து தங்கள் செயல்குகளிற தேவராதினையை கடத்துகிறதற்குத் தங்களைத் தானே கட்டுப்படுத்தித்தொள்ளுகிறதெவ்வளவு பேர்? எம்மனை தற்குண்டாகும் குணங்கள் மாற்றப்படவும் எமகிருதயம் புதுச்சிரமையவும், எமதுவள்ளக்குணங்களைச் சந்திக்கவும் எமது வெளிச் செய்க்களைத்தும் பராபரன் சந்திக்கத்தாயிருக்கவும், அவையையது எவ்கள் செய்பபங்களும் மற்றும் வெளிபான தேவத்தினைக்குஞ் சாதனையான அப்பிவினும் கல்ல மனத்தாய்மை யுடனும் கவனம்வைக்கத் தேவையிலலாத செய்க்ககளில் அங்கு தக்கத்து மேன்மையைக்கொடுக்கும் பூரணசந்திரனத்தக்குத் திறிஸ்தவர்களைத்தாக்க காங்கள் பிரயோகிக்கும் வழவகளைபுயிருக்கி

ற மற்றும் மெலான கசிர்தகுணங்களினுள் செய்யவேண்டியதவசியமாக உபயோகமான உபநியான சிலபுள்ள சந்திரன கசிர்தங்களை அவசியத்துடன் தேறப்பண்ணும் வேலையைத்தொடங்கி அதிந்நேர்ச்சியடைய காஞ்சு காட் பிரயாசப்படுகொமாக.

VIEW OF THE HEAVENS.—No. 7.

Monday Oct. 2d, 7 o'clock P. M. beginning at the western horizon and proceeding east by south may be seen the six constellations, Libra, Scorpio, Sagittarius, Capricornus, Aquaries, Pisces.
 At this time Venus is invisible, being in conjunction with the Sun.
 Mercury is in the eastern point of Virgo near the western horizon and may be seen if the atmosphere be clear.
 Mars is in the western point and Saturn in the eastern point of Sagittarius both in their direct course. On the 17th these two planets will be in conjunction. Mars being then two degrees and a quarter south of Saturn.
 Jupiter is in his retrograde course in the eastern point of Capricornus.
 On Tuesday 3d, 5 o'clock A. M. may be seen the six constellations, Pisces, Aries, Taurus, Gemini, Cancer, Leo. At this time none of the five planets is visible.
 On Tuesday the 31st of Oct. at 5 o'clock A. M. Mercury may be seen in the eastern horizon, near Spica, the principal Star in Virgo.

கிரகசார விளக்கம்.—Kerraka-Sarra-Velakkam.

ஐப்பசி மீ. உக்தீ திவ்கட்டிழமை சாய்த்தரம் ஏழாமணிகரே மெயில் அடியானத்தில் மேற்கேறின்ற தெற்குடையக் கிழக்கேபோக்ப்பார்த்தால் துவாம், விருட்டினம், தனு, மகரம், குப்பம், ரீணம் என்றவ்வாரிராசிகளுக்கு காணப்படும். அவ்வேளையில் கச்சிரை ஆதித்தகுறி கூடிநிறையேற் குஞ்சுறுதிற்கும். புதன் மேற்கடியானத்தக்குக்கிட்டக் கன்னிராசியின் கிழக்கத்திற்கும். அந்நேரம் மத்தாரமில்லாதிரந்தார் குஞ்சுற்திற்கும் செவ்வாய்க் சனிபுத் தக்கன் கோட்டத்திற் மனூராசியின் மேற்கத்தத்தும் கிழக்கத்தத்திலும் திற்கும். அந்தமாதம் வளர் தெயதி திவ்விருகிரகங்களுக்கடியும் துதிர் செவ்வாய்என்னும் கிரகஞ் சனிபென்னுங்கிரகத்திற்குத் தெற்கே, உவ. பாகைதாரத்திலும் திற்கும். வியாழன் தனது வக்கிரோட்டத்தில் மகரராசியின் கிழக்கத்தத்திற்கும்

அந்தமீ கத்தீ செவ்வாய்க்கிழமை ஆதித்தோதயத்திற்குமுண்டியைம், மேடம், திடபம், மிதனம், கந்தேசம், கிவ்வம் என்றவ்வாராராசிகளுக்குத்தோன்றும். அவ்வேளையில் இவ்வைத்திரகங்களிலொன்றென்னுத் தோன்றும். ககர் தெயதி செவ்வாய்க்கிழமை பொழுதயத்திற்கு முன் புதன் கிழக்கடியானத்திற் கன்னிராசியிற் பிரதான கட்சத்திற்குக் கிட்டத்தோன்றும்.

புரட்டாதி மாதம்.

சாதி மீ. புரட்டாதி மீ. வடுதீ. முதல் ஐப்பசி வடுதீ. வரை

Date	சூரியன்	செவ்வாய்	செவ்வாய்	திரு.	கோகம்.	கரணம்.
1	வள	குடி	கா	அ	வக	சோ வக ப வக
2	வடி	தி	கா	ச	வச	அ அ கடி வச
3	வக	செ	கா	த	வக	ச கு சர வக
4	உவ	ப	செ	ச	வக	தி உ வி வக
5	உக	வ	சக	அ	வடு	கு ா வடு
6	உஉ	வெ	வ	தி	வடி	வி கவ
7	உச	ச	கா	ச	உஉ	வி வ உஉ
8	உச	கு	கா	ச	உஉ	வி ப உஉ
9	உடு	தி	செ	அ	கஉ	வி உ கடி கஉ
10	உசு	செ	க	அ	கவ	அ க கை ச
11	உஎ	பு	வடு	தி	சச	ப ச வ க
12	உஅ	வ	சக	உஉ	ச சடு	தி கு ப வக
13	உசு	வெ	செ	ப	சடி	வி கு கடி வக
14	கவ	ச	கி	டி	கவ	அ கு கர வக
15	கச	கு	தி	கச	ல	கு ச வி உவ

குாயிற்றுக்கிழமைச் சங்கராத்தி காடி சவ விருக வடுதீ துவாரி

புதினசங்கதிகள்.

யாழ்ப்பாணம்.

கப்பலுடைத்து தவாற் கடதாகிசெல்லாள் கடலில் அமிழ்ந்திப்போயிற்று. எப்படிமெனில், "மென்மன்" என்ற ஒரு வெம்பாயிலிருந்து குவெலு (Suez) என்ற ஊருக்குப் பாய்வளித்து வருகையில் அந்த ஒரு ஏதெனா (Aden) க்குக் கிட்டக் கற்பாறிற்பொறுத்துச் சிதறியுடைந்ததினாலே அதிலிருந்து வழிச்செல்லவோரும் மற்றுக் கப்பற்காரரும் யாதொரு சேதமுமின்றித் தேவானுக்கிரகத்தினால் உயிர் தப்பிப்பிழைத்துக்கொண்டார்கள். ஆனால் சென்னைப்படைத்திருந்தனாபிய இரண்டு பெட்டிகள் மட்டும் தவிர் தவிர இவ்வாறு தேசத்துக்குக் கொண்டுபோன மற்றும்காதிதவ்கணைத்தும் கடலில் விழுந்து சேதம்போய்விட்டது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பிறகிட்ட ஆவணியு. எந் தேதி அனுப்பின அவசரத் தவாலும், ஆடி மீ. ௧ தேதி அனுப்பிய தவாலும், ௧௧ தேதி அனுப்பிய அவசரத் தவாலும் இவ்விதமாய்ச் சேதம்போய்விட்டதென்றெண்ணுகின்றோம்.

கூப்பிற்றிங்கோடு.

அகேசர் அறிந்தபடி பிறகிட்ட ஆடி மீ. இவ்வீடத்திற் கூடிய கூப்பிற்றிக்கொட்டுக்கிறிமீனல்லியாய விசாரணையில் மூன்று பேயரைத் தாக்கும்படி நீதியிப்பியவர்கள் கட்டணவிட்டுப் போனதினால் அவர்களிலிருப்போரும் குறித்த தவணையாகிய புரட்டா கி. மீ. உடதீ. வெள்ளிக்கிழமை தாக்கிப்போட்டார்கள். ஆகிலும் மிற்ற மறியற்காரனைத் தாக்காமல் விட்டு ஏழு வருஷத்துக்கு விலக்குடன் சேர ஊழியு செய்துகொண்டிருக்கும்படி தீர்மானமாயிற்று.

கொழும்பு—நற்சங்கதி.

கத்தமான ரோமான் கத்தோலிக்கத் திருச்சபைக்கு ஏககோபாலனும் ரோமாபுரியிலிருந்தருளிப்பிருக்கும் ஐசுக் கிரேசோரியுப்பவர்கள் இவ்வகையிலிருக்குஞ் சுவை கிறிஸ்தவர்களோடும் மனமிரங்கி அவர்களை ஒழுங்காய் நடப்பிக்கும்படி மிகவுங் கணம்பொருத்திய கயித்தானு அந்தோனியுவென்கிறவரை இவ்வகைக்கு விஸ்புவாகவும், இராச ரூப்பிற்சாதிபாகவும் தியமிக்கச் செய்த மானார். அவரும் புதுச்சேரியிலிருந்து இரண்டு குருக்களோடுங்கொழும்புக்கு வருகிற ஐப்பசி மாதத்தைக்குள்ளாக வருவாரென்றிவ்விடத்துக்கிறிஸ்தவர்கள் முழு மெய்க்கையுடனே காத்திருக்கின்றார்கள்.

இப்படிக்கு. } ஒரு சொபஸ்கிறைவன்,
கொழும்பு, தி. அ. ச. ௧௯00. } J. M.L.
புரட்டாதி மீ. உடதீ. }

சென்னைப்படினம்.

இருபிறப்பாளராகிய பிராமணர்களின் மென்மை. கொஞ்ச நாளைக்குள்ளே சன்னியாசியெவ்வகொண்ட ஒரு உயர்ந்த சாதிப் பிராமணன் வாயிலே தனது விரத வைத்துக்கொண்டிருந்ததை வேறொரு பிராமணன் கண்டு இவனுக்குச் சொன்னதென்றவெனில் "நீ ஒரு சன்னியாசியானதால் வாயிலே விரலவைக்கிறது சற்றென்கிதான் தகாதென்றசொல்ல," அந்தச் சந்தியாசிக் கோபய்கொண்டெழுத்து மற்றப்பிராமணனை உதைத்து நிலத்தில் விழுத்திக்காலால் மிதித்ததைக் கோட்டாருக்கு அறிவிக்கக் கோட்டார்க் இந்த இருபிறப்பாளிரவருந் துன்மார்க்க நடைபுள்ளவர்களென்றத்தாட்சிப் பிறமானாய்க் கண்டதினாற் சொல்லப்பட்ட சந்தியாசிக்கு உச அடியடிக்கவும் மூன்றுமாதர் தெருவினாழியு செய்தியும் கட்டணபண்ணப்பட்டது. இத்தச்சன்னியாசிக் அருள் தவசு பெருமையாலழியுமென்பதை அறிந்தவார்போலும்.

கயுத்தா.

ஞானசாஸம்—பிறகிட்ட ஆடி மீ. ௧௧ தேதி சக். கணம்பொருத்திய மிதியையவர்கள் அவ்வூர்ப்பிறந்த ஒரு வாயிபனுக்கு ஞானசாஸம் கொடுத்தவேளில் அகேச துரைச்சாணிகளும் தரைமாரும் அவ்வூர்ப்பிறந்த வேறொரு அறப்பெரும் அச்சமையத்திற் சத்தோஷமடைந்தார்கள்.

வம்பாயி.

சகோதரர் ஒன்றும் எமொள சிந்தையாய்ச் சஞ்சரித்தாலெத்தவ ரேந்தியபன நுணியை. கண்ணாற் கணவும் காதாற் கேட்பவும் அருக்கலிக்கத்தக்க இலுக்கைக்கோடான பிறிவினைகளுக்கு சன்

டைகரும் வம்பாயிலுள்ள ரோமான் கத்தோலிக்கச் சாமிக்குக் குள்ளே இப்பொழுது உண்டுபெற்றிருக்கிறது. தைமீசு (Times) என்ற பத்திரிகையினால் இச்சாமிகளிலொருவர் கத்தோலிக்க மாரிக்கத்தைப் பரப்புகிறதற்குப் பிறகிட்டகாலு வருஷிக்காலத்திற்குள்ளே (க. அ. த. கா. உ.) ரூபாய் தனதுசங்கத்தாரிடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொண்டு செலவழித்தும் அச்செலவைப்பற்றிக்கணக்குக் கேட்டவேளையில் தெரியாமல் முட்டுப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

சீனம்.

சிறி என்னிற் போற்றிஞ்சரவர்கள் சீனாத்திற்குமும் வானிகத்தொழில் கலத்தைப்பற்றி சீனாடனுண்டுபண்ணின பொருத்தனைபின் உறுதியை மாற்றும்பொருட்டு ஒரு பிச்சித்த அறிவித்தல்களை நிரூபித்திருக்கிறார். வானிகத்தைப்பற்றி அவர் சொல்லுகிறதென்னவெனில் வானிகத்தைப்பற்றி நிரூபித்த ஒழுங்குச்சட்டங்களைப்பார்த்தால் அவர்கள் சரலாக்கும் பிரயோசனமானதாயும் உபயோகமுள்ளதாயும் ஏற்றத்தாழ்ச்சியில்லாததாயும் இடக்கிசுகாரார் சீனருடைய இராச்சியங்களின் விருத்தியையும் கண்டதையும் சயத்தைபற்றி இந்நகவேண்டியது. இவ்வீத நிரூபித்தல்களுக்கு இராசாத்தியின் கீழிருக்கப்பட்ட யாத். மொரு குடிசைக்கள் வீரோதமாய் உபாயத்தை அவ்வது சந்தடியையுண்டாக்கி அவர்களைத் துற்றவாலைகொண்டு கண்டதனுண்டானால் அவர்கள் கயிரமாய் நடத்தப்படுவார்களென்றதாம்.

சீனராச்சியத்தாரின் கொடுமை—கொஞ்சக் காலத்திற்குமுள்ளினதாக இங்கிலிசுகாரருக்கும் சீனருக்குமுண்டான யுத்தத்திலமுறியடிக்கப்பட்ட சீனர்களாகிய இரண்டுத்தயோகலதரைக் கொன்றமேபொடும்படி திக்கப்பட்டிருக்கிறார். வேறொரு உத்தியோகலதரைத் தவையவதாரம்பண்ணிப் போட்டார்கள். இவருடைய மகன் தம்பிதாவுக்குவதினாகத் தாக்காக உத்தரவுகொடுப்பது இராசனிடத்திலுத்தரவுகேட்டுச் சம்மதிக்கவில்லை.

தெல்லிமாநகர்.

ரஞ்சு காந்தலம் வேண்டுமா? (Munglour) மல்லோர் காட்டிற் புலகயிலு யாபாரம்பண்ணிப் பிழைக்கும் பொருட்டு கக்கா கசியைக்கடெத்துவந்த, க. வன்னியச்சாதியார் தாக்கக் கொண்டு வந்த புலகயிலையும் விற்றுப் பணத்தைபுக்கொண்டு அவ்வூர்ப்பிறந்த வேறொருவருடன் கூட்டிக்கொண்டுப்பாகையல் பொழுத்தித்தித்த ததினாலிராத்ததற்கும்படி ஒரு வன்னியனுடையகையிலில்வ பொய்க்கக்கொள்ள இவர்களுடன் கூடிவந்த அவ்வருவருக் கொஞ்ச இனிப்புள்ள பதார்த்தத்தை எடுத்து அதற் பாஷிணத்தைபுட்டி அவர்களுக்குக் கொடுக்க அவர்கள் சற்றுசேர்த்துக்குள்ளே வெற்றியைக்கொண்டு ஆறுபெயருடனே செத்துப்போனார்கள். பூவர்களுடைய பொருளை அபகரிக்க கிணைத்த இரண்டுபுரையும விதானியிடித்துக் கோட்டால் விவங்கும்படி கொண்டுபோனார். ஆதலால் ஆய்த்தோய்த்து செய்தல் அறிஞர் பெருமைபெய்ததை உய்த்துணாந்து பார்த்து ரஞ்சுபோடாதிருக்கப் பாரும் கள்.

கரைமாரிங்குத்தபால்.

காலிபாக்குலு, வொஸ்தன் என்ற பட்டினங்களிலிருந்து வந்த (Columbia) கொலம்பியாவென்ற கப்பல் கற்பாறிற்பெய்துபுடித்திருந்த மூலபனிக்குதற்கோக்கிப் பாய்வலித்தாடிக்க கரைக்கு ஒன்றரை மயிலுக்கப்பாற் கெட்டுப்போனாலும் அதுவருந்த பிரயானைக்காரரும் மற்றுக் கப்பலாட்டினார் தப்பிக்கொண்டதும் அறி அவ்வருவலிருந்த சாமான்களுக்கு தபாற்கடதாகிகளும் கொஞ்சக் துக்குக் கொஞ்சம் சேதமில்லாமலெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன.

கொஞ்ச நாளைக்கு முன்பே Pegasus என்ற கப்பல் எவ் பெயரையுமேற்றிக்கொண்டு, வீத கயலென்ற ஊராகுக்கூடாகப்பாய்வலித்தோடிப்போகையில் கற்பாறிற்பொறுத்துக் கலிரென்றசத்தக்கொண்டுடைத்து போனதினால் மேற்கொல்லப்பட்ட ஏழுது பேரில் ஆறு பெயரைத் தவிர மற்ற அறுபத்து கலுப்பெருகடலில் விழுந்தமீழ்த்தி நாசமாய்ப்போனார்கள்.

தென் உலகெல்லே (Wales) கவரணம்மத்தார் தெருவிலாய்களை அறவிடவேண்டுமென்று கட்டணகிருபித்தலுண்டுபண்ணின தினுக் கவபெர் பெண்ணுருவக்கொண்டு ஆயமறவிடும் கட்டணகிளையுபிற் பதித்துவைத்த பலகைகளை இராத்திரிகாலத்திலும் வந்து வெட்டியெறித்துவருகிறதினாற் போலிசுடார் அதிக முயற்சியுடன் இவர்களை அசெப்படுத்த தீர்ந்து உடாமற்போயிற்று.

SUMMARY OF NEWS.

JAFFNA.

Execution—The two prisoners convicted of poisoning at the last Sessions of the Supreme Court, and sentenced to be hung—suffered the penalty of the law on the 22d inst. The sentence of the other prisoner who was capitally convicted has been commuted for seven years imprisonment with hard labour.

Rev. Mr. Eckard—The Symmetry, in which Mr. Eckard with his family took passage for England, arrived at the Cape on the 16th June.

Shipwreck and loss of the Mails.—The Steamer *Memnon* on her passage from Bombay to Suez, with the Overland Mail, was driven upon a rock near Aden and broken to pieces. The passengers and crew were saved, but the mails for England, with the exception of two Madras boxes, were lost. Letters sent from Jaffna by the *Express* of June 7th, the mail of July 3d, and the *Express* of July 6th, are supposed to be among the lost.

MADURA.

Sept. 9.—Judicial Changes.—By a late arrangement of the Governor in Council, a change has been made in the judicial department, which places two judges at Madura. The office of sessions judge is to be filled by judge Hooper. Mr. Simmond is to be, for the present, inferior judge. This new regulation goes into operation about the middle of the present month. The Circuit judgeships are I believe done away with by this arrangement.

Cholera still prevails to a considerable extent in the fort.

MADRAS.

Police Court—Breach of Privilege—Dignity of the "twice born."—

A Satanee Brahmin meeting a caste Bralumin who had lately become a *Sanyasee*, with one of his fingers in his mouth, remarked to him that as he was a *Sanyasee* it was very unbecoming to him to have his finger in his mouth, whereupon the *Sanyasee* knocked his neighbor down, and pressed him in the dust with his feet. It was proved in court that both of them were bad characters. The *Sanyasee* was sentenced to receive two dozen lashes and to work for three months on the roads.

DELHI.

Poisoning.—Nine Bunneahs having brought a quantity of tobacco for sale from across the Ganges, to Mungloar, and returning with the proceeds, in company with two residents of the town, put up for a night in a Bunneah's shop, and on awaking early in the morning were treated by their companions with some sweetmeats, in which arsenic had been mixed. In a short time they were all taken violently sick and six of them died. Their two companions, who had administered the arsenic with the hope of coming in possession of the gains of these poor men, decamped, but were subsequently overtaken by the police and brought up for examination.

CALCUTTA.

Baptism of a Hindu.—On the 23d July, the ordinance of Christian baptism was administered by the Rev. T. Smith, of the General Assembly's mission to a young Hindu, a student in the General Assembly's Institution; several ladies and gentlemen were present, with about 200 natives.

BOMBAY.

"How pleasant it is for brethren to dwell together in unity."—Shameful dissensions exist among the Roman Catholic Priests at Bombay. It is stated in the Bombay Times that the vicar Apostolic has received from the Society for the propagation of the faith, during the last four years, Rs. 98,920, of which he has given no satisfactory account.

CHINA.

Sir Henry Pottinger has issued a proclamation, notifying the exchange of the ratifications of the commercial treaty between Great Britain and China. The export and import Tariff and the regulations of trade are also published, and his Excellency expresses his confidence "that the provisions of the commercial treaty will be found in practice, mutually advantageous, beneficial and just, as regards the interests, the honour, and the future augmented prosperity of the governments of the two mighty contracting empires, and their subjects." His Excellency further warns her Majesty's subjects against entering into any collusion or scheme for the purpose of evading or acting in contravention to its provisions, and intimates his firm determination to adopt the most stringent and decided measures against any parties found guilty of so doing. The Calcutta *Englishman* remarking on the scale of duties, and the regulations of trade, observes, "If these stipulations are honestly carried out the trade with China will be on a better footing than that between Great Britain and any other foreign nation whatever; and when the immense population and industrious habits of the people are considered, it cannot be doubted that a very important commerce will spring out of the facilities now conceded."

Severity of the Chinese Government.—It is stated that the Chinese Government are dealing with the utmost severity with the unfortunate officers who suffered defeat in the late war with the English. *Yik-shan* and

Yik-king are condemned to death. *Yu-poo-yun* has suffered decapitation. The son of this officer petitioned the emperor that he might die instead of his father, but his request was refused.

OVERLAND INTELLIGENCE.

Packets by the last Overland reached Jaffna on the 19th inst. We give below a brief abstract of the most important European intelligence.

In Parliament, Sir Robert Peel had declared in reference to the affairs of Ireland, that they were prepared to administer them "on the principles of impartial justice—to recognize the equality of civil privileges—to give a substantial, and not a fictitious right of suffrage—and to consider the relations of landlord and tenant; but with respect to the established church, they were not prepared to make one alteration in the law by which that church and its revenues shall be impaired."

In the house of lords, "the church endowment bill has passed with modifications, and Lord Aberdeen's bill on the Scotch church, after having been re-constructed in order to remove the difficulty with regard to its declaratory portion, has been agreed to."

The Irish Arms' Bill, though opposed in almost every clause, has passed the Commons. The Bill for legalising Irish marriages celebrated by Presbyterians and other dissenting ministers has also passed. It was generally expected that parliament would be prorogued early in August.

In Ireland, the agitation of the Repealers continues undiminished; several Government Officers have been superseded for attending repeal meetings and giving countenance to the proceedings of the repealers.

The Lords of the Treasury have given notice that all revenue officers who may attend repeal meetings will be dismissed from her Majesty's service.

In South Wales, there exists a great excitement from the opposition of the people to Turnpike gates. Parties disguised as females, calling themselves by the name of "Rebecca and her daughters" are every night engaged in destroying the toll gates, and though the Police have shown the utmost vigilance, they have not succeeded in interrupting the work of demolition or in bringing the offenders to justice.

Anti-Puseyite meeting.—At a meeting of laymen, Lord Ashley being in the chair, it was agreed to address a memorial to the Duke of Wellington, as Chancellor of the University of Oxford, directing his attention to the rapid progress of Puseyite doctrines in that ancient seat of learning. The Protestant association has also prepared a memorial, addressed to the archbishop and bishops on the same subject.

The *Columbia* steamer from Halifax and Boston, was totally lost by running, in a thick fog, on a solid rock, a mile and a quarter from land, near the Seal island light house. The passengers and crew were all saved; also the mails and much of the property on board.

The Steamer *Pegasus*, plying between Leith and Hull, on a late trip, with about 70 persons on board, struck on a sunken rock near the Fero islands, with tremendous force, and went down before any measures could be taken for the security of those on board. Only six persons out of the whole number were saved.

The accounts from Spain announce the surrender of Madrid to the insurgents, after a brief engagement, in which the troops of the Regent under Generals Leoane and Zubano went over to the insurgent army.—The insurgent generals entered the capital on the 24th July and the Lopez Cabinet was re-constituted on that day. The movements of the regent were involved in uncertainty. By the latest accounts he had effected a junction with Gen. Van Halen, and had commenced the bombardment of Seville. The new Government had dispatched a division against him.

The emperor of Austria in his quality of king of Hungary, has just decided the long disputed question of the religion of children sprung from mixed marriages. His majesty has ordered that children may be brought up as Protestants or Catholics, as may seem fit to the parents; and in case they cannot agree, the children are to follow the religion of the father.

CONTENTS.—அட்டவணை.

	Pages	வேலைகளும்	நகர
Beschi's Instruction, &c.	197	மகம்மது சகைபதால்	ib.
Al Koran	ib.	கட்டுடல்பவர் செய்தியர்	
Abridgement of Good's Book of Nature	198	பஞ்சகால்	ககக
Principles of English Grammar	199	இக்கிலீச இலக்கணம்	கக
Tamil Classics	200—201	கடிதம்	கக—கக
Friend-in-need Society	ib.	இந்திரைவலுமுடைய சங்குணம்	
Rules for the conduct of a Christian Life	202	ககப் பத்தி	கக
View of the Heavens-Panchangum	ib.	கிரகசாரவிலக்கம்	ib.
Summary of News	204	பஞ்சகால்	ib.
		புதிதில்	ககக

உதயதாரைக்.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

புக். சுந். யக்.] துயாசு உவா. ஐப்பசி ம. யு. தெயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, October 12, 1843. [Vol. III. No. 19.

வேத்யரோழக்கிப்.

யளம் அநிகாரம்.

பலனைராஜமதுக் தனிவு விடாதிருத்தல்.
(On Perseverance.)

சிலர் தாம் வருத்திச் சொல்லு தியாயங்களைக் கேட்டொருவராவியென்று யிசையும் சொக்து மனக்கீழ்ந்து இனிப் பிரயாசப் படுவதெதென்று தனிவும் விட்டு மயங்கிவிட்டிருக்கிறார்கள். சாம் சொல்லும் சத்தியத்தைக் கேட்டெல்லாருக் கையெறிமூல உத்தமத்தானே, ஆகியவற்றில் சிலர் கோதாதிருக்கிறார்கள் தனிவுவிடுவது எல்லாதல். இது எல்லாருமும் கையெறி மூலமாய் நோன்றினும் கம்முடைய சோம்பல் தெறும்போக்குத்தானே. ஆகையால் சாம் படும பிரயாசத்தினால் பயணக்காலமும் தனிவு விடாதபடிக்கு இதில் சில உதவிகளைச் சொல்லிக்காட்டுவோம். சாம் சொல்லு தியாயங்களை எவரும் கேட்கவும் அநிகாரமே நடக்கவும் ஆகையப்படுவதும் அதற்குத் தக்கதாய் உபாயங்களைத் தேடித்தியியலும் தியாயத்தானே. சாம் கடைசிக்கித்தீர்த்தாற் போதும். மற்றவர்கள் கேட்டுவது கோமற்றேயினும் எனக்கென்னவென்று தியியலு கவாயிக்குப் பொருத்தாத அசட்டையும் புறத்தியாய ருக்கிரக்காத சிஷ்யரோமாமே. ஆகியும் புறத்தியாய கோதாதிருக்கில் அவர்களுக்கு தியாயங்களைச் சொல்லிக் காட்டாதிருப்பதும் அநிகாரத்தானே. இன்று தியாயத்துக்கெனக்காதவன் சாலை இன்னவருமாதும். அம்பு தைத்தயில் உடனே விழாமற் காட்டிலே தழைத்த போய்ப்படுக்கும். பலமுறையல்லோ ஆத்தமங்களைக் கெடுக்கப் பசாசலிமும் சொதனைக்கு மகாத்தமக்காகிட்டு கொடாமையால் அடிகள் சாத்தனையும் பசாசுசோதியாமல் விடுமா வென்ன தியேகசாதாரமுதலாய் மூன்றாவியை பசாசுசோதித்த தியாயமே. முன்னம் வரவிட்ட சொதனைப்பலனைக்கெண்டோ பின்பு அதே சொதனைக்கத் தனித்தென்போம். ஆயிரம்வியை தன்னுள்ளிப்போலும் பின்புக்கீழ் மனிதரைக் கெடுக்கப் பசாசுசுருண்டான தனிவுதிறல் எல்லாருமும் கையெறி மூலமாய் உபத்தெருக்கெல்லாமென்ன? ஏதம்பு எடக்க எடக்கக் கல்லுங் குத்யாமென்பதெல்லவல்லவாக தின்று மனிதர் மனமுற் சார்வட்டத்திலே தினைக்கும். இதை அறிந்தபசாசு தினர் தன்முன் போலும் மரணப்பித்தம் பாலும் விவலிக்கு தியாயங்களைக் கெட்டுவிடச் சலியாதேதியியுமே. அப்படியே சாமும் ஒரிசைவிலிசை பலனைக்காணுதிருத்தானும் இனிவாதினும் காண்போமோவென்று ஆகையத்துக்காகச் சலிப்பில்லாமற் பிரயாசப்பட்டகேடெனாய். பின்பு தியாய யோகிக்கத்தக்க வேறொரு தியாயமுண்டாம். மனிதர் மனதைத் திருப்புவது கம்மாலாகும் கருமமல்ல, பராபரன் தாமே கம்முடைய வார்த்தையைக்கொண்டு முடிக்கத்தகுத் தொழிலாமே.

ஆகையால் அவர் தமக்குகாலும் மட்டுக்குறித்தாற்போல இன்று சொய்யாத தமைய காண்புக்கு சொய்யாரொன்றுக்குப்போல இன்று கம்முடைய வார்த்தை மறுத்தாதிருப்பமாட்டாதவர்கள் இனிப்புத் திருப்புக்கொண்பவும் அதிலுல் துவர்களுக்கு உதவிகொல்லாதிருக்கவுய்தியாயமல்ல. பாநாமொருவன் தியாயமொன்றுக் கோமல் எத்தனை பாலியாயிருத்தானும் திருப்பாத கரத்திலே விழுந்தாயொழியு எப்போதானும் ஒரு சாக்கேதமீது புண்ணியவாலானே கெடுக்கக்கெ விடலிலும். அதுதான் சமையத்தைக்கெடுப்புத்தொல்லாதிருக்கவுத் தேவையிலும். மரணம் வந்தாலொழிய விவாதிக்காரளுக்கு மருத்தகொடாமல் விவாதிக்கோ? கீ சொன்னதைப் புறத்தியாய கேட்டுவல்லவர்களாய் எடக்க உன் லூரகாமமயால் அவர்கள் உன் வார்த்தை மறுத்தபோது மனிதிராங்கி அவர்களுக்கு ஆண்டவர் தமையென்று உன்னோபேமி மனதைத் திருப்ப மன்றாக யிசையும் புத்திசொல்லப் போவாய். உன்னை கம்பிப்பேசினாலுமாதும் பலனைக் காணுதேபோலும். அப்படியே இன்று உன்வார்த்தைக்கேட்டுப் பாவத்தைவிட்டுமருத்தவன் காண்க்கெடுக்காத விழுக்கிவிழுத்தானும் அதிலே பலமுறையில் தியாயமென்று தனிவுவிடவும் வேண்டாம். யிசையும் அருக்குப்பபடியென்றபடி

கேட்கையைக் கழுவாதிருப்பாயோவென்ன? ஒரிசை கப்பலிலே தண்ணீர் கசிந்து வருவதைக்கண்டால் இன்னம் அப்படி வருமென்றமையால் வந்ததை இறைப்பது வீணென்றிறையாமல் விவாதிக்கோ என்ன? அந்செய்திஷ்ட இஞ்ஞாசியார் மிருத்த பிரயாசத்தோடே திரிந்து தன் குணத்தைவிட்டுத் தன்னுடைய பொதுப்பொருளாகப்பெண்ப் பாவக்கடையைத் திறந்த விசுவகோகேட்டெலி தினைத் திருப்பிக் கற்புநிறைகிற வகுத்திச் செய்வார். இதைக் கண்ட சிலர் தீவ்வகை மகனீர் நிறைகவாரிகொன்றும் அவருக்குச் சொல்லிவீண் பிரயாசப்பட்டவேண்டாமென்பார்கள். அதற்கு அவரோடெனில் சாக்கீதனையும் பட்டத்தரும் பிரயாசத்தைக் கோண்டொரு பாவத்தைமாதிரும் விவகிதும் நான் பட்ட பிரயாசத்தக்கெல்லாம் கிறையலன் வந்ததென்றிருப்பேனென்றார். சாமும் வருத்திச் சொல்லு தியாயங்களைத் பாவங்கள் முழுதும் முடியக்காலுமாயினும் குறையைக் காண்போம். பாலிகள் குற்றங்களைச் செய்வாதிருக்கக் காலுமாயினும் அவைகளை அஞ்சிச் செய்க்காண்போம். தியோர் கல்லோராகக்காலுமாயினும் அதற்காகையப்படுவ காண்போம். கண்டால் இது சாம் பட்டபிரயாசத்துக்கு திறந்த பலனைக் கண்டோமென்பது தியாயம். யிசையும் தீர்த்த புத்தகத்திலே பலமுறை சொன்னபடியே கீ என்வாரையும் மோட்சகரையிலேநேர் உனக்குக் கட்டினியிலும், என்வார்த்தை கோமற் சிலரே மோசம்போலும் உனக்குக் குறைபுயிலும். எல்லாருமும் கையெறி மூல உன்னுளானமட்டும் பிரயாசப்பட்டால் உனக்குப் பலன் குறையாது. ஆன மருத்தைக் கொடுப்பதே வியத்தியன் கடன். ஆரோக்கியத்தைக் கொடுப்பது கட்டல்வல். அந்செய்திஷ்ட கிண்ப்பொருதிப்படியே அவனவன் வருத்தினதற்கானவாகப் பலனைக் கைக்கொள்வான். சொன்னபடியே அவனடக்கால் அவனுக்கே பலன். சலிசேஷத்திலெழுக்கப்படியே திராசாச் சொடித்த விருத்துக்கு அழைக்கப்பட்டவர்கள் வரா மமயால் அவர்களை திராசாக்கேர்ப்பித்தொழிய அவர்களை அழைக்கப்போன சேவகளைக் கோபித்தானே என்ன! எல்லாருக்கேட்டு எடக்கீதானுத்தமத்தானே. ஆகியவற்றில் சிலர் கோதாதிருத்தானும் ஆண்டவர் கட்டகையிட்ட சூழியத்தை சாம் திறையேற்றி அவர்கள் கேட்டுஎடக்க கம்மாலானமட்டும் பிரயாசப்பட்டால் கம்முடைய கடன் தீர்த்துத்தானே.

இத்த தியாயக்கொல்லாதிறையும் பற்றி யேகசாதர் வந்ததைப்போல வருவதை அறிந்தவராகக்கொண்ட தாம் போதித்த தியாயங்களைச் சிலர் கோமற்றபகைப்பார்கொன்று திட்டமாயித்தானும் அவர்களுக்கும் அவைகளைச் சொல்லிக்காட்டாமல் திருத்தவல்ல, புறத்தியாயத்திற் பலனில்லாதாயினும் ஆண்டவருக்கு உறுதியுக்கு செய்தாலே போதும். அவர் தமையும் அவர் தீதியும் வினங்கப் பிரயாசப்பட்டகேடெனாய். சாமுமே கட்டகையுடைய கிறைத்து தண்ணீர் மிஞ்சியோடுவது காட்டின் செல்லமல்லோ? கேட்டு எடக்கீதற்கும் மனிதர்க்கல்லாதே கேட்கமாட்டாதவர்களுக்கும் கையெறிமூலமாய் வழியைக் காட்டுவதே அவர் தமையினமாத்சியல்லவா? யிசையும் பாலிசுக்கு ஆண்டவர் ஆக்கினபிமே போது அவர்களுக்கு சாம் உதவி சொல்லப்பட்டபிரயாசமே அவர் தீதியின் தியாயத்தைக் காட்டுமே. துவர்களைக்கொண்டத்தினுமே உன்னைக்குக் காட்டின தெரியல் கடலாமல் என்ன வெறுத்தப்போகையல் துவர்களைக்கொண்டுகளைத்தேடி எத்தனை திறையையோடெழுத்தோம். துவர்கள் வாயினும் சாம் சொன்னதை மிதித்த மறுக்க யிசையும் பெய்வழியைக் காட்டுவித்தோமல்லவா? இத்தபடியே என் தமையமறுத்த நீக்கி இப்போதென்னிதி தியாயத்தால் ஆக்கின என்முறைக்கும் படுவீர்கொன்று தானித்திறையை ஒப்புவித்துப் பாலிசை கரத்திலே தன்னுளார். சலிக்கப்பட்ட பாலிகள் முதலாய் முறைப்பட்டபாட்டாமல் ஆண்டவர் தீதிகாணவும் வணங்கவும் செய்து சாம் படும பிரயாசத்துக்குப் பலனாகப்பற்றினதோ? ஆகையால் கம்மோடெல்லாரும் ஆண்டவர் பாதத்திற்கேர்த்த என்முறைக்கும் வரமு ஆகையோடே தனிவுதனாமற் பிரயாசப்பட்டகேட்டெனாய். எல்லாரும் அந் பலனைக் கைக்கொண்டதற் சந்தோஷத்தானே. தீவ்வாவிட்டால்

காமே அவர்களுக்கிரங்கி அருவது கல்லதாயினும் கம்முடைய பிரயாசத்துக்குரிய பலனைக் குறையாமல் அடைந்த முடியாத மோட்சத்தில் வாழ்த்திடுப்போம்.

யஎம் அதிகாரம் முற்றுப்பெற்றது.

தேவச்சுழந்திரநீலில் நடந்த சங்கதி
(Missionary Enterprises in the South Seas)
(Continued from page 176.)

கப்பித்தான் (குக்கு) என்பவர் உலகத்தைச் சுற்றிப்பார்த்த பொழுது இந்தத் தீவைக் காணுதிருந்தாலும், நாங்கள் இந்தத் தீவுக்கு வரமுன்னமே ஏரோப்பியாரைக்குறித்து மூக்குமுறை சொல்லப்பட்ட அஞ்ஞானப் பெண்வழியினுள் (தகத்தியன்) தீவிலிருந்து தற்செயலாய்ச் சிவமனிதர் இவ்வீடத்தில் வந்தபொழுது அவர்கள் வழியினுள் கேள்விப்பட்டிருந்தார்கள் (தகத்தியன்) தீவிலிருந்து வந்த இவர்கள் இந்ததீவிலே குடிசையில்லைபெற்று நினைத்து, விலாங்குயின் பிடிப்பதற்காக இந்தத் தீவின் கரையில் வந்து கரைக்குகிட்ட வலைபடுத்துக்கொண்டிருக்கையில் தீவிலே சனங்களுக்கிருக்கின்ற பணதையும் அந்த வேலையில் அவர்களுக்குள் யுத்தம் நடந்துவருகிறதென்பதையும் அறிந்தார்கள். அல்லாமல் வந்த (தகத்தியன்) தீவாரிவரண்டுபோர் வலைபடுத்துக்கொண்டிருக்கையில் இவர்கள் கையிலகப்பட்டுப்போனார்கள். ஆகையால் மற்றவர்களும் இனி காம் இங்கே கிறிசு சம்பலித்தால் அவர்களைப்போல மோசப்படுவோமென்றெண்ணித் தங்கள் வள்ளங்களைக் கடவிலேவிட்டுத் தண்டு வலித்துக்கொண்டுபோய்விட்டார்கள். ஆகிலும் இங்கே பிடித்துவைக்கப்பட்டவர்களைச் சனங்கள் கொண்டுசெய்யாமல் பட்சமாய் நடத்தினார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் (தகத்தியன்) தீவாரிவ தங்கள் தீவில் நடந்துவருகிற துணைமானாகரியங்கடெல்லாவற்றையும் இவர்களுக்குச்சொன்னார்கள். எப்படியெனில் உலகத்திலே எங்களைப்போலல்லாத இன்னுட்கெஞ் சாதிகளிருக்கின்றனென்றும், அவர்களுக்குள் கூக்கீசு என்று சொல்லப்பட்ட வெள்ளமனிதர் மாதத்துக்கு மாதம் நாங்கள் தறையிலே நடக்கிறதுபோலப் பெரியவள்ளங்களிலேயிச் சமுத்திரத்திலே பிரயாணமண்ணுகின்றனென்றும், அவர்களுடைய அந்தப் பெரிய வள்ளங்கள் ஒருத்தரானுள் தாங்கிக்கொண்டுபோகக் கூடியதல்லவென்றும், அவைகளை விசேஷமாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். இதைக்கேட்டவுடனே சனங்கள் விறுமிப்படைந்து "ஈக்களேன் அவர்களுடைய ஆஸ்திகைப்பறித்துக் கொண்டு அவர்களை உங்கள் தீவைவிட்டுத் துரத்தவில்லையென்றார்கள்" அதற்கு மறுமொழியாக இவர்கள் "அவர்கள் தேவர்களைப்போலவிரும்புகிறார்கள். ஆர் அவர்களுடனே எதிர்க்கலாம். அப்படியல்லவென்று எதிர்த்தாலும் அவர்கள் எங்களை ஊதிப்போடுவார்களென்று சொன்னார்கள். அப்போ (இராயதோங்கு) தீவார் "என்ன ஊதினாப்போலே அதிலுல உங்களுக்குத்தவருதல் பழுதுண்டாவென்றார்கள்?" அதற்கிவர்கள் "ஊதுவாயினு ஊதுசுறதை நாங்கள் சொல்லவில்லை. அவர்களைத்தீவிலே ஒரு மாதிரிக்குழல் ஒன்றிருக்குது. அதற்குள்ளாக ஒருகல்லையும் வைத்து கெருப்புக் கல்லுமாக ஊதியிலெவார்கள். நாங்கள் இட்டிகளை எங்கள்கையிற்பிடித்து அவர்களைச் செய்கொள்ள முன்விட்டுப்போகமுன்னமே அவர்கள் ஊதியிலெறகல்லு எங்களுடைய சீரத்தை ஊடுருவிச் சித்தித்துப்போடுமென்றார்கள்." மேலும் இவர்களுக்கு (கப்பித்தான் குக்கு) என்பவர்கொடுத்த கைக்கோடாவி ஒன்றை வருகிறபொழுது இவர்கள் தங்களுடனே கூட்டுகொண்டுவந்தபடியால் அதை அவர்கள் இவர்களுடைய இராசாவுக்கு உபகாரமாய்ச்சொடுத்தார்கள். அதை அவர் வாங்கித் தம்முடைய போசனைதை அதிலுலே வெட்டிச் சாப்பிடுவதற்காக வைத்துக்கொண்டார்.

selfes or to others, we ought never secretly to neglect or to slight them, to save ourselves inconvenience or trouble; but we ought to perform them in a thorough, careful, and perfect manner. This is *faithfulness* or *fidelity*.

The difference between *honesty* and *faithfulness* may be illustrated thus:—Suppose a boy were to be sent with a small basket of fruit, to give to a person who was sick, and who lived in another part of the village. Now, if he was an *honest* boy, he would not take any of the fruit himself, but would carry it safely along without lifting the cover. But suppose that, when he had gone a little way, he should see some other boys playing in the field, and should put his basket down by the side of the road, and stop to play with them, he would be *unfaithful*. He would not be performing his duty in a thorough and careful manner.

Unfaithfulness is very often joined to *dishonesty*. If a person slights or neglects his duty from thoughtlessness or forgetfulness, or want of care, he is merely *unfaithful*. If he does it with a secret design to deceive and defraud, he is *unfaithful* and *dishonest* too. The workmen, described in the last lesson, who attempt to defraud their employers by doing their work in an imperfect and insufficient manner, are examples of this. They are *unfaithful* in their work, and also *dishonest* to their employers.

The distinction may be shown, too, in respect to *promises*: thus:—If we make any promise, secretly intending, when we promise, that we will not perform it, or that we will not perform it *well*, we are *dishonest*. Even if we afterwards do fulfil the promise perfectly, we are *dishonest* in making it. But on the other hand, if we make it in good faith,—that is, honestly intending to keep it,—and afterwards, from carelessness or design, neglect the fulfillment, then we are *unfaithful*. Thus there was once a boy who promised his sister that, if she would give him a certain picture-book, he would make her a boat, to sail on the pond. She understood him to mean a wooden boat, with masts and sails; and he intended that she should understand him so. But he meant secretly to make her only a paper boat, which would be good for nothing; for, as soon as you set it afloat, it begins to soak up the water, and very soon tips over or sinks. He was *dishonest* in making his promise. But another boy, who promised his sister a boat, really intended to make one; but the time passed away, and he did not do it; other things interested him; and, though his sister asked him for her boat a great many times, he never made it. He, now, was *honest* in making his promise, but *unfaithful* in keeping it.

QUESTIONS ON LESSON IV.

- How is the difference between *honesty* and *faithfulness* illustrated in the lesson?
- Suppose a person slights or neglects duty from thoughtlessness; is that *dishonesty* or *unfaithfulness*?
- What is said about *promises*?
- Can a person be *honest* in making a *promise*, yet *unfaithful* in keeping it?
- Can he be *dishonest* in making it, yet *faithful* in keeping it?
- Relate the story of the boy who promised his sister a boat?

நீதி நன்னெறி.—நாலாவது.
சமயிக்கை.

சமக்காகுதல் பிறக்காகுதல் காம் இவாதொரு பணிவிடைகளைச் செய்யவேண்டுமாயில், அவைகளைப் பூரணமாயும், சரவதான மாயுக்கு செய்து முடிக்கிறதேயன்றித் தொந்தரவு, வருத்தம் வராதபடிக்கு அவைகளை இரகசியமாய் அசட்டைபண்ணவும் அப்பகுயெண்ணவும்படாது. இதிலே கம்பிக்கையெண்ணப்படும். கணயத்துக்கும் கம்பிக்கைக்குமுள்ள பேதத்தை ஒரு உதாரணத்தாற் காட்டலாம். அதாவது, ஒரு சிறப்பெட்டியில் மாம் பழத்தை வைத்து ஒரு சிராமத்திலே துன்பமாயிருக்க ஒரு

ABBOTT'S LESSONS ON MORALS.
(Adapted to Hindu Readers.)
Lesson IV.—FAITHFULNESS.
Whatever duties we may have to perform, either to our-

are not so, in several ways; viz. By rejoicing with them in their comforts, by sympathising with them in their sorrows, and according to our utmost ability, relieving them in their afflictions. In pursuing such labours of love, the Christian's time and strength are to be employed to administer to the comfort of others, as well as to his own. The apostle Paul said "so labouring ye ought to support the weak and to remember the words of the Lord how he said it is more blessed to give than to receive." So far should the Christian be from heaping up superfluities for self-gratification that he is to deny himself for the sake of promoting the benefit of others. Christian love to brethren in the Lord is to be shown by bearing with their weakness, by subduing a selfish spirit, and seeking their welfare, instead of being as multitudes of professors are, only intent upon their own advantage; the real Christian is to cherish an interest in the welfare of all his fellow pilgrims. Christian love is to be manifested by visiting the sick and afflicted. The same spirit is to be displayed by forbearing whatever might injure a weaker Christian's soul even though the thing itself should be harmless. Christian love is to be shewn by attending to those little offices of kindness, which may promote the comfort of others. Christian love is to be displayed by honoring and esteeming others above ourselves. Christian love is to be manifested by treating poorer brethren with as much kind attention as the rich. Christian love is to be shewn when discords arise, by attending to the direction which the Lord Jesus has given for their removal; for the promotion and restoration of harmony and peace, there is not a more important rule than this in the Bible. Were it regarded, probably the fire of strife would be speedily extinguished in ninety-nine cases of dissention out of every hundred. The prosperity of churches, the honor of religion, the peace of individuals, and the comfort of families, would all be advanced. Christian love is to be displayed by not rashly believing unfavourable reports against brethren and sisters in the Lord, and by forgiving those who may have committed faults or even been the authors of repeated injuries. Christian love is to be displayed by hating tale-bearing and by endeavours to promote harmony and peace. Christian love is to be shewn by a watchful concern to give our brethren no cause of offence, and if we have dealt unkindly to any by speedily seeking reconciliation. Christian love is to be displayed by warning brethren of sin, by friendly reproof, and by earnest endeavours to promote the spiritual welfare of our brethren in the Lord. Finally, Christian love is to be manifested by avoiding divisions and cherishing unity of spirit and affection. Now let all who are connected with the flock of Christ examine their hearts whether their conduct is such as this duty requires. I would call the attention of Catechists and Teachers more particularly to the preceding extracts unless the shepherd be on the right road the sheep cannot be. Bearing this always in mind, I hope, the native Catechists and Teachers will for the future, endeavour to regulate their own proceedings by the rules of the Gospel, to furnish a good and unimpeachable example to their neighbours and to be earnest in the right discharge of their duty, considering that the whole duty of man is to "fear God and keep his commandments." "For God shall bring every work into judgment with every secret thing, whether it be good or whether it be evil."

I remain, Dear Star,

Yours very truly,

A NATIVE PROTESTANT.

Jaffna, 23d Aug. 1483.

ஆசிரியம்.

சூருவடி செவ்வயான் திரமுன்னகல்விமான் கிரகாசர் பேரந்றும் வீரன்-செப்புமொருவாசகன் செபலரிச்சந்திரன் கிங்காரமாதிரான்-காருவடி சோனயான் கல்பே மானயான் கனமான புகழ் வானயான்-சுருதிய சந்திரன் கங்கைகுல இத்திரன் காவலரிவிராசகந்திரன்-பாருவடி பாட்டினுள் பத்திரிகைகாட்டினுள் பாவானர்ச்சுறுட்டினுள்-பரிசீலனையேறினான் பாலியைச் சீறினான் பாசையின் மிகத் தேறினான்-வாருவடிமங்கையர்க்கு புகழ்சென்ற யாழ்ப்பாணமதலிலே வந்துதித்த - வண்மைபெருபோகனே-மரிவலா போகனே மையினரே கீர் வாழ்கவே.

எல்லாக் கற்ற கல்லோர்க்குக்கும் மந்தறல்லோர்க்குக்கு மரிக்கை.

ஐயாவே, பாதிரிமார்க்கு தங்கள் தேசம் விட்டுப் பாண்டிய நாட்டினும் மந்தறும் பற்பல நாட்டினும் வந்தார்கள். அஞ்ஞான மூடியபேர்க்குக்கு மெஞ்ஞானமாய் விளங்கா கின்ற சத்தியவேதப் புத்தகமும் தந்தார்கள். அப்புத்தகத்தைப் பார்த்து விவெகிசு அஞ்ஞானத்தை விட்டுப் பேரித்தார்கள். அருமைபால் சத்திய வேதத்தில் வந்து சார்ந்தார்கள். மேலிலிணிகின்ற கீழ் ஞானவாயி கனபகல்தாரிகள் பூசவேண்டுமென்ற ஆசாபாசங்கலம் விட்டுத்திர்த்தார்கள் மந்தறும் பாதிரிமார் பற்பல இடங்களிலேயும் பள்ளிக்கூடங்களையும் காட்டினார்கள். பற்பல பாலர்க்குக்கு ஞானத்திரட்டுப் பாணத்தானே ஞானபு கையால்கிப்புகூர்ார்கள். பின்பு பத்தம் கற்பனையென்றகதேனத்தானே கல்லரி வெள்கின்ற சங்காலக்கிப்பாட்டினார்கள். பால்கர்க்குக்குத் தங்கிய அஞ்ஞான இருபடிமோட்டினார்கள். அவர்க்காரத்தித்தவந்த பாசாசாயுக்கு சத்தியவேதக் கோடாவால் வாட்டினார்கள். அவர்க்குக்கார்த்தம நினைப கருப்பக் காட்டினார்கள். அவர்க்குடன் தர்ச்சமிட்டபெயரையும் பல காட்டினகொண்டு திட்டினார்கள்.

ம். மேலே எழுதியபடி சென்தே நடக்க அநேகபகாரத்தைப் பண்ணுகிறார்கள். சில நிர்மூடர் அபகாரத்தை எண்ணுகிறார்கள். அஃகெதப்படியெல்லாம், எங்கள் கண்ணால் கண்டதைச் சொல்ல விரும்புகிறோம். கவது. பலவந்தமாய் நிர்மூடர் உருக்கொண்டு பாதிரிமார்க்குத் திட்டினார்கள். உவது. பாதிரிமார்க்கு கொடுத்த சத்தியவேதப் புத்தகத்தைச் சிழித்துத் தொருவிலே கொட்டுகிறார்கள். கவது. பணக்கொடுத்தாறுபாத்தித்த எம்பண்ணப் பாதிரிமார்க்கு வெட்டுகிறார்கள். கவது. மந்தறும் சில நிர்மூடர் உருக்கொண்டு ஐயவர்கள் வீட்டிலே போய்க் குண்டவருகிய சத்தியவேதப் புத்தகத்தை வாங்கிக்கொண்டு அங்கு விட்டு வெளியிலே வரும்போது அப்புத்தகத்தைச் சிழித்துக் கொண்டு அங்காடியில் வருகிறார்கள். இவது. அங்குவிட்டதிலுமுடிகெட்டமடையச் சிவர்க்குக்குப் பணத்தருகிறார்கள், அவர்களும் இவர்க்குக்குச் சத்தியவேதபுத்தகத்தைத் தருகிறார்கள். கவது. அவர்கள் அத்தப் புத்தகத்தை வாங்கிக்கொண்டு பெய்ச் சூடச் சாம்பிராணி கட்டுகிறார்கள். ஞாந்திரப் பாவை போல் வெட்டுகிறார்கள். சொத்துப் பண்போட்டுச் சவரிவொட்டுகிறார்கள். குஷ்ச்செய்ய்போட்டுப் பட்டக்கட்டுகிறார்கள். பாராவது இப்படிச் செய்யலாகாத பாவமென்றால் அவர்களையும் கண்ணத்தித்தட்டுகிறார்கள். இப்படிக்குப் பாதிரிமார்க்கு இருக்கின்ற ஐயர்க்கு நடக்கின்றது. அதைக் குறித்து வாசித்த கல்லோர்க்கு இவர்க்குக்கு நேத்திர்ப்புகாசிலென்கை கெடுதி வருமொகென்ற மயக்குகிறார்கள். அப்படியே யொசித்த கல்லவர்க்குத் தயங்குகிறார்கள். இத்தையெல்லாம் எங்கள் அறிந்த அரும்பையும் விசாமடைகிறோம். எனென்றால், எங்கள் மத்தில் அநேகஞ்செய்யலா திரங்கலும் இருக்கின்றது. அது பெயர்ந்து எழுதிக்கொள்ளலாமென்றும் அவர்கள் கொடுத்தேற தாமதமும் பிரயாசம். அப்படியிருக்க இவர்கள் கொடுத்திருக்கிற புத்தகமென்றக்குக் காபிதமுதலாகக் கட்டுக்கவியுட்பட இரண்டு ரூபாய் அல்லது மூன்று ரூபாய் பெறமான புத்தகமாயிருக்கின்றது. அதுவும் கல்லவர்க்குக் அடக்கியிருக்கின்றது. அப்படி அநேக புத்தகங்களைக் கொடுப்பதற்குக்கொடுத்துக்கொண்டு பாதிரிமார்க்குத் தருமொவினாயிருக்கிறார்கள். பாதிரிமார்க்கு வந்த காலத்தொடுத்த இத்த காலவரையினும் சிழித்துப் புத்தகம் எண்ணெவெண்ணிக்கை சொல்ல முடியாது. ஆதலால் தங்கள் செய்வென்றடிய கடமை என்னவென்றால், பாதிரிமார்க்குத் திட்டாமதும் பார்ப்பதற்குரிய சத்தியவேதப் புத்தகத்தில் சூடச்சாம்பிராணி கட்டாமதும் ஞானத்திரப் பாவை போல் வெட்டாமதும் சொத்துப் பண்போட்டுச் சவரி வுட்டாமதும் குஷ்ச்செய்ய்போட்டுப் பட்டக்கட்டாமதும் கணக்கெட்ட மடையருக்குப் புத்தகக் கொடுக்கவொட்டாமதும் குறைமூன்றுள்ள நிலத்திலே கல்லிணைய வினைக் கொட்டாமதும் புண்ணிபஞ்செய்யின்ற பெண்கக் கண்ணத்தித்த டாமதும் சகலருக்கும் புத்தியலரும்படியாய் இத்தகை உதைபதாசகையிலகத்தியம் பிரகாசு செய்யும் மன்றுகிறோம்.

இப்படிக்கு நீ. தீ. வேதமிருவலியாரவர்கள் டோட்சலீட்சணம் பெற்ற பாண்டியன காட்டைச் சார்ந்த திண்டுக்கல் அண்ணாமலைத் தேசிகர் செட்டியார் மாண்கர்

ஐயாக்கண்ணமுதலிபார்.

The following questions are sent for insertion in the Star.
In how many different ways can any fourteen letters of the twenty-six in the English Alphabet be named?
W.

What is the rarest commodity in the world?
Paris.

கற்றறிவுடைபோர் கற்றறிவுடைபோன் வினக்கும் பொருட்டு குணத்தினக்கம் மூப்பத்தொராம் பாட்டின் பொருளைத் தெலிலிக்கும்படி மன்றுகிறோம்.

அகரமெனமெழுத்ததுவே யாதிபாதி அரிதென்குமெட்டாதபடியென்பொன் கடியே-உகரமெனமெழுத்ததுவே புற்ற எழுதினியாயுலகுதொழுத்திருமேலி உருவமெனவுணர்சி - விசாரமெனும் பிரமனக்குமெட்டாத முகநான் வின்கியி ஒங்காரமெனமெய்புணர்ந்தபார்தீ - காரமெனமஞ்செழுத்தும் அஞ்ச முகமொகிவிலிந்தபடி கிணிக்கியிருத்தபடிசுன்றே. இப்படிக்கு, வேலாயுதர் முதலித்தம்பி.

CHRISTIAN.—கிறிஸ்துமாரீக்கம்.

RULES FOR THE CONDUCT OF A CHRISTIAN LIFE.

Abridged from "the practice of True Devotion" by Robert Nelson, Esq.

Some reflections upon the Christian Virtues in general.

Secondly, consider their dependance upon one another. All Christian virtues have so great a connexion one with another, that it is impossible to be master of one in perfection, without possessing at the same time several others.

Thirdly, consider those methods which are properest for attaining any virtue, so that you may not be at a loss in employing your endeavours to the best purpose, and succeeding in your attempt.

Do nothing that is contrary to the virtue you propose to attain.—This is the first step that must be made to root out the vice that is contrary to it. For example, if you propose any progress in humility, never entertain yourself with vain thoughts, never speak in your own praise and commendation, never contemn or despise any body, &c. This must be your rule in respect of other virtues, carefully to avoid such acts as are contrary to the said virtues.

Practise the acts of that virtue you intend to acquire.—This step is so necessary, that without it all the others will signify nothing. It is by writing, that one learns to write; it is by painting and drawing that we learn to draw and paint; and it is by practising virtue that one learns it and grows perfect in it. Ask a virtue of God never so long, reflect upon it never so seriously, read all the books that treat of it, and hear the most excellent preachers that recommend it, set the best examples of it before your eyes, and make the firmest resolutions to attain it, yet if you really never practise it, or exercise yourself in it, you shall never be master of it. Set therefore immediately about this method, for it is in humbling yourself, that you become humble. It is in making of frequent acts of the love of God, that you become enamored with him; it is by patient suffering without repining, that you may learn patience; and it is by denying yourself, that you become mortified to the things of the world. And let me notify you of one thing, that the longer you defer to practise any virtue, the more difficulty and pain you will find whenever you set about it, when as on the contrary, the sooner and the oftener you exercise yourself in it, you will, by experience, find it more easy and delightful.

கிறிஸ்தவனுடைய பூரணசந்திரன் நிருபாகங்களைப்பற்றிய தியானிப்பு.

இரண்டாவது. ஒன்றிச்செல்லொன்று அவைகளை தாக்கியிருக்கும் விதத்தையும்பற்றி உபத்தனாரவேண்டியது. கிறிஸ்தவனுக்கு சித்தான எவ்வீத சந்திரன்சிறுபாகங்களும் ஒன்றிச்செல்லொன்றாகத்தாயிருக்கும். அநேகப்படியெனவியல் ஒருவனுக்குச் சேவலித சிறுபாகங்களும் ஒரேவேளையில் இல்லாத போவதண்டாலும், அவன் ஒரு சிறுபாகத்தில் மாத்திரம் பூரணசந்திரனுயிருக்கவேண்டாது.

மூன்றாவது. உத்தமமான கருமத்திற்குப் பிரயோஜனப்பட்டு நீ அளித்த முயற்சியிலுடையமடைபாமற்போகாதபடிக்கு யாதாமொரு சந்திரன் சிறுபாகங்களை அடைவதற்குத் தம்மமான வழியே தென்பதைச் சித்திப்பார்.

நீ அடையவேண்டுமென்று சொல்லுகிற சந்திரன் சிறுபாகங்களுக்கு உதாரணங்களைச் செய்யாதது. அவ்வீத சிறுபாகங்களுக்கு இடையிருக்கும், பொல்லாங்களை யோரம் கவனமற்ற கிதே முற்றம். உதாரணமாக; மனத்தாழ்வுமயிற் றேர்ச்சியடையும் படி நீ சொல்லுக, வீணெண்ணக்கங்க கொள்ளாதது. உன் னுட்பற்றி விபத்த புத்திர பாசாட்டிப்பேசாதது. யாதாமொருவரைவிசுத்து அசட்டைபண்ணாதது; இப்போ சொல்லப்பட்ட சந்திரன் சிறுபாகங்களுக்கு இடையிருக்கும் செய்கைகளைச் சாவு தானாகப் பிலக்கும்படிக்கும்; மற்றுமற்ற சந்திரன் சிறுபாகங்களை அடைவதற்கு மிதவே உனது சட்டிட்டமாயிருக்கவேண்டியது.

கீழ்க்கண்டிரு சிவந்திர அந்தச் சந்திரன் செய்கைகளை அப்பியாசப்படுத்து. இப்படிச்செய்வது மிகவும் அவசியமாயிருக்கின்றது. ஓரெனவியல், அப்படிச்செய்யாத போவதண்டாலும் மற்றவைகளைவிட ஒன்றும் பெருமதிப்போய்விடும். எழுந்தைக்கொண்டுள்ளே ஒருவன் எழுந்தைப்பழகுமென்று. சித்திரவித்தையும் படத்தைபுகட்டுகொண்டு வேடுகுருவன் எழுதவுஞ் சித்திரிசெய்யும்பழகுமென்று. சந்திரன் சிறுபாகத்தையும் அப்பியாசப்படுத்த

அந்திரிசெய்தானே இன்னொருவன் அதைப்படித்த அதிற் றேறாதவடைகருன். பராபரனிடத்தில் வெகு சேரமாகச் சந்திரன் சிறுபாகத்தை அருகச்சொல்லி விண்ணப்பம்பண்ணுத. அதைப்பற்றியே எப்பொழுதுஞ் சித்தித்துக்கொண்டுகாராத அதைப்பற்றிச் சொல்லும் புத்தகங்கள் அனைத்தையும் வாசி. அதை கல்லதென்ற சொல்லும் உத்தம பிரசங்கிகள் சொல்லதைக்கேள். அதைப்பற்றி உன் கண்ணுக்கு முன்பாக கல்ல முன்மாதிரிகளைக் காட்டு. அந்தை அடைத்துக்கொள்ளுகிறதற்குத் தன்மபாத சிறுபாகத்தைப்பண்ணு. நீ அதை நிச்சயமாகவே ஒருக்காலுஞ்செய்த அப்பியாசப்படுத்தாது போவதண்டாலும், ஒருக்காலுஞ் சந்திரன் சிறுபாகத்தினுத்தம பூரணனுயிருக்கக்கூடாது. ஆகையால் இப்போதானே இவ்வொழுங்கைப்பண்ணு. நீ உன்னைத்தானே அடக்கித் தாழ்மைப்படுத்திவென்றி மற்றும்படி தாழ்மையாயிருக்கக்கூடாது. பராபரனுடனெப்பொழுதும் அன்னியோன் னிய ஐக்கமாயிருத்தாலன்றி மற்றும்படி அவருடனே நீ அன்பு கொள்ளக்கூடாது. மனம்பேதலியாமற் பொறுதியுடன் துன்பப்பட்டுப் பொறுதியைக் கற்றுக்கொள்ளுங்கள். உன்னைத்தானே மனதவித்தாலன்றி மற்றும்படி நீ வெளிக்கொழுவை வெறுத்துவிடக்கூடாது. நான் உனக்கொரு காரியம் மாத்திரஞ் சொல்லுகிறேன். அதாவது நீ பாடுதொரு சந்திரன் சிறுபாகத்தை எவ்வளவு காலமாக அப்பியாசப்படுத்தாது விடுகிறயோ, அவ்வளவுக்கிடை மாக வருத்தம் தொத்தையும் நீ அதைச்செய்ய ஆரம்பிக்கும்பொழுது உன்டுபட ஏதுவாயிருக்கும். ஆகையால், நீ எவ்வளவு கருக்காலவும் இடைவிடாமலுஞ் சந்திரன் சிறுபாகத்தை அப்பியாசப்படுத்துகிறயோ அவ்வளவுக்கு அது உன்னைப்பியாசப்படுத்தக்கொள்ளுதென்றவொருவாயுஞ்சித்தோஷமாயிருக்கும்.

Scriptural Proofs of the Doctrines and Duties of Christianity. Persons to whom salvation is promised.

- God shall save the humble person. Job xxii. 29.
God saveth the upright in heart. Pa. vii. 10.—Prov. xxviii. 18.
Thou savest them which put their trust in thee. Ps. xvii. 7.
The Lord saveth such as be of a contrite spirit. Ps. xxiv. 18.
To him that ordereth aright his conversation, I will show the salvation of God. Psalm l. 23.
His salvation is nigh them that fear him. Pa. lxxxv. 9.
He will beautify the meek with salvation. Pa. cxlix. 4.
Wait on the Lord, and he shall save thee. Prov. xx. 22.
O Jerusalem, wash thine heart from wickedness, that thou mayest be saved. Jer. iv. 14.
He that believeth and is baptised, shall be saved. Mark xvi. 16.
Believe on the Lord Jesus Christ, and thou shalt be saved. Acts xvi. 31.

இரட்சிக்கப்பட்டந்தக்கவர்களினுள்ளேபது.

- பராபரன் ஞானபற்றுப்போனவனை இரட்சிப்பார். யோபு. ௨௨. ௨௯.
உத்தமமாய்வுடனெவனைப்பராபரனிரட்சிப்பார். சீ. ௨. ௨. ௨. ௨.
உம்மை நம்புகிறவர்களைத் தப்புவீத்த இரட்சிக்கிரி. சங். ௨. ௨.
ஆவீ கொருங்குண்டவர்களை இரட்சிக்கிரி. சங். ௨. ௨. ௨.
கத்தராகிப இயேசுக்கிறிஸ்தவை விசுவாசித்துக்கொள் அப்பொழுது இரட்சிக்கப்படுவார். அபி. ௨. ௨. ௨.
வழியை ஆய்ந்தப்படுத்திறவனுக்குப் பராபரனுடைய இரட்சிப்பைச் சான்றிப்போம். சங். ௨. ௨. ௨.
கத்தருடைய இரட்சிப்பு அவருக்குப் பயித்தவர்களுக்குச் சமீபமாயிருக்கிறது. சங். ௨. ௨. ௨.
கத்தர் சிறுமையானவர்களை இரட்சிப்பினாலே சிக்கிரிக்கிரி. சங். ௨. ௨. ௨.
கத்தருக்குக் காத்திர அவர் உன்கிரட்சிப்புகூட்டாக்குவார். சீ. ௨. ௨. ௨.
எருசலேமே நீ இரட்சிக்கப்படும்படிக்கு உன்னிருதயத்தைப் பொல்லாப்பற்றக்கூவு. ஏசேயியா, ௨. ௨. ௨.
விசுவாசமுள்ளவனுக்கிராணெனாம பெற்றவன் இரட்சிக்கப்படுவார். மாற்கு, ௨. ௨. ௨.

பஞ்சநந்திரக்கதை.—சுவது.
லப்தவானி அல்லது பேரழிவு.

PANCHA-TANTRA-KATEI.
The Art of losing a Possession.

சோமசர்மா அரசகுமாரரை சோக்கி இடமுற்றகாலையில் அறிவு குன்றாதவன் குரங்கு முதலியவின்மூலம் விடுபட்டார்போற் பெருந்தம்பத்தினின்றும் மீளுவானென நிறுவர்கள் அபேவண்ணன் சொல்லவாயென ஆசிரியன் சொல்லலுற்றான்.

கங்கைக்கரையிலுள்ளமரத்தின்மேற் கழுக்கென்னுமொரு வானஞ் சிலகாலம் வாசம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் அங்கே வந்த ஓரினத்த முதலியைப் பார்த்து விட்டு என் கிரகத்துக்கு விருத்தாவல்தமையால் உனக்கு சாவற்பழித் தருகிறேனென்று சில பழக கொடுக்கத் தின்றத்தியகீதன் சந்தோஷத்துடனே தன்னிடத்திற் குப்போய் அன்றதொடங்கித் தினந்தினம் வந்து நானாவர்த்தைகள் பேசிக்கொண்டு இரண்டு மந்திரியாங்கியமாயிருக்கையில் ஒரு நாள் முதலு சில கணிகள் கொண்டுவந்து தன் இல்லாட்டுக்கு கொடுக்க அது தின்றக்கையிமிர்ந்தம்போலிருக்கக்கண்டு தன் நாயகனைப் பார்த்துப் பிராண சாதா இத்தத் தித்திப்பான கணிகள் எங்கிருந்து கொண்டுவந்தோமென.—ஆன் முதலு—கழுக்காரமென் னுமென் னண்பனெனக்கு நாடோறுக் கொடுக்க நாள் அங்கே நானே அலறறைப் புசித்துக்கொண்டுவந்தேன். இன்றைக்குத் தின்ற மிருத்ததை உனக்குக் கொணர்ந்தேனென—இம்மொழிகளைக் கேட்டுப் பெண்முதலு இத்தக்கனி தின்பவனீரலமிர்த்தத்திற் கொப்பாயிருக்கும் அதைக் கொணர்ந்தேனெனக்குக் கொடி அதுகூடும் மூப்புச்சாக்காடிவல்லாமலுள்ளேடு செடுக்காலஞ் சமித்திருப்பேனென இதைக்கேட்டு முசலி எனக்குயிருக்குயிராயிருக்கிற கட்டோகூடிய வானரத்துக்கு நீயெனின்ததத் தீங்கு கிணக்கிறுபென அது ஆலுக்கானுக்கைத்தியமாயிருந்தால் அதனீரணக் கொணர்ந்தகொடு. இல்லாவிட்டால்நான் உயிரவைத்துக்கொண்டேரேனென—ஆன்முதலு—காதலியே—சகோதரனிலுமித்திரன் அதிகமாதலால் அவனைக்குறித்து நீ அடம்பண்ண வேண்டாமென்றுமோ வாப்க்கட்டையைப்பிடித்து வேண்டிக்கொள்ளப்—பெண்முதலு— நீ என்னைக்கும் என் பேச்சுக்குக் குறக்குச் சொன்னதில்லை. இன்றைக்கு மாத்திரம் மணக்குரைச்சற்பண்ணுகிறேன். ஆதலால் துதோ நாள் சேவனைவிடுகிறேனெனப் பிடிவாதஞ் செய்ப—கரா—பெண்ணினிச்சயத்தை யறிந்தச்சுகமுக்கொணர்க்குக் கொல்லக்கூடாதவகுயிருக்கிறேன்—நீயா பிடித்ததை விடாமலிருக்கிறேன்—ஆதலால் நான் இறுதலுக்கொன்றி எறும்பு போலாயினேனென்றிங்களைஞ் சொல்லிச் சமுக்கனித்திருப்போயிற்று. அப்போது கழுக்கன் கண்பனே—இன்றைக்கேன் விசனமாயிருக்கிறுபென—முதலு—மற்றொன்றுமில்லை—உன் மச்சினிச்சி என்னைப்பார்த்துத் துஷ்டா—கன்றிகெட்டவனே—நீ யாரானே சேவனம்பண்ணுகிறையே அலனை ஒரு நாளைக்காயினும் சமது வீட்டிற்குமுத்துவந்த விருத்திடவேண்டாமா—அவன் வீட்டுக்குமாத்திரம் வெட்கமில்லாமற்போய்ப்போய் சல்லபமுங்களைத் தின்னுமெனயென—இப்படித் திட்டிக்கோயிந்தான். ஆதலால் நீ என் வீட்டுக்குவர உன்னைக்குறித்துப் பற்பலபதார்த்தங்கள் தேடிவைத்துக்கொண்டுவழிபார்த்துக்கார்த்தகொண்டிருக்கிறுபென—வானரம்—கண்பனே—எனக்குத் தண்ணீரில் வரக்கூடாதாதலானீயின் பிரியமுள்ள மைத்துனச்சியை இங்கே உட்டிக்கொண்டுவாவென—மகரம்—கழுக்கனே—நான் கங்கைக்கரையிலிருக்கிறேன்—நீ என் முதலி லுட்கார்த்துகொண்டு வா—சோவாமற் கொண்டுபோவேனென—அநினம்பிக்கையைத்துக் குரங்கப்படியே உட்கார்த்துகொண்டமாத் திரத்தின் முந்தலு தண்ணீர்த் குதித்துப்போகையில்—வானரம்—எனக்கச்சமாயிருக்கின்றது—மென்ச மென்ச நடவென்றது—அதைக்கேட்டு—முதலு—இப்போது கழுக்கன்முடைய வநிணத்திலிருக்கிறேன் இனி இவனுக்கு சமது கழுக்கத்தை வெளியிடுகிறதற்குக் குறைச்சலென்ன விருக்கிறது—உரலிவகப்பட்டது உலக்கைக்குத் தப்புமா? என்நிங்களைத் தைக்குட்டார்மாணித்துக்கொண்டு சொல்லுகின்றது—மித்திரா—நீ உன்னில்தேவதையே நினை—பெண்சாதியின் பிடிவாதத்தானுனைக்கொல்லக் கொண்டுபோகிறேனென—குரங்கு—காரணென் பிழை செய்தேனென—முதலு—நீ சேற்றுக்கொடுத்த நாயக்கணிகளை என் மனைவிதன்றதன்மேல் இத்தன்மையான திங்கணியைத் தின்றதின் னுடின் பாக்கியவனீரலமிர்த்தத்தை யொத்திருக்குமாதலானீய வனீரலு எனக்குக் கொணர்ந்தகொடாவிடினும்—பிராணனை வைத்

திரேனென்றார். அதைக்குறித்துத்தானுனைக்கொண்டுபோகிறேனென—அதைக்கேட்டு வானரம்—ஓகோ! இப்படியென்னென்றே அன்னமே தெரிந்தாலந்தமரத்தின்மேல் ஒளித்துவைத்திருப்பதே அத்தவீரலு உனக்கக்கேப்பே கொடுத்திருப்பேன்—வெறுமீருதயத்தே அருக்கையைக் கண்ண விழுக்கக்கொண்டு வந்தாயெனக் கிவெசப்படி—அப்போது மகரம்—என் பிராணமித்திரா—அதைக்கொடுத்தால் அவன் சந்தோஷமாவானென்று சொல்லி வானரத்தை அறிச்சேர்த்தின் முன்னிடத்திற் கொண்டுவந்து விட்டபடி—வானரம்—அதைக்குத் துமித்தின்மேலேறிக்கொண்டு இன்றைக்குக் காலக்கையிலிருத்து விடுபட்டேனென் மென்னைக்கொண்டிருக்கையில்—முதலு—மித்திரா—நாலுச் சதுக்காய்க்கொடு—உன்னண்ணியார்த்துக் கொடுத்துவிட்டுவருகிறேனெனக் கேட்டு—வானரம்—சுரைக்கைத்துச்சொல்லுதது—முடா—துஷ்டா—நானுடம்பலீட்டிருக்குமா? அந்நிருக்கேட்டி நீ விசுவாசகாததுதலாவிட்கிருக்கவேண்டாம். சீக்கிரத்திற் புரப்பட்டுப்போ—உன்னைப்பார்க்க என் கண்ணுடின்மடுத்திடுவனக்குமேன் சொன்னபடி—முதலு பச்சாத்தாப்பய்ப்புடைய விவசாயம் வரப்பெசி இவனைக்கொடு போகவேண்டுகிறேனென்று—மித்திரா—நானுனைப்பரிஷிக்கலாமென்று இவ்வாறு சொன்னேன்—மேலும் உலகத்தினடவாத உன் பேச்சை கிசமென்மெண்ணித் திருப்பிக்கொண்டுவரவில்லை. இரல் சீர்த்தைவிட்டு வேறிடத்திராடுதென்பது கிறுபின்னைக்கூட்டுத் தெரிந்திராது குருகூனித வினயாட்டுக்குச்செய்தேன்—ஆதலானீயென்பவீட்டார் கிசமும் பயமுறியல்லாமல் வா—உன் பொருட்டென் பெண்டாடிவழி நோக்கிக் கண்புத்துப்போகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறுபென—கரு—பரித்தவையு வகவாசத்தின் கம்பிக்கை வைக்கவானரத்தென்று பிரிய தரிசனைக் கங்காத்தனக்குநீ மீண்டுக் கண்ணிங்குபென—அப்போது முதலு—பிரிய தரிசனனுக்கவனென்கிறுபென வானரஞ் சொல்லலுற்றது. (இன்னும் வரும்)

பழமொழி.

மெத்தப்படித்தவன் சுத்தப்பயித்தியன்
மேய்த்தார் கழுதை மேய்க்கிறேன் இல்லாவிட்டார் பாதை
சும் போகிறேனென்றேன்
பயித்தியர் திர்த்துபோயிற்று உலக்கைத்தேடிக்கொண்டுவர
கோணங்க்கட்ட
செட்டிக்கு வேளாண்மை சென்மப்பகை

ஐப்பசி மாதம்.

சாதி ஸீ. வக தீ. ஐப்பசி ஸீ. வக தீ. வரைக்கும்.

Date	சூ	சு	ம	ச	க	ப	வ	ச	ப	வ
பி	பு									
OCTOBER.										
16	ச	தி	பு	க	அ	ப	வ	ச	ப	வ
17	உ	செ	பு	க	ச	ச	ச	க	க	க
18	க	பு	சு	க	ச	ச	ச	ச	ச	ச
19	ச	வ	ம	உ	ச	ச	ச	ச	ச	ச
20	கு	வெ	பு	உ	க	ப	ச	ச	ச	ச
21	க	ச	உ	உ	க	ப	ச	ச	ச	ச
22	எ	சூ	அ	வ	ச	ச	ச	ச	ச	ச
23	அ	தி	சி	வ	ச	ச	ச	ச	ச	ச
24	க	செ	ச	வ	ச	ச	ச	ச	ச	ச
25	வ	பு	வி	எ	த	அ	ச	ச	ச	ச
26	வ	க	வி	ச	தி	ச	ச	ச	ச	ச
27	வ	உ	வெ	ச	ப	ச	ச	ச	ச	ச
28	வ	க	சு	கு	ச	ச	ச	ச	ச	ச
29	வ	ச	சூ	ச	ச	ச	ச	ச	ச	ச
30	வ	கு	தி	ச	அ	ச	ச	ச	ச	ச
31	வ	க	செ	அ	க	ச	ச	ச	ச	ச

புதினசங்கதிகள்.

கொழும்பு—நியாயாலோசனைச்சங்கம்.

நியாயவிசாரணையில் உழைக்கவந்த தீர்க்கும்பொருட்டு எப்போர் பட்டவர்கள் பரிமாராகவும் அசௌமாராகவும் இருக்கத் தகுதி யுள்ளவர்களைப்போல நிதானிக்கும்படிக்குப் பிறகுட்ட பரட்டா தி. ம. அ. தீ. ம. வெள்ளிக்மொழியிலுந்து உடிய கணம்பொருத்திய நியாயாலோசனைச் சங்கத்தில் எங்கள் அபிப்பிராயத்தையெழுத்து வும்பொருத்திய வாலநிதமல பூரணபுண்ணிய உத்தம பாது காவலியும் எங்கள் இராசாத்தியமாயிருக்கப்பட்ட விக்ரோயியா அவர்களின்பெருக்கு நியாயதாரத்தராயிவ கணம்பொருத்திய அ ந்தவக்காற்ற அவர்கள் எழும்பி தின்றுசொன்னதென்னவெனில், "இத்திலில் பூரிமாரை வைக்கப்படும் ஓழுகையும் அவர்கள் சொ ல்துத் தீர்ப்பையும் அறிந்த கீழ்க்கை தானே அத்தீர்ப்புப் பரதயித் தப்படத்தக்கவியதாய்ச் சாதிவத்தியாயசமென்று கோட்பாடு காரணமாக எவ்வளவு தாழ்ச்சியடைந்தின்பட்டுப் போருதென் ன்பதையும் அறிந்துகொள்ளக்கூடியதாயிருக்கின்றது. அநேக கா ரியங்களைப் பார்த்தும்பொருது, அப்படிப்பட்ட வித்தியாசம் பூ ரிமாருக்குள்ளிருந்து வருவதைப் பார்த்துத் தக்கிக்கவேண்டியிருக் கின்றது. இனிக்குணம்பொருத்திய சுபநீங்கோட்டில் விவங்கப் பட்ட அநேக உழைக்கவந்த பூரிமார் கொடுக்குத் தீர்ப்பைப் பார் த்தால், எனக்கின்று பூரிமார்தேவனும் எனக்கின்று பூரிமார்தேவனும் மறியற்காரர்நானே"தெரிந்துகொள்ளுகிறதிலே, அவர் கள் வாரபட்சமாய்தீர்ப்புக்கொடுக்க ஏதுவாயிருக்கிறதிலே வி எக்கப்பட்ட வழக்கில் கோர்து செவ்வழித்தேயல்வாயல் வேறெ ரு பகையுமில்லை. இவ்வுர்ப்புப் பிறத்தவர்கள் சாதியரைப்ப பற்றி க்கொண்டிருக்கும் என்கனங்கள், அவர்களுடைய பழக்கம், பரி சனை முறையி ஓழுகத்தான் விடாது காடிச் சேர்ந்திருக்கிறப டியிலே பலபல சாதிகளையும் கலந்து பூரிமார் வைக்கப்பட வேண்டுமென்று காக்கக் கண்டிதமாய்ச் கட்டணபண்ணுவதுண்டா ளால் அது புத்தியான காரியமுமல்ல. அல்லவென்று நாம் பூரி மாரைப் பற்றி நினைத்த காரியமும் வரயாமற் போய்விடும். இப் படிவைப்பதுண்டா ளால் பூரிமாரில் வாரபட்சமில்லாது போய்வி டும்."

யுடிக் திகதி உடிய சங்கத்திற் செல்வாக்குக் கனமுமுள்ள வேளை குலத்தவர்களில் சிலர் பூரிமாரைக்குறித்துண்டாக்வேரு க்கிற கட்டண நிருபித்தலைப் பற்றிக் கொடுத்த மன்றத்தெருக்கடநா ரி சங்கத்தில் வாசிக்கப்பட்டவேளையில், கோலோணியற் சங்கிடுத் தாரவர்கள் சொன்னதென்னவெனில், "தூற்றுக்குச் சிலவான வ ருடக்காலமாக இவ்விலக்காரர் இவ்வகையை ஆண்டதன் பின் னுற் பபித்தியமும் முரட்டுப்பத்தியுமுள்ள ஓழுகையும் பிடித்துச் ச னங்கள் சாதிவத்தியாய்க்கொண்டபடியாய் தீர்ந்திருக்கின்றது ம த்தக்க கொடுக்கம். பூரிமார்வைத்து வழக்குகள் விவக்குறிறதற் கு மறு சனங்களுக்கு பூரிமார் வேண்டியது போல இந்த ஓலக் கைத்தீவினான சனங்களுக்கு வேண்டியதாயிருக்கவில்லை. ஏ னென்றால் அவர்கள் தங்கள் சொந்தச் சாதிபையும், சொந்தச் சி னேதிரையும், உறவுமுறையாயிரவும் வைத்துத் தங்கள் வழக்குக் கை விசாரணைபண்ணி விவங்கவேண்டுமென்று கெட்டுக்கொள்ளுமு ர்திலே அதுவின் புரணியான குதர்ச்சமேயலலாமல் அது பூரிமா ர் விவக்கமல்ல"

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள உட்பனத்தைத் திருத்திச் செம்மைப்ப டுத்துமபொருட்டு மொ பலன் கொடுக்கவேண்டுமென்று சங்கத்தி லொருவராகிய மொதர் ஆயிற்றேச்சுத்துவரையவர்கள் கெட்டுக் கொண்டவிடத்தில், கணம்பொருத்திய டயிக்குத் தரையவர்கள் ச ங்கத்தாருக்குச் சொன்னதென்னவெனில், "வடகாடு, தென்சாடு பற்றுக்களினுண்டாருத் தன்படுவன், செங்கை உட்புக்குமுள்ளவி த்தியாசமின்னதெனச் சங்கத்தார் அறிந்திருப்பீர்களோ தெரியா து. தென்சாடுபருதிகளினுள் கடலிற் தண்ணீரை மணற்றரை உருஞ்சிப்பொருதபடியால், கடலையுற் தண்ணீரையும் மறித்து மண்ணிலே வரம்பு கட்டித் தன்படுவன் உட்பைச் செய்கிறார்கள். ஆகிலும் வடகாடுபற்றிலேயேயொவென்றால், சற்றே தாழமாக நில த்தை வெட்டி மண்ணைக்கட்டித் தேவையானவேக கடலிற் த ண்ணீரைத் திறந்து உட்பைத்துக்குள்விட்டுத் தண்ணீர் கன்றும் மற் றி நிலமும் கெட்டியாய்க் காய்த்தவுடனே தன்படுவன் உட்பு உ ண்டாவின்றது. ஆகிலும் இவ்வியதமாய்ச் சனங்கள் கடலிற்றண் ணீரை விட்டுக் கட்டும்பொருது அத்திடம் மழைத்தண்ணீருக்குச்

குறெதிலும் சிலவ் காயும்பொருது அத்த உட்பனத்திலொரு சல் விக்கென்மும் உட்பு விவையாது. உட்பு விவத்திற்கும்வேணயி லும் அமலாசியில் அல்லது காற்றாத்தடிக்கும்பொருது கடலிற் தண்ணீர் பெருகி உட்புக்கரைத் துபோகுது. தண்ணீரைத்தித்து உட்பன் எத்திலவிலவும், உட்பனத்தால் வெளியிலவிலவும் அத்தை ச்சுமு அணுகட்டி மதவுகைக்கவேண்டியது. இப்படிச் செய்வதி ற்பலன் கண்டுதேயாதிற்பட்ட பிரயாசமுஞ் செயலும் ஒரு வருட த்திற் சரிக்கட்டிப்போம். பிறகுட்ட துஆகாசம்.—கரு. ம. ஆண் டுகனில் ஏற்றி மறு திகைக்குக் கொண்டுபோன உட்புப் பறை, எதுவ கூது. அத்த விவ கூதுஆகாச பவுண். ஆகையால் ஓரா பவு ண் மேற்சொல்லப்பட்ட உட்பனத்தைச் செம்மையாக்கப்போ தாது.

யாழ்ப்பாணத்திற் சிப்பாசிகளிருக்கும் வயி்ககைக் கட்டவுத்தி ருத்தவும் சா பவுண் கொடுக்கப்பட்டது.

வம்பாயி, பெண்குழந்தைகளை வதைக்கும் பழக்கத்துக்கு வீரோதமாக இ ரண்டு பிரசங்க்களை இவ்விலக்கப்பாஷையிலெழுதிக்குச் சிராத்து ப்பாஷையாக்கவும் அப்பிரசங்க்களில்உத்தமமானவற்றிற்கு சா ருபாலும் உத்தமத்திற் சிரண்டார் தரத்திற்கு சா ருபாலும் கொடுக் கப்படுமென்று வம்பாயிற் கவர்ணமேந்தார் கையிட்டிருக்கிறார் கள்.

ஞானலகானம்பெற்ற சமாசாரம்.—பிறகுட்ட பிரட்டாதி ம். யக் தியதி சென்னமல் ஆசம்பவிலகல் (General Assembly's School) பள்ளிக்கூடத்திற் படிக்கிற மாணுக்களுடிய காராயணச்சா லுதிரிப்பிராமணப்பிள்ளைக்கு ஞானலகானம் கொடுக்கப்பட்டது. இத்த மாணுக்கன் டு வருடக்காலமாகப் பள்ளிக்கூடத்திற் படித் துவந்தான். இரண்டுவருடத்திற்கு முன்னிதாக இரண்டு பார்சி சர் (Parsees) ஞானலகானம் பெற்றபொருது இப்பிராமணப் பிள்ளையும் அவ்வடத்தில் தின்று உடியவளவு தெண்டித்து வீரா த மாய் திக்குர் இப்பொருது அவரும் அவருடைய தம்பியும் தங் கள் சாநக்கட்டை முறித்துப்போட்டு மிசெயோலூரிபிடத்தில் வ த்திருக்கிறார்கள்.

SUMMARY OF NEWS. COLOMBO.

Legislative Council.—We give a continued abstract of the proceedings of the Legislative Council, abridged as before from the Colombo Observer. Thursday August 31st.—The Queen's Advocate presented the Ordinances that had passed a first reading and been referred to a Sub-committee for amendment. The second reading of these Ordinances was objected to on the ground that it had not been expected by the members, and they were not prepared to discuss them. On the first reading of the "Supply Ordinances" the Colonial Secretary stated that the Revenue of the first seven months of this year was in excess of the expenditures for the same period £19,953; whereas in the same period in 1842, there was a deficiency of £4,994.—The estimate of Revenue for 1843 is £347,570; that for 1844 is £362,565. The expenditures for roads and public works have been raised proportionably. £21,000 had been assigned for the Civil Engineers Department, and £20,000 to the road Department. Friday 8th Sept.—The Ordinance for establishing an efficient Police was reported on, and referred to its 3d reading on the 12th September. Mr. Armitage presented a petition from the Society of the "Friends in Ceylon" against the Police Ordinance, which after some remarks, from Mr. Gibson, Mr. Anstruther, and the Governor, on the impropriety of consuming the time of the Legislature in hearing numerous petitions, was passed by. An "Ordinance to supply a sum of money for the erection of the suspension bridge over the Talata oya river, on the lower road from Kandy to Badulla and to erect a toll thereon," was read the first and second time, and the Council adjourned to the next Tuesday. The Ordinance "to provide for the recovery of pecuniary fines, penalties, and forfeitures awarded after criminal convictions and for contempts," was read a first time, and its second reading fixed for the 12th September. The Ordinance "for determining the qualifications and enforcing the attendance of persons liable to serve as jurors and assessors," was read a first time, and its second reading fixed for the 12th Sept. On introducing this Ordinance, the Queen's Advocate observed, "Gentlemen who are aware of the working of the jury system here must be aware how lamentably its efficiency is frequently impaired by the counter working of the system of caste. It is certainly much to be deplored in many points of view that such distinctions should exist; and as regards their evil influence in trials before the

Supreme Court, it is a matter of notoriety that the selection of the jury in many cases, determines the verdict, and that the trial is merely so much waste time. At the same time the feeling of caste is so thoroughly interwoven with the habits and institutions of the natives of this colony, that it would be impolitic in the extreme, and would be counteracting rather than promoting the object which we have in view, were we to offer any such violent shock to that feeling as to insist upon persons of different castes sitting in the same juries.—The Ordinance accordingly attempts to secure the impartiality of juries, at the same time that it offers violence to no prejudice. It provides that persons of different castes shall not be compelled to serve in the same juries, while it also provides that neither complainant nor prisoner shall be able to rely with too great certainty on the services of a partial jury, by enabling the Council for either side to move that the jury shall be selected from a different caste from that of either prisoner or complainant, or of persons of British origin."

Tuesday 12th Sept.—Petitions were presented by Mr. Dias and the Queen's Advocate against the "Jury Ordinance" from influential natives of the Vellale caste.

The motion that they be read having been made and seconded, the Colonial Secretary observed, "that he thought it very right and proper that they should be heard, and he for one should be very glad if they could adduce any facts that could lessen the extreme absurdity of what the Petitioners had advanced. It would hardly be supposed that after being subjected to European rulers for some hundred years that the natives had been benefitted so little by civilization as still to cling to the absurd and bigotted system of caste, and as in the present instance desire to divide and sub-divide caste to the utmost extremity.—He had no doubt that many persons who did not care to say so openly, would agree with him when he said that there never was a people more unfitted for trial by jury than were the natives of Ceylon: they wished to be tried by their own castes, by their own friends and relations, and would reduce trial by jury to a quibble by jury."

It was decided that the Petitioners should be heard by Council on the 20th Sept. but was subsequently deferred to the 23d.

The "Ordinance for the recovery of small debts and for contempts" was read a second time, a few amendments adopted and then passed.

The "Supply Ordinance" was brought to a second reading. A petition was presented by Mr. Armitage, from a toll renter, praying for relief, and one from the Government Clerks, by Mr. Darley. The matter of the former was considered not to come within the scope of the Legislative Council.—On the motion that the latter be read, some conversation ensued, and it was subsequently dropped.—The Colonial Secretary read a Return of the Receipts and Expenditure for freight and passage of the steamer *Seaforth*. Receipts £2,257; Expenditures £2,506 leaving £269 as the sole cost of carrying the mails for seven months.—The reading of the different items of expenditure was proceeded with.

£3,914 for the Colonial Medical Department, including a sum of £400 for the Leper hospital.—£1,500 to provide for a Lunatic Asylum.—£3,000 to open the canal between Caltura and Putlam.—£3,000 for a road from Kornegalle to Kandy.—£1,500 for a road from Colombo to Hanguelle.—£500 for donations in aid of works to be undertaken by the inhabitants.

On the third clause of £8,700 for the Revenue contingent service Mr. Armitage, according to previous notice, proposed to apply a sum of £500 for the improvement of the salt pans at Jaffna. On this motion Mr. Dyke remarked: I do not know whether Hon. Gentlemen are acquainted with the difference in the natural formations of salt in the Northern and Southern Provinces. I speak of the natural formations in contradistinction to the artificial formations in pans. In the Southern Province, the leeways, where salt forms naturally, are separated from the sea by a sand bank which cuts off all visible communication between the sea and the water in the leeway; the sea-water being supposed to percolate through the sand. In the Northern Province, salt is formed naturally in extensive flats, the communication between which and the sea is always open. The salt is formed in hollows in these flats, in which water is left after it has been dried up in the shallow parts by the evaporation arising from the heat and strong winds. It sometimes, however, happens, from the water left in these hollows being more than usually mixed up with rain water, that it dries up without leaving any deposit of salt. At other times just as the salt is being formed or has formed, a rise of tide occurs at the change of the moon or from a shift of wind and the salt is melted away. The works which it is proposed to execute are embankments with some kind of sluice gates to admit of the water being kept out or kept in as may be wished; and also small cuts or channels to let the water in, when it has dried up in the manner I have stated. These banks may be very small, and if the experiment should prove even moderately successful the whole expense might be saved the first year; for a very large item in the expense of collecting salt is for establishment, which must be kept up very nearly in the same strength, whether the quantity collected be great or small. As the quantity collected is increased, so therefore is the rate of cost per bushel decreased. The object is to increase the

quantity of salt for exportation. In 1834 and 1835 the whole quantity thus exported was 709,000 parrals and the revenue received on account of it was £9,364. I think therefore the sum of £500 for such a purpose is very trifling. £500 is equal to 1/4 d. per bushel on a quantity of 489,000 bushels, which the collections of one year might amount to.

The motion was unanimously agreed to. On the item of £920 for general service, including small repairs to barracks, the Colonial Secretary offered an amendment of an addition of £400 for the Sepoy Lines at Jaffna, which was unanimously agreed to.

Sixth clause £28,689 for the Commissariat Department. Seventh clause £4,000 for the miscellaneous contingent service of the Treasurer's Department.

DINDIGAL.

The Honorable Lord Clifford, European *Roman Catholic Missionary* of Trichinopoly, arrived at Dindigal on the evening of the 16th inst., and performed the usual mass on Sunday morning at half past six o' clock.

CALCUTTA.

Baptism of a Kulin Brahmin.—On Wednesday Sept. 16, the ordinance of Christian baptism was administered at the London mission Chapel Durrumallah, by the Rev. J. Campbell, London missionary, to a young Kulin Brahmin, named Ralcharan Baneyea, late a pupil in the London Society's institution at Bhowanipur. He is a member of one of the most respectable families in Bhowanipur. This is the third baptism from the pupils of that institution within the last fortnight.

DELHI.

Robbery.—An extensive robbery involving a loss of 18,000 Rupees, was committed near Biana, a few weeks ago, by a gang of dacoits who had disguised themselves as attendants on a marriage procession.

BOMBAY.

Prize Essays.—The Government of Bombay have offered two Prizes for Essays against the practice of female infanticide—600 Rupees for the best and 400 Rupees for the second best,—to be composed in the English language and accompanied with a Guzerathee translation—open to competition among the native students in any of the educational establishments of the presidency.

Baptism of a Brahmin.—On Wednesday Evening the 13th ultimo the Ordinance of Christian Baptism was administered to Narrazen Shashadre a young Hindu Brahmin, a pupil in the general Assembly's School, by the Rev. Robert Nesbit, missionary of the Scotch Free Presbyterian Church. This young man has been five years a Pupil of the School. Two years ago, when two Parsee converts were baptised in the same place, he was present and among the strongest opposors, being firmly persuaded that he at least would never be caught; now he, and also a younger brother have broken away from their family ties, and against the dislike and opposition of their relatives have taken refuge with the missionary; and Narrager has made an open profession of his faith in Christ.

UNITED STATES.

Mr. Legare, the *Attorney General* of the United States, who had accompanied the President on his tour through the northern states, died at Boston on the 20th June, after an illness of three days. The President, owing to indisposition, and the sudden death of Mr. Legare, had stopped in the course of his tour and returned to Washington.—The chief portion of Fall river, a manufacturing town in Rhode island, was burned on the 1st of July. The loss of property is estimated at \$250,000.—The *Hibernia* steamer made a late passage from the United States to Liverpool in the incredibly short space of nine days.—Washington Irving, the distinguished literary character, has succeeded to a large fortune, bequeathed to him by a Quaker gentleman to whom he was personally unknown.

Canal across the isthmus of Panama.—It is said the excavation of this Canal is to be immediately commenced by Messrs Baring and Co. of London, who have received from the Government of New Granada the cession of the land required for the line.

To Correspondents.—Mr. Poor's letter, No. 11, to his late pupils, is in type; this, with other Communications is necessarily deferred.

CONTENTS.—அட்டவணை.

வேதியொழுக்கம்	உரை	page.
தென்சமுத்திரத்தில் கடல்	உரை	Beechie's instruction to Catechist 205
தகவல்	உரை	Abbott's Lessons on Morals 206
இதிரண்டு சுவது	ib.	Communications - 207-208
கடிதங்கள்	உரை	Rules for the Conduct of a Christian Life - 209
இறியைதுமாரக்கம்	உரை	Scriptural proofs of the Doctrines and Duties of Christianity ib.
பஞ்சநீதிநிகழ்த்தை—பஞ்ச	உரை	Pancha-Tantra-Katei 210
சாங்கம்	உரை	Panchangum - ib.
புதினசங்கதி	உரை—உரை	Summary of News - 212

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

க. புத். சந். உய.] துஷாசஉவ்ரு. ஐப்பசி மட. உசு நேயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, October 26, 1843. [Vol. III. No. 20.

வேதியரோழக்கம்.—யும். அநிகாசம்.

தம்மொடொருப்படல்.

(On Unity and Charity.)

இயேசுநாதர் இப்புவலகில் வந்து சகல ஆத்தமர்க்கையுமீட்டி ரட்சிக்க அவைகளை அடிமையாக வைத்திருந்த பேய்க்கும் பாவ தீத்க்கும் பகை செய்து வென்றழிக்கத் தோன்றினாலோ? அதற்குச் சிறுவையைக் கொடியாக ஏந்திப் பல புண்ணியங்களை ஆயுதமாகக்கொண்டு கிணத்த தேவ போரில் எல்லாரையும் அழைப்பித்திச் செய்கமெழுதவதன்னதானே. ஆகிலும் இந்திரானப் போர்முக்கத்து விசேஷமாய்க் குருக்கையும் உபதேசிகளையும் முதலணியாகத் தெரிந்துகொண்டார். அப்படியே பாவத்தைப் பகைத்து தீர்வுமல்க்கிப் பசாசுவென்று முன்னதற்கடிமையாய் நின்ற ஆத்தமங்களை மீட்டு ஆண்டவர் வசமாகச் செய்து மோட்ச ராச்சியத்திற் செர்க்க வந்ததுவதெனம் செய்துத் தொழலாமல்லோ? போர் முகத்தினிலாவெனவிட்ட புகழறியாமலும் கூடினவணிகள் பிரியாமலும் ஒருப்பட நிற்பது மிகவும் வேண்டியதாமே. அநிலவல்லோ போராமணவர் கருத்தெல்லாம் பகைவர் பிரிந்த குறியச் செய்யுமா பிரிந்தபடை போர்முகத்தினில்லாமற் கெடுவது நிச்சயம். இதிலும் யேசுநாதர் தாமே பசாசின்கொடுக்கோன்மை முதலாய் தருண்டு பிரிந்தால் தீவலாதென்றும், இதிலும் அவர் தாம் தம்மைப்போல மற்றொருவருக்கு கிண்கிப்ப தங்கற்பனை யென்றும், இதிலும் அந் செய்திஷ்ட அருளப்பர் இத்தொன்றைக் குறைவின் திறமையென்றும் மற்றக் கற்பனை நிறைவேற்றினதாமென்றும், இதை அறிந்த பசாசு தன்னை வெல்லாதபடிக்கு கமக்குச்சே ஒருமையில்லாமல் விகற்பமும் பிரிவுமுண்டாக உபாயமெல்லாஞ் செய்துகொண்டிருமே. அதற்குத் செய்துத் தீர்ப்பும் பலமுறை வினாப்போகாமல் உபதேசிகள் தம்மோடொருமையில் விகற்பமாய் நிற்பது காண்போம். ஒருமையில்வாததிலுமல்லவோ மற்றொருவனுக்குக் கட்டியிட்ட இடமும் உத்தயோகமுமுயர்ந்ததென்றும் அவனுக்கு வந்த வெகுமானமுமாதாயமும் பெரியதென்றும் கிலரே காய்காரப்பட்டு மானதில் கொந்து திரிவார்கள். ஒருமையுண்டானால் கீழும் அவனும் வேறுகாமல் அவனுக்கு வந்த கண்மை உணர்வு வந்ததற்காகச் சந்தோஷப்படத் தேவையுண்டோ? அவன் தனக்குக் கோத்தியாக அநேகம் பெயர்களைத் திருப்பித் திருச்சபையிற்றித்த செய்திவைக்கேட்டு மீ மனதிலே மெய்க்து கோவதென்ன? காணுமித்தப்படி எப்போதானாவருக்கு ஊழியஞ் செய்வேனெனவென்று கோவதல்லாதேகான் என் குறைபுறச் செய்யாதெனமை அவன் செய்தாலெனவென்று மகிழ்ந்தாலே உட்கருக்குள்ளே யொருமை யும் ஆண்டவர் மேலே பத்தியுமுண்டென்ற காணப்படும். ஆண்டவர் திருகாமம் விளக்கவும் திருச்சபை மகிமை வளரவும் ஆத்தமக்கள் கரையேறவும் மெய்யான ஆசையுண்டானால் ஆராதும் அத்த கண்மையாகக்கண்டால் மெய்யான சந்தோஷப்பட்டதே வைப்பில்வோ? அத்த கண்மையைத் தொடராமல் உணக்காதாயமுக் கீர்த்தியுமாத்திரத் தேமுனதிலுமல்லவோ சொன்ன கண்மை வந்தது கண்டாலும் உன்மால் வராமையால் மகிழ்ச்சிப்படாமலிருக்கிறும். கூட்டுவியாபாரஞ் செய்பவருள் இவன் தன்மூலாதாயம் வந்தாறுத்தென்கூட்டாயிருக்கும் மற்றொருவனும் வந்தாறு தனக்கிலே பக்குண்டென்ற சந்தோஷப்படுவானல்லோ? அப்படி கீல்க்கும் ஒருப்பட தின்று மற்றவர் செய்யு கண்மையில உண்குப்பக்குண்டென்ற கிண்கிவேண்டாமோ? ஒருவன் செய்த பாவத்தைக் கண்டு காண் சந்தோஷப்பட்டால் ஆண்டவர் சன்னிதியிலென்குப்பாவலுண்டாமே. அவன் செய்த கண்மை கண்டு சந்தோஷப்பட்டாலென்கு கண்மையாகாமெனல்லோ? இத்தப்படியே ஒருவரிடத்தொழிலும் குறித்தவிடமும் பெரித்தென் னமையால் அவனுக்குப் பெருமையாமோ அல்ல. இட்ட தொழிலு கன்றும் முடிப்பதே பெருமை. காடகசாலைவிராசாக்கோ வத்தைக் காட்டுவது பெருமையல்ல. அத்தக் கோலத்தைக் காட்டினவனைப் பார்க்க வெட்டியான் வேஷத்தைப் போர்த்தவன்

சுற்றித் தன் தொழில முடிந்தால் இவனுக்கே அதிகமாய்க் கீர்த்தியும் வரிசையும் வருமல்லவோ? பெருமையதன்று எல்லாரும் ராசாவேஷத் தனக்கு வேணுமென்றால் காடகமாடுமா? இத்தப்படியே கீ திருக்கிறவிடத்தில் ஓரவசரத்தைப் பற்றி மற்றொருவனை அனுப்பினால் கூடத் தேவனுடையத்தை முடிக்கப்பாராமல் காண்குக்க அவனை அனுப்பினதென்ன? எனக்கிவன் மிக மிஞ்சினவனே! இது எனக்கு நினைதயல்லவென்று காணே கேட்டபடியே முறைப்பாடு கேட்கப்படுவது தியாயமோ தம்மீமாரி; ஆண்டவர் திருகாமம் விளக்கவும் மனிதர் கரையேறவும் உட்கருக்கு மெய்யான ஆசையுண்டானால் இத்தெல்லாம் பார்க்கினோ? உட்கருக்கத்தையும் பெருமையையும் பற்றினதிலும் திருச்சபைக்குக் குறைவ்தால் ஆண்டவருக்கு எத்தக் கண்குக் சொல்லீரனோ தெரியாது. கமக்குப் பலவுறுப்புக்களுண்டாயினும் எல்லாருடனாகச் சேர்க்கமாட்டாணையால் காவல் முன்னுத் தைத்தவுடனே வாயும் அப்போவெனக் கண்ணும் உற்றுப்பார்க்கக் கையும்கருத்தித் தேட உடலெல்லாம் கீழே குனிந்திரக்கக் காண்போமல்லவோ? காணும் அந் செய்திஷ்ட கிண்கிப்பர் சொன்னபடியே யேசுநாதரிடத்திற் ஒருடனுறுப்புக்களாக ஒருப்பட தின்று ஒருவர்க்கு ஒரு குறைவ்தவிடத்திற் அதை கீல்கி வருத்தித் திரிவோமொழியச் சந்தோஷப்பட்டார் போலும் மற்றொருவன் செய்த குறைவுக்குத் தூற்றிப்பெருக்குறட்டின் மேலெவருக்குமெழுத்துதொன்றச் செய்த விடிரதத்தை வைத்தாப்போல காணும் பலவற்றையும்கூட்டிப் பிறர் குற்றத்தைத் தெருவிலே வைக்க கிண்கிப்போமோ? ஒரு கையிப்பட்ட வருக்கு மற்றொரு கையிற் றடைத்துக் குழுவ்வாமல்லவோ? இத்தத்தெனையெனொருமையில்வாத உபதேசிகள் போர் முகத்திற் பகைவரை வெட்டாமல் தம்மை வெட்டிக்கொள்ளுஞ் செய்கரோடொப்பாக திற்பவர்கள் தாமே இப்படிப்பட்டவர்களே வெணில், இயேசுநாதருக்குப் பகைவராவதொழிய அவரைச் செலித்தவர்களல்ல. தாருயிரக்கடிப் படைக்குப் போலனும் ஒருவனைப் போலப் புறப்படுவார்களென்ற வேதத்திற் குறித்திரமாக எழுதப்பட்டதற்கெனும். இத்த காட்டினுள்ள தூறுபதேசிகளும் ஒரு மனதும் எல்லாரையும் கரையேற்ற ஓரவசுக்கொண்டு ஒருபதேசியாகத் திரிந்தால் அஞ்ஞானமுதற்பாவைக்கொண்டதையும் சங்கரித்துப் பகைத்த பசாசுசுவென்று சகல ஆத்தமங்கலையும் மீட்டிக்கிவன் காண்பது எளிதாமல்லவோ? தம்முடொருப்படாததிலுமெனில் தீர்க்கதரிசியாசிய ஓசியாவெண்டவர் வாயிலும் ஆண்டவர் திருவுணம்பற்றினபடியே தம்முட் பிரிந்தார்களோ தாமே கெடுவார்களென்றவர் சொன்னபடியே மற்றவர் கரையேறவுதவாற்றுக்களே கரகத்திற் விருவாக்கள். நிறைபயில் வரைக்குஞ் சொன்ன ஒருமையுறுப்புக்களத் தம்மோடேயுத் தவையோடேயும் ஒருப்படச் செய்துமென்றதிலும் சொன்ன கண்மைக்கெல்லாம் காணாமாமே. இதல்லாதேயுறுப்புக்களைத் தம்முட்கேர்த்தித்தவினின்ற பிரிக்கச் செய்துமொருமைவேறெண்டு. ஆகிலும் இதுகையெனுக்கேட்கின்ற அலரிடமாவலிருக்கும் குருக்களும் தவையாக திற்பாரல்லவோ? குருக்கள் வார்த்தையை மீறி எதிர்த்துப் பிரித்த உபதேசிகள் தம்முட்க் இதிலே கூடினார் மறுபினின்ற பிரித்த உறுப்புக்கள் ஒருமை யாமே. ஆனால் இப்படித் தவிவிட்டுப் பிரித்த அவயவக்கள் தம்மோடெப்படி ஒருப்படக்கூடியும் காணும் பண்க்தானே. ஆண்டவர்க்கொழுவாததை பொருவல் கிண்கிவுக் குருக்கள மறந்தா கினும் பகைத்தானுகுமொன்றை தியமிக்கவும் அவனென்கேட்குவது தவிவிட்டுப் பிரிதென்ற சேர்த்தொருப்படவேண்டாம். தனக்கத்தனுக்குக் கீழ்ப்படித்து கூடின செய்வார் புழைப்படுவதபோல அவனை எதிர்த்துக் கூடின தரோகினைகொண்டபடுவார்களல்லவோ? இதிலே வெறு விரிவாகப் பல சிபாய்க்களைச் சொல்லிக் காட்டுவதென்தாமே. ஆயினும் இது தானாக வெறுக்கத்தோன்றும் அபத்தமாக உபதேசிகள் ஒருகாறு நினைக்கமாட்டாத கொடிய அடிகிரமமாகவும் இக்கே சொல்லிக் காட்டினது போதுமென்றிருக்கிறும். அஞ்சித்தீண்டாதபடிக்கு கட்டுதென்றும் அறிவு

டையோர்க்குப் போதாதோ என்ன. சொன்ன அச்சிரமத்துக்குக் காரணமாகிய ஒருமையல்லாதே மற்றோகாதவொருமையுண்டாம். இது கேட்கத் தலையின்று பிரியாமையால் முன் சொன்னதைப் போல அத்தனை கெடுக்கல்லவாயினும் சில உறுப்புக்களைத் தம்முடிக் கொடுத்துக் கிதித்துக் கிதித்ததினால் இதுவுநல்லதல்லவென்றிதையும் விலக்கக்கடவோம். சிலரே மன்ற உபதேசிகளைப் பகையாகப்போலும் புறத்தியாராகவேணும் தம்முடிக் கொடுத்தவாருக் கூட்டமாக விசேஷிகளேகத்தொடருப்பதத்திரிவார்கள். இத்த வேற்றுகையும் பிரியுஞ் செய்யாமல் ஒருதாய் பிள்ளைகளைப் போல எல்லாவுபதேசிகள் ஒருபிறப்பாகத் திரிந்தாலுத்தமந்தானே. ஆகிலும் வேறுபட்சம் சிலரை நீக்கிச் சிலரை வேண்டியபட்சமேலும் ஒருபட்சக்கூட்டவந்த இவ்வகைவிசேஷிபட்சம் தம்பலாகாதென்பார்கள். அத்தேசில், லீ உண்ணப்பார்க்க அவனைக் கிணைத்தாயாடல், அபத்தந்தானே. ஆண்டவரை மாத்திரத் தண்ணிப் பார்த்தேயும் கிணைப்பது நியாயம். அல்லது கட்டையிட்டபடியே உண்ணப் போல மாத்திரவானைக் கிணைத்தாயென்றால் மற்றொருபுறத் தண்ணிப்போலக் கிணைப்பது வேதகற்பனையாகையில் எல்லாருடியுமிப்படிச் கிணையாமல் இவ்வகையே வேலிசேஷிபட்சம் வைத்ததென்ன? அதினால்லோ அத்தெய்வக் கிணைப்பென்பவர் எவ்வளவாக நீ சிலரையதிகமாப்ச் கிணைத்தாயோ அவ்வளவாக மற்றவர்களைக் குறைப்ச் கிணைத்ததென்று காட்டினுபென்றார். இதுவுத் தவிர இத்த விசேஷிசேஷிகளேகத்தின் வேரைத் தோண்டி முறைத்தவழியைப் பார்த்தில் இது தேவ கிணைக்கல்லவென்று காணப்படுமே. சிலர் ஒருநீர் பிறத்தமையாலும் ஒரு பன்னித் தோழரென்றமையாலும் ஒரு முகச்சாயல் ஒரு குணச்சார்புண்டாவதனாலும் தம்முள் விசேஷிபட்சம் பிரித்துத்திரிவார்கள். ஆகிலும் அத்தெய்வக் கிணைப்பென்பவர் மிருகங்களுக்குள்ள பட்சத்தொருமை பிதவெபென்றார். அத்தேசில் அவர் தாய் காட்டின உவமைப்படியே ஒருநாளாயினும் ஒரு பத்திபிற் கூட்டியிருத்த இரு குதிரைகளில் ஒன்றையவழித்துப் பிரிக்கப்பார்க்கையில் இது பிரித்தப்பார்க்கோதயத்தற்குப் பின்வாங்க அது கூடவருவதற்குறைத்துக் கயிற்றைய அக்க இரண்டுஞ்சொற்படி சேனாடல் முறைப்பாடாக அதுமாறித்து நித்த நீசபட்சம் ஒருமையுள்ளவர்களும் ஒருநீர்வருக்க ஒருவிசாரிப்பிலே திரிய ஒரிடத்திலே அவர்களுக்குள்ளே ஒருவனைக் குருக்கள் பிரித்துத் தூரமனுப்ப நினைத்தால் உடனே இருவரும் முறைப்பாடாகக் கூட்டிவரும் ஆங்காரமுகக் குதிக்கவும் இவ்வகையால் இது வத்ததென்றெண்ணி அவன் மேற்றாயிடுகைக்கவும் சொற்படி சேனாடல் அனுப்பப்பட்டவன் தாமதமாய் நிற்றவும் பிரித்து நிற்றவும் ஒரு கிணைப்பாடல் அல்ல அவர்களைப் சபயம் புறணிதாற்படி எவர்க்கு மனநோசுச் செய்யுடி காணப்படுமே. இப்படி இவ்வகை ஒருமை பாவல்லவாயினும் அநேக பாவங்களுக்குத்தான் வழியும், ஆகையாவது அபிப்பிலா மிருகப்பட்சமாகக்கொள்ள ஆத்தமத்துக்கொரு பவன்றாடுதென்றமையால் அகத வெறுக்க இதுவே போதுமல்லவோ? ஆகிலும் பலனில்லாத பட்சம்தவென்பது பாரமுடல்ல. அதினால் வருங்கேடுகண்பார்க்குமிடத்தல் அது அப்பகுறைதனே. முத்தியிற் பத்தபட்சத்தினால் மோட்சத்தை யமைய ஆண்டவர் உங்களுக்குத் தந்த காலத்தை வீழும் போக்குவீர்கள். எந்த அவசாயிருந்தாலும் கிணைத்திணைப் பிரித்துபோகமாட்டாமல் வீண்பெச்சுப்பெய்க்கொண்டிருப்பீர்கள். கலவதொன்றை வாசிக்கப் பிதவெபென்றார் கலவ புத்தி சொல்லும் ஆண்டவரை வேண்டிக்கொள்ள உத்த காலம் செலவழித்தாலும் உங்களுக்குப் பிரிக்கும் உதவியாகுமல்லவோ? பிரிந்துமுங்களுக்குள்ளே பிசுத்த ஒருமை பிரியுமென்றஞ்சி மென்றமென்ற அவனையல்லாதே அவசாரும் வகையும் கிணைக்கக்கூடாதே போவாய். அவன் செய்த குறைகளை யனைவருக்கண்டுகழ் உணக்கு மாத்திரத் தோன்றிற்றும்தோன்றினும் தோன்றினும் குறைபதல்லவென்ற புறத்தக்காட்டவருத்தும்தோன்றினும் பொய்யுடி போக்குஞ்சொல்லத் துணிவாய். அவன் பிற குற்றத்தை வெணியாக்கச் சொல்லும் புறணையப்பாலகு சகிக்கமாட்டாத ஞானமென்பாய். அவன் பிறமாற்றகாட்டுஞ்சுத்தேகத்தைக் குறிப்புக் கண்டுணைமை பறியுங் கூர்ந்த சாட்சியென்பாய். அவன் பிறபோபுசுத்த தீப்படிச்சுத்தை அவர்களுக்குக் காட்டுத் தகையென்பாய். குருக்கள்மேல் அவன்முறைப்பாடுகளை அநியாயங்கண்டபொருத கீதியென்பாய்.

இப்படியே அவன் முகத்தை முறிக்கமாட்டாமல் அவன் தொத்திருமமாகாதென்றதோன்றினும் சீயுக்கூடவதனை முகத்ததுணிவாய், அவன் பண்புத்தவண்ப பகைப்பாய். அவன் வழந்த முகத்தில் வலிபு விழுவாய். அவன் சொல்லும் பறணியை தீயே பொருத்திக்கேட்பாய். அவனுக்குப் பொருத்தவே கூடச்சொல்வாய். இதுக்குள்ளாக உண்மயக்கமில்லாத பேரியோரும் குருக்களும் அவன் செய்ததை மறந்து நினைப்படியே அவனைக் கண்டுகவும் செய்தால் சீயும் அவர்கள் மேலே பலமுறை முறைப்படி பலமுறை சொல்லவுங் கிணைப்பாய். இப்படியில்வகை விசேஷி ஒருமை வளர மந்தாவீடேல் வைக்கவேண்டியபட்சமே குறைபதலலாதே மென்றமென்ற முகச்சார்படியே தலையின்று பிரித்தற்குக் காரணமாகும். இன்னபடியே இவ்வகைக் கூட்டமும் இவ்வகை நீசபட்சமும் தன்னுத்தமத்தைக் கெடுத்தோன்றினும் அவியாதெரியும் ரகத்தக்கு வழியாய். சவுண்டிப்பவன் வயிற்செத்ததைக்கணி அவன் தோஷனும் தண்ணிக்கொண்டுகாத்துக்குவிழுந்த நென்று வேதத்திலெழுதினாட்டே. இந்நினைப்பட்சமென்றால் இதற்குமேற்பகையினால் ஆத்தமத்துக்குக்கேடுவருமா. இத்தெல்லாம் உண்ணித்திவிடும் காணுத்தபோது இம்மபவெண்டாம். பிறக்குப்போது பாய்ப்புக்கு கஞ்சில்லாதாயினும் புவிக்கு கமியலாதாயினும் வளரவளரக் கொல்லுவல்லவோ? உபதேசிகளுக்குள்ளே விசேஷிக் கூட்டமும் விசேஷிபட்ச ஒருமை யுமென்றபட்டதெல்லாம் கெட்டுமென்றெண்ணி வேற்றபேக்கட்கொட்டாமல் உடனே முழுதும் விலக்கக்கடவீர்கள்.

யஅ. அதிகாரம் முற்றப்பற்றது.

ABRIDGMENT OF GOOD'S BOOK OF NATURE.
PART II.] On Legible Language. [CHAP. XI.

1. ARTICULATED language is of two kinds, oral and legible; the one spoken and addressed to the ear, the other penned, or printed and addressed to the eye. It is this last which constitutes the wonderful and important art of writing, and distinguishes civilized man from savage man, as speaking distinguishes man in general from the brute creation.
2. Written language is of so high antiquity, that a multitude of wise and good men have supposed it was, like the language of the voice, communicated by God to man. But there seems no satisfactory ground for such an opinion. It is not possessed universally. No tribe or people have ever been found without a tongue, but multitudes have been found without legible characters.
3. Another reason, which shows that legible language was not communicated by the Creator, is this: the different tribes and nations which possess it, have not that unity or similarity in the structure of its elements which is to be traced in the elements of speech, and which would be the natural result of an origin from one common source.
4. The system of writing among some nations consists in pictures, or marks, representatives of things. In this way the Mexicans wrote when South America was discovered. Other nations have marks, or letters, which represent sounds, like our own alphabet; and some nations have their legible language partly of pictures or marks which represent things, and partly of marks or letters which represent sounds. In this manner the Chinese is now written by the Manchew, or Tartars in China.
5. There does not seem the same necessity for divine interposition in the formation of written characters as in that of spoken language. When man had been endowed with the gift of speech, it would be within the compass of his powers to invent a written language; and the Creator seems to have intended that man should do every thing for the improvement of his own powers which it was possible he could perform.
6. Then let us see if there is not good reason to conclude that men did invent the art of writing. Supposing now, by a miracle every trace and idea of a written language should be swept away from the earth, and man had no mode of communication except by the voice, what would be the mode most likely to be resorted to of imparting to a deaf person, or a foreigner ignorant of our language, a knowledge of any fact or thing we might wish to communicate to him?
7. The answer is obvious: we should point to the thing, if in sight; if not in sight, we should endeavour to sketch a rude drawing of it, and thus make one sense answer the purposes of another. In this manner, the idea of a horse, a house, a dog, a tree, or any single object, may be as easily communicated as by an alphabet. Two or more houses might be made to signify a town, and two or more trees might signify a wood, and so on.
8. This kind of legible language would be picture-writing; it would give the symbols of sounds. Yet it could easily be understood. The Indi-

ans write in this manner, and the white men as well as the Indians, can understand it. Mr. Heckewelder tells the following story:—

9. A white man in Ohio saw a Shawnee Indian riding a horse which he, the white man, thought was his own, and he claimed it. The Indian calmly answered, "Friend! after a little while, I will call on you at your house and we will talk of this matter." A few hours afterwards, the Indian came to the white man's home, and the latter insisted on having his horse restored.

10. The Indian then told him, "Friend! the horse which you claim belonged to my uncle, who lately died; according to the Indian custom, I have become heir to all his property." The white man was not satisfied; he renewed his demand, and the Indian immediately took a coal from the fire place, and made two striking figures on the door of the house, one representing the white man taking the horse, and the other himself in the act of scalping him: and then he coolly asked the trembling white man, "whether he could read the Indian writing." The matter was settled at once, and the Indian rode off.

[Translation of the above.]

கூட்டுன்பார்செய்த பிரபந்தரால்.

யகம். அதிகாரம்.—உ. பகுதி

அட்சரம் வளங்கிற்றிந் தோனியைப் பற்றி.

க. சப்தபாஷை இருவகைப்பட்டும். அவையாவன, எழுத்திலா வோசை, எழுத்திலுசை. அந்ல் செவிப்புலனுணரப்பேசும் பா ஷையொன்று. கட்டிலனுணர எழுதும்பாஷையொன்று. சகலர் டும் மெய்ப்பைக்கொடுக்கும் பிரதானமான இலேகலீத்தையை நீஸ்ப்படுத்தி பாஷையானது பெரும்பாலும் கறிபற்றி மனித னையும் அறிவற்ற மிருகங்குட்டிப்பையும் வெவ்வேறு பிரித்தெழு துபரலக் கடைசியாய்ச் சொல்லப்பட்ட கட்டிலனுணர எழுதும் பாஷையானது சீர்திருத்தின மனிதனையும் சீர்திருத்தாத மனிதனை யும் ஒன்றுக்கொன்று விசேஷிக்கப்பண்ணுகுது.

உ. (கட்டிலனுணர) எழுதும் பாஷையானது புராதனப்பட்ட தான தன்மைமூல், விளங்கிய அறிவினையும் கா கருணத்தினையுமு டைய அநேகம்பேர் சப்தபாஷையைப் போல இவ்வெழுத்துப் டாஷையும் மனிதனுக்குத் தேவ அருளிமூல் விளக்கப்பட்டதென் னு உத்தித்திவந்தாலும் அல்லவியதெண்ணத்தகுந்திருத்திற் சப் பிரணமான அத்தாட்டுயொன்று காணவில்லை, அல்லாமலும் உ வகத்திலுள்ளவர்கள் எல்லாரும் இவ்வித எண்ணத்தை உடைத் தானவர்களையும் இருக்கவில்லை. இன்னும் பாஷையல்லாத சா த்யொன்றும் ஒருக்காலும் உலகத்திலிருந்ததில்லை. ஆனாலும் வாசிக்கக்கூடிய அட்சரமில்லாத சைவர்கள் அநேகரிந்ததுண்டு.

ஃ. எழுத்திலுசையானது சிருட்டிகராகிய கடவுளால் விளக் கப்பட்ட தவ்வெவ் பதற்கு வேறொரு சாட்டுயென்னவெனில், அ ந்த எழுத்திலுசையுடைத்தான பற்பல வருணத்தாரால் சந்தியா ரும் பேச்சுண்டாகும் மூலப்பகுதியிலே இருக்கவேண்டியதும், ஒ ரே ஊற்றிலிருந்து பிறத்தகுல் உண்டாகும் பலவாயிருக்க வேண்டிய பாஷையுட்பாக்கைப் பார்த்தால் அதில் யாதொரு ஒ ற்றமையை எவ்விதும் போலியை எவ்விதும் காணோம்.

ச. சிவசாதியாரொருகும் எழுத்திருமுறைகையப்பார்த்தால் அவர் கள் பட்டினாலும் அறிஞர்களாலும் விளக்கப்பண்ணுகிறார்கள். தென் அமெரிக்கா கண்டுபிடிக்கப்பட்டகாலத்தில மெக்சிக்கோ சாட்டார் இவ்வண்ணமெழுதினார்கள். வேறுசில சாதியார், இ ன்கிலீக்காரருடைய செடுகண்ணக்கைப்போல அறிஞர்களை அல் லது ஒவியைக்காட்டும் அட்சரங்களைப் பிரயோகித்து வருகிறார் கள். வேறுசில சாதியார் பட்டின அல்லது அறிஞர்களைத் தனை க்காரணமாகக் கொண்டும ஒவியைக்கொள்ளும் அட்சரத்தைக் கொண்டும் பிரயோகித்து வருகிறார்கள். இவ்வண்ணமே, சீனபா ஷையாவது மான்சோ (Mantcheu) அல்லது சீனத்திலுள்ள தா த்தாரிகளால் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

ஊ. எழுத்திலுசையானது உண்டாக்குவதற்குத் தேவானின் அரு ள்வேண்டாத பிரகாரமாக அப்படியே எழுத்தொசைக்கும் இ டுக்கவேண்டிய அவசரத்தைக் காட்டும். மனிதனுக்குப் பேச் சென்னும் வரங்கிடைத்தபோதில், எழுத்தை உண்டாக்குவது அ வனுடைய இடையுக்கடக்கிய எல்லைக்குள்ளிருக்குது. மனிதன் தன் செய்க்கூடியதாயிருக்கிற ஒவ்வொன்றையும் தனது சொடக் குவிகைத் தேறப்பண்ணிக்கொள்ளும் பொருட்டே செய்யவேண்ட மென்பது சிருட்டிகரருடைய தியமென்று காணப்படுகுது.

கூ பின்னை, இலேகலீத்தை மனிதனுடன் பெண்ணப்பட்டதோ வென்பதைத் தீர்மானிக்கிறதற்குப் போதிய தீயாயில்லையோ வென்று பார்ப்போமாக. எழுத்தென்ற தோற்றமும் எழுத் தோன்றிருக்கிறதென்ற எண்ணமுமெல்லாம் பூமிவீலிருந்து எடு ட்டிருப்ப டொய்த்தெய்தும், மனிதன் தனதெண்ணத்தை வெளி ப்டடுத்தெழுதற் கொலியயுடையவல் வேறொரு வடிவகை யுமில்லையென்றும் நினைத்துக்கொள்ளுபவன். பின்னை, ஒரு செ ல்டனுக்கு அல்லது எக்கல் பாஷையைப்பிரயாத ஒரு குறியுடையது ட்டு காங்கல் சொல்லவியும்புரு சமாதாரத்தை என்னவடிவகை டைக்கொண்டறிவிக்க வேண்டியதாயிருக்கும?

எ. இக்கேள்விக்குத்தரம் மெத்தத் துலாம்பரமாயிருக்குது. எ ன்னவடிவகை வேண்டுகையில், காங்கல் (அந்தப் புறமூலவனு ட்டு அல்லது செல்டனுக்கு) கண்ணுக்கு முன்னிலையு அப்பொரு டைக் காட்டிக்கொடுக்க வேண்டியது அப்பொருள் கண்ணுக்கு முன்னிராட்போலும், அதைக்காட்டிய ஒருபட்டை ஒருபகுப்பி ட்டெழுத்த தெண்டித்து, ஒரு கருத்துப் பட்டெழுத்துக்குப் போகாமல் வரும்படியண்ண வேண்டியது. குதிரை, வீடு, நாய், மரம் அல்லது ஒரு தனித்தபொருளிருக்குதென்பதை காங்கல் அ ரிவிரியைக்கொண்டு காட்டுவதெவ்வெவ்வொன்றோ அப்படியே அ ர்த்தத்தப் பொருளின் குறியையுமெழுதி அப்படிப்பட்ட பொருளி ட்டுக்குதென்றறிவிப்பதும் இவகுறியாயிருக்கும் இரண்டு கல்வது பவல்கெண்கொண்டு ஒரு பட்டினமென்று, இரண்டு அல்லது பலமரக்கண்கொண்டு ஒருதோட்டுபென்மும், இவ்வெப்பொன்ற வே றும்பல உதாரணத்தைக்கொண்டுக் காட்டலாம்.

அ. இவ்விதமாய் எழுதிக்காட்டுதல் படவெழுத்தென்று சொல் லலாம். அது காத்தண்டையானத்தைக் கொடுக்கும். ஆனாலு மது இவகுறியாய் விளங்கக்கூடியதாயிருக்கின்றது. இத்தியார்வீத மானெழுத வெண்ணக்காரர் அக்கதை இத்தியரைப்போல விளக்கிக் கொள்ளுகிறார்கள். (Mr. Heckewelder) மெளதர் கருவாலதா ர் என்பவர் சொல்லுஞ்சரிதையாவது.

க. ஒகாமோலிலிருக்கும் ஒரு வெண்ணக்காரன் குதிரையிலேறி ப்போகிற ஒரு இத்தியனைக்கண்டு அடனேறிப்போன குதிரை தன் னுடையதென்று கேட்டதற்குச் சொல்லப்பட்ட இத்தியன் மெ த்த அமைதியாய்ப் பிரத்தியுத்தரமாகச் சொன்னதென்னவென் னகிறேனென. கொஞ்சவேளைய வேகானுமது வீட்டிலேவந்தம் மைக்கண்டு இதுகருமத்தைப்பற்றி இருவரும் பேசிக்கொள்ளு வோம், என்றுசொல்லிய பிறகு கொஞ்சந் தியாவந்தாலே அந்த இத்தியன் வெண்ணக்காரனுடைய வீட்டுக்குவர வெண்ணக்காரனே அந்தத் குதிரையைக் கொடுத்தவிடென்று வற்புறுத்திக்கேட்க,

ய. இத்தியன் மாறுத்தரமாக, கிணைகிணை, கீ உன்னுடைய தென்று சொல்லுகிற இத்திக்குதிரை, இச்செலவு காலஞ்சென் றபோன நமது மாமனருடையது. இத்தியருடைய தேசவழமை பின்படி நன்னே அவருடைய ஆணையினைத்துக்கும் உட்கதைகா ருருணையைத்துத்துவிடென்று கேட்டுக்கொண்டிருக்க இத்தியன் சீக்கிரமாய் அந்ப்பொரு கரித்தண்டையெடுத்து, வெண்ணக்கா ரன் குதிரையைப் பிடித்துக் கொண்டுபோகிறதாகவும், தானவ னுடைய உச்சந்தலையை அடித்துடைத்துக்கொண்டு நிற்றறதா டவும இரண்டிடக்கண வீட்டுக்கதவிலெழுதி வெண்ணக்காரனிட த்தல் கீ இத்தியருடைய எழுத்தை வ சிப்பாயாவென்று மெத்த அமைசடக்கமாய்க் கேட்கக் குதிரையின்பிசு ஒருமுறைப்பா டே தீர்த்தபோக இத்தியன் குதிரையிலேறி ஓடிப்போய்விட்டா ன்.

Mr. POOR'S LETTERS TO HIS LATE PUPILS—No. XI. MY YOUNG FRIENDS,

It is my object in this letter to glance at a few of the leading topics which the advocates of Missions successfully urged upon the attention of the American Churches immediately on the formation of the "Board of Commissioners for Foreign Missions."

1. First and foremost may be mentioned the Command of the Lord Jesus Christ,—a command, given after his resurrection from the dead, and shortly before his ascension to the throne of God in heaven. "And when his disciples saw him they worshipped him:—and Jesus came and spake unto them, saying, All power is given unto me in heaven and in earth. Go ye therefore, and teach all nations baptizing them in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost, teaching them to observe all things

whatsoever, I have commanded you; and, lo, I am with you alway even unto the end of the world." "And he said unto them, go ye into all the world and preach the Gospel to every creature. He that believeth and is baptized shall be saved; but he that believeth not shall be damned." "So then after the Lord had spoken unto them, he was received up into heaven; and sat on the right hand of God. And they went forth and preached every where, the Lord working with them, and confirming the word with signs following."

On a careful examination of the foregoing passages, it is evident that the command which they embody, was not given exclusively to the *eleven apostles*, nor to the *disciples of that generation*; but also to the ministers of the Gospel, and to the disciples of Christ, of every age and country. Eleven individuals could not, within the ordinary period of human life, "teach all nations" and "preach the Gospel to every creature."

From the sacred history of that period, we learn that ordinary Christians and Christians of both sexes, rendered efficient aid in the publication of the Gospel. "And at that time there was a great persecution against the church which was at Jerusalem; and they were all scattered abroad throughout the region of Judea and Samaria, except the apostles." Therefore they that were scattered abroad went every where preaching the word." The Apostle Paul in writing to a true yoke fellow, says, "help those women which labored with me in the Gospel, with Clement also, and with other my fellow laborers whose names are in the book of life."

It is equally evident that the command to preach the Gospel to every creature is obligatory upon ministers and private Christians in every age and country. The command must obviously be co-extensive with the provisions of the promise annexed to it. But the promise annexed extends throughout all generations. Lo, I am with you alway even unto the end of the world.

This is further evident from the nature of the case. "He that believeth and is baptized shall be saved, and he that believeth not shall be damned." But how shall they believe in him of whom they have not heard, and how shall they hear without a preacher, and how shall they preach except they be sent? But "who goeth a warfare at any time at his own charges? The laborer is worthy of his hire;" "Even so hath the Lord ordained, that they which preach the Gospel shall live of the Gospel." The conclusion is irresistible that it is the duty and privilege of every Christian, in obedience to this command of his risen Saviour, to render assistance according to his circumstances and ability, in the publication of the Gospel throughout the earth. This command, in its fullness and extent of meaning, and in its important bearings upon the destinies of men, was set forth before the American Churches with great power and with great effect. This command is of fundamental importance in the mediatorial kingdom of the Son of God. It is a broad foundation on which to rest the claims of the Missionary enterprise; and the manner in which it is practically regarded, furnishes no very unequivocal test of Christian discipleship.

2. A second plea, put forth in favor of Foreign Missions, was the *perishing state of the whole heathen world* to whom missionaries were to be sent. On a survey of the different nations of the earth, it was ascertained that not far from *five hundred millions*, or more than one half of the whole human race, were pagan idolaters! And what is idolatry? It is high treason against the rightful Sovereign of the universe. It is demon-worship. For "the things which the gentiles sacrifice, they sacrifice to devils and not to God;" And "all people will walk every one in the name of his God." The apostate character and the certain doom of idolaters is a subject presented to us, with great fullness and with fearful interest, throughout the pages of the inspired volume. It must suffice for the present for me to refer you to two fundamental portions of Scripture in which the subject of idolatry is formally discussed; viz, the forty fourth chapter of Isaiah, and the first chapter of the Epistle to the Romans beginning at the 18th verse. In this latter portion the Apostle Paul has given us a lucid view of the origin, progress, and fruits of idolatry, as illustrated by the character and conduct of the most learned and refined nations of antiquity. The Scriptural view of idolatry, as illustrated by the present state of idolatrous nations, was urged at great length upon the attention of the American Churches as a legitimate motive for sending the Gospel to the remotest nations; for,

3. The Gospel of Jesus Christ discloses the only method which God has devised and revealed for the redemption of our race. This only method is capable of universal application. It in all respects reaches the exigencies of the case. The redemption which the Gospel discloses, is a redemption from the guilt and pollution of sin,—from the power and bondage of the devil,—and from the pains of hell. This redemption implies a restoration to spiritual life,—a renewing of the soul in the image of God; and full participation in the everlasting inheritance of the saints in light and glory.—God's ancient covenant people, the Jews, supposed that the redemption promised through the mediation of their long expected Messiah, would be confined to their own favored nation. It was not till after the crucifixion, the resurrection and ascension of the Son of God, that "the mystery which

from the beginning of the world had been hid in God; was revealed to the holy Apostles and Prophets by the Spirit, that the *Gentiles should be fellow heirs of the same body and partakers of his promise in Christ by the Gospel.*" It is now made manifest that Christ, our surety, is "the Lamb of God that taketh away the sin of the world,"—that he "hath tasted death for every man,"—that he is "the propitiation for the sins of the whole world." On this foundation it is that He of God may be made to every individual of our race, "wisdom, righteousness, sanctification, and redemption." This is the inspiring theme on which the advocates of Missions delight to dwell. Standing on this eminence, they are constrained by the love of Christ, not only to consecrate themselves to his service, but to enlist all others within the reach of their influence, in the one great object of publishing the glad tidings of salvation to the ends of the earth. *But did not the advocates of Missions in America know that the heathen are very wise and cunning,—that while they would eagerly seize upon every temporal advantage the Missionary might offer, they would inwardly despise the message of the Gospel and break away from every restraint that it imposed?* This they knew full well and they also knew that "God taketh the wise in their own craftiness; therefore,

4. Another topic, for numerous and eloquent addresses before the Churches was,—God's revealed designs, and his exceedingly great and precious promises regarding the universal triumphs of the Gospel of Christ, *not many days hence.* This he will effect, in part by the outpouring of his spirit for the conversion of many; and in part by the utter overthrow of every nation, and the cutting off of every individual that will not yield a willing submission to his authority. "For the nation and kingdom that will not serve thee;" saith the Lord, "shall perish; yea, those nations shall be utterly wasted." To this end is He exalted, that at the name of Jesus, every knee should bow and every tongue confess, that Jesus Christ is Lord, to the glory of God the Father," and to the joy of all the earth. For a farther view of the final triumphs of Christianity,—see the second Psalm and twentieth Chapter of the Revelations.

Tillipally Sept. 30th, 1843.

Yours truly,
D. Poor.

Principles of English Grammar.

By WILLIAM LEMNIS.

OF PERSONAL PRONOUNS.

A Pronoun is a word used instead of a noun; as; *John is a good boy; he obeys the master.*

There are three kinds of Pronouns; *Personal, Relative, and Adjective.* The Personal Pronouns are thus declined:

	Singular.			Plural.		
	Nom.	Poss.	Obj.	Nom.	Poss.	Obj.
1. <i>mas. or fem.</i>	I	mine	me	We	ours	us
2. <i>mas. or fem.</i>	Thou	thine	thee	You *	yours	you
3. <i>mas.</i>	He	his	him	They	theirs	them
3. <i>fem.</i>	She	hers †	her			
3. <i>neut.</i>	It	its	it			

Exercises on Personal Pronouns.

I, thou, we, me, us, thine, he, him, she, hers, they, thee, them, its, theirs, you, her, ours, yours, mine, his, I, me, them, us, it, we.

* *Ye* is often used instead of *you* in the nominative; as, *ye are happy.* *Mine* and *thine* were formerly used instead of *my* and *thy* before a vowel or *an-h*, as, *Blot out all mine iniquities, Give me thine heart.*

† *Hers, its, ours, yours, theirs,* should never be written, *her's it's, our's, your's, their's;* but *hers, its, ours, &c.*

The compound Personal pronouns *myself, thyself, himself, &c.* are commonly joined, either to the simple pronoun, or to any ordinary noun to make it more remarkable.

These pronouns are all generally in the same case with the noun or pronoun to which they are joined; as, "She herself said so;" "They themselves acknowledged it to me myself;" "The master himself got it."

Self, when used alone, is a noun; as, "Our fondness for self is harmful to others."

In some respectable Grammars, the possessive case of the different personal pronouns stands thus; 1st, *my or mine, our, or ours*—2nd, *thy or thine, your or yours*.—3d, *her or hers, their or theirs.* I see no impropriety in this method; the one I have preferred, however, is perhaps less liable to objection.

வி. வெள்ளை என்ற துரை இக்கவிரி செம்பு
இலக்கணக்காரம்.

சொல்லக்காரம்.

பிறிதுச்சொல்லியல்—@ப்பிதிது.

பிறிதுச்சொல்லியல் ஒரு பெயர்ச்சொல்லுக்குப் பதிலாகப்பி

VIEW OF THE HEAVENS.—No. 8.

November 1st 1843. Wednesday 7 o' clock P. M. beginning at the south western horizon, and proceeding eastward, may be seen the six constellations Scorpio, Sagittarius, Capricornus, Aquarius, Pisces, and Arics.

At this time Saturn is visible in Sagittarius in his direct course, and will be in conjunction with the moon, nearly three degrees south on the 24th.

Mars in his direct course is in the western part of Capricornus, and will be in conjunction with the Moon, six degrees south on the 27th.

Jupiter is in the eastern part of Capricornus, in his direct course, and will be in conjunction with the Moon on the 27th, at 11 o' clock P. M. nearly six degrees south.

Nov. 2d, at 5 o' clock, A. M. Mercury may be seen in the western point of Libra. near the eastern horizon.

Keraka-Sara-Velakam.—கிரகசாரவிளக்கம்—அவது.

கு.அ.ச.க.ம். ஸ்ரீ கார்த்திகை மீ. கர். தீ. புதன் 19வரை, சூ.பா.க.ம். ஏழுமணிமளவில் தென்மேற்கடிவானத்தில் இருக்கின்ற சூ.பா.க.ம். பார்ந்தால் விருக்கிசம், தனு, மகரம், சும்பம், மீனம், மேடம் என்னவாழிவாழ்க்கை நோயும். சித்திரனாந்திரன் எனினும் கிரகம் தன் நேரோட்டத்தில் தனுராசியின் மீனம், உசர் திகதி சந்திரனோடு கூடி ஏறக் குறைய, கூ.பா.க.ம். மளவு தாரம் அந்நேரம் தெற்கே நிற்கும். செவ்வாயின் மீனம் தன் நேரோட்டத்தில் மகரராசியின் மேற்குப்பக்கத்தினின்று உசர், தீ. அது எந்திரனோடு கூடி, கூ.பா.க.ம். தாரமளவுக்குத் தெற்கே நிற்கும். வியாழன் தனது நேரோட்டத்தில் மகராசியின் மேற்குப்பக்கத்தினின்று, உசர், திகதி இவ்வய, மக.மணியாவியின் மேற்கு கூடி அதற்கு, கூ.பா.க.ம். தாரமளவுக்குத் தெற்கே நிற்கும். கார்த்திகை மாதம், உசர், திகதி பொழுதாயத்திரகு முன்புதனின் மீனம் கிரகம் கிரகமளவுக்குத் தெற்கே தவாராசியின் மேற்கே நிற்கும் மீனம் தீ. நிற்கும்.

புதின சங்கதிகள்.

சேர்னாபட்டினம்.

வந்திப்பிராந்தி—வாந்திப்பிராந்தி என்னும் கொடிய வியாதி சேர்னாபட்டினத்தில் துறந்து இரண்டு நாளைக்குள் இருபது சேர்னாபட்டினக்கு வாரிக்கொண்டு போயிற்றென்று கேள்வியுற்றோம்.

வல்லுங்குடிபுலங்கைக்கடிகி.

எவ்வட்டென்னும் தரைமகன் சி. சிவிவாசியின் மீனம் ஒரு பிரபலமான உதயிவிராட்ட பிரயாசத்தால் வலக்கை, இடக்கை சாதியார் தன் மீனம் இருந்த வேறுமையகை இனி தன் தக்களிரகிய பரக்கிடக் கூட்டவேளேதனுமுண்டாவியிட பட்டோமென்று கையெழுத்துப் போட்டிருக்கிறார்கள்.

இதற்காக நாக்கினின்று மிஷுஞ் சந்தோஷப்படுகிறோம்.

அருளுதையம், மக. இலக்கம்.

வாரிகோரி பட்டினம்.

செய்து கொலை செய்த சமாசார விபரம்.—அவதந்தரம் தனக்கு தரம்.—வாகோர் கவரணமேத்துக்கு முதலாளியாயிருந்த டாராசாதினிகென்பவரைச் சதிபண்ணிக் கொலைசெய்து இராசிய பரிபாலனத்தைக் கவர்ந்தகொள்ளும்பொருட்டு அவருடைய ஆயிசீனிலாரொராசிப ஆசீனிகென்பவர் மற்றும் ஆயிசுருடைய துணையெட்டுவா துராவோசுணை இராசாவைக் காணும்படி தக்கச் சேனைகளை அணிவகுத்து அவரணையாடிக் கொல்லப்பட்ட ஆசீனிகென்பவர் ஒரு துப்பாக்கியை அவருக்குக் கொடுக்க அவர் அதைச் சோதித்துப் பார்த்தையில் அசீனிகென்பவர் துப்பாக்கியில் அவரைச் சுட்டுத் தரையிலே விட்டுத் திதி சமாசாரத்தை உபனசிக்கென்பவருக்கேறிவித்தபோது அவருக்குமீவருக்கும் இராசாசிய உரிமையை பற்றி வாதுவாக்குண்டானதினால், ஆசீனிகென்பவர் காத்திருந்து உபனசிக்கெண்டவரைச்சுட்டுவிரும்பி வாசீனிகெண்டமையும் ஒப்புக்கொண்டே சொல்லப்பட்ட மகராசாவினுடைய மகனையும், வேறொரு குடும்பமளவு, ஏழு கையாட்களையும் கொலைசெய்த இந்த அசம்பவமான காரியத்தை மகராசாவுடைய மற்ற மகன் கெக்கிரகிக்கென்பவர் கேள்விப்பட்டதே கடுகெனச் சென்று கோட்டை மை முற்றிக்கெப்போட்டுப் பிடித்துக்கொண்டார் இவர்களை வலையுஞ் சதியோசனையாய்க் கொலை புரிந்தவர்களும் ஒடத் து

ணிந்தபோது அவர்களையும் பிடித்துக்கொண்டு அவர்களுடைய தலைகளை வெட்டிக் கோட்டையில இரண்டு கதவுகளில் சுவருட காணும்படி தூக்கிவைத்தார்.

சுயுத்தா. குணப்பட்ட செய்தி.—சிறீகாதி போல என் ஒரு இத்த ம: ளுக்கள் அந்நாள் மத்தைய விட்டு வெய்த்நாளைமைய சிந்தைய பார்ச்சுத்தைத் தழுவிக்கொண்டதைப் பற்றி நாம் கேள்வியுற்ற போதில ஆனந்த வாரி சொரித்தோம்.

வேம்பாய்.

இந்தக்களில் சாதுபாயர் ஞானசானம் பெற்றது.—வேம்பாய் சடலதானத்தையடுத்த ஆமேத்தகரகியிற் பிறவிட்டவைகளை மக. தீ. நாலு இந்தக்களில் ஞானசானம் பெற்றுக்கொண்டது அய்யுப் பத்திரிகை ஒன்றிலுள்ளதாகும்.

இன்னும் சிறீமாரொன்று ஒரு சராமத்திலும், இராமகந்தாரொன்று ஒரு பிராமணனும் பிறவிட்ட ஆடி மீ. உ. தீ. ஞானசானம் பெற்று. இவர் ஞானசானம் பெற்றமக்கெந்த சபைப்பிற் சேரப்போகிறொருவரை உள்சனங்களுக்குக் கேள்வியானபடி கேள்வியுற்ற திண்டு இவர் ஞானசானம் பெறும் அதைத் தைப் பார்ச்சுப் புறப்பட்டுத் தேவாலயத்தினிடமிலாமற் போகத்தக்கதாக வந்திருந்தார்.

இந்தக்களில் கூடும் மார்ச்சுக்கம்—இந்தக்களில் வம்பாய் ஒரு தலிய இடக்களில் மார்ச்சுக்கமென்பப்பட்ட ஒரு சக்கத்தைப் பற்பல சாதிக்குள் சாதிபெயர்ந்த ஒருமிக்கக் கூடி இரகசிய மாய்வைக்குறையைச் செய்துவந்தது. அதிலொரு சக்கத்திற் பலசாதிச் சூனியெண்ணும் கூடி இறக்கிவிடவேண்டும் மதபாசைக்களைக் குடிக்கவும் வந்து கூடித் தக்கைச் சத்திசம்பக்காரொன்று நாமுக்குடிகொண்டுநூட்களில் கூட்டமவைத்த வருகிறார்கள். அப்படிய ஆமேத்து நகரியிலும் பிராமணுக்கும் மற்றும் பெதா பேதமான சாதிக்கும் சாதிவித்திராசம்வாடற் கூடிநாடி இறைக்கி நின்று மதபாசைக்களைக் குடித்து வருகிறார்கள். ஆகையால் பாரம் மதபாசை அதுசரிக்கிறவர்களைவாரும் வெளிக்கிழிப்ப அதுபோகமும்வாரிகளைக் குறிக்கவேண்டுகிறார்கள். குங்கிலாந்து.

பாளையேந்தென்னும் சகலத்தில யோசனைபண்ணவேண்டிய பிரதான காரியங்களை எடுத்துப் பார்த்துத் தீர்த்ததின் பின்னால், உலேவசு தேயத்தில் நடந்த கலகத்தையும், அடல் வந்திற் சகலக் குக்குள் உண்டான மனக்குறைமையும் பின்னித்தையும் எடுத்துப் பார்த்து உலேவசு தேயத்தில் இனிமேலும் குறுப்படி உண்டாகாதபடி தடுத்து மந்திக்கிறதற்குப்போகமான நியாயப்பிரமானங்களை உண்டாக்கி இவ்வியதான கலகம என்ன காரணத்தினால் அல்லத்திலுண்டாயிற்றென்று விசாரிக்கவும், அயலாந்திற் சகலக் குக்குட் பின்னிதயில்லாமல் வலாரும் ஒற்றுகைப்பட்டிருக்கவும் வேண்டிய ஏதபண்ணவும் கட்டணயாயிற்றம்.

ஐப்பசி மாதம்.

சாதி மீ. மக தீ. ஐப்பசி மீ. மக தீ. வரைக்கும்.

Date.	திருக்கூறு	வாரம்.	சச்சத்திரம்	திதி.	யோகம்	கரணம்.
1	வசு	பு	அ		த	
2	வசு	வ	ச	ச	எ	
3	வசு	வெ	சு	அ	து	
4	உவ	ச	உ	வச	தி	
5	உவ	சு	ரே	உவ	தி	
6	உவ	து	அ	உக	ச	
7	உவ	செ	ப	கக	0	
8	உச	பு	கா	கஅ	பி	
9	உச	வ	ரோ	சக	து	
10	உச	வெ	மி	சள	தி	
11	உச	ச	தி		ச	
12	உச	சு	பு		ப	
13	உச	தி	சு		டி	
14	கல	செ	ஆ		ஸ	

செவ்வாய்க்கிழமைசெவ்வார்த்திநா. கச விசு. உஉவ விருக்கிரை.

SUMMARY OF NEWS.

JAFFNA.

Birth—On the 25th inst. the Lady of Rev. S. G. WHITTELEY, of the American Ceylon mission, of a daughter.

Obituary—Died at Point Pedro, on Sunday the 15th instant, of the Typhus Fever, Miss CAROLINE de HOEDT, eldest daughter of Mr. R. de HOEDT, Secretary of the District Court of Wademeratoty, aged 14 years, 7 months and 15 days.—“Blessed are the dead which die in the Lord.”—*Communicated.*

Missionary—The Rev. S. Hutchings, of the American Ceylon Mission, with his family, took passage for America, via St. Helena, in the English Ship *Tory*, which was to have sailed from Madras on the 20th inst. His return is occasioned by protracted ill health.

COLOMBO.

(Abridged from the Colombo Observer.)

Legislative Council—Sept. 13, 1843. After reading the proceedings of yesterday's meeting a Committee was appointed to inspect and report on the state of the Lunatic Asylum.

The supply Ordinance as altered, was read, and referred to the Law officers of the crown; the third reading of the same to take place on Friday next.

The Ordinance “for establishing an efficient police in certain towns” was reported on by the Sub committee to whom it had been referred. The first 26 clauses with the exception of the 8th were read and passed without discussion. On the 8th clause, the Queen's Advocate moved that a new clause be prepared to provide for the repeal of certain police regulations now in force at Kurnegalle. On the 27th clause, which enacts that no elephant shall be permitted to pass along any street, &c. within any towns except between the hours of 2 and 3 in the morning, some discussion ensued on the expediency of extending the time, which was closed by the adoption of an amendment proposed by the Colonial Secretary—authorising the employment of elephants at other times in the town and neighborhood of Kandy, under a written license granted by the authority of the Governor. The 28th clause, which enacts “that when one wheeled carriage shall pass another wheeled carriage going in the same, or coming from an opposite direction, it shall pass on the off or right side of such last mentioned carriage,” caused considerable discussion, apparently from the difficulty of understanding the clause, experienced by the honorable members. The Queen's Advocate remarked: “To make the matter more clear, I would advise honorable gentlemen to try the same experiment to which we had recourse in the sub-committee. The Government Agent of the western province traced a road for us, and then sat himself down in a chair on that road, and represented a bullock bandy. I placed myself in another chair in the road, and represented a gentleman's carriage. We then drove about, meeting and passing each other, and do what we would, we always found the accuracy of the clause admirably vindicated by the result on all occasions.” Mr. Armitage remarked to the effect that if honorable members could not understand the meaning of the clause, how could poor bullock drivers be expected to understand it. It was finally passed.

A new clause was offered by the Government Agent, Kandy, as the 29th, and passed,—authorising the Police magistrate in cases where an offender could not be seized or traced, to direct the seizure of the carriage, cart or animal in respect of which the offence was committed, and to make the owner thereof liable to punishment in case he refused to give information respecting the party by whom the offence was committed.

Clauses 30th to 32d, read and passed without discussion. The 33d clause was objected to by the Treasurer on the ground of its giving permission to a justice of the peace or a Superintendent of Police to dispense licences by which the Public peace might be disturbed. Mr. Casie Chitty also objected to this clause on the ground of its making the flying of kites in any street road or thoroughfare, an offence. He thought as the native children had so few amusements, it was not desirable to abridge their number and he did not consider that much evil was likely to arise from this practice. The clause was passed. The 34th, 35th, and 36th clauses were read and passed with a slight amendment, without discussion.

The Government Agent, Kandy, offered an amendment to the 37th clause—authorising the Superintendent of Police in cases of pestilence to direct that houses should be white-washed, which was put into the hands of the Queen's Advocate for proper legal construction. The 38th to the 41st clauses were read and passed with a single slight amendment without discussion.

The Surveyor General offered a substitute for the 42d clause, providing that in supposed cases of encroachment, owners of lands, when required, shall exhibit the title deed of their ground. Mr. Casie Chitty and Mr. Giffening opposed the clause, on the ground that the Surveyor General ought not to have the sole power of deciding what is or is not an encroachment, the other members of the council were in favor of it. Mr. Armitage remarked on this motion: “In no part of the world does the spirit of encroach-

ment exist in greater vigour than in the island of Ceylon. In every thoroughfare, except perhaps the principal streets of the Pettah, the street would be double the width it is, if it had not been for this objectionable system of encroachments. In conjunction with a neighbour I lately bought a piece of land for the express purpose of widening a road. We paid for it at the rate of £400 an acre, and after the title deed was exhibited we found that there was still more land left than the title deed gave a right to. The seller of the land had gradually taken the piece we bought, from the road, and we were obliged to buy it again at the rate of £400 an acre. When a party wants to make an encroachment, he first puts up a cadjan, then two bamboos to support it; then some cabook and earth beneath; then tiles supply the place of the cadjans; at length a house makes its appearance actually on the street. If the public were benefited by these encroachments, I would not care; but they are altogether for private benefit and against the public weal. The clause was carried. The 43d to 47th clauses were read and passed, with a few slight amendments without discussion.

On the 48th clause, which provides for the laying of a tax of 10 per cent on houses for the maintenance of the Police, Mr. Casie Chitty moved that the rate of the tax be reduced to 5 per cent. It was stated by the Colonial Secretary that her Majesty's Government had determined not to sanction payment for the Police out of the public revenue, and that an assessment of 10 per cent was absolutely necessary for the maintenance of an adequate police, and it had better be given up altogether than to limit the assessment to 5 per cent. The amendment was lost.

The 49th to 56th clauses were read and passed, with a few amendments without much discussion. The council adjourned to Friday, the 15th Sept.

MADRAS.

Cholera.—The Madras Record of Oct. 14, states that Cholera is prevailing to a great extent in the north-western part of Black town; some 20 deaths took place in that vicinity on Thursday evening and Friday morning.

Death—The son of the late ex-king of Kandy died at Nellore, of fever, on the 11th inst. He refused all medical aid in his sickness though advised by his friends to receive it.

CALCUTTA.

Conversion to Christianity.—The Bengal Harkaru of Sept. 8th, states that on the previous sabbath, the ordinance of Christian baptism was administered by the Rev. R. M. Banerjee, to a young Hindu, named Steenat Bose, a student of Christ's Church School, in the presence of more than 200 natives. “It is gratifying,” says the Harkaru, “to mark the slow and steady progress of Christianity among intelligent and respectable Hindus.” The young man above mentioned earned the first money prize in the second class given by Archdeacon Deltry, at the last Annual examination of Christ's church school.

AHMEDNUGGER.

Baptism of four Hindus.—From the “*Dnyanodaya*” we learn that four Hindus were baptised at Ahmednugger on the 13th August.

Baptism of a Brahmin at Seroor.—From the same paper we learn that a Brahmin, named Ramchundur was baptised at Seroor on the 2d July, by Rev. Mr. French, American missionary at that place. The report that a Brahmin was about to embrace Christianity, had spread through the town, and in consequence, the chapel was filled to overflowing with natives curious to see how the rite of baptism was performed.

Secret Religious Societies among the Hindus.—A correspondent of the “*Dnyanodaya*” gives an account of the existence of various secret religious Societies among the Hindus. One of them is described as composed of men and women of any caste, who when they meet, must eat meat and drink spirits, as the conditions of their discipleship. They call themselves worshippers of the *Shakti*, and hold their meetings on the Hindu holy days. Such a society is said to exist at Ahmednugger, and respectable Brahmins and Womans; Marceodes, Wancees, Shimpees, Mahars, and Gasavees, (different castes) all meet together and eat meat and drink spirits. The followers of false religions are truly characterized as being “earthly, sensual, devilish.”

LAHORE.

Assassination of the Maharajah Shere Sing and others.—The Maharajah, Shere Singh, late head of the Lahore Government was basely murdered by Ajeet Singh, one of his officers, on the 15th ult. This act seems to have been the result of a conspiracy against the Government, formed by a union of some of the Rajah's chief officers: among the conspirators were Dhyan Singh as chief, Ajeet Singh, and Lena Singh Sندانwallah. The two latter, it is supposed at the direction of the former, drew up their troops for the inspection of the Maharajah. In the course of the review high words arose between Ajeet Singh and his highness the Maharajah. As the latter retired to a garden he was followed by Ajeet Singh, who presented the Maharajah with a fine new English gun as a token of his submission. While the Maharajah was examining the gun he was shot dead by Ajeet Singh. On returning to Dhyan Singh and reporting what he had done, a dispute a-

rose between them with regard to the claims advanced by Ajeet Singh to succeed the Maharajah in the Government; Ajeet Singh watching his opportunity shot Dhyam Singh dead; then he with Lena Singh Sindaanwallah took possession of the fort of Lahore, murdered Partab Singh son of the late Maharajah, also an infant child of the same and seven attendants. Rajah Heera Singh, son of the late Maharajah, on hearing of these proceedings, attacked the Fort and got possession of it.—Ajeet Singh and Leena Singh Sindaanwallah, in endeavoring to escape were taken and killed, their heads cut off and exposed on two of the gates of the Fort.

Duleep Singh, a youth, son of the former Maharajah Runjeet Singh, has been placed on the throne, it is said with the approbation of all parties. He has appointed Heera Singh his chief minister, and General Ventura Commander of the forces. During these disturbances the city was plundered by the soldiers. It is supposed the interference of the British Government will be necessary to restore quiet.

OVERLAND INTELLIGENCE.

Letters and papers by the Overland mail brought to Galle by the *Hindustan*, were received in Jaffna on the 13th inst. We give below a few items of the most important intelligence.

The Queen's visit to France.—The Queen and Prince Albert in prosecuting their marine excursion, crossed to Die, a town on the French coast, where they were received by Louis Philippe, his Queen, their sons and other royal personages, with great cordiality and splendor of preparation. Her Majesty was expected to return to Brighton on the 7th Aug.

Parliamentary.—Parliament was prorogued by the Queen in person on the 24th August. After a brief reference to the principal subjects which had occupied the attention of Parliament, and the announcement of the friendly disposition of "all foreign powers," allusion is made to the disturbances in Wales, and to the discontent and disaffection of the people in Ireland. In regard to the former, measures had been taken to repress further outrage, and inquiry instituted into the causes of the late acts of violence and insubordination among a people "usually distinguished for good order and willing obedience to the law."

In regard to the latter, the earnest desire is expressed to administer the laws in strict justice and impartiality, and "to co-operate with Parliament in effecting such amendments in the existing laws as may tend to improve the social condition and to develop the natural resources" of the country. For the attainment of these objects, as well as for the strength and stability of the empire, the legislative union is declared essential; and the determination is taken to maintain it inviolate.

Temperance.—Father Matthew, the celebrated Irish Temperance Advocate was in England zealously engaged in disseminating his principles. He had administered the pledge to about 40,000 persons, chiefly Catholics.

Puseyism and Anti Puseyism.—A crowded public meeting was held Aug. 8, in Marylebone, for the purpose of considering the best means of opposing and counteracting the progress of Puseyism in the established Church. Letters were read from several distinguished gentlemen and clergymen apologizing for their absence and expressive of their cordial concurrence with the object of the meeting. Addresses were made and resolutions passed, condemnatory of the Puseyite doctrines.—"The Oxford journals state that a paper containing the signatures of nearly 1,000 of the clergy to a protest against Puseyism has been withdrawn from circulation in consequence of the earnest remonstrances of several bishops."—Lord Dungannon, Lord Courtenay, the Right Hon. W. E. Gladstone, and a large number of other gentlemen, have sent in an address to the Vice Chancellor of the University of Oxford, deprecating the course of the latter, in regard to Dr. Pusey's condemnation. The Vice Chancellor, after examining the address refused to receive it, and administered a serious rebuke to the gentlemen concerned.

The Steam ship Bentinck.—This fine vessel, designed to run between Suez and Calcutta alternately with the *Hindustan*, was to have left Southampton for Calcutta on the 24th August. She is 2,000 tons burthen, and has elegant accommodations for 110 passengers.

Letter from the Queen of Tahiti.—A letter has been received in England addressed to the Queen, from the Queen of Tahiti, soliciting the protection of the English Government against France.

IRELAND.

In Ireland four additional Magistrates had been dismissed by government for attending repeal meetings. Mr. O'Connell had made public his plan for an Irish Parliament. The money collected by the repealers averaged about £1000 per week. At a weekly meeting in Dublin it was resolved to procure a statue of Mr. O'Connell. Mr. O'Reilly, town councillor, said in support of the motion—"Though Queen Victoria commands our most steadfast loyalty, yet O'Connell rules our hearts, and is the king of our affections, and never did any sovereign sit on so glorious a throne."

SPAIN.

The regent of Spain unable to maintain his ground against the insurrectionists was obliged to take refuge on board the *Molabar* British man of war, and on being refused a landing in Portugal, proceeded to England, where he was received with great respect. The Government of the military chiefs had caused a reaction at Barcelona, Valencia, and Cadiz, and the establishment of a central Junta is loudly demanded. The Regent had issued a Protest against all the acts of the new Government.

TURKEY.

The Leipzig papers state that the Sultan has it in contemplation to confiscate all property belonging to the mosques and other religious institutions for the benefit of the public treasury.

UNITED STATES.

An immense gang of coiners had been arrested at New York, the chief counterfeiter being a blacksmith of Boston, worth 60,000 dollars.—The village of Warrenton, Miss. had been destroyed by fire.—Emigration to the Oregon territory was increasing.—The troopship *Alert*, was totally lost on her passage from Halifax to England; the passengers and crew were saved.—Sections of the Episcopal church are in hot controversy respecting the doctrines of Dr. Pusey.—A terrific tempest had occurred at Philadelphia, on the 12th Aug. several bridges, houses, trees, &c. were swept away, and 27 lives lost.—Mr. Cushing, ambassador to China, had sailed in a steamer for Alexandria, thence to proceed to India by the overland route.—An American sloop of war reported the discovery of a beautiful island in the Pacific, 40 miles long, not laid down in the charts. It is situated in S. lat. 11.05; W. lon. 165-05. It was called Eadie's island, from the man who first discovered it.—The law authorities at Washington have decided on the surrender of Mrs. Gilmore, accused of murdering her husband, in Scotland, to the British Government, under the 10th article of the Ashburton Treaty.

அறிவித்தல்.

இங்குள் பிறந்தவர்களை நான்யமுன் ஈடையின்புடைய சாமாத்தியமுன் இரண்டொரு தோட்டக்காரரை வைப்பது அவசியமாகக் கண்டபடியால் அங்குத்தியோகத்தைவாக்கப் பிரிபுள்ளவர்கள் மாண்புபாப் அச்சுக்கடத்துக்குத் தலையாபிரும்பித் தரையவர்களைக் கேட்டுவாங்கிக்கொள்ளலாம்.

அறிவித்தல்.

இத்தாற் சகலருமறியும்படி இலங்கை வடபகுதியைச் சேர்ந்த யாழ்ப்பாணம் அல்லிப்பிட்டிக்கடுக்க விருக்கும் முத்துப்பாரிற் சிப்பி குளிப்பித்தெடுக்கும் உரித்தை விஷயாகக்கொடுத்து விடுகிறதைப் பற்றி பிப்பினிட்ட ஆவணி மாதம், சுய. திசுதி பண்ணிய பிரசித்தத்தின்போற் கேட்கப்பட்ட விஷயத்தொகைகள் போதுமானதாகக் கண்டு கொள்ளப்படாததால் மேற்சொல்லிய முத்துப்பாரிற் வருகிற சார்த்திசை மாதம் பதினாந்து தோணிவிட்டு நாலு நாளைக்குச் சிப்பி குளிப்பித்தெடுத்துக்கொள்ளும் உரித்தை விஷயத்துக்கொள்ளப் பிரியமுள்ள பெயர்கள் இந்த மாதம், சுய. திசுதி அளவும் யாழ்ப்பாணம் அலிட்டிக்கடுக்க சன்று துரையிடம் மறுபடியும் புறப்போசல் கொடுக்கவொம்பதை இத்தால் அறிவிக்கப்படுகிறது. புறப்போசல் தோணிகள் முழுதும் அல்லதொரு பகுதிக்கென்குதல் கொடுக்கலாம். கேட்கும் விஷயக்கொவறணமேந்தாருக்கேற்படுத்தி அறிப்பண்ணப்படுந் தீர்மானத்தைச் சேர்ந்தையுள்ளவர்களுக்கறிவிக்கப்படும்.

E. H. SMEDLEY.

யாழ்ப்பாணம் கச்சேரியில் த.அ.ச.க. ஆண்டு. அற்புசுமாதம், உய. திசுதி.

CONTENTS.—அட்டவணை.

	pages.	வேதபொருள்க்கம்	உரவுக
Beechi's Instructions to Catechists	213	உட்டெட்டகச் செய்த பிரபஞ்ச அல்	உரவுக
Abridgement of Good's Book of Nature	214	வ. வெக்கில் எந்த தரை	இக்கெடுத்த இலங்கை
Mr. Poor's Letter to his late Pupils No. xi.	215	எச்சாரம்	உரவுக
Principles of English Grammar	216	கடிதக்க	உரவுக—உரவுக
Communications	217-218	பஞ்சாக்கம்	ib.
Panchangam	ib.		
Summary of News	219	புதினக்க	உரவுக—உரவுக

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

[பு. சந். உக.] துபாசவ(அ) கார்த்திகை மூ. சு நேயதி வியாழ்ச்சிபுதம, Thursday, November 9, 1843. [Vol. III. No. 21.]

வேத்யரோழக்கம்—யுகம். அந்காரம். வேதிபர் தொழிற்குத் துணை.*

Catechist's help to the performance of his duties.

இந்த சொன்னதெல்லாம் துன்புபார்த்துமிடத்தில் உபதேசித் தொழிலுக்கு முறையின்றி கிறமவேற்றினால் அவர்களுக்கும் பிறர்க்கும் வரும் கெடுபண்பெல்லாமொத்த நச்சுபந்தானே. ஆயினும் அதைக் குறைவில்லாமல் முடிப்பது எவர்க்குமரிதாம். இந்தத் தேவதொழிலின் மாட்டியவனாக இத்தற்குடையுண்டென்ற ஏழும் ஒத்துக்கொள்வோம் இந்த அருமைகையப் பற்றி உபதேசிகளுக்கு உத்தம துணையைத் தேடி இங்கே காட்டியிருக்கிறோம். ஆகனும் நாம் இதிலே கொடுக்கவேருக்குத் துணை உட்கொடுக்குத் துணையாவதல்லாது உத்தம தருமமாத்திரையுமாகும் இந்தத் துணையாரோடுவென்றி எவ்வாறுபுத்திர சம்மனசாணவர்தானே. எவரும் புகுந்தவர்தான் தவக்கிமோட்ச வழித் துணையாக ஒவ்வொருவருக்கு ஆண்டவர் ஒரு சம்மனக கட்டணப்பட்டது உன்னதானே. ஆண்டுத் தக்கோடேயிறும் கையெறப் பிரயாசப்பட்டிருக்கொண்டு திரிசிறுவனுக்கு அந்தச் சம்மனக துணையாத்திரையுமாகும் இந்தத் தொழிலின் சம்மனகக்கச் செய்யுத் தொழிலுக்குக் கொத்தாரகையில் நன்றும் அந்த கிறமவேற்றி விசேஷ உதவியெய்வார்கள். தீ பல நியாயங்கள் சொல்லி ஒருவன் அஞ்ஞானத்தையுட்குச் சத்தியவேதத்தையறியவும் பரவத்தை விட்டுப் புண்ணிய நெறியில் நடக்கவொரு செய்யுமிடத்தில் அவன்க்க காத்த சம்மனசாணவர்படுஞ் சத்தொழிலும் உட்கொடுக்கக் கையுட்கும் சொல்லுத் தன்மையவல். ஆகையால் உபதேசிகளெல்லாரும் தன்முறியுட்குத் ததொன்றை முடிக்கப்போகையில் தன் காவலாபிருக்கிற சம்மனசையுத் தான் பேசப்போகிற மனிதரைக் காத்த சம்மனககையுத் துணையாய் கின்று தான் கன்றாய்ப் பேசவும் மற்றவர் பொருத்திக் கெட்டுவரும் உதவியெய்ய ஆகையோடே மன்றும் கட்டவார்க்கள். கிங்களுக்குத் சம்மனகக்களுக்குத் செய்யத் தகுத் தொழிலொன்றும் தன்செயும் அவர்களுக்கும் ஒருபட்டத் தேடுக் கெடுமை மனிதரிடேற்ற டல்லவோ? கிங்கே காதினே பேசச் சம்மனககக்க மனிதனுட்குத் சொல்லக்கூட ஒரு கையாற் பிரயாசப்பட்டால் கரகத்தில அனுதனம் விழுந்தவார்க்கில் எத்தனை பேர் விழாமல் அக்கே முடியாத காலத்தில வேகாமல் வெகுது ஆண்டவரைத் துணையாய் மோட்ட சத்திற் சேர்ந்த மாருத லைதின்க்கொண்டு கத்தரை வாய்த்தி வாயாதிற்பார்க்கள். சம்மனககக்க அருபிகளாகையில கண்ணிலே நோக்கிற் காதினே பேசத் தக்களுக்குக்கட்டாமையால் உக்கக் உதவியை ஆகையோடே தேடுகிறார்கள். கிங்கே உக்கே தொழிலு திறமவேற்ற உக்களுக்குக்கிடுக்குக் கட்டைத் திர்க்க மோட்ச பிரயுக்க கைய சம்மனககளுதவித் தேடாமலென்ன? இப்படிச் சம்மனக களுக்குதவி செய்வதெல்லாதே அவர்க்க் திரிய முறைகையப் பார்க்கிவ அதனே உக்கே தொழிலுக்குற்ற மாத்தரை காண்பாடுமே. மோசேயின் வாயிலில் ஆண்டவர் திருவுண்பற்றினதாவது, காணே

* என்றென்றைக்கும் உக்களுடனே கூடவிருக்கும்படிக்காண சத்தியாலியாசிய வேறுதேற்றுகறவகாரப்பிதாவானவர் உக்களுக்குக் கொடுக்கும்படிக்கு காண் அவரை வேண்டிக்கொண்டேன் என் டு கிறிஸ்தவநாதர் சொல்லுவதினும் அந்தத் தீவிய கதருவவ ர்தாமேறிபுத்திர அப்போலிதவரை நோக்கி கிங்கே உக்கமெக் கும் போய்ச் சிருக்கக்கப்பட்ட யாவருக்கும் கவிசேஷத்தையப் பிரைதரபம் பண்ணவேண்டுமென்ற கட்டணகைய விதைத்தவ்வை பிற் பரமண்டலத்திற்கும் பூமண்டலத்திற்கும் சகல அதிகாரமும் எ னக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்குத்தென் டொல்லவிற்குக்கிந்துதமம் பி அப்போலிதரைத் தட்டப்படுத்தும் பொருட்டாக இம்மை யின் முடியவரைக்கும் காண் எப்பொழுதும் உக்களுடனே கூடவி ருக்கிறெனப்பதினும் வேறொரு பிரதான துணையப்பற்றியே தேனுஞ் சொல்லாமலிருப்பதினும் இவ்வகிரகாத்திற் குறித்திரு க்கும் அனகே சம்பிரதாயக்கே வதத்திற்கின்க்காத கற்பிதக்க காயிருக்கிறதென்று தக்கூடபடவேண்டியதாயிருக்குமே.

உன் சம்மனசாணவனை உன்னடைக்களுப்புவேன், அவன் முன் கூட்டி வாயில் உக்கை காத்த காண் உக்களுக்குக் குறித்த லைதலத் திற் சேர்ப்பான். கியோவென்னில் அவன் கட்டு முறையை ந ன்முடியார்ப்புத்திரக்கக் சொன்னபடியே கெட்பாயென்றி எ வர்க்குக் சொன்னதை விசேஷமாக உபதேசிகளுக்குக் சொன்ன தாடுண்ணி உக்கை கட்டெற்றச் சம்மனககக்க டெய்வதைத் தியா னித்தாராய்த்த உக்கைப்பற்றி அவர்க்க் காத்த முறையே உக் களுக்குப் படிப்பணியாகக்கொண்டு சொன்னபடியே கெட்டு கி க்கும் மற்றவர்க்கிடேற்ற அப்படி நடக்கக்கடவீர்க்க் எப்போ ம். இந்தத் தேவமாத் திரை தெனியாயறியவும் எளிதாய்ப் பிச்செ ல்வவும் சம்மனககக்க எம்மைக் காத்த முறையில் ஒரு விசேஷக்க கை இதிலே சொல்லிக் காட்டுவோம். அவைகையி,

முதலாவது—முக்காத்திரம். ஆண்டவரை முக்கமமாகத் தரிசித் திக் குறைபொன்றின்றி மோட்சப் பிரயுக்கக வாயாத்திற்கும் சம்மனககக்க கிசைமீதரண்டையிற் காத்துக்கொண்டு சேவகரை ப்போலத் திரியுதென்ன? எக்கக் சரித்திரதையு எக்ககாத்தும் த்தையுப் பேணித் தாலிதென்பற்றி எண்ணுதல் கித்திற் சொன் னபடியே எக்ககை கையிலேத்தி மோட்ச கையிலேற்றி அத்த னையாணச அவர்க்குக்கு வத்த முக்காத்திரமென்ன? அநிலே அத்த த் திரக்கத்திரிதாமே அத்திரு முக்காத்திரமென்ன காட்டிக்கொ ண்ணதாவது, உக்கைக் காக்கக் கொண்டு ஆண்டவர் கட்டணபிட டபடியிலில் உக்கைக் கையிலேத்திச் சம்மனசாணவர் திரியுதெ ன்றார். ஆண்டவரிட கட்டணபொன்றே சம்மனக செய்வதற்கெ ள்லாமுக்காத்திரமாமே. கி உபதேசித்தொழிலுச் செய்வதற்கு மு க்காத்திரமென்ன? ஆண்டவர் கட்டணபுய் இதிலில் அவருக்கு வ த்த லிதொத்திரமும் உக்கக்கு முக்காத்திரமென்றும் அதின் பிப்பு அ திலே ஆதாயியிலையென்றும் பட்ட பிரயாசத்தையின் கடிப் பாரிவிடுபென்றும் கி முறைப்பவரானேன்? ஆண்டவர் முக்காத்தி ரமானுற் செவ்வரை விசாரித்தாற் போல எயியரையும் விசாரியா மல் எயிலர்க்கையுற் சரியாய்ப் பராமரிக்கச் சொல்லி ஆண்டவர் கட்டணபிடக்கையையோடுவென்ன? இப்படி ஆராய்த்துபார்க்கிவ உலகவெருமானும் பொருணாதாயறும் உக்களுக்கு இந்தத்தொ ழிலுச் செய்ய முக்காத்திரமக்க்கொன்ற உக்கைகட்டில் அத்தனை குறை காண்பாடுமோ?

இரண்டாவது. வகை. ஆண்டவர் கட்டணபிட்ட தொழிலுச் சம்மனககக்க முடிக்கும் வகையைப் பார்க்கிவ அவர்க்க் தாலிது சொன்னபடி சம்மனகக் கையிலேத்தி யிருத்த பட்சத்தொட்க கட்ட த்திக் கையேற்றப் பிரயாசப்பவொர்க்கன். இப்படி சம்மனகப் பேணித் திரிகையில தக்ககை மறப்பார்க்கனோ? ஆண்டவரை மற ப்பார்க்கனோ? யேகநாதர் தாமே மத்தெயு கவிசேஷத்திற் சொ ன்படியே அவர்க்க் எக்ககைக் காத்துக்கொண்டுவருகையில ஆ ண்டவர் திருமுக்கத்தை மறவாதோய்வித்தித் தரிசித்திற் கொண் டிருப்பார்க்கன். காமோவென்னிற் கண்ணைக் கையிலேத்தி மோட்சத்திற் செலுத்தினுற் போல அன்புகாட்டிப் படிப்பிக்கி டுத்தோ? அவர்க்கனே சம்மை எந்தச் சொல்லி எயினுதினரை ஆ குற்றா கட்டிதிருப்போல எல்லாரையும் சேர்த்ததோடேயி வ தியைக் காட்டிக்கொண்டு திரிதிருமோ? பிண்ணியும் காயிதிலே இத்தரமதிசாரத்தில விரிவாய்ப் சொன்னபடியே தன்னுக் கையா தவன் மற்றவர்க்கைக் காட்டிடுகு? ஆண்டவரை மறத்தவன் மற் றவர்க்கை அவர் திருப்பாதத்திற் சேர்ப்பாடு? தான் கரகத்திற் போக கட்டிடுவவன் மற்றவர்க்கை மோட்சத்திற் செல்ல கட்டிது வானோ? முக்கித் தான் கையேற வருக்கியிலவோ பிரமையுக் கையேற்றப் பிரயாசப்படவேண்டுமே. காமோவெனில் இதில் க ட்க்கும் வகையையாராய்க் கட்டவோம்.

மூன்றாவது—குறிப்பு. சொன்ன உத்தமவகையோடுமெக்கக் காத்திதிருத் சம்மனககக்க அடலத்தக்கதாக்கக் குறித்தபலகைய ன்ன? தாக்கே மோட்சத்தை உடையவர்க்கையில அமைதிவிப டையையும் அதிலே தக்களுக்குப் பலவகையாசெய்யவும் முதலா யாசைப்படமாட்டார்க்கன். அவர்க்க் கருத்தெல்லாம் ஆண்டவ ருக்கு லிதொத்திரமாகவும் மனிதருக்கிடேற்ற முருண்டாகி எல்லா

ஒன்று நாணித் துணியக்கடவோம் இப்படியே நம்மைக் கரையேற்றச் சம்மனகைப் பிரயாசப்படு முகாந்திரவகைக் குறிப்பு சவபாமம கைமரின்மை வேறுபாடினமை தாழ்ச்சி என்றிவ்வெழுந்தம குணக்கூப்பார்ச்சிவ் இதீர் சொல்லித் காட்டினமாத் தரை தேவநீரையும் தயையும் காட்டுவ் கண்ணுடியெய்க்றெண்ணிலிடாமல் அதை ஆராய்ந்து பார்க்கக்கடவீர்கள். நாம் ஏழுபிரிவாக வகுத்துச் சுருக்கமாப்ச் சொன்னதை நீங்கள் விரிவாய்த் தியானிக்க ஒவ்வொரு மீழ்மைக்கொரு பிறிவெடுத்துப்பார்த்துத் தெளிந்த கண்ணுடியில் தன் முகத்தமுக்குக் கண்டு துடைத்தாற் பிரயாசச் சம்மனகைத் தந்தமாத்திரை ஆராய்த்தவிலே நீங்கள் செய்யுய் குறைகளைக் கண்டு தீர்க்கப் பிரயாசப்பட்டக்கடவீர்கள். சம்மனகைக்கள் நம்மைக் காத்துக்கொண்டிருப்பது காணுபதேசியாகத் திரிவதும் எல்லா மனிதவைக் கரையேற்றவல்லவோ? தொழிதவ் கருத்தமொன்றும். ஆயினும் இதற்குச் சம்மனகைத் திரியுமுறையிதாடி நாம் கடக்குத் தன்மையென்ன மனிதரை மோட்சத்திற் கூட்டிக்கொண்டுபோகச் சம்மனகைகிப்படி இந்த வழிநடக்கவே நாணாத விட்டுப் போகையின்னம் மனிதரைக் கரையேற்றத் திரியும் உபதேசி என்னப்படுவனோ? செரும்படிக்குக் குறித்த விடம் ஒன்றாகையிற் கடக்கும் வயழியு ஒன்றருவல்லவா நானுஞ்செருவேனென்று நம்புவது சியாயும். என்னக் கரையேற்றத் தயை வைத்து எனக்குக் கவலாக கிற்குஞ் சம்மனசானவரே கீர்செய்யுற் தொழிநா நானும் கைக்கொண்டு அதைக் கண்டுகைத்திலே மோசம் வராமலும் மைப்போலவதைக்குறையின்றி முடித்துப் பிரயாசய் கரையேற்றி நானும் கரையேற்ற ஒத்தரகை செய்வீரென்று மன்குடக்கடவோம். சம்மனகைப்போல நல்லவனீயெயென்று வேதத்தில் மூன்று விசை தாலீதென்பவருக்கு மாத்திரம் தொத்திரமாக ஏழுதப்பட்டதறிவோம். இத்தத் தொத்திரம் உங்களுக்குஞ் சொல்லும்படிக்குச் சம்மனகைத் தொழிந் செய்தாப்போல அவரிடக்கணிப் போலே நல்லவராகத் துணியீர்கள். கடைசியிற் காவலாயிருக்கிற சம்மனகை உங்கள் தொழிற்குத்துணைகளாகத் தேடாதே போனாலுமாத்திரை யாகப் பிச்செவலதினையாதேபோனாலும் நீங்கள் செய்வீனக்கெல்லாஞ் சாட்சிககரைக விடாமல் நின்பார்க்கென்று மறக்கவேண்டாம். எங்கே போனாலும் எவ்விருளத்திரந்தாலும் உங்களைக் காத்த சம்மனகைக் கூட தின்றவர்களைக் காத்த சம்மனகைக்கு மறைவொன்றின்றிப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்க்கென்று விசுவாசத்தின் கண்ணுற் கண்டு சந்தேகமறத்தேறி நிச்சயித்தால் அப்படிப்பட்ட மோட்ச பிரபுக்களுக்குரிய வணக்கமுக்களுக்கு வாராநிறுக்குமோ. அந் செய்கிஷ்ட அமுதநாதரித்தவிய்செஷ்த்தில் எழுதினதாவது, மறவாமல் வெக்கெரமுறங்கண்ணடைபிற் காத்திருக்குஞ் சம்மனகைக்கண்டாற்போலநினைப்பீர்களாக. எங்கே இருந்தாலும் கூட நிற்குஞ் சம்மனகைகை ஒருக்கத்தோடேவணங்கவுமறவாமல்என் முன்பாகக்கூசியென்னத்தைச் செய்யவும் சொல்லவுத் துணியமாட்டீர்களோ. அத்தெல்லம் அவர்கள் முன்பாக முடிக்கத்துணியவேண்டாமென்றார். அப்படிப்பட்ட ஹிருபது ஐம்பது தூமபேர்கள் கூடினவிடத்தில் தனவானுவகரசர் கூடியிருக்கிறார்களென்று திரமாய் கினைத்தால் எந்தப் பாலியர்திலும் எங்க்கிக் கூசியக்கிரமங்களை நினைக்கமாட்டானே. ஆரைக் கண்டாலும் வெண்கீகாசாரத்தின்கல்லாதே மனதில் எண்ணாமலவண்ணடையில் கிற்குஞ் சம்மனசானவரை நோக்க வணக்கப் பழகினீர்களாகில் அந்செய்கிஷ்ட சின்னப்பரமுதினபடியே இவ்வுலகிவ்ருத்தாலு மோட்சத்திற் சஞ்சரித்தவர்களாக கிற்பீர்களே. இத்தொன்றிலே மாத்திரம் பழகினுந் கொஞ்சகாலிலே வேறே மனிதராகிமுன் சொன்னபடியே சம்மனகைகூக்கொத்த தொழிந் செய்வது போல நீங்களுக்குச் சம்மனகைகூக்கொப்பாய் நல்லவர்களாவீர்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. தவக்கத்திலே இத்தற்குப் பிரயாசமேதோன்றாமாவினுஞ் சிறிது நான் துணியோடே பழகின பின்பு வாதேவோடே சஞ்சரிப்பதே ஒப்பில்வாதவின்பமாடி எக்காலத்தாமதைக் கைவிடமாட்டீர்கள். இப்படியே சம்மனகைகைத் துணியாகவும் மாத்திரையரகவும் சாட்சியாகவும் மறவாமல் எண்ணி பல உபதேசிககிறுத்தால் எங்குஞ் சத்திய வேதம் பரம்பி எண்ணப்படாத மனிதர் சம்மனகைகளோடே மோட்சத்திலவாமூர் கிற்பார்க்கென்பது நிச்சயம். அதிகாரமுற்றுப்பெற்றது.

ABBOTT'S LESSONS ON MORALS.
(Adapted to Hindu Readers.)
Lesson IV.—FAITHFULNESS.

The temptation to *unfaithfulness* is greatest in those duties or services which are somewhat indefinite in their nature; and it is in these that we ought to be particularly on our guard. If a teacher should give to a boy, for a lesson, four examples in arithmetic to perform, and to get the answers given in the book, and should say that when he had done it, he might go out to play; it would be a very definite task; and the temptation to *unfaithfulness* would be comparatively small. But if he were to give him for his lesson two pages of a book, and require him to choose out and study all the difficult words in it, as a spelling lesson, this would be indefinite and vague, because it is very uncertain, first, how many of the words the boy would have to consider as difficult words; and secondly, how much he ought to study them. If the boy was in haste to go out to play, he would be much more likely to slight this lesson than the other. It is generally best therefore that all commands, and all agreements and contracts, should be well defined in their nature, and clearly and distinctly expressed. Thus the temptations to *unfaithfulness* are lessened.

QUESTIONS ON LESSON IV.

In what kind of duties is it that the temptation to *unfaithfulness* is greatest? What example is given of a distinct and well-defined engagement? What example is given of an engagement that would be indefinite and vague?

நீதிநின்றேறி.

ச. அதிகாரம். — சம்பிக்கை.

நாம்செய்யவேண்டிய பணியிடைகளினது சுயதல்மையின் கூறுபாடி ஓதனை விளங்கிக்கொள்ளாதிருந்தோமேயானால் நாம் அவைகளில் மிகுதியாய் மோசம்போகவேதவாய் உரும. நாம் பிரதானமாயிவைகைப்பற்றித்த: நேசரவகாசமாயிருக்கவேண்டியது. உதாரணமாக, ஒரு உவாத்தியமான தனதுமாணக்கனித்திற் கணக்குச் சாலதிரத்தில் நானுகெவ்வகைச் செய்யவும் செய்து புத்தகத்திற் போட்டிருக்கிற மறமொழிகளைக் கண்டுகொண்டு முடிந்தவுடனே ஒடிப்போய் விவயாடவுஞ்சொன்னாடில், அச்சொல்லில் உபையாத்தியலை. அத்தகைகைகைச் செய்கிறதிலே அம்மாணக்கைக் கிதார்த்தமற்றவகுப்பிருத்தாலும் அதிஞல்வருமோசம் மிக அற்பமுஞ் சொற்பமுமாயிருக்கு. ஆனாலும், அவ்வுபாத்தியாயர் ஒரு புத்தகத்திவிரண்டுபுறத்தை அம்மாணக்கனித்திற் கொடுத்து அதிவருக்கும் பஞ்சியான வார்த்தைகைத் தெரிந்துபடிக்கும்படி சொன்னாரேயானால், அப்படிச்சொன்னதில் மெத்தவழிநுக்குது. ஏனென்றால் அவர் சொன்னதன்மையைக் கோக்கிப் பார்க்கும்பொழுது நிதார்த்தமான சொல்லாய்க்காணவிலலை. என்னகாரணத்தினாலென்றால், அவர்கொடுத்த இரண்டுபுறத்தினும் எவ்வளவு பிரயாசமான வார்த்தைகளிருக்கின்றனவென்று அம்மாணக்கைக் முதலையவேண்டியது. இரண்டாவதாக, அவனெவ்வளவு படிக்கவேண்டுமென்றும் அறியவேண்டியது. மாணக்கணுவன் விவயாடஒழும்படி தீவரம்பண்ணினதுண்டானால், மற்றப்பாடத்தைப்பார்க்கிலும் இரத்தப்பாடத்தையே அம்மாணக்கை மெத்த அவதானப்படுத்தாதுவிட ஏதுவாயிருக்கிறது. ஆகையாற்கொடுக்கப்படுமொவ்வொரு கட்டககையும் பண்ணப்பட்டுமொவ்வொரு உடம்படிக்கைகையும்பற்றித் கெட்டடியாய்ப் தலாம்பரமாயும் விளங்கிக்கொள்வேண்டியது. அப்படிச் செய்துண்டானால், எங்கள் வேலைவாண்டாகும் நிதார்த்தவீனமுல் குறைவாயிருக்குமென்றயவேண்டியது.

இரண்டாம்பாடத்திலுள்ள கேள்விகள்.

எவ்வீதமான பணியிடைகளில் நாம்செய்யுந் கிதார்த்தவீனம் பெரிதாயிருக்கும்? சொல்லப்படுமொவ்வொரு காரியத்தைபுத்துலாம்பரமாய் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்பதைப்பற்றித் கூறப்பட்ட உதாரணமென்ன? ஒவ்வொருகாரியத்தைபுத்துமுட்டமுடிய விளங்கியறித்துக்கொள்ளாதிருணுண்டாகும் மோசத்தைப்பற்றித் கூறப்பட்ட உதாரணமென்ன?

MR. POOR'S LETTERS TO HIS LATE PUPILS—No. XII.
MY YOUNG FRIENDS,

Soon after the formation of the Board of Commissioners for Foreign Missions it was deemed expedient in reference to permanency and efficiency of operation, to apply to the Legislature of the state of Massachusetts, for an act of incorpo-

ation,—that the Commissioners might become a body politic—known in law, as having chartered rights and privileges “for the purpose of propagating the Gospel in heathen lands.” This circumstance gave occasion for a general discussion of the merits of Foreign Missions both in the senate and house of representatives of the state. It was a matter of some curiosity to hear the sage objections that were formally urged against an act of incorporation, by those who were wholly uninterested in the object for which the Board of Commissioners had been formed. One circumstance connected with the discussions of that period has rested in my mind to the present time, and may appropriately be made the theme of my present letter. A member of the legislative assembly, after urging various objections to the policy of attempting to convert the heathens, before our own country was thoroughly christianized, pointedly uttered the following sentiment: “In my humble opinion, we have no more religion in the country than is needed for home consumption—and certainly none for exportation.” To this it was pertinently replied, that religion is a commodity of such a nature that the more we export the more we shall have at home. This noble sentiment is in full accordance with the maxims of revelation—“there is that scattereth and yet increaseth, and there is that withholdeth more than is meet and it tendeth to poverty;” “the liberal soul shall be made fat, and he that watereth, shall be watered also himself.”

This principle of the divine government has been in a signal manner illustrated by God’s providential dealings with the American Churches from the first kindlings of the foreign missionary spirit to the present time. Though this is a copious subject, I must content myself with selecting and concisely stating a few only of the facts which must be regarded as palpable proofs of the truth of the foregoing remark.

The readiness of theological students to offer themselves as missionaries for foreign service, occasioned some alarm in the Churches, and gradually roused the attention of the more influential portion of the community, to the importance of extraordinary and systematic measures for educating pious young men for the Christian ministry. Many who were from principle opposed to the foreign mission enterprise, were greatly interested in bringing to light the moral destitution of large sections of the American Union, and in presenting the immediate and pressing demands for a far greater number of Christian teachers than could be found in the country. This state of feelings, which was an obvious result of the missionary spirit, gave rise to the measure of organizing a society on an extended scale, for the purpose of educating pious youth, with direct reference to the Christian ministry. This society was based on the principle, that saving conversion by the Holy Spirit—a thorough education both academical and theological, and self-consecration to the service of God, for the work of the ministry, are the requisite qualifications for those who should be sent forth as the heralds of salvation, whether in Christian or in heathen lands. One of the first duties of the directors of this society was to seek out and receive under patronage, as great a number of youth of good promise, as to their piety and talents, as could be sustained by the funds of the institution. In their selections they were not confined to any particular denomination of Christians, nor to any section of the country. They freely, but with systematic efforts and a due discrimination of character and qualifications, bestowed their patronage upon young men of different Christian communities from all parts of the United States; a large majority however of the beneficiaries have been in connection with Presbyterians and Congregationalists. The society at an early period of its existence, obtained great favour in the estimation of the Christian community, and has received a large share of public patronage. It was organized in Boston in 1816, and was in the year following incorporated by the legislature of Massachusetts. It was denominated the American Education Society, “for the purpose of educating pious young men for the gospel ministry.” The institution is national in its character, and in the best sense of the term *Catholic* in its principles. It is sustained by sixty-three branch societies formed in different parts of the American Union, but principally within the limits of New England and the state of New York.

It would be impossible within the compass of a letter, to give you even an epitome of the history of this society. The following is an extract from the sixth chapter of its rules, which treats of the subject “of appropriations” to beneficiaries. Introductory to this extract, I should observe that according to the regulations of the society, beneficiaries, who are supposed to have had a common school education, are required to pass through a nine year’s course of instruction, preparatory to an entrance upon the duties of the sacred office; i. e. two years are allowed for the preparatory course for entering college,—four years for the scientific course at college, and three years for the study of theology. It was in reference to these three grades of instruction that the following appropriations are graduated.

1. The amount appropriated to young men under patronage shall be the least with which they can be carried forward, consistently with health and a thorough education, after making suitable efforts to assist themselves, and receiving the aid of other public funds and of friends.

2. The annual amount of appropriations to the young men in the first stage of education, shall be sixty dollars—fifteen dollars for each quarter; to those in the second and third stages, eighty dollars, of which twenty dollars shall be appropriated for each quarter.

3. Appropriations in money shall be made in the form of loans, for which young men, whether of age or not, shall give their notes, at the time of receiving them, in the following form.

“For value received, I promise to pay the American Education Society, or order, — dollars in five years after my preparatory studies for the ministry shall have been closed with interest from that time.”

(Residence and date) A. B.

Hence it appears that if a student be entirely dependent on the funds of the society (which will rarely be the case) for his whole course of study he will incur a debt of 680 Spanish dollars to be paid within the term of five years from the time of entering upon professional duties.

Yours truly,

Tillipally November 2d, 1843.

D. POOR.

COMMUNICATIONS.—கடிதங்கள்.

இலக்கணக் களஞ்சியம்.

On Tamil Grammar.

தொகைப்பெயரிச்சி கந்திரம்.

தலைப்போலி பிடைப்போலி கடைப்போலி மூன்றாம், போலி பிலக்கணத்தொகையென்ப புகன்றார். ௮௧.

முதலிகடைக்கடைகளை மாளுக்கர் மூவரே. ௮௨.

தலவந்தீர்த்த மூர்த்தியொடு, புகமை மூன்றாமே. ௮௩.

கபாவக்கபோலம் பீசமிவ்வடக்கெழி, உதகரிக்குற்றிடு பதமூன்றாம். ௮௪.

நீலமொழிமறையும் ஒருமொழிமறையும், மிருமொழிமறையுமே ன மூன்றாமே. ௮௫.

அசத்தச்சுடக்க, மதித்தக்கண்ட, கையத்துமாயை பிலக்கணமென்ப ௮௬.

சக்கோசம் விசாசமிரண்டமாயை, தருமமென்றசாற்புட்டுமே. ௮௭.

சுதந்தம் சுதந்தமிரண்டமேதவே ௮௮.

சொல் முடிவுபொருண்முடி, விரண்டேமுடிவு. ௮௯.

வெற்றிமுரசமும் விவாகமுரசமும், கொண்மைமுரசமும் புத்தமுரசமும் மயக்கமுரசமும், கைத்தாமுரசமே. ௯௦.

ஒரெழுந்தொருமொழி, பீரெழுந்தொருமொழி, பிரண்டமுற்றிசைக்குத் தொடர்மொழிகூட்டி, மூன்றேமொழியென மொழித்தார்புவார். ௯௧.

மத்திரயோகம்பரிசயோகம், பாலயோகம் பாலயோகம், உரயோகமுடனணத்தே யோகம். ௯௨.

சூயுதயத்தமவயுத்தமிரண்டு, முத்தவகையென்புறெனாட்டவார். மெய்வகையுமிருடறவகையுமவசை. ௯௩. (௯௪.)

வேதியர்க்குவேதம், வேந்தர்க்குவீரம், வணிகர்க்குத்திபமயர் குத்திரர்க்காசாரம் வருணத்திரநாக்கென வழுத்திரர்க்குற்றேர். ௯௫.

மாயாவாதத்தத்திரவாத, மத்திரவாதஞ்சாவவாத, முண்மைவாதமென வாதமைத்தாமே. ௯௬.

அய்யையழுது தொக்கமைதொவலிருந்து, புலன்மொழியைப்பென வனப்பெட்டாமே. ௯௭.

தொன்றறிதலகெடுதென்குமாறாத, மூன்றும்விசாரமென கன்றினரே. ௯௮.

அண்மைவிச்செய்வையிவி பிரண்டே விளியார். ௯௯.

அசக்கட்டுப்புறக்கட்ட, டண்மைக்கட்டுடனே, செய்க்கைக்கட்டுடனே, செய்க்கைக்கட்டுப் பொதுக்கட்டெதே கட்டெட்டென்பார். ௧௦௦.

விதிநீட்டெதற்குத்திர்த்த, பொதகத்துடனே, தத்தொமகொவாக்கப்பம், வேதவாக்கப்ப காக்கே. ௧௦௧.

முற்றிற்றுமுற்றும்.

இப்படிக்குத் தமிழ்ப்புவலர் புவகிரிமுதலியார்.

அச்சுப்பிழை திருத்தம்.

கருவித்தியாரோப்பப்பவாதம். எம். இ. கித்திப்பெணவருத்தினர். எம். இ. இசைகிலக்கடத்தம். எம். எ.க. தேவாயிர்த்தம். எம். ச. அத்தியாசவடசனம். எம். ய.க. வாசனாகத்தம். எம். வாசித்திக்கொக்குக.

(Grammatical Query)

மகாகணம்பொருத்திய முகாமக்காரருக்கு வந்தமை, நிலக்கணவிலக்கெய்திவி வலவலர்களே பெயிப்பெய்விமூன்றாகுள்வீ வெவலர்களே. ஓனாவயாரருவி மூதகார்புடல் “அட்டர்” லும் பாலகவையிற் குன்றதவவல கட்டாது கண்பவலவர் கண்பவலர் கெட்டாது மெய்க்கண மெய்க்கண சங்குக்கட்டாது வெண்மைதரும்.”

அணத்தனைச் சொல்லிவாயல் வழக்கெத்த. இப்படிவருஞ் செய்யுளுக்குச் சவகுவென்பாவென்ற பேருருண்டு. இதற்குத் தொண்ணுவிலக்கமும் இலக்கணத்திரட்டும் விதிசொல்லுகிசைன, அவயிதிச் சூத்திரங்க்கு இப்பாடவே உதாரணமாயிருக்கிறது. இப்படியிருக்க இப்பாடலும் “நாணிகா” வெண்டுகைமொழிகூட்டி அச்சிற்றிப்பித்தாரர்களே இதமெய்யோ அச

விரண்டொவ்வொன்றும் பொய்யோ, பாருக்கள் அடியேன் சந்தேகத்
தைத் திருக்கள். இப்படிக்குத்
திருமங்கலம் சாத்திரப்பள்ளிக்கூடத் தோர்மாண்கள்.

சைவசமயத்தவர்களே,

பதவிநாள் கெட்டும்கள் சமயஞ் சொல்லுகின்றது. அப்பத
வி-சாலோகம், சாமிபம், சாரூபம், சாயுச்சியம். இவற்றின்.

- கடவுளுக்கத்திலவாழ்தல்-சாலோகம்
- கடவுள்சமீபத்திலவாழ்தல்-சாமிபம்
- கடவுளுருப்போன்றவாழ்தல்-சாரூபம்
- கடவுளோடொன்றிவாழ்தல்-சாயுச்சியம்.

இவ்வகம் கடவுளுருப்போன்றவாழ்தலும் கடவுளோடொன்
றிவாழ்தலும் மனிதனுக்குத் தத்தவயிலும்.. அத்தத்தவகளுக்க
டரணல் மனிதனே தேவனல்லவா? மனிதன் தேவனாகும் மத்திரு
தேவனத் தேவனென்றவதிலையே ஆத்தமா கடவுளோடுகலக்
துவிடுமென்பதும் தப்ப. கடவுளருபியென்றபோது கடவுளுரு
ப்போன்றவாழ்தலென்றும், உடாதே

இப்படிக்கு அருள்பாக்கியமுதயின்ன குமாரன் யோசெப்பு.
திருமங்கலம் சாத்திரப்பள்ளிக்கூடம்

பாரோர் மனிதருக்கே நாரகையேரோ,

இவ்வருணைய செய்புக்களைக் கருத்தை என் மனநிற்றெ
ரியும்படி இத்தாரகையின் வழியாப்பிரசுத்திப்படுத்த மன்றாறு
ந்நாம்.

சிவவாக்கியரீல் ஓர் கவி.

கமத்தபால் மூலப்புகா கடைத்த வெண்ணெய் மோர்புகா
உடைத்த சங்கீதனசையுழியீர்த்துமடப்புகா
வடித்தவோரடியினியுதிர்ந்தபூமாமுகா
இறந்துபோனமரணிடரினிப்பிரப்பதிலையே.

திருவள்ளுவருக்கிவோர் கவி.

பிறவிப்பெருக்கென்தவரீ கீர்தா
கிறைவனடிசேராதர்.

இவ்வரண்டு கவிக்கின் அத்தந்தும் பொருத்தக்கோடவின்றி இ
ரு-பதினாவிப்பாடல்களைக் கருத்தை விருத்தியுரைக்க வருத்திக்கே
டென்தந்தாம். இப்படிக்கு

பருத்தித்துறை ஆவணி மாதம், ச தி
இக்கவிசுப் பள்ளிக்கூடத்தில் ஓர்மாண்கள்.

ச. குரியமூத்தி.

To the Editor of the "Star."

DEAR SIR,

It is requested to demonstrate that the sum of the squares of the segments
of two chords cutting one another within a circle is equal to the square of the
diameter. W.

வியாகரணவிலு
Grammatical Query.

வண்மனென்றுக் கண்மணியே என் வினாவிற்குவிடைகொடு
தண்டணியே.

கண்ணல் வினாயினும் பல்லொர்ப்படர்க்கை முன்னினைதன்மைபி
ற்-செவ்வாதாருள் செய்யுமென் முற்றெ-என்னுஞ் குத்திரத்தினது
கருத்து-செய்யுமென் முற்றினது உயர்நினைப்பன்மைப்படர்க்கை
ப்தும் முன்னினைவிதிக் தண்டையினுஞ் செவ்வாது என்பது து
ணியு-இவ்விலக்கணத்திற்கு மாறாக நாவடியாரில், கையெய்வரல்
காய்செய்க்குமற்றேனை-விடையெலாயிசுணையருக்கம்-புடை
பரக்கத்தி புருவவெனெடுவ் கண்ணு- தையெலாஞ் சொற் பழி
புக்கிலிற்..என்று ஒரு செய்யுளிருக்கின்றது. இம்மாதபாடு இக்
கூல செய்த புலவரால் வந்ததோ அவ்வது இக்கூல் முற்றுகேப் பி
கையிருத்தி அச்சிற் பதிப்புவித்த வேதவிருதவிபாரால் வந்ததோ
அவ்வது இடைபிலே ஏட்டுப் பிரதினோல் வந்ததோ அவ்வது கண்
ணுத்திமுறையோ அவ்வது செய்யுள் சரியென்பதற்கு வேறிலக்கண
காணுதோ கண்டிலம் உண்மையைக்கொண்டிலம்.
இப்படிக்கு யாழ்ப்பாணம் ஆறுமுகம்.

CHRISTIAN.—சிறிவைமாரிக்கம்.

RULES FOR THE CONDUCT OF A CHRISTIAN LIFE.

Abridged from "the practice of True Devotion" by Robert Nelson, Esq.

Meditate upon the particular Christian virtue you are aiming at
and pray to God for it.—When one has seriously for a long time medi-
tated upon a thing and considered its necessity, beauty, and usefulness, it
is more easily loved and adhered to. This is common to virtue, with all
other things that are amiable; and if you often dwell upon the excellency
of any virtue, if you consider its necessity and advantage, the example
of Jesus Christ and the saints that have practised it, you will find it much
more easy to exercise, whenever an opportunity presents itself to that pur-
pose. Let therefore the solid virtues I have recommended, be the subject
of your frequent meditations, for by the vigorous and constant application
of your minds to them, you will find yourself animated to acquire them. To
this, we must join our hearty prayers to God; and in order to be heard,
you must ask with such faith as consists in firmly believing, you shall receive
the thing you desire, when you have performed those conditions, upon
which God has promised to bestow it. You know courage is necessary
to do violence to ourselves, and to overcome the difficulty there is in the
practice of religion; and it is from God only we can expect this strength
and assistance, who must often be applied to for the influences of his Holy
Spirit, that we may be able to mortify our passions, and abound in every
virtue.

ஒருவனெருகாரியத்தைப்பற்றி வெகுகாலமாக அழுத்திச்சித்தி
த்த அக்காரியத்தின் அவசரத்தையும், சிறப்பையும், அதிப்பலா
பலக்கையும்பற்றி நினைத்துக்கொண்டிருப்பதன்மூலம், அவன்
அதிலெற்றற்கொண்டவத அறிக்கவெருவாயிருக்கும். சற்குணமுள்
ள மற்ருக்காரிடக்காலமே இதுவும் பூரணசற்குண நிருபாகத்
தக்குச் சாதாரணமாய் இருக்கின்றது. சற்குண நிருபாகத்
தும் மகத்துவத்தைப்பற்றி நீபாராட்டி அதின் அவசரத்தை
யும் பிரயோசனத்தையும், யெகத்திவிதைநாதர்காட்டின முன்மா
திரியையும், அத்ததை அப்பியாசப்படுத்திவந்த பரிசுத்தவாக்கையு
ம்பற்றி நீ உய்த்துணருவதுண்டாலும், அத்ததை நீயும் வேண்டிய
வேளை அப்பியாசப்படுத்தவது யிலவும் வெருவென்பதனக்குத்
தெரியும். ஆகையால் என் முன்னுக்கேடுகேடுகேடுகேடுகேடு அக்
தப் பெருமொருத்திய சற்குண நிருபாகத்தைத்தானே நீ அ
ணுதனை முற்றற்றித்தானார்ந்தானோகிக்க வேண்டியது. ஏனெ
யாகல் அவைகளை நீ இடைவிடாமல் மனதிலுமுற்றி ஊக்குவதி
னவே, அவைகளை நீயடைக்கக்கொள்வதற்கு உற்சாகமுள்ளவருபி
ருப்பாய். இப்படியடைக்கக்கொள்வதற்கு ஆண்டவனப்பார்த்து
காம் உணக்கொண்டு விண்ணப்பம் பண்ணவேண்டியது. நீ இவ்வி
தமாய்ப் பண்ணுவின்னப்பத்தை ஆண்டவனகேட்டு அருள்புரி
கிறதற்கு வழியென்றவையாகில், நீ விரும்பிக்கேட்கும் காரியத்தை
ப்பெற்றற்கொள்ளவேண்டுமென்ற அவ்வளவு விசுவாசத்தாலானே
பின்பற்றிக்கேட்கவேண்டியது. எக்களுக்குப் பெலன்கொடுக்க
கிறதற்கும், தேவாத்தியை அப்பியாசப்படுத்தவதினூடாகும்
தொந்தரைகளையும் பிரயாசிக்கையும்கூடும்விடக்கொள்ளுகிற
தற்கும் உற்சாகமுபற்றியே அவசரமென்பதனக்குத் தெரியும். இக்
த-பெலனுமொத்தாசையுப் பராபரனிடத்திலமாதிரியே இருக்
தவருகுதென்ற நாமகாத்திருக்கவேண்டியது. எக்கன் மனதினு
ண்டாகும் குணுணங்களைக் கீழ்ப்படுத்தவும், சற்குண நிருபாகத்
கேடுவெ பெருவுள் திராணியுள்ளவர்களுமொருப்பாட்டுப் பராபர
ன் தமது பரிசுத்தாவியை அருகும்படிக்கு அவரிடத்தில் மன்றா
கேட்கவேண்டியது.

அச்சுப்பினைநீருத்தம்.

பிறகிட்ட யகம் சஞ்சிகை, உாகம் பக்கம் மூன்றும் காண்காம்
வரிக்கில், "விண்ணப்பம் பண்ணுத" "சிக்கித்துக்கொண்டிராணை
என்பவைகள் உடன்பாட்டு வினைகையெய்தி எதிர்ப்பிறைவினைகள்
அவாவென்றறியவேண்டியது.

(From the Aurora No. 18.)

பத்துக் கட்டளைக் கவி.—TEN COMMANDMENTS VERSIFIED.

பராபரன் பிதாக்குமாரன் பரிசுத்த ஆவியென்றே
விராய் மூலவொருவரால் விவணுக்கெக்குமாடு [செய்
யருபியாய்க் காட்டிக்கேட்குத தருஞ்செய்யாரிக்கடித் துராஞ்
பிரகவன் செயலென்சொல்லென்னைதயமுமுநர்வரம்செய்.

விதித்தனவில்கொலம் விலக்கிய புரிதல் பாவம் மந்திரவையுணர்ந்தகட்டுவையென பந்தாய் மதித்தமெய்தீதேவனுன பராபரன் றன்யையத்தித் துதித்தமற்றுமனதெய்வக்கொடாழற்கவென்பதமுன் னுமே. உ. விசுரகங்களை உணர்கல்விடெனவிரண்டாமும் மும் அகிரமம் பராபரன் றன்ன பிதாநந்தனைவினாகத் தொக்கபலவிடக்கடொறுக் சுவாமி ஆண்டவரேயென்று வந்திரகதியினுணவருத்திட்டு வழங்குகளுே.

நாயிற்றங்கிழமைதன்னில் நாடிய தொழில் செய்யாமற் போயற்றைத்தினத்தையிங்க புனிதமாய் மனந்தூய்தாக வேயுற்றுகாசரிக்க வேண்டுகென்பது நான்காருந் தாயுற்றவன்பினன் னுன்றக்கவையனிக்குமாறே.

உரைத்த மெய்தீ தேவனுருக்கொத்தவையுரையாராயிற் றரத்தது விலக்கிமற்றத்தேவனுக்கேற்றமாறு வரத்தடன் மகிழ்ந்து பெற்ற வண்மைமாதாபிபிதாவை கரத்தவணங்கிமிக்க கனஞ்செய்கவெனவந்தாமே.

கூட்டவல் விலக்குதயத்தீந் ரெழிற்கமைவன் மையல்லால் அட்டேயிர்க்கொவசெய்யாமையமைகவென்றிடலாறும் வட்டவாநிழுகுழ்வைப்பிவ் மணந்தநன் மனையையன்றித் தொட்டினையக்கமற்றேந் தொகையையெனவொழாமே. களவுசெய்யற்கவென்றன் கருதிப்பொய்ச்சாட்சிசொல்லல் குன்றதுணிந்திடற்கவென்ன னுதித்தவெட்டொன்பதாறும் வினாபார்பொருள் நெஞ்சால்வேண்டற்கவெனல்பத்தாரும் அளவுமயிவற்றைமீறி யரும்பாவிடாவினேமே.

இன்னும் வரும்.

பஞ்சநந்திரக் கதை.

லப்தவானி அல்லது பெற்றவு.

PANCHA-TANTRA KATEI.

The Art of losing a Possession.

Continued from page 210.

ஒரு கிணற்றிருந்த கக்காத்ததனைனுமொரு பெருந்தவண யை மற்றத்தவணகன் மிகவும் வருத்தப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிற துருவது ராட்டினத்தொண்டி நெறியே வெளியில்வந்தித்த தா யாதிகள் வலியவர்களும் பலருமாயிருக்கிறார்கள். இத்தகென்ன செய்வோமென்றெண்ணமிட்டுக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு பாம்பி ன் புற்றையப் பார்த்து வழிப்போக்கர் காவற்றைத்தமுன் னு முன் னாலான வாய்க்கிரப்போவிர்த்தப் பாம்பை நமதுவிட்டுக்குக் கொ ண்டுபோய்ப் பங்கானிகளைக் கொல்லவேண்டுமென கிச்சயித்து வணியின்பிட்டவருந்து பாம்பைக்கவப் பாம்பு இவன் மாந்திரிச னுே, நம்மைக்கொல்ல வந்தவனே உப்புகிறவனின்னவனென் று தெரியவில்லை. ஆதலாலவன இங்கிருத்தே கேட்கவேண்டுமெ ன்று திரிமானித்து நியானெ மண்டீகம் நான் கங்காத்ததனைன் னும் மண்டீகராசனுக்கினைச் சரணமாசுவைடந்தேனைக்கேட்டுப் பிரியதரிசனைக்கெருப்புத்திரும் புகனின் சேர்க்கை தில்லாததுபோ லநானுள் பரமசத்தருவாயிருக்கையினிப்பிக்கேவந்திர்த விபரிதபா ஷணமென்பண்ணாதிருயென கக்காத்ததன் என்னை மாற்றுவருத் துகிறுக்கென்னுன்னிடத்திற்கு வந்தேனியெங்கள் சன்மசத்தரு வென்பது மெய்யே. ஆனால் வலியபகைவர்களை வையினைக்கொ ண்டே அடிக்கவேண்டுமென நீதுதாவிருக்கின்றதெனக் கேட்டுச் சர்ப்பம் எனவரவட்கெப்படிக்கெட்டுமென மண்டீகம் உன்னை நன்னாயாசமாபுக் கொடுபேவேனென அதைக்கேட்டுப் பிரியத ரிசனைக் காந்தினையக்குறித்தென்றைக்கும் விசாரப்பட்டிருக்கின் றோம். அவ்வா காரத்தானே வந்தின்றைக்குமமை யழைத்துக்கொ ண்டுபோகவிருக்கையிலவசியமென்பண்ணவெண்டும். வலியவந்த சீதேவியைக் காலாறுதைத்துத் தன்னலாமாவென்று தனக்குள் னாலோசரித்துக்கொண்டு தவணியின்பிண்ணைவரத் தவணயதைபி ராட்டினத்தின் வழியாய்க்கொண்டுபோய்த் தன்விட்டழல் வைத்து க்கொண்டது. பின்புத்தப்பாம்பு தவணகையெல்லாந்தின்றது. பிறகு கக்காத்ததனைப்பார்த்துமித்திரா—உன் சத்தருக்கையெ ல்லாங் கொன்றபடிபினுனைக்கேதாவதா காரக்கொடுவேனா த வண நீயும் கிணெதென் காரியத்தைச் செய்தாது இப்போதுவந் வழியே விட்டுக்குப்போகலானென அதைக்கேட்டுப் பாம்பு கக்கா த்ததா—அந்தப்பிலத்திலே வேறேதாவதுவந்து தங்கியிருக்கும் யா

னக்கேபோயென்பசெய்வேன். ஆதலால் நீயேயுன் சமுதாயத்தி லிருந்து கித்திடமெனக்கொவ்வொரு தவண கொடுத்தக்கொண்ட வா இல்லாவிட்டால் காணெல்லாரையுமொருக்கே கொவ்வெ னென இவ்வத்தரவைக்கேட்டுக் கக்காத்ததன் பம்பட்டுக் கித மொருதவணவழிகாடு கொடுத்தக்கொண்டிருக்கின்றது கடை சிபிலொருநான் கக்காத்ததன் புத்திரனையுத் தின்றது. அதைக் க க்காத்ததன் மனைவிபார்த்து மிகவுமிடும்பையுற்றதுக் கக்காத்த தனைப்பார்த்து நீரிக்கொடியோனைக் கொண்டுவந்து குவத்தை காச ம்பண்ணினீனி இவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டும் இல்லாவிடாவினா க்கொடுசெய்யச் சூழ்ச்சிசெய்யுமென இதைக்கேட்டாராப்க்கி செய்க்கொண்டிருக்கையில் பாம்பு எனக்கேதாயினுத் தின்னக் கொடுவேனக் கக்காத்ததன் மித்திரா கானிருக்கையினி தின்க்கே ன் விசாரப்படுகிறும் இப்போதென் மனைவியையுப்பிவேறு கிணற்றிலிருத்தின் னும் மண்டீகக்கணையழைப்பிக்கிறேன் அதுவரை யும் நீசும்மாவருவேனக்கேட்டுப் பிரியதரிசனைக் கேட்டுக்கென் னாதாவாகலாற் பிதாவாகவிருக்கிறும் உடனே தவணகையையுப் பிடனைப் பின்னர் மனைவியைமற்றொரு உவந்திற்றோக்கிப்போ னவனின் னுமவரவில்லை ஆதலானுனேபோயெனக் தவணகைக் கொண்டுருக்கிறேன் நீயிங்கே க்கமாவருவேன்மொசொல்லித் தா னுமிராட்டினவழியே புறப்பட்டுப்போயிற்ற. பின்பு பிரியதரிச னன்றவணகைக்குறித்து வழிபார்த்துக்கொண்டக்கேயெ திருக் தபரு வெகுநாட்கழுகையின் மற்றொரு வணியிலிருத்தப்பலியைப் பார்த்துப் பிராத்தித்து ஒப்பல்லிய உனக்குக் கக்காத்ததனுக்கு மிகவுஞ் சிணெகமாதலால் அவனிருக்கின்றவிடத்திற்குப்போய் உ ன்னைப் பிரியதரிசனைழைக்கிறுமென்றுமினியுனக்குத் தரோகம் பண்ணினால் எனக்காணையிருக்கிறது நீமனநிந்திரிதமைப்பபட தேயென்றுமிய்வாறு சொல்லென அதுநுத்தரவைப்பெற்றதுக்கொ ண்டக்கவுளி கக்காத்ததன் பார்ப்போயெல்லாச் செய்தியையுஞ் சொல்லக்கக்காத்ததன்படுத்திவன் விவாசத்தை நம்பலாகாதா தலானிப்பாய்ப் பிரியதரிசனைனுடனே அஷா இனிக் கக்காத்தத ன் வரானென்று சொல்லென்ப பிறகு அக்கவுளிப்போய்ப் பாம்புக் கேவலாஞ் சொல்லிற்ற. அப்படிப்போல நான் பிண்டுமுன் விட்டு க்குவலுனென இதைக்கேட்டு முதுகி விவரவிடனெனக்கு கன்றி மறந்தமை சம்பவில்குமாதலானுள் பின்புமிருந்துன் னுக்குறித் திங்கேயே பிராணனைவிடுவனென அப்போது வாரம் கரி நீச் செவியினுக்கு நம்பிக்கைவருவித்தெப்படிக் கொன்றதா அப் படி நீயுமென்னைக்கொடுசெய்ய விரும்புகிறுயென முதுகையதைக் கேட்டுப்பெறப்படியெனக் குரங்குசொல்லுகிறது.

இன்னும்வரும்.

கார்த்திகை மாதம்.

சாதிம. கார்த்தி ம. வடு தி. முதல் மார்த்திம. வகதி. உரை.

Date.	சூ	சு	ம	சு	அ	உ	ப	க	சு	சு	சு
தி.	தி.	தி.	தி.	தி.	தி.	தி.	தி.	தி.	தி.	தி.	தி.
15	க	பு	ம	சு	அ	உ	ப	க	சு	சு	சு
16	உ	வ	பு	சு	ந	ய	வ	க	சு	சு	சு
17	க	வ	உ	சு	ந	ய	வ	க	சு	சு	சு
18	சு	சு	அ	க	சு						
19	க	சு	அ	க	சு						
20	சு	தி	சு	க	சு						
21	சு	சு	வி	உ	சு						
22	அ	பு	அ	உ	சு						
23	க	வி	கே	உ	சு						
24	ப	வெ	மு	ய	சு						
25	வ	சு	சு	வ	சு						
26	வ	சு	உ	வ	சு						
27	வ	தி	தி	வ	சு						
28	வ	சு	அ	வ	சு						
29	வ	பு	சு	உ	சு						
30	வ	வி	சு	உ	சு						

புதினசங்கதிகள்.
யாழ்ப்பாணம்.

சண்டை அமலி—வட்டுக்கோட்டையிற் சண்டையும், சங்கான
க்கோவிலிப்பறைச்சாரீர்த மலைப்பையென்ற குறிச்சியிற் சண்டை
கொடுவாரிக்கொடுவாரேதோ ஒரு அறிபகாரியத்தைப்பற்றிச் ச
ங்கானச் சந்தையி விரோதப்பட்டதினால், க. தீ. வெள்ளிக்கி
ழமையும், க. தீ. சனிக்குழமையும் சொல்லப்பட்ட இருநித்தவ
ர்க்கும் தக்கம் ஆணவந்தையடைக்க வழிபாராமல், ஞானசெந்து
வாக்ய மனிதன்மையைவிட்டு அஞ்ஞானசெந்துவாகியமிருகத்த
ன்மையைக்கொண்டு சிக்கப்பட்டாத உக்கிரகோபத்துடன் சிக்க
ம்போலெதிர்த்து யாதொரு இரக்கமுருக்கமின்றிச் சந்தைக்குக்
கொண்டுவந்த பொருக்களனைத்தையும் பாழாக்கிச் சண்டைபண்
னியுடங்காமல், அடுத்த க. தீ. திக்கட்கிழமையிலன்றும் இரு
நித்தாருஞ் சண்டைசெய்ய ஏராளமான கூட்டத்துடனே சந்
தைக்குக் கலையுமெல்லாம் ஏற்றிக்கொண்டுவர வண்டியுங்கொ
ண்டு வந்தாரென்றும் சந்தை இருபிரிவாகப்பிரிந்து இரண்டி
டத்தில்வந்து கூடுகிறார்களென்றும் அறிபவந்தபடியாற் சொல்ல
முடியாத மனவிதன்மைபடைத்தோம்.

கொழிப்பு மங்கலசங்கதி.

கொழும்பில் வகிக்குஞ்செட்டிகளில் கலியேல்போன் செக்கா
பிண்டியின் புத்திரனாகிய பிவிப்போன் செக்கா கலியேற்றின்
கூடுவெப்பரும் மேற்படி ஊரியிருக்குஞ்செட்டிகளில் பேருரு சி
வ்வையிண்டியின் புத்திரியாகிய இருசியா சீவவையும், சக ஆண்டு
அறிபகாரிய வஜதீயாகிய புத்தகிழமை விவாகசம்மந்தமண்
னிஞார்கன். இப்படிக்கு மத்தெஸ்டெய்ச்சும் பெருமாயினர். அந்
தோனிசீவவை பேதுருப்பினர். அந்தோனிப்பாண்டவ கலியேற்றினர்.

தொல்தமகம்மது. —Dost Mohammed.

தொல்தமகம்மதென்பவனை கம்முடைய துரைநீர்தார் கா
வலநீக்கிவிட்டவுடனே காபூலுக்குப்போய்ச் சேர்ந்தான். சேர்க்
கூடுவெண்ப்போலொத்த மற்றக் குறுநிலமன்னர்களுக்கு வேறுபா
டாய்ப்போலும். அநெப்படியெனவ், காபூலிலிருக்கிற ஏழைக்
குடிகள் மேல பருவான வரிசைப்போடத் துணைத்தமலலாமல்,
புக்கிலீகப் பணவகளை வைத்திருக்கிறவர்கள் அவைகளைத் தண்டி
டத்தில் ஒப்புவிக்கும்படி கட்டையிட்டான். இது குறுநில மன்
னர்களுக்கும் மற்ற ஏழைக் குடிகளைக்குக்குச் சகியாமல் அவன்
மேலே பகைகொண்டெழும்பினார்கள். அவனும் அவர்களோடு
திர்த்துச் சண்டைபண்ணி அவர்களைத் துரத்தவிட்டான். இத்த
செய்ய தொல்தமகம்மதுவுக்குச் சிறிய காரியமாபிந்தும் இ
துவே அவன் அதிகாரஸ்தானத்தில் கிடைத்ததுவதற்குப் பெரிய
காரியமாய் முடியுமென்று நினைக்கிறோம்.—அருஞ்சூதயம்.

துணர்ந்து.

பயங்கரமுன்னிரவாகம்.—குராத்தென்னுந்தேசத்திலே பிறகி
ட்ட அந்-கி. மீ. கூ. தீ. சலப்பிரளயம் உண்டானதனால் அன்
கா பகியனீட்டம் வகுநீ. இக்கட்டுப்படுகிறார்களெனது கேள்வி
ப்பட்டி விசனமடைகின்றும்.

காகத்திப்பித்தியுந்தரம்.

வண்ணாசாரி "பலசனாட்சன்" கட்டவுள் நீதிக்கும் மனிதனியல்புக்
கும் கொடிய அருவகுப்புள்ள பாவமாயும், சரித்தையரிக்குஞ்செ
ல போலும், ஆத்தமத்தை எரிக்கும் சரகாக்கினிபோலுந் தன்
கையினையுடைய விபசாரத்தால் வரும் கேட்டைப் பற்றி எழுதி
வரவுடுத்த கடித்தத்தைத் தாரகையிற் பயிரக்கம்பண்ண யோக்கி
யமுர்நதல்வ. ஏனெனல், பிறருக்கு யாதொரு உபயோகமுமி
ன்றி இரகசியமாய்ச் செய்து வரும் காரியங்களை எடுத்துப் பரக
சியமாய் வினங்கிய அறிவை எக்குடி கொளுத்தி வருகிற பிரகித்த
பந்திரிகையிவ எடுத்து நிறுத்திப் பிடித்து அதிலேற்பட்டவர்களு
க்கு இகழ்ச்சிக்கிடம் வைப்பது கியாயமாய்க் காணவில்லை. இப்ப
டிப்பட்டபகை, பொருமை என்னும் கூரிய வானுக்கு இரையா
க விபசாரத்தைப் பற்றித் தீர்க்கவும் அத்தை நூக்கவும் உதவி
யாக நீதி ஸ்தலம் வைக்கப்பட்டிருக்குந்த—பலசனாட்சன் சொ
ல்லும் காரியம் உண்மையென வைத்துக்கொண்டதை ஒரு பக்க
த்திற பிரகாரஞ்செய்வது நியாயமாய்க் கண்டால், அதில ஏற்பட்
ட யோக்கியவான் சொல்லும் காரியங்களுக்கும் உண்மையென்ற
தையும் மற்றப் புறத்தில் அச்சுக்கவேண்டியது. இவ்வித கேடு
குழப்படியுமான அடிபிடிவை எங்கள் தாரகையில் விடுத்தால்,
வாசிப்பவர்கள் பிரியப்படவும் பிரயோசனப்படவுமாட்டார்கள்.

SUMMARY OF NEWS.
JAFFNA.

Return of Mr. Dyke.—Mr. Dyke arrived in Jaffna on the 1st instant
and has resumed his duties as Government Agent. Consequent on this Mr.
Price resumes his duties as Judge of the District Court at Jaffna, and Mr.
Burleigh returns to the Mallagan Court which has been suspended while he
has been acting for Mr. Price, at Jaffna.
Overland Mail.—The Jaffna Packets for the next Overland Mail are
advertised to close on the 12th and 18th inst. at 4 P. M.

COLOMBO.

(Abridged from the Colombo Observer.)
LEGISLATIVE COUNCIL.—Friday 15th Sept. After reading the pro-
ceedings of the last meeting the supply ordinance was read a third time and
passed.

The Committee resumed its sitting on the Police Ordinance. The
Queen's Advocate presented the amendment to the 37th clause respecting
the whitewashing of houses, which was originally proposed by the Govern-
ment Agent, Kandy.

This excited a long discussion; it being contended on the one hand—that
such powers were necessary to the Police superintendent to secure the pub-
lic against the spread of pestilence and other contagious diseases, which
was of greater importance than all the objections that could be urged
against his having such power. On the other hand it was maintained—that
the powers it proposed to give to the Police superintendent were arbitrary
and prejudicial to the rights and feelings of the community.

On being put to vote, the amendment was lost.—His Excellency having
promised to bring forward a separate ordinance, making provision for the
cleansing of towns in cases of pestilential diseases.

The Council adjourned on Thursday the 21st September.

Thursday 21st September.—After hearing the proceedings of the last
meeting, the Council resolved itself into a Committee for the consideration
of the Jury Ordinance. The Petition against the Ordinance, by the vellalas,
which was presented to the Council at its Session on the 12th of Septem-
ber, was again read; also counter petitions from the Fishers and Moors. Mr.
Stewart was heard as counsel for the vellalas, against the Ordinance. Af-
ter referring to the wise adaptation of the existing Jury Regulations to
the state of castes and classes amongst the people, and their satisfactory
operation in promoting the ends of justice, he adverted to the contemplated
Ordinance, as one tending to abolish existing distinctions and do violence
to the cherished feelings of the community, and urged against it—first the
injury the amalgamation was likely to cause to the social condition, habits
and feelings of the class for whom he appeared as counsel, and secondly
the injury it was likely to cause to the administration of justice. His argu-
ment under the first head, if we rightly understand it, was based chiefly on
assumptions which probably carried conviction to none but the parties in-
terested in his success. Under the second head he contended that the ends
of justice would be defeated, as the Jury when composed of different class-
es, would be prevented by the feelings they held towards each other from
having that deliberate and harmonious consultation which is so important
a feature of the Jury system and so necessary to its success in securing the
ends of justice.

He was followed by Mr Morgan, in opposition, who exposed the evils
of the system in question and denied the injustice which it had been alleg-
ed would be done to the rights and feelings of individuals by the proposed
amalgamation. Mr. Stewart replied to Mr. Morgan. The council fixed the
following Thursday for the second reading of the Ordinance.

The Bill providing for the erection of a suspension bridge over the Tala-
ta Oya, on the lower road from Kandy to Badulla, was read a second time
—and the third reading fixed for the following Thursday.

The Colombo observer has the following remarks on the proceedings of
the natives in relation to the Jury Ordinance: "It is not surprising to find the
names of the old and prejudiced vellalals attached to the Petition in favor of
classification, but the philanthropic mind will be pained to learn that the
junior members who have enjoyed the benefits of the more liberal educa-
tion afforded in the Colony, and have had constant intercourse with Euro-
peans—young men who profess on the maxims of civilization and Christiani-
ty, to lament the existence of the system, have united in the struggle to in-
crease the fetters of caste.—Their principles were unequal to the trial—
the seed has alas! yet fallen only into stony ground."

LAHORE.

Since our last intelligence has been received that Rajah Leena Singh who
took possession of Lahore was murdered by Sirda Leena Singh at a confer-
ence the two had together —The recent melancholy events at Lahore exem-
plify the unhappy condition of Prince and subjects in a Government not
amenable to law.

To Correspondents.—The Communication from "A Christian" does not
seem called for by the circumstances of "A Native Protestant." We are
however glad to learn the Letters of the latter have been read with profit.

அறிவித்தல்.

பிறகிட்டவருஷம் மார்சுத் மீ ௨௮. திகதி அனுப்பின, உாருகம் இலக்கக்கட்டணப்பிரகாரம் மறுபடியும் தனபுத்த கார்த்திகை, மூ. க. திகதி முகணயாக ஆறுமாதத்தவணைவரைக்கும் பச்சிலைப்பள்ளிப்பகுதியின் வெடிவைத்துக் கொல்லப்படும் பாணை ஒவ்வொன்றுக்கு இறைசால், ரூ. ௩. நன்கொடைகொடுக்கப்படுமென்றித்தாலறிவிக்கப்படுகிறது.

யாழ்ப்பாணம், சச்சேரியல், துஆசகம் } E. H. SMEDLEY,
ஆ. ஐப்பகி ம. கசே து } ஏசும.

அறிவித்தல்.

சிலில் இஞ்சினீர்வேலைக்கு இதின்பினூற சொல்லப்படுகிற சாமான்கள் தேள்வையாவிருப்பதால் அவைகளைக்கொடுக்கப்பிரியமுள்ளபெயர்களிடம் புறப்போசல் இந்த மீ. யக. திகதி வரைக்கும் ஏசன்றுத்துரைபவர்கள் வாங்குவாரென்றித்தாலறிவிக்கப்படுகிறது.

பாலைமரம், கூ.—நீளம் அடி, யச.—அகலம் அங்குலம் க.—கணம் அங்குலம் க.

பாலைமரத்திராந்தி, க.—நீளம் அடி, யக.—அகலம் அங்குலம், யஉ.—கணம் அங்குலம், கூ.

சிலாகை ரூ. } நீளம் அடி, யஉ.
சிலாகை ரூ. }

பலாப்பலகை, ரூ.—நீளம் அடி, ஏ.—அகலம் அங்குலம், யஉ.—கணம் அங்குலம், உ.

தளுவிலைக்கல்லு, கூத.—நீளம் அங்குலம், கூ.—அகலம் அங்குலம், கூ.—கணம் அங்குலம், க.

தளுவிலைக்கல்லு, ரூத.—நீளம் அங்குலம், ரூ.—அகலம் அங்குலம், ச.—கணம் அங்குலம், கஜ.

பனைக்கட்டி, உத.

கூடு. அடிநீளம்சரிக்கட்ட மாம்பலகை. நீளம் அடி, கூ.—அகலம் அடி, க — கணம் அங்குலம், ச.

வேம்பு அல்லது பாலைமரம், உய.—நீளம் அடி, கூ.—அகலம் அங்குலம், கூ.—கணம் அங்குலம், கூ. சிலாகை, சா.

கண்ணாம்பு லாஸ்தர், யரூ.

சிலாகை, ரூா.

வேப்பத்திராந்தி, ஏ.—நீளம் அடி, யக.—அகலம் அங்குலம், யரூ.—கணம் அங்குலம், கூ.

வேப்பம்பலகை, ய.—நீளம் அடி, யக.—அகலம் அங்குலம், யச.—கணம் அங்குலம், க.

வேப்பம்பலகை, உ.—நீளம் அடி, யக.—அகலம் அங்குலம், யஉ.—கணம் அங்குலம், உ.

புறப்போசல் இக்கலைப்பாஷியற் கொடுக்காதிருக்கல் ஏற்கப்படுவதில்லை.

யாழ்ப்பாணம், சச்சேரியல், துஆசகம் } E. H. SMEDLEY,
ஆ. கார்த்திகை ம. உதீ. } ஏசும.

NOTICE.

Notice is hereby given that the sale of the following rents for the year 1844, will be held at the Cutchery on Monday the 20th instant.

- Salt rent of the Jaffna District
- Toll rent of the Mallagam road
- Toll rent of the Point Pedro road
- Toll rent of the Savagachery road
- Toll rent of the Sangane road
- Toll rent of the Colombagamo road
- Colombagamo and Kalmoney ferry rent
- Panny Ferry rent
- Araly Ferry rent

Jaffna Cutchery, } E. H. SMEDLEY,
7th Nov. 1844. } Agent.

அறிவித்தல்.

இத்தைக்கொண்டு அறிவிக்கிறதென்னவானால் துஆசசம். ஆண்டின் இதின்பினூற சொல்லப்படுகிற குத்தகைகளை இந்த மாதம், உய. திகதியாகிய திங்கட்கிழமை யாழ்ப்பாணக்கச்சேரியல் லீர்கப்படுமென்றித்தால் அறிவிக்கப்படுகிறது. அதாவது,

- யாழ்ப்பாணம் உப்புக்குத்தகை
- மல்லாகத்து தெருஆயக்குத்தகை
- பருத்தித்துறை தெருஆயக்குத்தகை
- சாவுக்கச்சேரி தெருஆயக்குத்தகை
- சங்காண தெருஆயக்குத்தகை
- கொழும்புத்துறை தெரு ஆயக்குத்தகை
- கொழும்புத்துறையும் கல்முனையும் துறைத்தோணிக்குத்தகை

பண்ணைத்துறை துறைத்தோணிக்குத்தகை
அராலித்துறைதுறைத் தோணிக்குத்தகை

யாழ்ப்பாணம், சச்சேரியல், துஆசகம் } E. H. SMEDLEY,
ஆ. கார்த்திகை ம. உதீ. } ஏசும.

அட்டவணை.—CONTENTS.

வேதிரொழுக்கம்	௨௦௨௧—	Bechi's Instructions, &c.	221—223
	௨௦௨௨	Abbott's Lessons on Morals	ib.
தே நன்னெறி சுவது.	ib.	Mr. Poor's Letters to his late Pupils—No. xii.	ib.
கடிதங்கள்	௨௦௨௧—௨௦௨௨	Communications	224—225
திறிண்துமாரக்கம்	ib.	Rules for the Conduct of a Christian Life	ib.
பத்தக் கட்டணக் கவி	ib.	The Commandments versified	ib.
பஞ்சதந்திரக்கதை	௨௦௨௧	Pancha Tantra Katei	226
பஞ்சாங்ககி	ib.	Panchangam	ib.
புதினங்கள்	௨௦௨௧	Summary of News	227



உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

உ.பு. ச. ௨௨.] துராச உரு. காந்திகம. ௨௨ நேயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, November 23, 1843. [Vol. III. No. 22.]

வேதியரோழக்கம். உயிம். அதிகாரம்.

வேதியரோழக்கத்திற்குறி.
(Persuatives to the Catechist's Office.)

சாம் உக்களுக்குக் குருவாக இயேசுநாதரால் அனுப்பப்பட்ட மையால் மகத்திருக்கிற கடனத்திற்கே இடதல்லாமல் உபதேசஞ் சொல்லிக்கொண்டுதிரியும் உக்களுக்கு அறிவிக்கப் பிரயாசப்பட்டோம். இதுவும்ன்றியே மனிதர் மோட்சத்தையடைவதும் நரகத்திலே விழவும் கீழ்க்க உபதேசித்தொழிவு முடிஞ்சுத் தன்மை யாலானமென்ற மையால் சாம் எவர்க்கும் இரங்கி இயேசுநாதர் அடி யிதிபட்டமுறத்து யீட்காட்சித்த ஆத்தமங்கள் என்மென்றைக்கும் பசாக்கையுமையாகாமலும் நரகத்தில் விழுந்து ஓயாமல் வெந்த கொத்து தங்குப்படைத்த கவாயியைத் தாடினியாமலும் முடிவல்லாத பாக்கியங்களை மோட்சத்திற்கு பெற்று வாழ்வீக்கவேண்டுமென்று ஆசையால் கீழ்க்க குறையிந்தி உக்கே தேவதொழிவு முடிஞ்சுத் தன்மையைக்காட்டி வேதியரோழக்கமென்றிப்பயினை அழுதித்தோம். இனி சாம் அருகினதை எங்கள் அடிக்கடி வாசித்து உக்கமேல் நிற்கும் கடனத்திற்கேவும் எல்லாரையும் ஆண்டவர் திருப்பாதத்திற்கு சேர்க்க ஆசையைத்தவக்களால் இத்திருக் குறையாதபடிக்கு டைக்கவும் அச்ச கடுக்கத்தொடையிரயாசப்பட்டவர்களை. திருச்சபையின்களும் மந்தைக்குப் பிரதான தேவக் கோவலருடிய இயேசுநாதர் ஆத்தமங்களை இரட்சிக்கத் தமது நிவிய சத்தமெல்லாவற்றையும் தீரார். அதின்பின்பு தன் மந்தையானமேய்க்க அவரால் வைக்கப்பட்ட உபதேசிகள் அந்த ஆத்தமங்களைக் கையேற்ற எதுவார்த்தை யை நூலாய்ச் செயலிக்கமாட்டார்கள். இப்படிப்பட்ட உபதேசிகள் எத்தனை உண்டென்று கேட்டால் மந்திரமறிபாத பிண்களும் திருசார் முறக்கொண்டு செய்கடையியாத சனங்களு ம் உபதேசிகளுக்கையறியாத ஐர்களுக்கானே சொல்லத் தொரிய வருமே. உக்கவெல்லாப்புக்கொடுத்த சனங்களை அறியவேண்டிய சந்தியங்களையும் டைக்க வேண்டிய வேத முறைகளையும் அவ்வார்க்கொத்தபடி படிப்பித்திறது உக்கமேலே கடனல்வோ? இதுமேல் முன்னுஞ் சொன்னபடியே இயேசுநாதர் தன் திருச்சபைச் சனங்களை இராயப்பாக்கையெல்லாப்புக்கொடுக்கும் போது கீ என் திருச்சபையிற் நலவகுை கிறப்பாயென்றமும் என்ருகளை மேல்ப்பாசாய்க்கவேண்டும். அப்படியே அவர் மோட்சாச்சியத்தக்கு எழுத்தருளினபோது மற்ற அப்போலதவரையும் சோக்கி எல்லாச்சனங்களுக்கும் படிப்பியுக்கொன்றார். அப்படி அறிசெய்க்கிட சின்னப்பர் ஜீமாத் திருக்கொழுதி ஆண்டவர் காட்சியாகவும் எவர்க்குத் தீர்மையிடவரத்தக்க இயேசுநாதர் காட்சியாகவும் எனே சந்தியமாய்ச் சொல்லுமெறவாதது படிப்பி விடாதே சமயங் கண்டுகொள்ளும் எவர்க்கும் உறுதியைச் சொல்லவும் மன்குடவும் கண்டிக்கவும் செய்வாயென்றார். அப்படியே பல சமயங்களைக் கூடாது திருச்சபை வேதபாசகரெல்லாரும் இத்தக்க கடன்கூண்டென்று ஒருமொழியாக மதாபித்தாரர்கள். இத்தக்க கடன் குருக்களுக்கு முக்கியுக்கொடுத்த சரியே. அதற்கு சனங்களைப் படிப்பிக்கத் தக்கனார் உடாதேபோலுற் நக்கனிடையல் வேதே மனிதரை வைத்துக்கொண்ட அவர்களுக்குக் டைக்கானே. இதைப்பற்றி இத்த இராச்சியத்திற்கு குருக்கள் என்ருத் திரியமாட்டாமையில ஒவ்வொருக்குப்போய் ஒவ்வொருத்தனை விசாரித்துப் படிப்பிக்க அத்தனை உபதேசிகளை நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கீழ்க்குக்குருக்கெடுக்கிறுத்த டைக்கமேற் கொண்டு கொண்டபின்பு சனங்களை அறியவேண்டியதும் செய்யவேண்டியதும் அடிக்கடி படிப்பியாதேபோலும் வேதபாசகரெல்லாருக்கொன்னபடி உக்களுக்குச் சாயான பாயவாருமென்றதற்குச் சந்தேகமில்லை. உபதேசியானவன் அதுதனும் ஒருசந்தியித்தானும் பிச்சை தந்தானுஞ் செய்தபடித்தானும் சனங்களைப் படிப்பித்தாரொழிபக் கையேறமாட்டான். வாயிருக்கெப் போசாதேல்லுபதேசிக்ரு வேதே பாவமில்லாதாயினும் இதுமேல் மந்திரம் நரகத்துக்கு விருவாசெய்திருக்க நிச்சயமாகே. அறிசெய்க்கிட

சின்னப்பருக் தவருச்செய்திருக்க வேதத்துக்காக அடியும் நீசைத யும் பட்டிருக்கத் தன் சரிசுத்தையடக்கி குன்னத்துக்கு அனைத்தீழ்ப்பட்டுத்திரியுக்க மந்திச் சகல புண்ணியங்களில் கொண்டு பழையிருக்க இடதல்லாமல் எம்பாமற் கொரித்திருக்கொருகளை முறையிரு பத்தவே சனங்களுக்கு ஓயாமற் புத்திசொல்லாமற் போனேனெனில் என்க்கே கேடென்றார். இடதல்லாமல் தைக்கவேட்டெனில் உன் எஞ்சித்தெல்லாமல் மெய்யானால் உபதேசிகளுக்கே கையேறவாருண்டோ? சாம் என்ருத்தமத்தைக் கையேற்றியுந்து போதாதோ? இனிப் புறத்தியானை விசாரிக்கக் கடனும் வேண்டாம் உபதேசித்தொழிதும் வேண்டாமென்பார்கள். உபதேசிக்க கையேறவாதரித்தென்பது உன்னதானே. அதிலும் அத்தனை எச்சரிக்கையும் அத்தனை உபாயமும் இதிலே சொல்லிக்காட்டினோம். ஆகிலும் இதிலும் என்ரு உபதேசித்தொழிவு வேண்டாமென்பது பசாசினால் வந்த மயக்கத்தானே. வழிதப்பிப் போலுயென்று செய்வறிவைக்காட்டினுற் பயணத்தவர்க்கு திறும்புயாயே. தப்பின வழியை விட்டுக் காட்டின செய்வழியிற் கருக்காய்க்கத்த சாம் சொன்ன இத்த இடத்துக்குச் சேரப்பிரயாசப்படுவாயோ? கீயும் உபதேசித்தொழிவு என்ருய்ச் செய்யாமல் வழிதப்பினது கண்டதினும் அதை விட்டுப் பின்வாங்குவது கல்லதல்ல. இதிலே காட்டின செய்வழியில் ஆண்டவருதவியார் தமது உபதேசிக்ரு டைக்கவும் இனி வழி தப்பாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிருக்கவும் துணியதே குறமும். மந்திப்படி உன்ருத்தமக் கொடுமென்றஞ்சியல்லோ இத்தத்தொழிவுக் கைவிடவேண்டுமென்றும் கல்லதானே. ஆகிலும் மற்றவர்க்குக் கையேற்ற ஆசையிருக்கையில் இத்த அச்சமுண்டாகி எல்லாரும் பின்வாங்கினுற் பழைய உபதேசி செய்ததைக் கண்டு இனி ஒருவரும் உபதேசியாகச் சம்மதிக்கமாட்டார்கள். அப்போது விசாரிப்பில்லாமற் சனங்களைக் கொட்டுமோசம்போலும் இத்தக்க கணக்கு ஆண்டவர் உக்கையொழிய ஆரைக்கேட்பாரா? உக்கள் வீண்சத்தினும் மற்றவர்கள் நரகத்துக்குப் போக கீழ்க்க மாத்திரம் மோட்சத்தை அடைவர்க்கென்றருக்கிறீர்களோ? இத்தகு சாம் இதில் எழுதித்தந்த ஆறும் அதிகாரம் பார்க்கக்கடவோன். சாம் இதிலேமுதனதை வாசித்தருக்கவது கல்லதாயினும் அச்சத்தார் பின்வாங்காமல் ஆண்டவர் உதவியைக்கொண்டு இனிச் சாகிறகாலத்தில் அஞ்சாதபடிக்கு டைக்கத் துணியது சிபாயும். அச்சத்தாக்கு மாத்திரம் இடக்கொடும் இத்தத் தொழிவு என்ரு முடித்தால் உக்களுக்கு வரும் மட்டில்லாத வரிசைபாக்கியங் களை ஆசையாய் மனமலாந்து உறுதியாய்த் துணியத் தேவையிலுமோ? பின்னையும் ஆண்டவர் சாயலாக உண்டாக்கப்பட்ட ஆத்தமங்களை இயேசுநாதர் இரத்தத்தினுற் கருவப்பட்டு ஆத்தமங்களை பசாக்கையுமையாட்டு முடியாததால் வேகாமல் வெந்த சாகாமற் செத்து யீட்சியிந்தி ஆதவலிந்தி எரி திரகத்திற்கு பாடுபட விருவதைக்கண்டு சற்றுக்களும் இரக்கம் வராதோ? அது தினங் காற்றமுக்கத்தினினைக் விருவதுபோல எண்ணப்படாத ஆத்தமங்களை அறியாத நரகத்திலே வேல விருவதைக்கண்டு நாம் கசாமல் வீட்டிலேயிருக்க மனம்போறுக்குமோ? இயோ! உபதேசிகள் செய்யவேண்டியதைக் குறையிந்திச் செய்தால் நரகத்தில் வெந்து பராபரணத் தாடினத்துக்கொண்டிருக்கிற ஆத்தமங்களை உக்களுக்கு அடெல்லாததையும் தந்தவர் உக்களை இரட்சிக்கிறவர். உக்களுக்கு வேண்டிய அடியும் மிதியும்பட்டமுறத்தவர். உக்களுக்குகூடுதனம் மட்டில்லாத சகாயங்களைச்செய்ப்பவர். இப்படிப்பட்ட கவாயியே நரகத்திற்கு தாடினிக்கப்பட்டவர். இது அறித்து உக்களாலியன்றமாத்திரம் அவருக்கித்தத் தாடினம் வராமல் வராதும் கோட்சத்திற்கு அறிக்கப்படும்க்குப்பிரயாசப்பட்டத்தேவையிலுமோ? அவர் உக்களைக் கையேற்றப்பட்டதற்கு கீழ்க்க இத்தொழிவினாற் படவேண்டியதெத்தனை? இம்மாதத்திரம் உக்களுக்கு வேண்டிய இவ்வையிலறைபுண்டிறத்த கவாயிக்குக் கைமாருக்கச் செய்யவேண்டாமோ தம்பியாரே. அறிசெய்க்கிட சின்னப்பர் சொன்னபடியே சாம் இதைக் கண்ணீர்விட்டுருகி

எழுதிகிறேன். உபதேசிக்கிறதொழிவின் மாட்சியை ஒரு கண்ணாற் பார்த்து மற்ருருகண்ணால் உங்கள் நட்சைசையைப்பார்த்தில் கொ ந்தழாதிருக்க வல்லவருண்டோ? உபதேசிகள் எரெனில் இயேசு நாதரானதுப்பட்ட அப்போஸ்தலர் தாமே. மனிதரைக் க ரையேற்ற அவர் தமக்குதவியாகத் தெரிந்த துணைவர்தாமே. இ யேசுநாதர் கித்தின திவ்வியரத்தத்தை உங்கள் கையிப்பைத்து உ ட்கனாலானுதினம் பலனைக்கொள்ளவிரும்புகிறார். உங்களால் எங்கு க் தமது தேவ நாமம் விளங்கி வணங்கப்படவும் உங்களாற்பகை யெல்லாநீர்ந்து தமது ராட்சியம்வந்து வழங்கவும் உங்களாற் ப ரமண்டலத்தின்போலப் பூமியிலேயுந் தமது கித்தத்தை மறுப் பாரின்று அதற்கெல்லாருங் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவும் உங்களால் ல்லோ இடெல்லாமாருமென்றிருக்கிறார். நீங்களல்லோ சுவசேஷி த்திற் சொன்னபடி ஆண்டவர் மோட்சத்திற் சோடித்த முடியா த பேரின்பவிரும்புத்துக்கொண்டவரையே போய்விட அனுப் பப்பட்டவர்கள் கீங்கனல்லோ? அதிலே சொன்னபடி ஆண்டவர் பொக்கிஷத்தைக் கைக்கொண்டு போய் அதை வந்திக்க அனு ப்பப்பட்டவர்கள் கீங்கனல்லோ? ஏசுக்கியெல் சொன்னபடி ஆ ண்டவர் வீட்டுச்சனங்களுக்குத் துங்காத காவலாக வைக்கப்பெ ட்டவர்கள் இயேசுநாதருக்கொருபுடையானாகத் தெரிந்துகொ ள்ளப்பட்ட திருச்சபை யிவென்புள் ஒரு தாயாக உங்களைப் பெ ற்றுவளர்த்துப் பெரும் பெருமையுமுடையவர்களாகச் செய்தி ன்பு ந்த பகையாய் அஞ்ஞானத்தை வெட்டுகித்தித் தானெ ட்கும் பரமியி வளங்கவும் தனக்கு அனுதினம் புத்தாய்ப் பிள்ளை களவின் நி உண்டாடி எங்கும் புத்தாய்ப்படவும் தன் செங்கோள் மையை உலகிலெங்கும் கீட்டித் தாய் பகையின்று யானவும் இடெ ல்லாம் உங்களாலாகவேண்டுமென்று உங்கள் உபதேசிகளாக லதாயித்தவல்லோ? ஒவ்வொருவர்க்குக் காவலாக நிற்றலுச் சம்ம னகைகள் தாங்கள் பிரயாசப்பட்டுக் காக்கும் ஆத்திமங்கனெல்லா ம் உங்களை கரையேறவேண்டுமென்று பார்த்திருக்கிறார்களல் லோ? மோட்சவாசிகளெல்லாரும் உங்களால் மோட்சம் நிறைந் த தங்களுக்கு அவ்கே துணைகள் மிகுதியாகப் பேரின்பமுமிகுமெ ன்று நம்பியிருக்கிறார்களல்லோ? கீங்கனாவெனில் உங்கள் சகத் தைப்பற்றிச் சொம்பலவிடமாட்டாமல் இடெல்லாம் வினாகச்செ ய்து இயேசுநாதரானபடித் திருச்சபைக்கருத்தும் சம்மனகைக் கிணவும் மோட்சவாசிகள் நம்பிக்கையும் மறுத்து கீங்கனும் நரகத் துக்குப்போகக் கூசாமலிருக்கிறதென்ன? உங்கள் சொம்பலினால் என்னப்படாத ஆத்திமங்கள் நரகத்தில் விழுந்துவேவ இயேசு நாதர் கித்தின இரத்தம் தெருவினெங்கும் கித்தையாக மிதிக்கப்ப ட்டு அவர் பட்டபாடுவெல்லாம் பலனில்லாமலிருக்கத் திருச்சபை னாதோறுமென்கி மெய்யச் சம்மனகைகள் ஆறாமலானதுவென்கி நொந் து உங்களுக்கு நல்லதென்றோ? கருகறுப்போடுங்கள் தேவ தொ ழிலை முடிக்கத் துணியமாட்டீர்கள். எல்லாருக்கும் 'நடுத்திரீக்க' இ டேசுநாதருக்குத்தனி உலகெல்லாமறிந் அடிவளவன் கணக்கெல் லாம் வகுப்பறுத்திரிந்திருக்கெல்லாம் நரகத்தில் விழுந்தபல் ரே சிறி இவர்களுபதேசியாயிருந்து எங்களுக்கான சயயத்திது றுதிசொல்லாணையாற் கெட்டோமென்று பழியைக்கேட்கச் சம்ம னகைகள் வந்து தங்களுக்கொப்புக்கொடுத்திருந்த பலவாத்துமங்க ளிவர்கள் சொம்பலினால் நரகத்துக்கு விழுந்துதென்று பழியைக்கே ட்கத்திருச்சபையெல்லாம் இவர்களால் நித்தைப்பட்டோமென்று பழியைக்கேட்க இயேசுநாதர் திவ்வியரத்தத்தானே இவர்களைற் ப லனில்லாததானென்று பழியைக்கேட்கச் சொம்பலாய்க் கிடந்த உபதேசிகள் இதுக்கெல்லாமொல்லத்தரும்மறுமொழியுண்டோ? இ டுயர்! தங்களால் நரகத்தில் விழுந்தபேர்களுடே தாங்களும் வி டுயர்! துமுடியாதகாலத்து அவர்களைற் கடிபடிபுதை பித்தைப்பட்டுப் படுமாக்கினசொல்லுச் தன்மையல்ல. அன்று பாயின்றுப் பிரதாயிக்கத்தக்கவர்கள் தந்தொழல் குறைவின்று நிறைவேற்றின உபதேசிகளல்லோ? அவர்களே தங்கள் வார்த்தைகேட்க மாட்டா த பாலிகள் மேலே சாட்சியாக நிற்பார்கள். நங்களை பகலும் இரவுமாகத் திரிந்து தாங்களறியவேண்டியதையும் தெனியக்கா ட்டுளும். அவர்கள் பாவத்தில் விழாமுன்னே நாங்கள் நயபய ன்சொல்லி விழுவாரைத்தாங்கிப் பிரயாசப்பட்டோம். தாங்கி ன கையை உதறி விழுந்தபின்னும் போய் விழுவாரைத்தாக்க உ றுதிசைச் சொன்னும். தாக்கினவனை புதைத்தாற்போலச் சொ ன் நியாயங்களை மறுத்தவர்கள் எங்குத் தன்னத்தன்னச் சவி யாமற்போய்க் கண்டிக்கவும் மன்றாடவுகு செய்தோம். தாங்க னே தங்களால் வலியக்கெட்டார்களென்று நல்ல உபதேசிகள் அ

ன்று தியோர்க்கமேலே சாட்சிசொல்வார்கள். தங்கள் வார்த் தை கேட்டு நடந்த நல்லவரேவென்றால் கூட மோட்சத்திற் செ ற்ந்து நீங்கள் சொன்ன உறுதிகளானும் பட்ட பிரயாசத்தாலும் இடென நாங்களும் முடியாத பேரின்பத்தை முடிவின் பியனுலிக் கச்சேர்ந்தோமென்றவர்கள் நல்ல உபதேசிகளை வணங்கிச் சூழ் துவாச் சம்மனகைகள் புத்தாய்ப்பாடி முன்னம் மோட்சராட்சிபத் திற் புத்தாய் இயேசுநாதரார் பெறும் விசேஷ வரிசைத்தொகுதி கிண்குந் தன்மையல்ல. சொன்ன கொடியநாள் எராமுன்னே அந்த ஆக்கிணக்கருகி இந்த வரிசைக் காணப்பட்டுக் காட்டின ஒருக்கத்தின்படியே நாலுநாள் வரகுத்தி எக்கத் துணியாதிருப்பீ ர்களோ? ஆகையால் உங்களுக்கெல்லாம் அந்ரெய்சிஷ்டராயப் பர் முறையிருப்பதைத்தாம் அதிகாரத்திரண்டாம் வசனக் தவக் கி எழுதினதைக்காட்டி இக்கே நாத் சொன்ன உறுதிகளை முடிப் போம். அதாவது உங்கள் கையிலொப்புக்கொடுத்து ஆண்டவர் மத்தையாடுகளை மேபக்கக் கட்டீர்கள். புத்தாய் புத்தைட்டாய த்தினுற் செய்யாமல் ஆண்டவர் திருமுக்கத்தைப்பாத்து மனம் பொருத்திச் செய்வீர்கள். பிற்பொருளானசையில்லாமலும் பிறர் மேலே யானவேண்டுமென்றே அகங்கா மில்லாமலும் அந்ரெயி யிற் பூய் நிபாய் நிக்கான முன்னடந்து காட்டின மோட்சவழியை ப் பின்பு பவாயிருக்காட்டி மற்றுபவார்க்குக் தரும் மாத்திரையா க நிற்றீர்கள். அப்போது திவ்வகை ஞானவிடைபார்க்கெல்லாம் பிரதான தேவ கோவலனாகிய இயேசுநாதர் நடுத்திரீக்கத் தோன் றுமளவில் கீங்கனே ஆடியாத பாய்கிய மோட்சத்தின் முடிபைப் பெற்றுப்போவீர்களுக்கும்.

இப்படியே யாகும்படிக்கு நமக்கு இதை எழுதத் துணியும் உ தவியுந் தத்தவரும் உங்கள் உபதேசிகளாக லதாயித்தவருமா ய் உங்கள் தொழுகைச்செய்ய இப்படிவெனில் மனிதருகப் பிறத்தவ ருமாய் எல்லாரையும் கையேற்றி அடி மிதிப்பட்டுச் சிதுவையில ரையுண்டு இறத்தபரம கத்தராய் இயேசுநாதர் திருப்பாதத்தி ல் விழுந்து மன்றாட வணங்குகிறீர்கள்.

ABRIDGEMENT OF GOOD'S BOOK OF NATURE.
PART II.] On Legible Language. [CHAP. XI.
 Continued from page 214.

11. *Picture-writing* can only express embodied forms, things so called; it could not express pure mental conceptions, abstract ideas, and such properties of bodies as are not submitted to the eye; as, wisdom, power, benevolence, genius, length, breadth, hardness, softness, sound, taste, smell, and so on.
12. Our next attempt, therefore, would be to remedy this deficiency; and the common consent of mankind in ascribing peculiar internal qualities and virtues to peculiar external forms, would enable us to lay hold of such forms to express the virtues and qualities themselves. Thus the figure of a circle might be made to signify a year: that of a hatchet, separation, or division; an eye might represent watchfulness; a harrow might represent a ploughed field; a rose-bud might stand for odor, and a bale of goods for commerce.
13. By the same principle, compound ideas might be expressed by a combination of characters; the figure of a *man* in the midst of a square, which should signify an *inclosure*, might denote a *prisoner*, the union of two pictures, one representing a *mouth*, and the other *gold*, might signify *eloquence*. This kind of mixed characters is called *allegorical* or *emblematic* writings.
14. Legible language would now be much improved, but still it would require great labor to write it. The next object would be to abridge this labor. Instead of drawing the whole figure of a *man* to express his ideas, it might be signified by the legs alone, as a simple acute angle, which is the written character for a man in the Chinese tongue; the whole figure is supposed to have been, at first, employed.
15. In like manner, the *hand* formerly represented by a perfect drawing of the organ, might be contracted. Ingenuity set to work, would soon find a way to express the auxiliary parts of speech; prepositions might be expressed by some simple mark, whose precise meaning would be known by its relative situation.
16. In this manner, picture-characters, or images of things, would insensibly become converted into arbitrary characters, which, to those acquainted with the meaning of the different marks, would answer the purpose as well, and would have an incalculable advantage in the facility of writing them.
17. We have now reached the utmost pitch of perfection which the le-

gible language of things is, perhaps, capable of attaining. It would be a very tedious process. If a distinct character were to be employed to represent every distinct idea, the number of distinct characters would be almost infinite; if a few distinct or simple characters only were to be made use of to represent such ideas as are most common, and the rest were to be expressed by combinations of these, though the number of distinct characters would be in some degree diminished, the memory would still have a difficult task to retain them; and the combinations would, in a thousand instances, be embarrassing and intricate.

18. Under this pressure of evils, there can be no doubt that a contemplative mind, in whatever part of the world placed, would soon begin to reflect on the possibility of making characters to signify sounds or words, rather than images or things. It would be perceived that the distinct articulate sounds in any or in every language are not many, and in every language are the same, or nearly so.

19. It has been stated, in a former chapter, that the alphabetic marks or characters need not be more than from twenty to thirty, in order to express every simple sound which the human voice is capable of uttering. By combining these alphabetic characters, every separate word, or intermixture of sounds, might be given, till a written language would be formed, addressed to the ear, instead of to the eye, symbolical of oral language, and possessing the whole of its accuracy and precision.

20. I have drawn a sketch of what would be the case provided mankind were, at this moment, to be deprived by a miracle of all legible language, and reduced to the state in which we may conceive the world to have existed in its earlier ages. The art of writing would commence with pictures or marks of things addressed to the eye, and after passing through various stages of improvement, would finish in letters, or marks of words addressed to the ear.

(Translation of the above.)

கூட்டுள்பவர்செய்த பிரபஞ்சநூல்.

யச. அங்காரம்.—2. பததி.

அட்சரம் வினங்கி நீற்குக் தொனியைப் பற்றி.

உாமுடும். பக்கத்தினின்று.

யக. எழுதிக்காட்டும் பட எழுத்தானது, பல உறுகனொன்று ய்த் திரண்டு சேர்ந்த வடிவத்தை அல்லது அப்பெயர்களுடைய பொருள் கணமாத்திரம் விளக்குகின்றதேயன்றிச் சத்தாங்கமடையுமாயான யோசனைகளையும், கருத்துப் பொருள்களையும், பஞ்சேந்திரியங்களில் ஒன்றாகிய கண்ணினது ருபத்துக்குத் தோற்றாத உறுபாடிவட்சணங்களாகிய அறிவு, கருவி, அருள், புத்தி, கீனம், அகலம், கனம், யிருது, சப்தம், கலை, கந்தம் முதலானவைகளை விளக்கமாட்டாது.

யஉ. ஆகையால், நாம் இவ்வீத குறைவுகளை நிறைவுபண்ணப் பிரயோஜனப்பட்டுவண்டியது. ஊரடங்கும வாசம்பண்ணும் மனிதர் யாதொரு பிணக்குமின்றி இன்னவின்ன உள்ளான இலட்சணங்களும் நிருபாகங்களும் இன்னவின்ன டமுப்பான வடிவங்களுக்காகுமெனச் சொல்லுகிற நியாயத்தை ஆதாரமாய்க்கொண்டு இன்னவின்ன வடிவங்கள் இன்னவின்ன இலட்சண நிருபாகங்களுக்குமெனப் பிரயோகித்து வருகிறோம். உதாரணமாக, ஒரு சக்கரத்தை எழுதி அத்தை ஒரு வருடமென்றும், ஒரு கைக்கொடரி மாதிரியான ஒரு சித்திரத்தை எழுதி அது யிரிவினைபயும், பகையைபுக்காட்டும் படமென்றும், குப்பைவாரியென்றும் ஆயுத்தத்தைக் காட்டும் படத்தை எழுதி அது உழுத வயலுக் காட்டும் படமென்றும், கண்ணிக் காட்டுஞ் சித்திரத்தை எழுதினால் அது உற்சாகத்துடன் விழிப்பாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றோம், நெசைப் பூவின்னது அரும்பு மாதிரியானவடிவத்தை எழுதினால் அது பரிடான கைத்தத்தைக் காட்டுகின்றோம் சார்சுச் சிற்ப யாதிரி எழுதினால் அது கச்சவடத்தைக் காட்டுகின்றோம் எல்லாருக்குத் தெரியும்.

யக. இத்தியாயத்தைக்கொண்டுதானேயுடைய பொருள்களையும் எழுத்துப் புணர்ச்சியினால் வெளிப்படுத்துகிறோம். நான்சதுரமான ஒருவடிவத்துக்குள்ளொரு மனிதனைச் சித்திரித்தால் அது அவன் சிறைச்சாலைவில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறுமென்பதைக் காட்டும். இரண்டுபடம் ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்ந்ததாயிருக்கவெழுதி அதில் ஒன்று வரையும், மற்றது பொன் மயத்தைபுக் காட்டுவதுண்டாகுமே, அப்படம் சகலரையும்ருட்டத்தக்க மதுரமான பேச்சைப் பேசுத்தக்க ஆனென்பதையே காட்டும். இப்படிக்கட்டுக்கூட்டாய்எழுதினால் அதற்குடலவ்கூரவுருவகையமையென்றுபேர்,

யச. அட்சரம் வினங்கி நீற்குக் தொனியைத் தற்காலத்திற் றேர்ச்சிபண்ணிக்கொள்ளக் கூடியதாயிருந்தாலும் அத்தை எழுதிக்கொள்வது யிகவும் பிரயாசம். ஆகையால் நாம் இப்பிரயாசத்தைக்குறைக்க வழிபார்க்கவேண்டியது. ஒருமனிதனுடைய முழுக்கருத்தைபும் வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு அவனுடைய முழு ரூபத்தை யுஞ் சித்திரிக்கிறதை விட்டு அவனுடைய கலை மாதிரிஞ் சினைருடையபொங்காய்ச் சித்திரித்தால்வினங்கிப்போம். சினர் முற்காலத்தில் நுமு உரூபத்தையும் எழுதினார்களென்றுத்தேசமாகின்றது.

யடு. இவ்வண்ணமாய் ஒருவனுடைய கையைமாத்திரஞ் சித்திரித்து அவனுடைய முழுக்கருத்தைபுக் கருக்கிக் காட்டலாம். கூரிய விவகமானது, பேச்சுக்குப்பயோகமான கருவினை வெளிப்படுத்துகிறதற்குச் சிசிரம் வழியைக் கண்டுபிடிக்கும். சில அந்ருதியின் காரணமாக முன்னினை மொழிகளையும் வெளிப்படுத்தலாம் அவைசனின் கிச்சயார்த்தமில்லவின்னெதெம் மவைகளிருக்கும். இராமனைத்தின் வழியாக அறிந்துகொள்ளலாம்.

யஉ. இவ்வண்ணமாய், பட அட்சரங்களை அல்லது பொருள்களின் சித்திரங்களைப் படிப்படியாய்ச் சருக்கித்தான் தான் நினைத்த எழுத்துக்களாக்கிக்கொள்ளலாம். இன்னவின்ன அறிஞரிகளின்னவின்ன செயலை அல்லது பொருளைக் காட்டுகின்றென்பதை அறிந்தவர்களுக்கு அவிவெழுத்துக்கள் உபயோகமாயிருக்கின்றதுமன்றி அத்தை அவர்கள் பிரயாசமில்லாமல் எழுதிக்கொள்ளுவார்களால் அவைகளினால் அவர்களுக்குப் பிரயோசனமுண்டாயிருக்கும்.

யஉ. பொருள்களைக் காட்டும் அட்சரம் வினங்கிநீற்குக் தொனிகள் அடையக்கூடிய பூரணமில்வனவுதானெனக் கண்டோம். ஒவ்வொரு கருத்தையும் அல்லது எண்ணத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறதற்கொவ்வொரு அட்சரம் பிரயோகித்து வரவேண்டுமெனாலும், யின்னை அனந்தத்துக்கதிகமான அட்சரங்கள் வேண்டியதாய் வருமே. கொஞ்சத்தனித்த எழுத்தை மாதிரிமலைத்துக்கொண்டு அவைகளின் துணைக் காரணமாய் எங்குஞ் சாதாரணமான கருத்தை அல்லது எண்ணத்தை மாதிரிமலைக் காட்டும்படி பிரயோகித்து, மற்றவை கருத்துக்களை அல்லது எண்ணங்களை இவ்வட்சரங்களின் புணர்ச்சியின் மூலமாய் வெளிப்படுத்தும்பொழுது அட்சரங்களிற் சற்றே குறைவுண்டாகுமென்று அவைகளைத்தையும் மறத்து பொகாமல் நினைத்துக்கொண்டிருப்பது அதிகம் பிரயாசம். ஆகிலுமவ்வட்சரங்களைப் புணர்ச்சி செய்வது வெகு தொந்தரையும் இலாசடியுமாயிருக்கும்.

யஉ. இப்படிப்பட்ட தொந்தரவிருக்கிறதினாலே, சந்தேகமின்றி ஒரு ஆழிய சிந்தையுள்ளவன் பூயிபவெத்தசையில் வாழ்ந்தாலும் பொருள்களையும் அல்லது வடிவங்களையுமவனுண்டுபண்ணுகிறதைப்பார்க்கினும், சத்தத்தை அல்லது பதங்களை அருத்தமாகக்கொள்ளும் அட்சரங்களை உண்டுபண்ணுவது பிரயாசமல்லவென்பதைப்பற்றி உயிந்துணர் ஆரம்பிப்பானேயன்றி மற்றுமபடியல்ல. யாதொரு பாணியினும் அல்லது ஒவ்வொரு பாணியினுமுள்ள திர்க்கவோசையான சப்தங்கள் அனைமல்லவென்று ஒவ்வொரு பாணியும் ஒன்றென்றும் அல்லது ஒரே மாதிரி பென்றும் க்ரமித்துக்கொள்ளவேண்டியது.

யக. மனிதன் இடக்கூடிய ஒவ்வொரு சப்தத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறதற்கு அரிவரி அல்லது நெடுங்கண்ணெடில் இருபது அல்லது முப்பது அட்சரங்களுக்கு மேலே வைத்துப் பிரயோகித்து வருவது அவசரமில்லையென்று மேலே அதிகாரமொன்றிற் காட்டினோம். இத்தெடுங்கண்ணெடுகளை ஒன்றுடனொன்று புணரச் செய்வதினாலொவ்வொரு தனித்தனியான வார்த்தை அல்லது கட்டுக்கூட்டானசப்தங்களுண்டாகவேண்டியது. அப்போது கட்டபுலணாரவெழுதும் பாணைக்குப்பதிலாகச் செவிப்புலணாரவெழுதும் பாணை அதிக நுட்பமாயுக் திப்பமாயுண்டாகும்.

யஉ. இத்த நியிஷத்திலே ஒரு அற்புதமூலமாக அட்சரம் விளங்கிப்பாணை எல்லாம் எங்களை விட்டுப்பெட்டு முற்காலத்தில் உலகத்தாரிருந்த மாதிரி நான்குமையுடனொன்று நினைத்துக்கொள்வதுண்டாகுமே, காரியமெப்படியானும்; எப்படியானுமேயானும், கட்டபுலணாரந்து காணப் படக்கூறுயிரிசுக்குத் தொடங்கிவிடும். அவ்வறிஞரிகள் வரவரத் தெற்றத்தொள்ளக்கொள்ளச் செவிப்புலணாரவெழுதும் எழுத்துக்களும் அட்சரங்களும் உண்டாமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

MR. POOR'S LETTERS TO HIS LATE PUPILS. No. XIII.

Subject of the last letter continued.

MY YOUNG FRIENDS,

On looking at the twenty fifth Report of the American Education Society, I find that in the course of the year preceding, the Society rendered pecuniary assistance to eight hundred and ten young men in the three stages of their education; that the income of the Society for the year, was 63,113 Spanish Dollars, 58 cents; that the amount refunded in the course of the year by beneficiaries who had completed their course of study, was 6,633 Spanish dols. and 30 cents; that the earnings, for that year, of the beneficiaries then under the patronage of the Society, amounted to 21,739 Spanish dollars 51 cents. This sum was earned principally by school keeping in vacation, and by other productive labors, in hours of recreation, in term time. The ingenuity of those who are thrown upon their own resources in obtaining an education, is put to a very profitable test. The course of manual labor and industry to which they resort, to procure the requisite funds for board and tuition, forms no unimportant part of their education. Such a course of labor is highly favorable to physical, intellectual and moral culture. Its tendency is to bring into exercise the powers of the whole man; to produce a sound mind in a sound body, and thus to prepare the individual for future labors and exploits.

The twenty fifth Report, to which I have alluded, contains a summary of the doings of the Society for a quarter of a century, the period of its existence. From that summary it appears, that funds have been raised to the amount of eight lacs, and sixty six thousand Spanish dols; that the whole number of young men aided by the Society, is three thousand three hundred and eighty nine; that about one half of this number had completed their studies and entered upon the duties of the sacred office, of whom sixty six had enlisted in the service of Foreign Missions and have been sent to the four quarters of the globe.

The whole number of ordained ministers sent forth by the American Board of Commissioners for Foreign Missions from the commencement of their operations to the period of the twenty fifth Report of the American Education Society, is one hundred and fifteen.

We have now the requisite data before us, for meeting, in one important point of view, the charge brought against the conductors of Foreign Missions of draining the country of its ministers. On balancing this account it appears, that while the Board have sent abroad one hundred and fifteen ministers of the Gospel, a single Society, which is unquestionably the offspring of the Foreign Missionary spirit, has already presented to the churches, to the country, and to the world a thoroughly educated corps of sixteen hundred strong, and have in a course of training upwards of two thousand more.

But this gives but a partial view of the income arising from the outlay in the cause of benevolence. That same spirit, which gave rise to the American Education Society, gave an impulse to the public mind, which resulted in the establishment of numerous institutions of different grades with direct reference to the two fold object of meeting the growing demands for Christian teachers in our own country, and for furnishing Missionaries for foreign service.

In proof of this, a single fact must suffice. Since the formation of the American Board of Commissioners thirty five Theological Seminaries have been formed in the several states of the American Union. In the year 1842, 32 of these Seminaries contained one thousand and ninety students. I have not now at hand the means of ascertaining the number of Academies and Colleges established simultaneously with these thirty five Theological Seminaries; but we may suppose from the nature of the case that they were in due proportion. But you will perhaps think that the Americans are quite over-doing the matter of raising up Padres. I could wish that they were deserving of such an honor; but this is far from being the case. A pastor in America has ample employment, who has the cure of one thousand souls. The population of the United States, as appears from the last census, is in round numbers 17,000,000. Now if you will use your Arithmetic, which I trust you have not wholly forgotten, you will perceive that 17,000 pastors would be but a moderate supply for the country. But the Education Society has by a quarter of a century's effort, brought forward but about one-fifth of this number. For the last ten years the increase of population in the United States has been on an average, a little more than 400,000 a year. The mere increase of population, therefore, requires an annual increase of four hundred ministers, i. e. more than one per day. Hence, notwithstanding the extraordinary efforts of the churches, there is still a deficiency of suitably educated ministers for meeting the demands of the country. But if there be now a deficiency, how disastrous and alarming must have been the state of the country, in the absence of those extraordinary and systematic efforts of which I have been speaking. We should then have had an illustration of the other part of the divine maxim that 'there is that withholdeth more than is meet and it tendeth to poverty.'

In speaking of the American Education Society, I have particularly noticed the principle of refunding by the beneficiaries what they had received as a loan. On looking over the Reports of the Society, I perceive that the mere refunding of money is but a part of the returns which have been made by beneficiaries. As an appropriate expression of obligation to their benefactors and of interest in the institution which has raised them to their present standing, not a few of them have become permanent contributors to the funds of the Society, able advocates of its interests, and efficient assistants to indigent youths of fair promise by introducing them to the notice and patronage of the Society.

In all this, the Society, having obeyed the command of their Lord, have rich experience of the promise annexed: "Give, and it shall be given unto you; good measure pressed down, shaken together and running over shall men give into your bosom." This command and promise are no less applicable to individuals than to National Societies.

Villipally, Nov. 21st 1848.

D. Poor.

Principles of English Grammar.

BY WILLIAM LENNIE.

OF RELATIVE PRONOUNS

A Relative Pronoun is a word that relates to a noun or pronoun before it, called the antecedent, as, The master who taught us, &c. *

The simple relatives are who, which, and that; they are alike in both numbers; thus,

Nom. Who Poss. Whose Obj. Whom

Who is applied to Persons; as, The boy who†.

Which is applied to inferior animals, and things without life; as, The dog which barks; the book which was lost.

That is often used instead of who or which; as, The boy that reads; the book that was lost.

What is a compound relative, including both the relative and the antecedent; as, This is what I wanted; that is, the thing which I wanted.

OBSERVATIONS.

In asking questions who, which, and what are all called interrogatives; as, Who said that? What did he do? K. p. 86. Note.

The relative is always of the same number and person with its antecedent, but not always in the same case.

Which has properly no possessive case of its own. The objective with of before it supplies its place. Our best writers, however, now use whose as the possessive of which; as, "A religion whose origin is divine." BLAIR.

*The relative sometimes refers to a whole clause as its antecedent; as, The bill was rejected by the Lords, which excited no small degree of jealousy and discontent; that is, which thing or circumstance, excited, &c.

† Who is applied to inferior animals, when they are represented as speaking and acting like rational beings.

‡ What and which are sometimes used as adjectives; as, "I know not by what fatality the adversaries of the motion are impelled," &c.—Which things are an allegory. Which here is equal to these.

Whoever, whosoever, and whoso are compound relatives equal to He who, or The person that.

Whatever, whatsoever, with whichever and whichever are sometimes adjectives, and combine with nouns; and sometimes compound relatives equal to that which.—These compounds, however, particularly whoso, are now generally avoided. Whatever and whoever are most used.

வி. வென்னில என்ற தரை திங்கிலிற் செப்ப
இலக்கணச்சாரம்.

சொல்லத்காரம்.

பிறிதுச்சொல்லியல்—சம்பந்தப்பிறிது.

சம்பந்தப்பிறிதென்பது முன்மொழியென்பப்பட்டுத் தனக்கு முன்னிற்கும் பெயருக்கேனும் பிறித்கேனும் சம்பந்தமாயிருக்கும் ஓர் சொல்லாம். சம்பந்தப்படுத்த உபாத்தியாயர், எ—வ.† தன்ச்சம்பந்தப்பிறிதுகளை who, which, and that. இவைகள் இரண்டென்குக்கும் பொருளாம்.

பெயர். who உடை. whose செப்ப. whom

Who என்பது மனிதருக்குப் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது. The boy who† (reads) வாங்க்கற பைபென்கென்பது போல.

Which என்பது விலக்குசாதிக்குக்கும் உயிரில்லாத பொருளுக்கும் பிரயோகிக்கப்படும. குரைக்கின்ற காய்; காலுமற்சொன்புத்தகம், எ—வ.

That என்பது பெரும்பாலும் who அல்லது which என்பதற்குப் பதிலாகப் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது. வாக்கிக்கற பையன், காலுமற்சொன்புத்தகம், எ—வ.

What என்பது சம்பந்தப்பிறிதையும் அதன் முன்மொழியையுமடக்கும் ஓர் தொடர்நிலைச் சம்பந்தப்பிறிதாய்த்; எனக்கு வேண்டியதாயிருந்ததுதான், எ—வ. (அதாவது) எனக்குவேண்டியதாயிருந்த அந்தப் பொருளென்ற பயமும்.

புறனடை.

வீணுப்போது who, which, what என்பவைகள் வீணுப்பிறிதென்கென்ற சொல்லப்படுகின்றன. அதைச் சொன்னதாய்? அவனென்ற செய்தாய்? எ—வ.

சம்பந்தப்பிறிதானது எண்ணினும் இடத்தினும் பாலினும் எப்போதும் தன் முன் மொழியையொத்திருக்கும். குணம் எப்போதும் ஒரே வேற்றமைப்பாயிராது.

Which என்பதற்கு முறைமையாய்ச் சொந்த உடைமை

வேற்றமைபில்லை. தனக்கு முன்னிற்கும் of என்னுஞ் சொல் னுடன் செயப்படுபொருள் வேற்றமைசேர்ந்த உடைமை வே ற்றுமைக்குச் சரிபாயிருக்கின்றது. ஆளுநம் இப்பொருது நம் அதிகுத்தம் தாலாதிசியர்கள் whose என்பதை which என்ப தி ன் உடைமை வேற்றமைபாகப் பிரயோகிக்கிறார்கள். தேவ ளுமாமன வேறென்ற Blair சொல்லுகிறார். Which என்பதை ப் பற்றிநாடுகள் பக்கத்துப் புறநடைமையும், As என்னுஞ் சம் பந்தப் பிறிதைப் பற்றி எசுகம் பக்கத்தைபும் பார்த்து

* என்பதப்பிற்றிது மெய்ப்பாண்மை முறையாகியதை அதன் முன் மொழியாகச் சுட்டுகின்றது. சிபாயப்பிராமணம் பிரபுக்களாற் றென்பப்பட்டது. அது கொஞ்ச வயிராக்கியத்தையும் மனக்கு மையைமுண்டாக்கிவிட்டதல்ல. எ-ல-அது (அதாவது)அத்தக் காரியம் உண்டாக்கின்றென்ற பொருளாம்.

† விலங்கு சாதிக்க மனிதரைப் போலப் பேசுகிறதாயுது செய் மெதாசவுஞ் சொல்லப்படுமபொது, who என்பது அவைகளுக்குப் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது.

‡ What, which என்பவை கிலவேன உரிச்சொற்களாகப் பிரயோ கிக்கப்படுகின்றன. இப்பேச்சுக்கெதிர்ப்பேசுகிறவர்களைக்கொண்டெ றுமதிபினால் ஏவப்பட்டார்கள்என்றறியென். இக் காரியங்களுவ மையாயிருக்கின்றன. Which என்பது இவ்விடத்தில் these என்ப தற்குத்திருக்கின்றது.

Whoever, whosoever, whoso என்பவை தொடர்க்கின்புச் சம்ப த்தப் பிறித்களாம். இவை he who அல்லது the person that என் பவைக்கொத்திருக்கின்றன. Whatever, whatsoever என்பவையும், whichever, whichever என்பவையுஞ் கிலவேன உரிசொ ருக் கிப் பெயர்களுடன்கூட வகுக்கின்றன. கிலவேன தொடர்ச்சுப்பத் தப்பிறிதாதித் that which என்பதற்கொத்திருக்கின்றன. ஆனும் இத்தத் தொடர்கள் பெரும்பான்மையும் விலக்கப்படுகின்றன. ய ரதானமாக, whoso என்பது விலக்கப்படுகின்றது. Whatever, whoever என்பவைபெரும்பான்மையும்பிரயோகிக்கப்படுகின்றன.

COMMUNICATIONS.—கடி-தங்கள்.

(About the impositions of a professed 'Nyane in Jaffnapatam.)

உதயதாரகையையாடாத்தர் துரையவர்களுக்கு ஐயாவே,

தங்கள் மேலச் சஞ்சிகையொன்றின்கண்ணே “குட்குக்கவி ராயன்” என்பவர் வடதேசத்திலிருந்து காராயண சாலதிரியா ரென்பவர் வண்ணசுகில வந்திருக்கிறொன்றும் அவர் ஆகமசா ளிதரங்கிலை மகாநிபுண்டரென்று சொன்னவை தச்சுக்குத் தெரியுமல்லவா? ஆயினும் கெட்குக்காரன் பொட்டு எட்டு கான யிற்றெரியுமென்றதும் விசுவாயவர்கள் எடுத்துச் சொன்ன வர க்கியமாதலால் காராயண சாலதிரியார் கெட்குகொண்ட ப ட்டம் உண்மையோ அல்லவோ என்பதை அறியவேண்டியபொது மெல்லொருக்கும் ஆசியவாயிருக்க வேண்டுமே. சாலதிரியார் தான் கெட்குகொண்ட பட்டத்தைச் சுமக்க அபரத்திரமூலம் கிஞ்சில் விசக்குமாற்றுக்குப் பட்டுக் குஞ்சுக் கெட்குமற்போதும் க்கீகீக் கட்டைக்கு வெள்ளிப்பூண்டு போட்டதுபோலுமாமெனச் சாலதிரியாரைச் சொல்லவேண்டுமே. கைவசமய அதுசாரிகக் தங்கள் நீலயிலே இருந்து கெட்டுப் போகாமலும் ஆத்தமலா பத்தைக் காட்டுமபொருட்டாயுஞ்சாலதிரியார் ஓர் ஆகமச்சாஸ னைய உண்டுபண்ணியிருக்கிறார். இதில் வேதம் வாசிக்கத் தகுத்த வருணத்தவர்களைய பிராமணர்களைச் சேர்ந்து வேதத்தைப் போதிக்கிறார். சாதத்திற் பொருட்டாய்ப் சாதிக்கிறார். இவரில் வீடம் வந்தபோது யாழ்ப்பாணத்துக்கிடையிலே வந்து ரச வா தம்பண்ணும் பெரியோர்களைப்போலக் கதிர்காம யாத்திரை க்கென்றுதான் வந்தார். இக்காட்கிலே வந்தகாரியம் கிறைவே றிற்றென்றெண்ணி இவ்விடத்திலே இருக்கிறார். இவர் தருக்கசால திரம் வாசித்தவரெனக் கதையாயிருக்குது. கொஞ்ச வினாக்கள மார்த்திரமாயத்தப்படுத்தி வந்திருக்கிறார். இவரைக் காண்ப் போ னவர்க்கிடம் மாறிமாறி அய்விலுக்கண்பே விலுவுவார். போ னவர்கள் என்னத்தைப்பற்றிப் பேசினாலுஞ் சரிதான் இவரிடையி டாமலும் வாயோபாமலுஞ் சொல்லும் மறமொழியைக் கேள மலுத் தன் வினாக்களையே வினாவுவார். இவரைக் காண வந்தவ ளு மூதன்முறை எக்கே வந்தீர்க்கொன்பார். வந்தவர்கள் தங்க

ங்கள் காணவந்தோம். வந்தேனென்றுதான் வழப்பம். சா லதிரியார் வினாவும் இரண்டாம்வினா, கல்வது இப்போ நீய் (சா ன்) என்மம் (வந்தேனென்றம்) சொன்னதல்லவா? காணென்று உடனடிச் சொல்லுகிறயோ, உயிரைச் சொல்லுகிறயோ? உயிரைச் சேயிருக்குது? அதினுடைய வடிவமென்ன? பிராமணமென்ன? அ கைத்தசைத்த திரிகுதோ? சும்மாதிரிகுதோ? என், செல்லப்பு, மூத்தத்தம்? நீங்கள் சொல்லுங்களேன்? காண் கேட்பதுசரியோ வல்லவோ என்பார் தமிழிசாசாக்கெப்பெல்லென்றெரிபுதென்றதும் ஓமென்று சொல்லும் மக்திரிமாமரைப்போல இவர்க்கிரவரும் ஆம் ஐயா சொல்வது சரிதான உம்முடைய மறமொழி என் க்குடையது சரியல்லவென்று கத்துவார்கள். சாலதிரியாரும் வ க்தவனைச் சிஷ்டெய்சுணமாய் வணங்கிக் கேட்டார் சொல்லு யோகென்பார். இவரிடத்தில் வந்தவனும் மலைத்துச் சிலர் செ ட்டுக்காரனென்றெண்ணி திற்பார்க்கே. சிலர் கல்வதென்று காங் யக்கைப்பார்ந்ததுச் சிரித்துக்கொண்டு விட்டுப் போய்விடுவார் கள். இவருக்கிப்பொருது சிஷ்டாரிருக்குமிரண்டொருவர் வீட் டையிட்டு வெளிக்கொயிருந்தவர்கள் இப்பொருது இரவிலை அகிஷ்ட விடியவிகுடி இவர் வாயைப் பார்ப்பார்கள். சிலரிசரி டம்வந்து இரவிலை சித்திரைச் சேர்ப்பதையுடைய போகையிற் அடித்துப் புரண்டு வீழ்த்து காலைகழறிந்து மருந்து செய்வீத்து மாசலீதமாய் வருத்தமாயிருக்கிறார்கள். இவரைச் சிஷ்டெய்சு ணமாய் வணங்கி இவரிடமெதாரதல் கேட்கப் பிரியப்பட்ட சி வர் இவர் தட்டாளே அம்பட்டாளென்று ஐயப்படுகிறார்கள். இவர் மூன் முறையும் மெட்டையையும் குருவாயிருத்தவராகும் இப்பொருது பிக்குமியுண்டுபண்ணியிருக்குது. தட்டார் அடிப ட்டார், குசவர் மூன்னும் பிராமணரென இவ்வுருக்கு வந்ததென்று. இவர் ஆத்தமலாபம் காட்டுவாரேயென்பது சொல்லவியிற் றுருத்தியுதம் யைபன் கின்றாம் வாயொழுவுவென்றதுபோலாம் . கதிர்காமத்திரைக்கு மூன் மூன்றெழுத்தையுச் தன்னிஞர் சாலதிரியார் வந்த யாத்திரைவீசன்கும். இவர் கதிர்காமத்துக் குப் போகவந்தவரல்லவா? இப்பொருது இரண்டாயிரகிறைசாற் சேனர் தத்தால் விவாகம்பண்ணிக்கொள்வோமென்ப பிராமணு களுக்கு வக்குப்பண்ணியிருக்கிறார். அப்படியே பிராமணர்கள் ச ம்மதித்திருக்கிறார்கள். கதிர்காமத்துக்குப் போய் இரண்டாயிர கிறைசாணுக்கு மேலே என்ன வாங்கப்படுகிறார். இன்னுஞ் சா லதிரியார் சிறிதவேன காசிபிற்றீர்த்தமூத் தனது சலமுஞ் சரி யென்கிறார். சிலன் கோவிலிலே அபிராமியம்மனை எழுத்தருளப் பண்ணும்? வலம்பெல்லாம் வாங்குகையாய் வருவார். அபிராமிய ம்மனை வட்டம்பண்ணிக் கொஞ்சகாலையிலே ரசத்திப்பஞ் சாப்பி டப்போகிறாராம், முரித்தார் பிரயாசாமாய் வரும். இவருடைய சி ஷ்டர்கள் இவருடைய காரியத்தை அறித்தும் தங்கள் அனுப்பப் பட்டுப் போனதால் மூக்கிலவாதவன் உபாயமாய் மற்றவர்கள் மூக்கையு அதுப்பித்ததபோல மற்றவர்களையும் அனுப்புகிறார் கள். சாலதிரியாரும் கெட்குப்பிரசாவுக்குப் பிராமணம் செ ய்து கொடுத்தவனப்போலச் சகலங்கும் ஓரோயிசாப்ப விடுக றார். அச்சரித்திரம் யாதெனில், தஞ்சாவூரிலிருந்து சில தந்திரபு த்திக்காரர் தங்களுக்குண்டாய பணக்குறைச்சல நீக்கும்பொரு ட்டு பற்பலவத்களாய்ப் பிழைத்துக் கூடாமையால் ஒரு உபா யத்தை மனதிலெண்ணிக்கொண்டு கெட்குப்பிரசாவிடையிடத்தில் வ த்து இராசாவே தஞ்சாவூர், மலையாளம், கொச்சி முதலிய ஊர் களிலிருக்கும் அரசர்களுக்கெல்லாம் அடியும் பிதாய்பரம் செ ய்து கொடுத்திருக்கும். எப்போவாரகுதல் தேவரீரும் அவர்கள் சபைக்கு அவலதவர்கள் தேவர் சபைக்கு வருவதானால் அவர்கள் காம் கொடுத்த பிதாய்பரங்களை அணிக் வ வருவார்கள். தேவரி டம்அது இவ்வாவிட்டால் மிகவுத் துக்கமாயிருக்குமென்றதை எ ன்ணிக்கேவருக்குமொன்று செய்து கொடுத்த தேவரிடத்திலு ம் வெருமதி வரிசைமுதலியவைகையப் பெற வந்தோம். தேவர் கித்தம் யாதென்றார்கள். உடனே அரசன் சத்தோஷக்கொ ண்டு அப்படியே எனக்குமொன்று செய்பமார்ட்டுவீகனாகையெ ன்றார், தேவருத்தாமெனக்கே பாக்கியமென்றார்கள். செவலியா நென அரசன் வினா-காடோதம் படியுக்கொடுத்த இப் போதாயிரம் வரகணுக்கொடும் பிறகு வேலையைப் பார்த்து உபாரகுச்செய்யலாமென்றார்கள். இராசனும் வேண்டியவையெ ல்லாமவர்களுக்குக் கொடுக்கவும் மூன்றுபிரமவரகணுக்குஞ் சமக் காலத்துதரவுசெய்தார். உடனே இவர்கள் சாங்கிச் செய்யும்

செல்லப்புமூத்தத்தம் இருவரும் இவருடையமூக்கர்க்குதான்.

பிதாம்பரக் குலத்திரிபிஷங்குள் பிப் பலத்திரிபிஷங்குள் தோற்ருதென்றார்கள். இராசனும் பலத்திரிபிஷங்குளையும் குலத்திரிபிஷங்குளையும் பகுத்தறிய நமக்குமிகவுவானவழியென்றான். இவர்கள் பணத்தைபுமேத்துக்கொண்டு இராசாங்கொடுத்த விடுதலிட்டுக்குப்போய் வாசலிற் காவல்வைத்து மற்றவர்கள் சாப்பிட்டுக்கொண்டு சும்மாவிரூந்தார்கள். இரண்டொருகாட்களில் அரசன் சேவுகளை நோக்கிப் பிதாம்பரஞ்செய்ப்பவர்களைப் பாரென்றான். அவன் வரும்போது வாசலிற் காவலிற் நவன் அரசன் வாசற்சேவுகனிதோ வருகிறானென்றான். உடனே பெல்லாருமெழுந்து ஒருவரைவசரமவசரமாய்ப்பதினெட்டுருபது முழுத்துக்குப்பாவோடுகிற துபோலவும் மற்றவன் தூண்டாற்றிததுபோலவும் மற்றவன் சருகைக்குப் பொற்கம்பி இழுப்பதுபோலும் பாலிப்பதைச்சேவுகன் ண்டு தான் பலத்திரிபிஷங்குளதலிற் தனக்குத் தோற்றலியம்பெய்க்கொண்டகாசனிடம் போய் மெத்தத்திறம் காண்ப்பது ஒருபோதும் காணவில்லை கல்லவேலைபுடும்புகின்றான்.

அதன் பின்னிரண்டுராஜயிற் பிறகு சேவுகருக்கெல்லாற் தலைமையானவனை அரசன் நோக்கி பிதாம்பரஞ் செய்யுமிடத்துக்குப் போய் வாடுவென்றார். அப்படியே அவன்போகக் கண்ட வாசல்காவற்காரன் பிதாம்பரஞ்செய்ய மற்றவர்களை டெழுப்பிவிட்டான் அன்றும் சிறிதுவேலைசெய்கிறதாய்ப் பாலித்தார்கள். வந்தவன் ஐயோ! நமதுதாயார் நம்மை மோசஞ்செய்தாளே நமக்கொன்றாகத் தோற்றலியம்பெய்ய சேவுகளுக்குத் தோற்றிற்றெயென்றெண்ணிச் சேவுகளினால் திறமாய் அரசனுக்குக் கதைவிதைத்தான். கொஞ்சகாட்சென்றபின் மந்திரியை நீ பார்த்துவரலாகாதாவென்றார். மந்திரியைப்போது தறிபூட்டியிருக்கிறதாய்ப் பாலித்துச் சமூகாய் வேலைவை நடத்தி மந்திரியை நோக்கி ஐயா, வேலை யைப் பாருங்கள் இதுதான் சோமன் சால்வை இது இன்னும் கரைபில வேலைபுக்குது இந்த நிரையிலயானக்கு இடையிலெல்லாம் ஒவ்வொருபுட்டாப்போடுவது இந்தக் குக்கரைக்கெல்லாமா னொன்றையெவைக்கிறது முகதலைப்பிற் கோட்டியை ஐயாமலைப்போல ஒருமந்திரியும் அரசனைப்போல வொருவருமுண்டுபண்ணுவதென்றார்கள். மந்திரியும் மற்றவர்களைப்போலப்போய்விதைத்துவிட்டான். அரசன் மறகாள்வந்து பாற்கும்போது தன்னையும் பலத்திரிபிஷங்குளையென நினைத்தார். உடனே வேலைக்கு முதலாக சோமன்சோட்டை வெட்டினதாய்ப் பாலித்து மடித்து அரசனைடுப்பெல்லாங்களைத்து அவை தங்களுக்குக்கொண்டவையெடுத்து உடுத்தினதாய்ப் பாலித்தான். ராசா துக்கத்துடன் அவர்கள் சொல்லுக்கொள்களைப் பல்லாக்கிலேற்றித் தான் கால்நடையே ஊர்ப்பிரபலமாய் வந்தார். கண்டவர்களெல்லாம் தங்களை வேசைப்பிள்ளைகளைவெண்ணிச் சிறப்பாயிருக்குது ராசாவே சிறப்பாயிருக்குது என்று கூடுவென்றார்கள். பிற்பாடு வீட்டுக்கு அரசன் இவர்களை யனுப்பத் தனதரண்மனைக்கு இவர்களைக்கொண்டுபோய் வெருதிரவியங்கையுய்க் கொடுத்தபு பல்லாக்கிலேற்றித் தஞ்சாவூருக்கு வெருவரிசையோடனுப்பினார். சாலத்திரியாரு கு சீவுகரிப்படிபெய்விடுவ கதையை நம்பாநற் சகலருத் தங்க ளாத்தமத்தை பெட்டுக்கித்தந்தக் வழியைத்தேடி ரொட்டுப்படைபவும் ஆயத்தப்படுத்த மன்றுகிறேன். மரணக்கிட்டுவிட்டது.

இப்படிக்கு

யாழ்ப்பாணம் வண்ணநகர் துஆசக ஆட. அற்பகிமீ. வக. தீ.

(On Government and Laws.)

உதயதாரகையை நடாத்துத் துரைவர்களுக்குத் தண்டத் தோடுதெண்டம். அய்யாவே

தாங்கள் தயவுசெய்து தங்களுக்குச் சித்தமாலுந் நான் பின்னெழுதக் காரியத்தைத் தங்களுடைய கவனிப்புடனே தங்கன் விவ உயர்ந்த பத்திரிகையிற் பிரசுரித்தஞ்செய்ய மன்றுகிறேன். இவ்விலக்க கோவரணமேத்தாரின் தியாயப் பிரமாணங்கையு ம் ஒருவருகையுய்க் கவனித்துப் பார்ப்போயாகிற் பாரும்பாலும் அவற்றின் அனுகம் எனிய குடிசனைக்களுக்கும் பெரியவர்களுக்கும் படிப்பான்களுக்குப் படிப்பற்றவர்களுக்குமேரித்ததாயும் பா தொருவருக்கும் தியாயயிற்றி இடைகறைக்கொண்டு வராதது மாயிருக்குது. ஆயினும் சியாயப்பிரமாணங்களைச் சில பகுதிகளோ கோவரணமேத்து கல்ல ஆவோசனை இல்லாமல் உண்டு பண்ணிபதாயிருக்குது. எனக்கு மலைவைக்கொடுக்கும் பகுதிகளை

யோ யான் ஊரவர்களிடம் காட்டினேன், அவர்களுடையவைக் கொடுக்குது என்றே சொல்லுகிறார்கள். இது என்னமோசத்தா நி சம்பலித்ததோ தெரியாதெனக் கூறுகிறார்கள். என் அநித் த துரைமார் பிறர்க்கிராகிமாருக்கெவ்வீட்டுவ மறமொழி சொல்வக் கூடாமலுணுகிறார்கள். ஆகிலும் கோவரணமேத்துதென்ன தியாயத்தைத்தொட்டுச் செய்ததோ அறிந்திலன். கோவரணமேத்து பிதாமாதலைப்போலும் குடிசனைக்களைய எங்கக் பி ஷங்களைப்போலியிருப்பதால் எங்கக் எங்குக்குவேண்டிய காரியங்களைக்கேட்டுப் பொற்றுக்கொள்ளலாம். தகுதியானவையையிருந்தாற்றடைவீற்றிக் கிடைக்கும். சகலவிதமான தியாயப்பிரமாணங்களுக் கட்டண்ச்சட்டங்களும் புதிதாய் உண்டுபண்ணப்பட்டால் அல்லது மாற்றப்பட்டால் அவைகளைக் கூடியமட்டுக்கு ஒருவருக்குபண்ணி அவ்வூர்ப்பாடைகளினு மொழிபெயர்த்துச் சகலரும் எனிதில் வினக்க்கூடியவதமாய் வைக்கவேண்டும். இந்த மாசத்திலே நீதியாதிபதியானவர் அல்லது அதிபுத்தம மகத்தவந் தக்கிய தேசாதிபதியவர்களேதோ முகாந்தரங்கொண்டு இன்ன தியாயப்பிரமாணப் புலதகத்தினித்தநியாயம் பகுதியிவ்வன்பகை நிறுத்திவைத்தாரென்றொரு கிண்பப் பிரசித்தமுண்டுபடுகுது. மறொருவர் மற்றமுறை இன்ன சியாயப்பிரமாணப் புலதகத்தினிண்ப பகுதியையுயிண்ப பகுதியையுயிற் தன்னிபின் தியாயப்பிரமாணத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். மற்றொருவரினார் தன்னிணத்தை காணேர்த்துக்கொண்டுகிறேனென்றார். இப்படி சியாயப்பிரமாணங்கள் சிழுமைக்குக்கமுமை மாறினுவலையெழக் குடிசனைக்கன் என்க செய்யக்கூடெரி சிறிது தியாயப்பிரமாணக்கன் மிக்கக்குவையிருத்து இரண்டொருவிதமாய்அரித்தக்கொள்கக் கூடியதாயும் இருக்கின்றது. துரைமார் பிறர்க்கிராகிமார்தானும் ஒவ்வொருவிதமாய்ரித்தக்கொண்டுகிறார்கள். இதை ஏழைக் குடிசனைக்கன் ஒத்துக்கொண்டி வழக்குப் பேசுகொல் மிக்கெய் கட்டப்படுகிறார்கள்.

பொலிசவிதான என்னுற் தலைமைக்காரனுக்கு ஒரு தட்டும் வரத்திலை. இவர் ஊரினும் ஒரு சல்லியும் வாக்கப்படாது. மாட்டுக்குத் துண்டுகொடுக்கிறது மாசமொருமுறை வரும். அதவும் பணம் இரண்டொ மூன்றொ. இது விதானயோடே திரிசுடவேலைகாரனுக்குத் தாழ்ப்புலச்செலவுக்குக் காளுது. இந்த விதான ஒரு வியாபாரக்கச்சுவடம்பண்ணக்கூடாது. இவர் தன் ஊரவ விட்டுப் போகக்கூடாது. அடிக்கடி கோட்டுக்கெய்யவேண்டும். இவர் ஊர்ப்பிறந்தவர்களிற் பணக்காரனாமல்; பணமிருந்தால் தன் பணத்தைபுஞ் சாப்பிட்டு இப்படியென் அலுகிறார்கள். இவருவர்களைக்கிண்குவிட்டு ஒருவனெடுபொருவன் வழக்குப் பேசப்பண்ணித் தன் வயறு வளர்க்கிறான் இதைக் கோவரணமேத்து கவனிப்பெலிட்டபென்ன?

இதுநிற்க, சியாயப்பிரமாணத்திலெங்குக்கிண்க்காத சிலவற்றைக் காட்டுகிறேன்.

கவது. இரண்டுபேர் சிலிவ் வழக்குப் பேசினால் டுலதிறித் தீதவானெண்ணத்தன்படி ஒருவனுக்காய் வழக்கைத் தீர்க்கிறார். தோற்றவன் அப்பல் கேட்க்கிறான். அப்பலிலே நீதவானெண்ணத்தை சரியென அப்பல் நீதியாதிபதி சொன்னால், அப்பலாசி மற்றவனுடையவுய் அப்பற் செலவையும் அல்லது இரண்டத்தனைய இறுக்கிறான். டுலதிறித் நீதவான் எண்ணத்தின்படி தீர்வை முடிக்கத் தோற்றவன் அப்பல் கேட்க அப்பலுக்கோட்டியே நீதவான் தீர்வையை மாற்றி அப்பலாசி பட்சத் தீர்வை முடித்தால் டுலதிறித் நீதவானுடைய மோசமான தீர்வைக்காய் முண்டல திறிக்கோட்டியல் வென்றவன் அப்பற்செலவை அப்பலாணிக்கிறக்கிஞ்சு. இது சியாயமோ? இவனப்பட்டக்கேட்டாளே? இவனை அப்பலிலே செலவுபண்ணச்சொன்னுளே? நீதவானுக்காய் இவன் இறுக்கலாமோ?

உவது. சிறியினல் வழக்குகளில் மறிபுலக்காரன் அல்லது சரிக்கிசாரன் அல்லது முறைப்பாடுகாரன் ஆக்கினைக்குள்ளுப்பத்திரிக்கப்பட்டால் அவன் குறித்த ஆக்கிணையிப்பட்டுக்கொண்டு அப்பல் கேட்கலாமாம். அதென்ன? தன் சங்கைபோனபின் அப்பலென்? டுலதிறிக்கு நீதவானுக்குப் படிப்பிக்கவே? இப்படி நீதவான்களைப் படிப்பிக்கிறவர்கள் என்ன செய்வார்கள? ஐயோ! இதைக் கோவரணமேத்து ஞாபகப்படுத்திமறிதிலையா? அப்பலாவதென்ன? கீழ்க்கோட்டு நீதவான் வளக்காமையாவலது பாரபட்சமாய்த் தீர்ப்புச் செய்தாலதை அறிவித்துநீதையைப் பெறுவதானே ஆக்கிணை நடந்தபின் நீதவான்க் கட்டியவைத்த

அடித்தாலும் எங்குக்குள்ளே இப்படி அனேகமுண்டு. மற்றவைகளையும் எழுதுவேன். இப்படிக்கு யாழ்ப்பாணம், வண்ணக்கர ஓர் இத்துமானுக்கள்.

On the combination of letters.

தாரகையே,

சிறுபிள்ளையாகிய நான் வினாவுய் வினாவுக்கு விடை கொண்டு வா. அரிச்சிவையில ஞா. ஞா. ஞா. வும், அப்படியே ஊ, ஊ, ஊ வும் ஞா, ஞா, ஞா வும் இவை முதலிய அட்சரங்கள் கா, கா, கா முதலியவும், கொ, கொ, கொ முதலியவும், கை, கை, கை முதலியவும் போல ஏன் மாறவில்லை? இன்னுள் சிறிது சொற்ப விசேற்பமுண்டு அது மெத்த முக்கியமானதல்ல. இப்படிக்கு சின்னையா.

Explanation of the verse propounded in page 84, Vol. III.

மகா கணம்பொருந்திய நீ. நீ மயினத்துரையவர்களுக்கு வந்தனம்.

நக்கன் தாரகை, க. புத்தகம், அச. பக்கத்திற் சவுக்கையதாந் லீலவனம் பிள்ளையவர்கள் புத்திரன் கந்தரம்பிள்ளையென்பவர் உரை கொட்டுமுடிய "வீமனுக்கு மைந்தனும் வேதனாகும் வேதனுக்கு மைந்தனும் இசைகுரு" என்ற பாட்டுச் சிற்றறிவேனாகிய யானேமுதம் உரையை முற்றறியோர்க்கியாவருங் குற்றங்களைத்து கொள்வார்களென்று நம்புகிறேன்.

நீருந்தல்.

வீமனுக்கு மைந்தனார் வேதனாகும் வேதனக்கு மைந்தனார் சைகுரும், காமனுக்கு மைந்தனார் வீமனறம்பி கந்தனாகுக்காமனார் மாமனாகும். மாமனுக்கு மூதமையன்றகப்பன் காலன் வையகத்திவ் இமமுறைமை வழங்கலாலே, இராமனுக்குச் சிதை தங்கையாமி வக்கை இராவணனுக்குத் தகப்பனிராமன்ருளே.

பதவுரை.

வீ	(கருடப்) பறவையி லேறும்	மனுக்கு	இராசனாகு வலனு
மனுக்கு	இராசனாகிய வீட்டு னுவுக்கு	மூ	மூத்த
மைந்தனார்	குமாரனார்	தமையன்	அண்ணலாகிய தரும னுக்கு
கேதன்	பிரமதேவன்	தகப்பன்	பிரா
ஆகும்	ஆகும்.	காலன்	இயமருகம்
வே	முக்கில்	வையகத்தில	பூமிப்பல
தனக்கு	தனக்கு	மும்முறைமை	இந்தமுறைமைகள்
மைந்தனார்	குமாரனார்	வழங்கலாலே	வழங்குமுடிவறதிது
இசை	சிவன்	வே	
ஆகும்	ஆகும்	ரா	இராக்கால
கா	கற்பகச் சொலையு டைய	மனுக்கு	இராசனாகிய சந்திர னுக்கு
மனுக்கு	தேவேந்திரனுக்கு	சிறை	சிறைதேவீ
மைந்தனார்	குமாரனார்	தங்கை	தங்கை
வீமன்	வீமனுடைய	ஆம்	ஆகும் (லான
தம்பி	சகோதரனரிச்சினை	இலங்கை	இலங்கையுரிக்க காவ
	குதும்	ராவணன்	இராவணன்
கந்தனுக்கு	சுப்பியமணியனுக்கு	உக்கு	இறந்துபோக
கா	கற்பகப்புவ் காவு டைய (ன்	தகப்பன்	(அவன்மார்பிலிருத் தவமுத்தலசத் தை) உடைத்த வன
மனார்	இராசனாகியவந்திர		
மாமன்	மாமன்		
ஆகும்	ஆகும்	[அம்	இராமன்ருள் இராமன்ருள்
மா	குறிக்கையை உடர்	நற்றிசை	எ. அ.

இலக்கணவுரை.—மன்னுக்கு என்றதில் மனுக்கு என றேடுக்கு றைந்தது. வேய் என்றதில் வே எனக்கடைக்குறைந்தது. தகர் ப்பு என்றதில் தகரபெ. நறுக்குறைந்தது, அன் என்னுமாண்பாவிலி குதிபுணர்ந்துதகப்பன் என்றுயிற்று. தகர்ந்தல் உடைத்தல். தாரகையில் கைந்த செய்யுட் பிழையாகையால் இவ்வணத்தி ருத்தியரையப்பட்டது. இப்படிக்கு தாரகை ஆட மதவையிற் சங்கைப்பொருந்திய ஆ. ஓ. வெயிற் றவம்பர் ம. ஐயரவர்கள் ரயிட்டர், பெ. முத்துக்க ருப்பயிர்.

தாரகையென்மின்ற மங்கையே தந்தனம்வந்தனம் கங்கையே. கன்னாவில்-சிறுவையும் பாதிமூக்கறிவின் மூவறிவுயிர் என்னும் இக்குத்திரத்தில், கறையான், ஏறும்பு முதலியவுயிர்களுக்குக் கண்ணுங் காதும் இவ்வெயென்று சொல்லியிருக்கின்றது. தொல்காப்பிய யமுதவிய நூல்களும்படியே சொல்லுகின்றன இவ்விரண்டுரிவ செயற்கையும் பூதக்கண்ணாபிற் பார்த்துப்போது கண்களிருக்கி ன்றனவாகத் தோற்றுவிக்கின்றன. ஆனால், கண்களிருந்தும் அவைகளில் ஒளியில்லையா? உண்டோ? என ஐய நீக்கலாம். இதை சிவிர்த்தி செய்வாயாக. இப்படிக்குத் தமிழ்ப்புலவர் வேதசிரிமுதலியார் மானுக்கன் யாழ்ப்பாணம் ஆறுமுகம்.

இலக்கணவினா (Grammatical Query.)

யாப்பருக்கலம்-இறுமிடையுமிணைத்துமிணையசையாகுமையெ ன்பவறிந்திசினேரே. என்னுமிச் சூத்திரத்தின் காரணகாரியங்க ளைவல்ல புலவர்களறிவிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்படிக்கு சேதுபதியாதின வித்துவானுத் தமிழ்ப்புலவர் வே தசிரிமுதலியார் மானுக்கனாகிய முத்துசாமிக்கவிராயன்.

To the Editor of the Morning Star.

SIR, Will you please to insert the following query in the Morning Star, and require an answer from any of your readers. The intersection of one line with another is a point. It is evident then that a line is composed of points. But if a point have no magnitude at all, how can the addition of points produce a line which has length? This is of a mysterious nature to my understanding, and seems to be a violation of the self-evident truth, the sum of a number of cyphers is cypher. Yours, &c. B. NILES.

To the Editor of the Morning Star.

DEAR SIR, I pray you to insert the following question on surveying in your valuable paper and request any Surveyors to solve it, and to show reason for so doing. Walligammo, 9th Jan. 1843. Yours Obdt. Servt. A SURVEYOR.

In a compound is a four sided square house, a side of which is 30 yards and near to it a rectangular garden. The number of square yards in the area of the garden is a mean proportional between 192, and the number of square yards contained in the garden and house together. Also the number of square yards in the square described on the diameter of this garden is a mean proportional between 10, and the number of square yards contained in the aforesaid square increased by the number contained in the house. Required the area and sides of the garden.

(Call for Christian instruction from Poonaryn.)

உதயதாரகையைப் பி. சுரஞ்செய்யும் உத்தமதாரையே நாமெ முதம் இவ்விண்ணப்பமொன்றையும் தமது தாரகையிக்கண் பி ரசுரஞ்செய்யும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

முன்னொரு சஞ்சிகையினைக் கவிசேடப்பிரியனென்பவர் பூன சரியினுள்ள ஆத்துமாக்களிறற்க்கியிருக்கும் அஞ்ஞானவிரகை நீக் கும்பொருட்டுச் சிறிதருகுமா? அல்லது உபதேசமாரையும் அவ் வடத்திலுள்ள சிறுபிள்ளைகள் படிக்கும்படிக்கான பள்ளிக்கூடம் ஒன்றையும் ஸ்தாபிக்கவும் அவ்விடத்திலும் இந்தச் சுவீசேடமெ ன்ணும் லெனீச்சம் பிரகாசிப்பண்ணையும் இவ்விடத்திலுள்ளவர் களுடைய ஆத்தமாலீடேறும்பொருட்டு அறித்த உபயோகங்களைப் பண்ணவும்வேண்டுமென்று யாழ்ப்பாணத்துக்குத்தாயிருக்கு ம்இந்தசரியில்வளவுகாலமாகச் சுவீசேடத்தின்வெளிச்சம் பிரகா சிக்கும்படிக்குத் தாமதமென்னவென்று கட்டுக்கொண்டுகள் விக்குயாதாமொரு உத்தரவும் உங்கள் தாரகை அருளாதபடியா ர்த்திரும்பவும் சுவீசேடப்பிரியனுக்குக் கணு. சின்னாகிய ஆத்தமலா

பப்பிரியனும் மற்றும் உடியவர்களுந் மிருத்தவண்க்கத்தடன் அமெரிக்கான் மிசியோன்க்காரிந்த ருமுராடிய உக்கனாவரை யும் செட்டிக்கொவ்வென் னவெனில, பூனகரியைச்சாரிந்திருக்கும் எங்கலீடத்திற் ருமுரையாகுதல் உபதேசியாரையாகுதல் அனுப்புவதற்கும் எக்கன் குறையுத்திபதகைப் படிக்கும்படிக்கான ஒரு பன்னிக்கடத்தையாகுதல் தாபிப்பதற்கும் எக்கன் ஆத்தமர்க்கை உத்தமடைவதற்குமான வெணீச்சம் உக்கன் கைபிலுக்கை அத்தை எக்கன்முன்பாகக் கொண்டுவராமல் எக்கனாத்தமராவில்பேரில் கீக்கன்கொண்ட பிரியலீனத்தையும் காக்கன் யாதாமொரு விண்ணப்பத்தைப்பண்ணி அதற்கு மறமொழி கேட்டுக்கொள்ளுமிடத்து அருகிசொல்லு அம்பலத்துக்கொடுதலும் பழமொழிபெயராமத விண்ணப்பம் உக்கன் செவிக்செறதிருப்பதற்காகவும் ஆத்தமலாபப்பிரியனும் பாணமென் னுடனெடுத்தவர்களுக்கி மிருதியும் ஆச்சரியக்கொண்டவர்களாக இருக்கிறோம்.

ஆதலால் காம் கொண்ட மலையும் ஆச்சரியத்தையும் கீக்கு ம்பொருட்டு உக்கன் தாரகையின் கை ஒரு உத்தரவருக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம். அப்படி ஒரு அனுக்கிரகம் புரிவது உக்கன் கித்தத்துக்குப் பிரியலீனமாகும் என இன்னமொரு முறை கேட்கவும் எழுதவும் துணியலிஸ்ஸு. இப்படிக்கு பூனகரி தயாராகும் ஆண்டு. } ஆத்தமலாபப் பிரியனும், அகார்த்தகை யு. யக தீ. } உத்தவர்க்கும்.

(From the Aurora No. 18.)

பத்துக் கட்டளைக் கவி.—TEN COMMANDMENTS VERSIFIED.

(Continued from page 225.)

ஆதிபிற் படைக்கப்பட்டவயிருவரும் பாவத்திற் பேதையராய்விழ்க் திட்ட பெற்றிபினவாரல்வத்த பாணைமனிதரெல்லாம் பவிக்கன்கவித்த மேதினியுரைத் தார்பண்டை வினவினவிபற்கையாலே. அ. படைக்குராட்டபடைத்ததிலிபரார்பரன் பதகராக கடைப்படு பாவமற்ற காரணாப்ப்படைத்ததன் நி யினபைபொசாசாம் பாம்பன்றியற்றிப ருதின் மாழ்க்கி கடைப்படுபாவலு செய்தார் கட்டளைகட்டு சென்றே. க. கட்டளைகட்டுதோர்த்தக் கடிவுச்செய்கொபத்தன் னூற் பட்டனைம்மைதன்னிற் பற்பலவருத்தமெல்லாம் முட்டவுமன்றிமேலுமொழிக்கிடுமறுமைபுக்கும் மட்டில்லாசுகத்துன்ப வாதையுடைத்தாரமாதோ. ட. கக்கன் கன்மைசெய்தல் நானுமின்றதாலே பொக்கிய பாவமெல்லாம் புண்ணியபுசெய்து போக்கல் எக்கனும் கிடுகதாராதேற்றத்து பட்டபரட்டாற் தக்கொகிரணத்தன்னூற் சாய்நிலும் பாவத்தானே. வக. தேவனும் பரார்பரன் நன் நிருக்கதனன்புகூர்ந்து பாவியாயிருக்கதாம்மைப் பதகாத்திரட்டுக்கித்தார்ன் ஆவியாங்கடவுளையவருளினால் மனிதருக ஒவியகிரோர் கன்னி வயிற்றினிதுத்தாரன்மே. வஉ. உதித்துமெய்க்கிலைதுமார்த்தக மொலிபெறவளர்வித்தொல் னூர் அகிர்ப்புதாசினையவைதன்னி லறைத்திடவாவித்தும் மதப்புறமுக்குகாணில் மற்றவிர்த்தெழுந் தவான்க் துதித்திடச்செல்க்கென்றும் துலக்கிற்றிருத்தாரமாதோ. [வக. ஆதலாலவரைகம்பிக்கைப்படுவென் னுமன்ன தோதுமப்புனிதவாவி யொலியருளதனினெய்தும் ளுதுணர்கிலைதுவைத்தான் முன்னிட்டமென்ருடாக்கரல் ஐதரிதென்னவாயு மெத்தகையவர்க்குத்தானே. வச. அவ்வுழிக்குணப்பட்டோர்க் கையவறகிற்றற்காகக் செவ்வியருளாதாரகச் செயல்பெறவேண்டும்பெற்றும் இவ்வணர்க்கருணையென்னு மிராவுண்டுகயபிறல்வென்றித் தவ்வலித்திலைதுகாதர் சபைபதனிற்சேர்வதற்கே. வடு. இறக்கும்போதுடலான் மாக்க ளெக்குமெனிற்சேரீரீரீ திறப்படவழிமுன்னமாச் சிதையாதாரகத்தேனும் அறத்துறைமொட்சத்தேனும் மடலவதுதிண்ணம்பாப் [வக. உறத்துறைபுடலான் மாக்கன் மட்டுநென்றிபழல்சொல்லோமே. மதிருண்க்கிலித்துகாதர் மகிமையோடெழுத்துபோத்து மிருசெத்திற்புறானில் விரைத்தவரழைத்தகாரிப்ப புருத்தவல்லறைவினுற்றோர் புமொலாஸுபிரோடொர்நிப் பருத்தெதிர்நித்தியாய்ப் படிநீர்ப்புப்புல்லவர்க்கீரீமே. வள.

நிந்தவர்குணப்படாத தியரைகரகத்தியில் ஆர்த்தவர்புலம்பித்தனம்ப மதபலித்தி... வென்றும் ஆம் போர்த்துறத்தன்னிவிட்டுப்புனிதரை மொட்சத்தன்னிற் சேர்த்துத்தித்தியலிப்பத்தைச் சிறந்த அபவிக்கச்செய்தே. வி அ அப்பரமண்டலத்திலமர்க் தவீற்றிருப்பாரக்குச் செப்பியபுனிதரெல்லாக் திகழ்த்தனக்கித்தன்பார்த்து தப்பறப்பராரகம் நற்கையெலாம் புத்தேற போற்றி மெய்ப்புறவிரும்பாரென்றும் வியத்திப்பதுகீர்த்துமாதோ வக.

VIEW OF THE HEAVENS.—No. 9.

(The last for the year and most worthy of notice.)

Dec. 1st, 15 minutes before 7 o' clock, P. M. Beginning at the South-western horizon and proceeding eastward, we may observe the six constellations, Sagittarius, Capricornus, Aquarius, Pisces, Aries, and Taurus. At this time Venus may be seen in her direct course in Scorpio, near the western horizon. Saturn, in his direct course in Sagittarius. Mars and Jupiter, in Capricornus,—very nearly in conjunction:—Mars being one and a half degree, south of Jupiter, both moving in their direct course, eastward, but Mars is outstripping Jupiter in the race.

ECLIPSES.

1. A partial Eclipse of the Moon, visible throughout India on the 7th of December, commencing at 8 o' clock A. M.
2. A total Eclipse of the Sun, on Thursday the 21st commencing at 25 minutes after 9 o' clock A. M.—The line of central eclipse will pass a very little north of Pt. Pedro. For particulars of these two eclipses, see the Tamil Calendar for the current year.

The Moon will be in conjunction with Venus, on the 22d P. M. 4 degrees north of the planet with Saturn do 23d A. M. 8 do do with Jupiter do 26th P. M. 6 do do with Mars do 26th P. M. 6 do do

On the same evening Venus and Saturn will be in conjunction,—Venus being a little more than one degree South.

On the evening of the 31st, Mercury may be seen near the western horizon, as soon as twilight is gone.—On the evening of new year's day we shall have the rare and beautiful sight, of the five planets as evening stars,—all moving in their direct course in the following order,—beginning near the western horizon, viz: Mercury, Saturn, Venus, Jupiter, and Mars.

"The heavens declare the glory of God, and the firmament showeth his handy work. Day unto day uttereth speech and night unto night showeth knowledge." It is to be hoped that none for whom these Views have been prepared, are to be found in the number of those against whom, the weighty charge is brought, that, though "they rise up early in the morning, and continue until night—they regard not the work of the Lord, neither consider the operation of his hands."

கார்த்திகை மாதம்.

Date.	திருவாரூர்	வாரம்.	நட்சத்திரம்	திதி.	யோகம்	கரணம்.
1	வள	உ	கட	த	கச	சி உக
2	வள	ச	கள	த	கச	வி கவ
3	வக	ரா	அ சா	த	சடு	ப கச
4	உவ	தி	பர ளவ	தி	சு	ப உஉ
5	உச	செ	கா ளக	ச	சு	சு உஉ
6	உஉ	பு	ரோ கவ	ச	சு	சி கச
7	உக	வ	ரோ க	சு	கவ	சா க
8	உச	வ	க	சு	ச	ச க
9	உடு	ச	தி க	த	ச	ச க
10	உக	ரா	பு வ	தி	சா	சு உஉ
11	உச	தி	பக	ச	க	மா உக
12	உஅ	செ	க	ப	ச	வை வஅ
13	உக	பு	க	சு	சா	வி வஉ

விபாழக்கிழமைச் சக்கிராதி. நாடி, ச. வினாடி, சகலி, தனுரவி.

SUPPLEMENT TO THE உதயதாரகை.—MORNING STAR.

[புத். சந். ௨௨.] திங்கட்கிழமை. ௨௩ நவம்பர் ௧௮௪௩, Thursday, November 23, 1843. [Vol. III. No. 22.]

CEYLON.

Under this head the *Friend of India* of the 2d November, has an interesting article, filling three and a half columns, which we would gladly transfer to our pages but for its length. It would seem from this article as also from one lately published by the *Madras Spectator*, that our Indian neighbors are directing their attention to the affairs of Ceylon with more than common interest. It was not till lately that the interests of Ceylon were much thought of or its important advantages to British capitalists much regarded by European residents in India. The visits of the Calcutta steamers to Galle, with a few weeks' residence at Nueralia of several distinguished guests from the palatine city, seem to have had no little influence in extending the knowledge of its resources and awakening the attention of moneyed men in that quarter. The delightsomeness of the air and scenery of Nueralia form no small share of the attractiveness of our lovely island to the residents of the plains and marshes of India. "It is difficult," says the *Friend of India*, "to fancy any thing, not merely more free from inconvenience but more positively delightful, than the journey from Calcutta to the Sanatorium in Ceylon." One has only to "embark on a steamer at Calcutta, with a hundred of his fellow countrymen, and women, and enjoy a delightful sea voyage to Galle, where he meets with a comfortable inn and a stage coach which drives him at once to the new paradise." The visitors from Nueralia who returned by the *Hindustan*, "are extravagant, if that be possible, in their praise of that residence." The agricultural improvement of the island has taken India by surprise. "These circumstances have created a new interest in the prospects of the island among the community at this Presidency, (Calcutta) and there is every hope of its being fostered and increased."

The successful introduction of Legislative administration in the government, and the fixed tenure of land, are supposed to be the main causes of the rapidly increasing wealth and prosperity of the island, and are advantageously contrasted with the different state of things in the Company's possessions.

"We cannot doubt" says the *Madras Spectator*, "that the knowledge of the existence of this useful system of legislative government has had its degree of effect in inducing the embarkation of so many capitalists in agricultural pursuits in Ceylon, as has been the case of late years, while, to look homewards, our own vast tract of territory has in comparison been almost entirely neglected. The aversion to such adventures in India, and the willing preference given to Ceylon, arises, we know, chiefly, from the differing tenures of land. In this country all that can be obtained from the government is a lease of waste lands of 21 years' duration: in Ceylon, on the contrary, land may be purchased outright and held in fee simple as the absolute property of the purchaser, which, with all the improvements he effects upon it, he can be sure of enjoying, and hand down to his children after him. But still there is a further inducement to the preference of Ceylon in the knowledge, that the Council offers a sure means of keeping attention fixed on the construction of roads and those other facilities to traffic which are so indispensable to the prosperity of the agriculturist whose produce is only to find its market on the sea coast." We again quote from the *Friend of India*. "The Legislative Council of Ceylon does not consist like that of India of four or five members, but of seventeen. Of these ten are members of government, while only seven are appointed from among the colonists. This preponderance of official influence in the Council, of course enables the government to carry any measures it may propose; but in such a colony as Ceylon, or in such a country as India this construction of the Legislative Council seems to be the dictate of prudence." "The object of such a Legislative institution when first bestowed on an eastern possession should be to dissolve the mystery in which the administration is shrouded, to create public confidence by unfolding to public view the springs of action, and gradually to prepare the community for taking a larger share in the Government." "This is an amazing advance upon the theory and practice of a simple—we do not mean unjust—despotism. And in Ceylon it has been found to work well. Though from its numerical majority government is omnipotent in the Council, yet it is obliged to explain the reasons of the measures it adopts; their utility as well as their details are openly canvassed, and public opinion is brought to bear on them. Since the esta-

blishment of the Council in that island, there has been, on the one hand, more attention to economy; on the other, an increasing effort to accelerate public improvement by the construction of roads, by digging canals, and by giving all legitimate encouragement to the spirit of enterprise.

"The sudden start of improvement which this colony seems to have taken has no parallel, we believe, in any Indian settlement. The old lethargy which characterized its residents, appears to have been at once exchanged for habits of energy and enterprise, which have done more to develop its resources in four years than had been done in the previous forty. The increase of colonists, and the influx of European capital, both from England and India, appears from all accounts to have been steadily progressing for some time.

"But there are other subjects of interest, more particularly to the service here, connected with the administration of Ceylon, which ought not to be overlooked. This island is essentially part and parcel of Hindustan, and is separated from the main land only by a narrow strait. Its population consists of natives in the same stage of civilization, possessed of the same domestic habits, and governed by the same feelings, as those who reside on the continent. Notwithstanding the difference of religion, there is not more difference between the ryot of Ceylon and the ryot of Madras, than between the latter and the ryot of Bengal. It is a dependency of the crown, and there the ministers of the crown have been for some time past carrying forward unostentatiously, the experiment of governing an Indian possession, upon principles entirely distinct from those adopted in the countries entrusted to the Company. The two systems are diametrically different both as it regards legislative and administrative arrangements, or the construction and the allowances of the public service. The fundamental principle of the civil service in that island is *not* the retention of patronage as a remuneration for the labour of governing it. There, in a country which little exceeds one of our largest zillahs in population and revenue, and for which the Company would consider five or six civilians an ample allowance, the civil service embraces *thirty-seven* individuals, with a host of functionaries not included in that list. That service is not formed into a distinct class, which it is deemed necessary to qualify by a specific system of education for public employment. All the civil, criminal, and fiscal business of Ceylon is conducted by men trained at no college similar to that of Hayleybury. Nor is there a greater difference between the training of Judges and Collectors for Ceylon, and that of Judges and Collectors for Bengal than exists also in the matter of their allowances. The whole body of civilians, thirty-seven in number, the secretaries, the Government Agents, the Judges, the Magistrates, the Fiscal officers, receive no more than £27,000 sterling a year; a sum less than that enjoyed by two of our Secretaries, two members of the Board of Customs, and two of the Board of Revenue. Then, the crown has also contrived to obtain the services of a Chief Justice, equal in legal attainments to any of those who have adorned the Bench in Calcutta, and for less than one third of their pay. The salary of Sir ANTHONY OLIPHANT is less only by £500 than the mere *retiring pension* of Sir EDWARD RYAN.

"It is scarcely to be supposed, that the administration of India will be maintained upon its present footing after the expiration of the present charter. There is every reason to believe, that whatever party may be in power at the time, the ministry will endeavour to dispense altogether with the Court of Directors as an instrument of government, and place India in the same direct subordination to the crown, as its other colonial possessions. The design so palpably manifested by the present ministry of reducing the Court of Directors to a cypher, and of concentrating all real power at the *Board of Control*, seems to prefigure the turn which circumstances are likely to take, when the construction of the future government of India, comes under discussion in 1853. Should the administration of that day be prepared to take the government into its own hands, there is every reason to suppose that the system will be modified in some respects after the model of that which has been introduced at Ceylon; that the selections for the civil service will be made upon a broader basis, and from a larger circle; that the exclusive education of Hayleybury will be at once repudiated, and the establishments which furnish our members of parliament and statesmen, our barristers and judges, our clergy and bishops, will be deemed sufficient for the education of the civilians; that the number of covenanted servants will be augmented and their allowances reduced, and that the whole Indian service, instead of continuing to represent the peculiar and anomalous circumstances in which the Empire of the East arose, will be recast in the mould of that modern colonial system, which England has been gradually maturing in her foreign possessions.

SUMMARY OF NEWS.

The spire of the Fort Church, Jaffna, was struck by lightning on the evening of the 13th instant, which shattered the top and did considerable injury to other parts of the building.—On the 21st instant an inquest was held by the District Judge of Jaffna on the bodies of two females, mother and daughter, which were found in a tank at Wannarponne. It is supposed they drowned themselves in consequence of family difficulties.—By a letter from Madura of November 11, it is stated that the cholera still continues in the fort; 15 to 20 deaths per day; chiefly fatal amongst children. The people are loud in their outcries to Kali (the supposed patroness of the cholera) but those most engaged in propitiating her anger are often the first to be taken off.—The Friend of India of the 19th ult. states that a daring robbery was committed in Calcutta in the shop of a native jeweller, and property to the amount of 2000 rupees taken.—The report of the assassination of Rajah Heera Singh, as mentioned in our last, was without foundation. The affairs of the Lahore Government continue in a state of great confusion.—Calcutta papers state that the Governor General is about to proceed again to the north west Provinces.—Capt. Somers, his military secretary having already taken his departure. The revolution in Gwalior, and the distracted state of the Punjab are supposed to be the immediate causes of this procedure.—Mr. George Clerk, late Lieut. Governor of the north-west Provinces, is dangerously ill from a concussion of the brain caused by a fall from his horse.—Mr. Thomason is gazetted as Mr. Clerk's successor in the Government of the N. W. Provinces.—Intelligence has been received from China to the 29th Aug. via Bombay. The Formosan authorities had confessed their guilt in regard to the murdered crews of the *Ann* and the *Nerbudda*, and had been delivered over to the Board of Punishments. The opium trade continued to flourish under foreign flags. A Board of health had been appointed to investigate the causes of the great unhealthiness of Hong kong.—A violent storm has lately been experienced at Vizagapatam, which is stated to have put nearly the whole town under water. It happened fortunately that there were no ships in port. Of the Dhonies there some were lost.—The theater-going folks of Calcutta received quite a shock during a late performance, by the dress of one of the lady actors taking fire. She was severely though not dangerously burnt.—An immense flock of locusts passed from the north west over Delhi on the afternoon on the 27th ult.—By a letter from Constantinople of Aug. 17th, published in the London Chronicle, it is stated that the mountain Nestorians, about whom so much interest has latterly been excited in England and America, had been attacked by the combined forces of the Pacha of Mosul and some powerful Kurdish chiefs and almost annihilated—their villages and churches being burnt.—crops destroyed—and inhabitants of both sexes put to the sword. This massacre is said to have been instigated by Roman Catholics and other emissaries, jealous of the progress among these simple hearted mountaineers of Bible instruction through the efforts of American missionaries

Correction.—It was ignorantly stated in our last number that the Mallegam Court had been suspended while Mr. BURLEIGH was acting for Mr. PRICE at Jaffna. We are now given to understand that the business of that Court was regularly transacted at Jaffna. We did not know before that Courts were removable; but supposed in cases like the one alluded to, that the business was transferred to another Court.

To Correspondents.—A correspondent inquires the meaning of the word "Selah," as used in the Scriptures. It is a musical term, supposed by some to mean the same as *da capo*, repeat; by others to signify a rest or pause. It is not properly a part of the text, and no regard need be paid to it in reading the scriptures.

Mr. "No matter who," of Batticaloe, is informed that for want of room united with a doubt as to the benefit to our readers of publishing his communication, we have, on further consideration decided not to publish it. If, as he professes, he is desirous of ascertaining the truth of Christianity, he cannot do better than to study the character of its founder Jesus Christ, as contained in the Gospels of the New Testament. He who carefully peruses them will be convinced, if his mind is properly prepared to receive evidence; if he reads with prejudice, he would not be persuaded though one rose from the dead.—If he do not know which to choose from the number of Christian sects, let him follow the instruction of the Bible without regard to sect.

The communicator of two enigmas is informed that they cannot be published unless we are first supplied with solutions.

Two articles from Roman Catholics at Colombo are under consideration.

புதின சங்கதிகள்.

A serious occurrence.

கள்ளிக்காட்டைக்கணித்தாயிருக்கும் செவ்விலவா, தாதுக்க

ஂனுமிடத்திலொரு பிரதான காரியம் சம்பவீத்தது. அதென் னவெனில், மாபுருங்குகளென்று சொல்லப்படும் வருக்கத்தாரித் திலர் இரண்டு நாயர்களைக் கொடுசெய்துபோட்டார்கள். அப் பொழுது போலீசார் அவர்களைப் பிடிக்க முயன்றபொழுது அ வர்கள் இவர்களைப் பறக்கடித்து இவர்கள் தங்களைப் பிடிக்கமுன்னிதாகத் தாய்க்கள்தானே மரித்துவிடத் தீர்மானித்தார்கள். அக்கேரம் அவ்விடத்திலிருந்த ஒரு வீட்டிலே (உா) மாப்பி ஂனமார் கட்டக்கடினதிலும், அவர்களைப்பிடிக்கடிபிருப்பதை அவ்விடத்தினுள்ள கலக்கட்டர் அறிந்து இவர்களைத் தேடிடித்திரியும்ஒருசெுதனத்துக்கும் அதன் தலைவனுக்கும்ஆனாப்பி அழைக்க அவனும் அவனுக்கும் கீழிருந்த (இய) காவாட்களும் இர்த் த மாப்பிண்களைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள். அந்தப் பிரகா ரம் அந்த மாப்பிண்கள் இருந்த வீட்டிலுண்பப் பிரயாசப்பட்டுச் செவ்வ-அவர்களோடுவெனில் இவர்களைக் கெருக்கிப் பரப்பி து இவர்கள் கட்டுப்போடத்தானும் முடியாதபடிக்குச் சூடுபா ய்த் தப்பி ஓடினார்கள். அந்த வேளையில், அத்தத் தனக்களுக்கு தலைவனாகிய கற்பித்தானும் காயப்பட்டான், எப்படியெனில், அவனுடைய கழுத்தினுள் தலைபினும் குத்திப்போட்டுத் தப்பி ஓடினார்களென்ற செய்தி கேட்டு மிகவும் விசனமாயிருக்கிறது. மறுபடி அந்தச் சிப்பாசமார் அண்வருத்து அந்த மாப்பிண்களா ரைச் கட்டுக் கொன்றுபோட்டார்கள். அவர்களவொருவனுய் த் தப்பிவிடவில்லை. (அருஞ்சூதயம் டக. இல.)

மதுரை.—CHOLERA IN MADURA.

சகல வியாதிக்குமிடமான நேகத்தையுடைய மனிதன்படுமெ ந்த நோயினுள் தாக்குதற்கரிதற்கு சூதிப்பிற் கெடுதையுமுள்ள வாக் திப்பிரகாத்த என்னும் கொடிய நோய் மறுபடியும் மதுராயுழிற் சென்று அங்குமேபேரை அங்குனித்திரையாகயும் மண்ணுத்திரையாகயுற் செய்துவருவதைக் கேள்வியுற்று விசனமடைத்தோம்.

On the 1st of January, 1844.

Will be published, in Singhalese and English.

(Price two-Pence.)

No. 1, of

THE COMMENTATOR,

A magazine, to be issued monthly, and to be devoted to the dissemination of religious and other useful knowledge.

The Commentator will comprise within its pages, a plain and practical Exposition of the New Testament. Hints to Native Preachers, Sketches of Sermons, Short Discourses on the fundamental doctrines of Christianity, Extracts from Buddhistical works, and Comments thereon; Observations on past or passing events, and a variety of other subjects.

It is hoped that Christian Missionaries and others who feel desirous to promote the spread of Truth, will contribute to its pages, and endeavour to extend its circulation.

It is intended to present most of the articles in both the Singhalese and English Languages, though occasionally it may be thought unnecessary to insert a communication in more than one of them.

The Commentary will be written in a plain and concise style; and published without the text of Scripture; so that it may be used with either of the Singhalese versions now in use, or with the English version.

The work will be illustrated with occasional wood engravings.

Communications to be addressed to the Editor, Baptist Mission House, Kandy; by whom subscribers' names will be received; also by the REV. E. DANIEL, Colombo, and any of the native preachers.

அட்டவணை.—CONTENTS.

Beschi's Instruction, &c.	229—230	வேதயொழுக்கம்	உரக௮
Abridgement of Good's Book of Nature	ib.	கூட்டுன்பவர் செய்த பிரபஞ்சநால்	உரக௮
Mr. Poor's Letters to his late Pupils—No. xiii.	232	வி. வென்னில ஏன்ற துரை	உரக௮
Principles of English Grammar	ib.	செய்த இலக்கணம்	உரக௮
Communications	233—236	கடிதங்கள்	உரக௮—உரக௮
Ten Commandments versified	236	பத்துக்கட்டளைக்கவி—பஞ்சாங்கம்	உரக௮
View of the Heavens—No. 9.	ib.	ங்கம்	உரக௮
Panchangam	ib.	புதினங்கள்	உரக௮—உரக௮
Summary of News	237		

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

[புத். சக். உஉ.] துறாசஉறு. மார்கழிம.—யசு நெயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, December, 14, 1843. [Vol. III. No. 23.]

வேதியரோழக்கிச் சோதனை.

உபதேசிகள் எடக்கவேண்டிய முறைகளைக்காட்டி உண்ப்பட்ட பிரயாசத்திற்கு நினைத்த பலனுண்டாகத்தந்த வேதியரோழக்க மோரணிக் கோலையாகக்கொண்டு அவனவன் எடக்குத்தன்மை யைப் பொன்னுரைகல்விணைத்தாற்போல வாராய்த்துசொன்ன ஒழுக்கத்தக்கேற்றதோ இவையோவென்று சொதிக்கக்கடவ ன். இதனால் வேதியரோழக்க முடித்தபின்பு இத்தச்சோதனை செய்யும் வகையை இங்கேகூட்டிச் சேர்க்கத்தானித்தோம். இதில் எட்டுச்சோதனைவகை பிரித்துத்தருவோம்? ஒவ்வொன்று க்கொரு நாளாகச் சிறிதுநேரத்துக்குத் தனியேநின்று தன்னைக்க ணக்குக்கேட்டாற்போல இதில் சொன்னதையாராய்த்து தான் செய்தகுறையும் எடக்கவேண்டிய முறையும் காண்படுமே. த ன்றெழிற் கடனைத்தீர்த்துத் தானுக்கரையேறிப்பிறரையும் கரையேற்ற ஆசையுள்ள உபதேசிகையாவரும் மாத்தமாதத் தப்பாம ல் எட்டுநாளாக இத்தவகைச் சோதனை செய்துகொண்டேவரக்கட வார்கள்.

முற்பச்சோதனை.

ஆண்டவரைப்பற்றின ஒழுக்கம்.

க. நீ உபதேசியாகத்திரிகையில் மனிதர்க்குழியஞ்செய்கிறாயெ ன்றிருக்கிறாயோ? ஆண்டவருக்குழியஞ்செய்கிறாயென்றிருக்கிற யோ? ஆண்டவருக்கென்றால் மனிதருக்குமாத்திரமஞ்சுவரானேன்? மனிதர்களைச் சுறுக்காய்எடுத்து அவர்கள் காணாமையிற் சோம்ப லாய்க்கிடப்பானேன்? ஆண்டவர்க்குழியமிதவென்றிருத்தால் எ ட்கும் விபாபித்திருக்குஞ் சுவாமிக்கஞ்சிடவாமல் சுவாமிக்கொப் புலத்தாலே போதுமென்று திரிவானேன். பின்னையும் ஆண்டவ ர்க்குழியஞ்செய்கிறாயாகில் அவரே கின்றபவன்றருவாரென்றிரா மல் உன்முறைக்கவரகை மனிதரானுக்காதாயம் வராமையால் முறைப்படுவானேன்.

உ. மனிதரைக் கரையேற்றவது தேவதொழிலையாமி மனிதர் வல்லமைபாலாகாமல் ஆண்டவர் விசேஷவுதவியாலாகவேண்டு மென்று நிச்சயமாய் நினைக்கிறாயோ? உனக்கிது நிச்சயமாகுல் உன்றிறத்தை எம்புவானேன்? சிலரைத் திருப்பியவிடத்தில் நீயே எல்லவுபதேசியென்று மனதினுடண்ணிப் புறத்தினுஞ்சொல்லி ம கிழ்வானேன்? ஆண்டவரானுதவியும் பலனும் வரவேண்டுமெ ன்றிருத்தால் நீயுந் தருமானமுறையோடேபேசு மற்றவரும் பொரு த்தியமனதோடேகேட்க நீ காதினெடுசெயிடத்தில் அவரே மனதி லேபேசு விரைத்தந்தவரே விவரகொடுக்க என்நேரமுமிடெட்டாம லென்க? அப்பெய்சிஷ்ட சின்னப்பொழுதினடியே விசேஷமா பித்த நூண்ப்பயிர்வகையிலே விரைக்-வுழிகைக்கவும் மனிதராலா ருமொழிய வினையச்செய்வது ஆண்டவரால் மாத்திரமாகுங் கரும யல்லவோ? இத்தத் தன்மையால் அதுதினைத் தப்பாமல் ஆண்டவ ரை வேண்டிக்கொள்ளாத உபதேசி பிறரைக் கரையேற்ற ஆசை யில்லாத அடடகுதியும் தன்நிறத்தை எம்பினவாக்காரகுதியுமெ ன்னப்படுவேதீயாயம்.

க. புறத்தியார்செய்யும் புண்ணியம் ஆண்டவருக்கு ஸ்தோத்திர மாகையில உனக்கது சத்தோஷமும் அவர்கள்செய்யும் பாலம் அவருக்கிசுச்செய்யாமல் உனக்கது கனிதியுமாகுமோவல்லவோ? இ லையென்றால் ஆண்டவாரீமேதுனைக்குப் பத்தியும் சந்திதுமில்ல யென்பது நிச்சயமாடே. உனக்குப் பிதாயுமாண்டவருமைய சுவாமிக் குச் செய்வவெண்டிய ஆராதனை பசாக்குச் செய்யவும் அவரானுண்டாக்கப்பட்டாரிடத்த பிரசைசன் அவரைத் தாஷ ணித்து தீர்த்திக்கவும் கண்டு மனசோவாதாயின் அவருக்கு நீ பிற் றையோ? அவரை நீ சேவித்தவனோ? அவரால் கீயனுப்பட்டபட உபதேசியோ?

ச. அஞ்ஞானத்தை சீக்கச் சத்தியத்தை அறிவவும் பாவத்தை விட்டுப் புண்ணியமெறிவிலே சேரவும் மனிதருக்குறுதிசொல்லி நீ டும் பிரயாசத்தினால் மனதினெண்ணித்தேடும் பலனென்ன? ஆ ண்டவரைப் படைப்புண்டு தமது தவலியரத்தத்தினால் திரட்சிக்க ப்பட்ட ஆத்தமங்களை அவர் திருப்பாதத்திற்சேர்த்து அவரைத்

தோத்திரஞ்செய்வப்பது நீ தேடும்பலனோ? இதவே உபதேசி களெல்லாரும் குறக்கத்தரும் கன்மையல்லவோ? இதுவே நீயுத்தே டு கன்மையானுற் செவ்வத்தில் வாழ்பவரும் பெருகையினயர்ந்த வரும் கரையேற நீ சத்தோஷமாப்பபடும் பிரயாசம் ஏழைச்சன க்குக்கு வேண்டிப்படாமலென்? இவர்களாத்தமங்களை ஆண் டவர் படைத்ததில்லையோ? இரட்சித்ததில்லையோ? தான் தன்னை யெய்க்கத்தேவையல்லவ. புறத்திலே எடக்குமுறையே தானு ன்ளே கினைக்குத் தன்மையாகட்டும்.

டு. ஆண்டவர் வல்லமைக்கெதிரில்லையென்றும் ஆண்டவர் த யைக்கவல்லவென்றும் ஸ்திரமாயெண்ணி அதனற்றற்றயை கொண்டெல்லாரையும் கரையேற்றத் தன்னையுமாளுரென்றும் த ன் வல்லமைகொண்டெல்லா விக்கினக் கருவும் செய்க்கத்தக்கவ ரென்றும் அவரை முழுதும் நீ செய்யும் முழுவில் விசேஷமாய் எ ம்பியிருக்கிறாயோ? அப்படி எம்புகிறாயாகில் ஓரிருமுறைசொன் னவிடத்தில் அவர்கள் கனாமையால் இனிப் பலனில்லையென்று பின்வாக்குவானேன்? நீயோ அவர்கள்மேலாண்டவர்களைத்த தைக்கும் அவருக்குள்ள வல்லமைக்கும் அளவுபிரமாணம் வைக்கத் தக்கவென்சொன்ன தியாபங்களை தாமமுறை மறுத்தவர்கள் மீ றுருகானவர்களை ஆண்டவர் தயையாத்பார்த்தாலன்று நீ சொ ன்ன ஒருவார்த்தைக்கிணங்கித் திருப்பச் செய்வதாண்டவர்க்கரி தோ? மீளவும் மனிதரெல்லாருக்கரையேற ஆண்டவர் திருவுமர கையால் நீ செய்யுந் தொழிலுக்கவருதவி செய்வாரென்று முழு தும் எம்பினால் அதற்குவரும் விக்கினங்களைக்கண்டுமயங்குவானேன்?

சு. யேசுகாதா திருவுணம்பற்றினபடியே ஆத்தமத்தைபும் சரீ ரத்தையும் கரகத்தில் என்றென்றைக்குமாருமல் வேவத்தன்னவல் வராகிய சத்தர் நீதியைமனதிற கனாமெண்ணி அதற்குப் பய த்திருக்கிறாயோ? ஓராத்தமத்துக்கு உன்ஆத்தமத்தை காமே வரக்குவோமென்று அவர் வேதத்திற் சொன்னபடியே அவருண் டாக்கியிட்சித்த ஆத்தமங்கனில் ஒன்றுமாத்திரமுண்ணுற் செட் டுப்போனதினால் அதன்வத்யாக உன்ஆத்தமத்தைக்கெடுத்து கா கத்திறன்றருவாரென்றும் அஞ்சாந்ருக்கையோ? அஞ்சியாகில் உன்னைத்தாண்டி உலவிட்டானின்று உன்ஆத்தமத்தைக் குருக்கள் கட்டாயமவேண்டுவானேன்? ஆண்டவர் நீதியாக்கினைக்கஞ்சினு யாகல் உனக்குதவியான மனிதர்முக்கத்தை முறிக்கமாட்டாதற்கு நீ உன்றொழிற் செய்யவேண்டியதைச் செய்யாமலும் செய்ய வாகாததைச்செய்தும்கர்த்ததுரோகத்தைக்கட்டிக்கொள்ள அ ஞ்சாமலைக்கன்? ஆண்டவர் நீதிற் குமெய்யாகவே அஞ்சினவன் மனிதர் பட்சத்தையும் பகையைபுமெண்ணன்.

இரண்டாஞ் சோதனை.

தன்னைப்பற்றின ஒழுக்கம்.

க. யேசுகாதா திருவுணம்பற்றினபடியே உலகமெல்லாஞ்சத் தியராக்கியமாக்கி எல்லாரையுமொருவன் கரையெற்றிருக்கும் அ தின்பின்பு தன்ஆத்தமத்துக்கு மோசம்பவந்தார் பலனென்ன? இ தை மனதில் வரகுமெண்ணி மற்றவர்கரையேற நீ பிரயாசப்பட் டுக்கொண்டு வருகையில் நீயேகேட்டு கரகத்தில் வீழாதபடிக்குச் செய்யமுடியாமென்ன? அதற்கு முதுபாபமெதென்னில் அச்ச ருக்கத்தோடே எந்நேரமும் ஆண்டவரை வேண்டிக்கொள்வது. நீ இப்படிச் செய்கிறாயோ. விசேஷமாய்ச் சில வருக்கிடங்கிறி போகையில் ஆண்டவரே தேவரீரிடத்தொழிநு முடிக்கப்படுகின்ற ன். அதிலே பசாசுபித்த வனைக்கவகப்பட்டாமலும் அதிலேவே கு நெருப்பென் மனதிற்ப் பற்றாமலும் எண்ணக்காப்பதமக்கெனித லல்லவோ? ஏனெனில் என்னெனியைக்கிரக்கிப் பிறரை காண் கரை யேற்றப்போகையில் காணே கட்டாதபடிக்குத் தயையெய்தருந் கவென்றமன்றாடக்கடவாய்.

உ. தன்னைக் காப்பதற்கு இரண்டாருபாயமெதெனில்ஐம்பொ றிகளை அடக்கிக்காதல். அந்செய்சிஷ்ட சின்னப்பொழுதினதா வது மற்றவர் கரையேறப் புத்திசொல்லிக்கொண்டு வருகையில் காணே கட்டாதபடிக்கென் சரீரத்தைத் தொண்டித்தடக்கி கியா யத்துக்கதை அடிமையாக்கி காமே செய்கிறோமென்றார். அந்செ

ய்க்கொடுக்கின்றனப்படிச் செய்தியிற் புகாமே பாவங்களுக்கெல்லாம் ஐந்தாவம் பின்புத்தொன்று விட்டாலும் பாவமுட்கொள்ளாமலுயிருக்கவோ?

க. உபாயம் எச்சரிக்கைதானே. எங்கேபோனாலும் தான் விழாதபடிக்கும் பார்த்தபாவிக்குத் தூறசொல்லவியமில்லாதபடிக்கும் எச்சரிக்கையே மிகவும் வேண்டியது. உன்மனசு ஆண்டவரையே நிச்சயமாகவும் அந்நொய்க்கொடுக்கின்றனப்படி யே மனிதர்முன்பாகவும் தூறக்கொடுக்காமற்செய்து கடன். இதையும் விசேஷமாக அஞ்ஞானத்திலே திரியுமுக்களுக்கு வேண்டியதாகும். சத்தியவேதத்தைப் பகைத்த அஞ்ஞானிகள் ஒன்றைக் கண்டால் அப்போதுமறைக்கொண்டு தூறியரம்பேதத்தின்மேலே தூற்றுவார்கள். உக்கனாலும் ஆண்டவர் திருநாமம் தூஷணிக்கப்படாதபடிக்கு நடந்துகொண்டேவீர்கள்.

ச. உபாயமாக எங்கே போனாலும் மகிமைபுகாணமுயில்வரண்புருவெவியாகவுக்கன வரைச் செய்வீர்கள். எந்தப்பழக்கமிருந்தாலும் உக்கன் தொழிலின் மாட்சியை மறவாதிருக்கவும் எந்தவழவிற்குந்தாலும் காணத்தின் வேலையைத் தாண்டாதிருக்கவும் வினயாட்டுக்குக் கிரிப்பும் சரசமும் உக்களுக்குத்தொஷ்டமென்றிருக்கவும் சில வீடுகளில் நேரத்தப்பிட்டுபாசாமும் சாட்சியில்லாமல் துறழ்த்துதிரியாமலும் கொங்கை காப்பாற்றுகாரருக்குள்ளே திரிகிறவனப்போலே திரியவும் இடெல்லாக்கு செய்யவேண்டியிருக்க நீ நடக்குத் தன்மையென்னவென்று சொதிக்கக்கடவாய். வேதத்தின் மகிமையும் ஆண்டவர் பெருமையும் உன் கைபிவிருக்கிறதென்று மறவாதொழுகவும்.

இ. செவ்வழியாபிழர்காட்டினது போதுமென்றிருக்கிறதேயோ? நீயே முன்னடந்துகாட்டப் பிரயாசப்படுகிறதேயோ? புண்ணியங்களைச் செய்யச் சொல்லி நீ பாவங்களைக் கட்டிக்கொள்வாயோ? இயேசுநாதர்முன்பு செய்ததைப் பின்பெல்லாருக்கு செய்யப்படிப்பிந்தார். சொல்லியும் செய்வியும் வேறுபட்டால் கண்ணீர் கண்டதைச் செய்வார்களொழியக்காதாற்கேட்டதை எண்ணீர்கள். நீ போனவிடத்தில் அதுதான் தனியே நின்று செயம்பண்ணுவாயோ. நீ சமயத்துக்குத் தாழ்ச்சியும் பொதுமையும் காட்டுவாயோ? அந்நொய்க்கொடுக்கப்பட்டு சொன்னபடியே நீ எவர்களுக்குத் தருமாத்திரையாக உணங்கக் கடனும்.

சு. அதுதான் தப்பாமல் ஏதாவதும் ஞானப் புலதக்கன வாசிப்பாயோ? நீயறியாததைக் கூசாமல் அறிந்தவரைக் கேட்கிறதேயோ? வயிறு நிறைய உண்ணாத தாய்க்கு முன்புபால் காக்குமோ? தொழிலைச் செய்யத் துணுத்தபோது மற்றவரையவேண்டியதை மாத்திரமறிந்தால் நீக்கக் கரையேறும்படிக்குப் போதாதே. மற்றவர்களைப் படிப்பிக்க அதிகமாய்நிறுத்துக்களுக்குக் கடன்.

முன்றிற் கோதனை.

தன் வீட்டைப் பற்றினவொழுக்கம்.

க. உபதேசியானவன் தன் வீட்டுச் சுவர்களை ஆண்டவருக்குப் பயந்து பாவமென்றிற் பேர் முதலாய் வெறுத்துப் புண்ணியவழியில் நடந்து மொட்சத்துக்குரியபராகச் செய்யப் பிரயாசப்படுவானோ?

உ. உபதேசியே மற்றக் கிறிஸ்தவர்கள் வீடுகளுக்குத் தருமாத்திரையாகவேண்டுமென்று நிச்சயமாடுண்ணிக்கொண்டாயோ? அப்படியும் வீய்தருத்துக்கொப்பணியாக ஆசையுண்டோ? உபதேசியானவன் சண்டைக்காரியென்றும் அவன் மக்கள் துஷ்டக்கடரென்றும் புறத்தெல்லாம் தூற்றக்கேட்டால் உனக்கு வெட்டியிராதோ? உன் வீட்டிலிருக்கிற குறைகளை மற்றவர்க்கிடத்திலே தீர்க்க உனக்கு வாய்தான் வருமோ? உன்னைச் சேர்ந்த குற்றங்களைத் தீர்க்குப பிறர் குற்றங்களைத் தண்டிக்கவென்று யிருக்கும். "தன் குற்ற நீக்கிப் பிறர் குற்றம் காண்கிற்பின்னென் குற்றமாகுமிறைக்கு" என்றும் நிருவக்களுவன்றானே.

க. சொன்னபடி உன் வீடு எவர்களுக்குத் தருமாத்திரையாகவேண்டுமென்றசொய்தால் உன் வீட்டுச் சுவர்களுக்கு அடிக்கடி புத்திகளைச் சொல்லவாயோ? எத்தனை பேர் புறத்து ஞானிகள் போற்பேசின தன் வீட்டினுழைத்தவுடனே ஞானமெல்லாமறந்து புண்ணியத்துக்கடுத்த ஒரு சொல்லாகிடும் பேசாதிருக்கிறார்கள். காமயறிய ஒருபதேசிக்ரு மகனாய் மற்றொருபதேசிக்ரு மனைவியா பிருத்தவன் முந்தின மந்திரமுதலாயறியாற்றத்தார்.

ச. நீயில்லாத நானிலும் அதுதான்மும் உன் வீட்டில் எல்லாருமறிய மந்திரங்களைச் சொல்லவும் யாதொரு ஞானப்புலதக்கத்தை

வாதிக்கவும் செய்வாயோ? உபதேசியே புண்ணியத்தைப் படிப்பிற்கும் பன்னிக்கடமாகவேண்டாமோ?

இ. உன் வீட்டுப்பேர்களைல்லாநம் அறியக் குற்றம் செய்தால் எல்லாமறியத் தண்டிப்பாயோ? இராசா ஒருவன் தானிட்ட கற்பணையைத் தன் மகன் மீறவுடனே அவனை எல்லாருங் காணத்தெண்டித்தானும். அதைக் கண்டெவரும்க்ரி அந்தக் கற்பணையே நினையாதே போனார்கள். நீயுட்படிச் செய்யாதிருந்தால் உன் வீட்டுச் சுவர்கள் செய்த குற்றம் உனக்குச் சம்மதியென்று புறத்தியார்க்கொப்பவித்தாற்போலவாவெவ்வாவாதிக்கு உன்னைப்பலவோ ஆண்டவர் கணக்குக் கேட்பார்.

சு. உன்னடைக்குப் பாதேசிக்ருமிரப்பவர்களும் வந்தால் நீயும் அவர்களுக்கன்பு காட்டி உன் வீட்டுப்பேர்களுக்குத் தயையோடும் உன்னை விசாரிக்கச் செய்வாயோ? வேததயில்லாதாயினும் குளிர்ந்த முகத்தொழுகியவார்த்தையாகிடும் சொல்லி உடற்புகிக்கொன்றல்லாதேபோனாலும் அவர்களைத் துத்துக்குணவாக நல்ல புத்தி சொல்லத் தேவையில்லையோ? உபதேசியே வீட்டிலே தயையன்பில்லையென்னப்படுவது என்னுயிருக்குமோ?

நான்காடு கோதனை.

குருக்களைப் பற்றினவொழுக்கம்.

க. குருக்களிடத்திலே யேசுநாதர் தன்மையென்னிக்கொண்டிருயோ? உக்கன் வார்த்தையைக் கேட்பவர் என் வார்த்தையைக் கேட்டவரென்று குருக்களுக்குக்கல்லாம் யேசுநாதர் திருவுளம் பற்றினார். பின்னையும் அந்நொய்க்கொடுக்கின்ற உலகத்திலாடிப்படிக்கும் கிறிஸ்தவர்க்கும் கீழ்ப்படிந்தார்போலெல்லார்க்கும் கீழ்ப்படியாக்கக் கட்டையிட்டார். இப்படி எண்ணினாயாதிருக்கத்தியமாதிரம் வணக்கத்தைக்காட்டி மனதெண்ணியில்லாதிருக்கிறதென்றி புறத்திலேவணக்கமில்லாமற் பேசுகிறதென்றேயேசுநாதர் மனதினைவையுமறியாரோ? புறத்திலே சொன்னதையுங் கொள்ளோ?

உ. குருக்களிடத்தில் யேசுநாதரையென்னி வணங்குவதல்லாதே குருக்களையும் எமையென்னக்கடவீர்கள். அவர்க்கிடத்தில் திழுவாக ஒன்றைக் கண்டாலும் அதுமொசென்றெண்ணி அவர்களை மனதில்கழவேண்டாம். கடுக தவத்தைச் செய்துகொண்டிருந்த அந்நொய்க்கொடுக்கின்ற அந்நொய்க்கொண்ட காண ஒரு குருவானவர் போகெல்லி, மற்றொரு முனி அந்நொய்க்கொடுக்கின்ற தவத்தை அறியக் கேட்போனார். போனவிடத்திலே யிவாயியிருந்த அந்நொய்க்கொடுக்கின்ற ஒரித்தினக் கம்புநிறெற்படுத்தக்கொண்டொருதயைமேறே சாய்ந்திருந்ததைக் கண்டு வந்த முனி அவரை இகழ்ச்சியாக எண்ணினான். அதைக்கண்டுகொண்ட குருவானவர் அப்பவற் போனபின்பு நீ முனியாவதற்கு முன்னே உன்னைக்குத் செல்லமென்னவென்று. அதற்கவன் அப்போது நான் உழைத்தாலொழிய உண்பதற்கொன்றில்லாத ஏழையாயிருந்தே னென்றமையால் குருவானவர் சொன்னதாவது, இப்போது கண்ட அந்நொய்க்கொடுக்கின்ற முனியாக முன்னே இராசாவின் மனை வளர்த்தவராகிச் சகல செவ்வத்துடனே பொன்மணிகுவித்த அண்ணமையிலே வாழா நின்றவராகும். இப்படிப்பட்டவர்களை உண்பதையுந் துறத்திப்போது விவாயியிருக்கையில் ஒருகம்புநிறெற்புதயைமையும் வைத்திருக்கிறதைக் கண்டதினால் அவர் தவத்தை பிகழுகிறப்பது நியாயமொவென்றார். அதற்கும் முன்பும் காணி அந்நொய்க்கொடுக்கின்றவெண்ணிக்கொண்டார். குருவை எண்ணாத சீஷன் குருக்காட்டின வித்தையைமும் எண்ணமாட்டான்.

க. ஒரோரிடத்திற் குருக்கள்தன்னைக் கண்டித்தால் தானும் மனதில் கிணங்கொண்டு அக்களித்துக் குருக்கள் கொடியபரன்றும் கோபக்காரரென்றும் புறத்திலே தூற்றி முறைப்பட்டுத்திரியானோ? ஆகிடும் அந்நொய்க்கொடுக்கின்றனப்படிபெய் உக்கன் கட்டிக்கொடுக்கக் ஆண்டவருக்குக் கணக்குச்சொல்ல இருக்கிறீர்களென்று அறியீர்களோ?

ச. குருக்கள் மனிதராகையில் யாதொரு சமையத்தில் ஒரு குறைசெய்தால் நீ அதைக் கண்டு மறைக்க மூடாமல் வெளியில்வைத்துத் தூற்றுவாயோ? வேததயை எழுதப்படி காடுமென்பவன் கொலையெய்துத் தன்றப்பன் திருவணமாய்த்துக்குறையைக் கண்டு பரியாசமாகத் தன்னண்ணமாருக்குச் சொன்னதிலும் இன்னும் அவன்கொத்திரத்தாரக்குத் திராதசாயம்பெற்ற செய்தியையறியீர்களோ? ஆகிடும் அவன் குற்றமில்லாத குறைவைக் காட்டினான். இதைமும் அண்ணமாருக்கொழிப்ப புறத்தியாருக்குக்காட்டினவனல்ல. இதைக்கண்டு நீக்கன் அஞ்சத்தேவையல்லையோ.

கு. குருக்கள் தந்ததே போதும் போதாதென்பாயே? அப்படியானால் பொருளைச் சேர்ப்பதும் மனிதர்க்கு முன்பு செய்திருந்தொழிய மொட்சத்தினுள்ளினியலும் பலருசையால் ஆண்டலமைச்சேவித்தவழியல்லவென்று நோன் அமடலோ?

க. உலக சோம்பலையறைக்கக் குருக்கள் முன்னே வெகு சாமர்த்தியமபேசச் செய்யாததைச் செய்யாததாகச் சொல்லிக் செய்தற்குப் பதவற்றைக்கூட்டிக் கித்திரமாக வர்ணித்துப்பேசின அடக்கை ஏய்க்கப்பார்ப்பாயே? ஆகிலும் குருக்கள் மனிதராகக் கொள்ள அவர்களை ஏய்ப்பதரிதலவலாயினும் எல்லாத்தையுமறிந்தகவாயிவை ஏய்ப்பாயே? அவருக்கல்லவோ கண்டுகொப்பிக்கக்கடவாய் அவரல்லவோ நீசொன்னதற்கவளாகத் தோராமற்செய்ததற்கவளாகப் பலனைத்தருவார்.

ABRIDGEMENT OF GOOD'S BOOK OF NATURE.

PART II.] Legible Language.—The subject continued. [CHAP. XII.

1. To show that the picture-style of writing, was the first kind invented or used, we may refer to the Egyptian sculpture. And here also we can find specimens of the different kinds of writing adverted to, namely, the pure hieroglyphic, or simple picture-style; the mixed, allegorical or emblematic; the abbreviated or contracted, and the alphabetic.

2. The magnificent ruins of Persepolis, the capital of ancient Persia, has its monuments and buildings covered with characters of some kind or other, imitative, emblematic or alphabetical. In many instances, there is the pure picture style: then we meet with abbreviated emblems, or rather what seems to be letters; at any rate, affording proof that the ancient Persians had, at this period, made some advance from characters for things towards characters for words.

3. In America, as we have before shown, picture-writing is found every where, amid the most savage tribes. The Mexicans had acquired such a degree of perfection in this style of writing, that on the first arrival of the Spaniards on their coasts, expresses were sent off to Montezuma, the reigning monarch, containing an exact statement of the fact, together with the number and size of the different ships, by a series of pictures alone, painted on the cloth of the country.

4. The written language of the Chinese is altogether a language of things, and was formerly very largely, if not entirely, a language of pictures. Their picture-writing, however, was not, like that of Mexico or Egypt, an exact representation of the thing treated of, but rather a slight outline. This kind of style is now become obsolete; but the characters now in use are abbreviations of the picture-style, and we can frequently trace the parent image.

5. Attempts have been made to prove that the picture-writing of the Egyptians, the Chinese, and the Mexicans has proceeded from one common source; yet it cannot be so. Each possesses a distinct style, derived from an attachment to distinct classes of images, for the most part of a local nature.

6. In the Egyptian system, we find the crocodile, ibis, ichneumon, the lotos and papyrus, birds and other animals with human heads, and men with the heads of birds and dogs. In the Mexican system, we find the rabbit, cane, reed, flint house-fly, &c.; in the Chinese, we have cross, crooked, parallel and angular lines, as the abbreviated symbols of pictures; which Dr. Morrison conjectures were copied from the tracks of birds on the sands, and from the lines on the bodies of shell-fishes.

7. Each system had a distinct origin, according as mankind, in these different parts of the world, and under different circumstances, have found a necessity of recording facts and ideas in remote periods of antiquity; and each has an obvious tendency to run into arbitrary or alphabetical characters, though of different forms and descriptions.

8. The system, whose origin we can most satisfactorily trace from history, is the Phoenician, using the term Phoenicia in a very extended sense. In this way we mean not only the whole coast of Palestine, of which Tyre and Sidon were the chief cities, but also the whole country of the Canaanites and Hebrews, under whatever name it may have passed at different periods, as Syria, Assyria, Sidonia, Aram; also as touching upon, or rather crossing Mesopotamia, Babylonia, and Chaldaea.

9. All these countries spoke the same language, or at least, dialects of the same language, that in no case differed farther from each other than the Scottish differs from the English; and all used the same alphabet or alphabets, that possessed as little variation. Hence there can be no doubt that, in whatever part of this quarter of the globe alphabetic characters originated, they were readily and rapidly introduced into every other part.

10. There is some degree of doubt whether Greece derived its letters from Egypt or Phoenicia. The best authorities incline to the last opinion.

11. That the Romans derived their letters from the Greeks is unquestionable; and hence the first invention of writing seems to rest with the Phoenicians, and we are able to trace it to within one hundred and sixty years of the flood.

12. The proper Phoenician alphabet consisted of not more than thirteen letters at first: it afterwards had three added to it, making sixteen in the whole, and in this number it seems to have been earliest employed by many of the adjoining countries, and is known by the name of Samaritan or ancient Hebrew.

13. The Chaldeans introduced some kind of change into the form of the letters, and added six, since the Samaritan alphabet did not seem sufficiently full to express all the articulations of their speech. In this manner, with various changes, the Phoenician alphabet can be traced throughout every part of ancient and modern Europe, every region of Africa where writing of any kind is practised, and in the western countries of Asia.

14. But Asia, in many of its empires and provinces, had another alphabet, the

Nagari. This consists of not less than fifty letters, of which sixteen are vowels, and thirty-four consonants, all arranged in the order of the alphabet with a systematic precision. The vowels take the lead, beginning with those most easily spoken. This correct and elegant alphabet extends, with a few trifling variations from the Persian gulf to China.

15. Such is a brief history of the noblest art which has ever been invented by the unassisted efforts of human understanding: an art which gives stability to thought, forms a cabinet for our ideas, and presents, in imperishable colors, a speaking portraiture of the soul. Without this, hard indeed would be the separation of friends—the traveller would become an exile from his native home.

16. Without a legible language, what to us would be the wisdom of past ages or the history of former states? The chain of nature would be broken through all its links, and every generation become an isolated and individual world. While the language of the lips is fleeting as the breath itself, confined to a single spot and a single moment, the language of the pen has an existence as firm as the everlasting hills, and can only perish with the globe itself.

17. Legible language is the great sun of the moral world; it warms, stimulates, irradiates and develops and matures the best virtues of the heart, and the best faculties of the intellect. But for this, every thing would be doubt and darkness and death shade; all knowledge would be traditionary, and all experience local, and civilized life would relapse into barbarism, uninstructed by science, unregulated by laws, and unconsolated by revelation. Should we not, then, justly characterize it as the noblest art ever invented by the unassisted efforts of human understanding?

(Translation of the above.)

கூட்டுப்பொருள் செய்த பிரபஞ்சநூல்.

யஉ. அத்திராயம்.—பகுதி.

க. ஆதிபிஷணுபட்டது அல்லது பிரயோகிக்கப்பட்டது படவெழுத்து வாசகத்தொண்டிப்பதை அறியவேண்டுகில், எகிப்துத் தேசத்தார் வழக்கிவந்த கித்திரங்குப்பார்த்தால் அவைகளில் மெற்சொல்லப்பட்ட துவாம்பரமான படவெழுத்தை அல்லது தீர்க்கமான படவாசகக் கலப்பாகவும், உருவக்வுவகையாகவும், அறிகுறியாகவும், சுருக்கமாகவும் கித்திரித்திருப்பதைக் காண்பீர்கள்.

உ. முற்காலத்திற் பாரிசராக்சியத்திற்கு இராசமாதகரியாயிருந்த போரிப் போலிசுபட்டினத்தின் கித்திரமான அறிவைப் பார்த்தார் சிலபாங்கான அல்லது போலியான, அல்லது குறிப்படையானவாளை அல்லது அறிவியின்போங்கான அட்சரங்கள் கோரிக்கைகளிலும் மாடகூடங்களிலுஞ் கித்திரித்திருப்பதைக் காண்பீர்கள். வெகு காரியங்களில் தீர்க்கமான படவாசகத்தைக் காண்பீர்கள். இதுவும் மற் சருக்கமான குறிப்படையானவகளை அல்லது அட்சரகத்திப்பின் போலியைக் காண்டதினால், பாரிசராதியார் இத்தையுத்திலும் அறிகுறியடையான அட்சரங்களிலும் வார்த்தையைக்காட்டும் எழுத்தை எழுதவதில் மிகுதியுத் தெற்றிய கொண்டு விட்டார்களென்பதற்கு உவமைகளை ஸ்ரண அத்திட்டி வைவிலிக்குது.

க. நாங்கள் மேலெசொன்னபிரகாரம் படவெழுத்துகள் அறிமுகிக்காவிலே மெட்ச்ச்சாதியர் வாசம்பண்ணுமொவ்வொரு இடங்களிலுமுண்டு. மெட்ச்ச்சாதியர் நாட்டார் துவவெழுத்தவாசகத்திலெவ்வளவு ஸ்ரணமான அறிவையடைந்தார்களேயாகில், ஸ்பானியலருணத்தார் அவர்களுடைய முதன்முறை வந்தற்கிவந்துள்ள மெட்ச்ச்சாதியர் நாட்டில் இயாச்சிபரிபாலனம்பண்ணின எகிப்துநியாகியமொத்திபு: (Montezuma) என்டவருக்கு ஸ்பானியலர் அவசரத்தபாலில், அக்கேசுடந்த புதனத்தையும அவலத்தலவந்தகட்டல்களெவ்வளவு என்றும் அவைகளில் பருப்பெவவளவென்றும் அவலத்தலவந்த புடைவையொன்றிற் படமாகச் சுத்தித்தனூப்பத்தக்க அவ்வளவு தெற்றுகொண்டார்கள்.

ச. சீனர்கள் எழுதமாவையைப்பார்த்தால் அதுமுழுதும் அத்தந்தப்பொருட்களைக் காட்டும் பாணையாயிருக்குது. முற்காலத்தில் பொருட்களில்லாதநூலும் மிகுதியான அளவுக்கு அவர்களுடைய பாணையானதுபத்திற் பாணையாயிருந்தது. அப்படியிருந்தும் அவர்களுடையபாணை, மெட்ச்ச்சாதியர் நாட்டாரிடையே அல்லது எகிப்துநியுத்தேசத்தாரிடையேதப்போல், முழுப்பொருட்களில் காட்டாமல் அத்தந்தப் பொருட்களின் அடையாளத்தைமாத்திரமே காட்டும. துவவந்த படவாசகம் இக்காலத்தில் மாயிவழக்காதொழிந்தது. ஆகிலும் இப்பொழுது அவர்கள் படவாசகங்களைச் சருக்க வழக்கிலும் அவைகளினுதி தோற்றமிட்டுள்ள நாங்கள் அறிந்துகொள்ளக்கூடும்.

டு. எகிப்தாருடையவும், சீனருடையவும், மெட்ச்ச்சாதியர் நாட்டாருடையவும் படவெழுத்துக்களொரே அடிபிலிருந்து பிறந்த



the falsehood of these statements and presented us with the true dimensions and character of this bird. It is considerably larger than the eagle, measuring in the extent of its wings from 9 to 12 feet. The beak of the Condor is straight at the base, but the upper mandible becomes arched towards the point and terminates in a strong and well-curved hook. The basal half is of an ash brown and the remaining portion towards the point is nearly white. The head and neck are bare of feathers; round the lower part of the neck is a broad white ruff of downy feathers. The tail is short and wedge-shaped. The legs are excessively thick and powerful, of a bluish grey colour intermingled with whitish streaks. It has as yet only been found in South America, and most commonly in Peru and Chili. There on the cliffs of the Andes from 10,000 to 15,000 feet above the level of the sea, in the region of perpetual snow, they may be seen in companies of 3 or 4 sitting on the naked rocks. It resorts to the plains only when impelled by hunger. Two of them will together, attack the lama, (a small species of camel,) heifers, and even the puma, (the South America lion,) repeating their attacks till the animal is overpowered and sinks to the earth, when they will instantly seize upon the eyes and tongue, their favorite morsels, and then continue their bloody banquet till they are quite gorged. The eggs of the Condor, which are white, and three or four inches in length, are deposited on the bare ground.

The young ones are said to remain with the female during one year. For some months the young are without feathers, their bodies being covered with a fine curling whitish hair. At the age of two years the plumage is of a yellowish brown, which gradually changes to a bright black intermingled with grey.

The Indians of Peru sometimes amuse themselves by catching the Condor alive with their lassos.* For this purpose a cow or horse is first killed, when down come the Condors and are permitted to gorge themselves. Then the Indians with their lassos easily capture them. The bird makes incredible efforts to escape and sometimes succeeds, after vomiting freely. Sometimes a poisonous substance is mixed with the food that is thus offered them when after their meal they appear as if intoxicated. This bird is exceedingly tenacious of life. Humbolt relates that at Roibamba he saw some Indians first strangle one with a lasso, then after hanging it on a tree, pull it forcibly by the feet for some minutes. As soon as the lasso was removed the Condor arose and walked about as if nothing extraordinary had happened. Three balls were then discharged at it from a pistol, at less than four paces distant, all of which entered its body, wounding it in the neck, chest and abdomen; but the bird still kept its legs. Another ball broke its thigh, and brought it to the ground; but the wretched creature did not die till after an interval of half an hour.

* The lasso is a long rope with a running noose in one end, which the Indians throw with great dexterity over any animal they wish to capture.

வி ல ங் கி ய ல்.

ஓர்வகை வல்லூறு.

(Translation of the foregoing.)

மேலே காட்டியிருக்கும் படத்தின் உருபத்தைபுதி சாயலையும் பார்த்தால் அது கழுதைப் பார்ச்சிறகுபோலும் வல்லூறைப் பார்ச்சிறகுபோலும் தோற்றமென்றது கொஞ்சக்காலமாக விலங்கியல் சரித்திரசாத்திரிகளும் அந்தப்பட்டு கழுதையோ அல்லது வல்லூறென்று பருத்தறியக்கூடாதவர்களைப்பிரித்தார்கள். இப்பட்சியின் தட்டையைப் பற்றி லிபரமாய் அறியவராமல் னிதாசு இடில் பருமத்தையும் பலத்தையும் பற்றி அதிசயிக்கப்பட்டதற்கு அநேகக் கதைகள் உண்டு. பூருவோத்திலிருந்த சில ஸ்பானிய சரித்திர சாஸ்திரிகல் இத்தப் பட்சியைப் பற்றி இஸ்பானியர் பருப்பித்துச் சொன்ன கதைகளை நம்பிக்கொண்டதினால், அது வீரித்த செட்டையளவுக்கும் பதினெட்டடி நீளமென்றும் அதிகப் பாரப் கொண்டதினால் காட்டிற் புருத்து இரையெடுக்கமாட்டாமையால் வீருத்து மனிதரைப் பிடித்துத் தின்றதும் பற்றிப் பெரிய மான் களையும் திருத்தெடுத்த இரையாகக் கொண்டுபோனதென்றும் அது பறந்து சிலத்தில் வந்து விழுதே சந்தத்திலே மனிதர் திடுக்கிட்டுப் பறத்ததினால் காத்தடைத்துச் செட்டையப் போலுக்கொண்டது சொல்லியிருந்தார்கள். அப்படியிருக்கும் பிறகு வரவர இத்தப் பட்சியின் தன்மையினுண்மையிற்றே அந்நவந்தமையால் நம் சொன்ன கதை பாரப் புரளியென்று தெரியவந்தது. எப்படியெனில், அதின் பருமம் கழுதையும் மெத்த நீண்டது. வீரித்த செட்டையளவுக்கு அளந்து பார்ச்சிலக் கூ அடிநின்ற வல அடிமட்டுமேண்டு. இத்தப் பட்சியின் சொண்டு அடியிலே நீண்டதும், அதின் மேற் சொண்டு கூர்ந்து மடித்து உரத்து நன்றும் வகைத்த கொடுக்கிபோலவே இருக்கின்றது. அதினுடைய நாடிக்குக் கிட்டச் சாம்பனிறமும் (சொண்டினுண்மையப் பார்த்தாப் போலே வெண்மை நிறமும்) எதாயிருக்கின்றது. அதினுடைய தலையிலும் கழுத்திலும் இறகு கொஞ்சமென்கூறும் இல்லை. கழுத்துக்குக் கீழ்ப்புறத்தில் வகையையப் பறந்து கிழந்த வெண்மையான மேல்விய இறகுள்ளது. அதற்கு வால் மும்பினிக்கும் சூப்படி போலே கூறையாயிருக்கின்றது. அதினுடைய கால்கள் அறமுற்றித் தடித்ததும் அதிகம் பெலன் உள்ளதும், சீவிறமுஞ்சாம்பன்மறமுஞ் செறிந்து செறிந்த சிறப்பொருந்தியதும் இடையடை யே வெண்கல் கீழேருள உரிசனும் எதாயிருக்கின்றது. இப்பட்சி தெற்க்குமரிக்காலிலும் பெருமாலும் பீரு, சிலவி முழவிய நாடுகளும் கடமாடுகின்றது. கடலுக்கு மேலே வந்து அடி தொடங்கி யிருது அடிக்கொண்ட அத்திக யலையின் மேலே ஓடியாநீ பெய்யும் பனிவளிலே மூன்று அல்லது காணு ஒருமிக்கக் கூடிக்கொண்டிருக்கும். பசியுண்டாரும் பொழுது சமூகன வெளிக்குப் பறத்தபோலிரண்டொன்றும் கூடிக்கொண்டு மலாமாடுகின்ற போர்கொண்ட ஓர்வகை ஓட்டசத்தையும் கிடாரிகளையும்

பியுமாவென்று பேர்கொண்ட தென்னமேரிக்காவிற்கு வந்ததற்குத் தானும் விழுந்து ஒரு அழங்காயமுக்கி அவைகளை சாகுமனவுக்கும் அவைகளை சுகிதிக் சாவக்கொன்றவுடனே கண்களையும் நாக்கையும் கொத்தி இழுத்துப் பிடுக்கி வயிறு சிரம்புமசவுக்கும் கன்றும் தின்றுவிட்டுப் பறந்துபோகிறது, இப்பச்சிபின்முட்டை வெள்ளசிறும். அதின் நீளம் மூன்று காலங்குவிருக்கும். வெறும் கிவத்திலேதானே இட்டுவிடுகின்றது.

குஞ்சுகள் ஒருவருடனையுக்குப் பெண்பச்சிகளோடே இருக்குமென்று சொல்லுகிறார்கள். ஏனென்றால், சிலமாதமளவுக்கு இந்தக் குஞ்சுகளுக்கு இறகு முடியாது. அவைகளுடைய சடலத்திற்கு ஒருண்ட கோத்தியான மயிர்கள் முணந்திருக்கும். அக்குஞ்சுகளுக்கு இரண்டையது சொல்லும்பொழுது, அதின்றகுக்களையலாஞ்செவ்வகலம்மக்கல் திரமாடிக் பிறகு வரவரத் சாம்பளிநஞ்சரித்த கருமை நிறமாசிப் போகின்றது.

பிருதேயத்திலுள்ள இந்தியர்கள் இப்பச்சிகளுக்குக் கயிறுபோட்டு உயிரோடேயிடித்துப் பராக்குக்காட்டி விளையாடுவார்கள். எப்படியெனில் முதலொருமாட்டை அல்லது குதிரையைபடித்துக்கொன்று அப்பச்சிகளெல்லாம் வந்துவிழுந்து தங்கும்படிபோடும்மேலேயில் அவர்களைதக்க கயிற்றித்துபிடித்துக் கயிற்றிலையைகளை அடிப்படுத்தும்பொழுது அப்பச்சிகள் பறந்துவிடக் கூடியனவு தங்கள் வலுவைச் செலுத்திப்பார்த்தாலுஞ் சிலவின்களே கூடாமற்போகாது. சிலவேளைகளில் பறக்கும்விடுகது. சிலவேளைகளில் அந்த இந்தியர் சிலவகையான கருணைப்பதார்த்தங்களை எடுத்த அவைகளை அந்தப்பச்சிகளுக்கு வைக்குஞ் சாப்பாட்டுடன் கலந்து வைத்தால் அவைகள் அதைத் தின்றதிற்பின்னால் கஞ்சுபற்றி வெறிக்காண்டகணக்காயிருக்கும். இப்பச்சி நின்ற காசியத்திலே தானே விடாப்பூட்டாய்ப்பிடித்துக்கொண்டுநிற்கும். இந்தியர்கள் இப்பச்சியெல்லான்றை அடிப்படுத்திப் பிடித்துக்கொண்டு அதை மறந்தலே கயிறுபோட்டிருந்துத் தூக்கிக் காவலே பிடித்துக் கொஞ்ச நேரமாகப் பெலனெல்லாமவைத்து வலுக்கொண்டிருந்துக் கயிறுதவடினே அந்தப்பச்சி கிவத்திலே விழுந்தெழுமித் தண்டுகொன்று சம்பவியாததுபோலே கட்டத்தென்றும், ஒரு துவக்கிலே மூன்று குண்டுபோட்டிருக்கிக் காலசூரத்தால் தின்று அதற்குக் கூட்டும் அந்தக் குண்டுகளெல்லாம் அதின் சரிரத்துக்குள்ளே பிடித்துக் கழுத்திலும் கெஞ்சிலும் அடியயற்றியும் பாடான காயம்பட்டும் அந்தப்பச்சி நிலத்தில் விழாமலும் விழுந்து சாவாமலும் ஓரே நிலையாய் நின்றது. வேறொரு குண்டு துடைப்பிப்பட்டினால், நிலத்தில்வந்துகொண்டுவிழுந்தும் சாவாமலெனினித்தயாலமபோலே உயிரோடே கிடந்ததென்றும் கம்பொலெட் என்பவர் சொல்லுகிறார்.

MR. POOR'S LETTER TO HIS LATE PUPILS—NO. XIV.

My Young Friends,

For many years I was employed as your Tutor, in assigning you new lessons and in testing your ability to learn them. It often afforded me pleasure and encouragement to see that you were able to surmount the obstacles that lay in your way, and to acquit yourselves well, even in difficult tasks. You were pioneers in the field of science, as it regards your countrymen, and every stage of progress you made you were making way for a host to advance. In my whole course of tuition with the first classes,—the members of which now stand prominently before me while penning this letter,—it was an inspiring thought that every theorem you demonstrated, and every problem you solved was an onward and upward step,—something new in the land; an additional ray was darted from the sources of light and knowledge, which could not but tend ultimately, to dispel the clouds of mental and moral darkness in which your countrymen were shrouded.

Every measure of success, in the higher and more difficult branches, was something toward the favorable solution of a problem, on which we, who had espoused ourselves to the heathen for better or for worse, were deeply interested. The problem was one relating to the native intellect,—as to its capabilities for the higher branches of learning. That problem, I am happy to think, has, within certain limits been resolved in a manner creditable to the national character. Seeing that it went well with you in that important particular, I cannot but hope that you may with safety be brought to higher grounds of trial,—and even with credit to yourselves, be put to tests of a severer nature, and of a higher order. In reference to this subject I beg leave to turn your attention to a train of thought, awakened in my mind, while giving you some account of the doings of the American

Education Society, particularly of the manner and amount of assistance granted to their beneficiaries. The greatest amount which the rules of the Society allow to be loaned to an individual, in reference to the three stages of a nine years' course of study is 680 Spanish, or 2050 rix dols. It is not supposed that this sum will, by any means, meet the exigencies of the case. The student must have other resources. It will however give you some idea of the value put upon a classical education in America and of the strenuous efforts made by indigent young men, who would rise to this honor and privilege. Their circumstances in obtaining an education are in striking contrast with those under which you were educated and brought forward to your present standing. Your good fortune, (to use a heathenish expression in a Christian sense) is owing—(1.) to the sovereign pleasure of God, in selecting you from the mass of your countrymen; (2.) to your unknown benefactors in America, who made bountiful provision for your support and education; (3.) to the strenuous efforts of the Missionaries, who sought you out in early childhood that they might be instrumental of imparting to you everlasting treasures. The immediate occasion of all this was, the degraded state in which your countrymen were found, owing to the prevalence of idolatry and its attendant evils.

When the Boarding Establishment was commenced, it was with fear and trembling that your parents committed you to our care. The question was at that time warmly debated in the country, whether we had not come to kidnap you; either to send you to Kandy to assist in the war then in progress or to send you as sepoys to some foreign country. And what else could the people have thought, while wholly ignorant of those Gospel principles of benevolence, which I endeavoured to illustrate in my 10th and 11th letters, and on which the missionary Enterprise, including the Charity Boarding Schools, is based? When we undertook to house, clothe, board and educate you, and to do what we could to place you in eligible circumstances for obtaining a livelihood, we had no thought or expectation that you would ever refund any part of what might be expended on your account. But now "the true light shineth"—now, that we have turned out Schoolmasters, Catechists and Preachers,—Interpreters, Translators and Private Tutors,—Writers, Book-makers and Printers,—Notaries public, Surveyors and Engineers,—Vaccinators, Surgeons and Physicians,—Mudeliars, Proctors and a Magistrate,—and a host of literary characters of various grades—who all, to the envy of their countrymen, are stationed in the high places of the land, and reaping bountifully the fruit of the education which they gratuitously received.—Truly a change has come over the land which I did not expect to see in my day, and it brings with it duties and responsibilities of no ordinary kind.

On looking over the records of the Boarding School establishment, from its commencement in January 1813, to the time in which the first class, in Batticotta Seminary, was formally and honorably dismissed in September 1829 I find that a few of you were housed, clothed, boarded, furnished with books, and educated, from the funds of the American Board for more than ten years, and that many of you were in like manner sustained for a period of from five to ten years. This is a dispensation of Providence with you, in which we Missionaries, have had an important agency, but the consequences of which we cannot control;—consequences, affecting not only yourselves, but your posterity; not only for time but for eternity. What then is to be expected from a class of the community thus sought out, and thus signalized? Will you refund to your benefactors in America, what they have expended on your behalf? This you cannot do. They do not wish you to do it. They would not accept it at your hands. What they have given, they have given freely, and without thought of a return of this nature from you. The donations they have made from year to year for your support they have regarded as free will offerings to the Lord, and as appropriate expressions of compassion for the perishing heathen for whom Christ died. Will you then make some befitting compensation, to us the Missionaries, who have had the immediate oversight of you,—who have spent our lives in the labor of fostering and educating you? This also you cannot do. We do not require it, nor desire it at your hands. What we have done in this matter, we have done heartily as unto the Lord and not unto man. Not for your sakes, be it known unto you have we done this, so much as for the sake of the generations that may descend from you;—that the mighty current of population in the land, which we fear is now disemboguing itself in the lake of perdition, may be changed,—that it may by the wonder-working power of the Almighty be turned back and be made to flow, a broader and a deeper stream, into the ocean of eternal bliss. Now I perceive you take courage, and with some sincerity request me to tell you what you ought to do. But this I cannot do. It is, from the nature of the case, your province to determine this. It is mine, only to endeavor to rouse your attention to the fact that much is expected from you both by God and man. For "to whomsoever much is given, of him shall much be required." It is expected that you will be men of another stamp; that you will take the lead, as Natives, in the important work of enlightening and reforming your countrymen; that in this also you will be pioneers, as you were in the field

of science, and in opening new paths for securing a livelihood and the honors of this world. I therefore meet you on *higher grounds and on nobler principles*, than those on which the American Education Society deal with their beneficiaries, in requiring them to refund what has been expended on their account. I make my appeal to your sense of obligation to Him who bringeth "the blind by the way that they know not" and who hath placed you upon the eminence on which you now stand. I appeal to what you have imbibed, or ought to have imbibed of the spirit of Him who though he was rich, for your sakes became poor, that you through his poverty might be made rich, and who made it the duty and privilege of American Christians to bestow upon you the rich boon you have received at their hands. And then, finally, I appeal to your sense of gratitude to those far distant benefactors, whose charities you have received, whose names you bear, and who are desiring no other returns from you than to have it in truth reported, that you are imitating their example and are doing to others as they have done to you. Though it does not belong to me to specify what you ought to do, to meet the reasonable expectations of God and man, I will in conclusion hazard three suggestion. (1.) That each one take counsel with himself, and makes such good devices, as he may be able to execute within his own sphere, in aid of the cause of Christian benevolence to which he is indebted for his education; (2.) That any appropriations you may see fit to make in aid of the object in your native villages, the missionaries, who live in the vicinity of those villages would with much pleasure expend, as the almoners of your bounty, and in furtherance of your benevolent designs. (3.) Aid, in the form of subscriptions or donations, to Bible, Tract, or Missionary Societies, would be a very appropriate expression of your sense of obligation for the favors you have received. The suggestions contained in the letter, though primarily addressed to my late pupils, may not be unworthy the attention of the community at large: for I apprehend that the time is at hand when very many who have derived substantial benefits from mission establishments, and whose minds are partially enlightened, will gradually withdraw their patronage and support from the prevailing systems of idolatry and falsehood, and bear their full part in bringing the whole country into subjection to the rightful sovereign of the universe.

Yours very truly,
D. POOR.

Tillipally, November 30th, 1843.

CHRISTIAN.—கிறிஸ்தவர்க்கார்.

RULES FOR THE CONDUCT OF A CHRISTIAN LIFE.

Abridged from "the practice of True Devotion" by Robert Nelson, Esq. *Examine yourself concerning your progress in Christian virtue.*—The frequent reflection that we make in the examination of our consciences, is a good means to advance our progress in any virtue. Upon those occasions you must not only call yourself to an account for your sins, but also for your virtues, to see how you advance in your spiritual state, what occasions have presented of practising any virtue, and how you have behaved yourself in relation to them; and this not only in general, but particularly in respect to the virtue you design to acquire, and is the subject of the day's meditation: in order to this, at your morning devotions, make a firm resolution of practising that particular virtue that day. If in the day-time you omit any occasion that presents for the putting it in execution, immediately ask God's pardon, and call upon Jesus for fresh strength. In the evening, when you recount the actions of the whole day, particularly reflect upon the progress you have made in the same virtue; compare the advance you have that day made, with the profit you reaped the day before, form new resolutions to neglect nothing that may possibly tend to make you perfect in this virtue.

கிறிஸ்தவனடையவேண்டிய சற்குண நிருபாகத்தில் நீ எவ்வளவு நேற்றற்கொண்டாயென்பதைச் சொக்த்.

கம்முடைய மனச்சாட்சியைப் பற்றி நாம் எவ்வளவு அதிகமாகச் சொதிக்கிறோமோ அவ்வளவுமே யாதொரு சற்குணநிருபாகத்திற்கொச்சியடைதற்குத்தம வழியாய் இருக்கும். அச்சமையங்கனில், நீ செய்த பாவங்களுக்காகக் கணக்குக் கேட்கவேண்டியதுமாத் திரமல்ல—ஆவிக்குரிய காரியங்கனில் எவ்வளவு நேற்றற்கொண்டாயென்பதை அறிகிறதற்குப் பூரணசற்குணநிருபாக

த்தைப் பற்றியும் கணக்கு விசாரிக்கவேண்டியது. யாதொரு நிருபாகத்தை அப்பியாசப்படுத்துகிறதற்கென்ன சமயம் உனக்குவாய்த்தென்மும், அதைப் பற்றி நீ எவ்வீதமாய் உட்கொண்டாயென்மும் பார்த்தவேண்டியது. இது கருமத்தைப் பொதுகொக்கமாய்ப்பாராமல் நீ அடைய விரும்புகிற நிருபாகத்தைப் பற்றிப் பிரதான கவலைகொண்டு பார்த்திராமல் அந் தே அந்தந்த நாளின் தியானமையிருக்கவேண்டியது. நீ காலமெ பண்ணுந்தேவாரி: நனயில், அந்த நான் முழுதும் சற்குண நிருபாகத்தை அப்பியாசப்படுத்துகின்றனென்று கல்ல கண்டிப்பாய் கிறணயம்பண்ணிக்கொள் பகற்காலத்திலே பண்ணவேண்டிய சற்குண நிருபாகத்தை நீ விட்டோய்த்தண்டாலும், உடனே பரபரனிடத்திற்குப் பொறுத்கேட்டுப் புதிதான பெலனையுப் தயிரியத்தையுப் தரும்படி கிறிஸ்தவநாதிடத்தில் இரந்து கேட்கவேண்டியது. சாயுங்காலத்திலே, நீ முழு நாளும் செய்த கருமங்களை எடுத்தொவ்வொன்றுமே பார்த்தும்பொழுது, அந்த ஒரே சற்குண நிருபாகத்திலேவல்லவு தேற்றிக்கொண்டாயென்று கிந்தித்துப் பார்த்து அன்றைக்குண்டான தேறுதலையும் அதற்கு முந்தின நான் நீ அடைந்து கொண்டபனையும் ஒன்றுடனொன்று கிந்தித்துப் பார்த்து இந்தச் சற்குணத்தில் நீ பூரணமுன்வலையுப் வருமபடிக்கேதுவாக்குகிற யாதொன்றையும் அசட்டைபண்ணமாட்டேனென்று கண்டுபுதிதாக நிறணயம்பண்ணிக்கொள்.

Secret Prayer.—Let secret prayer by yourself aloud be constantly performed, before the work of the day be undertaken. It is much better to go from prayer to business, than from business to prayer, in regard to the mind's freedom from distracting thoughts. Because also, if the world gets the start of religion in the morning, it is hard for religion to overtake the world all the day after.

இரகசியப்பிராத்தனை.—நீயுன்னுடைய அன்றாடம் பணியிலையெச்செய்ய ஆரம்பிக்கமுன்னிதாக அண்டவணைப் பார்த்து இடைவிடாமல் உரத்தசத்தத்துடன் விண்ணப்பம்பண்ணிக்கொள். வேலைசெய்து முடிந்ததன்பின் னூர் செம்பண்ண ஆரம்பிக்கிறதிலும் செம்பண்ண முடிந்ததன்பின் னூர் வேலைசெய்ய ஆரம்பிக்கிறதே அதிக உத்தமம். ஏனென்றாலென்று இதயம் வேறென்றிலே புலன்செய்யமாட்டாது. இன்னும், உலகத்திலுள்ளவர்கள் காலமே தேவகிந்தனையை விடுவதுண்டாலும் அந்தத்தேவகிந்தனையானது ஒருக்காலும் அந்த உலகத்தாரை மேற்கொண்டுவெற்றியடையவேமாட்டாது. அதாவது அவர்கள் செய்வப்பதிவுள் எவர்களாய் வருவதேயிலை.

Christian magnanimity.—Paulinus, Bishop of Nola, having spent his whole estate in redeeming Christian captives, at last offered his own person to redeem the son of a poor widow; but the barbarians were so moved with this striking instance of benevolence that they sent him back, and released several captives to accompany him.

இறிஸ்தவனுக்குண்டான உத்தம சற்குணம்.—போலினஸ் என்ற ஒரு விஸுபுக் குருவானவர் கிறைகனாய்ப் பிடிக்கப்பட்டுப் போன கிறிஸ்தவர்களை மீட்டும்பொருட்டுத் தனது ஆவிதி சம்பத்து முழுவதையுஞ் செலவழித்தார். கடைசியாக ஒரு ஏழிய விதவை பெற்ற புத்திரனை மீட்டும்படி தன்னத்தானே ஒப்புக்கொடுத்த அந்தத் தயவை மிலேச்ச சாதியார் கண்டு மனநிரங்கி உருகி அந்த விஸுபுவை விடுதலைபண்ணினதமன்றிச் கிறைகனாய்ப் பிடித்திருந்த அநேகரையும் விடுதலைபண்ணி அவரைக் கூட்டிக்கொண்டு துணையாகப் போகும்படிக்கு இடங்கொடுத்தாரகென்று சொல்லப்படுகின்றது.

கோட்சொல்லல்.—கோட்சொல்லும் னுணம் உன்னிலே கண்டாலல்லாமல் மற்றம்படி அக்குணம் உன்னிலெப்பொழுதும் திலுகொள்மாரட்டாது. உனக்கு விரோதமாக ஆராகுதல் சாடை சொல்லி உன்னிற் குற்றம்பிடிக்கப் பார்த்தவேணயில், அவர்கள் சாட்டின குற்றத்தில் நீ செய்யாதவைகளை விட்டுப்போட்டுப் நீ யாதாருதல் செய்ததுண்டாலும் உனது னடைக்கையைத் திருத்திக்கொள்.

பஞ்சநீதிநிக் கதை.

வந்தவாளி அல்லது பேரழிவு.

Continued from page 226.

ஓரடலிவிரக்டிற் கரானகேசரியென் னுந் சிக்கத்துக்குத் தேகமேதொ குணமில்லாதிருந்தமையால் துசரனென் னும் கரியைப் பார்த்துப் பிரதானடே-இன்றைக்கேவரும் போகக் கூடாது நீயே போயாதாயினுமினாக்கொண்டுவெள-நரி-நரவன் டையுமோடித்திரிசையில் ஒரு கழுதையைப் பார்த்த-மாமா-கு ம்படுகிறேன். நீ இப்போது மிகவுமினத்துப்போளுயென-அப் போது கழுதை-மருமகனே என்னசொல்வேன்-எனக்குத் தலைவன் வண்ணன்-அவனத்தியந்தவ் கண்டகனென்மேற் பெருஞ் சமைக னைப்பாட்டுக் கொல்லுகிறதேயன்றி வயிற்றுக்குப் புலனுச்சேற் றைப் போடுகிறதில்லை-புழுதிவிருக்கும் அறுகங்கட்டையைத் தி ன்றுகொண்டிருக்கிறேன். ஆதலால் உடம்புக்கெவ்வளவு புலிகொ டு-கும்-என யழைப்பு ஒரு பிழைப்பாவென-நரி-இப்படியிருந்தா லு நீ என் னோடுகூடலா-ஆற்றலுக்கையிற் பச்சைப்புள் ளிரம்பவிரு க்ருமிடமுனைக்குக் காண்பிக்கிறேனென-அதைக்கேட்டுக் கழுதை அவ் விடகன்ருயிருக்கும்-ஆகையால் காணங்கே ஒன்றியாயெப்படியி ருப்பேனென-துசரன்-மாமா-அங்கே புருஷனில்லாமல்விசாரமா யிருக்கின்ற பெட்டைக் கழுதைகளைக்கட்டுத்தக்க புருஷனைப்ப ட்டாந் கொண்டுபோகவேண்டுமென்றெனக்குச் சொல்லியிருக்கின்ற மையால் உனக்குரைத்தேனென-அதைக்கேட்டாசையினூற் கர்த் தபம் பின்னேபோக அதைக்கண்டு சிக்கம் பாங்க்தவுடனே நீன் னெவியெழுட்டம் பிடித்தத-9-5-நர்-நரி-கோபித்துக் கண்டாவத் தைப்பார்த்து இன்றைக்குள் வீரத்தை காண் பார்த்ததை உன் மு ன்கெனிர்ப்பட்ட கழுதையும் ஒழிப்போயிற்று-இனி நீயாவிரையே எவ்வாறடிப்பாயெனவதைக்கேட்டுக் கரானகேசரி தலைபற்கமா யிருக்க-மீட்டுநரி-மற்றுமோர்நாம் நானவனை உன் னண்டைக்குக் கொண்டு வருகிறேன்-அப்போதாயினுமே மருமகனை அடிக்க வேண்டுமென் னசொல்லி நீன் னெவியெருக்கேபோய் நீயெழுடிப் போகிறுமென-கழுதை-மருமகனை-என் னை இரக்கேரமென்வாயி ற் கொடுத்திருப்பாய்-ஆளுவிஷத்தினூற் பிழைத்தேன்-வச்சிரம் போனகத்தையுடைய அப்பிராணியாரென-அப்போது நரி கைக த்தம்மாள்-அந்தப் பெண்கழுதை உன்னைப்பார்த்து தித்தற்றி க ன்ப்போடே உன் னனை-வருகையில் நீ வீணும் பட்டதொடியும் ஆளுவனியிப்போது-நீன் னெவியெனென் னைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளவில்லாடல் காண் உயிர் வைத்தேரெனென்று நிச்சயித்திரு க்கிறபடியால்-நீ விரைவாய் வந்து அவனை அதுபால்-இவ்வாறடிந் டெண்டுகொடுக்கேரிட்டுக் காமதேவன் சரிப்பான்-ஏனெனில்-வடி யாயிருக்கின்றதை அவமானப்பண்ணுகிறவர்களைச் சடைச்சாம் பலானடியாக்கிக் காமதேவன் காட்டிற்கனுப்புவானென்றிப்படி- நரியுரைக்கக்கேட்டுக் கழுதை அதன் பின்னே போகச் சிக்கத் தச்செனமே யடித்து நண்டைச் சுட்டு நரியைக் காவல்பவ த்தாந்-ப்பாலத்திரு நரியைக் காவல்வைத்து நீராடப்போக தித் தற்குள்-நரி அதனீரையுள் காணியுள் தின்றது. பின் சிக்கம் வந்தபார்த்தைகையிவிரைவக் காதுமில்லாமையாற் சம்புகத்தைப்பா ர்த்திதைப்பார்த்திற்றதென-நரி இக் கழுதைக்குவரவ் காதுமில்லை. இ ருந்தாலது மறுபடியும்-உன் னடைக்கு வருமாவென அது இதை உண்மையென்று நம்பி நரிக்குள்ள மாயிசபாகக்கொடுத்து மற்ற தைத் தின்றது. அப்படி என்னைக்கொல்ல விரும்புகிறாயென-மு தலை வன்-நன் பிரயோசனைத்தைவிட்டுள்ளதைச் சொல்லுகி-ரு னோ அயன்-புதிஷ்டினை-என் னுக்குசவனைப் போற்றும்பலவடவா னென-வானாடி-தெப்படியென்று கேட்கமகராஞ் சொல்லுகிறது.

ஒருகுப்பத்தல் புதிஷ்டினை-என் னுள் ருசவன் பாணகையெடுக்கை யில் ஒட்டார்க்குச்சொ-அது கபாலத்திற்குக்கிக் கத்தவேட்டுப்போ ற்காயம்பட்டது. பிறகு கிவசாட்கனித்தத்தேயத்தில கருப்பு-வ த்தமையால் அவன் மறுதேயத்திற்கு-போய் துரானகித்திற் சேவகத்திலமரவவ்வரசனவ் வடுவைக்கண்டியன் போர்க்கனத்தி-ரு முன் காயம்பவாக்கின ருனென்றெண்ணி அவனைமிகவுமு-பரித்து அவனிடத்திற்றையாயிருந்தான்-அதுமுதற்கொண்டு மற்றைச் சேவகர்களைவன்மேற் பொருமையாயிருக்கத் தலைப்பட்டாராசன் றையிருக்கையால் ஒன்றும்பொசாடவிருந்தாகன்-அப்படியிருந் தையில் ஒருநாளிராசன் னொர் தமாயுதிஷ்டினைப்பார்த்துன்கிக்க த்தியாராருடையிற் பட்டதென-சூசச்சேவகன்-ராசனே-நான் ருந் போட்டுக்கொண்டிருக்கையில் விழுந்தோடுபட்டிக்காயம்பட்ட

தென-இதைக்கேட்டமாதிரித்திராசனினி-ருவாவனப்பா- ர்த்து-நான் மோசம்போனெனினு திரண்டாம்-பெயர்க்குத் தெரிய தற்குள்ளே த்யோடிப்போ இதைக் குர்க்கண்டால் நீ உன் னு யிர்காணமாட்டாயென-சூயவன்-கையி-யாய் புனித்ததோ-மாய் காய் புனித்ததோவென்று சொல்லலாமோவென-திராசன்-நீ நுந த்தலும்-போர்க்கனத்தில வருவதன்றி-எனமாத-நீ நரிக்குட்டி- போசென் சுமமா துள்ளிருப்ப-சூயத்திரேய-ய் கேட்டை-பட்டிக்கு மோலென-சூயவன்-அந்நரிக்குட்டியாரிடத்திற் புகழ்ந்தகொண்ட து சொல்லுமையாவென-அரசன் சொல்லுகிறான்.

இன்னும்வரும்.

சு. அக்காரம்.

விருந்தோம்பல்.—On Hospitality.

அக. இருந்தோம்பி இவ்வாழ்வதெல்லாம் விருந் தோம்பி வேளாண்மைசெய்தற்பொருட்டு.

பு. மனைவியோடும் வணக்கிலேபோகாமற் பாது காத்து மனவியிடத்து வாழ்கின்ற செயல்களெல்லா ம் விருந்தினரைப்பேணி அவர்களுக்கு உபகாரஞ் செய்கிற நிமித்தம்.

The whole design of living in the domestic state and laying up (property) is (to be able) to exercise the benevolence of hospitality.

Drew.

To honor guests with hospitable rite, Domestic life and all its various joys To man was given.

Ellis.

அ.உ. விருந்துபுறத்த தாததானுண்டல்சாவா மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற்றன்று.

பு. உண்மைப்படுவது சாவாதிருப்பதற்குக் காரணமாகிய அயிர்தமேபானாலும் தன்னைநோக்கி வந்த விருந்தினர் தன் மனைவியிருக்கத் தானே தனித்துண்ப து விரும்புதலுரிமையுடையது அல்லாதது. ஏறு.

It is not fit that one should wish his guests to be outside (his house) even though he were eating the food of immortality.

Drew.

மார்கழி மாதம்.

சாதி ம-மார்கழி ம-வசத் தி-முதல் கை ம-வக த்தி-வரை.

Date.	திருநெல்வேலி	மேலூர்	கடத்திரம்	திதி.	சூரியம்	கரணம்.
14	க	வி	சு		அ	சு
15	உ	உ	உ		ச	சு
16	க	ச	ச		த	சு
17	ச	சு	சு		ந	சு
18	சு	தி	வி		த	சு
19	சு	செ	அ		தி	சு
20	எ	பு	சு		ச	சு
21	அ	வி	மு		*	சு
22	சு	வெ	சு		பி	சு
23	வ	ச	உ		த	சு
24	வ	சு	தி		தி	சு
25	வ	தி	அ		ச	சு
26	வ	செ	ச		ப	சு
27	வ	சு	பு		சு	சு
28	வ	சு	உ		சு	சு

SUPPLEMENT TO THE உதயதாரகை.—MORNING STAR.

[புத். சூ. 26.] துறாசக. ஸு. மரீகழிம. யசுதேயநி வியாழக்கிழமை, Thursday, December 14, 1843. [Vol. III. No. 23]

[Why did Adam become unholy?]

பத்திராதிபருக்கு.—பராபரன் ஆதாமென்பவனைப் படைத்தபோது அவனுடைய ஆத்தமாவையும் கவாசுந்தையுங் குணங்களையும் மனம்புத்திருந்தலான சரணங்கள் கருவிகளைத்தையும் முழுதும் பரிசுத்தமாகப் படைத்தால் அவருடைய கட்டையை மீறவந்த ஆகை அல்லது ஆகாத எண்ணம் எங்கேயிருந்து பிறந்தது? அவ்வெதப்படி வந்து புருந்தது? நல்ல ஊற்றிவிருந்து ஆகாததன்னைவருமோ? ரெடுப்புக்குமாளு அன்னிய சவாபமாணுளி ரெடுப்பிடத்திலேயிருந்து பிறக்குமோ? சூரிய சவ்னிதானத்திற் சற்றம் நீவ்லாத அன்னியமானவிருள் சூரியனைத்திண்டுமோ? இது சற்றம் பொருந்தாதகாரியம். இப்படியிருக்க பராபரன் மனுஷனைப் பரிசுத்தமாகப் படைத்தார் அவன் அவருடைய கட்டையை மீறிப்படுவதென்று அவசுத்தகுள் என்று கிறிஸ்தவர்கள் சொல்லுகிறவிதமென்னி என்பதென்னுடைய கேள்வி.

இதற்கு நீருத்தரமாகப் பராபரன் சகலத்துக்கும் விசேடதிகாரியாய் மனுஷனைப்படைத்து தமக்குமாதிரி கடுமையாகக் கீழ்ப்படியவேண்டுமென்று கற்பித்தும் பண்ணிலைத்தார். அதை அவன் கட்டிப் பாலியானும். அப்பொழுதிரு சூரியன் அத்தமிக் கிருளுதயமாம்பவனவம அவனிடத்திலிருந்து பரிசுத்தாகவ அசுத்தர் தோற்றமாயிற்று. சூரியனை இருந்திண்டாதிருந்தும் சூரியன் போக இருந்தருவதையும் ரெடுப்பிலே சூனியல்லாதிருந்தும் சூனியர ரெடுப்பிலவதும் கிசம் எவ்றெழுக்கினி. இதிவிண்ணுள் சிவ சத்தேகம்ருக்குது. அநேதெனில் வெளிச்சமிருடைய அனுமண்கள் மாறிமாறிவழக்க இடமாயிருக்கும் பூம்போலப் பராபரன் மனுஷனையும் சுத்தம் அசுத்தம் இரண்டுக்குமெதவான பொதுவான இயல்பாய்ப் படைத்தாரோ? அல்லது குறைந்த ரெடுப்பானது மிகுந்த சூனியர அலிவதபோல அசுத்தத்தைக்கண்ட உடனே தன் கவாபருக்கு நிச்சகெத்தக்க குறைவுகள் பரிசுத்தவாசு கப்படைத்தாரோ? அல்லது வேறெப்படியோ அத என்னவித மென்றெனக்குத் தெரியவில்லை. ஆகையால் இத்தக்காரியத்தைத் தெளிவாக எனக்குவிளக்கும்படி பண்ணவேணுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இப்படிக்கு மாதையூர் இரகுநாதக்குருக்கள்.

பத்திராதிபருத்தம்.

மாதை சுகர் இரகுநாதக்குருக்கள் கடாவின கடாவையெடுத்துப் பார்த்தும் பொழுது அவர் ஒரு விவேகி போலே காணவில்லை. ஏனென்றால், ஒரு விவேகியானவன் இகரம் இரண்டுக்கும் உபயோகம் உலிஷயங்கள் யாதென அறிய ஆகிப்பார். இவரின்னைக் கேட்ட கேள்விக்குப் பூரணமாய் உத்தரங்கொடுத்தாலும் ஒருபுலனும் வரமாட்டாது. உலகத்தில வசிக்கும் எந்த ஞானியும் மறுமொழி சொல்லக் கூடாத அனேகக் கேள்விகளை ஒன்றும் நியாத கிறியின்னதானுமெடுத்துக்கேட்கக் கூடும். ஒரு ஏறும் பாணது மனிதையும் மனிதனுடைய வழியையும் பற்றியறிபாத போதெயுமெனக்குக்கேட்டாமல் அகில:ண்டங்களையும் படைத்துக்காத்தழிக்கக்கூடியசடவுளுக்குரித்தான இலட்சணங்களை எடுத்திப்பாக்கத் தெண்டிப்பது எவ்வதம்? எவ்வளவறியாமை? மனிதன் தன் விவையைத் தானறிந்து கிரகித்துக்கொள்ளக் கூடாதிருக்கிறதிருவேதான் பிச்சின உலகத்திலிவ்வென்று சொல்லக் கூடுமோ? ஒரு காரியம் எவ்வுக்கு வினக்காதிருக்கிறதென்று அந்தகாரியம் நூலையெய்ப்போமோ? பராபரனுக்கும் மனிதனுக்கும் காம் செய்ய வேண்டிய கட்டையாதென அறிவதே பிரதான காரியம். இதைப்பற்றிக்கிறிஸ்தானாதர் நலனுத்தரவருளி இருக்கினார். என்னவெனில், உன் தேவளுக்க பராபரனைல் உன் முழு இருதயத்தோரெம் உன் ஆத்தமாவோடு, உன் முழு உண்டுகளும் அன்புகூர்வாயாகவென்பது முதலாவது பிரதான கற்பனையாய் இருக்கின்றது. அதற்கொப்பாயிருக்கிற இரண்டால் கற்பனையெனவென்றால், பிறிதெதில் உன்னைப் போல அன்பு கூர்வாயாகவென்பதே. இவ்விரண்டு கற்பனைகளில் நியாயப் பிரமாணம் முழுதையுக் தீர்க்கத்தரிசனங்க்குமஅடக்கி இருக்கின்றனவென்றார். யத்தேய உடவ. அதி. ளா—சல. வச. குருக்கள் கேட்ட கேள்வியிலும் மேற்காட்டிய கே

ள்விகளையும் மறுமொழியையும் பூரணமாய் விளக்கிக் கொள்ளக் கூடும் ஆகைய நீருருக்கள் இதைப்படித்துச் சிந்தையக்குத் திருவாராக. மனிதன் எப்பொழுதும் குதர்ச்சமான தர்க்கத்திற்குரியப்பட்டவனும் இருக்கிறபடியிலே காய்கள் சொல்லும் மறுமொழியும் குருக்கள் காந்த பூராதென்று நினைக்க வேண்டியிருக்கின்றது. ஆதாம் பரிசுத்தவாசு கப்படைக்கப்பட்டபோதே சற்பனைத்திடங்கொடுத்து அண்டவன் விதித்த கற்பித்ததை மீறி அவசுத்தான விதமெப்பெய்ந்து கிட்டமாய் எவ்வுக்குத் தெரியாது. அதை அறிவதினாலும் எவ்வுக்கு என்ன நயம் உரும். ஒன்றும் இல்லை. ஆளுதும் அண்டவன் ஆதாமைக் கயாதினாலும் அவன் நினைத்தபடி நடக்கக் கூடிய தன்மையுள்ளவனும் அவனைப்படைத்தாரென்பதையும், தனது கற்பனையை மீறினால் மரணத்துக்குளாவானென்று சொன்னாரென்பதையும் மாதிரி அறிவோம். ஆதாம் அவருடைய கட்டையைக் கட்டத்தினால் அவரிடம் ஆக்கினக்குளானும். ஆதாம் செய்தது போல காய்களும் எவ்வன் மனம் போல எந்தெந்தக் காரியங்களையுஞ் செய்யலாம். என்மை செய்குஞ் செய்பலாம். திண்மை செய்குஞ் செய்யலாம். ஏனென்றால் அண்டவன் எவ்வுக்குக் கயாதின தத்துவத்தைக் கொடுத்திருக்கினார். ஆளுதும் அரண்மனையில் நிறுவும் சிற்றமக்குமென்பதை உணருங்கள்.

உலகத்திலுள்ள பொருளைத்துத்தொன்றுக்கொன்றுபேதாபேதப்படுத்திப்பதிருவே, அக்கினக்குக் சலத்துக்குமுள்ள வித்தியாசத்தைக் குருக்கள் எடுத்துக் காட்டினதினால் என்ன பலன்? ஒருபரத்தியிருந்தோரே விதமான இரண்டிலையையெடுக்கக் கூடுமோ? மனநனுடைய மனமானது சடபதார்த்தத்துக்கு வித்தியாசமாய் இருக்கிறதினாலும் அவ்விரண்டையும் ஒன்றுடனென்று சமரசப்படுத்தக் கூடியதாய் இருக்கவில்லை. மனதை எப்பெருட்டு கொப்பிடலாமென்பதுமெனக்குத் தெரியாது. இது எவ்வளவுக்குக்கேட்டாத காரியம். கட்டவுட்டன்மை முற்றமுடையதவ்விய குணரத்திரான தேவசதனும் உலகோ பாவங்க்குக்கும் பொருட்டு பிராயசு கித்தமாகப் பிராணத்தியாகுஞ் செய்தவருமாய் துடேக இரட்சகரிசுபாதத்தின் கீழ் வராவியுற் கெடுவாகளென்பதை அறித்துக்கொள்ளுங்கள்.

To the Editor of the "Morning Star."

DEAR SIR,

When there are so many arithmeticians and algebraists among your readers, why must I labour so long under the difficulty of not understanding the little problem which I proposed in the supplement to the 13th No of this vol. page 152? Are they so unkind as to leave me without assistance!

Your's truly, JUVENIS DISCIPULUS.

கணக்கு வினா.

(An Arithmetical Query.)

ஒரு இராசாவுக்கு (யஉ) பிள்ளைகளுண்டு. அவ்விராசா மேற்குறித்த (யஉ) பிள்ளைகளுக்கும் (அலகூது உயச) வராகன் வைத்துச் சொன்னதாவது—முதலாய்பிள்ளைக்குக் கொடுக்கிறவராகன், இரண்டாம் பிள்ளைக்கு இரண்டில் ஒருபங்கும், மூன்றாம் குமாரனுக்கு மூன்றில் ஒருபங்கும், நாலாம் குமாரனுக்கு நாலில் ஒருபங்கும், இவ்விதமாகமுதலாய் குமாரனுக்குக் கொடுக்கிற வராகனிற் பிந்து மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்த. (யஉய்) குமாரனுக்கு (யஉ) ஒருபங்கும் கொடுக்கச் சொன்னார். அந்தை பேற்குறித்த (யஉ) பிள்ளைகளுக்கும் முழுவராகுகத்தானே ஒன்றும் மீடுகி—யோகாமற் கொடுக்கும் விதமெப்பெயன்றறிய விருந்துகிழமேன்.

இப்படிக்கு
F SILVA
PADREW PULLEY.

Extracts from a letter of Rev. J. R. Eckard to a friend in Jaffna, describing some incidents of the voyage of the *Symmetry*, in which he was a passenger, from Colombo to Dover.

August 15th, 1843, Ship "*Symmetry*" at Sea, North Atlantic Ocean, N. Lat. 32° W. long. 40°.

We had, on the whole, very light winds much of the way from Colombo, till, on the 2d of June, we came to the edge of the Logullas (or more properly L'aguilhas) bank. In crossing the equator we had calms for nearly two weeks; then a tolerable run through the trades, in sight of the island of Rodrigues, and one or two hundred miles north of the isle of France, Bourbon and Madagascar. Crossing the entrance to the Mozambique channel; we might have met with stormy times, but we had very pleasant weather and we hoped that we were to complete our journey in a quiet way, so far, at least as passing the Cape was concerned; but on the 2d of June these hopes were scattered. The sun rose in a sky covered to the east with ragged clouds. The western heavens were blood red, the wind strong, the sea high. We, the passengers, were insensible to these signs, partly because we did not know of what they were signs and partly because a noble Dutch East India man was near us—so near that the red jackets of the sailors could be clearly seen. The sea was too high to admit of our speaking; though we were close to each other. Soon our attention was attracted by one command after another from the Captain to take in first this sail, then that; still there was no great storm for a while, and such as noticed what was going on where surprised to see such precautions taken for a gale that was not violent. But soon it came in its terrible fury; and oh! the sea! the wind was tremendous: but it was nothing to the ocean. We were on the edge of a current so strong that in 24 hours it actually drifted us 60 miles against a furious gale, right in the teeth of the wind. When this current met the opposing wind, the effect was frightful. The sea rose in wild masses which looked more like sea monsters rushing in to devour us than the swell of the ocean in a gale. A merciful providence protected us through the 48 hours of the gale so that none of these raging waves struck us with its fullness. A fair blow from one of them would have left us floating without bulwarks or masts. We had but a single specimen of what the ocean could do. The ship arose on a short, but high, wave and then made a furious plunge forward and downward. As she did so another wave struck our jibboom. This strong spar, six inches in diameter, snapped like a rotten stick. By the same shock our fore and main top gallant masts and royals were carried away.—When the storm abated on the 3d day, in the afternoon, we saw far off the blue hills of Africa. After this we had another very severe storm, when the wind was as violent as before, but the sea all rushed in one direction and not in the dangerous confusion which marked the former gale. In consequence of these gales the Captain resolved not to put into Table Bay, as he designed, but to put in at Simon's Bay, which is far safer at this season. We were detained 5 or 6 days there whilst a gale blew over us. We spent 24 hours on shore at Simon's town—a small town, which is however well supplied with hotels, shops, &c. since Simon's Bay is the winter station for ships of war and others at the Cape. The adjoining country is mountainous, and on the summits of some of the distant mountains there was snow.—At Simon's town, at the "*British Hotel*," we had the snug comforts of a carpeted parlor, a coal fire, glass windows, and at night a feather bed in the second story. It was about as comfortable as a good tavern in one of the smaller Pennsylvania, or New England towns. The Captain went

to Capetown with some of the passengers, but we staid at Simon's town. I was far from being well. At Simon's Bay were the "*Isis*," a fifty gun frigate; the "*Thunderbolt*," a war steamer, the "*Acorn*," an English gun brig,—an old hulk—which was pointed out as the "*Badger*," the first vessel which Lord Nelson ever commanded. There was also a schooner, captured some weeks before by the "*Cleopatra*" gun brig. This infamous vessel was a Brazilian slaver. When captured, she had 400 negroes on board: of these nearly 200 died before they could get into Simon's Bay, so wretchedly and cruelly had the Brazilians crammed these miserable beings into the small vessel. The officer in charge said that the shrieks of the negroes were heart-rending as they were piled up between the decks—some dead and others dying. When the poor creatures heard the first gun fired at them by the "*Cleopatra*," they understood that deliverance was at hand, and rushing up in a body on deck, tore the fowls from the coops and devoured them raw—such was their starved condition. At Simon's town, we learnt, that, by being becalmed on the equator, we had escaped gales as bad as those we encountered. The harbour master told us that "horrible gales" had prevailed. Had we been a little earlier, we should have had twice or thrice as many storms as we escaped, and might have been detained by those gales as long or longer than we were by the calms. This was a fine commentary or themurmurings which were "not loud but deep," with some of our number, when the tropical winds would not blow, but left us at full leisure to catch the sharks and dolphins of the Indian seas.

But the comforts of Simon's Bay could not last forever. We left false bay, doubled the Cape, and then—another storm!—for five days we had no bad counterpart to our first gale. On the first day of this gale, for a while, the water on our decks was three feet deep—but we were in the hands of a merciful and Almighty Father, and not only did he preserve us, but through all these tempests, he permitted M. and myself to feel that confidence which arises from a sense of being in the hands of infinite Goodness. When we got up to the 30th degree of south latitude we had yet one gale more. Soon afterwards we came into the S. E. trade winds and went swiftly onwards to St. Helena—the prison and the first grave of Napoleon.

We anchored in James Bay under the enormous precipices, and soon were visited by Mr. Carrol, the American Consul. We all went ashore. M. and myself, with Jane and Anna, dined with Mr. Carroll. Previously to this we walked through James Town, which is smaller than I had thought. In the afternoon we went on board and sailed that same night. Since then we have met with no adventures, but have had a good run until now we are abreast of Savannah.

Aug. 26th—A few days ago we passed the Azores. Only two of them were visible, viz. Coro and Flores. We were not near enough to make any observations on either of them. They are rocky, volcanic but fertile. An American ship went past us. Captain Mackwood said she was a whaler going to complete her crew. The Azoreans are good whale catchers and the American ships which fish in these seas sometimes come out with just men enough to navigate them here and make up the number requisite for taking whales at the islands. That the ship we saw was an American was inferred from her build, which, by the way is conceded to be of superior beauty in the American ships.

London September 26. We arrived at Dover on the 15th, landed and came on to this city next day. To-morrow we sail for New-york in the *Toronto*.

SUMMARY OF NEWS.

JAFFNA.

The Right Hon JAMES A. STEWART MACKENZIE, late Governor of Ceylon died at Southampton on the 25th of September. He is supposed never to have recovered from the jungle fever with which he was here attacked, while making an excursion into the veddah country with a view of ascertaining what could be done for the elevation of that degraded people. He will long be remembered in Ceylon as the warm friend and liberal benefactor of every enterprise for the moral and intellectual improvement of the native inhabitants of the island.

The Weather.—On Wednesday the 29th ult. we had a strong dry wind from the north;—Thursday, the wind increased with some rain; Friday, the wind veered to the north-west, and was accompanied with rain; Saturday the wind was westerly, and wind and rain continued on the increase till Sunday noon, and became rather furious, blowing down trees and hedges. Sunday P. M. the wind got round to the south, and wind and rain subsided in the course of the night—The amount of rain must have been great, as the new road between Manipp and Changane was overflowed in several places; and the old road from Changane to Batticoita, which we passed on Monday morning, was, for half the distance, under water from 1 to 3 feet deep. Many of the natives will have suffered much from the flooding of their houses.—This suffering might, however, in most cases, have been avoided if proper drains had been cut through their premises by which the water might have been conducted to the tanks and low grounds without obstruction.

The *Overland Mails* are advertised to leave Jaffna on Thursday the 14th and Monday the 15th inst. the *Express* for the Seaforth, to leave on Wednesday the 20th inst.

Missionary—Arrival of Rev. J. R. Eckard and family at London—By the overland mail a Letter has been received from Rev. Mr. Eckard of the American Ceylon Mission, dated London Sept 26. stating the safe arrival at Dover Sept. 13th, of the *Symmetry*, on which he embarked at Colombo April 15.—Mr. Eckard proceeded to London on the 14th, and was to sail for America in the Packet Shlp *Toronto*, on the 27th of the same month, having spent about a fortnight in London. The perils of the voyage are graphically related, and we are happy to add to the interest of this number of our paper by giving a few extracts which may be found on p. 248.

Land sales in the Northern Province.—15,877 acres of crown land in the Northern Province are advertised to be brought to sale as speedily as possible. Of these 500 or 600 acres were sold a few days since at upwards of 20 shillings per acre.—The upset price was 10 or 11 shillings.—The first planters who came here had their pick at 5s per acre.

The *Bentinck Steamer*, Capt Kellock, arrived at Galle on the 14th Nov. left on the 16th, and arrived at Madras on the 18th, from which she sailed on the 19th, for Calcutta.

THE COMMENTATOR.—By a Notice in this and the last No. of the Star it will be seen that a Periodical with the above title is about to be issued at Kandy in the Singhalese and English Languages. It is with much satisfaction that we regard the multiplication of such vehicles of instruction and information to the natives of India. The projectors of the above work have our best wishes for its success and usefulness.

COLOMBO.

The amount of *Imports* at the port of Colombo for the Quarter ending October 1843. is £170 331; being an increase over those of last year during the same period of £72,775. The amount of *Exports* during the same period in 1843 is £66,226, being an increase over those of 1842 during the same period of £16,706—It has been stated to be the intention of Government to suspend Mr. LANGSLOW, judge of the District Court of Colombo No. 1. south, in consequence of alleged unnecessary delays and other difficulties connected with the proceedings of his court. A memorial petitioning against his suspension has been presented to His Excellency, the Governor, by the members of the Colombo bar; a public meeting was also convened at Colombo on the 18th inst. when resolutions deprecating Mr. Langslow's suspension, were passed, and a memorial adopted, to be presented to the Governor, which is now in circulation for signatures.

MADURA.

Nov. 11.—The Cholera from all accounts is still continuing its ravages. Two or three Hindu Britons have fallen by it. Mr. Wm. Burby died of Cholera yesterday.

Dindigul Nov 8.—Jegganatham, head Catechist of the S. P. G. F. P. here at Dindigul, died last night, of Cholera. He wished me not to pray for his recovery but that God would take him to himself. He witnessed a good confession, declaring that the foundations of his hope were not in himself or his work, but in Jesus Christ alone. His abhorrence of sin was one reason why he wished to depart and be with Christ. He has been 27 years a Catechist and often in times of Cholera preached to others, as he

told me yesterday, that Gospel which now made him so happy, so eager in the prospect of death by this same disease. "Precious in the sight of the Lord," &c. He is to be buried by Mr. BEST, who arrived last evening.

MADRAS.

Hindu folly and Superstition.—From the Native Herald of Nov. 25th we learn that the priests of the temple at little Canjeveram, lately reported that the brass idol which is usually carried out on festival days, was moving from its pedestal in consequence of old age, and they required 15,000 Rps. to be expended for fixing it again on a firm basis. 5,000 Rps. have been advanced for this purpose from the Pagoda fund, and the rest was raised by subscription.—Think of this, readers of the Morning Star;—15,000 Rps for fixing a brass idol on its pedestal! Money enough to carry nearly 100 of your children through a six years' course of education at Batticoita. When will you begin to inquire regarding the sums filched from you by your priests for such vain purposes—"Why is this waste?"

CALCUTTA.

The number of passengers proceeding by the *Atalanta* steamer from Bombay to Suez in November, is eleven; the number engaged on the *Hindustan* amounted to sixty.

It is stated that 20,000 labourers have embarked for the Mauritius since the Indian ports were opened for emigration.

Mrs. Leach, the actress, whose clothes took fire during a recent theatrical performance at Calcutta, has since died of her wounds.

The Hon. Mr. Clerk, late Lieut. Governor of the N. W. Provinces, who was severely wounded by a fall from his horse, is reported to be out of danger.

OBITUARY.—Calcutta papers announce the death of the Hon. J. R. Morrison, Esq., Chinese interpreter to the British Plenipotentiary, and son of the late Dr. Morrison, Missionary to China.

Death of a Missionary.—The Rev. W. Bowley of Chunar, died very suddenly a short time since, of an affection of the heart, while preparing to go out to preach. He had been in India upwards of thirty years, and was a most laborious and faithful missionary.

Freight for Periodical publications by the Peninsula Company's steamers is reduced to 2s. per lb. and the hope is expressed by the company that greater reduction may be effected when the communication between Suez and India is established.

BOMBAY.

Accounts from Scinde state that sickness is greatly increasing among the troops stationed there; nearly the whole of the officers and above 400 rank and file of the 21st N. I. were in hospital. It is said that three-fourths of all the men, Europeans and Natives, are suffering from fever. Fifteen Officers out of twenty-two of H. M's. 28th were in the sick list. Major Parker, of this Regiment, while under the influence of delirium occasioned by fever, had shot himself. No relief is hoped for till the change of the monsoon.—Bombay papers state that Capt. Beynon, of the ship *Harriet Scott*, was murdered by a party of Malay convicts, which the vessel had been engaged to bring from Penang to Bombay. This unfortunate occurrence took place soon after the ship had left Penang, which immediately returned there under the direction of the chief officer, and the prisoners were delivered over to the civil authorities. The wife of Capt. Beynon is expected to arrive at Bombay by the next steamer from Suez.

Bombay papers state that a flight of locusts, apparently 1600 cubits broad and from six to ten miles long, passed over the Bombay harbor on the 12th Nov.—The United states Frigate *Brandywine*, deputed to convey the Hon. Mr. Cushing, Ambassador from the United States to the Court of China, from Bombay to China, has been lying for some weeks past at Bombay, the commander and officers of which have received the most gratifying attentions from the Governor and gentry of the place. A Ball and supper was to have been given on board the Frigate on the 15th ult.

OVERLAND INTELLIGENCE.

The Overland Mail of this month has been uncommonly delayed in its arrival in Jaffna, owing, we understand, to the blunder of the Post Master at Mannar, who sent the Jaffna mails to Colombo. We believe an express arrived some 12 or 14 days since with letters or papers for the Government Agent, but that nothing further than this was received here till the 12th inst. Intelligence from England was received however thro' the Colombo, and Madras papers several days ago, from which we give below an abstract of the most important items.

The Queen and Prince Albert, with their suite, left France on the 7th of Sept. and in six hours and ten minutes arrived off Brighton, and landed in the course of the afternoon.—On the 12th of September Her Majesty and Prince Albert, with their attendants, embarked on the royal yacht, and on the 13th arrived at *Ostend*, in Belgium, where she was received and entertained by king Leopold with all the splendor of ceremony he could command. On the 15th the Queen visited the ancient city of *Bruges*,—the inhabitants of which being apprised of her intention, showed their welcome

by stretching pieces of new linen (one of the staple manufactures of the place) from house to house over the streets thro' which the royal cavalcade was to pass, which gave a perspective appearance of a wide-spanned roof of stone; and this, harmonising with the ancient architecture of the houses on either side, seemed to form one long entire gallery. The walls were decorated with festoons and pillars, composed of linens of all colours, worsted yarns and boughs of trees. On the 16th the Queen extended her progress to the ancient city of Ghent. Here the people had planted rows of fir trees on either side of the streets, from which festoons of white linen were suspended. The civil and military officers of these cities were severally presented to her Majesty by king Leopold.—On the 18th her Majesty and Prince Albert, accompanied by the King and Queen of the Belgians visited Brussels, where they were received with demonstrations of gladness from the people—the whole city being superbly illuminated in the evening; on the 19th, the royal party proceeded to Antwerp, which was also magnificently illuminated in the evening. On the 20th at 10 o'clock the Queen and Prince Albert embarked on the royal yacht under a roar of cannon from all the forts and shipping in the river, and the next morning arrived at Woolwich, where her Majesty landed about a quarter before eleven, and soon after proceeded to the palace at Windsor.

In Scotland, the most violent opposition, amounting to serious breaches of the peace, has been manifested by the people, to the settlement among them of ministers connected with the old assembly under the state patronage. The riots in Wales are said to be increasing in extent and violence.—The excitement in Ireland had a little subsided, for want of new topics of interest in the harangues of the Repeal advocates.

Revolution in Greece.—King Otho, of Greece, who appears latterly to have exercised his Government with little regard to the wishes of his subjects, has been compelled by them, much against his will, to dismiss his late ministers, who were chiefly Bavarians, and accept of others nominated by the people; also to convene a national assembly for the purpose of forming a new constitution.—The new ministry had entered upon their duties with great zeal and efficiency.

Kingston, in Jamaica, one of the West India islands, has suffered severely from a fire, which broke out at mid-day on the 26th of August, destroying nearly ten thousand houses and property roughly estimated at £350,000.

புதினசங்கதி. யாழ்ப்பாணம்.

மடுதுறா என ஏக்கர் கவணமேர்து கிலம் விற்கப்படுமென்று புதினத்த னிற் பிரசுத்தஞ்செய்யப்பட்டது இவ்வ ளா (அல்லது) கா. ஏக்கர் கிலம், ஒரு ஏக்கருக்கு இருபது சிலீங்காக்கக் கொஞ்ச காணக்கு முன் விற்கப்பட்டன.

பிறகிட்ட, உக. சஞ்சிகை, உரவளம், பக்கத்திற் கூறப்பட்ட சண்டை அமையிலேயேயே இருதிறத்தவர்களில் வட்டுக்கோட்டையார் நியாயப்பிரமாணத்தின்படி குற்றவாணிகனாகக் காணப்பட்டபடியால் அவர்களில் ஆறேழுபேரில் ஒவ்வொருவரும் அப்பதன்பது இறைசால் குற்றமியுக்கவும் பிணைகொடுக்கவும், இறுக்கவுட்கொடுக்கவும் பிரியமில்லாதபொருள் மறியற்கூடத்திலிருந்து கரே ஊழியஞ்செய்யவுக் தீர்மானமாயிற்றென்று கோவியாஜும்.

பிறகிட்ட கார்த்திகை மீ. உக. தீ. புதன் கிழமை யிலன்று வாடைக்காற்று வலுக்கொண்டு மோதியடித்து மீறகாண்வியாழக் கிழமையிலன்றும் காற்று வரவர உரத்தடித்ததுமன்றி மகாழி குதியாற்ப்பெய்து வெள்ளம் பட்டது. பிற்பாடு வெள்ளிக்கிழமையிலன்று வாடைக்காற்று கச்சாண் கார்த்திகைத் திருமயி அழிகம் பெலகை அடித்துச் சனிச்சிழமை இராத்திரியளவுமெட்டாத வெள்ளம்போட்டு ராயிற்றுக்கிழமை காலமே காற்று வரவர அழிகப்பட்டு அனேக மரக்களையுந் தடிக்கவும் வேலிசெய்யுமித்துச் சரித்துப்போட்டதுமன்றி அனேகம் வயற்காணிகளில் வெள்ளம் அழிகம் பிடித்தபடியாத் காண்பில் விரைத்திருந்த நெய்பயிர்களைல்லாம் வெள்ளத்தலமீழ்ந்தி அழுகிட்டெட்டிலும் வந்தெட்டக் கொஞ்சமல்ல. இன்னுஞ் சிலபேருடைய வீடுகளில் வெள்ளம்பிடித்ததினால் மறவீட்களிற் போயிருக்கிறார்கள். பிற்பாடு ராயிற்றுக்கிழமையின்னேரம் போலே காற்றும் மகாழியுந் தடித்துச் சோழக்காரற் குரம்பித்தடித்தது. மாணிய்பாயிலிருந்து சக்கரணக்குஞ் சக்கரணவீலிருந்து வட்டுக்கோட்டைக்கும் போகிறதெருக்களில் ஒன்றரை முடித்துக்கு மேலே வெள்ளம் நின்றது. ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் நல்ல கல்ல மதகுகள் தவாரங்கள் கட்டி வைத்தால் இடப்படிப்பட்ட கட்டம் வரப்போகிறதேயில்ல.

கொழும்பு.

ஏழாமதி திறக்குயி—பிறகிட்ட மூன்றுமாதத்தில் கொழுமி

விற்குமதியிட்டுகை. பவுண் க. இலட்சத்து. எய்துகாணக. ஏத் துமதியிட்டுகை. பவுண் ககசுதுடாஉக.

வாக்கிலொ நீதவாண்—தீயாயசாத்திரக்களில் மிக வல்லவர டிப வாக்கிலொ நீதவாணுடைய கொட்டிணுண்டான சிலபல வில் வக்கத்தினிமித்தம் அவரை யுத்தியோகத்திலிருந்து தள்ளும்படி கோவரணமெந்தார் எண்ணியிருப்பதைக் கொழும்புறுத்தியோக தீரர் அந்தக் கிறுக்கட்ட கார்த்திகை மீ. வ. அ. தீ. உட்கட்டகடி அவரை யுத்தியோகத்திலிருந்து தள்ளாவலிருக்கும் பொருட்டுகோ வரண தேசாதிபதியவர்களுக்கு மட்டுக்கட்ட சிபெழுதிச் சக வருடைய கையொட்டமும் வைத்துக் கொடுக்கும்படிக்கு யோசனை பண்ணியிருக்கிறார்கள்.

மதுரை.

கோதாரி வியாதி இன்னமும் மதுரையில் நிலகொண்டிருக்கு தென்று தெரியவந்தது இரண்டு அல்லது மூன்று இத்துப்பித்திரும் மெலதர்விடவிடம் வேகெயன்பவருங் கோதாரி வியாதிபுந் காலஞ்சென்றுபோய்விட்டார்கள்.

திருப்புவனம்.

மதுரைகைச் சார்ந்த திண்டிக்குவில வரசம்பண்ணின செக காந உபதேசியாருக் கோதாரிவியாதிபுந் காலஞ்சென்றுபோ க முன்னிதாக நானவர் கமடையும்படிக்கு ஆண்டவரிக்கம் பு ரியவேண்டுமென்று பிராத்தனைபண்ணுமையில அப்படிச் செய் வேண்டாமென்று மென்றுண்க்கொண்டார். சொல்லப்பட்ட உபதேசியார் பாவத்தை மிகுதியாய் அராதித்திலுலே தானே இத்த ஊரில் தா னிராமல் ஆண்டவனுடனே போயிருக்கும்படி விரும்பினார் இவர், உள. வருடம் உபதேசத்தொழிவிலிருந்து கோ தாரி வந்தவேண்டெல்லாம் போய்த் துன்பக்காரருக்குச் சலிசெ ழுமென்று நற்செய்தியை யறிவித்தவந்தார்.

திருப்புவனம்.

கார்த்திகை மீ. க தீ. புதன் கிழமை காலமே எ. மணிக்கு த் திருப்புவனத்தில் மகா கனமபொருத்திப் பங்கியநாத காட் டையவர்கள் வயிற்றுவலிபுந் சந்நே வருத்தப்பட்டுச் சடுதி யாய்த் தமதுடவைட்டு மோட்சபதவி போய்ச் சேர்ந்தார். அ வருடைய முடிவு சமாதானமுந் சத்தோஷமுமே. அவ்வுடத் திலுள்ள அமெரிக்கன் மிகியோன ஆலயத்திற்குச் சமீபமாக அ ன்று சாயந்தரம் அடக்கம்பண்ணப்பட்டார்.

குறி.

ஒருகுருவின் மரணம்—செனறுபோன டய. வருடக்காலமாக இந்து தேசத்தில் அதிக உத்தமனும் பிரயாசியும்பிருந்த சன் டெனவி என்னுடையார் சிறிது கிழமைகளுக்குமுன்பு காலஞ் சென்றுவிட்டார். அவர் பரித்த நேரத்துக்குமுன் வியாதிபுருத்தி ல்ல. மரித்த அன்றையிற்றினம் அவரிருந்த இடத்திலுள்ள கடை த்துப்போய்ப் பிராண்கம்பண்ண எத்தனப்படுகையிற் காலஞ்செ ண்றுவிட்டார்.

சீர்து.

இத்தலிலே இப்பொழுது தடுப்புக்குள்ளே சுரத்திக்கப்பட்டிரு த்திறபடியால், சா. பேரவைக்கு ஆகபத்திரியிற் பரிசாரமுக்காத்திர த்தைப்பற்றிப் போடப்பட்டிருக்கிறார்கள். அப்பட்டானதைச் சேர்ந்த தடுப்புக்களில், நாவில் மூன்றுபுக்குக் கதிக்கமான பேர் சுரமாய்க் கிடக்கிறார்கள். மெசர் பாக்கர் என்பவருக்குஞ் சுரத்தி கப்பட்டதெந் நல ஊத்தானே கட்டுக்கொன்றுபோட்டார். கந் பித்தான் வேசன் என்பவர் சில யலையக்குற்றவான்களை யொருகப் பவிலேற்றிக்கொண்டு வருடையில் அவரை அந்தக்குற்றவான்கள் பிடித்துக்கொன்றுபோட்டார்கள்.

காஞ்சீபுரம்.

காஞ்சீபுரத்து உச்சவனத்தின நாட்களில் வெளியே எடுக்கப்படு வதாகய செப்புலக்கிரகத்தினது ஆதாரிடம் இப்பொழுது பழகப்பட்டதென அக்குமிக்கும் ஆடிக்கொண்டிருப்பதைச்செய் வையாக்கும்பொருட்டுப் பதினாயிரமுருடாய்க்கு அந்தக்கோ வீற் குருக்கள் கண்கிட்டுக்குருடரம்மும் அதில அன்பதிபிர முருபா கோலிப்பணத்திற் கொடுபட்டதென்றும், மய்யம் ப திபிரமுருபாவுரு ிட்டெழுதிக்கையொப்பம்வைத்து வாக்கின தென்றும் தெரியவந்தது. ஒரு செப்பு லக்கிரகத்துக்கொரு ஆ தாரபீட்டு செய்நிறத்தகுப் பதினாயிரமுருபாச் செவவழித் தைத் தாரகையை வாசிப்பவர்களே பாருக்கள். இவ்வளவு பண த்தையுமெடுத்துச் செவவழித்து அடியிண்கள் வட்டுக்கோட்

டைபிற் சாலதிரப்பள்ளிக்கட்டத்தில் அறுவருடயிருந் தபந்பலக லுக்கியானகளைப் தெளிவுறப்படித்துக்கொள்ளலாமே. பின்னை இப்படியே செலவுபொருது. இவ்வகாரியத்துக்கு இவ்வளவு பணம், இன்ன காரியத்துக்கு இவ்வளவு பணம்வேண்டுமென்று தத் திரமாக உல்கள் குருக்கன்மாறும் உல்களிடத்தில் வாங்கிக்கொள் ளும் பணத்தைப்பற்றி விசாரணைபண்ண நீக்காரம்பிக்கும் காலமெப்போ? இதற்குப்பாற்றிச் செல்லுங்கள்.

இங்கிலாந்து.

இரண்டு மூன்று வருடத்துக்குமுன்னே இலங்கைத் தீவுக்குத் தேசாதிபதியிருந்த மக்கன்செய்மகராசா அவர்கள் பிறகிட்ட புர ட்டசதி மூ. உடு. தூ. சவுதாபந்தர் என்ற ஊரிலே மரணம் டைசுவலிட்டாடுப்பணத்தைக் கைவிடப்படுகிற பொழுது எங்குக் கிருக்கிற துக்கத்துக்களில்லை. இவர் இலங்கைத் தீவு பிச்சிப பரிபாலனமபண்ணியிருந்த வேண்டியவருமுறை வேலிருக்கும் காட்டுக்குப்போய் அவர்களை நன்னிலயிற் கொண்டுவருவதற்குப் போகமான ஏதுக்களியாதென்பதை அறியும்படிக்கவலிட்டபே லவேலையில் அவருக்குண்டான காட்டுக்கரமானது இத்தளவுக்கும் அவரைவிட்டுப் போகவிலையென்றும் அதின் கோக்கமாக்கத்தா ளை மரண உபாதிவையடைந்தாடுன்றும் எண்ணவேண்டியது. இலங்கைத் தீவின் பிறந்தவனாந்த குடிசனங்களை யுயர்ந்த நிலையி ழும் நன்மை தீமைக்குறித்தான் காரியங்களை யறியும் வளர்ச்சியி ழும் அவர்களைக்கொண்டுவரும்படிக்கு வேண்டிய பிரயோத்தனங்க ளைச் செய்தவரானபடியிலவே அவரைப்பெல்லாரும் நீடுளிகாலம ளவுக்கும் பிராணசனையிதற்கு எண்ணவார்களைப்பற்றிச் சர்தேகமில்லை.

இங்குகோத்திலாந்து.

பிறகிட்ட ஆவணி மூ. உசு. தெயதியிலன்று மத்தியானம்போ லே கிவ்வறு சன்ற ஊரிலே பெருகெருப்புண்டானதிலுல; யத் தல்கெரும் காடுய்து. படினாரு வலுபெற்ற ஆஸ்தியும் அக்கினியை ரையாயப்போய்ந்து.

பெற்றிக்கென்றும் புகைக் கப்பல்—Steamer Bentinck.

இந்தக்கப்பலனுடைய நினம், உாடுய. அகவம் அசு. சம. ஓடி ம், அடி. கசு. அந்தக் கப்பலிழுத்தோடுற விசுவய, ஞாடய. குதி ரைகளுடைய பலத்துக்கொப்பயிருக்கும், அதிசூடைய செலவு தெரவக, அாசய்து, ரூப ய்

[For the Morning Star.]

BRIEF NOTICE OF THE LATE MUDELIAR SOOSEPULLE.

Remember man thy birth;	This world's vain wealth despise;
Set not on goods thy heart—	Happiness is not here.
Naked thou cam'st upon the earth	To Jesus lift thy longing eyes
And naked must depart.	And seek thy Treasure there.—

It is the remark of an excellent writer, that with respect to any friend that greatly interests us, we have always a curiosity to obtain an accurate account of the past train of such a person's life and character, and though there may be several reasons for such a wish, it partly springs from a consciousness how much this retrospective knowledge would assist or confirm of our estimate of that friend.

The lamented and unexpected death of the Interpreter of the District Court of Jaffna—SANDRESEGRA MUDELIAR SOOSEPULLE, has cast a deep gloom over the native Society of the District, from the effects of which it will be sometime before they can finally recover. This melancholy event took place at Jaffna on Friday last, the 1st instant. The deceased died of an attack of fever succeeded by apoplexy.

A brief account of the worthy Mudeliar's life and services will not perhaps be uninteresting to the many persons to whom he was so well known, and whose public services and private virtues so ennobled his character, and shed lustre over his whole course of life that they were justly appreciated by a discerning public.

The deceased was born on the 18th Dec. 1799, and was appointed to the situation of Interpreter of the sitting Magistrate's Court of Point Pedro, in 1819.

In the year 1823 he was selected as Interpreter of the Hon'ble the Supreme Court during the Northern Circuits; His next appointment was that of Interpreter to the District Court of Jaffna, in 1834.

The deceased was equally honored and respected in life as he was lamented in death, and his mild and pacific conduct endeared him to all who had the pleasure of his acquaintance. Truly it may be said that he had not a single enemy.—He was a man of great uprightness, and rectitude of conduct—and his sense of integrity certainly knew no bounds.—He was an exceedingly good English scholar; and the correct and faithful manner of his interpretation several times called forth the eulogium and praise of his superior as well as of the Judges of the Supreme Court. He was indeed a faithful Christian, and an "Israelite in whom there was no guile to be found."

His funeral was attended by several Burgher and native Gentlemen, as well as by a large concourse of people (altho' the weather was rather unpropitious for the occasion) all anxious to testify their respect to departed worth.—His remains were interred at the Wesleyan Mission Church yard,—The Rev. P. PERCIVAL officiating on the occasion.

யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த விதன சங்கதி.

மனிதனை உன் பிறப்பைச் சிந்தி	உலகமாயப் படிவதைத் தனும்
அளித்தியபொருளை நாடாதே	மெய்ப்பாச்சியமிட்டுவலை
நிருவாணியாய்ப் பூமிபிசுக்கண்	வெகவை ஆவயித்த கண்ணூர்
ந்தாய்	நாலி
அத்தல் நிருவாணியாய்த்திரும்பு	அக்குள் பொக்கிஷத்தைநாடு
வாய்	

எங்கள் கரிசனையுள்ள இனெகிறெவரேனும் மடியும் காலே அவரின் சென்ற சீவகால சங்கதிகளின் சொயம்பான வரலாறுகளை நாங்கள் அறிய ஆசிர்ப்பது எப்பொழுதும் எங்களுக்குகதிக விருப்பமாயிருக்கும்மும் அவலிருப்பம் பற்பல முகாந்திரய்களினுடும் உண்டுபட்டாலும் சென்றபொழுது இனெகிறரின் கணிப்பைப்பிரபலமாக்க வேண்டுமென்றகிந்தனையே இந்த விருப்பத்தின் பிரதான காரணமாயிருக்கிறதென்ற ஒரு தராசலமுள்ள நூல்கிரிடர் வன்மையுடர்.

இயாழ்ப்பாண மாகாணத்தின் கிழக்கோட்டின் மத்திரித் தலைமை டைச் செலுத்தி வந்தவராகிய நிறீ சந்திரசேகர முதலியாராருகைப் பின்னையின் விதனப்படத்தக்கமும் கிறையப் பிரகாரமாகத்தொழுகு ன பிராணபோக்கியம் இம்மாகாணத்தவர்களுக்கு அதிச ஆன்பட விதனத்தை உண்டுபடுத்தினது இத்தால் உண்டம் படுத்தாக்கியல் தன் னே சீரடைவது சொற்ப காலத்தில் முடிவாதாயிற்று. இத்த விதன உபாதிவையக்கொண்ட சங்கதி மாதத்தின் முதற் திகதயா கிய வெள்ளிக் கிழமை ய யுட்பாணத்திலே நடந்தது. சென்ற போனவருக்குக் காய்ச்சலுண்டாகிப் பின் சன்னியதவிலுற்றிரா ணையக்கயமாகூர்.

இத்தத் தராசலமுள்ள முதலியாரின் சீவ வரலாறையும் அவரின் உத்தியோக ரெப்பிச் சாமாத்தியங்கையுய் கேள்விபட்டுவது அவருடன் பழங் அவரை அறிந்த வெருசெனங்களுக்குப் பிரெயர் சனமுள்ளதாயிராற்போகாதென்றும் மட்டிடுறேன். அவரின் வெ ளியான நடப்புகளும் உன்னான ஞானவிருத்தியும் அவரின் கிந்தி னைச் சிறப்பித்துச்சீவகால நீட்சி முழுதிலும் அவரை அறிந்தயா ளுக்கும் அது துலாம்பரமான வெளிச்சம் போற் பிரக கித்தது. யுரித்துப்போனவரின் செனை அனுமான காலம் து எள்ககல். ழு ண்டு மாகாண மாதம் ய அ. தித்தி. என்று கண்டிருக்கின்றது. து அராயக. ஆண்டில் பருத்தத் தழையல் மஸ்த்தமுத்து நீதித்தல் துத்த தோலுக்கு வேலையில் ஏற்பட்டிருந்தார். து அராகக ஆண்டி துவக்கும் அலகைச் சங்ககையோந்த சுப்பிறிங் ழுக்கு வட்டபுறந்ந் நீதி விசாரணைக்குவருந் தோலுக்காகத் தெரிந்து கொண்டா ளன்.

து அராகச. ஆண்டில் யாழ்ப்பாணம் கிழக்கோட்டில் தோலுக் காக தியமிக்கப்பும்படி போதிய திராணி அடைந்தார்.

சென்மபேணலின் சில காலத்தில் அவரும் அப்படிப்பட்ட சக்திப்பையும் மரியாதையையும் அவரிடமிருந்து காணாமல் அப்படியே அவர் பிராணயோகிய காலத்திலும் அனேகர் அவருக்காகத் தயாராகச் சீர்தர பிறலாபிபும் அடைந்தார்கள்.

அவருடைய சாதையும் மெத்தையும் அவருக்கும் பொருத்திய நனமும் அவரை மேலிய யாவருக்கும் இச்சுபீத கடைக்கப்பண்ணிற்று. அவருக்கு யாதேனும் தரோகச் செயல்கள் உண்டுபண்ணாத தக்க சந்திர இருக்கிறதென்றதை சிச்செயப்படுத்திச் சொல்லத்தக்கவாக கடைக்கொண்டார். அவர் மகா சீயு மயால்சுக்குமொத்த கடைக்கையும் உண்மை நிதான வகையறவில் எல்லா சொல்வதற்கிடமில்லாமலும் இருந்தார். இக்கிவிசுப்பாஷைப் படிப்புவிற்பன்னியத்திலே மகா சாமார்த்தியமும் அப்பாஷையை அருத்தப்படுத்தியதிலும் அதை விளக்கி அறிவதிலும் எப்பிரகாரமாயும் பூரணநிதானமடைவதற்கும் சாமார்த்தியராயும் இவ்வூர் சீதித் தலைவர்களின் விப்புக்கும் உலமிப்புக்கேத்தவராயும் இருந்ததும்லாமல் அனேக நரணங்களைக் கணமொருத்திய சபயிற்விகோட்டு சீதியிப்பினாலும் அப்படியே புகழ்ச்சியை அடைந்த சாமார்த்தியரானார்.

மெய்யாகவே பூரண விவாசமுள்ள சிறிதெவனும் கலிகாண்க்கிடையாத உத்தம இலாபவல மனுஷ்யமாக இருந்தார். அவருடைய மரணச் சடங்குக்கு அதிக கார்த்தம மகையுங் கொண்ட ஓவலாத காலமாயிருந்தும் அனேக வெள்ள மனுஷ்யும் அவரின மனுஷ்யும் பிறமனுஷ்யராலும் வந்து கூடிப் போதிய கணிப்பையுடைய பிரித்துபொன சினேகிதரின் உத்ப்பைக் கணிசப்படுத்தினார்கள். அவருடைய தெக்கதை உலகியயோக் மிசுபன் கோலிவச் சேர்தை கலவறை நிலத்திற் செக்கைபோர்த்த பாகவேல அப்பரவர்களால் அச்சுறுத்தாத தருச்சடங்கு திறம வேற்றமாகப் புயிதானம்பண்ணப்பட்டது.

துஅாசகம். சூண்டு மார்கழி மாதம், யுடு. துகதி.

To Correspondents.—We wish a personal interview with a "Native Protestant" before acceding to his proposition regarding the next Vol. of the Star.—Several Communications are unavoidably postponed.

NOTICE. Correction.—In our paper of the 9th November was inserted in Tamil, a notice of a marriage between Philip Fonseke Gabriel Palle and Miss. Gratia Silva, daughter of Pedro Silva Pille. This notice was received from Colombo, through the Post Office, and signed by several persons. We had no suspicion at the time but that the notice was authentic. It appears, however, from a communication since received from a friend of the young woman's family—that this notice of marriage is a base fabrication, got up by some enemy of the family to bring shame upon the girl and her parents. We sincerely regret that our paper has been the means of giving circulation to so wicked an imposition. The shame of the proceeding will however recoil upon the authors of the mischief—who must either be lost to all self-respect and belong to the dregs of society—or they will carry in their bosoms the consciousness of having practiced, incognito, a mean and cowardly trick, of which any decent person would be ashamed. We shall hope to guard more successfully against such impositions in future.

அறிவித்தல்.

பிரமிட்ட உக. சஞ்சிகை உரே உளம் பக்கத்தின் கண் பிப்பிப் போக செக்கா கலிசியேற் பினை என்பவரும், பேதரு சிலவை பினையின் புத்திரியாய் இருப்பின சிலவையும் விவாக சமமத்த மண்ணினுக்கள் என ஒரு அறிவித்தல பிரகாரஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்கு மூன்றுபா கையொப்பம் வைத்திருக்கிறார்கள். இத்தக் கடதாகி கொழும்பில இருந்து அனுப்பினதாக யாழ்ப்பாணத் தபாற்சாஷியால் எக்கனிடம வந்து சேர்த்தது. இந்த அறிவித்தலைப் பற்றி எங்கள் சந்தெக்கினுஞ் சமுச்சியல் கொள்ளாக்கினால், அதனை அச்சுடிக்கப் பிரியப்பட்டதே அன்றி யற்றம்பபலவல. பிற்பாடு யுக் வினமபலம் தாரப் புரளி என்மட, வவாகசம்பத்தமபண்ணினதாகச் செ லவிய அந்தப் பெண் பினைக்கும் அவருடைய பெற்றிருக்கும் அவசங்கை வகுத்தவிக்கி தந்தாகக் துரோ லுப்படி இனமாயெழுதியனுப்பினார்களென்ற ம எங்களுக்கு அனுப்பிய கடிதத்தால்தெரியவந்தது. உதயதாரகை வழியாய் அப்படியப்பட்ட அவசங்கையான காரியம் உண்டுபட்டதற்காக எங்கள் மெத்த மனமடிவு கொண்டிருக்கிறோம். இத்தப் பொல்வாப்பைச் செய்தவர்களுக்குக் இனம்வரும். என்னென்றால், ஒன்றில் அவர்கள் தங்கள் கணத்தை யுற்றது ஒன்றில்

ருக் கடாத கிஞ்சித்தமமானாகருடைய கட்டத்திற்செய்த செ ரரெண்டியத. அலவதவர்கள் யோக்கியனுக்கடாத செய்கையைச் செய்தோமே என்று உணர்ந்து காணி வெட்கப்படுவெண்டியது.

இனி ரேல் எங்கள் இப்படிப்பட்ட மோசமான காரியங்கள் பற்றி மெத்தச் சுவகாசமாயிருப்போம்.

அறிவித்தல்.

உதயதாரகையின் காரியகாரர், கையெழுப்பக்காரர் முதலிய சினேகிதர்களினவர்க்குமெழுதிக்கொள்ளுகிறதென்னவென்றால், இவ்வருடக்கணக்கு முடிந்தபோகறதற்குக் கிட்டியிருப்பதினால் அவரவரே தாங்கடாங்கள் தாரகையினிமித்தம் கொடுக்கவேண்டிய பணத்தைத் தாரகைக்கதிப்புகியபுகிய துரைக்குக் கொடுத்துள்ள கணக்கைத் தீர்க்கும்படி சிலபலகையொப்பக்காரருக்கு வில்லென்னும் பணக்கணக்குச் சீட்டுத்துண்டெழுதியனுப்பியாயிற்று. சிறிதுதானாக்குள்ளாக மற்றவர்களுக்கும் அனுப்பக் காத்திருக்கிறோம். சூகையாற் கொடுக்கவேண்டிய பணக்கணத்தை தாராளமாயுஞ் சீக்கிரமாயும் அனுப்புவார்களென்று காத்திருக்கிறோம். சகலருமறிந்தகொள்ளவேண்டிய காரியமொன்றெல்லவாடால், உதயதாரகையை வாங்குபவர்கள் ஒருருடத்தகரு காணுகிவ்ல்கு கொடுக்கவேண்டுமென்று நாங்கள் விலைபோட்டவேணாயிற் சில கையொப்பக்காரர் கொடுக்கமாட்டார்கள் என்றும் அறிஞலே எங்களுக்கு நட்டம் உருமென்றுத் நாங்கள் முன்னறி அறிந்திருப்பதுண்டானால், நாங்கள் அதின் விவகைய அதிகப்படுத்துகிறதற்கு அனுபோதய நியாயமாயிருக்கும். தாரகையின் கீலை சொற்பமாயிருந்தும், சிலபலகையொப்பக்காரர் முறையாம்படி தாங்கள் கொடுக்க வேண்டிய பணத்தைக் கொடாமற் பிண்ணிதம்பண்ணுகுர்களென்றெங்களுடைய காரியகாரரிற் சிலர் குறைகூறினதமன்றி இத்தினிமித்தமாக இவர்களிலொருவர் தாம் பார்த்துவந்த தாரகையின் காரியப் பொறுப்பை விட்டுவிட நினையம்பண்ணியுமிருக்கார். சூலுந் தான் கொடுக்கவேண்டிய பணத்தை சரிவர முறையாம்படி இறுக்கிற இவருடைய எண்ணத்துக்குப் பிறநீக்கலாப் அவருடைய கையொப்பக்காரர் வருவதைக்காண்பது எங்களுக்குள்ளேற்றந்த மனவேதனைபாயிருக்கிறது. பாருங்கள், ஒரு கடனாளி தானிறக்கவேண்டிய கடன்களைச் செலுத்தி முடிக்கும்போது அவனுக்கிருக்கிற சந்தோஷத்துக்கொரு எல்லியில்லை. அவன தனக்குண்டான கணத்தையும் மற்றவர்களின் நானையான், கணவான், தனவானென்று சொல்லும் புகழ்ச்சியையுமியன் காணும்பொழுதுங் கேட்கும்பொழுதும் அவனுடைய உணர்ச்சியென்னவாயிருக்கும். உதயதாரகையை இவ்வருடத்தோடே நிறுத்தவிடப்போகிறீர்களோவென்றதாகப் பலவிடங்களிலுமிருந்துபலபெயர் வினுவியிருக்கிறீர்கள். அதற்கு நா

ங்கள் சொல்லும் பிரத்தியுத்தரமென்னவெனில், உதயதாரகைக் கையொப்பக்காரர் தாங்கள் கொடுக்க வேண்டிய நிலுவைப் பணத்தைச் சரிவரக்கொடுப்பதண்டானால், தாரகையைப் பலவிடங்களிலும் அதின் நேசர்கள் மென்மேலும் பரப்பப் பிரயெத்தனப்படுவதண்டானால், எல்லாருந் தாரகையை நிலைக்கப்பண்ணுதல் தங்கள் கால்களை பேறெடுத்தவிடையாத் தாசை புரிவதுண்டானால் நாங்கள் ஒருபொழுதும் உதயதாரகையைப் பிரகாசஞ்செய்யாமல் நிறுத்தி விடுவதெயில்லை. நாங்கள் தாரகையை நிறுத்திவிட்டால் இவ்வூர்ப்பிறந்த எங்கள் சினேகிதர் அதிகந் துக்கப்படுவார்களென்பதைப்பற்றி அறிபவருகிறது எங்களுக்கு மண்ப்பூருவமாயும் சந்தோஷமாயுமிருக்கும். ஆகையால் தாரகையின் சினேகிதர்கள் அதை மறைந்து பட்டுப்போக விடாமல் மென்மேலும் நிலைத்துநின்றொளிகாலச் செய்வதற்கென்னவிதவொத்தாசைகளைச் செய்வேண்டுமென்று தியானித்துப் பார்க்கட்டும். தாரகையைப்பற்றி எங்களுக்கு கொருவருடத்தில் வரும் நட்பும் ஏறக்குறையப் பவுண்டும். கையொப்பக்காரர் ஏறக்குறைய, எாருயி. அவர்கள் கொடுக்கும் பணம் முழுச்செலவில் அரைவாசிக்குமாத்திரஞ் சரிக்கட்டக்கூடியதாயிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட நட்பெப்போழுது நீங்கிச் செலவு சரிவருமென்று தெரிபாது. ஆளுந் தாரகை ஆர் நயத்துக்காக உண்டுபண்ணப்பட்டதோ அவர்களே கூடியளவு தெண்டித்து எங்கள் பணநட்டத்தை நிவிர்த்தியாக்கவேண்டியது ஒவ்வொரு கையொப்பக்காரனும் தன்னைக் கூடியளவு பிரயாசப்பட்டு இன்னுமொரு கையொப்பக்காரனைத் தன்னோடே சேர்க்கக்கூடுமானால் அந்தப் பணம் நட்பும் நீங்கிப்போய். அல்லது தாரகையுண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கக்கதைப் பேணி அதை மதிக்கக்கூடியவர்களும் அதை உபசரிக்கக்கூடியவர்களும் பத்து அல்லது இருபது பிரதிக்குக் கையொப்பம் வைத்து வாங்கி வாசித்து அதிலும் பயனையகையத் தருமானவர்களுக்குக் கொடுக்கட்டும் ஆகிலும் உதயதாரகையை உதிக்கப்பண்ணி அதிலும் வரும் பலாபலங்களைத் தெளிவுறவறிந்து ஓப்பொழுது மாதத்துக்குமாதம் அன்பது இறைசால் முதற்கொண்டு தூது இறைசால் சப்பளம் வாங்குகிற சிலர் தாங்களாய்க் கையொப்பம் வைத்துத் தாரகையை வாசியாமல் மறுபேரிடமிருந்து இரவலாக வாங்கி வாசிப்பது எவ்வளவு வெட்சம். ஐயோ! அவர்கள் செய்வேண்டிய கடமைபயும் பொறுப்பையுட்பற்றி அவர்களறிந்தது எவ்வளவு சொற்பம்!

தாரகைக்குக் ாரிபகாரராயிருப்பவர்களினுமதேயங்கள் இங்கிவிசுப்பாகையில் மற்பப் புறத்திற் பிரகாசஞ் செய்ப்பட்டிருக்குது.

TO OUR AGENTS AND SUBSCRIBERS AND PATRONS.

We beg to remind the Parties above addressed that the closing year brings with it, to them, the obligation and privilege of remitting to the Publisher of the Morning Star the sums due on their respective subscriptions. Bills have already been distributed to some of the Subscribers, and in a few days will be to others. None will be intentionally neglected. We hope all will cheerfully and promptly pay what is due from them. It should be distinctly understood, that in the charges for the paper, no estimate is made for bad debts—or for time wasted in reiterated applications for payment; and we trust it will be seen that there was no occasion for it. Several of our Agents, however, make loud complaints of their inconvenience and trouble in collecting their dues, and one of the most valuable and efficient of them has resolved to resign on this account. We are sorry that any should be found such strangers to the sweet and exhilarating feeling experienced by him who faithfully fulfils his pecuniary obligations. May we recommend to all delinquents to try it once, and if they do not find themselves happier men for it—enjoying more self-respect—as well as more of the respect and esteem of others, we shall be greatly mistaken.

Will the Star be discontinued?—has been asked from several quarters. We answer—not, if its subscribers will all pay their arrears—not, if its friends will exert themselves to extend its circulation—not, if all who can, will lend a helping hand to sustain it. It is a satisfaction to know that its continuance is a matter of so much interest, that very many among our native friends, as well as others, would sincerely regret its dissolution. Let all its friends then, meditate what they can do to help its continuance.

It is published now at an annual pecuniary loss of about £50. We have 750 Subscribers; but their Subscriptions will pay *only half its cost*. How long the parties who sustain its pecuniary liabilities will be willing to sustain them alone, we cannot now say.—It is but fair that those for whose benefit the paper is designed, should do what they can to relieve it of this embarrassment. Let every Subscriber then exert himself and procure an additional Subscriber, and the work is done. Or, let those who appreciate the object and are *able* to befriend it in this manner, subscribe for 10 or 20 copies and circulate them where they will be read with profit. It must be said, to the shame of some individuals, who have shared most largely in the benefits emanating from the source that gave origin to the Star, and who are now, by the qualifications supplied them from this source, in the receipt of from 50 to 100 Rix Dls. per month, that they, instead of pursuing the honourable and praise-worthy course recommended above, actually *borrow the paper* from other Subscribers to obtain its perusal. Alas! that they should have advanced no further in their sense of obligation and responsibility.

Should any Gentlemen, friendly to the object of the paper, have it in their hearts to remit *Donations* or *Subscriptions* in aid of its support, they will be thankfully received and acknowledged.

With the next No. will be given a Title page and Index of the Volume and a Prospectus of the paper for 1844. The following Agents of the paper are authorised to receive remittances of Donations or Subscriptions.

- JAFFNA—THE MISSIONARIES.
- MANEPY—Mr. J. EVARTS.
- BATTICOTTA—Mr W. VOLK.
- WANNARPOY—Mr. S. TAMBIAH PILLY.
- NEGOMBO—Mr. C. PERERA.
- COLOMBO—MR. P. CANJEMANADER PILLY.
- KANDY—Rev. C. C. DAWSON.
- TRINCOMALIE—Rev. GEO. HOLE.
- BATTICALOE—Mr. S. A. ALLEGECOOON MOOD.
- MOOLLITEVO—Mr. A. MCFARLAND.
- MADURA—Rev. R. O. DWIGHT.
- DINDIGAL—Rev. J. J. LAWRENCE.
- NEGAPATAM—Rev. P. BATCHELOR.
- TRIVANDRUM—J. ROBERTS, Esq.
- MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

NOTICE.

NOTICE is hereby given that a re-Sale of the following rents for the year 1844 will be held at the Cutchery on Monday, the 18th inst.

- Toll rent of the Colombogam road.
- Colombogam and Kalmone Ferry rent.
- Araly Ferry rent.
- Toll rent of the Chavagacherry road.
- Toll rent of the Sangane road

Jaffna Cutchery
13th Dec. 1843. E. H. SMEDLEY,
Asst. Agent.

அறிவித்தல்.

தடாசசம் ஆண்டின் இதின்பின்துற் சொல்லப் பங்கிற குத்தகைகளை, இந்த மூ யா திகதியாகிய தீக்கட்கிழமை சச்சேரியில் விற்சுப்படுமென்றித்தால் நிவிக்கப்படுகுது.

அதாவது.

- கொழும்புத்துறைத்தெரு ஆயக்குத்தகை.
- கொழும்புத்துறையும் கல்முனையுந் துறைத்தோ னக்குத்தகை.
- அராலித்துறைத்தோணிக்குத்தகை.
- சாலுச்சச்சேரி தெருஆயக்குத்தகை.
- சங்கான்தெரு ஆயக்குத்தகை.

யாழ்ப்பாணங் சச்சேரியில் தடாசசகம் ஆண்டு மார்கழி மூ யா. திகதி E. H. SMEDLEY,
வசின்தந்து வசன்து

நி க ண் டு,

ஒருசொற் பலப்பாருட்டொகுதி மூலமும் உரையும், புத்தகம் ஒன்றிற்கு இரண்டுசிலிங்குவிதமாக இவ்விடத்தில் விற்சுப்படுமென்றித்தால் அறியவும்.

On the 1st of January, 1844.
Will be published, in Singhalese and English.

(Price two-Pence,)

No. 1, of

THE COMMENTATOR,

A magazine, to be issued monthly, and to be devoted to the dissemination of religious and other useful knowledge.

The Commentator will comprise within its pages, a plain and practical Exposition of the New Testament, Hints to Native Preachers, Sketches of Sermons, Short Dissertations on the fundamental doctrines of Christianity, Extracts from Buddhistical works, and Comments thereon; Observations on past or passing events, and a variety of other subjects.

It is hoped that Christian Missionaries and others who feel desirous to promote the spread of Truth, will contribute to its pages, and endeavour to extend its circulation.

It is intended to present most of the articles in both the Singhalese and English Languages, though occasionally it may be thought unnecessary to insert a communication in more than one of them.

The Commentary will be written in a plain and concise style; and published without the text of Scripture; so that it may be used with either of the Singhalese versions now in use, or with the English version.

The work will be illustrated with occasional wood engravings.

Communications to be addressed to the Editor, Baptist Mission House, Kandy; by whom subscribers' names will be received; also by the REV. E. DANIEL, Colombo, and any of the native preachers.

The following Books among others may be had at the Book Depository, Wesleyan Mission, Jaffna.

- Johnson's Dictionary, Imperial octavo.
- Bagster's Pocket Bible.
- Grahams's Domestic Medicine.
- Latin Dictionary.
- Carpenter's Spelling Book.
- Lennie's Grammar.
- Wesley's Hymns, Sermons, &c.
- The Singing Master.
- Solly on the Brain.
- Lock's Essay on the Understanding.
- Liston's Practical Surgery.

N. B. Various publications belonging to the Tract Society, and also Bibles of different sizes may be had at the same place.

WANTED

A Christian Schoolmaster, for an English School at Point Pedro.

Applications and testimonials may be sent to Mr. PERCIVAL.

அட்டவணை.—CONTENTS.

Beschi's Instruction,	239—240	வேதியரொழுக்கம்	உாசல
Abridgement of Good's Book of Nature	241—242	கட்டெல்லலாசெய்தியை	
The Condor	243	ஞ்சகால்	உாசல
Mr. Poor's Letters to his late Pupils—No. xiv.	244	லிலக்கியல்	உாசல
Rules for the Conduct of a Christian life	245	கிறிஸ்துமார்த்தம்	உாசல
Pancha-tantra-Katei	246	ஞ்சதத்திரக்கதை	உாசல
Cural and Panchangam Communications	ib.	குறள்—பஞ்சாங்கம்	ib.
Letter from Mr. Eckard	247	பத்திராதிபருத்தரம்	உாசல
Summary of News	249—254	சனக்குவகு	ib.
To our Agents and Patrons	253	தங்கலீசுப புதினச்சக்கதி	
		சுக்	உாசல—உாடுவ
		பதினச்சக்கதிசுக்	ib.

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

உபுத். சத். உச.] துஷாசு உஸ்ரு. மார்சுபுதம். உசு நேயத் வியாழக்கிழமை, Thursday, December 28, 1843. [Vol. III. No. 24.

வேதியரொழக்கம்.

கும். சோதனை.

நிருச்சபையைப் பற்றின ஒருக்கம்.

க. உனக்குவிட்ட சிமையிற் சோம்பலிற் திடுக்கிடுமோ? ஒரு வகுக்குத்திருக்கும் ஊருக்குப்போய் விசாரிக்கிறாயோ? மற்றவர்களைப்போல ஏழைச்சாண்களையும் பராமரிக்கிறாயோ? உபதேசிக்கேட்ட தரித்திரர் பேசாதருக்கு விருத்தவலோ? என் இரட்டிக்கவந்த வலாயென்றாய் இதோ தரித்திரர் உபதேசிக்கேட்டார்கள். இனித் தரித்திரரை விசாரியாத உபதேசியாய்க்கண்டிதமாய்க் கணக்குக்கோரோ?

உ. சிமை திரியும்பாது கீசெய்புகீ தன்மைபெய்சை? ஒருருக்குக்கொன்றோலே சிறு சிவகளை ஒருத்தையும் விடாதழைப்பித்துப் பாவவிமோசனஞ் செய்ததோலென்று விசாரித்துக் குறைகண்டவிடத்திறந்திடுத்தித் தாய் தகப்பனை சித்தித்தவர்கையடித்துச் சிறிபேர்செய்த குற்றங்களைப் பெரியோர்மேற் குறைகண்டால் இவர்களுமவர்களுள் ஆண்டவரது ஆக்கிணக்கஞ்சுப் புத்திசொல்வாயோ. ஆரிலேசெய்த ஆவலாதிபும் பிடித்தசண்டையும் வளர்ந்த பசையும் விசாரித்துக்கண்ட குறைகளைத் திரிக்க உபாயமாய் சபமும் படிமும் காட்டிப் பிரயாசப்படுகிறாயோ? ஊருக்கூர் திரித்தொருநாள் பிராத்தனைபண்ணிப்போட்ட சோதனைகேசேவித்துக்குப்போய்க்கொண்ட மரத்திரத்திலே உன் உடன்திர்த்துத்தெய்திருக்கிறாயோ?

க. சனங்களுக்குப் பட்சத்தைக் காட்டுகிறாயோ? உபதேசிக்கேட்டும் மகிமைக்குஞ் சொல்லும் தியாயங்களுக்கும் சனங்களுக்கு வேண்டியவல்லாதே உன்கொபத்துக்கும் உன்னைக்கும்கும்கவது உனக்குயோசியமல்ல. உலகமெய்யசாராருக்கிப்புக அஞ்சிறந்து சரிசெய், கீ காட்டும் பரமஞானத்தைப்பற்றி உன்னைக்கண்டவுடனும் எல்லாரும் கேட்கி ஒடுக்கமாய் திக்குலே உனக்குயோசியம்.

ச. சனங்களைப்பேற்றமே உனக்குக்கருத்தல்லாதே வேறிலையென் றொல்லாருக்குமொப்பிக்கப் பிரயாசப்படுகிறாயோ? அவர்களுக்கிது திச்சமயமாகும் உன்மேலே பட்சமும் வணக்கமுமுண்டாம். அப்போது கீ அவர்களை எப்படியாட்டவேண்டுமோ எதிராம். கொடிய சிக்கத்தைபும் பட்சத்தாலமத்தி ஆட்டுவாரிவிடுவாயோ? இத்தப்பட்சமயில்லாவிட்டால் இரமில்லா விதைப்புப்போலாசியிவையுக்கான்பதரிதே.

கி. இதுமீயித்தமாய்க் பிறர்களைப்பொருளாசை காட்டாதிருப்பது மிகவும் வேண்டியதாகும். எந்த ஆசைகாட்டினாலும் உனக்கிணமாவதல்லாதே கீபடும் பிரயாசமெல்லாம் உனக்குவேண்டிப்படுகிறென்று தோன்றுமே. அதிலுமவர்களுக்குமேற் பட்சமவராமல் அருவருப்புண்டாம். அறிசெய்கிஷ்ட சினைப்பர் கொள்கித்திருக்குமே. மூதி உபதேசஞ் சொல்லிக்கொண்டு திரிசிறவர்க்கு தங்களுக்கிணையுதவலாஞ் சனங்களைக்கிடத்திலே வங்குவதே தியாயமென்றபின்பெழுதினதாவது, இதுமெய்யாயினும் இதுமற் சத்தியவேதம்பரம்ப விக்கிணமு முண்டாமென்றமையால் காடுருவனும் கையிலொன்றும் வாய்காமல் திரிசிறெனென்றார். இதோ பொருளாசை வேதம்பரம்புதிரைத்திரு விக்கிணம்வந்தால் எந்த ஆக்கிணக்குப் பாத் திரமாவாரிசென்.

உ. ஆசாமயம் போகவொட்டாமற் சனங்களுக்குத்தவப்போகிறாயோ? சமயத்துக்குக்கொன்ற ஒருவார்த்தைப்பற்றி பலவாத்தமங்களைக் கையெற்றவதெனினாடி அத்தச் சமயத்தப்பினும் எவரதுமாகாத. ஒரு வறமையிலுமாயினும் விக்கிணத்திலுமாயினும் தத்திண்கிற செய்திணைக்கேட்டால் ஒரு சாழிகை சிந்தவேண்டாம். உடனே போய் ஆதரனும் உறதியுஞ்சொல்லி அவனை விதிரப்படுத்தப் பிரயாசப்படுவாய். அப்படி மற்றொருவன் மயக்கிணை அறித்தவுடனேபோய் சபமும்பயமும் காட்டி அவனைத்திருப்ப உன்வலானெடுக்கவாஞ் செய்வாய். இந்த ஆசைபோய்ட விழுமாரத்தாக்கி விழுந்தாசைத்துக்கி எல்லாரையும் கையெய்தச் சமயங்களைவிடவேண்டாம்.

கும். சோதனை.

அஞ்ஞானிகளைப் பற்றின ஒருக்கம்.

க. இறிதவர்களை மாத்திரம் விசாரிக்க உனக்குக் கட்டணென்றிருக்கிறாயோ? இறிதவவினார்சிமயம் பரம்ப அஞ்ஞானிகளுக்குச் சத்தியவேதத்தை அறிவிக்கக்கடனில்லையோ? இவர்களை விச்சலிமாப்குறித்த உபதேசிக்கக் கையெய்க்கட்டாரர்கள். கேட்டவர்க்கு ஞானத்திணைக்குக்கட்டப் பிறப்புப்போல் ஆசையாவவர்களைத்த ஞானத்திண்படி கட்டக்கருத்திப் பிரயாசப்படுவது சியாயம் ஆயினும் சகல அஞ்ஞானிகளையும் படிப்பித்த ஞானத்திணை பெறவிக்க வருத்தித் திரியுக்கொன்று யேசுசாதர் சந்தித்தால் வோ? ஆசையால் உன்னைத்தேடி வேதத்தைத்தேடி வத்தவர்களுக்கும் மாத்திரம் அனைச்சொல்லுகிறாயோ? கீயே அவர்களைத்தேடி உபாயமாய் அவர்க்கு மயக்கத்தைக் காட்டிப் புண்ணிப்பத்திணெனும் மோட்சத்திணெனும் ஆசைப்பறவத்தி அவர்க்கு மகிமைத்திருப்ப வழியெல்லாம் பார்த்திடுத உன் தொழிலியல்பாம்.

உ. அஞ்ஞானிகளைத்திருப்ப அவர்களைசரிக்கும் அபத்தக்களை ஆராய்த்தறிப்பப் பிரயாசப்படுகிறாயோ? எஞ்சிக்குணத்தை அறிபாதவன் அதற்கான மருத்துகொடுப்பாரோ? அஞ்ஞானத்திலே வழங்குந் தப்பித்தவனை அறிபாயல் மறப்பாரோ? அவைகளைப் படிக்கவும் அதற்குரிய தியாயங்களைப் படிக்கவும் உனக்குக் கட்டணுண. விசேஷமாய் எதுக்கும் பொதுவாகச் சிவதிபாயக்களுண்டாம். அவைகளை விசேஷமாய்ப்பிக்கவாய்.

க. சபாபமாய்வருஞ் சமயங்களைக்கொண்டு கீயவர்களுக்குப் புத்திசொல்லப்பார்க்கிறாயோ? அறிசெய்கிஷ்ட குசையப்பர் யேசுசாதருக்கு முதலுபதேசியாக்கும். அவரே சித்துதேசத்திற் போய்ப்பான தேவர்க்கு கோவில்களைக்கிஷ்டகதைக்கொண்டு எண்ணப்படாதபேர்களுக்குச் சத்தியவேதத்தைப் போதித்ததறிவோம். அப்படியேவந்த பரிபடைகோவு தாமதமும் வாயிலாய்நடிக்க உபாயங்களை அறித்தவனாகவும் இத்தக் குணங்களுக்கும்முண்டாவில்லைபோலென்றும் பார்த்தில்லாததை அடையப் பிரயாசப்பாடக்கவாய்.

எம். சோதனை.

அவலகைக்காரரைப் பற்றின ஒருக்கம்.

க. ஒருவன் அவலகையாய்க் கிடக்கிறதறித்து உன்சமயமுயாதேபோலதும் உடனேபோகிறாயோ? என் அவசரமிருத்தானும் இதுமேலவசமொன்றில்லை. இதுவே உன்னைத்தியோசத்திற் முதற்கவமராகவும் உன் தொழிற்செய்ய முதற்கடனாகவும் உனக்குவேண்டிய முதற்கருத்தாகவும் எண்ணக்கடவாய்.

உ. அவலகைக்காரர் கிடப்போய்ப்படித்த ஆயத்தத்தைப் பண்ணிக்கட்டப்பிண்கைப் பாடமொப்புவித்தாற் போலக் குழறிச்சொன்னார் போதுமென்றிருக்கிறாயோ? மரணமே மோட்சத்துக்காகினும் கரகத்துக்காகினும் வாயிலாமே. பசாசை சோதனையில் அகப்படாமல் அந்தச்சனமே தப்பினுவினிப்பயில்லை. அத்தச்சனத்திற் மோசம்வந்தால் வந்தகேடுன்றாக் திரும்பாதே. இதையறித்த கீயித்த ஆத்தமத்தைக் கையெற்ற மெய்யான ஆசைபோடு அவனவனுக்குத் தக்கதாகப் புத்திசொல்லி விசுவாசம் எப்பிக்கை பத்தி மனவதர்பும் அவனுக்குண்டாகக் கட்டவுருகியமுது பிரயாசப்படுவேண்டாமோ?

க. அவலகையினிற் வந்தவியாதி செடுகாநின்றுல் அடிக்கடிய வணக்காணப்போய்ப் பொதுமைபயிருக்கவும் கலமரணத்துக்காய்த்தஞ்செய்யவும் உறதியொல்லிக்கொண்டு வருவாயோ; எத்தனைபேர்க்கு வியாதி பொதுக்கமார்ட்டாமல் ஆத்தமத்தைதயுற் கொடுத்தார்கள். எத்தனைபேர்க்கொவெனில் சரித்துக்குவந்த வியாதிமால் தாழ்ச்சிமடைத்து தக்கன்பாவங்களை வெறுத்து ஆத்தமம் பிழைக்கச்செய்தார்கள். அவர்க்கு அப்படிக்கட்டாம வித்தத்திணையால் வியாதிபெய் பலகைப் பொறுக்க கீயே புத்திசொல்லக்கடவாய்.

ச. மரணங்கிடுகைதென்று கீ ஆயத்தஞ் சொன்னவுடனே அவனை விட்டுப்போகிறாயோ? அத்த ஆத்தமத்தைக் கெடுக்கவந்த ப

சாக அப்படியாகக் குபோகாமல் ஆத்தமம் பிரியுத்தினியுல் கூட வே நிற்ருமல்லோ? அவனுக்கு நினைவெல்லாம் போனதென்பாய். ஆகிலும் அடையாளங்கொடுக்க மாட்டாதேபோனாலும் காதிலே சொன்னதை அனேகம்விசை கேட்கப்படுமென்றவலதைபாய்க் கிடந்து பிழைத்தபலரை சொன்னதறிவோம். மற்றப்படிய வே ருள்துஞ் செய்யுமென்று அந்த ஆத்தமத்துக்குதவி செய்ய ரீதியும் மற்றவர்களும் ஆண்டவரை வேண்டுகொள்ளுகடவீர்கள்.

இ. வியாதியாய்க் கிடக்கிறவர்கள் வறுமையைக்கண்டிருக்கி உ ள் ளுலாகாதேபோனாலும் உடையவர்களுக்கொண்டு தையயிபா டிதவிசெய்யப் பார்ச்சிறுமோ? ஆரோச்சியிருந்தால் இரந்தானு ளும் பிழைப்பார்கள் தரித்திரமுல் வியாதியுக் கூடினாற் பிழைக் கும் வழியில்லாமையால் அவர்களுக்குதவிசெய்ய மற்றவர்களுக்கு முழுக்கடன்குளே. இங்ங் நியாயங்களை அவர்களுக்குக்காட்டி இங்ங் சமயத்திலுதவாமற்போனால் பாவமென்று சொல்லி வியா தியாய்க்கிடக்கும் வறியவர்க்காதுதவாகவும் மற்றவர்க்குப் புண் ணிபமுண்டாகவும் பிரயாசப்பவோம்

க. செத்தவர்களை மரியாதை வணக்கத்தோடேயும் பத்தியா ளையோடேயும் செய்புஞ் சடக்குணைமுடித்துப் பூச்சியத்தோட டக்கவருவாயோ? இது திருச்சபையிலே யிகவும் எண்ணப்பட்ட கருமம். எறிந்த பிரேதங்களை ஒளித்தெந்தட்டக்கினதிலும் அ டைகம்பேர்களை வேசாட்டிகொண்டிருப்பிராணைத்தத்ததறியோம். இங்ங் புண்ணியத்தினாற் குறியென்பவர் ஆண்டவரால் அதிச யமான சகாயங்களைப் பெற்றதாக வேதத்தொழுதனதல்லவா? மீளவும் செத்தவர்களாத்தமத்துக்காகக் கூடினபயவருமகக் கு ப் வேண்டிக்கொள்ளவும் பிச்சை தருமங்களை எடுத்தவும் சொல்ல க்கடவாய். செத்தவன் மனிதர் தரித்திராமில் அந்த ஆத்தமத்து ச்ரு மற்றவர் விசேஷமாய் உதவிசெய்யும்படிக்குப் பிரயாசப்பட க்கடவாய்.

அம். சோதனை.

விக்கென்களைப் பற்றின ஒழுக்கம்.

க. அஞ்ஞானிகளினாலும் பசாசுகளினாலும் சத்தியவேதத்துக்கு விக்கென் வந்தவிடத்தில் எல்லாத்துக்குமுள்ளே ஆண்டவருதவி லைத்தேட மினைக்கிறுமோ? சத்தியவேதம் பரம்பலமுக்குவதும் கத்தவிக்கென்களை நீக்கிவைத்தவதும் ஆண்டவர்காரியமுல் வரா மல்மாத்திரமாகும் கருமமுமல்லவா ஆகையால் அவர் பாரமுல் க ம்பிக்கையும் முழுதும்வைத்து வேண்டிக்கொள்வது நியாயம். சி லபேர் ஆபத்துவந்தபோதே எல்லாத்தையும்நினைத்து எல்லாவுத வியையுந்தேடி ஆண்டவரைமாத்திரம் நினைப்பார்கள். அப்போ தலரும் இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு உதவிசெய்யச் சித்தமாவா ரோ?

உ. வத்தவிக்கென்களைத் திரக்கப்பறச்சலுகைதேடினாற் குறை யல்லச் செய்யவேண்டிய கருமந்தானே. ஆகிலும் தேயுளமனித ர் சலுகையினுன்றி முழுதும்பிணாற் குற்றமாமே. புறச்சலுகை உதவிதேடினவிடத்திலும் அதைவிடக்கொண்டவர்க் கருமத்தை முடிக்கவேண்டிக்கொண்டுதான் அவரைமாத்திரம்சம்பிக்கடவாய். ஆண்டவரை நினையாமல் மனிதருதவியை கம்பினதினாலானேகமு றைகாரியமாகாமற்குவேது நிச்சயம். வேதத்திலெழுதினபடியே ஆசனெக்கிற ராசாவை ஆண்டவர் கோபித்த நீ சீரிய ராசாவை கம்பினதொழிய ஆண்டவரை நினையாததினாற் சீரிய ராசாவின் ப டை உள்குதவியுமானதல்ல. இனி இன்று முதலுக்கமேயெ பல படை எங்குமெதிர்த்து வரவுக் காண்பாடுமன்றா.

க. எழும்பின கலாபத்துச் செய்தியைக் கேட்டவுடனே உனக் கு வருமுதல் மினைவென்ன? புதிதாய் முகத்தவிசமயபிரி அடித்த காரும் முகத்திற் காயுமோடுவென்று இறங்கியுக்கவாயோ? உன க்கு முத்திரம் அஞ்சி நீ தட்டியும் வழியைப் பார்ப்பாயோ? கல்ல இடையன் தான்மேய்க்குமாடுகளுக்காகவுயிரைக்கொடுப்பான் என் னு யேகநாதர் திருவுயமபற்றினதல்லவாதே அப்படித்தானே செய் தார்?

ச. ஒரோரிடத்தில் விவகிப்போவது கல்லதாம். அப்படியே யேகநாதருஞ் செய்தார். ஆனால் விவகிப்போனாலும் மற்றச் ச னங்களுக்குக் கேடுவருமோவென்று இறக்கத்தினால் அஞ்சுவதல் லாதே உண்ணப்பற்றி அஞ்சவேண்டாம். உக்தொழில்செய்திரு க்த அப்போதைவர் அடியும் தீக்கையும் பட்டதனாற் சந்தோஷ க் கரட்டினார்களைத் தேடிவெதந்திலெழுதப்பட்ட தறியேயாம் வீ னவுத் தக்கனாடுதேசிகாட்டின ருணத்தின்றுண்டாயால் மற்றவர்க

ளுஞ் செய்வார்கள். சீ காட்டினவைச்சத்தால் அவர்கள் மயக்க சீ காட்டின தைரியமேசொன்ன மற்றவுதவிகளைப்பார்க்க அவர் களுக்குமனக் துணிவாகவுதவுமே. படைமுக்கந்தி பயந்தசெவக ரை மற்றவருக்கண்டஞ்சாதபடிக்குத் தவ்விட்டுக்கொள்பச்சொ ள்விலேதந்திலாண்டவர் கட்டண்பிட்டிருந்தார். சீ தலைவருக யில் அச்சத்தைக்காட்டினால் மற்றவாஞ்சாதுமதியாய் திற்பார்க ளோ?

இ. உத்தவிக்கென்களுக்குக்கவதல்லாதே அதினாலுதிகமாய்ச் செய்யத் துணிவுவிட்டு மயக்குகிறுமோ? அந் செய்க்கிடசவரி யார் திந்தச் சத்தியவேதத்தைப் போதிக்கிறதற்கு எவ்வளவாக வக்கென்கள் எழுப்பக்கண்டால் அவ்வளவுதிகமாய்ச் சந்தே ஷமும் கயமுக் தண்பவும் காட்டுவோம். அதேதெனில் காட்செய் வது ஆண்டவருக்குப் பொருந்தினதினாலல்லவோ பசாசு அதைப் பொருமல் அத்தனை விக்கென்களை எழுப்பப் பிரயாசப்படுமென் பாராம். கம்மால் விக்கென் வராமற்போனாற்போதம். மற்ற தெல்லாம் பொன்னுளிபறச் சுடுகெருப்புதவுமாபோற் திருச்ச பைவளர்ந்ததிக்கமாய் வளக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

க. எப்போதானாலும் வேதத்தைப்பற்றிச் சிறைப்பட்டிருந்தீர யாநில் அதிலேகாட்டின மரியாதையென்ன? அத்தத்தமவாயி லே விசேஷமாய் உக்கையிலே வேதத்திம்மகிமை கிப்பதென்று தேறக்கடவாய் வேதத்தினிம்மதமாகப் பட்டகிந்தையும் அடியு ஞ் சற்றுமெண்ணுதிருப்பதுத்தவிர அதிலே உள்க்குடுவெகுமானமு ஞ் சந்தேஷமுமென்று காட்டக்கடவாய். அக்கங்கரத்தைக் காண்பிக்கவொண்ணுதாயினும் துணிவுக் தைரியமும் உள்க்கதி லேயும் உள்வாந்தையிலேயும் காணச்செய்வாய். மீளவும் எப் போதாக்கிலும் அத்தத்தமவாயில் உள்க்கட்டில் ஆண்டவர் மகி மைவளக்கத் தொன்றவேண்டியதல்ல அவருணக்குதவியாக தீந் பாடுமென்று விசேஷமாய் கம்பிக்கடவாய். அப்போது நீ தீந் ப தம் வேதத்திமை திற்பதும் ஒருகையில் உக்கென்கதைப்பாரா மல் தச் வேதத்துக்கு வேண்டியாகிலும் ஆண்டவருக்கினைத் தாக் கிவிழுவாட்டாமல் இரக்கப்பாரொழைபு நிச்சயமாமோ?

இதிலே எவ்வளவுப்பாசப் பிரித்துக்காட்டின உட்கெடுக்கு வே ள்குள ஒருகருமைகளை நீக்கக் குவ்வொன்றாயிராய்க்க உக்க னொழுக்கமும் அதற்கொத்ததோ ளுலையோடுவென்று பார்த்தக் கண்ட ருறைகளைத்திர்த்தக்காட்டின முறைப்படியே ஆண்ட வகுதவியைக்கொண்டு கடக்கத்துணவீராகக். ஆண்டவர் பகை த்த பாவங்களை ஒழிக்க அவருளிச்செய்த வேதத்தைப்பரப்ப அ ள்மீட்டிராச்சித்த ஆத்தமங்களைக் கரையவேற்ற ஆண்டவர்மே லே பத்தியும் ஆத்தமங்க்கமேயே இறக்கமுல் உக்கமேற் பட் சமுமிருந்தால் ஆசையமுண்டாகக் காட்டினமுறையொடுகூடுக் கவாசையமுண்டாம்.

வேடிபொருக்கம் முற்றப்பெற்றது.

ABRIDGMENT OF GOOD'S BOOK OF NATURE. PART II. Literary education of former times; especially (CHAP. XIII. that of Greece and Rome.

1. We have taken a brief survey of the nature of oral or spoken language, and of the means derived in different ages and parts of the world to render the transitory ideas it communicates permanent, by means of pictures or symbolical signs; so that what is once spoken may conveniently be copied or written down, and treasured up for future ages.
2. We will now trace, hastily, the progress of education in Greece and Rome especially, as the people of those countries were more celebrated than any of the ancient nations for their literary and scientific acquirements.
3. Among the Greek states, that of Athens was by far the most renowned for its love of letters and science; and the age of Pericles may be selected as affording the fairest specimen of the manner in which education was conducted. This era may be regarded as contemporary with the reign of Artaxerxes the First, of Persia, and Alexander the Second, of Macedon, the rebuilding of the temple at Jerusalem, under Nehemiah, and the establishment of the decemvirs at Rome.
4. The elementary branches of education were acquired among the Athenians, sometimes by private instruction, but more generally by public schools. For the first five or six years, however, not the smallest effort was made to improve the mind. The whole of this time was devoted to sports and pastimes, for the purpose of giving strength to the body; and these exercises were always continued, under particular regulations, and constituted a very important part of Athenian education.
5. The general circle of study among the Greeks comprised the seven liberal arts of grammar, rhetoric, logic, arithmetic, music, geometry, and astronomy. The two first were commenced earliest, and occupied by far the greatest attention of the scholar. They were never permitted to study any language but their own because they regarded all other nations as barbarians.

6. The education of Athenian females was, for the most part, very limited. Those of the middle rank of life were seldom taught any thing more than to read, write, sew, and prepare wool for clothing, and superintend domestic concerns. Even those of the higher ranks, who were educated with the utmost refinement, besides the general knowledge just mentioned, were only instructed how to take some part in the public festivals and other religious ceremonies of the country, such as carrying the sacred baskets on their heads, or joining the hymns or sacred dances.

7. There were but few private libraries, and these were scantily supplied. Books were rare, and very expensive; Plato gave a hundred minæ, or three hundred and seventy-five pounds for three small treatises by Philolaus.

8. The Romans at first devoted themselves altogether to arms and agriculture, and paid no attention to the improvement of their native tongue. But after their conquest of Greece, they became imbued with the love of its philosophy and rhetoric, and ultimately made eloquence their chief and favorite study. Their conquests enabled them to gather the rare and costly works and productions of all the world into their capital, Rome, and hence their libraries and museums were far more extensive than even Athens could boast.

9. Still the Greeks were their masters in polite literature, and almost all the distinguished Roman youth were sent to Athens to complete their education, long after that city was a Roman province. Cicero advises all his young friends who showed a love of study to go to Greece, "that they might drink from fountains rather than rivulets."

10. Elegance and accomplishments seem to have been the object of attainment with the Romans as well as Greeks, rather than deep, physical and analytical science. Rome had no institution for a general course of science, and the mass of the people were ignorant and degraded. Rome added but very little to the stock of learning she derived from Greece, nor had much been added at any subsequent era till within the last two centuries.

11. After the fall of Rome, in the fifth century of the Christian era, the Goths and Vandals held possession of the fairest places of the earth, and the thousand years of ignorance and barbarism commenced in Europe, called the dark or middle ages. During this long and awful lethargy of the human mind, many single individuals of transcendent talents arose at scattered intervals, like single stars breaking through the thick gloom of a mid-night storm; but though the light fell brightly for a moment, it could not dispel the gross blackness of ignorance and vice, superstition and hypocrisy, which enveloped the miscalled Christian world.

12. In the fifteenth century began the revival of letters, and so wonderful was soon the change in the human mind, that it seemed as though God had, a second time, said, "Let there be light, and there was light." Discoveries in science and the arts were constantly increasing; among the most important may be named those of paper and clock-making, printing, telescopes, gun-powder, the mariner's compass; then, too, science established the fact that the earth was a sphere, and that the planets revolved around the sun.

13. The Reformation, and the scientific discoveries of lord Bacon seem to have fixed the permanency of knowledge among the human race, nor can we conceive it possible another period of mental darkness can ever prevail in the Christian world.

14. Compare the intellectual education of the people of Greece and Rome with the real, practical and useful knowledge of the nations of Europe, and especially that possessed by the republicans of the United States of America, and how great is the contrast! Then the classical or ornamental branches were cultivated in courts, the speculative or philosophical in schools, but there was nothing for the citizen, the artist, and the mechanic.

15. Now academies, societies, schools and lyceums are for the common people, the knowledge flowing around them they are taught to appropriate; and thus are awakened their own energies and resources, while they reflect, with increased hate, the light in which they are walking.

16. But with all our learning, let us never forget that Christianity is the most perfect kind of knowledge. It is the Christian religion only which can make us essentially and permanently useful, good, and contented in this world; and to its blessed promises alone are we indebted for our hopes of immortal life. In our study of the Book of Nature, therefore, our thoughts should be constantly elevated to the Source from whence all things material and immaterial have had their origin; and while we read his goodness and power in his works, let us bow our hearts in humble adoration and fervent love before the God of Nature.

(Translation of the above.)

கூட்டுள்பவர் செய்த பிரபஞ்ச நூல்.

இரண்டாம் பகுதி.—வக. அதிகாரம்.

இரேக்கர், உரோமர் முற்காலத்திலடைந்துகொண்ட சாத்திரஞ்சீர்த்திரங்கப்பற்றி.

க. வாய்முற் பேசப்படும் பாடையின் தன்மையையும், உலகத்தி லெப்பறத்திலும் எக்காலத்திலும் இருந்தவர்கள் பெச்சுமாரி நிலை யில்லாமற் போகும் கருத்துக்கள் எப்போதைக்கும் இருக்கும்படி படங்களிலும் அல்லது அறிஞர்களிலும் எழுதப்பட்டபின்பின் வரு க்காலங்களுக்குப்பிரயோசனைமுன்னதாயிருக்கும்படி செய்துகொ ண்ட வய்வகைகளையும் பற்றி மேற்போன அதிகாரங்களில் கருத் துக்காய்ப்பார்த்தோம்.

உ. முன்னிருந்த சாதிபரவரினும் இரேக்கதேசத்திலும் உ ரோமாயிரியினும் வாசம்பண்ணின சனங்கள் சாத்திரஞ்சீர்த்திரங்க

லில் மிகப்பேர் போந்தவர்களானதினால் அவர்கள் அடைந்துகொ ண்ட கல்விபின் தேர்ச்சியைப்பற்றி இவ்வகை சிலவற்றை விசித்தி ரைப்போம்.

க. இரேக்க தேசங்களிலடங்கிய இராச்சியங்களைத்திறும் அந் தேசியப்பட்டினத்தார் எண்ணிலும் எழுத்திலும் மிக விரும்புற்ற வர்களாயிருந்தார்கள். பெரிக்கிவிசு என்பவர் இருந்தகாலத்திற் கல்விபின் வளர்ச்சி எவ்விரமாயிருந்ததென்றறிந்துகொள்ளக்கூடிய தாயிருந்தது. இவர் இருந்த காலத்தையொட்டி அது பாரி சாவினிராசாவாகிய முதலாம் ஆற்றேக்கேசேஷ்டி என்பவரரசா ண்ட காலத்துக்கும், மக்கேதோனியாவில் இராச்சிய பரிபாலியா யிருந்த இரண்டாம் அலெக்சாந்தருடைய காலத்துக்கும், நேகேயி யாவெண்ணூர் தீர்க்கதரிசியின் பராபரிப்புக்குக் கீழாக எருசலேமே தேவாலயத் திரும்பவும் கட்டுப்பட்டகாலத்துக்கும் நடுகாலகேரி ற்பத்து இராசாக்கள் நிறுபிக்கப்பட்ட காலத்துக்குஞ் சரிவரப் போருக்குது.

உ. காரியசெய்கைக்குச் சித்தியான படிப்புக்கண் அந்தேனே யர் சிலவகைகளில் தங்கடங்கல் வீடுகளிலிருந்து கற்றுக்கொண் டுதமன்றிப் பெரும்பாலும் அவ்விடங்களில் நூதாப்பிக்கப்பட்ட பள்ளிக்கூடங்களிற் படித்துக்கொண்டார்கள். அவர்கள் படிக்கி றதற் கைத்தாம வருடத்துக்கு முன்னிதாகத் தங்கள் மன விஷய த்தைத் தேர்ச்சிபண்ணிக்கொள்ளுகிறதற்குப்போகமான யாதொ ண்றிலும் அவர்கள் சேரப்பிரயத்தனப்பட்டாமல் விட்டுத்தங்கடங் கள் சடங்கண் புஷ்டியாக்கும்பொருட்டு காணுதமான வின யாட்டுக்களில் தங்கள் சேரங்கண் செவவறித்துவந்தார்கள். இ வ்வித வினயாட்டுக்கண் வினயாட்டுப்படிக்காதாரமாகப் பிரதான மான கட்டண ஒழுக்குகண் நிறுபித்தும் வந்தார்கள். அந்தேனே யர் கற்றுக்கொள்ளும் கற்பனையணத்திலும் இவ்வினயாட்டுமே மிக வும்மேலானதாயிருந்தது.

இ. இரேக்கர்கள் எழுவகையான படிப்பினகணப் படித்துவந் தார்கள். அவையாவன இலக்கணம், அலங்காரம், தருக்கசாஸி திரம், கணிதசாஸிதிரம், தேவாத்திரியத்தி, பூமிஅளவைச்சா திரம், சோதிடசாத்திரம். ஆனாலும் மேற்கூறிய நூல்களில் இ லக்கணத்தையும் அலங்காரத்தையும் அவர்கள் வெகு காலத்துக் குமுன் படிக்கத் தொடங்கினார்கள். இவ்விரண்டு நூல்களையும் வி த்தியார்த்திகளும் மெத்தப் புலன்கொண்டு கற்றுஉந்தார்கள். தங் கண்பின்றி மற்செல்லாரும் மிவெச்சுசென்ற இவர்கள் எண்ணியவ த்தினால் தங்கள் கையாடையையென்றி வேறெத்தப் பாடையை யாகுதல் படிக்க அவர்கள் இடங்கொடுக்கப்பாதிருந்தார்கள்.

க. அந்தேனேயப்பெண்பிணகணப் படிக்க இடங்கொடுப்பது அவர்களுக்குள் மெத்தக் கட்டுப்பாடாயிருந்தது. அவர்களுக்குள் கயிராசியான மரபுக்காரர் தங்கள் பெண்பிணகண் வாசிக்கவும், எ ழுத்தவும், கைக்கவும், புடைவைகளுக்கு ஆட்டுரோமியுச் செப்பிடவும் தங்கணிலாச்சிரமத்துக்கடுத்த கவலைகாரியங்கண் பாரக் கவும் மாத்திரமே அவர்கள் படிப்பிக்கப்பட்டார்கள். ஆனாலும் உயர்ந்த அடுக்கில் அல்லது நிரையினுள்வர்கள் மேற்கூறப்பட்ட சாதாரணமான படிப்பினகணயின்றி அல்லுரினுண்டாகும் வி ருந்துகணிலும் மார்க்கசாரத்துக்கடுத்த தியமதிட்டைக்கணிலும், அ தாவது தங்கள் தலையில் பரிசுத்தபெட்டிகள் வைத்துக்கொண் டு போவது அல்லது ஆண்டவனுக்குத் துதியாகவுந் தங்களுக்குமுப் புதலாகவும் ஞானப்பாட்டைப்பாடுதல் அல்லது தேவாராதனைக் கெற்றதாக நடனமாடுதல் இவ்வதமான படிப்புணப் படித்து வந்தார்கள்.

உ. அவர்களுக்குள்ளே கொஞ்சப் புத்தசேவைமாத்திரமிருந்தன. அவகணற் புத்தகமுதலானவைகள் மிகுதியும் குறைச்சலாயிருந் தன. புத்தகங்கள் கிடைப்பதற் தெண்டிப்பு. கிடைத்தாலும் அவகணின் வினயோ மிகுதி. பிளேற்றே என்பவர் பிலவோலே யலஎன்பவரார் செய்த முன் ன சிறப்புத்தகங்களுக்கு நகாஎடு. ய லுண் வினகொடுத்தவாக்கினார்.

அ. ரோமச்சாநியார் ஆதியில் முழுதும் புத்தவிறத்தைக்கும், வேளாண்மைத்தொழிலுக்குத் தங்கள் கவனத்தைச் செலுத்தின தேயன்றித் தங்கள் சந்தேசபாடையிற் தேமிறெற்றவர்கள் கா த லாயிருக்கவில்லை ஆனாலும் இரேக்கதேசத்தை வெற்றிகொண் டாரண்டின்பிறகு, ஞானகணர்ச்சியினும் அலங்காரத்தினும் மெத் தத் தகாண்டலவர்களாகிக்கடைசியாய் மதராபாடனமே அவ ர்களுக்குள் விரும்பிப் படிக்கும் பிரதான படிப்பாயிற்று. அவர்கள் இ ரேக்கதேயத்தைச் செய்கொண்டபடியிலுலே தானே, கிடைக்க

முரிதம் வினயேறப்பெற்றதமான புத்தகங்களையும் மந்தம் ஆக்கியோரியநிறிய அங்கங்களும் தங்கள் சமஸ்தானப்பதியடிய நேமை நகரின் சேர்த்ததினால் அத்தேனையர் பெருமைபாராட்டக்கூடிய நிறும் அறிமுகாக அவர்களுடைய புத்தகசாலைகளும் கல்விக்கெடுத்தபொருள்கள்களும் வீடுகளும் விஸ்தாரமாயின.

கூ. இவ்வகை கிரேக்கர்களால் இருந்ததானே அந்தந்த அங்கங்கள்க் கற்றுக்கொடுக்கும் உபாத்திமாராளுக்கள். அந்தப் பட்டணம் உரோமைநாடானதின் பின்னால் உரோமருக்குள் யோச்யராய் வாழ்ந்த பிள்ளைகளைல்லாருக் தெனியுறப் படிக்கும்பொருட்டு அத்தேனேபுரிக்கேடுப்பட்டார்கள். சிந்திரிக்குறித்த கொஞ்சநீரைப் பருகுவதைவிட்டுக்கேளீரைப் பருகுவதற்குக் கிரேக்கதேசத்துக்குப் போவ்வென்று படிக்க விரும்பின தனது கிரேக்கிதர்கள் எல்லாருக்குக் கிரேகராவென்பவர்புத்தியாகச் சொல்லுகிறார்.

வ. சல்ல ஆழமாய் மாறுபாடுகளில் உறபடுத்தத்தக்க சாஸ்திரங்களைக் கற்பதும் அவலங்காரமும் காரியசாதகமும் உரோமர், கிரேக்கருடைய பிரதான படிப்பாயிருந்தன. சாதாரணமான சூத்திர குத்திரங்களைக் கற்றெற்றிரு உரோமரிடத்தில யாதாமொரு பன்னிடமுதலிய இடங்களில்வாதிருந்ததாற் சனங்கள் அறிவிவிசெழுத்து மெய்ப்பட்டவர்களுமாயிருந்தார்கள். கிரேக்கதேசத்திலிருந்து படித்தவர்களுடைய படிப்பின்களை உரோமர் தேர்ச்சிபண்ணுகமில்லை. அல்லவென்று பிறவிட்ட இரண்டு சதக்காலத்துக்குப்பின்னேயல்லாமல் அதற்குமுன் அவர்கள் அந்தப் படிப்பின்களுடன் யாதொன்றையும் கட்டவில்லை.

வக. இரட்சணியவருடம் இர்தாரு சதகத்தில் உரோமைநகர் விழுந்ததின் பின்னால், கொத்தல், வண்டல்வ என்ற இருவகை வகுக்கத்தார் பூமிபின்னணுள்ள பிரதானமான இடங்களில் படுக்கிக்கட்டியாண்டார்கள். அப்போதானே "இருட்டென்று புகம் அல்லது மையபுகம்" என்று சொல்லப்படுவதாகிய புகங்கள் ஆயிரம்வருடக்காலமாக ரோப்பையிலுரம்பித்தன. இவ்வருடக்காலமாக மனிதனுடைய மனது அசத்த நித்தரையிலிருக்கக்கொள்ள அந்தசாயத்திற் புகவடிச்சுமுவெலியற் திரிபடவத்துக்கிடைபெய சிறுக்கத்திரங்கள் செல்லும்வண்மையாய், புத்திரசாதாரியப்படுத்த உண்டான சில பல சனங்கள் இடைக்கிடையேயெழுப்பினார்கள். ஆனாலும், வெளிச்சமானது ஒரு சிமிடக்காலமாகத் தலக்கமாயெறித்தாலும், பேதமை, தீமை, அவபத்தி, மார்க்கத்திரக்கொளும் மாய்மாலம்முதலிய கண்ணக்கரிய இருகளுடையதிகாணும் போயிற்றது.

மஉ. இப்படிபுகுக்கப் பதினாந்தாம் அந்நாண்டில் அட்சரங்கள் உதயமாயின. பராபரன் வெளிச்சமுண்டாக்கவதென்று சொல்ல வெளிச்சமுண்டானதுபோலே திருப்பவும் அப்படிச் சொன்னவண்மையாக மனிதனுடைய மனவிருண்முதலிய சகல விபரீதங்களெல்லாம் படுகுணமாய்ப்பெரிசாதினால் சாத்திரகுத்திரங்களும்கிடென்றொருடெனைய க்ருமுண்டாசிப் பரம்பின. அப்படிக்கண்டு பிடித்த குத்திரங்களுக்குள்ள, கடுதாசியுண்டாக்குகு குத்திரமும், காலவரையைப் பகுத்தறியும் மனிச்சுத்திரமும், அச்சுடிக்கிற குத்திரமும், தூரத்திற் பாராளுக்கிட்டத்தோற்றவில்குத் தூரதிஷ்டிக்கண்னாடி குத்திரமும், வெடிமருத்தும், திசையறிக்குவியும் முதலான குத்திரங்களே மிகமேன்மையும அபுருவமுமான குத்திரங்களாயிருந்தன. பூமியானது கோவடிவெனும், கிரகங்களைவாரு குரியினச் சுற்றினதென்று சாத்திர குத்திரவழியாய் தூழ்ச்சியெறியறியப்பட்டு நிலையுறத்தப்பட்டதாய்வுத்தது.

வக. சமயானுமுதலிய சீர்த்தேற்றமும், வேக்கள் என்ற வித்துவானும் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட சாத்திர குத்திரங்களும்கனிதசாதிக்குள்ளே திணுகொண்ட அநாயுத மறிப்போகாத அறிவைக்கொருத்தி வினவித்துறுதிப்பட்டதாய்க்காணவண்மையது. அவ்வாறிருந்தால், சிந்திதமார்க்கம் பரம்பிய உலகத்திலேமனவிருளென்றும் வேடுருககாலம் வந்துசேர்ந்துவிடுமென்று கிணக்கவேண்டியதாகவேயிருக்கின்றது.

வச. கிரேக்கதேசத்திலும், உருமாயுரியிறுமுள்ள செனங்கள் அடைந்துகொண்ட மனவிஷயத்துக்கெடுத்த படிப்புகளையும், ரோப்பையிலுள்ளசாதிபார், பிரதானமாய் இராச்சியத்துச் சனங்களால் சிபயிக்கப்பட்ட இராசாக்களவரணப்பட்ட பூசியதேச அமேரிக்காவாரடைத்துகொண்ட உண்மையான, செய்கைக்குறித்தான, உபயோகமான அறிவையுமொன்றுடனென்று குறிப்பிட்ட இப்பார்க்கும்பொழுது ஒன்றுக்கொன்றிருக்கிற ஏகதேசம் எவ்வளவு பெரிது! இவ்வெய்துக்கெடுத்த அல்லது அவல்காரத்துக்கெடுத்த

கல்விக்கே சிபாயல்தலக்கவிதும், மனவிடபத்தக்கெடுத்த கல்விக்கே பக்கிக்கடக்கவிதும் படிப்பிக்கப்பட்டன. ஆனாலும் உள்நூர்சூடியானவர்களும் சித்திரகாரர் முதலிய தொழிலாளிகளும் படிக்கிறிரு யாதொரு ஏதக்கெடுத்ததில்லை.

வக. இப்பொழுது, சாத்திரப்பக்கிக்கடக்கமும், கல்வியிலும், படிப்பாளிகள்க் வந்துகட்டு சங்கங்களும், சகலசெனங்களும் படிக்கும்படி உண்டாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால், அவர்களுக்கும் சமுத்திரம்போலப் பெருமும் அறிவையோ அவர்கடக்கடக்கவிதமென்றுத் தக்கதாய்ப் பாலித்து அந்தாற் பிரபோசனத்தை யடைந்து கொள்ளுகிறார்கள். தந்தையிப்ப அவர்க்க் தாய்க்க் கிடக்கும் வெளிச்சத்தைப்பற்றி அறிவும் உரிமைபுடனே உற்றத்தியாளிக்மும்பொழுது, அவர்க் குடைய மகோற்சாகங்களும் ஒய்வொருகாரியத்திலும் அவர்க் அடைந்துகொள்ளுகிக்கும் பிரயேத்தனங்களும் முயற்சிப்படவேதவாகின்றது.

வக. நாங்கள் படிக்குமெல்லாப் படிப்புடனெகட, சிந்திதமார்க்கமே நாங்கடைத்துகொள்ளுஞ் சகலவித அறிவிதும் பூரண அறிவென்பதை நாங்கள் மறந்துபோகவேபடாதது. இந்த உலகத்திலே எக்கன மறுபெருக்குப் பிரபோசனமுள்ளவர்க்காகவும், சகலவர்க்காகவும், யாரம்மியமுள்ளவர்க்காகவும் வரப்பண்ணுதிறு கிறிஸ்தமார்க்கமேஉல்லாமல் வேடுருமுதமுமில்லை. எவ்வுடைய சிவையியுறாதென்ற எய்க்கைக்காக நாங்கள் சிந்திதமார்க்கத்தே கைக்கடிய புகழ்ப்பட்டத்தக்க வாக்குத்தந்தக்கன சிறுவேற்றுகிறதற்குக் கட்டுணையிருக்கிறோம். ஆகையால், பிரபஞ்சமென்றும் புத்தகத்தை நாங்கள் படிக்கும்பொழுது, ஆகாரப்பொருளையும் திரகாரப்பொருளையும் தேர்ந்தவிக்கப்பண்ணு அந்த ஊற்றாகே (அதாவது கத்தாவுக்கு) எங்கெனதுதிரும் எங்கள் சிந்திதகளை ஏறெடுக்கவேண்டியது. ஆண்டவன் சிந்தித்தபொருள்க்கிலே காணப்படும் எண்மையபுத் தந்தவத்தையுப் பற்றி நாங்கள் படிக்கும்பொழுது பிரபஞ்ச குத்தாவுக்கு முன்பாக நாங்கள் எங்கள் இயங்களைச் சாயத்து உலவனவென்று சொல்லக்கடாத அப்புடனே அவரை மதித்துத் துதித்த வணங்குவோமாக. (இரண்டாம் பகுதி முற்றுப்பெற்றது.)

MR. POOR'S LETTER TO HIS LATE PUPILS—NO. XV.

MY YOUNG FRIENDS,
In my last letter I observed that the problem, relating to the Native intellect, had, "within certain limits," been solved in a manner creditable to the national character. This saving clause—"within certain limits," is worthy of some special attention. Sentences can be pronounced no farther than the experiment has been carried and the result accurately noted. It is to be borne in mind

1. That you have been brought but to the threshold of the temple of science; and that your appearance at the threshold is, at best, but an uncertain index to the manner, in which you would be able to acquit yourselves, were you to enter in and attempt to survey and to fathom any of the great departments of human knowledge. Hitherto you have been conversant with but the rudiments and first elements of the several sciences, that have claimed your attention. The heights and depths of them remain to be explored. The very names of the subdivisions and collateral branches of these sciences would appear but as barbarous terms to you in whatever language they might be expressed.

2. The encouraging progress you made in your classic course and which gained for you the favorable judgment to which I have alluded, was made under the influence of an artificial stimulus, arising from that very peculiar concurrence of circumstances, under which you received your education. This must in all fairness, modify, in some degree, the opinion that might be formed of the national intellect, by what appeared in your case. In speaking of this subject to your benefactors and friends in America, it is an appropriate remark, that the system of education we have hitherto pursued, is, both in an intellectual and a moral point of view, of the nature of the hot-house cultivation. To render this allusion plain and pertinent to those who live in this hot climate, for the sake of illustration, I may observe, that were the grape vine of Ceylon to be transplanted to a hot house in New England, it might, by means of an artificial climate and cultivation, be made to put forth the semblance of the delicious grapes of this island,—but it is well known that New England is no country for grapes. The few found there are both dwarfish and sour.

3. It remains to be seen what will be the results of the mental culture, and the mental stimulus which you received while under instruction in connexion with the Mission. We witnessed with pleasure your progress in learning; but was a love of learning, and a thirst for knowledge acquired which will serve you in after life? The pressure under which your progress was made is now withdrawn; and is your course direct, in the further ac-

quisition of knowledge, or, is it *retrograde*? If under the pressure of *want* you parted with your class books on finishing your course of study, was it that you might, as soon as your means would allow, procure other books, and such as are more appropriate for qualifying you for higher services in your several callings? While under instruction, you learnt that man is an animal,—an intellectual and a moral being. While it is admitted that the wants of our inferior natures are more immediately pressing and imperious, it is pertinent to inquire, whether it be any part of your monthly or yearly arrangement of expenditures, to make systematic provision for the *immortal spirit*,—for the cultivation of the *intellect* and the improvement of the *heart*? What may be the extent of your libraries and what value do you place upon the books you possess?

In the "Calcutta Christian Observer" for the month of August, a formal inquiry is instituted as to "What has become of all the young people who have enjoyed the great advantages of the various institutions which have been established expressly for their benefit: that few of them rise above the level of their less favored countrymen seems to be an *anomaly*; especially when it is remembered that Bengalee youths, when at school, manifest an extraordinary degree of mental acuteness, and a great facility for mastering the most obtruse subjects." This is a testimony given respecting the educated Natives of Bengal, by one deeply interested in their welfare, and intimately acquainted with the facts of the case of which he testifies.—I purpose in some future letter to give a formal reply to the foregoing question, and show by an induction of particulars what has become of certain classes of young persons, who have enjoyed the advantages of the institutions formed for their benefit. For I have the impression that the *Tamilians* have some thing to say and to show, on this subject, that will be for the encouragement of those who are fellow-laborers with us in the cause of native education. If I understand the state of things in Bengal, compared with that on this island, educated natives of all classes here, have, if faithful to themselves, a fairer prospect of rendering their literary attainments immediately available for useful purposes, and of rising to comparative eminence in Society than in Bengal. I must not however conceal the fact, that I have many apprehensions, in common with the writer whose remarks I have quoted, that there may be grievous disappointments respecting the recently educated Natives of India. It is a jealousy for the honor and reputation of those with whom I have been more immediately connected, that induces me to use great plainness of speech, whenever this topic is presented; and I shall be much mistaken, if they do not duly appreciate any motives and give me full credit for a continued interest in their welfare.

I shall close this letter by turning your attention to one of the many tests, which may assist you in determining the amount of interest you take in your own mental improvement, and in the improvement of your fellow-countrymen. I refer to the *உதய தாரகை* or *Morning Star News-Paper*,—the medium through which I am now addressing you. "A *News-Paper*," says the last number of the "Friend of India," that passed through my hands, "a *News-Paper* is the first intellectual want of civilized man." A *News-Paper* furnishes a greater amount, and a greater variety of useful information, at a cheaper rate, and in a more convenient form, than any other publication of human origin. If a man has life and intelligence enough to read any thing profitable, he will read a *News-Paper*. Hence, in all civilized and enlightened countries, the *News-Paper* may be ranked next in order to the Bible and Almanac. In all such countries *News-Paper* literature is a staple commodity, every where in demand. It is a fair index to the literary and moral taste of the educated classes, who contribute to the pages of the *News-Paper*, and also to the degree of intelligence existing in the community at large. By means of the *News-Paper* there is an unceasing interchange of thought and feeling, throughout the country, on all subjects of business and politics, science and literature, morality and religion, and passing events of every description, which are of common interest.

The "Morning Star" is the first *News-Paper* published in the Tamil language on the island. It has made more annual revolutions than any other luminary of its kind in Southern India. It originated in the benevolent wish of the Mission to secure to your benighted countrymen the advantages of a literary *News-Paper* and to render further assistance to those of you, who are beyond the reach of their immediate influence. To carry out the benevolent designs of its projectors, the *Paper* should be ably edited, extensively circulated, and attentively read. But by whom is this three-fold object to be accomplished in such a land as this, where no "intellectual want" of a *News-Paper* is felt:—and where new channels are to be opened, and new roads constructed, through which the carriers of *News-Papers* may pass? It is obvious that the literary character and reputation of the *Morning Star* will be, to an important extent, identified with the literary character and reputation of those for whose welfare it was primarily designed, and on whom confident reliance for co-operation was placed. Permit me then, in view of these remarks, pointedly to inquire, what you have done, either in the way of personal effort, or of pecuniary expend-

iture, in furtherance of these benevolent designs, from which the *Morning Star* originated? What value have you set upon the Publication, either as the means of your own improvement, or of imparting light and knowledge to your countrymen? What contributions have you made to its pages within the three years of its existence? What have you done to extend its circulation within the sphere of your influence? And what shall be its future destiny, so far as your own influence is concerned?

You will, I am persuaded, bear with me in this freedom of inquiry, inasmuch as it is not the *pure metal* that exclaims against the heat of the crucible in the hands of the refiner. Yours very truly,
Tillipally, 21st December, 1843.

D. Poor.

இலங்கையின் விருத்தி.

ஆசிரியர்க்கண்டத்துள்ளடம்பிய பற்பல நாடுகளிலும் திவுகளிலும் அதிகமவனப்பொருத்தியதாயிருக்கின்ற இலங்கைத்தீவில் இக்காலத்தில் அனைமாயிரம் இங்கிலாந்துத்தர்க்களும் காட்டெட்டித்திருத்தித் தோட்டஞ் செய்வீங்கிறத்தகையவர்க்கு துரைமக்களும் வந்துகடித்தக்கடவர்கள் முபற்சியிலேற்பட்டுவருகிறபடியினாலே சென்னப்பினத்தக்கப்பதித்துப் புகாரஞ்செய்யலான (Spectator) இலங்கைத்தேற்றர் என்ற சமசாரப் பத்திரிகையிற்சென்றிருக்கிறபடி இத்தேசத்தில் வாசம்பண்ணுகிற துரைமக்களையும் இன்னதென்ற சொல்லப்படாத மிகுமகிழ்ச்சியுடன் இலங்கைத்தீவில் நடக்குங் காரியவல்லவகளை வெகுக்குத்துடன் பார்த்துவருகிறார்களென்பதற்கையமில்லை. இன்னும் "இத்தேசநேசன்" என்றும் காணப்பெயரையுடைய (Friend of India) "பிறெம் வட்டவீத்தியா" என்றும் புதினப் பத்திரிகையிற்சென்றியும் வப்பரித்தபடி, ஒருவன் கருத்துநா கசியிவிரும்பு ஒரு புனைக்கப்பல்ல துறப்பெருடல் கூடத்தானுடையிற் சமுத்திரவழியாகப் புதிய கத்தாயினமென்ற காரணப்பெரைக்கொண்ட காவியையோ க்கவரும்வென்றில் அவர்கள் சரிசென்கியதென்ற அதிகமாய் லைவதமன்றித் காலவிறங்குமபொழுது அவ்விடத்தலொரு சென்கியமான சத்திரத்தைக்காண்பதமன்றி அஞ்சல் வண்டியிலேறிப்போவதைபுக்காண்பார்கள்.

இலங்கையில்திபுத்தம மகத்துவம்பொருத்திய மத்திராலாசைச் சவ்வொழைமறுபண்ணப்பட்டபடியினாலும், அவரவர்க்குச்சீர்த் காணியுமியினுண்டாகும் பலனை அவரவரே அனுபவிப்பதனுள்ளான உலங்கைத்தீவு சவலத்தினுள்ளேற்றங்கொண்டுவருவதற்கேதவாயிற்றென்ற எண்ணவேண்டியிருக்குது. அதுவுமன்றி மத்திராலாசைச் சவ்வத்தார்பயிச்செய்கைச் சவ்வத்தேசத்தார்த்த துரைமக்கள் தக்கடொழிவில் அதக முபற்சிப்படுகிறத்தேற்ற வழிவகை துணைக்காரணமான கட்டணச்சட்டவகை நிருபித்து உறதியாக்கியிருக்கிறதினாலே தானே சொல்லப்பட்ட பராசொய்கைச் சவ்வத்தார யற்றமிடக்கண்பார்க்கிலும் இலங்கைத்தீவநாடி அத்தீவில் முயற்சியெய்ய ஏதவாயிற்றென்ற எண்ணவேண்டியிருக்குது. ஆனாலும் இத்தேசத்தீவும துறத்தேசத்தீவும நன்றியெய்ய காடித்தேசத்தீவும விரும்புக்கெய்யெய்ய வராதபோனதேது காரணத்தினாலேமேலும்-தவக்கெய்யெய்ய ஒருவன் காணிகொள்ளுவதுண்டாகுல அதிலுலகரும் பிரயோசனத்துக்கு அனைருக்குடனும் அவ்வெய்யுத்தாரியியாதி அவனில்லாதகாலத்தம் அவன்பின்னடியாரே அக்காணியுமிக்குரித்தாயியாதிருக்கள். ஆனாலும் இத்தேசத்தீவுள்ள கணியுமி ஆட்டிக்கொருக்குக்கெ-உரணபேத்தார லைமாத்நிரவ் கொடுத்தவிட்டு முழுப் பிரயோசனச்சையும் அவர்களே எடுத்துக்கொள்ளுகிறாக்கள். இன்னும் தவக்கைத்தீவு அதிகஞ் சீர்த்துக்குத்திறத்தான வேடுருத்திய உமெனகெனில், சொல்லப்பட்ட மத்திராலாசைச் சவ்வத்தார வானித்தேசத்தீவுக்கும் பயிர்ந்தொழிலெய்யு முயற்சிக்கும உபயோகயாருபொருட்டுப் பற்றவல்லவக்கெய்யெய்யத்தேருக்கண்கட்டுவத்தம், வெட்டாறகண வெட்டுவத்தம், இன்னும் பற்பலவிதமான நற்செய்கைகளையும் பண்ணிவருகிறார்கள். இத்தியாவின் மத்திராலாசைச் சவ்வத்தவாக்கள் ஆக ஐந்தபேர். ஆனாலும் இலங்கைத்தீவிலோ இச்சவ்வத்தவாக்கள், வள. பேர். இப்பத்தினையுபேரில், பத்துப்பேர் உரணமகத்துத்தயோகத்தாரகளும, மற்ற ஏழுபேர், உரணமேந்தத்தயோகத்துத்தசாராத பிரயுக்குமாயிருக்கிறார்கள். இப்பத்தினையுபேரிற் பத்துத்தீயோகத்தைருவ் கூடிக்கொண்டு மற்ற ஏழுபேருடைய யோசனைகையுத்தட்டித்தாவ்கள் நினைத்தபடி கட்டணகளை நிருபிக்கவும் மாற்றவும் அழிக்கும்கடிய தத்துவமுடைத்தானவர்களாயிருத்தாலும் அப்படி

அவர்கள் செய்யப்பிரியப்படாமற் பதினேழுபேரும் கூடித்தானே ஒவ்வொருகாரியங்கையுமெத் தாய்க்தோய்த்தபார்த்துப் பதினேழுபேருடைய சம்மதத்தின்படியே சட்டங்களை கிருதிக்கிறார்கள். அந்தை திருவிக்கிரமபொகைக்கும் இரக்கியமாய் வைத்துக் கொள்ளாமற் பரச்சியமாய் அத்தைக்கொண்டு சணங்களுடைய கவாழ்வுக்கும் ல் விருத்திக்கும் அவை ஏர்த்ததோ அல்லவோ வென்ற மூன்று சணங்களுடைய சம்மதி இவைக்கேர்த்திருக்குமோவென்று கவனமாய்ப் பார்த்திருக்கள். இவ்விதமாய் இவர்க்கைத்தீவிலீவலித சியாயரலோசனைச் சங்கமுண்டானதினால், சவரணமேந்தப்பண்ணக்கூலிவாய்ச் செலவுப்பண்ணுதபடிக்கு உபயோகமாய் வருவதற்காய்ச் சீர்தகுத்தத்தைக்கொடுப்பதற் குபயமாய்த் தெருக்கண்க்கட்டுவித்து வெட்டாம்கணவெட்டுவித்து வருவதுமன்றி நன்முயற்சி ஒவ்வொன்றுக்குமேர்த்த வழிவகைகண்ப்பண்ணிரகு கிராகள். ஆகையினால் நார்பதவருடத்துக்குள்ளுண்டான சீர்திருத்தவிருத்தியும் நானுவருடத்துக்குள்ளுண்டான விருத்தி அதிசும் பெரிதாயிருக்கின்றது. என்ன நியாயத்தினாலானால், இவ்வகையிற் குடிசைக்கள் பதுகிப்பெருகுவினும் இவ்விலாந்தலும் இத்ததேசத்திலும் இருந்தனெக துமைக்கள் வெகுபணக்கண்க்கொண்டுவந்ததினாலும்.

மேலெடுத்துக்காட்டின காரியக்கூலியன்றி இன்னும் நாய்கள் பராமுமென்றும் பார்த்தகவேண்டிய உபயோகமான காரியம் வேறுமொன்றுண்டு. என்னவானால், இவர்க்கைத்தீவானது இத்தலதானிலொரு பகுதியைச் சேர்ந்ததினால் இவ்விரண்டிடங்களிலும் வாசம்பண்ணுதன்ற சணங்களுடைய உடைகடைபாவனை முதலிய மற்றையவாழ்க்கை முறைகள் எக்காரியங்கனிலும் ஒத்ததாயிருக்கின்றன. ஆனாலும், மார்க்காதுசாரக்கனிலே மாத்திரஞ் சொற்பவியற்புணய. இத்ததேசத்தினுண்டான நியாயப்பிரமாணமுறைக்கும் இராச்சியப்பரிபாலனவொழுங்குக்கும் மெத்த வித்தியாசமுண்டு. இவ்வகையில் ஐந்து அல்லது ஆறு சிலிவத்தியோகத்தினாலான மாத்திரம் நியமித்து இராச்சியத்தை அபத்திரவகேண்டியது: பிருக்க, கள. சிலிவத்தியோகத்தையும் அவர்கண்சார்ந்த அண்ணம் வேறுபாட்டணையும் நியமிக்கிறார்கள். சாலதிரப்பன்னிக்கட்டத்தில் நியாயசாலதிரத்தைக் கற்றுக்கொள்ளாத தரைமக்களாற் சகலவிதச் சிலில், கிறியினல், பிகுக்கால் காரியங்க்களும் இவ்வகைத்தீவில் கடத்தப்பட்டுவருகின்றன. கள. சிலிவத்தியோகத்தார்க்களும், ஏசன் அத்துரைமாரும், தீயிதப்பித்களும், மலத்தொது நியாயாதிகாரிசீரலும், ஒருவருடத்தில், உளது, பயனுக்குமேலே சம்பளம் வாங்கக்கடியதாயிருக்கவில்லை. இவ்வளவு சம்பளமும் இத்ததேசத்தினுள்ள சக்தித்தாரிவிர்ண்டுபெருக்குக்கடைத்துவருகுது. இவ்வகையில் தீயிதப்பித்யாகிய சிறி. அத்தோனி ஒவியத்து என்பவா மாத்திரமென்ற அத்துப் பெற்றுக்கொள்ளுஞ் சம்பளம் சென்னப்படிசைத்தில் அதிபதியாயிருத்த, சிறி. ஏற்று உடராயன் என்பவா வாங்கவருகிற பென்சனிலும், இரா. பயுண்குறைத்ததாயிருக்கின்றது

அனுமரணம்.

பிறகிட்டி புரட்டாதி ஸ். க. தீ. மருட்டிய இராசாவாயிருத்த டவுலற்றவு என்பவருக்குச்சேர்த்த இராச்சியங்களிலொருபகுதியாகிய கூவேலூர் என்றிராமத்தில் அனுமரணமொன்று கடத்தது. இவ்விலீசாசாட்சியாருக்குக் கீழ்ப்பட்ட இத்ததேசத்திலடக்கிய இராச்சியமெவ்வளும் அப்படிச்செய்யப்படுதென்று பாரமண அட்டணைக் கிருபிக்கப்பட்டுக்கின்றது. ஆனாலும் இவ்விலீசாரருடைய திருத்தவகுச்செல்லாத திட்டக்கனிலெல்லாம் உட்கட்டடை ஏறகிறார்கள். இவ்விலீசாரருடையசட்டப்பின்படிக்கு அதைச் செய்ய ஏவிலிகிறவர்க்குப் பிடித்துக் கொண்டு போடுவார்கள். இத்தக் கொடிய தொழிலையும், தன்பத்தினால் அழுத்திக்கிடக்கிற பெற்றாரைப் பிணக்கெழுத்துக்கொண்டுபோய்க்கண்காநத்பிலியிழ்த்தகிற கொடிய செய்கைகளையும், மாதக்கள் தக்கள் தங்கள் சிறுபாலகர்க்கு முறையின்ப வாங்கு இரையாகக் கொடுக்கிற தொழிலையும், செடிவகுத்தியாடலும், அக்கினியின்ப கடத்தலையும், மற்றுத் தண்ணீர் தான் வதைக்கின்ற செயலையும் செய்கிறவர்கள் பிராமணங்களுடைய போதனையின்படி பாவப்பிராயச்சித்தமடைத்து ஆண்டவனுடைய அனுக்கிரகத்தை அடைந்துகொள்ளக்கூடிய பெறுபெறவ்வர்க்காவார்க்கென்று தெரியவருகின்றது. பாவப்பிராயச்சித்தத்தைப்பெற்றுச் சத்தோஷத்தையடைய வேண்டிய வழியிததானா! இத்ததொழி

ல்கண்க்கிறிஸ்துமார்க்கப்போதனைபுடன் ஒத்தப்பார்க்கும்பொருது மணமருவருக்குதே! பூமியின்பேற் சமாதானமும் மனிதருக்கு நற்பிரியமும் உண்டாகக்கடவதென்று கிறிஸ்துநாதர் பிறத்தபோது கூறப்பட்ட அத்தக்கடியும் கிறிஸ்துநாதருடைய பரிமாற்றத்திலும், அவர்கொத்தபோதனையிலும் அவர்பண்ணின பிராணத்தியாகத்திலும் கிறிஸ்துவியற்பிருக்குது. சத்தருவை சிக்குதலை நியாயப் பிரமாணத்தை கிறிஸ்துவேற்றத்தென்று கிறிஸ்துநாதர்போதித்தார். மனிதன் ஞானியாகவேண்டுகல் அவரைப்பற்றியறியவேண்டும். இத்தமதத்தவர்கள் பண்ணிவருகிற கொடிய சபாபத்துக்குவிரோதமான இரத்தஞ்சித்துதலுக்கன்ற சிபமதிட்டைகண்ப் பார்த்தும்பொழுது அவைக்கள் அவகையின்ப மூயமபுண்டாயிற்றென்று எக்களுக்குப்போதிய திருட்டாத்தம குது. விளக்கிய அறிவையகடர்க்கொண்ட வாலிபர் தவன்றைவப்பிரயோகிக்கும் வழிவகையாதென அறித்துத் தங்களுடைய ஊரர்க்கொடுதே சேர்ந்து அவர்கண்க் கையிரியப்படுத்தி ஒரு கிணக்கைக்குமபெருதஅவபத்தி விழுந்துபோகிறதைக்கண்டு அதைக்கைதாக்கியெடுப்பதைக் காண்பது எவ்வளவு அதிசயம்! இப்படிப்பட்ட கேட்டை வருவிக்கும் விக்கிரவணக்கமும் அத்தைச் சார்ந்த நியமதிட்டைகளும் பயனிலவென்பதை அறிகிறதற்கேகவாலிபருக்குப் போதிய அறிவுவிளக்கிற்றென்றினால் அவரானவை கண்கிறிஸ்துமார்த்தவீல என்னுள்ளும், இக்கழ்ச்சிவருடுவற்றுகி அப்படிச்செய்யாது விடுகிறார்கள்.

ஒருபிராமணன் அற்பசி ஸ். க. தீ. காலஞ்செய்தபேரக அலனுடைய மனைவி மற்றொன்று உல தீ. காலமே தான் தன்னுடைய நாயகனெடுக்கட்டை ரவெண்டுமென்றண்ணி அவ்வண்ணத்தை ஒரு பிரபுக்குச் சொல்ல அவரத்தொடு வெகுபணக்கு செலவிலே வேண்டிய பிரபெத்தெடுவலாவற்றையும் ஒரு ஏகாந்த இடத்திலேபண்ணப் பண்ணிண்ணிமென்றது. உட்கண்காலஞ்செய்த பிராமணனுடைய உறவகெருவல் ஒருசட்டியிலே நெருப்புமன்னிக்கொண்கி மென்றபேரகவேறு காண்ப்பீசவங்காவிக்கொண்டு அநெகம் சணங்களுடனே மென்றமென்க்சென்று தகணம்பண்ணுமிடத்துக்குவந்த வீரகுட்டைக்குடேய பிராமணனைவைக்க அவனுடைய நாயகி அளவிறத்த சத்தோஷத்துடன் தண்கணவனுக்குப்பக்கத்திலே இரண்மெணித்தியாவமாவலிருக்க புருடர் தீரீசன்முதலிய பிராமணக்கள் செய்யவேண்டிய சடங்குகளைச் செய்துகொண்டு காணுவாறும் புடைகுழ்த்துதின்ற கட்டைக்குமேற்கிடந்த பிராமணன்மேலே செய்ப்பற்ற அவனுடைய நாயகி தன்மூலகண மூன்றுதாஞ்சற்றிலத்த சற்றேபிரியமில்லாததுபோல அடுக்கியிருத்த கட்டையிற்றெற்றியிப்பற சின்ற எல்லொருங் கைதட்டி ஆர்பாரித்து இன்னுமொரு மணித்தியாலவளவுக்கு வேண்டிய கிரிகையகெல்லாவற்றையும் முடித்துப்போடச் சணக்கள் பத்தகொருத்தி காணுவதும் கட்டையிலே செருப்புவைக்குதுவைக்க முன்னிதாகத் தியெங்கும்பற்றிக் கொழுத்துவிட்டெரிய அத்தப்பிராமணத்தி வருத்தம்பொறுக்கக்கட்டாமல் அலறிக்கடவென்று அத்த செருப்புச்சுவாணையவிட்டு வெண்கிட்டிட்டுமென்றதற்குப் பிரயாசப்பட்டு வெண்கிட்டிட்டுக் கட்டையிக்குப் பத்தகண்குத்திப்போய்க்கிடக்கிட்டித்திறவர்கள் அவளுடைய வருத்தத்தைப்பார்த்து அவளத்தப்புவில்கும்படி வேண்டிக்கொண்டாலும் பிராமணக்கள் விடமாட்டோமென்று அவள மறுபடியும் ஏறப்பண்ணி அவன்றிணத்ததைச் செய்யும்படி துண்டவிட்டார்கள். ஆனாலும் திரும்பவுமேறமாட்டோமென்று சொன்னதினால் அவள வாளாவெட்டைத் தாக்கி செருப்புக்குள் சிறித்துவிட்டார்கள். இதுகருமத்தைப் பார்த்துக்கொண்டுதித்த மகம்மது சமயத்தவர்கள் பிராமணரையெப்பிகழப் பிராமணருக்கும் அவர்களுக்கு சண்டையுண்டானதினால் மகம்மதுசமயத்தவர்கள் உக்கிரசொபக்கொண்டு வரக்கூடியவில ஒருவனைக்கொன்றுப்போட்டதுமன்றி வேறுமனெக பிராமணருக்குப்பாடானகாயறும் போட்டார்கள். உடனே திசறவர்க்கெல்லாவரும் அக்கக்கே அவாவரே போய்விட்டார்கள்.

On the Christian duty of being anxious about the salvation of others.

DEAR STAR,

Love, such as was discussed in my last communication, I think, should, if it is properly exercised, awaken, in the heart of every true and sincere disciple of the Lord Jesus, a feeling of deep solicitude for the salvation of others. Of this the apostle Paul was a noble pattern. The love which he

exercised towards God and his fellow ruined creatures inevitably led him to the expression, "*Brethren, my heart's desire and prayer to God for Israel is that they might be saved.*" In the remaining part of the same chapter, (which I earnestly recommend to the perusal, particularly, of those who are professedly the teachers of Christ's religion) the apostle allows their zeal for God and religion; but shows how mistaken it is; he compares the severe terms of justification under the law with the gracious covenant of the Gospel; he contends that this covenant is offered both to the Jews and gentiles according to the ancient prophecies; that the apostles, therefore, must needs preach to the gentiles in order to convert them to Christianity, and that the success of their preaching upon both people is agreeable to the scripture predictions. It is a wonder, then, that those who possess the word of God and profess to be "*the teachers of the ignorant*" and *superstitious*, are not *anxious* about the salvation of the ignorant and *superstitious millions* around them. Because, it is clear that every thing justifies *solicitude* and condemns *indifference*. Unconcern about the souls of others, indifference to their salvation, is a most irrational as well as a most guilty state of mind. The apostle, considering that "he was not made for himself only," and, hence, that "he should have a tender concern for the happiness of others," spared no labor "*to impart to them*" the knowledge of the Gospel.

We should also, before we proceed to apply these remarks to the state of things in this country, notice that it is a circumstance peculiar to the Gospel of Christ, that the virtues we are required to practice, namely, faith, hope, charity, &c. are all of them so inseparably connected with each other that where there is *any* one of them, there we may be sure to find *all* of them, or where there is *any* one of them *wanting*, then will *all* be *wanting*, and therefore, there will be no true religion—no sincere love and devotedness to the Saviour—and, in short, no Christianity at all.—From these considerations it becomes clear that the subject of our present discussion is a quality which should be manifested by every true disciple of Christ, who professes to be influenced by, and to obey the dictates of a *religion of love*. Now to turn directly to the Catechists and teachers—Are you not professors of this religion of love? Do you, then, in any measure manifest the consequences thereof? Are you anxious about the salvation of your fellow ruined and sinful creatures? Can you, if the apostle Paul were with you, sympathize with him in the anxiety he expressed for the salvation of others? Is not the state of things the same at present, as in the days of the apostles?—Do you not "*bear record*" to your countrymen "*that they have a zeal of God.*"—There is not, I should think, a single individual in this province, who is to be charged with the awful crime of denying the existence of a God whom he regards as his Creator, Preserver, and his future Judge, and, on this account, who does not seek to serve him in some way or other.—If this were not the case, we cannot in any other way account for the origin and practice of religious customs and usages among our countrymen. On the contrary you will find in every mind, some inclination to serve God. Among the heathen, much of the nature and properties of God is known by the light of nature—his infinite power, wisdom and goodness are manifested to the minds and consciences of all men—"for God hath shewed it unto them," partly by imprinting these notions of himself upon the hearts of all men, and partly by the book of creation, in which his glorious attributes are written in large and legible characters; and among the papists, although their notions have received an air of Christianity, there remains much of the same blindness and bigotry as among the heathen—and hence, we see, the one goes to fall down before "*wood and stone,*" and the other raises his hands in supplication to the *saints.*" Thus they manifest a zeal to serve God, but their zeal "*is not according to knowledge.*" For they, "*becoming vain in their own imaginations,*" and being lost in the most irrational conceptions and false reasonings, "*serve the creature rather than the Creator,*" and, thereby "*do not glorify him as God.*" Is it not, then, the duty of those who are set over them to endeavour to place them in the right way? I shall here take the liberty to suggest some motives to pious exertions; for the substance of which I am indebted to Mr. Pike.

I. All the obligations you lie under to the God of love should stimulate your zeal to promote his glory in the salvation of your fallen fellow creatures. Snatched yourself from the burning pit, should you not strive to snatch others from the flame? Redeeming love has displayed to us a salvation precious as the blood poured out by Jesus Christ upon Calvary—costly as the wealth of heaven which he resigned—free as the air we breathe—and lasting as the eternity of God.—Redeeming love has blessed us for both worlds—given us wealth for poverty—comfort for misery—hope for despair—forgiveness instead of condemnation—the love of God instead of eternal separation from him—and heaven instead of hell. But the Giver of these mercies bids us communicate the tidings of them to others. "Let him that heareth say, come."—Can we be truly influenced by the love displayed in the Gospel, if we do not labor and strive to benefit those who are perishing around us?

II. Can pity move? pity must move here. You live in a ruined world—described by God as a world "dead in trespasses and sins"—even all dead.—Could you spend an hour in a prison filled with malefactors doomed to die would not the mournful spectacle melt your heart into compassion and your eyes into tears? A mournful spectacle surrounds you—a dead world—millions of rational and immortal beings, all lost; all dead; all hastening to the grave with a sure and steady step, and unless taught of God, all hastening to the death that never dies.—All dead, all doomed to die, and all as sinners doomed to hell.—It is true, heavenly mercy discloses a path to life from these regions of spiritual death; but ah! how few regard these saving dictates! excepting only that happy few.—the high and low, the kings of the earth, and the great men, and the rich men, and the chief captains and the mighty men, and every bond man and every free man, and the bridegroom and the bride, and the ancient and the young, are all dead to God and dead in sin.—Can you be yourself a Christian, if you strive not to snatch some of the firebrands from these flames? Can you look at a parent or a child, a brother or a sister, a husband or a wife, and think this beloved relation is sinking to eternal death, and not feel anxious to lead them to the Saviour's fold?

III. If love can constrain you to exertion, you must be active.—Can you if truly a Christian, contemplate the costly sacrifice, and nameless agonies of the Son of God, and yet remain indifferent to the prosperity of the cause for which he died? Can you behold the Father of eternity resigning the Son of his love, in compassion to you and to others, and yet be careless about the conversion of a perishing brother? Did the Son of God sacrifice so much for your eternal happiness, and should you not anxiously render to him all the services that you can crowd into a few fleeting mortal days? Do you believe that the Son of God abode in this vale of misery, this world of death, for more than thirty mournful years? Do you believe that here he encountered every human woe, and all this for you? Do you believe this, if you feel little concerned about the prosperity of the cause for which he lived and died?—The tongue may say, "*Yes;*" but a *cold* heart and *inactive* life more truly answer, "*No,*" you believe it not; you have but the shadow of belief.—Do you believe, though sin, death, and perdition were your righteous doom, that a divine hand has snatched you from the fire—has woven for you a garland of unfading glory—has prepared for you an everlasting rest beyond the scenes of toilsome life? Can you believe this and remain inactive? "*God forbid*" that you should ever act so base a part—though, alas, it is acted by multitudes.

Hoping these lines will, by the blessing of God, be read profitably by all those who are in any way engaged in the work of the Gospel, Jafna, Nov., 18. 1843. I remain, Dear Star, Yours very truly, A NATIVE PROTESTANT.

[On the attributes of God.]

மெய்க்கூடவுள்ளக்கணம்.

அசண்டாகண்டனருள்புரிசு.

தாரகாஸ்திரியிடமாகத் தடையின்றியோக்குக.

சைவமயாதிகளின் வழிபாடியுட்பலகைதேடுவோர் தங்கள் சமய தேவர்களையே புகழ்த்து சாற்றினாலும் பொய்க்கூடையுள்ளார் மெய்க்கூடையுள்ளவர்களைவிட வலிமையுடையவர்களைவிட சமயத்தேவரைச் சாராது மெய்க்கூடையுள்ளவர்களைவிட புகழ்த்திருக்கிற சிவலிங்கத்தைக் கோக்கும் பொது நலவிடமிட்டுத்தேவகம் அழகிழங்கும். தமிழ்க்கூலாவிலார் ஒவ்வொரு நூலுமுள்ளும் காலத்தவ்வலர் தந்ததற்கு சமய தேவர்களைக் கைகட்டிக் காப்பிடை வணக்கிக்கொள்ளுகளும் கடவுள் வாழ்த்துப் படலத்தில் இரண்டொரு செய்யுளிலே ஒரேகடவுள் அவர்தலைகணங்களைக் கூறி சமயத்தேரிட்ட காயத்தைச் சாட்டாமல் வணக்கியு நிற்சிறார்கள். அவற்றிற் சிவவந்தைப்பின்னே காட்டுதல். இராமாயணம்.

உலகமயாவையுந்தாமுனவாக்கலு-விவையோ அந்ததூநீக்கலுநீக்கி வர-வலகிலிவினையாட்டுடைய-ரவா-நவவர-மயாக்கச்சுணங்களை.—முப்பயப்பெருஞ்சூருமுதலுமா-மெட்டொருட்குமிகற்பவகுடெனக்-ஒசடபுதாண்டைவறதேடியசெய்யதான்-சூப்பகவந்தெமதன்னத்துணருவய்.—முத்திறத்தவகத்துவிரீ மூலமாய்-நித்தமுத்தியன்திருணிதமா-தந்தனுத்தமகாரணகாட்டுசேர்-வித்தகச்சுணத்தின்வெண்ணோம. இச்செய்யுட்களிற்கடவுள் எவ்வாறு உலகமயப்படைந்தனும் காத்தலுடறித்தலுமகலாதவனவற்றத்திருவினையாட்டுடையவரென்றும்—முப்பயப்பொருட்குமுதல்வா எப்பொருட்குத் தலைவர எனக் கொள்வதற்குத் தலைவரும். தேடிய செவ்வகையுடையோரென் அம்மூவுகளுமருக்கின்ற ஆன்மம்:க் கல் மூலமாய் நித்தியமுத்தியைக்கொடுத்தருப்பவரென் அருட்சொ

பிரஸ்தாவலி.

உதயதாரகைப் பத்திரத்தை இவ்வருட முடிவோடே நின்றுபோகவிடாமல் இனிமேல், சசம். ஆண்டிலும், பிறகிட்ட மூன்றுவருடங்களிலும் நடத்திவந்த ஒழுங்குமுறைபோலக் கற்கை, சாத்திரம், வேதவிஷயமுதலானவைகளைப்பற்றி எழுதி வரவிடுக்குங் கடிதங்களையும் அவைகளைப்பற்றி நாங்கள் தெரிவிட்டெடுக்கும் விசேஷங்களையும், பெரும்பாலுஞ் சகலர்க்குஞ் சாதாரணமாய்ப் பயினைநயக்கத் தகுதியுடைத்தான விருத்தாந்தங்களையும் பற்றிப் பவிரங்கஞ்செய்வதுமன்றிச் சுதேசங்களிலும், பரதேசங்களிலும் நிகழ்ந்த பிரதான சமாசார சங்கதிகளைப்பற்றியும் பவிரங்கஞ்செய்யப்படு மென்றித்ததைக்கொண்டு சகலர்க்கும் பத்திரதாபரிப்பாளராகிய நாங்கள் அறிவிக்கிறோம். சகலருமறிந்தபடி இதற்குமுன் நீங்கள் வரவிடுத்த கடிதங்களுக்குத் தாரகையிற்போதிய இடங்கொடாமல் நாங்கள் தெரிவிட்டெடுத்தெழுதிக்கொண்ட காரியங்களுக்குத்தானே மிகுதியாய் ஓடங் கொடுத்துவந்ததுண்டு. ஆகவே இனிமேல் எங்கள் கையொப்பக்காரர் வரவிடுக்குந் தகுந்த கடிதங்களைத் தாரகையின்கண் மிகுதியாய் ஒருவேளை பிரசுரஞ் செய்வதேயன்றி நாங்கள் நினைத்தெடுத்தகாரியங்களை மிகுதியாய்ப்பிரசுரஞ்செய்யமாட்டோமென்றெண்ணுகிறோம். இன்னும் பற்பலபுதினசங்கதிகளுக்குந் தாரகையில் மிகுதியாய் இடங்கொடுப்போமென்பதே எங்கள் எண்ணமாயிருக்கின்றது.

ஒருசுருத்தாய்ப்பார்க்கில் இருவகை நோக்கத்தைப்பற்றி உதயதாரகையை அச்சடித்துப் பிரசுரஞ்செய்கிறோமென்று சகலருமறிந்து விளங்கிக்கொள்ளவேண்டியது. அவையாவன, உதயதாரகையழியாய்ச் சன்மார்க்கநடைக்குரித்தாய்த் தமிழிலுண்டான நூல்களையும் நல்லவாசகக்கட்டையும் அறிந்துபயின்றுகொள்வதற்கும், இவ்வுரிப்பிறந்தவர்களுக்குள்ளே நங்கள் மனதைத் தேர்ச்சிபண்ணவிரும்புகிறவர்கள் நங்கள் மனதுண்டாகுமெண்ணங்களை எழுதியறிவித்து அத்தால் நன்மையடையும்படிக்கேயன்றிப் பின்னொரு பிறநோக்கத்தைப்பற்றித் தாரகையைப் பிரசுரஞ்செய்தோமென்பதாக எண்ணிக்கொள்ளவேண்டியதாயிருக்கவில்லை.

எழுதாற்றன்பதுபேர்மாத்ஜிரம் உதயதாரகைக்குக்கையொப்பக்காரரென்று பிறகிட்ட, உ. சஞ்சிகையிலெழுதிக்காட்டினோம். இந்த எழுதாற்றைப்பது

கையொப்பக்காரரில், ம.தோடங்கி, மருய. மட்டுக்கு ஏரோப்பையார் அல்லது ஏரோப்பையாரின் வங்கிஷித்தார், உ. மருய. தொடங்கி, கா. மட்டுக்கும் இங்கிவிசுப்பாவையையப் படித்தறிந்த இத்தேசத்திலுள்ளவர்கள். மிச்சப்பேர் தமிழ்ப்பாவையைய மாத்ஜிரமறிந்த இவ்வுரவர்களாயிருக்கிறார்கள். இவ்வகைப்பட்ட பலவகையான ஆட்கள் தாரகைக்குக் கையொப்பக்காரராயிருப்பதினாலே, இன்னவின்னவகையான விஷயங்களின்னவின்ன வகையான கையொப்பக்காரருக்க திக பிரிதியாயிருக்குமென்றும், இன்னின்னகாரியங்களின்னின்னகையொப்பக்காரருக்கு உவப்பாயிருக்குமென்றுந் தாரகைக்கு முகாமைக்காரையிருக்கிறவர்களே சகலத்தையுமாய்ந்தோய்ந்து பார்த்து அவரவர்க்குச் சுவையையும் இன்பத்தையும் கொடுக்கத்தக்ககாரியங்களை எடுத்துமாத்ஜிரம் பவிரங்கஞ்செய்யவேண்டியதாயிருக்கின்றது. இதைவிட வேறுமொரு பிரதான காரியமுண்டு. அதில் நாங்கள் வேண்டாவெறுப்புக்கொள்ளக்கூடாது. அதென்னவெனில், அவரவர் படித்துக்கொண்டாடும் வேதாசாரக்கோட்பாடு. மேற்கூறப்பட்டபலவகையான கையொப்பக்காரருக்குள், சைவர், வைஷ்ணவர் முதலிய சமயபேதிகளும், மசும்மதுசமயத்தவர்களும், ரோமன்கத்தோலிக்கமத்தவர்களும், புரோட்டெஸ்டாண்டிமார்க்கத்தவர்களும் இருக்கிறார்களென்றறிகிறதும், இச்சமயாதிசமயபேதிகளுக்குள் வேறொருவகையான ஆட்களிருக்கிறார்கள். அவர்களை நாஸ்திகரென்று சொல்லாமல் ஆஸ்திகரென்றே சொல்லவேண்டும். அவர்கள், சருவசிருட்டிகராய், நிருநாசராய், நிராகராய், நிருமலராய், அலிகாரராய், தபாசீலராய் இருக்கப்பட்ட சடவுளொருவர் உண்டென்று எண்ணியும் அவர் யாதாமொரு வேதத்தை அருளவில்லைபென்று நினைக்கிறார்கள். ஆகையினால் இவர்களையவர்க்கும் உபயோகமாயிருக்கப்பட்டகாரியங்களை மாத்ஜிரம் எடுத்துப் பிரசுரஞ்செய்வோம். இப்படிச்செய்வதில் சுத்த தப்பறையான கோட்பாட்டை அநுசரிக்க அவர்களைத் துண்டிவிடுகிறதற்காகுதல் அல்லவென்று அவர்களிலிருந்து கிளம்பும் துன்னெறியென்னும்பகைய வளர்க்கிறதற்கடுத்த போசனபதார்த்தங்களை அவர்களுக்குக்கொடுக்கிறதற்காகுதல் விரும்பாமற் செய்கைக் குறித்தானதும் தேவதாபத்திக்கிசந்ததுமான விஷயங்களின்மேரில் அவர்கள் நல்லெண்ணத்தையும், நல்ல போசனையையும் கொள்ளும்படிக்குமவர்கள் மனோகருவி

களை அருட்டுவதற்குத் தகுதியினை யுடைத்தாகிய காரியங்களை அவர்களெடுத்த வாசிக்கும்படிக்கு அவைகளைத் தாரகையிற் பிரசுரஞ்செய்வோம். பிறகிட்ட மூன்றாம் புத்தகத்தில் அனேகமனேகம் பயன்ற காரியங்களை எடுத்துப் பிரசுரஞ்செய்தோமென்றதாகக் குறைகூறியனுப்பினவர்கள் அறிந்துகொள்ள வேண்டியதென்னவென்றால், மேற்சொல்லப்பட்ட பலவகையான கையொப்பக்காரருடைய எண்ணத்துக்கும் அவர்களுடைய சுவைக்குஞ்சுந்தோஷத்துக்கும், கல்விக்கிழந்த காரியங்களில் அவாசனாக்குள்ள நிருபாகத்துக்குந் தக்கதாய் ஒரு காரியத்தை எடுத்துப் பவிரங்கம்பண்ணும்வேளையில் அக்காரியத்தில் மேற்கூறிய பலவகையான சகல கையொப்பக்காரர் கொண்டிருக்கும் விருப்பமும் எண்ணமுஞ் சரிவரப்பொருந்துமோ? எவ்வளவு வித்தியாசப்படுமென்றுங்கட்குத்தானே துலாம்பரமாய்த் தெரியும். ஒருவன் ஒரு காரியத்தில் உவப்புநூல் மற்றவனுக்கது அரோசமாயிருக்கும். ஒருவன் ஒன்றை ஆகாதென்றால் மற்றவன் அதை நல்லதென்பான், ஒருவன் இலக்கணவிலக்கியத்திலே பிரியப்பட்டால் மற்றவன் சோதிடசோசியத்திலே பிரியப்படுவான். இன்னும் பலர் வேறொரு சாஸ்திரத்திற் பிரியப்படுவார்கள். இப்படியே பல பேருடைய எண்ணமும் பலவிதமாய்ப் பேசுகிறபடியால் எங்கொந் கூடியளவு தெண்டித்துச் சலகையும்பிரியப்படுத்தவும், சலகையுடைய மனதைத் தேற்றவுந் தக்கணியான காரியங்களை எடுத்துப் பிரசுரஞ்செய்வோம். ஆகையால் தாரகையினொன்றை மென்மேலும் அதின் கிணைகிதர்களுடனே அதிகரிக்கப்பண்ணுவார்களென்றும் எங்களுடைய அபிப்பிராயத்துக்குடன்படுவார்களென்றும் நம்பிக் காத்திருக்கிறோம்.

எவ்விதமான காரியங்களை வருகிறவருடத் தாரகையிற் பிரசுரஞ்செய்வோமென்று நாங்களிப்பொழுது சரிவரத் தீர்மானித்துக்கொள்ளாதபடியினாலும் தேள்வைக்கிழந்த காரியங்களை எடுத்துப் பிரசுரஞ்செய்வதே எமது அபிப்பிராயமானபடியினாலும் அவைகள் இன்னினன் காரியமென்றிங்ங்னமெடுத்த அறிவிப்பது அவசரமில்லை. தாரகைக்கு வரலிடுக்குங் கடிதங்களை மெத்த நன்றியறிதலுடன் ஏற்றுக்கொண்டு எங்களாற் கூடியளவு ஒவ்வொன்றையுந் தேர்ந்துபார்த்துத் தகுதியானவற்றைப் பிரசுரஞ்செய்வோம்.

தாரகைக்கு ஏசுந்ருமாராய் அல்லது காரியகாராயிருக்கப்பட்டவர்கள் தாங்கள் இவ்வருடத்துக்கு எவ்வளவு பிரதியெடுப்பார்களென்று தயவுபண்ணாததை மீ. ௫. திகதிக்குள்ளாகச் சொல்லியனுப்பவும்.

வரலாறு.

தனித்தனி கையொப்பக்காரருக்கு க. மாதத்திற்கு ஒரு செவ்வகாகவும், தபால் மார்க்கமாய்வாங்கி கொள்ளும் தனித்தனி கையொப்ப

காரருக்குத் தபாற் செலவுடன், க. மாதத்திற்கு க. செவ்வகாகவும், பென்சாகவும், பத்துத்தொடுத்த உய. பிரதிக்குள்ளாகக் கையொப்பம் வைத்துப் பணம் முன்னதாகக் கொடுத்துவாங்கும் காரியகாரருக்கு க. மாதத்திற்கு க. பென்சாகவும், அவ்விதமாய்த் தபால் மார்க்கமாய்ப் பெற்றுக்கொள்ளும் காரியகாரருக்குத் தபாற் செலவுடனே முன்னு மாதத்திற்கு க. செவ்வகாகவும், உய. பிரதிக்கும் அதற்கு மேற்படவும் கையொப்பம் வைக்கும் காரியகாரருக்கு க. மாதத்திற்கு க. பென்சாகவும், அதபோலத் தபால் மார்க்கமாய்ப் பெற்றுக்கொள்ளும் காரியகாரருக்குத் தபாற் செலவுடன், மாதத்திற்கு க. செவ்வகாகவும் விற்கப்படும்.

அறிக்கைப்பத்திரங்களுக்கு முதன்முறை ஒருவரிக்கு, கதி. பென்னியும் அதன்பின் அடுத்தவரும் பதித்தல்களுக்கு ஒருவரிக்கு ஒரு பென்னியுமாக விநிலிய (Brevier) எழுத்துப் பருமமாகக் கணக்குப் பார்த்து வாங்கிக் கொள்ளப்படும்.

௫. வரிக்கு மேற்பட அனுப்பும் மரண சங்கதிக்கும், மல்வ சங்கதிக்கும், அறிக்கைப்பத்திரம்போலவே கணக்கிடப்படும்.

காசிதமெழுத்த்கொள்பவர்கள் தாங்கள் வரலிடுக்குங் கடிதங்களை உதயதாரகையினது முகாமைத் துறைக்கு எழுதித் தபாற் செலவுகொடுத்தனுப்பவும்.

PROSPECTUS

OF THE MORNING STAR FOR 1844.

In announcing the intention of the supporters of the Morning Star to continue its publication through another year we have only to add, that the paper will be conducted on the same general plan as heretofore. Its columns will be filled with original and selected articles, on Education, Science and Religion, and other subjects of general interest, with brief notices of past and passing events. We shall aim to furnish all classes of our readers with as great a variety of interesting and instructive matter as is compatible with the narrow limits of our paper. We shall probably have, hereafter, less of selected and more of original matter than heretofore. It is also our intention to enlarge somewhat our News department.

It should be understood that the Paper has a two-fold object, which, in a sense, entitles it to a double claim on the patronage and support of the public;—viz: To embody in a permanent form the best and least (morally) exceptionable specimens of Tamil literature and language the country affords, and to afford a medium of communication with the native mind for those who feel interested in its improvement.

We have before stated that the present number of our subscribers is 750. Of these from 100 to 150 are Europeans or descendants of Europeans; 250 to 300 are natives educated to read English; and the remainder are natives having only a knowledge of Tamil. This statement will serve to show the comparative claims of these different classes on the Editor of the Star to consult their different tastes and wants, in the division and appropriation of the matter at his disposal. Besides this division, which refers to the intellectual condition of our readers, there is another to be regarded, of no less importance, in respect to their religious belief. We have among our readers heathens, Mohammedans, Roman Catholics and Protestants, besides a considerable number, who, we suppose have a sort of deistical faith. We wish to adapt the matter in

our columns to the edification of all these;—not to encourage them in adhering to an erroneous faith, or to cater to their vitiated appetites, but to give them that kind of reading which we consider best adapted to arouse their minds to thought and inquiry on practical and religious subjects.

Some of our readers have complained of the uninteresting character of many articles that have been inserted. Such should consider how wide a difference must exist in the tastes, dispositions and intellectual capacities of the various classes enumerated above; and that one person will often be greatly interested in what another may look at with entire distaste; and that which he is disposed to make a subject of complaint, another will be disposed equally to commend. We beg to assure our readers that we shall do the best that circumstances permit—to please all—to interest all—and to improve all;—and we shall hope for the continued aid and co-operation of our friends and patrons in furtherance of our object.

We do not think it necessary to state more particularly our arrangements for supplying the columns of the paper the coming year, both because the details of our plan are not yet fully decided on, and we wish to leave it open to such modifications as circumstances may render expedient.

The favors of Correspondents will be thankfully received and those of suitable character will be inserted as far as our circumscribed limits will allow.

The Agents of the paper are requested to send in their orders for the next year by the 5th proximo.

Terms of the Paper.

- To single subscribers, one shilling a quarter.
- To single subscribers by mail, (including postage)—one shilling six pence a quarter.
- To Agents, who subscribe for ten copies and upwards less than twenty, and pay in advance, nine pence each, a quarter.
- To Agents who receive the same by mail (including postage) one shilling three pence a quarter.
- To Agents, for twenty copies and upwards, six pence each, a quarter.
- To Agents for the same by mail (including postage) one shilling a quarter.

ADVERTISEMENTS will be inserted at the rate of one penny and a half a line for the first insertion, and one penny a line for the second and subsequent insertions, reckoning the type at Brevier size.

Notices of Deaths and Marriages exceeding in length five lines, will be chargeable as Advertisements.

CORRESPONDENTS should address their communications to THE EDITOR OF THE MORNING STAR, JAFFNA. Communications must be post paid to receive attention.

AGENTS OF THE PAPER.

JAFFNA—THE MISSIONARIES; MANEPY—Mr. J. EVARTS; BATTICOTTA—Mr. W. VOLK; WANNAR-PONY—Mr. S. TAMBIAHILLY; NEGOMBO—Mr. C. PERERA; COLOMBO—Mr. P. CANJEMANADER FULLY; KANDY—REV. C. C. DAWSON; TRINCOMALIE—REV. GEO. HOLE; BATTICALOE—Mr. S. A. ALLEGHCOON MUEELIAR; MOOLLITEVO—Mr. A. McFARLAND; MADURA—REV. R. O. DWIGHT; DINDIGAL—REV. J. J. LAWRENCE; NEGAPATAM—REV. P. BATCHELOR; TRIVANDRUM—J. ROBERTS, Esq.; MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

SUMMARY OF NEWS.

The Close of the Year.—The closing year should remind us of the close of life, to which we all are hastening, and lead us to a serious review of our past lives. It were well, on this occasion, to ask ourselves, to what purpose have we lived, thus far? Have we regarded the life that we now live in the flesh as the infancy of our being—the season of our preparation for the eternal world—the all-important period that is to give complexion to our future being and decide our destiny for heaven or hell? Have we rightly improved it by making the needful preparation for eternity? Are we certain that our happiness would be secure if the characters we now possess should remain unchanged forever? Are our desires and affections placed on objects most suitable to our immortal nature and high destiny? Are we ardently pursuing a course of self-improvement in knowledge, virtue and piety?—What sacrifices have we made for the good of our fellow-men, whom we are commanded to love as ourselves? Do we walk in the fear of God all the day, and do and say only those things that we think are pleasing to him? Or, have we cast off fear and restrained prayer, and devoted our time and thoughts to pursuits of pleasure and selfish ambition? Will our Bibles bear witness for us that we have been diligent in the study of those truths that are able to make us wise unto salvation? Will our past sabbaths testify, that we have honored God by frequenting his courts, and offering to him the incense of pure and acceptable worship? Do we by daily repentance, faith and good works, shew that we have been renewed in the temper of our minds and that the spirit of God dwelleth in us? Let us remember that “if any man have not the spirit of Christ he is none of his,” and that by Him only can we obtain eternal life and glory.

COLOMBO.

Visit of a U. States Frigate to Colombo.—The United States Frigate *Brandywine*, Commodore Parker, having on board the Hon. Mr. Cushing, U. S. Envoy to the court of China, anchored in the Colombo roads on Friday evening, the 8th inst. The next day, Mr. Cushing and the Commodore landed under a salute from the Frigate and were received with a similar honor from the guns of the Fort. The Governor's carriage was in waiting to conduct them to the Queen's house. Mr. Cushing went on Monday to Kandy.—The Frigate sailed for Canton on the 20th inst.

CALCUTTA.

THE BENGALIEE SPECTATOR IS DEAD—says the Editor of the *Friend of India*. The Conductors have lost a thousand Rupees within little more than a year, and, though their object was not gain, they have felt it prudent to desist from an undertaking which entailed a positive loss on them.

The object of the Journal was to discuss subjects connected with the welfare and improvement of the country. It was conducted with considerable ability, the Bengalee style was chaste, and as idiomatic as translations can be rendered, and the English composition did no little credit to the native Gentlemen who furnished it. Its politics were of a liberal cast. It looked for support therefore, both pecuniary and editorial, to the numerous youths who had received a liberal English education and who were supposed to have been thereby raised above the level of the vulgar prejudices, and to have imbibed that European thirst for knowledge, which increases with the supply. In both respects, the conductors have been miserably disappointed. Altho' there are hundreds of native youths who have received a liberal education, and are now employed in situations of trust, influence and profit, both under Government and by private individuals, they have taken so little interest in this enterprise, and have so completely failed to contribute to it, either by pen or purse, as to allow it to die a natural death. Some how or other, there seems to be the same disinclination to progress among those who have been made familiar with the finest models of European literature, which has characterized the disciples of the Vedas for twenty centuries, and kept the Hindus in a state of constant inferiority. Those youths whose minds have been imbued with the thoughts of Shakespear, and Milton, and Addison, and Johnson, and enriched with the study of mental and natural philosophy, seem to have dismissed all desire for improvement the moment they had gained the prize and obtained a situation. The “*Englishman*” seems to think that they are above taking a journal published both in English and Bengalee, and subscribe only for the English News-Papers: unhappily he is mistaken. After twenty years' labour in giving English instruction to native youth, and planting hundreds of them in situations of ease and comparative affluence, there are not one hundred and fifty-five who subscribe to the English newspapers of the Presidency, including the *Friend of India*. The national and hereditary lethargy has overpowered their spirit, and improvement is at an end.

It is now twenty-five years since the first News-Paper was published in India, and the number of Subscribers to all the native Journals little exceeds fifteen hundred. In no enterprise has so much talent and zeal been embarked as in that of the Native News-Papers, with so humiliating a result. The listlessness of this people is absolutely incredible, and appears to be

incurable. If any thing could have been supposed capable of breaking up the sleep of ages, it must have been the spirit-stirring Gazette; yet the nation sleeps on as in the days of Vekramaditya. Let us fancy for a moment the same stimulants to have been thrown among the Chinese, and the same strenuous efforts to have been made to infuse intellectual life and animation into them which have been so lavishly employed on the Hindus and how different would have been the result. We are sorry, very sorry, that the "Spectator" is dead, both for its own sake and for its influence on future efforts, but we are not sorry it is dead before Mr. GEO. THOMPSON leaves the country. It will serve to open his eyes to the deep lethargy which pervades the section of "enlightened natives" whom his eloquence roused for a time into a kind of galvanic action, which has been succeeded by as profound a slumber as that which existed before his arrival. He will now be able to comprehend the difficulty of introducing permanent improvement among a body which shows so few symptoms of vitality.

Robbery at Calcutta.—The "Hurkaru" states that an extensive robbery of shawls of the value of 20,000 Rupees has recently been committed in Calcutta. We are happy to learn that the Police have succeeded in discovering a part of the stolen property, and that other property stolen by the same parties has come to light.—*Friend of India.*

Steam versus Wind.—The *Hindustan*, Captain Redman, which left Madras on the 12th October, was only reported yesterday. She has made one of the slowest passages on record, having been forty-two days in the passage. The "Bentick" Steamer came up in 3 days.

LAHORE.

The *Delhi Gazette* gives the important intelligence that Rajah Golab Singh has at length arrived at Lahore, with 20,000 of his well disciplined mountain soldiers, and has assumed the Government of the Punjab. He has at once refused to accede to the pecuniary demands of the refractory troops of Heera Singh, which have been urged with such insolent importunity, and will doubtless put them down by force. All the foreign officers including General Ventura are to quit the service.

OVERLAND INTELLIGENCE.

Packets by the Overland mail for November, reached Jafina on Saturday the 23d instant, having been brought by the *Seaforth*, which reached Colombo, on the 19th instant.

In *Ireland*, a great Repeal meeting had been announced to take place at or near Clontarf, on Sunday the 8th of October. The day before the meeting, the Government issued a proclamation forbidding the meeting and threatening the penalties of the law on all who should attend. Previous to this fresh troops had been despatched to Ireland, and extensive military preparations had been made in Dublin, to give effect to the proclamation. The Committee of the Repeal association met immediately after the proclamation appeared, and issued a counter manifesto, declaring that as the resolution of Government had been so long delayed, it would be impossible to give the proper notice to the people, but calling upon the Repealers to return to their own dwellings and not to run the risk of a collision. Great efforts were made to prevent the assembling of the people, and messengers were despatched by Mr. O'Connell to all the towns and villages which were expected to send their contingent to the gathering. On Sunday morning, however, immense crowds, ignorant of the proceedings of the previous evening, came into Dublin, and the streets were filled with groups anxiously reading Mr. O'Connell's proclamation. The road to Clontarf was covered with troops, and bore the appearance of a campaign, while thousands of persons proceeded towards Clontarf to see the military display and apparently influenced only by feelings of curiosity. Notwithstanding the excitement of the scene, the whole passed off without the least accident or disturbance, and before dark the people had quietly dispersed, and the troops had returned to barracks.

Subsequently Mr. O'Connell and several others were indicted on a charge of conspiracy, &c. and gave recognizances to attend the court of Queen's Bench on the first day of the ensuing term.

In *Wales*, the violent proceedings of the Rebeccaes are continued, though with some abatement.—Having destroyed all the toll gates, they now act as incendiaries, burning ricks of hay and other property of the farmers. One night, a farmer named Richards, who had at the time bailiffs in his house for arrears of rent, had his farm visited by about 100 Rebeccaes, with their faces spotted with black. They threshed out all his corn, packed up the straw, and carried all his corn, straw, and stock off the premises; they then ordered him out of the house, and packed up his furniture which they took away. Having ordered the bailiffs, who were afraid to interfere, to be off, they carried all away with them, the bailiffs have been unable to discover where. The farmer says he does not know any of them nor where they have carried his goods.

The Revenue returns for the Quarter ending October 10, when compared with the corresponding period of last year, show an increase in the Excise, of £240,515; the stamps, £18,886; the taxes, £16,663; the crown lands, £7,500; the income tax, £1,743,060; and a decrease in the customs, of £414,469; and in the Post office, £8,000.

காத்தப்பிரத்தியுத்தரர்.

D. Riggs, Averankal; Candon Poodan, Canabeka; H. Bushnell; A. D. Eddy; தெல்விக்கர் பள்ளிக்கூட ஓர் மாதக் கன் C. L. C. யாழ்ப்பாணக் கிதாரிவிருக்குத் தக்கக் கிளே கிதாரிகள்; வண்ண கசிரிற் குறிச்சியில் இருக்குஞ் சணக்கரும் ஒரு மும்; அதமநருமம் ஓர் கிதாரிவைவன் என்ற இக்கடித்தக்ககென்வரம் வந்தசொந்தன. அவைகளைப் பார்வைவிட்டு இனிமேற் பிரசுரஞ் செய்வோம்.

To Correspondents.

The *Hymn for Christmas*—by our friend F. C. G. is not destitute of poetical merit;—but in the crowded state of our columns, we are obliged to decline its publication.

புதின சங்கதி.

யாழ்ப்பாணம்.

வாரடமுடிவு.

இவ்வருடம் முடிந்தபொகலிருக்கிறதினாலே, காக்கச் செய்கும் இத்தற்கு முன் செய்த காரியக்களை எடுத்துப்பார்க்கவேண்டியது. உணவப்போல் உள் பிறப்பானவனைச் சினைக்கவேண்டுமென்று அண்டவன் இத்தருளின கற்பனையை நினைவேற்றிடுமே! இவ்வருடத்தில் வெகு வெகு சிவாத்துமாக்க காலஞ்சென்றபோக ஆண்டவன் எவ்வளவு வைத்துக்காப்பாற்றினது எவ்வளவு தபையென்றுப் பாருங்கள்.

சுங். பி. பெர்சிலவ ஐயரவர்க்கு தான் இனதாபித்ததமிழ்ப்பள்ளிக்கூடக்களிறு கற்கும் வித்தியார்த்திகளை இத்தமாதம் உல. நி. கதி. புதன் கிழமை இராத்திரி வண்ணார்பண்ணையிற் கோவிலிற்சேர்த்து, அவர்க்கு கற்றிருக்கும் படிப்புனை அரக்கேற்றினதும் லாமற் பத்திப் பின்னைக்கு மாத்திரம் விலை உயர்ந்த சாலவை வேட்டி உபகாரமும் கொடுத்தார். அவ்வணயிற் கச்சேரிப்பித்திந்தரகலந்தில ஒருவராகிய ம. நி. பி. பேரிப்பராயமும் பின்னயவர்களும், அமலிகைபாகர் கிள்ளத்தம்பியவர்களும், பேரிசிலையர் பள்ளிக்கூடத்தவாத்தியாராகிய கணகரற்றினவர்களும் கிறிஸ்துமார்க்கக் குருமார் செய்துவரும் சன்மையிற் அனுகூல சித்தியைப்பற்றி ஒருவர்மாதியொருவர் பிரபந்தங்களைப் பண்ணினார்கள். அப்பிரபந்தக்களோ செவிக்கொபமாகவும், மனதுக்குப் பூச்சணமாகவும், அறிவுக்கு வளர்த்தியாகவும் இருந்தன.

இன்னும், சொல்லப்பட்ட ஐயரவர்களுடைய இக்கூடக்கப்பள்ளிக்கூடத்திலும் மானுக்கா கற்றிருந்த படிப்புக்கள் இத்தமாதம் உல. தெயத செய்வாய்க் கிழமை அரக்கேற்றப்பட்டன. சிமத பின்னைக்கு விடுபுயர்ந்த புத்தகங்கள் உபகாரக்கொடுக்கப்பட்டன. அவ்வண்ணயிற் பரிசொத்தனக்கிடைக்கிடையே கிறிஸ்து மார்க்கர் எழுமியிப் பற்பல விருத்தார்த்தங்களைப் பிரசுரம்செய்யப்பண்ணினார்கள்.

NESTORIAN CHRISTIANS.

கெளித்தோரியன் கற்றைவர்களைக் குறித்துச் செய்தபேரண ஆவணம் ம. யள்க் து— பட்டதாய் வந்த கடித்ததைக்கொண்டு அறிக்கிறதென்னவெனில், தலுக்கர் அக்கிறிஸ்தவர்களுடைய சிராமங்களையுங் கோவில்களையுமெரித்துத் தானியங்களையுமுறித்த அபகரணையுமாண்பெண்ணென்ற பருத்தநிலின்னி ஓரடியாய்க்கொண்டு செய்துபோட்டார்கள்.

அட்டவணை.—CONTENTS

Beachi's Instructions, &c.	255	வேதயொருக்கம்	உரகி
Abridgement of Good's Book of Nature	256	உட்டென்பவர் செய்த பிரபஞ்ச நூல்	உரகி
Mr. Poor's Letter to his late Pupils—No. xv.	258	இலக்கணயின் விருத்தி	உரகி
On the Christian duty of being anxious about the salvation of others	260	அனுமரணம்	உரகி
On the attributes of God	261	பெய்க்கடவுள் இலக்கணம்	உரகி
Cural—Panchangum	262	குறள்—பஞ்சாங்கம்	உரகி
Prospectus	264	பிரஸ்தாவுண	உரகி
Terms of the paper	255	வரலாறு	உரகி
Summary of News	ib.	புதினங்கள்	உரகி

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

பிரஸ்தாவலி.

உதயதாரகைப் பத்திரத்தை இவ்வருட முடிவோடே நின்றுபோகவிடாமல் இனிமேல், சசம். ஆண்டிலும், பிறகிட்ட மூன்றுவருடங்களிலும் நடத்திவந்த ஒழுங்குமுறைபோலக் கற்கை, சாத்திரம், வேதவிய்யமுதலானவைகளைப்பற்றி எழுதி வரவிடுக்குங் கடிதங்களைபும் அவைகளைப்பற்றி நாங்கள் தெரிவிட்டெடுக்கும் விசேஷங்களைபும், பெரும்பாலுஞ் சகலர்க்குஞ் சாதாரணமாய்ப் பயிணநயக்கத் தகுதியுடைத்தான விருத்தாந்தங்களைபும் பற்றிப் பவிரங்கஞ்செய்வதுமன்றிச் சுதேசங்களிலும், பரதேசங்களிலும் நிகழ்நின்ற பிரதான சமாசார சங்கதிகளைப்பற்றியும் பவிரங்கஞ்செய்யப்படு மென்றித்ததைக்கொண்டு சகலர்க்கும் பத்திரதாபரிப்பாளராகிய நாங்கள் அறிவிக்கிறோம். சகலருமறிந்தபடி இதற்குமுன் நீங்கள் வரவிடுத்த கடிதங்களுக்குத் தாரகைவிற்போதிய இடங்கொடாமல் நாங்கள் தெரிவிட்டெடுத்தெழுதிக்கொண்ட காரியங்களுக்குத்தானே மிகுதியாய் ஓடந் கொடுத்துவந்ததுண்டு. ஆகில இனிமேல் எங்கள் கையொப்பக்காரர் வரவிடுக்குந் தகுந்த கடிதங்களைத் தாரகைவின்சண் மிகுதியாய் ஒருவேளை பிரசுரஞ் செய்வதேயன்றி நாங்கள் நினைத்தெழுதிக்காரியங்களை மிகுதியாய்ப்பிரசுரஞ்செய்யமாட்டோமென்றெண்ணுகிறோம். இன்னும் பற்பலபுதினசங்கதிகளுக்குந் தாரகைவில் மிகுதியாய் இடங்கொடுப்போமென்பதே எங்கள் எண்ணமாயிருக்கின்றது.

ஒருகருத்தாய்ப்பார்க்கில் இருவகை நோக்கத்தைப்பற்றி உதயதாரகையை அச்சடித்துப் பிரசுரஞ்செய்கிறோமென்று சகலருமறிந்து விளங்கிக்கொள்ள வேண்டியது. அவையாவன, உதயதாரகைவழியாய்ச் சன்மார்க்கநடைக்குரித்தாய்த் தமிழிலுண்டான நூல்களையும் நல்லவாசகக்கட்டையும் அறிந்துபயின்றுகொள்வதற்கும், இவ்வூர்ப்பிறந்தவர்களுக்குள்ளே தங்கள் மனதைத் தேர்ச்சிபண்ணவிரும்புகிறவர்கள் தங்கள் மனதுண்டாகுமெண்ணங்களை எழுதியறிவித்து அத்தால் நன்மையடையும்படிக்கேயன்றிப் பின்னொரு பிறநோக்கத்தைப்பற்றித் தாரகையைப் பிரசுரஞ்செய்தோமென்பதாக எண்ணிக்கொள்ளவேண்டியதாயிருக்கவில்லை.

எழுதாற்றன்பதுபேர்மாத் திரம் உதயதாரகைக்குக் கையொப்பக்காரரென்று பிறகிட்ட, உ. சஞ்சிகையிலெழுதிக்காட்டினோம். இந்த எழுதாற்றம்பது

கையொப்பக்காரரில், ம.தோடங்கி, மரு. மட்டுக்கு எரோப்பையார் அல்லது எரோப்பையாரின் வங்கிஷித்தார், உ.மரு. தொடங்கி, கா. மட்டுக்கும் இங்கிவிசுப்பாக்கையிப்படித்தறிந்த இத்தேசத்திலுள்ளவர்கள். மிச்சப்பேர் தமிழ்ப்பாக்கைய மாத்திரமறிந்த இவ்வூரவர்களாயிருக்கிறார்கள். இவ்வகைப்பட்ட பலவகையான ஆட்கள் தாரகைக்குக் கையொப்பக்காராயிருப்பதினாலே, இன்னவின்னவகையான விஷயங்களின்னவின்ன வகையான கையொப்பக்காரருக்க திக பிரிதியாயிருக்குமென்றும், இன்னின்னகாரியங்களின்னின்னகையொப்பக்காரருக்கு உவப்பாயிருக்குமென்றும் தாரகைக்கு முகாமெக்காராயிருக்கிறவர்களே சகலத்தையுமாய்நோய்ந்து பார்த்து அவரவர்க்குச் சுவையையும் இன்பத்தைபுந் கொடுக்கத்தக்ககாரியங்களை எடுத்தாமாத் திரம் பவிரங்கஞ்செய்ய வேண்டியதாயிருக்கின்றது. இதைவிட வேறொரு பிரதான காரியமுண்டு. அதில் நாங்கள் வேண்டாவெறுப்புக்கொள்ளக்கூடாது. அதென்னவெனில், அவரவர் பிடித்துக்கொண்டாடும் வேதாசாரக்கோட்பாடு. மேற்கூறப்பட்ட பலவகையான கையொப்பக்காரருக்குள், சைவர், வைஷ்ணவர் முதலிய சமயபேதிகளும், மகம்மதுசமயத்தவர்களும், ரோமன்கத்தோலிக்கமத்தவர்களும், புரோட்டெஸ்டாண்டி மார்க்கத்தவர்களும் இருக்கிறார்கள் என்றறிக்கிற துமன்றி, இச்சமயாதிசமயபேதிகளுக்குள் வேறொருவகையான ஆட்களிருக்கிறார்கள். அவர்களை நாவ்திகொன்று சொல்லாமல் ஆஸ்திகரென்றே சொல்லவேண்டும். அவர்கள், சருவசிருட்டிகராய், நிருநாசராய், நிராசராய், நிருமலராய், அவிகாரராய், தயாசீலராய் இருக்கப்பட்ட சடவுளொருவர் உண்டென்று எண்ணியும் அவர் பாதாமொரு வேதத்தை அருளவில்லை யென்று நினைக்கிறார்கள். ஆகையினால் இவர்களையவர்க்கும் உபபோகமாயிருக்கப்பட்ட காரியங்களை மாத்திரம் எடுத்துப் பிரசுரஞ்செய்வோம். இப்படிச்செய்வதில் எத்த தப்பறையான கோட்பாட்டை அறுசரிக்க அவர்களைத் துண்டிவிடுகிறதற்காகுதல் அல்லவென்று அவர்களிலிருந்து கிளம்பும் துன்னெறிபென்னும்பசியை வளர்க்கிறதற்கடுத்த போசனபதார்த்தங்களை அவர்களுக்குக்கொடுக்கிறதற்காகுதல் விரும்பாமற் செய்கைக் குறித்தானதும் தேவதாபத்திக்கிசைந்த துமான விஷயங்களின்பேரில் அவர்கள் நல்லெண்ணத்தையும், நல்ல யோசனையபுந் கொள்ளும்படிக்குமவர்கள் மனோசுருவி

Incurable. If any thing could have been supposed capable of breaking up the sleep of ages, it must have been the spirit-stirring Gazette; yet the nation sleeps on us in the days of Vekramaditya. Let us fancy for a moment the same stimulants to have been thrown among the Chinese, and the same strenuous efforts to have been made to infuse intellectual life and animation into them which have been so lavishly employed on the Hindus and how different would have been the result. We are sorry, very sorry, that the "Spectator" is dead, both for its own sake and for its influence on future efforts, but we are not sorry it is dead before Mr. Geo. Thompson leaves the country. It will serve to open his eyes to the deep lethargy which pervades the section of "enlightened natives" whom his eloquence roused for a time into a kind of galvanic action, which has been succeeded by as profound a slumber as that which existed before his arrival. He will now be able to comprehend the difficulty of introducing permanent improvement among a body which shows so few symptoms of vitality.

Robbery at Calcutta.—The "Hurkaru" states that an extensive robbery of shawls of the value of 20,000 Rupees has recently been committed in Calcutta. We are happy to learn that the Police have succeeded in discovering a part of the stolen property, and that other property stolen by the same parties has come to light.—*Friend of India.*

Steam versus Wind—The *Hindustan*, Captain Redman, which left Madras on the 12th October, was only reported yesterday. She has made one of the slowest passages on record, having been *forty-two* days in the passage. The "Bentlack" Steamer came up in 3 days.

LAHORE.

The *Delhi Gazette* gives the important intelligence that Rajah Golab Singh has at length arrived at Lahore, with 20,000 of his well disciplined mountain soldiers, and has assumed the Government of the Punjab. He has at once refused to accede to the pecuniary demands of the refractory troops of Heera Singh, which have been urged with such insolent importunity, and will doubtless put them down by force. All the foreign officers including General Ventura are to quit the service.

OVERLAND INTELLIGENCE.

Packets by the Overland mail for November, reached Jaffna on Saturday the 23d instant, having been brought by the *Seaforth*, which reached Colombo, on the 19th instant.

In *Ireland*, a great Repeal meeting had been announced to take place at or near Clontarf, on Sunday the 8th of October. The day before the meeting, the Government issued a proclamation forbidding the meeting and threatening the penalties of the law on all who should attend. Previous to this fresh troops had been despatched to Ireland, and extensive military preparations had been made in Dublin, to give effect to the proclamation. The Committee of the Repeal association met immediately after the proclamation appeared, and issued a counter manifesto, declaring that as the resolution of Government had been so long delayed, it would be impossible to give the proper notice to the people, but calling upon the Repealers to return to their own dwellings and not to run the risk of a collision. Great efforts were made to prevent the assembling of the people, and messengers were despatched by Mr. O'Connell to all the towns and villages which were expected to send their contingent to the gathering. On Sunday morning, however, immense crowds, ignorant of the proceedings of the previous evening, came into Dublin, and the streets were filled with groups anxiously reading Mr. O'Connell's proclamation. The road to Clontarf was covered with troops, and bore the appearance of a campaign, while thousands of persons proceeded towards Clontarf to see the military display and apparently influenced only by feelings of curiosity. Notwithstanding the excitement of the scene, the whole passed off without the least accident or disturbance, and before dark the people had quietly dispersed, and the troops had returned to barracks.

Subsequently Mr. O'Connell and several others were indicted on a charge of conspiracy, &c. and gave recognizances to attend the court of Queen's Bench on the first day of the ensuing term.

In *Wales*, the violent proceedings of the Rebeccaites are continued, though with some abatement.—Having destroyed all the toll gates, they now act as incendiaries, burning ricks of hay and other property of the farmers. One night, a farmer named Richards, who had at the time bailiffs in his house for arrears of rent, had his farm visited by about 100 Rebeccaites, with their faces spotted with black. They threshed out all his corn, packed up the straw, and carried all his corn, straw, and stock off the premises; they then ordered him out of the house, and packed up his furniture which they took away. Having ordered the bailiffs, who were afraid to interfere, to be off, they carried all away with them, the bailiffs have been unable to discover where. The farmer says he does not know any of them nor where they have carried his goods.

The Revenue returns for the Quarter ending October 10, when compared with the corresponding period of last year, show an increase in the Excise, of £249,515; the stamps, £18,886; the taxes, £16,663; the crown lands, £7,500; the income tax, £1,743,069; and a decrease in the customs, of £414,469; and in the Post office, £8,000.

காகிதப்பிரத்தியுத்தரர்.

D. Riggs, Averankal; Candon Poodan, Canabeka; B. Bushnell; A. D. Eddy; தெலங்கர் பன்னிக்கட ஓர் மானகன் C. L. C. யாழ்ப்பாணத் தீவாரியலிருக்குத் தக்கச் சிட்டுத்தர்கள்; வண்ண நகரின் குறிச்சியில் இருக்குஞ் சனங்காரும் யிரும்; அதைதரும் ஓர் கிறிஸ்தவன் என்ற இக்கடிதக்கரைவரவத்தசேர்ந்தன. அவைகளைப் பார்வைப்பட்டு இன்னேற் பிரசுர செய்வாம்.

To Correspondents.

The *Hymn for Christmas*—by our friend F. C. G. is not destitute of poetical merit;—but in the crowded state of our columns, we are obliged to decline its publication.

புதினசங்கதி.

யாழ்ப்பாணம்.

வரலாறு.

இவ்வருடம் முடிந்தபொருளிலிருக்கிறதிலே, காக்கச் எல்லாருடம் இத்தற்கு முன் செய்த காரியங்களை எடுத்துப்பார்க்கவேண்டியது. உணவப்போல் உள் பிறப்பானவன்ச் சினைக்கவேண்டியென்று ஆண்டவன் இத்தருளின கற்பனையை நிறைவேற்றியுமே இவ்வருடத்தில் வெகு வெகு சிவாத்தாமக் காலஞ்சென்றுபோக ஆண்டவன் எவ்வகை வைத்தக்காப்பாற்றினது எவ்வளவு தலைபயன் பிறாருங்கள்.

சங். பி. பெர்சுவல ஐயரவர்க்கு தான் இனதாபித்த தமிழ்ப்பள்ளிக்கூடக்களீற் கற்கும் வீத்தியார் த்திகளை இந்த மாதம் உல. த்தி. புதன் கிழமை இராத்திரி வண்ணார்பண்ணையிற் கோவிலிற் கோர்த்து, அவர்க்கு கற்றிருக்கும் படிப்புகளை அரங்கேற்றினதும் வலம்பத்துப் பிள்ளைகளுக்கு மாத்திரம் விடை உயர்ந்த சான்றிவெட்டி உபகாரமும் கொடுத்தார். அவ்வணையிற் கச்சேரிப்பித்தியாகலத்திரல ஒருவராகிய. ம. தி. பி. பெரிப்பகாயகம் பிள்ளையவர்களும், அம்பிகைபாகர் சின்னத்தமிழியலர்களும், பெர்சுவலயர் பன்னிக்கடத்தவாத்தியாராகிய கணகற்றினவர்களும் கிறிஸ்தவமாக்கக் குருமா செய்துவரும் கணமயிற் அனுல சித்தியைப்பற்றி ஒருவர்மாத்யொருவர் பிப்பத்தக்கைப் பண்ணினார்கள். அப்பிரசுத்தக்களோ செல்க்கும்பமாகவும், மனதக்குப் பூணமாகவும், அறிவுக்கு வளர்த்தியாகவும் இருந்தன.

இவ்வும், சொல்லப்பட்ட ஐயரவர்களுடைய இக்கிவீசப்பள்ளிக்கூடத்திலும் மாணக்கா கற்றிருந்த படிப்புக்கள் இந்த மாதம் உல. தெயு செய்தவாய்க் கிழமை அரங்கேற்றப்பட்டன. சிறு பிள்ளைகளுக்கு விடையுயர்ந்த புத்தகங்கள் உபகாரக்கொடுக்கப்பட்டன. அவ்வணையிற் பரிசோதனைக்கிடக்கிடையே சிறிசில மாணக்கர் எழுமியிப்பற்பல விருத்தார்த்தக்கைப் பிரசுக்கமாகப்பண்ணினார்கள்.

NESTORIAN CHRISTIANS.

கலைத்தோரியன் கிறிஸ்தவர்களைக் குறித்துச் சென்றுபேச ஆவணி முயற்சி தீட்டதாய் வந்த கடிதத்தைக்கொண்டு அறிக்கறபென்னவெனில், துண்கர் அக்கிறிஸ்தவர்களுடைய கிராமங்களையுங் கோவில்களையுமெரித்துத் தானியங்கையுமழித்து அவர்களுையுமாண் பெண்ணென்ற பருத்தறியின்றி ஓரடியாய்க்கொண்டு செய்துபோட்டார்கள்.

அட்டவணை.—CONTENTS

Beschi's Instructions, &c.	255	வேதயொழுக்கம்	உரை
Abridgement of Good's Book of Nature	256	உட்டென்பவர் செய்த பிரபஞ்ச அரல்	உரை
Mr. Poor's Letter to his late Pupils—No. xv.	258	இலங்கையின் விருத்தி	உரை
On the Christian duty of being anxious about the salvation of others	260	அனுமரணம்	உரை
On the attributes of God	261	பெய்க்கடவுள் இலக்கணம்	உரை
Cural—Panchangum	262	குறள்—பஞ்சாங்கம்	உரை
Prospectus	264	பிரலதாவண	உரை
Terms of the paper	255	வரலாறு	உரை
Summary of News	ib.	புதினங்கள்	உரை

Mary G. Webb

உதயதாரிகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one Shilling a Quarter payable in advance.

கு ம். புந்நகம் சந்திக்கை உ.] துஷாசுடு னு மாதி ம்.. மஉ. தேதி வியாழக்கிழமை. Thursday 13, 1845. [Vol. V. No. 3.

இந்நகராச்சுநகரம்
காலநிநுரணவினக்காரும்.
தூதராய் கால வகுப்பு.

ஆபிரகாம், உ. பி. னு. உதா.—சு. மு. னு உத
இக்காலத்தில் விக்கிரகாராதனை அநிக
மாய் நிலைகொண்டது. ஆபிரகாமுக்கு
ம் நாகோருக்கும் பிதாவாகிய தேராகெ
ல்பவன் ஐவிறெத்தில் தங்கி உப்பரற் சலு
சரித்தபொழுது அன்னிய தேவர்களைச்
சேவித்தானென்று தெரியவருகின்றது.
ஆயினும் பரபரல் இர்த்தி ழைமையைக் க
ண்டிக்கும்படி சலப்பிரளயத்தைப் போ
ல் பயங்கரமான யாதொரு தண்டம்
செய்யாமல் தம்மைபுந் தமது கித்தத்
தையும் அறியும் அறிவை நிலைப்படுத்த
ஓர் குடும்பத்தைத் தெரிந்துகொண்டு
அவர்கள் அவ்வறிவை உலகத்திற் பேணி
மற்றுந் தேசத்தாருக்குமும் பரப்பு
ம் பொருடும் பூமிவிலே தூர் முக்கிய
வைதலத்தில் அவர்னை ஏற்படுத்தினார். இ
ந்த அபிப்பிராயத்தை நிகழ்வதற்குவதற்
லே சுற்றிப்பெடவேண்டும். அதுவுமன்றி

HISTORY AND CITIZENSHIP.

(Continued from page 10.)

FIFTH LXX.

A. M. 2,0000.—P. C. 2,000.

At this era idolatry had made some progress. Vers, the father of Abraham and of Nac'or, when he lived on the other side of the Euphrates, was told "served other Gods." But God, instead of oblocking this evil by some awful infliction, similar to the deluge, selected a family with whom he might deposit the knowledge of himself and his will, and to whom he might give so conspicuous a station among the nations of the world as would tend to preserve that knowledge in the world and diffuse it among the rest of mankind. This measure he commenced by calling Abraham to leave his native country, Mesopotamia, and to reside as a stranger; and a wanderer in the land of the Canaanites; a land which lay between the river Jordan and the Mediterranean sea.

Abraham obeyed the call of God, and came from Mesopotamia to the land of Canaan. This land was occupied by different families descended from Canaan, the son of Ham, but to a great extent open and uncultivated, with some towns or cities scattered over it. This sea-coast to the northward was the only way to hear with.

போனதிலும் யோதானதி முன்போல
ச் சமபூமிவழியே சிவந்த பூமிவிற்பா
யாமற்றடைபட்டுச் சாக்கடலெண்ணும்
பெயர் பெற்ற உவர்தீரோரியாயிற்றென்
றனுமானத்தால் விளங்குகின்றது. அ
தன்பின் அப்படி மனங்களுக்கு அழிவநே
ரிடுமென்று அறிந்திருந்த வேரத்தெல்ப
வன் தன் புத்திரிகளோடும் அவ்விடத்தை
விட்டுத் தப்பியோடிச் சாக்கடலுக்குக் கி
ழ்த்திசைவயிலுள்ள பருவதங்கனிற் சஞ்ச
ரித்து அங்கே மோவாபு, ஆமோன் என்
னும் இரண்டு புத்திரர்களைப் பெற்றான்.
பின்பு அவர்களுடைய சந்ததிபார் அத்
தேசத்திற் குடியேறினார்.

ஆபிரகாமுக்கு அகிப்துதேசத்தாளா
கிய ஆகாரெண்ணும் ஸ்திரியிடத்தில் இஷி
மவேலென்றோர் புத்திரன் பிறந்தான்.
அவன் தென் பெலஸ்தியனுக்கும் அகிப்து
க்குமுடையுள்ள வனத்தில் வாசம்பண்
ண அனுப்பப்பட்டான். ஆபிரகாம் த
ட்டெரி"வைத்தவகி அகிப்துபொருத்திச் சிறமுப் பி
காரை உகார்ப்பொரு மலைய வகை உக

A few hours after our last number was struck off, a fearful tornado passed over Juffru Peninsula such as had never been known before. A terrible destruction of property and of life marked its course. Twenty five persons in all we learn were killed. The greatest devastation seems to have been in Juffru town and on the Islands though other places also suffered severely. On the small island of *Nyadate* 1,500 coconut trees, over 800 palm trees and many other trees were prostrated and 800 cattle and sheep killed. The farm on which a temple there was also considerably damaged. One brig was driven on shore. At *Pungerdive* three brigs, were driven up on the shore. Many trees were destroyed, houses damaged and sheep and cattle killed. Small boys were left as Guard, upon which from its anchorage, was driven around the Ponnaly and Karadive, and over the causeway between *Neur Panditeripa* a man his wife and child were killed by the falling of a tree upon the house. In that district much damage was done to the areca palms as well as other trees. The destruction of fruit bearing trees alone loss is very great, and to this is to be added the loss of an immense number of cattle and sheep. Houses can be rebuilt or repaired, but these losses cannot be made good for many years. The following account of the damage done in the *Vadamaradchi* district has been sent to us by a correspondent.

From the report sent to the Government Agent by the *Maniagar* of *Vadamaradchi* of the month we glean the following facts:—Six persons killed: 291 head of cattle and 859 sheep and goats killed: 7 small temples, 3 inns, 4 school bungalows and 39 houses fallen: 5,899 palm trees, 837 coconut and 714 arecanut trees uprooted, or broken off near the ground: about 200 mango, jak, and tamarind trees, and

19 Lives lost—By fall of trees
Found drowned on sea-shore in fields and tanks
Crews of vessels found drowned

Total	4	5	19
Vessel or damaged. Two Barges wrecked, one having 2,300 cwt. of salt on board valued at 1,500. The vessels valued at other Rs. 15,000. Six Brigs stranded; 4 Schooners lost their masts; 1 driven ashore; three <i>Union</i> lost their masts and cargo. 1 Dhony wrecked. Estimated total destruction of <i>Bensia</i> 419 heads of cattle destroyed; 6,756 Sheep, 1,763 Goats, 1030 Buffaloes, estimated loss Rs. 20,083. Damage to buildings, Causeway, Ruads &c. estimated at Rs. 50,000.	4	5	19

THE LEGISLATIVE COUNCIL.

As was previously notified in the Govt. Gazette, the session of the Legislative Council was opened on the 15th of October, by His Excellency the Governor The Hon. Arthur Hamilton Gordon Esq. G. C. M. G.

The address of His Excellency first deals with the financial condition of the Colony. From the statements made it seems that has not been thus far realized, the actual revenue for the first eight months of the year being Rs. 236,796 less than during the same period of 1883. The revenue for the month of September however showed improvement, and this continuing through the remaining months of the year, would make it possible for all branches of the administration, and occurrence of a deficit at the end of the year. A few figures given in reference to the agricultural products, other than coffee, during the first 9 months of the year, are encouraging and show a very satisfactory growth of the new enterprises, introduced during months of the year amounting to 1,884,290 pounds an increase of 475,500 pounds over the exports during the corresponding months of 1883. The exports of cinchona has also enormously increased being no less than 9,060,049

which has already been made by His Excellency upon the community and shows not only a clear understanding of the real needs of the Colony, but also a readiness to adopt and carry out such measures for its improvement as are reasonable and practicable.

We learn from the *Observer* that another vision of the Educational Code has been already published in the Gazette, which proposes a large reduction of grants to English schools by making the allowances per head from nearly 50 per cent lower than those in the "Revised Code" 1884. We wait to see the document before commenting upon it. The *Observer* says "Our first feeling is one of the where are amendments to cease?"

—Since the opening of the Council, His Excellency the Governor has laid before it, in a measure, more definite proposals in reference to increasing the revenue and decreasing expenditures. He proposes to increase the duties on wines—spirits and liquors—on cigars, snuff, manufactured tobacco and on unmanufactured hooties in tobacco and to raise the ad valorem duties on articles not liable to rates from 5 per cent to 6 1/2 per cent, and to raise from the list of exemptions the greater number of articles now contained in it. His Excellency also proposes to remove 200,000 in the Custom Revenue over that of the present year.

On stamps, if the new scale of duties, about Rs. 150,000, recommended, is adopted he expects an increase of about Rs. 300,000. An increase of the Postal rate, it is expected will yield another Rs. 60,000. "A large saving of not less than over Rs. 250,000 the upkeep of roads by the adoption of a new system of repair," under which the roads will be maintained. This however it is expected will expend in completing roads begun and in constructing and improving roads in the planting districts. The Council will be asked to vote Rs. 20,000 for the completion of the *Manuar* causeway.

—The Fiji Islanders, who were formerly savages, and who now have about 40,000 church members among them, are sending Missionaries to the heathen of New Guinea.

Printed at the Press of Strong & Ashby, Maniapa
Published by Mr. N. Strong and A. C. Mison

7

was taken and the meeting closed.

THE CYCLONE.

A few hours after our last number was struck off, a fearful tornado passed over Jaffin Peninsula such as had never been known before. A terrible destruction of property and of life marked its course.

for the whole but a few figures.

Lives lost—By fall of trees
 Found drowned on sea-shore in
 fields and tanks
 Crews of vessels found drowned

19
5
4
28

Total

Vessels lost or damaged

The address submitted by the good impression which has already been made by the Society. CV upon the community and shows not only a clear understanding of the real needs of the Colony, but also a readiness to adopt and carry out such measures for the

OCT 20 1930

